

การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัล
ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

อนุสรณ์ วิจารณ์ปรีชา

รายงานการค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารดิจิทัล
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้

พ.ศ. 2555

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

ใบรับรองรายงานการค้นคว้าอิสระ
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ปรัชญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารดิจิทัล

ชื่อเรื่อง
การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัล
ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

โดย
อนุสรณ์ วิจารณ์ปรีชา

พิจารณาเห็นชอบโดย

ประธานกรรมการที่ปรึกษา

(อาจารย์ ดร.ปิยวรรณ สิริประเสริฐศิลป์)
วันที่ 8 เดือน พ.ย. พ.ศ. 2555

กรรมการที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์)
วันที่ 14 เดือน พ.ย. พ.ศ. 2555

กรรมการที่ปรึกษา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สิริวันทน ชัยฐานะ)
วันที่ 8 เดือน ธ.ค. พ.ศ. 2555

ประธานกรรมการประจำหลักสูตร

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์)
วันที่ 14 เดือน พ.ย. พ.ศ. 2555

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จาดุพงศ์ วาฤทธิ)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วันที่ 14 เดือน พ.ย. พ.ศ. 2555

ชื่อเรื่อง	การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของ นักถ่ายภาพมืออาชีพ
ชื่อผู้เขียน	นายอนุสรณ์ วิจารณ์ปรีชา
ชื่อปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารดิจิทัล
ประธานกรรมการที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.ปิยวรรณ สิริประเสริฐศิลป์

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ 2) เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ 3) การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ โดยใช้วิธีการวิจัย เชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็น key informant ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ซึ่งมีคุณสมบัติ 1) เคยได้รับรางวัลจากการประกวดภาพถ่ายในระดับประเทศ หรือเป็นอาจารย์พิเศษ วิทยากรบรรยายการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี 2) มีผลงานตีพิมพ์ในสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์หรือร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายทิวทัศน์เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ ทิวทัศน์ทะเล ทิวทัศน์ธรรมชาติ และทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง

การรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth interview) ร่วมกับภาพทิวทัศน์ซึ่งเป็นผลงานของกลุ่มตัวอย่างด้านการสื่อความหมายและเทคนิคการถ่ายภาพ อีกทั้งแนวความคิดในการถ่ายภาพพื้นที่ตัวอย่างกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ภาพ และปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ 1) ด้านการค้นหาตัวตน 2) การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง 3) การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและยอมรับของบุคคลทั่วไป และ 4) การรักษาชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่าการเป็นประโยชน์ต่อสังคม จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ความเหมือน ความแตกต่างร่วมกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัยพบว่า การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น มีการใช้สัญลักษณ์และเทคนิคในการสื่อความหมายคือ 1) คิดไว้ล่วงหน้า ต้องตอบใจของงานต้องถ่ายทอดเรื่องราวบรรยากาศและอารมณ์ เปลี่ยนมุมมองของสถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิม แต่ถ้าเป็นสถานที่แห่งใหม่จะสำรวจอย่างละเอียดและภาพจะสื่อถึงลักษณะเด่นของสถานที่ 2) การถ่ายภาพแนวตั้งหรือแนวนอนขึ้นกับรูปทรงของวัตถุและลักษณะของงาน ส่วนระนาบมุมมองขึ้นกับวัตถุและสถานที่ และช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพคือฤดูกาลนั้นทะเลฝั่งอันดามันสวยงามช่วงเดือน

พฤศจิกายนถึงเดือนเมษายน ฝั่งอ่าวไทยเป็นช่วงเดือนเมษายนถึงพฤศจิกายน ฤดูฝนเหมาะกับการถ่ายภาพป่าสีเขียว ปลายฝนต้นหนาวท้องฟ้าจะสวยงาม

เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น อุปกรณ์ถ่ายภาพใช้กล้องดิจิทัลชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยว ยี่ห้อนิคอน (nikon) และแคนนอน (canon) เลนส์ถ่ายภาพส่วนใหญ่ใช้ยี่ห้อเดียวกับกล้อง และมีทางยาวโฟกัสตั้งแต่ 14-200 มิลลิเมตร รูปแบบ (mode) ถ่ายภาพที่ใช้คือ AV/A และ M ช่องรับแสงที่นิยมใช้คือ $f/8-22$ มีส่วนน้อยใช้ช่วงกว้างสุดถึง $f/5.6$ ระบบโฟกัสใช้แบบ hyper focal มีส่วนน้อยโฟกัสที่ infinity ใช้โฟกัสแบบเฉลี่ยและโฟกัสที่ประธานภาพ รูปแบบ (mode) วัดแสงขึ้นกับสถานการณ์ แต่ส่วนใหญ่ใช้แบบเฉลี่ยทั้งภาพหรือเฉพาะส่วน และตั้งค่าแสง ISO ต่ำสุด อุปกรณ์เสริม ได้แก่ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ ฟิลเตอร์ C-PL และ graduate gray ส่วนเทคนิคในการถ่ายภาพนั้น นิยมจัดองค์ประกอบภาพแบบกฎสามส่วนกับจุดตัด 9 ช่อง ช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ คือ ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นหรือตกประมาณ 1 ชั่วโมง ส่วนกลางวันคือเวลา 08.00-11.00 น. และ 15.00-16.00 น. ยกเว้นภาพทิวทัศน์ทะเลสามารถถ่ายได้ทั้งวัน โดยเฉพาะช่วงกลางวันเพื่อผลพิเศษของแสงกระทบกับน้ำทะเล นักถ่ายภาพชอบเฉลี่ยขึ้นกับเฉลี่ยกลาง และเพิ่มข้อมูลก่อนถ่ายภาพนิยมปรับไปที่ RAW file และตกแต่งภาพน้อยมาก

การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น 1) ด้านการค้นหาคำค้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมีแนวถ่ายภาพเป็นของตนเอง วางแผนก่อนถ่ายและหามุมมองใหม่อยู่เสมอ เรียนรู้แสง สถานที่ และเทคโนโลยีทางการถ่ายภาพ 2) ด้านการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง นั้น พบว่ามีระบบคิดจากตัวอย่างความคิดสร้างสรรค์ การประยุกต์ใช้ทฤษฎีถ่ายภาพเพื่อใช้งานจริง ใช้กล้องและอุปกรณ์ถ่ายภาพของตนเองอย่างเต็มประสิทธิภาพ อีกทั้งรู้จักขั้นตอนการทำงาน 3) ด้านการสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับ พบว่าต้องมีมนุษยสัมพันธ์ งานต้องโดดเด่นและพัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็นของตนเอง และ 4) ด้านการรักษาชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่าการเป็นประโยชน์ต่อสังคม พบว่านักถ่ายภาพมืออาชีพต้องสนุกกับงาน สร้างเครือข่าย รักษาคุณภาพของงาน เผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่ำเสมอและมีการเผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม

Title	Identity Formation in Landscape Digital Photography of the Professional Photographers
Author	Mr. Anusorn Wichampreecha
Degree of	Master of Arts in Digital Communication
Advisory Committee Chairperson	Associate Professor Dr. Piyawan Siriprasertsilpa

ABSTRACT

This qualitative study was conducted to investigate the following: 1) meaning conveyance in landscape photo taking of professional photographers; 2) techniques on landscape photo taking of the professional photographers; and 3) identity formation in landscape digital photography of the professional photographers. Key informants in this study were obtained by purposive sampling. They must have the following qualifications: 1) be awarded on photo taking contests at the national level or visiting lecturer/resource person giving a lecture on landscape photo taking for at least 3 years and 2) possess publication in printed media or a specific book, online media or used to participate in a landscape photo taking exhibition for at least 3 years. The contest was sorted into 3 categories: sea scenery, natural scenery, and construction scenery.

An in-depth interview was used for data collection together with landscape pictures of the sample group. The concept in photo taking of the sample areas in Bangkok (10 pictures) was also asked as well as factors effecting the identity formation in landscape asked. This was based on the following: 1) the self finding; 2) the creation of work peaces having self-personality; 3) communication, success creation, and recognition of the public; and 4) keeping of reputation, quality, and social values. After that data obtained from the in-depth interview were analyzed on its difference and similarity based on concerned concepts and theories.

Findings showed that the meaning conveyance in landscape photo taking had details and techniques as follows: 1) planning in advance, answering the achievement's questions, transferring story, atmosphere, and emotion, the previous locations for photo taking must change its perspective, the new location must be surveyed in details, and the pictures conveyed the location's predominant characteristics and 2) vertical or horizontal photo taking was depend on the shape of objects or nature of the work piece.

Regarding the landscape photo taking, the photo taking equipment was a digital camera of a reflective single lenses type (Nikon and Canon). Most picture lenses had the same brand as the camera and its length was 14 up to 200 mm. The photo taking mode used were AV/A and M. The popular light receiving channel was f/8-22. Few used the widest up to f/5.6. Hyper focal type was used for the focus system. Additional equipment included tripod, shutter release, C-PL and graduate gray filters. For photo taking techniques, the picture components of the object balance type was popular. An appropriate time for landscape photo taking was 1 hour before the sun rises or sets. For day time, it was during 08.00-11.00 a.m. and 03.00-04.00 p.m., except the sea scenery which the photo taking could be done the whole day. This was particularly on day time which made use of the light – sea reflection.

Regarding the identity formation in landscape photo taking, the following were observed: 1) the self finding – there was a planning before the photo taking was done.; 2) the creation of work pieces having self-personality – there was a planning system based on a creative thinking sample as well as the application of photo taking theories in the actual situations, good handling of own camera, equipment, and working procedures; 3) communication, success creation, and public recognition – it must have human relationships/predominant work pieces, technique development, and self-concept; and 4) keeping reputation, quality, and social benefits – it was found that the professional photographers must enjoy working on their task, construct networks, keep quality of their work pieces, and always disseminate their work pieces/body of knowledge to the public.

กิตติกรรมประกาศ

การค้นคว้าอิสระ เรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัล ของนักถ่ายภาพมืออาชีพรุ่นนี้สำเร็จลงได้ด้วย รองศาสตราจารย์ ดร.วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรและกรรมการที่ปรึกษา ผู้ให้คำแนะนำหลัก และให้กำลังใจ อีกทั้งกระตุ้นเตือนให้ผู้วิจัยเดินตามลายแทงแผนการเรียนให้จบตามระยะเวลาที่กำหนด นอกจากนี้ รองศาสตราจารย์ ดร.ปิยวรรณ สิริประเสริฐศิลป์ ประธานกรรมการที่ปรึกษา และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สิริวิวัฒน์ ชัยฐานะ กรรมการที่ปรึกษา ที่รับเป็นที่ปรึกษา วิจารณ์ พร้อม กับให้กำลังใจให้คำแนะนำ ให้ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยในครั้งนี้ และที่จะลืมเสียไม่ได้ คือ อาจารย์นภาพรรณ อาษาเพชร และอาจารย์ ดร.อุดมลักษณ์ ธรรมปัญญา ที่ให้ความรู้เบื้องต้นเรื่อง การทำวิจัยจนสามารถนำมาต่อขอความรู้ได้ในวันนี้

ขอขอบคุณ คุณอภิรักษ์ บัวหนักดี คุณเพชร วงศ์สินหลัง คุณวราณ สุวรรณโณ คุณวิศาล น้ำค้าง คุณจามิกร สุขทราชมร คุณหัตถชัย บุญเนื่อง คุณนพพล กันบัว คุณกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ และคุณธนศ จามสม ที่สละเวลา เป็นกลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลในการทำงานวิจัยจนสำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี

เบื้องหลังของงานวิจัยในครั้งนี้ มีผู้ช่วยประสานงาน อำนวยความสะดวกในการเข้า พบกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ คุณบัณฑิต พานแก้ว คุณบารมี เต็มบุญเกียรติ คุณแสงเดือน ถนอมวงศ์ธนา ที่จะลืมเสียไม่ได้คือ Miss Yung Li Hong และคณะที่ได้เอื้อเฟื้อยานพาหนะไปพบกลุ่มตัวอย่างใน ช่วงเวลาหนึ่งและอีกหลายท่านที่ไม่ได้เอ่ยนาม

ขอขอบคุณคณะสารสนเทศและการสื่อสาร ที่เปิดหลักสูตรการเรียนการสอน สาขาวิชาการสื่อสารดิจิทัล ที่เป็นทั้งขุมข่ายความรู้ ขุมข่ายปัญญา ได้เติมโอกาส เติมสีสัน เติมฝัน เติมเต็มชีวิต เป็นการสื่อสารเพื่อปัญญา (wisdom) และพลังของความดีงาม (integrity)

และที่ระลึกไว้ในใจเสมอมา ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อสมนึก คุณแม่สาเรียง อีกทั้งบรรพบุรุษผู้ล่วงลับที่ให้ชีวิตแก่ผู้วิจัย ได้ให้โอกาสเติบโตมาบนโลกใบนี้ในฐานะมนุษย์ ผู้ซึ่งสามารถทำความดี และยังประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่นต่อไปได้ทั้งโลกนี้และโลกหน้า

อนุสรณ์ วิจารณ์ปรีชา

พฤศจิกายน 2555

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
สารบัญ	(8)
สารบัญตาราง	(10)
สารบัญภาพ	(12)
สารบัญภาพผนวก	(20)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาของปัญหา	1
ความสำคัญของปัญหา	3
วัตถุประสงค์การวิจัย	8
ขอบเขตการวิจัย	8
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ	10
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	12
การสื่อความหมายด้วยภาพ	12
ฤดูกาลกับการถ่ายภาพทิวทัศน์	14
แนวคิดเกี่ยวกับแบรนต์ส่วนบุคคล	16
ทฤษฎีสัญญาวิทยา	19
ทฤษฎีและเทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์	21
นักถ่ายภาพทิวทัศน์มืออาชีพระดับโลก	37
ภาคสรุป	39
กรอบความคิดในการวิจัย	42
บทที่ 3 วิธีการวิจัย	43
สถานที่ดำเนินการวิจัย	43
ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง	43
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	45

การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	47
การรายงานผล	47
บทที่ 4 ผลการวิจัยและการวิจารณ์	48
การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ	55
เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ	133
การสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ	263
บทที่ 5 สรุปและข้อเสนอแนะ	420
สรุปผลการวิจัย	421
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	443
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป	452
บรรณานุกรม	454
ภาคผนวก	458
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1-2	459
ภาคผนวก ข ประวัติกลุ่มตัวอย่าง	463
ภาคผนวก ค บทโทรทัศน์ผลการวิจัย	487
ภาคผนวก ง ประวัติผู้วิจัย	493

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
1	ประเภทและคุณสมบัติกลุ่มตัวอย่าง	44
2	กลุ่มตัวอย่าง	49
3	มุมมองที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ	55
4	เรื่องราว	65
5	บรรยากาศ	74
6	อารมณ์	84
7	สถานที่การถ่ายภาพ	94
8	ระนาบภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ	104
9	ฤดูกาลการถ่ายภาพ	114
10	กล้องถ่ายภาพ	133
11	เลนส์ถ่ายภาพ	137
12	รูปแบบ (mode) ถ่ายภาพ	140
13	ช่องรับแสง	142
14	ระบบโฟกัส	152
15	โหมดวัดแสง	154
16	การตั้งค่าไวแสง (ISO)	164
17	ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์	173
18	ฟิลเตอร์ที่ใช้	182
19	องค์ประกอบภาพ	193
20	การจัดเฟรมแนวตั้ง แนวนอน	204
21	ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลัง	214
22	เจดีย์ ช่วงเวลาของวัน	224
23	ความแข็ง ความอ่อนของภาพ	236
24	การตั้งเพิ่มข้อมูลก่อนถ่ายภาพและตกแต่งภาพ	246
25	แนวภาพที่ชอบถ่าย (ความเป็นตัวคน)	263
26	การวางแผนก่อนถ่ายภาพ	270
27	หามุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ	279

28	เรียนรู้แสงและสถานที่	300
29	เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ	299
30	ตัวอย่างด้านความคิดสร้างสรรค์	303
31	ประยุกต์ทฤษฎีถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริง	320
32	รู้จักกล้อง/ อุปกรณ์ของตนเอง ใช้เต็มประสิทธิภาพ	332
33	รู้ขั้นตอนการทำงาน	339
34	มีมนุษยสัมพันธ์	347
35	งานต้องโดดเด่น	352
36	พัฒนาเทคนิค/ แนวคิดเป็นของตนเองจากสื่อทั่วโลก	362
37	สนุกกับงานที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ	374
38	สร้างเครือข่าย	377
39	รักษาคุณภาพของงาน/ เผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่ำเสมอสู่สังคม	382
40	เผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม	386

สารบัญภาพ

ภาพ	หน้า
1 a baby green sea turtle padding toward the open sea off the nengonengo atoll.	4
French polynesia	4
2 brazil dunes	5
3 lava river, hawaii volcanoes national park, hawaii	6
4 กฏ 3 ส่วน	27
5 จุดตัด 9 ช่อง	28
6 ตำแหน่งจุดเด่นของภาพ	28
7 ทฤษฎี golden mean	29
8 เปรียบเทียบจุดตัด 9 ช่องกับทฤษฎี golden mean	30
9 ทฤษฎี golden spiral	30
10 ทฤษฎี golden triangle	31
11 การซ้อนทับกันระหว่างจุดตัด golden spiral กับ golden triangle	31
12 chinstrap and gentoo penguins resting on a small ice floe near danko island in antarctica	37
13 african portfolio	39
14 sandstone and snow (aerial), comb ridge, utah	39
15 กรอบความคิดในการวิจัย	42
16 ผังการนำเสนอผลการวิจัย 1	53
17 ผังการนำเสนอผลการวิจัย 2	54
18 เกาะไม้ไผ่ หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ (อภิรักษ์ บัวหนักดี)	56
19 สามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (เพชร วงศ์สินหล่ง)	57
20 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)	58
21 น้ำตกแม่สุรินทร์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)	59
22 ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (จามิกร สุขธรรม)	60
23 ผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี (หัสชัย บุญเนื่อง)	61
24 เสาชิงช้า กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	62
25 แจ่งภูเอียง จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	63

	หน้า
26 เบตง จังหวัดยะลา (ชนเผ่า กามสม)	64
27 ทะเลแหวก จังหวัดกระบี่ (อภินันท์ บัวหภักดี)	65
28 อ่าวพังงา 2 จังหวัดพังงา (เพชร วงศ์สินหลั่ง)	66
29 เกาะปันหยี่ จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)	67
30 หุ่นดอกไม้ทอง จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)	68
31 ป่าโกงกาง อ่าวคุ้งกระเบน จังหวัดจันทบุรี (จามิกร สุขธรรม)	69
32 ดอยหลวงเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ (หัตชัย บุญเนื่อง)	70
33 เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)	71
34 วัดพระธาตุคอกสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	72
35 โขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี (ชนเผ่า กามสม)	73
36 หาดหินงาม 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช (เพชร วงศ์สินหลั่ง)	75
37 ดอยแม่ตะมาน จังหวัดเชียงใหม่ (จามิกร สุขธรรม)	76
38 น้ำตกขุนทอง จังหวัดเลย (หัตชัย บุญเนื่อง)	77
39 เกาะมัน จังหวัดระยอง (อภินันท์ บัวหภักดี)	78
40 เกาะรอก 2 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)	79
41 ดอยหลวงเชียงดาว 2 จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	80
42 พลุเฉลิมพระเกียรติฯ กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	81
43 วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	82
44 สถานีวิจัยคอกอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (ชนเผ่า กามสม)	83
45 อ่าวทับแฉก จังหวัดกระบี่ (อภินันท์ บัวหภักดี)	85
46 พระอาทิตย์ตกที่พังงา จังหวัดพังงา (เพชร วงศ์สินหลั่ง)	86
47 เกาะหลีเป๊ะ จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโณ)	87
48 ไร่ที่คอกอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	88
49 หุ่นแสดงหลวง จังหวัดเพชรบูรณ์ (จามิกร สุขธรรม)	89
50 รุ่งอรุณที่ภูลังกา จังหวัดพะเยา (หัตชัย บุญเนื่อง)	90
51 วัดพระแก้ว จังหวัดกำแพงเพชร (นพดล กันบัว)	91
52 เรือพระที่นั่ง กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	92
53 สวนสาธารณะ ธารธารรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ชนเผ่า กามสม)	93
54 เกาะหินซ้อน จังหวัดสตูล (อภินันท์ บัวหภักดี)	95

55	นาข้าวขั้นบันได จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	96
56	อุทยานแห่งชาติแม่เมย จังหวัดตาก (จามิกร สุขทราชมร)	97
57	วัดมหาธาตุ จังหวัดสุโขทัย (นพดล กันบัว)	98
58	หาดหินงาม2 จังหวัดนครศรีธรรมราช (พชร วงศ์สินหลัง)	99
59	เกาะหมาก จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)	100
60	อุฐู ชินเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน (หัตสัช บุญเนื่อง)	101
61	เขาหัวซาน สาธารณรัฐประชาชนจีน (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	102
62	ทุ่งมาศคาร์ค สาธารณรัฐประชาชนจีน (ธนศ งามสม)	103
63	เกาะไข่ จังหวัดสตูล (อภินันท์ บัวหัทธิน)	105
64	พระอาทิตย์ตกที่พังงา จังหวัดพังงา (พชร วงศ์สินหลัง)	106
65	เกาะมุก จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)	107
66	ผาวิ้งซู จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	108
67	น้ำตกครีตี้ จังหวัดกาญจนบุรี (จามิกร สุขทราชมร)	109
68	น้ำตกห้วยหลวง จังหวัดอุบลราชธานี (หัตสัช บุญเนื่อง)	110
69	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	111
70	รถไฟฟ้า กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	112
71	โขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี (ธนศ งามสม)	113
72	เกาะตาชัย จังหวัดพังงา (อภินันท์ บัวหัทธิน)	115
73	บางปู จังหวัดสมุทรปราการ (พชร วงศ์สินหลัง)	116
74	เกาะมุก จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)	117
75	น้ำตกถ้ำพระ จังหวัดบึงกาฬ (จามิกร สุขทราชมร)	118
76	อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี (ธนศ งามสม)	119
77	น้ำตกแม่สุรินทร์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)	120
78	วัดพระแก้ว จังหวัดกำแพงเพชร (นพดล กันบัว)	121
79	แสงสยามคำ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	122
80	คอยหมากพริก จังหวัดแม่ฮ่องสอน (หัตสัช บุญเนื่อง)	123
81	ผังการนำเสนอผลการวิจัย 3	132
82	หมู่เกาะอ่างทอง จังหวัดสุราษฎร์ธานี (อภินันท์ บัวหัทธิน)	143
83	หาดสามพระยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (พชร วงศ์สินหลัง)	144

84	เกาะหมาก จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)	145
85	คอยม่อนจอง จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	146
86	ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (จามิกร สุขทราทร)	147
87	ยอดคอยภูลังกา จังหวัดพะเยา (หัสชัย บุญเนื่อง)	148
88	สถานีรถไฟหัวลำโพง กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	149
89	วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	150
90	เบตง จังหวัดยะลา (ธนศ งามสม)	151
91	ทะเลแหวก จังหวัดกระบี่ (อภิรักษ์ บัวหักดี)	155
92	หาดหินงาม 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช (พชร วงศ์สินหลัง)	156
93	เกาะหลีเป๊ะ 1 จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโณ)	157
94	คอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	158
95	ป่าโกงกางอำเภอกิ่งกระเบน จังหวัดจันทบุรี (จามิกร สุขทราทร)	159
96	รุ่งอรุณที่ภูลังกา จังหวัดพะเยา (หัสชัย บุญเนื่อง)	160
97	แม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	161
98	สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	162
99	สถานีวิทยุอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (ธนศ งามสม)	163
100	เกาะหินซ้อน จังหวัดสตูล (อภิรักษ์ บัวหักดี)	164
101	สามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (พชร วงศ์สินหลัง)	165
102	อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)	166
103	ราตรีที่คอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	167
104	สะพานหินภูเขาเหล็ก จังหวัดสกลนคร (จามิกร สุขทราทร)	168
105	ผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี (หัสชัย บุญเนื่อง)	169
106	อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	170
107	แสงสยามคำ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	171
108	แม่น้ำกก อำเภอแม่อาว จังหวัดเชียงใหม่ (ธนศ งามสม)	172
109	เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิรักษ์ บัวหักดี)	174
110	หาดแม่รำพึง จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)	175
111	คอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	176
112	ลำธารน้ำตกปางสีดา จังหวัดสระแก้ว (จามิกร สุขทราทร)	177

113	ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัตถชัย บุญเนื่อง)	178
114	เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)	179
115	แสงสียามค่ำ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	180
116	เขื่อนเขาแหลม จังหวัดกาญจนบุรี (ธนศ งามสม)	181
117	หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิรักษ์ บัวหักดี)	183
118	หาดหินงาม 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช (เพชร วงศ์สินหลัง)	184
119	เกาะรอก 1 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)	185
120	นาข้าวขั้นบันได จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	186
121	ทุ่งแสงหลวง จังหวัดเพชรบูรณ์ (จามิกร สุขทรากรม)	187
122	ริมทะเลสาบคารากูลิ สาธารณรัฐประชาชนจีน (หัตถชัย บุญเนื่อง)	188
123	เจดีย์ภูเขาทอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (นพดล กันบัว)	189
124	วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	190
125	สะพานท่าชมพู่ จังหวัดลำพูน (ธนศ งามสม)	191
126	เกาะไม้ไผ่ หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ (อภิรักษ์ บัวหักดี)	194
127	อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (เพชร วงศ์สินหลัง)	195
128	เกาะปันหยี จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)	196
129	ผาวิ่งขู จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	197
130	ยอดคอยโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (จามิกร สุขทรากรม)	198
131	ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัตถชัย บุญเนื่อง)	199
132	วัดโสธรวราราม จังหวัดฉะเชิงเทรา (นพดล กันบัว)	201
133	เขาหัวซาน สาธารณรัฐประชาชนจีน (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	202
134	ปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ธนศ งามสม)	203
135	หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิรักษ์ บัวหักดี)	205
136	เกาะช้าง จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)	206
137	คอยม่อนจองยามเช้า จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	207
138	ลำธารน้ำตกปางสีดา จังหวัดสระแก้ว (จามิกร สุขทรากรม)	208
139	วัดโสธรวราราม จังหวัดฉะเชิงเทรา (นพดล กันบัว)	209
140	พลูดอกไม้ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	210
141	อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี (ธนศ งามสม)	211

142	อ่างศิลา จังหวัดชลบุรี (พชร วงศ์สินหลัง)	212
143	ยอดคอกขลุ้งกา จังหวัดพะเยา (หัสชัย บุญเนื่อง)	213
144	หาดตาชัย จังหวัดพังงา (อภิรักษ์ บัวหนักดี)	215
145	หาดแม่รำพึง จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)	216
146	เกาะหลีเป๊ะ 2 จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโณ)	217
147	คอกม่อนจองยามเย็น จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	218
148	คลองสองน้ำ จังหวัดกระบี่ (จามิกร สุขทรากรม)	219
149	คอกหมากพริก จังหวัดแม่ฮ่องสอน (หัสชัย บุญเนื่อง)	220
150	วัดพระแก้ว จังหวัดกำแพงเพชร (นพดล กันบัว)	221
151	วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	222
152	เขื่อนเขาแหลม จังหวัดกาญจนบุรี (ธนศ งามสม)	223
153	หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิรักษ์ บัวหนักดี)	225
154	แหลมเจริญ จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)	227
155	เกาะรอก 1 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)	228
156	คอกหลวงเชียงดาว1 จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	230
157	ทุ่งแสงหลวง จังหวัดเพชรบูรณ์ (จามิกร สุขทรากรม)	231
158	ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัสชัย บุญเนื่อง)	232
159	แม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	233
160	สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	234
161	แม่น้ำกก อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ (ธนศ งามสม)	235
162	เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิรักษ์ บัวหนักดี)	237
163	แหลมเจริญ จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)	238
164	หาดปากเม็ง จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)	239
165	คอกม่อนจองยามเช้า จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	240
166	อุทยานแห่งชาติแม่เมย จังหวัดตาก (จามิกร สุขทรากรม)	241
167	รุ่งอรุณที่ภูลังกา จังหวัดพะเยา (หัสชัย บุญเนื่อง)	242
168	เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)	243
169	เรือพระที่นั่ง กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	244
170	ปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ธนศ งามสม)	245

171	ผังการนำเสนอผลการวิจัย 4	262
172	หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิสิทธิ์ บัวหักคี)	280
173	อ่างศิลา จังหวัดชลบุรี (พชร วงศ์สินหลัง)	281
174	เกาะกูด จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)	282
175	น้ำตกแม่สุรินทร์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)	283
176	น้ำตกถ้ำพระ จังหวัดบึงกาฬ (จามิกร สุขธรรม)	284
177	น้ำตกขุนทอง จังหวัดเลย (หัสชัย บุญเนื่อง)	285
178	วัดมหาธาตุ จังหวัดสุโขทัย (นพดล กันบัว)	286
179	วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	287
180	เบตง จังหวัดยะลา (ธนศ งามสม)	288
181	เกาะไข่ จังหวัดสตูล (อภิสิทธิ์ บัวหักคี)	290
182	แหลมเจริญ จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)	291
183	อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)	292
184	คอยม่อนจองยามเช้า จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	293
185	ป่าโกงกางอ่าวตั่งกระเบน จังหวัดจันทบุรี (จามิกร สุขธรรม)	294
186	ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัสชัย บุญเนื่อง)	295
187	วัดพระแก้ว จังหวัด กำแพงเพชร (นพดล กันบัว)	296
188	วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	297
189	ปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ธนศ งามสม)	298
190	เกาะหินซ้อน จังหวัดสตูล (อภิสิทธิ์ บัวหักคี)	323
191	อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (พชร วงศ์สินหลัง)	324
192	เกาะหมาก จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)	325
193	คอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	326
194	ลำธารน้ำตกปางสีดา จังหวัดสระแก้ว (จามิกร สุขธรรม)	327
195	คอยหลวงเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ (หัสชัย บุญเนื่อง)	328
196	เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)	329
197	สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	330
198	สะพานท่าชมพู่ จังหวัดลำพูน (ธนศ งามสม)	331
199	เกาะไม้ไผ่ หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ (อภิสิทธิ์ บัวหักคี)	354

	หน้า
200 แหล้มเจริญ จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)	355
201 เกาะหลีเป๊ะ2 จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโณ)	356
202 คอยหลวงเชียงดาว1 จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	357
203 น้ำตกถ้ำพระ จังหวัดบึงกาฬ (จามิกร สุขทราชมร)	358
204 คอยหมากพริก จังหวัดแม่ฮ่องสอน (หัสชัย บุญเนื่อง)	359
205 แม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)	360
206 เรือพระที่นั่ง กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	361
207 เบตง จังหวัดยะลา (ชเนศ งามสม)	362
208 หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิรักษ์ บัวเหล็กดี)	364
209 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (พชร วงศ์สินหลัง)	366
210 เกาะรอก 1 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)	367
211 คอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)	368
212 สะพานหินภูผาเหล็ก จังหวัดสกลนคร (จามิกร สุขทราชมร)	369
213 ผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี (หัสชัย บุญเนื่อง)	370
214 เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)	371
215 สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)	372
216 แม่น้ำกก อำเภอแม่อาว จังหวัดเชียงใหม่ (ชเนศ งามสม)	373
217 โลโก้ประจำตัว (จามิกร สุขทราชมร)	380
218 ผังการนำเสนอผลการวิจัย 5	419

สารบัญภาพผนวก

ภาพผนวก		หน้า
1	นายอภิรักษ์ บัวเหล็กดี	464
2	นายเพชร วงศ์สินหลัง	466
3	นายวราณ สุวรรณโณ	468
4	นายวิศาล น้ำค้าง	470
5	นายจามิกร สุขทราชมร	475
6	นายหัสชัย บุญเนื่อง	478
7	นายพนพล กันบัว	480
8	นายกระสินธุ์ หังสพฤกษ์	483
9	นายธนศ งามสม	485

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาของปัญหา

มนุษย์เริ่มบันทึกภาพจากการสิ่งรอบๆ ตัว เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น วิถีความเป็นอยู่ และปรากฏการณ์ต่างๆ ในธรรมชาติ การบันทึกภาพในยุคแรกๆ จะเป็นการเขียน โดยใช้สีที่มีอยู่ในธรรมชาติ เช่น ขงไม้ โดยเขียนลงบนหน้าผา หรือผนังถ้ำ ช่วยให้นักโบราณคดีได้ศึกษาวิเคราะห์ และรู้ถึงความเป็นไปของมนุษย์ในยุคต่างๆ เมื่อมนุษย์มีความเจริญขึ้น และอาศัยอยู่ในที่อยู่ที่สร้างขึ้นเองจึงเริ่มมีการวาดภาพขึ้นเพื่อบอกเล่าความเป็นมาในอดีต โดยบันทึกไว้ตามฝาผนัง โบสถ์และวิหารหรือที่เรียกว่าจิตรกรรมฝาผนัง และต่อมาจึงเริ่มมีการ วาดรูปที่มีความเหมือนจริงขึ้น แต่รูปวาดทั้งหมดก็ไม่ได้มีความเหมือนจริงมากนัก

จนกระทั่งปี ค.ศ. 1826 โจเซฟ นีเซพอร์ เนียเพเซ (Joseph Nicephore Niépce) ชาวฝรั่งเศส ได้นำแผ่นดีบุกผสมตะกั่วฉาบด้วยสารไวแสงบิทูเมนซึ่งมีสีขาว (white bitumen) ใส่เข้าไปในกล้องออบสคิวรา (camera obscura) ถ่ายภาพทิวทัศน์จากหน้าต่างบ้านของเขาที่เมืองแกรส (Grass) โดยใช้เวลานานถึง 8 ชั่วโมง เมื่อนำแผ่นดีบุกผสมตะกั่วฉาบสารบิทูเมน ล้างด้วยส่วนผสมของน้ำมันจากต้นลาเวนเดอร์ (Lavender) กับปิโตรเลียม (petroleum) แล้วทำให้ส่วนที่ถูกแสงที่เป็นส่วนของ positive แข็งตัว ส่วนสารบิทูเมนที่ไม่ถูกแสงจะถูกชะล้างออกไปหมดเหลือแต่ส่วนผิวของดีบุกผสมตะกั่วซึ่งมีสีดำ นีเยเพเซ ตั้งชื่อกระบวนการนี้ว่าเฮลิโอกราฟ (heliograph) มีความหมายว่า “ภาพที่ถ่ายโดยดวงอาทิตย์” ถือได้ว่าเป็นภาพถ่าย positive ที่ถาวรภาพแรกของโลก (สมาน เถระการ, 2551: 4-5)

จากนั้นเทคโนโลยีด้านการถ่ายภาพได้มีวิวัฒนาการมาตามลำดับ โดยการค้นคว้าของนักวิทยาศาสตร์หลายสาขา ในยุคต้นๆ ใช้หลักการเคลือบน้ำยาไวแสงบนแผ่นโลหะบันทึกภาพ โดยใช้ระยะเวลาที่ยาวนานกว่าจะได้ภาพสักภาพหนึ่ง จนกระทั่งมีการพัฒนามาใช้ฟิล์มขาวดำ ฟิล์มสีและฟิล์มสไลด์ กล้องถ่ายภาพได้พัฒนามาหลายรูปแบบ มีการนำความรู้ทางอิเล็กทรอนิกส์เข้ามาประยุกต์ใช้ ทำให้ถ่ายภาพได้ง่าย สะดวก รวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูงขึ้น จนกระทั่งปี ค.ศ. 1990 วงการถ่ายภาพได้รู้จักกับกล้องถ่ายภาพดิจิทัล รุ่น DCS 100 CCD ที่ให้ความละเอียดของภาพ 1.3 ล้านพิกเซลที่แสดงในงานโฟโตกิน่า (photokina) ซึ่งจัดขึ้นที่ประเทศเยอรมัน อีก 10 ปี ต่อมากล้องดิจิทัลชนิดคอมแพคมีจำหน่ายมากขึ้น เริ่มตั้งแต่ความละเอียด 3 แสนพิกเซลเป็นต้นไป จนปัจจุบันได้มีการผลิตกล้องถ่ายภาพดิจิทัลแบบสะท้อนเลนส์เดี่ยวมีความละเอียดตั้งแต่ 10 ล้าน

พิกเซลถึง 21 ล้านพิกเซล ผู้ผลิตกล้องถ่ายภาพมีการแข่งขันมากกว่าในยุคที่ใช้ฟิล์ม มีการพัฒนากล้องถ่ายภาพชนิดนี้ในรูปแบบที่หลากหลายทั้งขนาดที่เล็กลง ในขณะที่ราคามีแนวโน้มลดลงและคาดว่าจะทวีความรุนแรงมากขึ้นในอนาคต เพราะว่ากล้องถ่ายภาพดิจิทัลกลายเป็นปัจจัยที่ 5 ของมนุษย์ เป็นความบันเทิงสำหรับทุกคนรอบตัว เพราะหลังจากการถ่ายภาพแล้วสามารถเห็นภาพได้ทันที เมื่อนำการค้นคว้าที่ความจำต้องเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์ยังสามารถปรับแก้ไขเปลี่ยนแปลงรายละเอียดของภาพได้ สามารถนำเผยแพร่ผ่านสื่อออนไลน์ หรือนำไปอัดขยายภาพได้ตามวัตถุประสงค์ของเจ้าของภาพ (สมาน เจริญการ, 2548: 127-128)

ปัจจุบันนี้ การถ่ายภาพสามารถทำได้โดยสะดวก ภาพถ่ายจึงเป็นสื่อสากลที่มนุษย์ทุกคนเข้าใจ เมื่อถ่ายภาพแล้วสามารถสะท้อนสภาพชีวิตและสังคมและเล่าเรื่องราวจากอดีตถึงปัจจุบันได้ ภาพถ่ายจึงมีบทบาทและมักจะถูกนำมาใช้ประโยชน์อย่างมากในการผลิตสื่อต่างๆ เช่น ในกระบวนการพิมพ์ การทำหนังสือ การทำป้ายสื่อสาร และป้ายโฆษณา จนกระทั่งนำมาใช้ในสื่อ social media แต่ในการนำภาพถ่ายมาใช้ในการสื่อสารได้นั้น ภาพที่ใช้ต้องมีความสวยงาม หรือสามารถเล่าเรื่องราวในภาพนั้นได้เป็นอย่างดี ดังนั้น ภาพถ่ายที่มีคุณภาพจึงเป็นสื่อที่สามารถทำลายพรมแดนทั้งเชื้อชาติ วัฒนธรรมประเพณี ภาษา เผ่าพันธุ์ และอื่นๆ ทำให้มนุษย์สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ที่ซ่อนเร้น และไม่เคยมองมาก่อน

การถ่ายภาพในปัจจุบันสามารถจำแนกได้หลากหลายประเภท ได้แก่ การถ่ายภาพบุคคล (portrait photography) การถ่ายภาพสิ่งมีชีวิตในธรรมชาติ (natural life photography) การถ่ายภาพสถาปัตยกรรม (architecture photography) การถ่ายภาพวัตถุนิ่ง (still life photography) การถ่ายภาพสารคดี (feature photography) การถ่ายภาพโฆษณา (advertising photography) การถ่ายภาพใกล้ ภาพขยายส่วนและภาพมาโคร (close-up photography, macro photography, photomicrography) การถ่ายภาพใต้น้ำ (underwater photography) และการถ่ายภาพทิวทัศน์หรือภูมิประเทศ (landscape photography) (ณรงค์ สมพงษ์, 2545: 8)

การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ ระบุว่ามิใช่ผู้แบ่งประเภทของการถ่ายภาพ landscape ไว้มากมาย เช่น nature photography (ภาพทิวทัศน์ธรรมชาติซึ่งอาจรวมถึง wildlife photography และ macro photography) scenic photography (ภาพทิวทัศน์) seascape photography (ภาพทิวทัศน์ทะเล) cityscape photography (ทิวทัศน์ในเมือง) night photography (ภาพถ่ายกลางคืน) silhouette photography (ภาพเงาค่ำ) professional architecture photography (architectural photography) (ภาพทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง สถาปัตยกรรม) urban photography (ภาพทิวทัศน์เมือง ศูนย์กลางชุมชน สังคมเมือง ฯลฯ)

นักถ่ายภาพส่วนใหญ่ มักจะเริ่มด้วยการฝึกถ่ายภาพด้วยภาพทิวทัศน์ ควบคู่กับ ภาพบุคคลเป็นเบื้องต้น โดยภาพที่ถ่ายอาจจะเป็นสถานที่ต่างๆ ที่ตนเองสะดวก และบุคคล ที่ใกล้ชิด คลอจนสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายของตนเอง อย่างน้อยผู้ถ่ายภาพก็ สามารถเก็บภาพประทับใจไว้เป็นที่ระลึกถึงความหลัง โดยภาพถ่ายที่บุคคลทั่วไปถ่ายออกมานั้น มักจะมีประโยชน์เพียงใช้บันทึกเหตุการณ์เท่านั้น แต่สำหรับนักถ่ายภาพมืออาชีพแล้ว ส่วนใหญ่ จะมีพื้นฐานความรู้ในเรื่องของกล้องถ่ายภาพไม่ต่างกัน ในเรื่องของอุปกรณ์การถ่ายภาพ แต่จะต่างกันในส่วนของการคิดเพื่อการสื่อความหมาย เทคนิคส่วนตัว ประสบการณ์ ตลอดจน การเรียนรู้เรื่องการถ่ายภาพเพื่อให้ภาพถ่ายออกมาสวยงาม และมีความเป็นตัวตน

ความรู้ทางการถ่ายภาพนั้น ถือเป็นความรู้ด้านศิลปะแขนงหนึ่งซึ่งต้องอาศัย การศึกษาเรียนรู้ ทั้งจากการศึกษา และการฝึกฝนตนเองให้เข้าใจทั้งในเรื่องราวของภาพ บรรยากาศ อารมณ์ของภาพ องค์ประกอบของภาพ แสงเงา เส้นสี สภาพดินฟ้าอากาศ ฤดูกาล สถานที่ และ อุปกรณ์ที่ใช้

การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้นมีความพิเศษซึ่งเป็นเสน่ห์ และสร้างความท้าทายให้กับ นักถ่ายภาพเสมอ เนื่องจากมีเหตุปัจจัยที่ทำให้ได้ภาพที่สวยงามแตกต่างกันไป มีทั้งปัจจัย ที่ไม่สามารถควบคุมได้อย่างสมบูรณ์ เช่น ความไม่แน่นอนของช่วงเวลา ทำให้ในการบันทึกภาพ แม้แต่ในสถานที่เดียวกันแต่แตกต่างกันในระยะเวลาในช่วงวันหนึ่งๆ ก็ทำให้ภาพที่ถ่ายได้ มีแตกต่างกันออกไป ไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลา ทิศทางของแสง ซึ่งในแต่ละช่วงเวลาของวัน เช่น สภาพแสง อุณหภูมิสี เป็นต้น ปัจจัยทั้งหมดที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะอยู่นอกเหนือไปจาก ความสามารถในการควบคุมของมนุษย์ แต่กระนั้นนักถ่ายภาพมืออาชีพก็สามารถใช้ระบบคิด เพื่อการสื่อความหมาย ผสมผสานกับเทคนิคการถ่ายภาพ แล้วถ่ายทอดจินตนาการภาพทิวทัศน์ ที่อยู่เบื้องหน้าให้ออกมาได้สวยงาม มีความแปลกใหม่หรือแตกต่าง และมีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ดังนั้นการเรียนรู้ด้านอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ จึงเป็นสิ่งที่ท้าทายให้ นักถ่ายภาพหรือผู้สนใจจะศึกษาได้หาความรู้และทำความเข้าใจศาสตร์ด้านนี้อย่างจริงจังต่อไป

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันมีนักถ่ายภาพทิวทัศน์ระดับโลกจำนวนมากที่มีอัตลักษณ์เฉพาะตัว เช่น David Doubilet นักถ่ายภาพจากกรุงนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ปัจจุบันทำงานถ่ายภาพให้กับ นิตยสารเนชั่นแนลจีโอกราฟิก นักถ่ายภาพท่านนี้ได้สร้างสีสันให้กับวงการถ่ายภาพ ด้วยการคิดค้น เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์แปลกและได้นำให้อยู่ในภาพเดียวกัน ถือเป็นต้นกำเนิดในการถ่ายภาพ

ครึ่งบกครึ่งน้ำ และปลุกกระแสน้ำให้นักถ่ายภาพรุ่นหลังๆ ได้นำวิธีการไปประยุกต์ใช้ในแนวทางของตนเองและคิดค้นวิธีการถ่ายภาพรูปแบบใหม่ๆ มานำเสนอในสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ทั่วโลก และเทคนิคดังกล่าวนี้กลายเป็นตำนานการถ่ายภาพทิวทัศน์และเป็นอัตลักษณ์ประจำตัวของนักถ่ายภาพท่านนี้ จวบจนปัจจุบัน

ภาพ 1 a baby green sea turtle padding toward the open sea off the nengonengo atoll.

French polynesia

ที่มา: Doubilet (2555ก: ระบบออนไลน์)

ช่างภาพเนชั่นแนล จีโอกราฟฟิก จอร์จ สไตน์เมตซ์ (George Steinmetz) นักถ่ายภาพแนวทิวทัศน์ เจ้าของคำคมที่ว่า “กล้องถ่ายภาพเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่ง ไม่ใช่ของศักดิ์สิทธิ์ เพราะฉะนั้น ไม่ว่าฝนจะตกหรือพายุจะมา จงถ่ายภาพเข้าไว้ ภาพถ่ายย่อมสำคัญกว่ากล้อง” และ “ควรถ่ายภาพแต่ละสถานที่ให้ได้มากที่สุดไม่ว่าสภาพอากาศจะเป็นอย่างไร และจงถ่ายภาพตามสภาพความเป็นจริง ปล่อยให้แต่ละสถานที่บอกเล่าเรื่องราวของตน” จอร์จ สไตน์เมตซ์ เคยเข้าเรียนในร่วมมหาวิทยาลัยได้แค่ครั้งทาง เขาก็สะพายกล้องและเริ่มออกเดินทางท่องเที่ยว ด้วยการโบกรถจากลอนดอนไปถึงซาฮารา จอร์จหลงเสน่ห์ดินแดนห่างไกลที่เขาเดินทางผ่าน และบอกตัวเองว่าจะต้องกลับไปอีกให้ได้เพื่อถ่ายภาพภูมิประเทศเหล่านี้ ในแบบที่ไม่เคยมีใครทำมาก่อน เขาย้อนอดีตให้ฟังว่า “ผมฝันมานานแล้วว่าอยากถ่ายภาพภูมิทัศน์

อันรกร้างจากเมืองบน” หลายปีต่อมาเขาได้สร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์จากเครื่องพารามอเตอร์ของสถานที่ต่างๆ การถ่ายภาพจากเมืองบนที่ไม่สูงมากนักทำให้ได้เห็นมิติความกว้างใหญ่ของสถานที่” (em100, 2554: ระบบออนไลน์)

ภาพ 2 brazil dunes

ที่มา: Steinmetz (2555ก: ระบบออนไลน์)

ฟรานส์ แลนติง (Frans Lanting) นักถ่ายภาพนิตยสาร Outdoor Photographer ผู้มากประสบการณ์ผู้เดินทางไปบันทึกภาพมาครบทั้ง 7 ทวีป (Lanting, 2555ก: ระบบออนไลน์)

นักถ่ายภาพท่านนี้ เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่มีอัตลักษณ์ส่วนตัวในการถ่ายภาพ โดยภาพที่ปรากฏในสื่อต่างๆ จะมีลักษณะคล้ายภาพที่เกิดจากการ painting หรือภาพวาดของจิตรกร

ภาพ 3 lava river, hawaii volcanoes national park, hawaii

ที่มา: Lanting (2555ข: ระบบออนไลน์)

บุคคลเหล่านี้ เป็นต้นแบบที่ดีสำหรับนักถ่ายภาพปัจจุบัน ที่จะได้ศึกษารูปแบบการถ่ายภาพทิวทัศน์ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างอัตลักษณ์ทางการถ่ายภาพเป็นของตนเอง

ราชบัณฑิตยสถาน (2554: ระบบออนไลน์) ให้ความหมายว่า อัตลักษณ์ (identity) เป็นลักษณะเฉพาะของสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งทำให้สิ่งนั้นเป็นที่รู้จักหรือจำได้ ซึ่ง วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2548: 129) ได้ขยายความไว้ว่า เป็นความไม่เหมือนใคร การริเริ่ม ความแปลกประหลาด การออกแบบเติบโต การสร้างคุณค่า ความเป็นเหตุเป็นผล ความมีประโยชน์ ความสง่างาม ความเข้าใจได้ มีความประณีต และการสังเคราะห์รวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

การถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นทั้งศาสตร์ และศิลปะที่ต้องศึกษาและทำความเข้าใจ เพื่อค้นหาอัตลักษณ์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ พอสรุปเป็นประเด็นปัญหาได้ 3 ประการ คือ

1. ปัญหาเรื่องการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพ เพราะการสื่อความหมายด้วยภาษาภาพ เป็นการโยงความคิดความรู้สึจากนักถ่ายภาพไปยังภาพที่ปรากฏอยู่ เบื้องหน้าก่อนจะถูกบันทึกลงสู่ภาพถ่ายอย่างเป็นรูปธรรม ภาพทุกภาพที่ถูกถ่ายทอดออกมานั้น จะสามารถสื่อความหมายแทนนักถ่ายภาพ ทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ซึ่งเป็นนามธรรม ซึ่งผู้ที่ได้ชมภาพนั้นอาจจะตีความแตกต่างไปจากนักถ่ายภาพ เพราะระบบคิดเกิดจากการทำงาน

ของสมองของแต่ละคนมีความแตกต่างกัน โดยนักถ่ายภาพมืออาชีพจะมีวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพผ่านกระบวนการคิดตีโจทย์ การวางแผนก่อนการถ่ายภาพ อีกทั้งการเล่าเรื่องผ่านภาพถ่ายเพื่อการสื่อความหมายอย่างชัดเจน

2. ปัญหานักถ่ายภาพขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบภาพ ทิศทางแสงเงา ชนิดของแสงในแต่ละฤดูกาล การเรียนรู้เรื่องทฤษฎีของสี สีปะของเส้น การเลือกตัวแบบจากหน้า ฉากหลัง การเลือกพื้นที่โฟกัส การวัดแสง อีกทั้งการไม่สามารถใช้อุปกรณ์ถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริมที่ตนเองมีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ขณะที่นักถ่ายภาพมืออาชีพเป็นผู้มีความรู้และประสบการณ์สามารถประยุกต์คัดแปลง ตลอดจนสามารถแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าได้ จากกล้อง เลนส์ และอุปกรณ์การถ่ายภาพที่มีอยู่

3. ปัญหาการขาดความเข้าใจในการสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพ เนื่องจากนักถ่ายภาพมือใหม่รวมทั้งนักถ่ายภาพทั่วไปที่ถ่ายภาพมานานแต่ยังยึดติดอยู่กับรูปแบบในการถ่ายภาพแบบเดิมๆ เช่น การจดจำภาพสถานที่ต่างๆ และมุมมองของนักถ่ายภาพมืออาชีพจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ทั้งนิตยสาร วารสาร อนุสาร ตลอดจนสื่อออนไลน์ไว้ในความทรงจำ และเมื่อจะถ่ายภาพสิ่งต่างๆ เหล่านั้นยังคงติดอยู่ จึงได้ลอกเลียนแบบสิ่งต่างๆ เหล่านั้น นอกจากนี้ นักถ่ายภาพจำนวนมากยังยึดติดกับทฤษฎีหรืออยู่ในกรอบของการถ่ายภาพ นับว่าเป็นอุปสรรคต่อการสร้าง สรรค์การถ่ายภาพของตนเองอย่างยิ่ง ปัจจุบันความเจริญทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยทำให้นักถ่ายภาพมืออาชีพสามารถลดขั้นตอนความยุ่งยากในการถ่ายภาพได้ระดับหนึ่ง แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการสร้างแบรนด์ส่วนบุคคลเพื่อให้ผลงานภาพถ่ายมีความโดดเด่นและมีความแตกต่างจากนักถ่ายภาพบุคคลอื่นอย่างสร้างสรรค์ อย่างมีคุณค่า และอย่างมีคุณภาพ

การนำแนวคิดทฤษฎีด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ไปประยุกต์ใช้ในสถานที่จริง ได้แก่ การเลือกใช้อุปกรณ์หลัก ได้แก่ กล้องถ่ายภาพ เลนส์ถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริม การกำหนดเรื่องราวของภาพ บรรยากาศของภาพที่สอดคล้องกลมกลืนกับเรื่องราว อารมณ์ของภาพซึ่งมีผลทางใจหรืออารมณ์ของผู้ชมภาพให้คล้อยตาม และการจัดองค์ประกอบภาพให้ตรงตามวัตถุประสงค์ ของนักถ่ายภาพ 6 ประการ คือ ส่วนประกอบภาพที่มีส่วนประกอบหลักและรองประธาน ประการที่สอง การกำหนดจุดเด่นของภาพ ได้แก่ กฎ 3 ส่วน จุดตัด 9 ช่อง และหลักการของ golden mean ประการที่สาม การเน้นเพื่อให้ภาพโดดเด่นขึ้นมาโดยการใช้องค์ประกอบที่ตัดกันหรือขัดแย้งกันการเน้นด้วยขนาด การเน้นด้วยการแยกกลุ่ม การเน้นด้วยการจัดวางตำแหน่งในบริเวณที่เหมาะสม การเน้นด้วยจุดสายตา และการเน้นด้วยเส้นกรอบ ประการที่สี่ รูปแบบของการจัดภาพ ทั้งจัดในรูปแบบแนวนอนและแบบแนวตั้ง จัดในรูปแบบซ้ำ รูปแบบการใช้เส้นนำสายตาและรูปแบบการกระจายเป็นรัศมี ประการที่ห้า การเลือกฉากหน้าและฉากหลังให้เหมาะสม ประการสุดท้ายคือการคิดนอกกรอบหรือทำลายกฎเกณฑ์

เดิมๆ เพื่อการสร้างสรรค์การถ่ายภาพให้แปลกไปจากนักถ่ายภาพคนอื่น เป็นการสร้างอัตลักษณ์ให้กับตนเอง (ฉรงค์ สมพงษ์, 2536: 160; อนันต์ จิรมหาสุวรรณ, 2550: 88, 92, 98, 100, 102, 104, 110, 114, 118, 124; วีรนิจ ทรรทรานนท์, 2553: 62-63; สุรพงษ์ บัวเจริญ, 2554: 258-303; อำนวยพร บุญจรัส, 2553: 136-139 และ Grill and Scanlon, 1944: 22)

ความรู้เหล่านี้ ถ้านักถ่ายภาพมือสมัครเล่นจะเรียนรู้ให้ได้เร็ว ก็ควรจะศึกษาจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพราะบุคคลเหล่านี้ กว่าที่จะก้าวมาเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพ จะต้องผ่านการศึกษา เพาะบ่มประสบการณ์ด้านการถ่ายภาพที่วิเศษมาเป็นเวลานาน นักถ่ายภาพมือสมัครเล่นและนักถ่ายภาพทั่วไปสามารถดูตัวอย่างภาพจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ แล้วจะเรียนรู้ได้เร็วกว่า การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองหรือจากการอ่านตำรา และได้แนวทางการถ่ายภาพที่วิเศษจากนักถ่ายภาพมืออาชีพเพื่อนำไปพัฒนาความสามารถตนเองให้เพิ่มมากขึ้น

การศึกษาจากนักถ่ายภาพมืออาชีพจึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะถ้านักถ่ายภาพสมัครเล่นและนักถ่ายภาพทั่วไปทราบว่่านักถ่ายภาพมืออาชีพ มีการสื่อความหมายผ่านภาพถ่าย มีเทคนิคการถ่ายภาพ และสร้างอัตลักษณ์เฉพาะตัวอย่างไร การถอดรหัสความรู้เหล่านี้จะเป็นประโยชน์ในการศึกษา และนักถ่ายภาพมือสมัครเล่นและนักถ่ายภาพทั่วไปสามารถนำไปใช้ประโยชน์อย่างจริงจังต่อไป

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพที่วิเศษด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพที่วิเศษของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
2. เทคนิคในการถ่ายภาพที่วิเศษของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
3. การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพที่วิเศษของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ศึกษาถึงการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพที่วิเศษด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพที่วิเศษมืออาชีพ โดยมีขอบเขตการศึกษาต่างๆ ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ นักถ่ายภาพมืออาชีพประเภทที่วิเศษที่มีเชื้อชาติและสัญชาติไทย

2. ขอบเขตการศึกษาประกอบด้วย

2.1 การสื่อความหมายของภาพทิวทัศน์ ศึกษาจากภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 เทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์ ศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการถ่ายภาพและเทคนิคเฉพาะตัวของแต่ละคนที่มีความโดดเด่นและแตกต่างกัน

2.3 การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ เป็นการศึกษากระบวนการสร้างลักษณะที่โดดเด่นเฉพาะตัวของนักถ่ายภาพที่สะท้อนความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับ และการรักษาชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม

3. ขอบเขตด้านสถานที่ ศึกษานักถ่ายภาพทิวทัศน์มืออาชีพในกรุงเทพมหานคร จังหวัดชลบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดนครปฐม และจังหวัดเชียงใหม่

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง

2. นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์

3. อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปเพื่อพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทางวิชาการ

4. นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างเพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป

5. ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา/เอกสาร/มหาวิทยาลัยสามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

การสื่อความหมาย หมายถึง เรื่องราว ความหมาย บรรยายภาพ และอารมณ์ ในภาพถ่ายของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่โยงไปยังผู้ชมภาพ

เทคนิคในการถ่ายภาพ หมายถึง ทฤษฎีการถ่ายภาพ หรือเทคนิคถ่ายภาพส่วนตัว

อัตลักษณ์ หมายถึง แนวความคิด วิธีการ กระบวนการของความเป็น ลักษณะเฉพาะซึ่งอาจเกิดมาได้หลายปัจจัย ในที่นี้หมายถึงอัตลักษณ์ ที่สื่อมาด้วยการใช้ภาพถ่ายเพื่อ สะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่บ่งบอกได้ถึงความเป็นตัวตน และมีความสัมพันธ์ในลักษณะสะท้อนซึ่งกัน และกันคือภาพสะท้อนความเป็นตัวตนของนักถ่ายภาพ ในขณะที่เดียวกันนักถ่ายภาพได้สะท้อนเรื่อง ราวผ่านภาพถ่าย

เรื่องราวของภาพ หมายถึง สิ่งที่นักถ่ายภาพมืออาชีพได้พบเห็นและได้สื่อสารหรือ บอกเล่าเรื่องราวหรือสื่อความหมายลงในภาพถ่าย

บรรยากาศของภาพ หมายถึง สิ่งที่อยู่ในภาพถ่ายซึ่งช่วยส่งเสริมให้ภาพมีความ โดดเด่นน่าสนใจยิ่งขึ้น

อารมณ์ของภาพ หมายถึง สภาวะทางจิตใจของผู้ชมที่ปรากฏขึ้นหลังจากการ ได้เห็นภาพถ่าย

ภาพทิวทัศน์ หมายถึง ภาพทิวทัศน์ทะเล (seascape photography) ภาพทิวทัศน์ ธรรมชาติ (scenic photography) และภาพทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง (architectural photography) ที่เห็น สภาพแวดล้อมกว้างๆ หรือแคบๆ อาจมีคนในภาพหรือไม่มีคนในภาพก็ได้ เป็นภาพของสถานที่ ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นเกาะ ชายหาด ชนบท ป่าเขา น้ำตก ภูเขา แม่น้ำ สวนสาธารณะ เมือง เป็นต้น

นักถ่ายภาพมืออาชีพ หมายถึง นักถ่ายภาพที่ประกอบอาชีพและมีรายได้จาก การถ่ายภาพ มีรายได้จากภาพถ่ายที่ตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง มีรายได้จาก การนำผลงานภาพทิวทัศน์ส่งประกวดและมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในวงการถ่ายภาพ การเผยแพร่ ผลงานถ่ายภาพผ่านสื่อออนไลน์อย่างต่อเนื่อง

อุปกรณ์หลัก หมายถึง กล้องถ่ายภาพ ประกอบด้วยเครื่องวัดแสง mode บันทึก ภาพ ความไวชัตเตอร์ การตั้งค่าไวแสง และเลนส์ถ่ายภาพ ประกอบด้วย ช่องรับแสง

อุปกรณ์เสริม หมายถึง ฟลิตเตอร์ ขาดังกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ แฟลช

ไฮเปอร์โฟคอล (hyper focal) หมายถึง ระยะความคมชัดของภาพจากฉากหน้า ฉากกลางไปจนถึงฉากหลัง

องค์ประกอบภาพ หมายถึง ตำแหน่งของวัตถุ หรือจุดสนใจของภาพพร้อมทั้งบรรยากาศโดยรอบพื้นที่ของภาพถ่าย

วัตถุหลัก หมายถึง ส่วนที่สำคัญที่สุดของภาพที่นักถ่ายภาพต้องในการถ่ายภาพ

ฉากหน้า หมายถึง ด้านหน้าของส่วนที่สำคัญที่สุดของภาพเพื่อให้ภาพถ่ายมีมิติน่าสนใจ

ฉากหลัง หมายถึง ด้านหลังของส่วนที่สำคัญที่สุดของภาพเพื่อให้ภาพมีมิติน่าสนใจ

ส่วนกลาง หมายถึง ส่วนที่อยู่ระหว่างฉากหน้ากับฉากหลัง อาจเป็นวัตถุหลักหรือส่วนประกอบของภาพก็ได้

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ มีแนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. การสื่อความหมายในการถ่ายภาพทิวทัศน์
2. ฤดูกาลถ่ายภาพทิวทัศน์
3. แนวคิดเกี่ยวกับแบรนด์ส่วนบุคคล
4. ทฤษฎีสัญญาวิทยา
5. ทฤษฎีและเทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์
6. นักถ่ายภาพทิวทัศน์มืออาชีพระดับโลก

การสื่อความหมายในการถ่ายภาพทิวทัศน์

ความเจริญด้านเทคโนโลยีทำให้เกิดพัฒนาการกล้องถ่ายภาพดิจิทัล และมีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกมีซอฟต์แวร์ในการปรับตกแต่งภาพจากไฟล์ อีกทั้งวิชาความรู้เรื่องการถ่ายภาพสามารถหาได้ง่ายจากอินเทอร์เน็ต ซึ่งแตกต่างจากสมัยก่อนที่นักถ่ายภาพต้องขวนขวายหาความรู้จากห้องสมุดหรือร้านจำหน่ายหนังสือ ด้วยเหตุนี้ปัจจุบันนักถ่ายภาพจึงมีพื้นฐานเรื่องการใช้กล้องถ่ายภาพ และอุปกรณ์เสริม ความรู้เรื่องการถ่ายภาพไม่แตกต่างกันมากนัก อย่างไรก็ตามสิ่งที่กล้องยังไม่สามารถทำได้คือการสื่อความหมาย ซึ่งต้องอาศัยนักถ่ายภาพเป็นผู้คิดและจินตนาการด้วยตนเอง

ภาพมีส่วนเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนอย่างมากมาย และภาพต่างๆ ทำให้คนเราต้องมีการแปลความหมายของภาพให้เข้าใจ และเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งนอกจากการสื่อความหมายด้วยการพูดและการเขียน (วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์, 2554ก: 39)

เอกลักษณ์ โรจนารักษ์ (ม.ป.ป.: 12-19) ระบุว่า เมื่อนักถ่ายภาพคิดจะถ่ายภาพที่มีความซดลึกซึ้งขึ้น เขาจะนึกถึงกล้องดิจิทัลชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยว จะไม่ยอมหยิบกล้องคอมแพคออกมาถ่ายภาพ ซึ่งเป็นการคิดแบบตรรกะหรือวิชาการ โดยใช้สมองซีกซ้าย ส่วนสมองซีกขวาซึ่งทำหน้าที่ควบคุมความคิดสร้างสรรค์ได้แก่ มุมมอง แสงเงา เรื่องราว อารมณ์และบรรยากาศ ซึ่งสอดคล้องกับ วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2548: 5) และ ซึ่งระบุว่า สมองซีกขวาของมนุษย์ ใช้ในการคิดเชิงวิเคราะห์ ขณะที่สมองซีกซ้ายใช้ในการคิดสร้างสรรค์

วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2548: 5) ระบุว่านักถ่ายภาพจะต้องมีคุณสมบัติที่สามารถสื่อสารภายในตัวเอง (Intrapersonal Communication) คือการสื่อสารที่เกิดขึ้นในตัวเอง เช่น การนั่งคิด หรือวิเคราะห์ผลดีผลเสียด้วยตัวเอง สำหรับการสื่อสารด้วยภาษาภาพนั้น นพรัตน์ ชำนาญสิงห์ (2554: ระบบออนไลน์) ได้ให้คำจำกัดความว่า เป็นการโยงความคิดหรือความรู้สึกให้เห็นพ้องต้องกันของบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่ง เพื่อทราบข้อมูลย้อนกลับหรือปฏิกิริยาตอบสนองของผู้รับต่อข้อมูลข่าวสารในการสื่อความหมายด้วยวิธีการอวจนภาษา โดยใช้สัญลักษณ์

อำนวยพร บุญจรัส (2553: 185) มีความเห็นในทำนองเดียวกันกับ สมาน เถระการ (2548: 15) และ ณรงค์ สมพงษ์ (2545: 11) ว่า “ภาพหนึ่งภาพสามารถแทนคำพูดได้ นับหมื่นนับแสนคำ ทว่าคำพูดหลายล้านคำอาจเทียบไม่ได้กับภาพเพียงภาพเดียว” เพราะภาพถ่ายมีความเป็นรูปธรรมมากกว่าคำพูด ภาพทุกภาพที่ถูกถ่ายทอดออกมานั้นจะสามารถสื่อความหมายแทนตัวผู้ส่งสาร ทั้งเรื่องราว ประสบการณ์ รูปทรง พื้นผิว บรรยากาศ แม้กระทั่งอารมณ์ ซึ่งผู้รับสารหรือผู้มองดูภาพนั้นอาจเกิดความคิดความเข้าใจแตกต่างไปจากผู้ส่งสารหรือเจ้าของผลงานภาพถ่ายเอง

ดังนั้น การถ่ายภาพจึงเป็นการใช้ศิลปะและจินตนาการอย่างไว้จิตจำกัด ทำให้ภาพที่ออกมาจากกล้องถ่ายภาพ เต็มไปด้วยถ้อยคำต่างๆ มากมาย

วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2554ข: ระบบออนไลน์) ได้ให้คำจำกัดความของการสื่อความหมายเกี่ยวกับ การถ่ายภาพทิวทัศน์ ได้แก่

1. เรื่องราวของภาพ (story) ต้องมีความชัดเจน เมื่อผู้ชมภาพแล้วสามารถเข้าใจได้ ในทันทีว่าผู้ถ่ายภาพต้องการสื่อสารอะไร
2. การสื่อความหมายของภาพ (visual literacy) เพื่อโยงความคิดหรือความรู้สึกให้เห็นพ้องต้องกันของนักถ่ายภาพไปยังผู้ชมภาพ
3. บรรยากาศของภาพ (atmosphere) เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวเด่นชัดขึ้น ซึ่งจะต้องสอดคล้อง หรือกลมกลืนกับเรื่องราวของภาพ
4. อารมณ์ของภาพ (mood) ภาพที่ดีต้องมีผลทางใจหรืออารมณ์ต่อผู้ชมภาพ ให้คล้ายตามไปกับภาพ เช่น ความสุข ความเศร้า ความเหงา ความลำบาก ความเจ็บปวด ความดีใจหรือเสียใจ

สรุปการสื่อความหมายในการถ่ายภาพทิวทัศน์

การสื่อความหมายด้วยภาพ มีจุดประสงค์เพื่อโยงความคิดหรือความรู้สึกให้เห็นพ้องต้องกันของนักถ่ายภาพไปยังผู้ชมภาพ และการสื่อความหมายเกี่ยวกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ประกอบด้วย เรื่องราว การสื่อความหมาย บรรยากาศ และอารมณ์ของภาพ

ฤดูกาลกับการถ่ายภาพทิวทัศน์

การโคจรของดวงอาทิตย์ทำให้เกิดฤดูกาลของโลก สำหรับประเทศไทยสามารถแบ่งได้เป็น 3 ฤดู คือ

ฤดูร้อน

เริ่มประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ถึงประมาณกลางเดือนพฤษภาคม ซึ่งเป็นช่วงที่เปลี่ยนจากมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ เป็นมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ (หรือที่เปลี่ยนจากฤดูหนาวเข้าสู่ฤดูฝน) เป็นระยะที่ขั้วโลกเหนือหันเข้าหาดวงอาทิตย์ โดยเฉพาะในเดือนเมษายนประเทศไทยจะเป็นประเทศหนึ่งที่ตั้งอยู่ในบริเวณที่ลำแสงของดวงอาทิตย์ จะตั้งฉากกับผิวพื้นโลกในเวลาเที่ยงวัน ทำให้ได้รับความร้อนจากดวงอาทิตย์อย่างเต็มที่ จึงทำให้สภาวะอากาศร้อนอบอ้าวโดยทั่วไปในฤดูนี้แม้ว่าประเทศไทยอากาศจะร้อนและแห้งแล้ง แต่ในบางครั้งอาจมีมวลอากาศเย็นจากประเทศจีนแผ่ลงมาถึงประเทศไทยตอนบนได้ ทำให้เกิดการปะทะกันระหว่างมวลอากาศเย็นที่แผ่ลงมากับมวลอากาศร้อนที่ปกคลุมอยู่เหนือประเทศไทย ซึ่งก่อให้เกิดพายุฝนฟ้าคะนองและลมกระโชกแรง หรืออาจมีลูกเห็บตกลงมาด้วย ก่อให้เกิดความเสียหายได้ พายุฝนฟ้าคะนองที่เกิดขึ้นในฤดูนี้มักเรียกว่า พายุฤดูร้อน

ฤดูฝน

เริ่มประมาณกลางเดือนพฤษภาคมถึงประมาณกลางเดือนตุลาคม ฤดูนี้จะเริ่มเมื่อมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นลมชื้นพัดปกคลุมประเทศไทย ขณะที่ร่องความกดอากาศต่ำ (แนวร่องที่ก่อให้เกิดฝน) พาดผ่านประเทศไทยทำให้มีฝนชุกทั่วไป ร่องความกดอากาศต่ำนี้ปกติจะเริ่มพาดผ่านภาคใต้ในเดือนเมษายน แล้วจึงเลื่อนขึ้นไปพาดผ่านภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ ในเดือนพฤษภาคมและมิถุนายนตามลำดับ ประมาณปลายเดือนมิถุนายนจะเลื่อนขึ้นไปพาดผ่านบริเวณประเทศจีนตอนใต้ ทำให้ฝนในประเทศไทยลดลงระยะหนึ่งและเรียกว่าเป็น "ช่วงฝนทิ้ง" ซึ่งอาจนานประมาณ 1 - 2 สัปดาห์ หรือบางปีอาจเกิดขึ้นรุนแรงและมีฝนน้อยนานนับเดือนได้ ประมาณเดือนสิงหาคมถึงพฤศจิกายน

ร่องความกดอากาศต่ำจะเลื่อนกลับลงมาทางใต้พาดผ่านบริเวณประเทศไทยอีกครั้งหนึ่ง โดยจะพาดผ่านตามลำดับจากภาคเหนือลงไปภาคใต้ ทำให้ช่วงเวลาดังกล่าวประเทศไทยจะมีฝนชุกต่อเนื่อง โดยประเทศไทยตอนบนจะตกชุกช่วงเดือนสิงหาคมถึงกันยายน และภาคใต้จะตกชุกช่วงเดือนตุลาคมถึงพฤศจิกายน ตลอดช่วงเวลาที่ร่องความกดอากาศต่ำเลื่อนขึ้นลงนี้ ประเทศไทยก็จะได้รับอิทธิพลของมรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ที่พัดปกคลุมอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่บางระยะอาจมีกำลังแรง บางระยะอาจมีกำลังอ่อน ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของแนวร่องความกดอากาศต่ำ ประมาณกลางเดือนตุลาคมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นลมหนาวจะเริ่มพัดเข้ามาปกคลุม ประเทศไทย แทนที่มรสุมตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นสัญญาณว่าได้เริ่มฤดูหนาวของประเทศไทยตอนบน เว้นแต่ทางภาคใต้จะยังคงมีฝนตกชุกต่อไปจนถึงเดือนธันวาคม ทั้งนี้เนื่องจากมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือที่พัดลงมาจากประเทศจีนจะพัดผ่านทะเลจีนใต้ และอ่าวไทยก่อนลงไปถึงภาคใต้ ซึ่งจะนำความชื้นลงไปด้วย เมื่อถึงภาคใต้ โดยเฉพาะภาคใต้ฝั่งตะวันออกจึงก่อให้เกิดฝนตกชุกดังกล่าวข้างต้น

ฤดูหนาว

เริ่มประมาณกลางเดือนตุลาคมถึงประมาณกลางเดือนกุมภาพันธ์ เมื่อมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือเริ่มพัดปกคลุมประเทศไทยประมาณกลางเดือนตุลาคม ซึ่งจะนำความหนาวเย็นมาสู่ประเทศไทย เป็นระยะที่ขั้วโลกใต้หันเข้าหาดวงอาทิตย์ ตำแหน่งลำแสงของดวงอาทิตย์ทำมุมฉากกับผิวพื้นโลกขณะเที่ยงวันจะอยู่ทางซีกโลกใต้ ทำให้ลำแสงที่ตกกระทบกับพื้นที่ในประเทศไทยเป็นลำแสงเฉียงตลอดเวลา

ดังนั้น ด้วยลักษณะของการเกิดการโคจรของดวงอาทิตย์ในลักษณะนี้ทำให้อากาศในช่วงฤดูหนาวจึงมีความเย็น และท้องฟ้าในช่วงฤดูหนาว จึงเป็นสีฟ้าสวยงามเหมาะกับการถ่ายภาพทิวทัศน์มากที่สุด (กรมอุตุนิยมวิทยา, 2553: ระบบออนไลน์)

สรุปแนวคิดเกี่ยวกับฤดูกาลถ่ายภาพทิวทัศน์

ฤดูกาลมีอิทธิพลในการสื่อความหมายโดยเฉพาะภาพทิวทัศน์ เพราะเป็นการถ่ายทอดบรรยากาศและอารมณ์ของฤดูกาล ได้แก่ ฤดูฝนจะสื่อถึงความชุ่มชื้น ความเขียวขจี ความแปรปรวนของดินฟ้าอากาศ การเกิดปรากฏการณ์ที่ไม่สามารถคาดเดา เช่น การเกิดสเปคตรัมของแสงสีบนท้องฟ้าหลังฝนหยุดตก รุ้งกินน้ำ เป็นต้น ฤดูหนาว จะสื่อสารถึงท้องฟ้าที่มีสีฟ้าสวยงาม ปรากฏการณ์ทะเลหมอกยามเช้าหรือท้องฟ้าที่สวยงามหลังพระอาทิตย์ตก เป็นต้น ขณะที่ฤดูร้อนจะสื่อถึงความแห้งแล้งของบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมบนโลก เป็นต้น

แนวคิดเกี่ยวกับแบรนด์ส่วนบุคคล

แบรนด์ (brand) เปรียบเสมือนลายเซ็น ตราประทับความเป็นเจ้าของ หรือความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ แบรนด์คือทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นประสบการณ์รวมทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นมีชื่อของแบรนด์เข้าไปเกี่ยวข้องล้วนมีส่วนในการสร้าง(ชื่อเสียง) (วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์, 2554: 15-27)

เสริมยศ ธรรมรักษ์ (2554: 113-116) ได้กล่าวถึงการสร้างแบรนด์ส่วนบุคคลว่าเป็นการสร้างเอกลักษณ์บุคคลที่มีผลต่อการกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองและมีความหมายในเชิงอารมณ์ต่อผู้ชมหรือบุคคลอื่นเกี่ยวกับคุณค่าหรือคุณภาพของบุคคลนั้นๆ และสอดคล้องกับงานหรือธุรกิจที่บุคคลนั้นกำลังทำ

ดังนั้น การสร้างแบรนด์บุคคล จึงเป็นวิธีการที่กระทำให้ตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่นอย่างสร้างสรรค์ โดยการพัฒนาปรับปรุงให้มีความโดดเด่น เป็นที่รู้จักของคนสังคม ซึ่งมีผลกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองมีความหมายในเชิงอารมณ์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องต่อคุณค่าของบุคคลนั้นๆ อีกทั้งสอดคล้องกับสิ่งที่กระทำอยู่

สร้างแบรนด์ส่วนบุคคล (the personal branding process: DCCM) นั้น เสริมยศ ธรรมรักษ์ (2554: 110-113) ได้อธิบายว่ามีกระบวนการสร้างอยู่ 4 ขั้นตอน ได้แก่

1. การสำรวจค้นหา (discover) เป็นการสำรวจว่าตนเองเป็นใคร ต้องการอะไรในชีวิต สำรวจเป้าหมายในชีวิต มีแรงบันดาลใจอะไร แรงขับเคลื่อนคืออะไร ในขณะเดียวกันอาจตรวจสอบจากบุคคลรอบข้างว่าคนอื่นพูดถึงเราอย่างไร นอกจากนี้จะต้องสำรวจจุดแข็งที่เหนือกว่าบุคคลอื่น จากนั้นจึงเริ่มสร้างแผนในการพัฒนาขึ้นมาโดยมีการกำหนดเป้าหมายทั้งระยะสั้นและระยะยาว

2. การสร้าง (create) เป็นขั้นตอนที่ต้องสร้างหรือกำหนดในส่วนที่เกี่ยวข้องดังนี้

- 2.1 กลุ่มเป้าหมาย (target group/customer/stakeholders) หมายถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง เช่น ลูกค้า ผู้ชม หัวหน้างาน ลูกน้อง กลุ่มเป้าหมายนี้ชอบหรือไม่ชอบอะไร การทำความเข้าใจในความต้องการของบุคคลจะเป็นแนวทางในการกำหนดแก่นแท้หรือจุดยืนของตนเองได้ง่ายขึ้น

- 2.2 แก่นแท้หลักของตนเอง (brand core) คือจุดยืน หรือการนิยามความเป็นตัวเองออกมาด้วยคำหรือข้อความสั้นๆ โดยแก่นแท้หลัก และควรจะมาจากตัวตนของเราอย่างแท้จริง หรือพัฒนามาจากจุดแข็งที่เรามีอยู่ แก่นหลักนี้จะต้องมีความแตกต่าง (differentiation) และมีความสัมพันธ์ (relevance) หรือเป็นสิ่งที่กลุ่มเป้าหมายต้องการหรืออยากพบเห็น

2.3 เหตุผล ทำไม (reason-why) ควรตอบคำถามให้ได้ว่า “ทำไมต้องเป็นเรา” เพื่อให้ทุกคนเชื่อถือในจุดแข็งของเรา เช่น เมื่อพูดถึงนักถ่ายภาพทิวทัศน์ของประเทศไทยแล้วต้องนึกถึงบุคคลนี้ เป็นต้น เพราะการตอบคำถามเช่นนี้ได้ทันทีและชัดเจนเท่ากับเป็นการสะท้อนไปยังจุดแข็งและบ่งบอกถึงคุณค่าของแบรนด์ในบุคคลนั้น

2.4 คุณลักษณะหรือบุคลิกของแบรนด์ (brand character or brand personality) การมีบุคลิกที่ชัดเจนว่าเป็นคนแบบใด เช่น สุขุม ฉลาด คิดแตกต่าง เป็นต้น บุคคลนั้นตอบสนองต่อเรื่องต่างๆ อย่างไร ทักษะที่มีต่อโลก สังคม หรือสิ่งใดๆ เป็นอย่างไร สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นพื้นฐานของแบรนด์บุคคลทั้งสิ้น

3. การสื่อสาร (communicate) หลังจากสร้างทิศทางของแบรนด์แล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการสื่อสารให้บุคคลอื่นเห็นสิ่งที่กำหนดไว้ โดยก่อนที่จะสื่อสารไปยังบุคคลอื่นต้องพิจารณาก่อนว่า กลุ่มผู้รับสารเป้าหมายที่ต้องการสื่อสารด้วยเป็นใคร จากนั้นจึงเลือกสื่อในการนำเสนอเพื่อให้การสื่อสารแบรนด์มีความหมายอย่างแท้จริงผ่านการสื่อสารตนเอง ผู้สร้างแบรนด์จึงต้องสร้างเรื่องราวผ่านแหล่งข้อมูลต่างๆ การหาช่องทางในการประชาสัมพันธ์ตัวเอง ได้แก่ การใช้นามบัตร (business card) แฟ้มสะสมผลงาน (portfolio) ประวัติส่วนบุคคล (resume) จดหมายและเอกสารอ้างอิงต่างๆ แนวทางใหม่ในการสร้างแบรนด์บุคคล เช่น การสร้างประวัติบุคคลด้วยการนำเสนอผ่านรูปแบบวิดีโอ. การสร้างเว็บไซต์ส่วนบุคคล บล็อก รวมถึงสื่อออนไลน์ต่างๆ เช่น face book twitter การให้สัมภาษณ์ในประเด็นที่สอดคล้องกับแก่นแท้ของบุคคล เป็นต้น

4. การรักษาให้คงไว้ (maintain) เมื่อแบรนด์มีความชัดเจนและแข็งแกร่งขึ้นในผลงานใหม่ๆ รวมถึงรางวัลที่ได้รับ การแสดงความเห็นต่างๆ การปรากฏตัวในงานที่สำคัญๆ การนำเสนอความเป็นตัวของตัวเองจะต้องรักษาและคงสภาพความเป็นตัวตนให้คงไว้ หรือความคงเส้นคงวา (consistency) อย่าให้เกิดรอยสะดุด (reamless) เมื่อบุคคลต่างๆ ได้มีโอกาสพบเห็น

ขณะที่ วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2554ค: ระบบออนไลน์) ระบุว่าแบรนด์ส่วนบุคคลมีองค์ประกอบ 4 ประการคือ

1. กายภาพ (physical element) คือลักษณะภายนอกที่ผู้อื่นพบเห็น การพูด ภาษาที่ใช้ การแต่งกาย เครือข่ายทางสังคม ความเชื่อมั่น กริยามารยาท ความมีเสน่ห์
2. หลักการ (principle element) หมายถึงหลักในการดำเนินชีวิต ชื่อสัตย์ จริงใจ ความดีงาม
3. ปัญญา (intellectual element) เป็นทักษะ ประสบการณ์ การศึกษา ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด นวัตกรรมหรือความคิดใหม่ๆ

4. การปฏิบัติ (practical element) หมายถึงการกระทำ ผลงาน ความสำเร็จ
สิ่งประกาศเกียรติคุณ

สำหรับองค์ประกอบสำคัญในการสร้างชื่อเสียงให้กับแบรนด์ส่วนบุคคลนั้น
เสริมยศ ธรรมรักษ์ (2554: 113-116) ได้ให้ทรรศนะที่น่าสนใจดังนี้

1. ความรู้ (knowledge) จะแสดงถึงความชำนาญเฉพาะในขอบเขตที่ตนเองสนใจ
2. ประสบการณ์ (experience) เกิดจากการนำความรู้มาปฏิบัติจนเกิด
ความชำนาญและเกิดประสบการณ์ขึ้นมา
3. ตำแหน่ง (credentials) เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสร้างความเชื่อถือให้กับ
แบรนด์ส่วนบุคคล
4. การสนับสนุนหรือได้รับการแนะนำ (backing) เป็นองค์ประกอบที่มีส่วน
ในการผลักดันหรือสนับสนุนแบรนด์ส่วนบุคคล
5. ค่านิยมของสังคม (social value) กระบวนการสร้างชื่อเสียงให้กับแบรนด์
ส่วนบุคคลมีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับระบบสังคมซึ่งถูกกำหนดโดยค่านิยมในบริบท
ทางสังคมอย่างโลกของการศึกษา ตำแหน่ง (credential) อาจมีความสำคัญมากกว่าบริบทอื่น
6. ผู้สนับสนุน (contributors) เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการนำมาซึ่งชื่อเสียงของ
แบรนด์ส่วนบุคคล
7. การเชื่อมต่อหรือการติดต่อกับกลุ่มเป้าหมาย (connections) เป็นปัจจัยใน
การเชื่อมโยงแบรนด์ส่วนบุคคลให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งผ่านกระบวนการสื่อสาร
ช่องทางต่างๆ
8. การแสดงออกด้วยเครื่องหมาย สัญลักษ์ณ์ (signals) เพราะเครื่องหมายจะช่วย
ประกาศความมีชื่อเสียง สัญลักษ์ณ์นี้จะถูกถ่ายทอดออกมาผ่านงานกราฟฟิก ภาพ และมีการ
ตอกย้ำบ่อยๆ
9. ปฏิกริยาตอบกลับ (feedback) แบรนด์ส่วนบุคคลจะไม่สามารถพิสูจน์ถึงความ
มีชื่อเสียงของตนเองได้ แต่จะถูกกำหนดโดยความคิดเห็นของสาธารณะชน เป็นการประมวลความ
คิดเห็นของบุคคลที่มีต่อแบรนด์ส่วนบุคคล
10. บริบท (context) ชื่อเสียงของแบรนด์จะถูกตีความโดยเชื่อมโยงกับบริบทของ
สังคมและสภาพแวดล้อม และต้องสอดคล้องกับลักษณะทางสังคม

สรุปแนวคิดเกี่ยวกับแบรนด์ส่วนบุคคล

การสร้างแบรนด์ส่วนบุคคล เป็นการสร้างเอกลักษณ์บุคคลที่มีผลต่อการกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองและมีความหมายในเชิงอารมณ์ต่อผู้ชมหรือบุคคลอื่นเกี่ยวกับคุณค่าหรือคุณภาพของบุคคลนั้นๆ และสอดคล้องกับงานหรือธุรกิจที่บุคคลนั้นกำลังทำ แนวคิดนี้สามารถนำไปประกอบการศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ โดยนำไปเป็นกรอบในการศึกษากระบวนการสร้างแบรนด์ส่วนบุคคล ได้แก่ การค้นหาตัวตน การสร้างผลงาน การสื่อสาร และการรักษาแบรนด์ส่วนบุคคล นอกจากนี้ องค์ประกอบด้านกายภาพ เช่น บุคลิกภายนอก การพูด การใช้ภาษา การแต่งกาย เครื่องแต่งกาย ทางสังคม ความเชื่อมั่น กริยามารยาท ความมีเสน่ห์ องค์ประกอบด้านหลักการ คือการยึดมั่นในความดีงาม ความซื่อสัตย์ ความจริงใจ องค์ประกอบด้านปัญญา ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ การศึกษา ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด ความคิดใหม่ทำใหม่ และองค์ประกอบด้านปฏิบัติ คือ การกระทำ ผลงาน ความสำเร็จ และสิ่งประกาศเกียรติคุณ เป็นปัจจัยที่นำไปสู่อัตลักษณ์ของนักถ่ายภาพทิวทัศน์มืออาชีพ

ทฤษฎีสัญญะวิทยา

ทฤษฎีสัญญะวิทยา นั้น วิทยา คำกริยาคติศัพท์ (2544) กล่าวว่า เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับ signs โดยอ้างถึง Charles ว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างสัญญาณของจริง และความหมาย ซึ่ง วิทยา คำกริยาคติศัพท์ (2542: 11) ได้อธิบายว่า สัญญะถูกสร้างขึ้นเพื่อให้มีความหมายแทนของจริง ตัวจริง ในตัวบทและในบริบทหนึ่งๆ เช่น แหวนหมั้น เป็นสัญญาณแทนความผูกพันระหว่างหญิงชาย

สำหรับการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างรูปสัญญาณ และความหมายสัญญาณนั้น Semeion (2544: ระบบออนไลน์) อ้างถึง Saussure ที่อธิบายว่าในทุกๆ สัญญะต้องมีส่วนประกอบทั้ง 2 อย่างได้แก่

1. รูปสัญญาณ (signifier) คือสิ่งที่เราสามารถรับรู้ผ่านประสาทสัมผัส เช่น การมองเห็นตัวอักษร รูปภาพ หรือการได้ยินคำพูดที่เปล่งออกมาเป็นเสียง (acoustic-image)
2. ความหมายสัญญาณ (signified) หมายถึงความหมาย คำนิยาม หรือความคิดรวบยอด (concept) ที่เกิดขึ้นในใจหรือในความคิดของผู้รับสาร

ความสัมพันธ์ระหว่างสัญญาณแต่ละตัวนั้นเกิดขึ้น โดยตรรกะว่าด้วยความแตกต่าง (the logic of difference) หมายถึง ความหมายของสัญญาณแต่ละตัวมาจากการเปรียบเทียบว่าตัวมัน

แตกต่างจากสัญลักษณ์อื่นๆ ในระบบเดียวกัน ซึ่งหากไม่มีความแตกต่างแล้ว ความหมายก็เกิดขึ้นไม่ได้ ทั้งนี้ความต่างที่ทำให้ค่าความหมายเด่นชัดที่สุดคือความต่างแบบคู่ตรงข้าม (binary opposition) เช่น ขาว-ดำ ดี-เลว ร้อน-เย็น หรืออธิบายอีกอย่างคือ ความหมายของสัญลักษณ์หนึ่งเกิดจากความไม่มี หรือไม่เป็นของสัญลักษณ์

ภาพถ่ายในเชิงสัญลักษณ์ นั้น สมเกียรติ ตั้งนโม (2554: ระบบออนไลน์) ได้อธิบายว่าเมื่อจะทำการวิเคราะห์ถึงความหมายที่ถูกสร้างขึ้นมาจากงานภาพถ่ายหรือภาพนิ่งต่างๆ เราจะต้องพิจารณาถึงรหัสหรือโค้ด (code) ของการเป็นตัวแทนในเชิงเทคนิค (technical representation) และโค้ดของเนื้อหา (codes of content) รหัสหรือหลักเกณฑ์ของการเป็นตัวแทนเชิงเทคนิค (codes of technical representation) นั้นเราสามารถวิเคราะห์ภาพถ่ายจากการตั้งคำถาม เช่น คุณใช้เทคนิคอะไรในการถ่ายภาพนี้? คำตอบที่ได้รับอาจจะเป็น มุมกล้อง องค์ประกอบภาพ การโฟกัส การจัดแสง เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะให้การสนับสนุนถึงความหมายของภาพดังกล่าว สำหรับรหัสหรือหลักเกณฑ์ของเนื้อหา (codes of content) เราสามารถวิเคราะห์ภาพต่างๆ ได้โดยถามคำถาม เช่น คุณคิดหรือวางแผนอะไรก่อนถ่ายภาพนี้? ซึ่งคำตอบต่อคำถามดังกล่าวอาจรวมประเด็นเรื่อง วัตถุ ฉาก สถานที่ และสีสันทัน ปึงจัยทั้งหมดเหล่านี้ช่วยสนับสนุนถึงความหมายของภาพ ดังนั้น รหัสเกี่ยวกับภาพตัวแทนในเชิงเทคนิค (codes of technical representation) และหลักเกณฑ์หรือรหัสเกี่ยวกับเนื้อหา (codes of content) ต้องวิเคราะห์ออกมาว่า ปึงจัยเหล่านี้ให้การสนับสนุนเรื่องราวอย่างไร

สรุปทฤษฎีสัญญาวิทยา

ทฤษฎีเชิงสัญญาคือความสัมพันธ์ระหว่างสัญลักษณ์ ของจริง และความหมาย และถูกสร้างขึ้นเพื่อให้มีความหมายแทนของจริง ตัวจริง ในตัวบทและในบริบทหนึ่งๆ

สัญลักษณ์ประกอบด้วย รูปสัญลักษณ์ หมายถึงสิ่งที่เราสามารถรับรู้ผ่านประสาทสัมผัส

เช่นการมองเห็นตัวอักษร รูปภาพหรือการได้ยินคำพูดที่เปล่งออกมาเป็นเสียง และความหมายสัญลักษณ์ ซึ่งเป็นความหมาย คำนิยามหรือความคิดรวบยอดที่เกิดขึ้นในใจหรือในความคิดของผู้รับสารสำหรับความสัมพันธ์ของสัญลักษณ์เกิดขึ้นจากความแตกต่าง

การวิเคราะห์ถึง ความหมายที่ถูกสร้างขึ้นมาจากงานภาพถ่ายของโค้ดที่เป็นตัวแทนในเชิงเทคนิค และโค้ดที่เป็นหลักเกณฑ์ของเนื้อหา โดยตัวแทนในเชิงเทคนิคนั้นต้องการทราบว่าภาพเหล่านี้ใช้เทคนิคอะไร ส่วนหลักเกณฑ์ของเนื้อหาเป็นคำถามที่ต้องการทราบแนวคิดการวางแผนในการถ่ายภาพ

ทฤษฎีและเทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์

การถ่ายภาพทิวทัศน์ เป็นการถ่ายภาพที่แสดงพื้นที่ต่างๆ ในโลกบางภาพกว้างใหญ่ มองเห็นระยะไกล บางภาพเป็นระยะใกล้ ส่วนใหญ่เป็นภาพความประทับใจในความงามของธรรมชาติ (Natural beauty) และความมหัศจรรย์ของสิ่งแวดล้อม ทำให้เรามีความรู้สึกนึกคิด และฝัน (วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์, 2554: ระบบออนไลน์) เช่นเดียวกับ ณรงค์ สมพงษ์ (2545: 32) ที่ให้ความเห็นว่าภาพถ่ายทิวทัศน์ เป็นภาพถ่ายส่วนใดส่วนหนึ่งของสถานที่ ที่นักถ่ายภาพได้ถ่ายไว้ เช่น เนินเขา ทิวเขา ต้นไม้ พืชพันธุ์ แม่น้ำ ลำธาร หนอง บึง หาดทราย พื้นน้ำทะเล ตลอดจนสิ่งก่อสร้าง สิ่งเหล่านี้จะมีอยู่ในธรรมชาติ นักถ่ายภาพไม่สามารถที่จะไปเพิ่มเติมเสริมแต่งหรือเอาออกไปจากสภาพธรรมชาติได้ นอกจากจะใช้กลวิธีการถ่ายภาพบางอย่างเข้ามาช่วยเพื่อปิดบังบางส่วนของวัตถุหรือสร้างสีสันให้เกิดขึ้นในภาพตามความต้องการ สภาพภูมิประเทศจะเปลี่ยนไปตามเวลาและฤดูกาล ซึ่งจะทำให้อารมณ์ของภาพแตกต่างกันไป

ภาพทิวทัศน์ สามารถแบ่งตามลักษณะกายภาพได้ 3 ลักษณะ ได้แก่

1. ภาพทิวทัศน์ทะเล (seascape photography) ได้แก่ ภาพที่มีบรรยากาศเกี่ยวกับทะเล เช่น โขดหิน หาดทราย น้ำทะเล และบรรยากาศทางทะเลต่างๆ รวมทั้งภาพคน สัตว์ บ้านเรือน และต้นไม้ที่ประกอบอยู่ด้วย
2. ภาพทิวทัศน์บก (scenic photography) ได้แก่ ภาพภูมิประเทศที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมบนบกเป็นส่วนใหญ่ เช่น ท้องนา ป่าเขา ห้วยหนอง คลองบึง น้ำตก ฯลฯ เพื่อถ่ายทอดบรรยากาศแสงเงา และเรื่องราวต่างๆ ในธรรมชาติ อาจมีภาพคนหรือสัตว์ประกอบ เพราะจะทำให้ภาพมีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น
3. ภาพทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง (architectural photography) ได้แก่ ภาพที่เกี่ยวกับสิ่งก่อสร้างต่างๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น วัดวาอาราม ตึกรามบ้านช่อง โบสถ์ วิหาร รวมทั้งภาพคน ภาพสัตว์ และต้นไม้ที่ประกอบอยู่ในภาพด้วย (สุกวิวัฒน์ คุณานุวัฒน์, 2553: ระบบออนไลน์)

อุปกรณ์ในการถ่ายภาพ

1. กล้องถ่ายภาพดิจิทัล

กล้องถ่ายภาพดิจิทัล จะมีโครงสร้างและหลักการทำงานเช่นเดียวกับกล้องที่ใช้ฟิล์ม มีทั้งแบบที่เป็นแบบกล้องสะท้อนเลนส์เดี่ยว (single lens reflex) และกล้องคอมแพค (compact) แต่จะมีความแตกต่างกันที่ กล้องดิจิทัลใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่เรียกว่า เซนเซอร์ ซึ่ง

มี 2 ชนิด ได้แก่ ซีซีดี CCD (charge coupled device) และ CMOS (complementary metal oxide semiconductor) ในการบันทึกภาพโดยแปลงข้อมูลจากแสงในรูปแบบโฟลต์ดิจิทัลซึ่งคอมพิวเตอร์สามารถอ่านแล้วเข้าใจได้แล้วบรรจุไว้ในการ์ด สามารถนำไปใช้งานได้อย่างรวดเร็วและหลากหลายรูปแบบ โดยความคมชัดของภาพนั้นขึ้นอยู่กับระดับคุณภาพของตัว CCD หรือ CMOS ที่ใช้กับกล้อง ซึ่งถ้าต้องการที่จะให้ภาพนั้นออกมามีคุณภาพคมชัดสามารถนำไปอัดขยายภาพขนาดใหญ่ได้ จะต้องใช้ CCD ที่มีความละเอียดสูงมากกว่า 6 ล้านพิกเซล ส่วนกล้องถ่ายภาพที่ใช้ฟิล์มจะต้องบันทึกภาพลงบนฟิล์ม จะต้องผ่านการนำไปล้างในน้ำยา และอัดภาพบนกระดาษอัดภาพ ซึ่งต้องใช้ระยะเวลาานานกว่ากล้องดิจิทัล (ณรงค์ สมพงษ์, 2545: 174; ประสิทธิ์ จันเสรีกร, 2545: 66 และสมาน เจริญการ, 2551: 128) .

อุปกรณ์ของกล้องถ่ายภาพดิจิทัลประกอบด้วย

1. ระบบบันทึกภาพ

ประสิทธิ์ จันเสรีกร (2545: 81-83; สุรเดช วงศ์สินหลั่ง, 2545: 8-9 และ ตะวัน พันธุ์แก้ว, 2554: 121-126) ได้กล่าวไว้อย่างสอดคล้องกันว่า กล้องถ่ายภาพดิจิทัลแบบสะท้อนเลนส์เดี่ยว จะมีระบบบันทึกภาพที่สำคัญอยู่ 4 ระบบ ได้แก่

M โหมดแมนนวล (manual) เป็นระบบเก่าที่มีมาใช้ก่อนระบบบันทึกภาพอื่นๆ และนักถ่ายภาพจะต้องปรับตั้งความไวชัตเตอร์และช่องรับแสงเอง เพื่อควบคุมปริมาณแสงให้พอดี โดยทั่วไปจะเป็นสเกลมีสัญลักษณ์ + , - และ 0 เดือนให้ทราบว่าค่าแสงโอเวอร์ อันเดอร์ และพอดีตามลำดับ

A หรือ Av (aperture value) ระบบนี้นักถ่ายภาพเป็นผู้เลือกรูปแบบการทำงานของช่องรับแสง ขณะที่กล้องถ่ายภาพจะเป็นผู้เลือกความไวชัตเตอร์ ส่วนการชดเชยแสงนั้นผู้ถ่ายภาพต้องเป็นผู้ปรับตั้งเอง

S หรือ Tv (time value) ระบบนี้จะคล้ายกับระบบบันทึกภาพแบบ Av ในรูปแบบการทำงานแต่จะสวนทางกันคือ ระบบนี้ผู้ใช้กล้องจะต้องเป็นผู้ปรับความไวชัตเตอร์เอง ส่วนกล้องจะเลือกปรับช่องรับแสงในขนาดที่ทำให้ได้ค่าแสงพอดีโดยอัตโนมัติ

P (program) ระบบนี้จะป็นอัตโนมัติทั้งหมด ระบบจะให้ขนาดช่องรับแสงและความไวชัตเตอร์ที่เป็นค่ากลางๆ

วีรนิจ ทรพรทรรณท์ (2548: 1-28) และ วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2554ข: ระบบออนไลน์) มีความเห็นว่า mode การถ่ายภาพที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์คือ Av และ M เพราะผู้ถ่ายภาพเป็นผู้กำหนดช่องรับแสงเอง และเทคนิคหนึ่งในการควบคุมความชัดลึกที่นิยมกันคือ hyper focal distance ซึ่งต้องปรับโฟกัสด้วยมือ (manual) โดยเลือกระยะความคมชัดของภาพ

ที่ครอบคลุมมาทางฉากด้านหน้าของจุดโฟกัส ประมาณ 1/3 ของทั้งหมด และครอบคลุมทางฉากด้านหลังประมาณ 2/3 ของทั้งหมด

2. ระบบการวัดแสงและการชดเชยแสง

โซดิกา พรหมจักร (2554: 277-278); ประสิทธิ์ จันเสรีกร (2545, 97-98); วีรนิช ทรพรานนท์ (2549: 57-58) และอรวิทย์ เมฆพิรุณ (2553: 18) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า ระบบวัดแสงที่อยู่ในสายการผลิตของค่ายกล้อง มีจำนวน 3 รูปแบบ ดังนี้

2.1 ระบบวัดแสงเฉลี่ยหนักกลาง (center-weighted average metering) การวัดแสงแบบนี้จะเหมาะสำหรับการมีวัตถุที่สำคัญอยู่ตรงกลางภาพมากกว่ารอบนอก โดยเน้นที่ส่วนกลางภาพประมาณ ร้อยละ 70 ของค่าแสงเฉลี่ยทั้งภาพ

2.2 ระบบวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วน (matrix หรือ evaluative metering) ระบบนี้จะแบ่งพื้นที่ออกเป็นหลายส่วน ซึ่งขึ้นอยู่กับกรอบแบบของผู้ผลิต โดยแต่ละส่วนจะอ่านค่าแสงแล้วนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับตัวอย่างที่เก็บไว้ ทำให้ได้ภาพที่ดีที่สุดตามสภาพแสงที่ใช้ในขณะนั้น

2.3 ระบบวัดแสงเฉพาะจุด (spot metering) และระบบวัดแสงแบบเฉลี่ยหลายส่วน (multi-pattern metering) การวัดแสงเฉพาะจุดเป็นระบบวัดแสงที่ให้ผลดีในสภาพแสงที่ต่างกันมาก เพราะมีพื้นที่วัดแสงน้อยมากประมาณ 5 % ขณะที่ระบบวัดแสงเฉพาะส่วนจะเพิ่มพื้นที่วัดแสงที่ประมาณ 10 % ระบบวัดแสงนี้เป็นระบบวัดแสงที่ทันสมัยได้ผลดีมากที่สุด แต่นักถ่ายภาพต้องมีความรู้ในเรื่องของการวัดแสงเป็นอย่างดี

ประสิทธิ์ จันเสรีกร (2545: 97-98); สุรเดช วงศ์สินหลัง (2545: 69) และอรวิทย์ เมฆพิรุณ (2553: 20) ได้ระบุว่าเครื่องวัดแสงในตัวกล้องถ่ายภาพเป็นเครื่องวัดแสงสะท้อนจากวัตถุ ซึ่งจะรู้จักแต่สีเทากลาง หรือสีเทา 18% เครื่องวัดแสงจะไม่รู้จักสีอื่น เมื่อนำกล้องถ่ายภาพไปวัดแสงกับวัตถุ เครื่องวัดแสงในตัวกล้องจะอ่านค่าสะท้อนแสงออกมาจากวัตถุนั้นโดยคิดว่าวัตถุนั้นเป็นสีเทากลาง ดังนั้นจึงต้องมีการชดเชยแสง สำหรับการชดเชยแสงนั้นให้กับการสะท้อนแสงที่ผิดพลาดไปของวัตถุที่มีสีแตกต่างไปจากสีเทากลางมีสีตรงกับตาเห็น และชดเชยแสงเพื่อผลลัพธ์ที่ทำให้สีและความสว่างของภาพผิดไปจากตาเห็น โดยวัตถุที่มีสีสว่างให้ชดเชยแสงไปในทางบวก และวัตถุที่มีสีมืดให้ชดเชยแสงไปในทางลบ เพื่อให้ได้สีตรงกับตาเห็น

3. ความไวชัตเตอร์ (shutter speed)

ความไวชัตเตอร์ มีหน้าที่ในการควบคุมปริมาณแสงที่ผ่านเลนส์เข้ามากระทบกับเซนเซอร์ภาพ เช่น CCD และ CMOS หากความไวชัตเตอร์ต่ำแสงจะผ่านได้มาก เช่น 1/2 1/4 1/8 1/15 เป็นต้น แต่ถ้าความไวชัตเตอร์สูงแสงจะผ่านได้น้อย เช่น 1/500 1/1000 1/2000 เป็นต้น

และผลของความไวชัตเตอร์จะมีผลต่อการเคลื่อนไหวของวัตถุ โดยนักถ่ายภาพสามารถสร้างสรรค์ภาพจากความไวชัตเตอร์ เช่น การถ่ายภาพน้ำตกให้สายน้ำนุ่มนวลชวนฝัน หรือถ่ายภาพหยุดการเคลื่อนไหวของนักกีฬา เป็นต้น (ประสิทธิ์ จันเสรีกร, 2545: 81-83; อรวิทย์ เมฆพิรุณ, 2553: 13 และโชติกา พรหมจักร, 2554: 18-45)

4. การตั้งค่าไวแสง (ISO)

อำนวยการ บัญญัติ (2553: 121; อรวิทย์เมฆพิรุณ, 2553: 106-107; โชติกา พรหมจักร, 2554: 79) ได้กล่าวอย่างสอดคล้องกันว่า การถ่ายภาพโดยใช้ค่าไวแสงจะมีผลต่อคุณภาพของภาพ โดยค่าไวแสงต่ำจะทำให้เกิด noise น้อยกว่าค่าความไวแสงสูง โดยปกติค่า ความไวแสงจะเพิ่มขึ้นเป็นขั้นๆ เช่น 50 100 200 400 800 1600 3200 เป็นต้น การเพิ่ม ISO ในแต่ละขั้นจะช่วยให้อัตราความเร็วรับแสงเพิ่มขึ้น 1 stop ขณะเดียวกันกล้องถ่ายภาพดิจิทัล ที่ทันสมัยสามารถตั้งค่าไวแสงได้ละเอียดขึ้นมากกว่าเดิม เช่น 125 160 250 320 500 640 1000 1250 การตั้งค่าไวแสงต่ำจะเหมาะกับสภาพแสงมาก และค่าไวแสงสูงจะเหมาะกับสภาพแสงน้อย

2. เลนส์ถ่ายภาพ

เลนส์ถ่ายภาพ สามารถแบ่งออกกว้างๆ ได้สองประเภทคือ เลนส์ที่ถูดอกแบบให้มีความยาวโฟกัสตายตัว (fix lens) และเลนส์ที่สามารถปรับเปลี่ยนความยาวโฟกัสได้ เรียกว่า เลนส์ซูม (zoom lens) โดยเลนส์ซูม เป็นเลนส์ที่ผู้ผลิตตอบสนองความต้องการของตลาด เพื่อความคล่องตัวขณะที่ใช้งานโดยไม่ต้องเปลี่ยนเลนส์เข้าออกบ่อยๆ และเลือกความยาวโฟกัสได้ตามความต้องการ เช่น 16-35 มิลลิเมตร 24-70 มิลลิเมตร 70-200 มิลลิเมตร เป็นต้น ขณะที่เลนส์ฟิกซ์ เป็นเลนส์ที่มีค่าความยาวโฟกัสค่าเดียว และไม่สามารถเปลี่ยนความยาวโฟกัสได้ เช่น 16 มิลลิเมตร 20 มิลลิเมตร 24 มิลลิเมตร 28 มิลลิเมตร 35 มิลลิเมตร เป็นต้น (สุรเดช วงศ์สินหัตถ์, 2551: 44 และ อำนวยการ บัญญัติ, 2553: 192-193)

ในเลนส์ถ่ายภาพมีส่วนประกอบที่สำคัญ ได้แก่

1. ช่องรับแสง (aperture)

ช่องรับแสงของเลนส์ หมายถึง ช่องเปิดภายในเลนส์ที่ประกอบด้วยม่านโลหะหลายชิ้นและประสานกันเป็นรูปใกล้เคียงวงกลมมากที่สุด และสามารถปรับควบคุมขนาดเพื่อให้แสงผ่านเข้าได้มากหรือน้อยตามที่ต้องการ ตัวเลขแสดงขนาดช่องรับแสงเรียกว่า f-numbers และมีค่าเรียกเป็นภาษาไทยว่า ขนาดของช่องรับแสง อาจใช้ตัวอักษร f หรือ F ก็ได้ และอาจเขียนแสดงขนาดของช่องรับแสงในรูปแบบที่แตกต่างกันเช่น f/11, f/11./f11 ซึ่งมีความหมายไม่ต่างกัน การเปลี่ยนหน้ากล้องจากหนึ่งเอฟสตอป ไปหาเอฟสตอปถัดไป เรียกว่า 1 สตอป ถ้าเปลี่ยนสตอปให้

ช่องรับแสงเล็กลง เรียกว่า ลดสตอป เช่น จาก $f/16$ เป็น $f/22$ ถ้าเปลี่ยนสตอปให้ช่องรับแสงกว้างขึ้นเรียกว่าเพิ่มสตอป เช่น จาก $f/16$ เป็น $f/11$ เป็นต้น การเปลี่ยนรูรับแสงให้กว้างขึ้นหนึ่งตัวเลขเรียกว่า เปิดหน้ากล้องกว้างขึ้น 1 สตอป การเลือกใช้ช่องรับแสง จะมีผลโดยตรงกับระยะชัดลึกของภาพ ตั้งแต่สิ่งที่อยู่ใกล้ไปจนถึงสิ่งที่อยู่ในระยะไกลๆ หากใช้ช่องรับแสงแคบ จะทำให้ภาพมีระยะชัดลึกมาก และมีความคมชัดสม่ำเสมอทั้งภาพ (ณรงค์ สมพงษ์, 2545: 21; ประสิทธิ์ จันเสรีกร, 2545: 80; สุรเดช วงศ์สินหล่ง, 2551: 28; โชติกา พรหมจักร, 2554: 122-165)

ค่าช่องรับแสงนอกจากจะให้ความสว่างเข้ามาในภาพแล้ว ยังเป็นตัวกำหนดความคมชัดให้กับภาพด้วย ซึ่ง โชติกา พรหมจักร (2554: 129) ระบุว่ามีความชัดลึกชัดตื้น ซึ่งมีตัวแปรสำคัญ 3 ตัว คือ ค่ารูรับแสง ระยะทางระหว่างตัวกล้องถึงตัวแบบและจากแบบถึงฉากหลัง และระยะการซูม ของเลนส์ ในการนี้ พรหมณี ดังสัตยาชีพ (2536: 73, 82-84) กล่าวว่า ยิ่งตัวเลข f -stop มากขึ้นเท่าไร ระยะความชัดก็ยิ่งมากขึ้น หมายถึงชัดลึกมากขึ้น การใช้เลนส์ที่มีความยาวโฟกัสสั้นจะทำให้ระยะความคมชัด หรือชัดลึกมากกว่าเลนส์ที่มีความยาวโฟกัสยาวกว่า ส่วนภาพชัดตื้น เหมาะสำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์ที่ต้องการความคมชัดเฉพาะส่วน

3. อุปกรณ์เสริม

เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยส่งเสริมให้ภาพถ่ายทิวทัศน์มีคุณภาพ คุณค่ามากยิ่งขึ้น เมื่อนำไปใช้งานร่วมกับกล้องถ่ายภาพและเลนส์ถ่ายภาพ ตัวอย่างเช่น

1. ฟิลเตอร์ สำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์

ฟิลเตอร์ที่จำเป็นสำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์ ได้แก่ Circular Polarizer (C-PL) เมื่อสวมเข้าที่หน้าเลนส์จะสามารถหมุนหน้าฟิลเตอร์ไปมาได้ เพื่อหามุมที่ดีที่สุดที่จะทำให้ภาพถ่ายมีสีสดใสมากขึ้น เมื่อนำฟิลเตอร์ชนิดนี้ไปถ่ายภาพท้องฟ้าที่เป็นสีน้ำเงิน ท้องฟ้ามีสีเข้มขึ้น ฟิลเตอร์ตัวที่สองคือ Graduated Gray มีลักษณะสำคัญอยู่ที่การไล่ความเข้มของสีเทา ตั้งแต่ส่วนบนซึ่งจะเข้มสุดแล้วค่อยๆ อ่อนลงจนใสตรงบริเวณด้านล่าง ฟิลเตอร์ชนิดนี้จะมีประโยชน์มากเวลาที่ถ่ายภาพทิวทัศน์ที่มีความเปรียบต่างของแสงระหว่างท้องฟ้ากับพื้นดินมากๆ ฟิลเตอร์ตัวต่อมาคือ ND (neutral density) ซึ่งมีทั้งชนิดสีเทาที่มีคุณสมบัติกรองแสงที่ช่วยให้ลดลงช่วยให้ได้ความเร็วชัตเตอร์ที่ช้าลงสำหรับการถ่ายภาพนอกจากนี้ยังมีฟิลเตอร์สีครึ่งซีก เช่น สีส้ม สีฟ้า เป็นต้น เพื่อเปลี่ยนอารมณ์ให้กับภาพทิวทัศน์ (ชนิด วงศ์ศรีชลาลัย, 2553: 11-18; วีรนิจ ทรพรานนท์, 2553: 14-20; อรวินท์ เมฆพิรุณ, 2553: 200; ตะวัน พันธุ์แก้ว, 2554: 71-72)

2. ขาตั้งกล้อง (camera support)

ขาตั้งกล้องเป็นอุปกรณ์เสริมชนิดหนึ่งซึ่งมีความสำคัญมากสำหรับการถ่ายภาพ โดยเฉพาะภาพทิวทัศน์ ซึ่ง อำนวยพร บุญจรัส (2553: 210; ธนิต วงศ์ศรีชลาลัย, 2553: 9) ได้กล่าวถึงขาตั้งกล้องว่าเป็นอุปกรณ์ที่ทำหน้าที่ยึดจับกล้องถ่ายภาพแทนมือมนุษย์เมื่อต้องการบันทึกภาพด้วยความเร็วชัตเตอร์ต่ำ และถึงแม้การบันทึกภาพด้วยความเร็วชัตเตอร์สูงขาตั้งกล้องยังมีความมั่นคงเหนือกว่าการถือกล้องถ่ายภาพด้วยมือ อีกทั้งยังมีเวลาจัดองค์ประกอบภาพได้นาน และช่วยลดความเครียดที่อาจเกิดจากการจัดภาพและประกอบกล้องในเวลาเดียวกัน

3. สายลั่นชัตเตอร์ (cable release)

สายลั่นชัตเตอร์ เป็นอุปกรณ์เสริมที่ใช้งานร่วมกับกล้องถ่ายภาพ และขาตั้งกล้อง มีหน้าที่กดชัตเตอร์จากกล้องถ่ายภาพแทนตัวผู้ถ่าย เพื่อให้ผลของภาพนั้นมีความสั่นไหวน้อยที่สุดถึงขั้นไม่สั่นเลย โดยเฉพาะเมื่อใช้ความเร็วชัตเตอร์ต่ำมากๆ และยังเป็นชัตเตอร์ B (bulb) จำเป็นมากที่ต้องใช้สายลั่นชัตเตอร์ เนื่องจากระบบการทำงานของสายลั่นชัตเตอร์นั้นจะกระทำโดยตรงต่อกล้องถ่ายภาพ กล้องจึงไม่สั่นไหว ซึ่งต่างจากการกดชัตเตอร์ด้วยนิ้วมือ (อำนวยพร บุญจรัส, 2553: 211)

เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์

สิ่งที่สำคัญของภาพถ่ายทิวทัศน์คือ แสงเงาต้องสวย ภาพต้องคมชัด มีเรื่องราว อารมณ์ บรรยากาศ และมีระยะใกล้ ระยะกลาง ระยะไกล (วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์, 2554ก: ระบบออนไลน์)

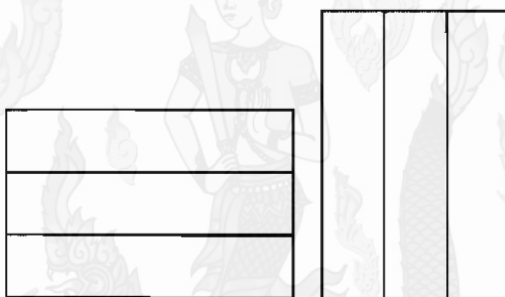
องค์ประกอบภาพเป็นศิลปะในการจัดวางวัตถุที่อยู่ตรงหน้าให้อยู่ในกรอบภาพให้เหมาะสม เกิดความสวยงาม น่าสนใจตามที่นักถ่ายภาพต้องการ และเป็นทฤษฎีพื้นฐานเพื่อที่จะนำไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประสิทธิภาพ ซึ่ง ณรงค์ สมพงษ์ (2545: 160; อนันต์ จิรมหาสุวรรณ, 2550: 88, 92, 98, 100, 102, 104, 110, 114, 118, 124); วีรนิจ ทรพรทรรณท์, 2553: 62-63; อำนวยพร บุญจรัส, 2553: 136-139; สุรพงษ์ บัวเจริญ, 2554: 258-303; Grill and Scanlon (1944: 22) ได้มีความเห็นสอดคล้องกันในเรื่องการจัดองค์ประกอบภาพ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. องค์ประกอบภาพ (composition)

1.1 ส่วนประกอบภาพ (the image components) มีหลักการสร้างงานอยู่ 2 ส่วน คือ ส่วนประธาน (principal) คือจุดสนใจหลักที่อยู่ในภาพ สามารถจัดวางอยู่ที่ตำแหน่งใดของภาพก็ได้ แต่เมื่อจัดวางตำแหน่งแล้วสามารถรับรู้ได้ทันทีว่าเป็นจุดสนใจหลักที่ต้องการ

นำเสนอ ส่วนรองประธาน (subordination) คือส่วนประกอบที่ทำหน้าที่เสริมให้ส่วนประธานเกิดความสำคัญ

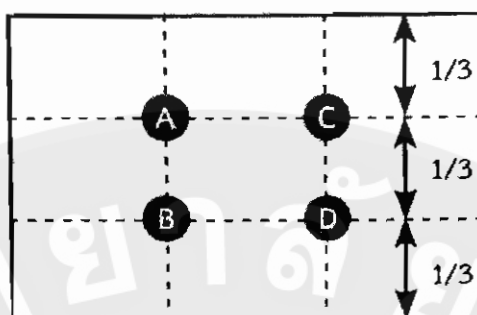
1.2 การกำหนดจุดเด่นของภาพ (dominance) จุดเด่นหรือจุดสนใจ (point of interest) คือส่วนที่มีความโดดเด่นสะดุดตามากที่สุด และเป็นจุดศูนย์รวมความคิดของภาพ (central idea) ซึ่งเป็นจุดที่มีพลังอำนาจในการดึงดูดสายตามากกว่าส่วนอื่น และจุดเด่นไม่ควรมีมากกว่าหนึ่งจุดเพราะจะเป็นตัวแย่งความสนใจกันเอง การกำหนดจุดเด่นของภาพนั้นมีทฤษฎีการจัดวางตำแหน่งมาก แต่ที่พบเห็นบ่อยที่สุดคือ กฎสามส่วน (rule of third) การวางตำแหน่งภาพในสัดส่วน 2:3 ทั้งแนวตั้งและแนวนอน โดยให้จุดสนใจอยู่บริเวณแนวเส้นแบ่งพื้นที่

ภาพ 4 กฎ 3 ส่วน

ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 264)

จุดตัด 9 ช่องนี้ เกิดจากการแบ่งพื้นที่แต่ละด้านออกเป็น 3 ส่วนเท่าๆ กัน ทั้งแนวตั้งและแนวนอน โดยลากเส้นจากด้านหนึ่งไปอีกด้านหนึ่งทำให้เกิดจุดตัด 4 จุด จุดตัดที่เกิดจากเส้นแนวตั้งและแนวนอนนั้นเรียกว่า sweet spots ซึ่งแต่ละจุดที่เกิดขึ้นคือตำแหน่งที่เหมาะสมในการวางตำแหน่งของจุดเด่น หลักการนี้สามารถนำไปใช้จัดองค์ประกอบภาพได้ทั้งภาพแนวตั้งและแนวนอน ในการกำหนดจุดเด่นสามารถวางตำแหน่งให้ใกล้เคียงหรือทับจุดใดจุดหนึ่ง หรือมากกว่าหนึ่งจุดได้ตามความต้องการ ในการนำเสนอผลงานโดยปกตินิยมวางจุดเด่นให้เอียงจากจุดกลางของภาพตามตำแหน่งที่กำหนดไว้ หรืออาจจะให้มีบางส่วนของจุดเด่นวางทับจุดกึ่งกลางของภาพได้ตามความเหมาะสมของขนาดตัวแบบ

ภาพ 5 จุดตัด 9 ช่อง

ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 264)

แม้ว่าจะมีการแบ่งตำแหน่งไว้ที่จุดตัดแต่ละจุดอย่างชัดเจนแล้ว แต่ระดับของความโดดเด่นที่เกิดขึ้นแต่ละตำแหน่งก็ยังไม่เท่ากัน ถ้าแบ่งพื้นที่ออกเป็น 4 ช่องเท่ากัน ความน่าสนใจของจุดเด่นที่เกิดขึ้นเมื่อมองภาพจะเกิดที่ระดับแตกต่างกันดังนี้

พื้นที่ A คือ ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีความน่าสนใจมากที่สุด มีระดับความน่าสนใจของจุดเด่นอยู่ที่ 41%

พื้นที่ B คือ ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีความน่าสนใจของจุดเด่นที่ 25%

พื้นที่ C คือ ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีความน่าสนใจของจุดเด่นที่ 20%

พื้นที่ D คือ ตำแหน่งของจุดเด่นที่มีความน่าสนใจน้อยที่สุด มีระดับความน่าสนใจของจุดเด่นที่ 14%

41% A	C 20%
25% B	D 14%

ภาพ 6 ตำแหน่งจุดเด่นของภาพ

ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 265)

แท้จริงแล้วทฤษฎีกฎ 3 ส่วน และจุดตัด 9 ช่อง ไม่ใช่สิ่งที่เป็นค่านำเนิดของหลัก การที่นำมาใช้ในงานศิลปะอย่างเช่นทุกวันนี้ เพราะจุดตัดนั้นมีกำเนิดมาจากทฤษฎีทาง

คณิตศาสตร์ที่ถูกค้นพบโดย ปีทาโกรัส (Pythagoras) จากนั้นนักคณิตศาสตร์ชาวกรีกผู้นี้ได้นำหลักการไปประยุกต์ใช้ในการสร้างงานทางสถาปัตยกรรมและผลงานทางศิลปะ จนกลายเป็นทฤษฎีเรียกว่า golden mean ซึ่งเป็นระบบสัดส่วนที่ดีที่สุดในการรับรู้ด้านจิตวิทยาด้วยการมองเห็น และเป็นระบบประสาทสัมผัสที่ใกล้เคียงธรรมชาติการมองเห็นของมนุษย์

Golden mean คือระบบสัดส่วน 1:1.6180339887499... ซึ่งเป็นสัดส่วนที่มีการทดลองแล้วว่าได้รับการตอบสนองที่ดีต่อการมองเห็นของมนุษย์ โดยตัวเลขนี้มีที่มาจากอนุกรมทางคณิตศาสตร์ Fibonacci ($S[n] = (S[n-1] + (S[n-2]))$) คือ 0, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89... infinity ถ้าเรานำตัวเลขที่อยู่ใกล้กันมาหารกันจะได้ตัวเลขใหม่ออกมาเช่น

$$3/2 = 1.5$$

$$5/3 = 1.667$$

$$8/5 = 1.6$$

$$13/8 = 1.625$$

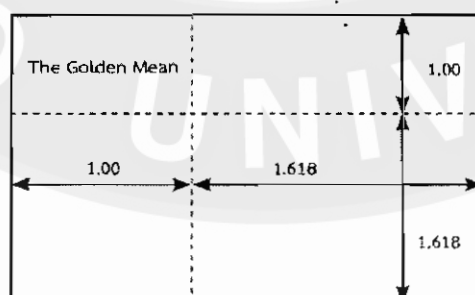
$$21/13 = 1.615$$

$$34/21 = 1.619$$

$$55/34 = 1.6176$$

$$89/55 = 1.6182$$

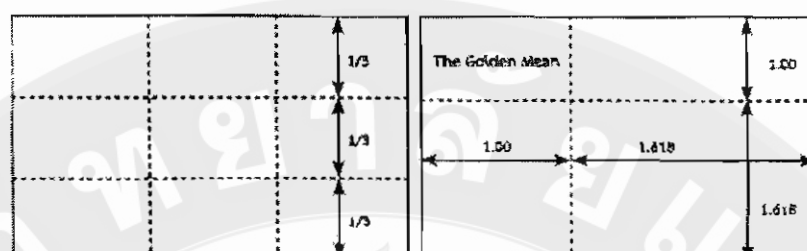
เมื่อจับคู่คำนวณไปเรื่อยๆ จะได้ผลลัพธ์เข้าใกล้ Phi = 1:1.6180339887499... ซึ่งในระบบกฎ 3 ส่วนเป็นระบบ 2:3 ซึ่ง $3/2 = 1.5$ ได้ค่าใกล้เคียงกับระบบของ golden mean เช่นเดียวกัน เมื่อนำค่าสัดส่วน 1:1.6180339887499... มาแบ่งพื้นที่ในสี่เหลี่ยมผืนผ้าแต่ละด้านทั้งสี่ด้าน จะเกิดการตัดกันของเส้นตรง เกิดเป็นจุดตัด 9 ช่องเหมือนกัน

ภาพ 7 ทฤษฎี golden mean

ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 266)

ภาพเปรียบเทียบทฤษฎีจุดตัด 9 ช่อง กับทฤษฎี golden mean จะเห็นว่าตำแหน่งจุดตัดไม่ตรงกัน เพียงแต่ใกล้เคียงกันเท่านั้น

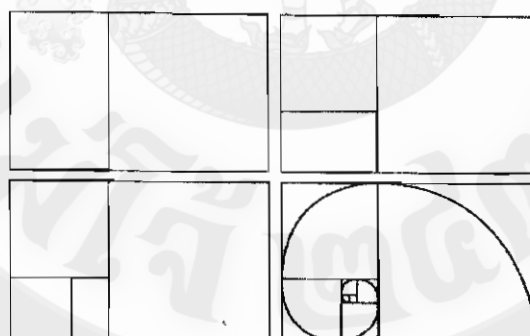

ภาพ 8 เปรียบเทียบจุดตัด 9 ช่องกับทฤษฎี golden mean

ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 267)

ยังมีทฤษฎีอื่นเกี่ยวกับหลักการ golden mean ได้แก่

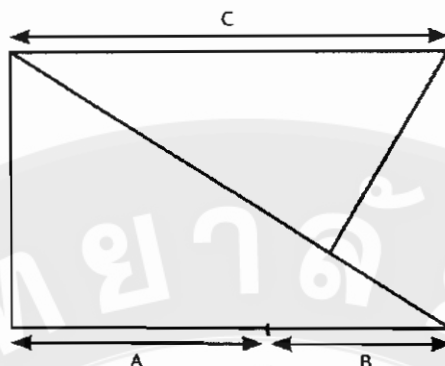
golden spiral เกิดจากการแบ่งภาพที่ละ $1:1.618$ ของด้านยาว แล้วลากเส้นโค้งผ่านจุดตัดทำให้เกิดเป็นรูปร่างแบบหมุนวน (spiral) ซึ่งจะหมุนวนไปเรื่อยๆ จนถึงตำแหน่งที่เรียกว่าจุดสนใจ บริเวณดังกล่าวยังใกล้เคียงกับทฤษฎีกฎ 3 ส่วนเช่นเดียวกัน

ภาพ 9 ทฤษฎี golden spiral

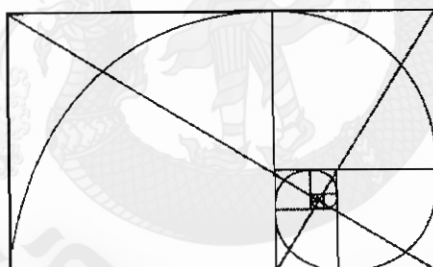
ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 267)

golden triangle เกิดจากการแบ่งพื้นที่สี่เหลี่ยมผืนผ้าให้เป็นสามเหลี่ยมคล้ายเท่าๆ กัน 3 อัน ตัวอย่างในภาพเกิดจากการลากเส้นแนวนอนจากมุมซ้ายบนมายังมุมล่างขวาขึ้นมาสั้นเส้น จากนั้นลากเส้นตรงจากมุมขวาลงมาที่ตำแหน่ง $1:1.618$ ของด้านขวา จะเกิดจุดตัดที่เส้นแนวนอนที่ตำแหน่งนี้คือ ตำแหน่งจุดสนใจในภาพ

ภาพ 10 ทฤษฎี golden triangle
ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 268)

เมื่อนำภาพที่เกิดจากทฤษฎี golden spiral กับ golden triangle มาซ้อนทับกัน
ปรากฏว่าตำแหน่งจุดสนใจก็ยังเป็นตำแหน่งใกล้เคียงกัน

ภาพ 11 การซ้อนทับกันระหว่างจุดตัด golden spiral กับ golden triangle
ที่มา: สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 268)

จากต้นกำเนิดของทฤษฎี golden mean ทำให้แตกทฤษฎีออกมาได้อีกหลาย
ทฤษฎี แต่สำหรับนักถ่ายภาพแล้ว ทฤษฎีที่ง่ายต่อการนำไปใช้งานมากที่สุดคือ ทฤษฎีกฎ 3 ส่วน
ที่ถูกประยุกต์ใช้งาน เพราะไม่ต้องคำนวณให้เกิดความยุ่งยากขณะใช้งาน ขอเพียงให้เข้าใจวิธีการ
แบ่งสัดส่วนพื้นที่ 2 ใน 3 ภายในช่องมองภาพ ก็สามารถสร้างสรรค์ผลงานให้ชวนมองได้แล้ว

1.3 การเน้น (emphasis) เป็นการกระทำเพื่อสร้างให้เกิดความโดดเด่นขึ้นมาเป็น
จุดสนใจมากที่สุดของภาพ โดยการเน้นจุดสนใจสามารถทำได้ 3 วิธีคือ

1.3.1 การเน้นด้วยการใช้องค์ประกอบที่ตัดกัน (emphasis by contrast) คือ องค์ประกอบที่มีความแตกต่าง ชัดแย้งกับส่วนอื่น ทำให้เกิดจุดสนใจ โดยจุดสนใจนั้นต้องไม่ทำลายภาพรวมของเรื่องราวที่ปรากฏในภาพจนขาดเอกภาพ

1.3.2 การเน้นด้วยขนาด (emphasis by shape) คือการเน้นด้วยขนาดใหญ่ หรือเล็กของรูปร่าง รูปทรง โดยทั่วไปแล้วขนาดที่มีความใหญ่จะมีพลังในการดึงดูดสายตามากกว่าขนาดเล็ก

1.3.3 การเน้นด้วยการแยกตัวออกไป (emphasis by isolation) การรวมกลุ่ม มักจะทำให้เกิดความกลมกลืน แต่เมื่อใดที่เราแยกองค์ประกอบใดออกจากการรวมกลุ่ม จะทำให้เกิดความโดดเด่นเป็นจุดสนใจ มีพลังดึงดูดสายตาให้มองไปยังจุดนั้น ซึ่งไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็น องค์ประกอบที่มีความแตกต่างของรูปลักษณะ แต่เป็นความแตกต่างที่เกิดจากการจัดวางตำแหน่งที่ ช่วยในการดึงสายตา

1.3.4 การเน้นด้วยการจัดวางตำแหน่ง (emphasis by placement) การเน้น โดยการจัดวางตำแหน่งในบริเวณที่เหมาะสม เมื่อจัดวางแล้วต้องไม่มีองค์ประกอบอื่นมาแย่ง ความสนใจบริเวณนั้นให้เกิดความสับสน ซึ่งการเน้นแบบนี้สามารถทำได้ด้วยการนำองค์ประกอบ พื้นฐานทางศิลปะมาจัดวางตำแหน่ง

1.3.5 การเน้นด้วยจุดสายตา (emphasis by vanishing point) จุดลับสายตา (vanishing point) คือ จุดจุดหนึ่งบนเส้นระดับสายตาที่บอกตำแหน่งส่วนที่อยู่ไกลที่สุดของภาพ โดยมีการเชื่อมโยงไปยังจุดสนใจด้วยเส้นที่เกิดขึ้นจริงหรือเส้นเชิงนัย

1.3.6 การเน้นด้วยเส้นกรอบ (emphasis by framing) คือเทคนิคการสร้าง กรอบให้กับจุดสนใจของภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อชี้แนะให้เกิดการดึงดูดสายตาไปยังจุดสนใจ ของภาพ เช่น กรอบประตู หน้าต่าง พุ่มไม้ ต้นไม้ ร่มไม้ เสาไม้ เส้น รูปร่าง เป็นต้น ที่สามารถ วางกรอบไปยังจุดสนใจของภาพแล้วเกิดการนำสายตา ไม่ควรวางเด่นจนแย่งความสำคัญของ จุดสนใจของภาพ ขึ้นอยู่กับการสร้างสรรค์ของนักถ่ายภาพอย่างอิสระตามจินตนาการ

1.4 รูปแบบการจัดภาพ (type of composing) การจัดภาพสามารถวางได้ทั้งแนวตั้ง และแนวนอน โดยพิจารณาร่วมกันระหว่างขนาดและที่ว่างว่าสัมพันธ์กันอย่างไรที่นิยมมี 5 รูปแบบ

1.4.1 การจัดภาพรูปแบบแนวนอน เน้นการแผ่ขยายไปตามแนวยาว ประกอบ ด้วยเส้นนอนเป็นเส้นหลัก ให้ความรู้สึกสงบนิ่ง ผ่อนคลาย เน้นจุดเด่นที่มีรูปร่าง รูปทรงโดยรวมเป็นแนวนอน มีรายละเอียดส่วนใหญ่อยู่ด้านขวาของภาพ ข้อควรระวังเมื่อถ่ายภาพ สิ่งที่เป็นระนาบโดยเฉพาะเส้น จะต้องมีการแบ่งพื้นที่ให้ดี โดยทั่วไปจะแบบกฎ 3 ส่วน หรือแบ่ง 1 ใน 3 ของภาพ

1.4.2 การจัดภาพรูปแบบแนวตั้ง เน้นนำเสนอให้เกิดความรู้สึกสูงตระหง่าน มั่นคง แข็งแรง ประกอบไปด้วยเส้นแนวตั้ง เน้นรูปร่าง รูปทรงโดยรวมเป็นแนวตั้ง มีรายละเอียดส่วนใหญ่อยู่ทางด้านสูงของภาพข้อควรระวัง โดยเฉพาะการถ่ายภาพสิ่งก่อสร้างจะต้องรักษาทัศนมิติ (perspective) ให้ตั้งฉากอยู่เสมอเพื่อความสวยงาม

1.4.3 การจัดภาพรูปแบบซ้ำ เป็นการจัดรูปแบบภาพที่เน้นจังหวะที่ซ้ำกันของ องค์ประกอบ

1.4.4 การจัดรูปแบบการนำสายตา เป็นจัดรูปแบบภาพให้มีจุดนำสายตาเข้าไปหาจุดเด่น

1.4.5 การจัดรูปแบบการกระจายเป็นรศมี เน้นจัดรูปแบบภาพให้มีการกระจายออกจากศูนย์กลาง ทำให้เกิดความรู้สึกเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง หรือการแผ่อำนาจที่ทรงพลัง

1.5 การเลือกฉากหน้าและฉากหลัง (choosing foreground and background) การถ่ายภาพควรกำหนดฉากหน้า และฉากหลังให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้โคเคนจนแย่งความน่าสนใจของสิ่งที่ต้องการนำเสนอ นอกจากนี้ฉากหน้าหรือฉากหลังยังมีส่วนช่วยสร้างให้ภาพถ่ายเกิดมิติที่สวยงามมากขึ้น เทคนิคหนึ่งที่ใช้ในการจัดองค์ประกอบภาพคือ เทคนิคเลเยอร์ (layer) โดยการแบ่งพื้นที่ออกเป็นส่วนๆ ให้เกิดมิติเชิงลึกที่ไม่เท่ากัน แบ่งออกเป็นส่วนหน้า (foreground) ส่วนกลาง (middle-ground) และฉากหลัง (background) ในการถ่ายภาพบางครั้งก็ไม่จำเป็นต้องมีส่วนประกอบของเลเยอร์ครบทั้งสามส่วน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ในขณะถ่ายภาพ

นอกจากนี้ นักถ่ายภาพควรทำลาขกฎเพื่อสร้างสรรค์งานในแบบทดลอง (อนันต์ จิรมหาสุวรรณ (2550: 124)

แสงกับการถ่ายภาพ

แสง คือ สิ่งที่สำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ ถ้าไม่มีแสง นักถ่ายภาพก็ไม่สามารถถ่ายภาพได้ แสงถูกแบ่งออกเป็น 2 ชนิดคือ แสงจากธรรมชาติ และแสงจากสิ่งประดิษฐ์ของมนุษย์ โดยแสงจากธรรมชาตินั้น ได้แก่ แสงจากดวงอาทิตย์ในเวลากลางวัน ดวงจันทร์และดาวในยามค่ำคืน แหล่งกำเนิดแสงจะให้บุคลิกที่แตกต่างกัน คืออุ่น (warm) เย็น (cool) แข็ง (hard) และนุ่ม (soft) ดวงอาทิตย์ จะให้แสงอุ่น ร้อนและแข็งต่างจากดวงจันทร์ที่ให้บุคลิกที่นุ่มนวลเยือกเย็น ขณะที่แสงประดิษฐ์ ที่ใช้ไฟสตrobeไฟท์ ก็จะมีลักษณะที่ให้แสงแข็งและอุ่น ตรงข้ามกับหลอดฟลูออโร

หลอดฟลูออเรสเซนต์ที่เย็นและนุ่ม ซึ่งนักถ่ายภาพสามารถเลือกถ่ายภาพในช่วงต่างๆ ของวันเพื่อใช้บุคลิกของแสงได้ตามความต้องการ (วีระวุฒิ วีระชิงไชย, 2538: 112-113)

วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์ (2554ข: ระบบออนไลน์; ธนิต วงศ์ศรีชลาลัย, 2553: 93-99 และ วีรนิจ ทรพรทรานนท์, 2553: 26-27) ระบุว่าหลักการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้สวยงามนั้น แสงเงาต้องมาก่อนสิ่งอื่น ช่วงเวลาที่เหมาะสมคือตั้งแต่ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเรื่อยไปจนถึงหลังพระอาทิตย์ขึ้นประมาณครึ่งชั่วโมง อีกช่วงหนึ่งคือ ก่อนพระอาทิตย์ตกและหลังพระอาทิตย์ตกประมาณครึ่งชั่วโมง ในช่วงเวลาเช่นนี้เราจะได้บรรยากาศของแสงที่สวยงาม โดยเฉพาะช่วงเวลาก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกนั้น ท้องฟ้าจะแปรเปลี่ยนสีกันอย่างสวยงาม ไม่ซ้ำกันในแต่ละวัน ทำให้ภาพที่ดูธรรมดาๆ ในเวลากลางวันกลายเป็นภาพที่สวยงามตระการตาได้อย่าง น่าอัศจรรย์ ส่วนช่วงสายและช่วงบ่ายแนะนำให้ถ่ายช่วงเวลา 07.00-10.00 น. และ 14.00-17.00 น. แต่ควรถ่ายภาพตรงข้ามกับดวงอาทิตย์

สำหรับทิศทางของแสงนั้น วรวุฒิ วีระชิงไชย (2538: 113; วีรนิจ ทรพรทรานนท์ และสารัมภ์ บุญมี, 2548: 4-6; อำนวยพร บุญจรัส, 2553: 151-152; อรวิทย์ เหมพิรุณ, 2553: 40-42) ได้แบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ แสงหน้า (front light) แสงข้าง (side light) และแสงหลัง (back light) โดยแสงหน้า นักถ่ายภาพจะยืนหันหลังให้กับแหล่งกำเนิดแสง ภาพที่ได้จะเห็นรายละเอียดสีผิว ความสว่าง หรือความสดใสของวัตถุแต่จะขาดมิติความลึกและแสงเงา ขณะที่แสงหลัง นักถ่ายภาพจะยืนหันหน้าเข้าหาแหล่งกำเนิดแสง หรือย้อนแสง ภาพที่ได้จะเป็นเงาดำวัตถุแบบทึบแสง ส่วนแสงข้างแสงจะเข้ามาทางด้านข้างของวัตถุด้านใดด้านหนึ่ง ด้านที่รับแสงจะเห็นรายละเอียดชัดเจนส่วนด้านที่ไม่ถูกแสงจะเป็นเงามืด ทำให้ภาพมีมิติของความลึกมากกว่าทิศทางแสง 2 ชนิดที่กล่าวมา

ทฤษฎีสี

การเรียนรู้และทำความเข้าใจเรื่องสี เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการจัดองค์ประกอบภาพ เพราะมนุษย์ทุกคนที่มีสายตาศิลปะจะเรียนรู้เรื่องสีมาตั้งแต่เกิด ดังนั้นจึงสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเรื่องของอารมณ์และความรู้สึก

วรวุฒิ วีระชิงไชย (2538: 80-90; เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ, 2540: 32-38) ได้อธิบายเรื่องสีไว้อย่างน่าสนใจสรุปได้ดังนี้

สีที่มนุษย์เราเห็นกันอยู่มีสองประเภทคือ สีที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เช่น ปรากฏการณ์ของท้องฟ้า และสีสังเคราะห์ บนโลก และสีที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น มีทั้งสีที่เลียนแบบธรรมชาติและสีแปลกๆ ที่ไม่เห็นตามธรรมชาติ

สีหลักๆ ในวงจรสีถูกแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มสีเย็น คือ สีเหลือง สีเขียว อมเหลือง สีเขียว สีเขียวอมน้ำเงิน สีน้ำเงินและสีน้ำเงินอมม่วง ส่วนกลุ่มสีร้อน ประกอบด้วย สีม่วง สีม่วงแดง สีแดง สีส้มแดง สีส้มและสีส้มเหลือง

สีที่อยู่ตรงข้าม ได้แก่ สีเขียวกับสีแดง สีเหลืองกับสีม่วง สีน้ำเงินกับสีส้ม สีม่วงน้ำเงินกับสีส้มเหลือง สีม่วงน้ำเงินกับสีส้มแดง สีเขียวเหลืองกับสีม่วงแดง

สีที่อยู่รอบตัวเราจะให้อารมณ์ ความรู้สึก บรรยากาศที่ต่างกัน เช่น สีแดงให้ความรู้สึกร้อนแรง รุนแรง อันตราย สีเขียวให้ความรู้สึกสดชื่น เบิกบาน สายตา นอกจากนี้สีที่มีน้ำหนักอ่อนและเข้มก็จะให้ความรู้สึกต่างกันอีกด้วย

การใช้สีมี 2 วิธีคือ การใช้สีตัดกัน และการใช้สีกลมกลืน

การตกแต่งภาพถ่าย

สมัยยุคใช้ฟิล์มในการถ่ายภาพ หลังจากที่ได้ถ่ายภาพแล้วจะมีขั้นตอน และใช้เวลานานกว่าจะเห็นภาพที่ถ่ายไว้ คือการนำฟิล์มไปล้างในห้องมืด ภาพจะได้สีที่ตรงสวยงามหรือไม่อยู่ที่การล้างฟิล์ม ความเก่าใหม่ของน้ำยา และการผสมน้ำยาก่อนนำมาอัดภาพอีกขั้นตอนหนึ่ง แต่ปัจจุบันในยุคดิจิทัล เทคโนโลยี และความทันสมัย ตั้งแต่การกดชัตเตอร์ภาพจะถูกบรรจุอยู่ในการ์ดภาพแทนฟิล์ม โดยผู้ถ่ายภาพสามารถเห็นภาพได้ทันที แต่เป็นการลัดขั้นตอน กระบวนการต่างๆ ของภาพที่ถ่ายยังไม่สมบูรณ์ จะต้องผ่านการตกแต่งภาพ เสมือนกับการนำฟิล์มไปล้างในห้องมืดเสียก่อนนั่นเอง ให้มีความเปรียบต่าง มีสีที่สวยงามก่อนนำภาพไปใช้งาน

ปัจจุบันในกล้องถ่ายภาพดิจิทัลรุ่นใหม่ จะมีโปรแกรมตกแต่งใน firmware อย่างหลายๆ ให้เลือกปรับใช้ตามประเภทของการถ่ายภาพ เช่น ทิวทัศน์ บุคคล มาโคร เป็นต้น แต่ต้องมาปรับตกแต่งภาพอย่างประณีตอีกครั้งหนึ่ง โดยเฉพาะนักถ่ายภาพมืออาชีพ ส่วนใหญ่จะตั้งคุณภาพของไฟล์ภาพเป็น RAW หรือไฟล์ดิบในการถ่ายภาพจากนั้นจึงมาแปลงภาพเป็น JPEG ในภายหลัง เพื่อกำหนดขนาดภาพและแก้ไขส่วนผิดพลาดเล็กน้อยที่เกิดขึ้น

การตกแต่งภาพไฟล์ภาพของ RAW มีวัตถุประสงค์หลายประการ ได้แก่ การปรับความสว่างของภาพ การปรับแก้ white balance ปรับแก้ส่วนสว่างและส่วนมืดของภาพ เพิ่มหรือลดความสดของสี เพิ่มมิติให้กับภาพ เพิ่มความคมชัดให้กับแฟ้มข้อมูล (file) ลดสิ่งรบกวน (noise)

ภายในภาพ ปรับแต่งสีสัน ใส่เกรน (grain) ใส่เอฟเฟกต์ขอบมืด (vignette) ครอป (crop) ภาพ เพื่อจัดองค์ประกอบภาพใหม่ ปรับแก้ภาพเอียง ตลอดจนการข้อมสีให้กับภาพ (ตะวัน พันธุ์แก้ว, 2554: 342-376)

สรุปว่า การตกแต่งภาพของนักถ่ายภาพมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ภาพที่สมบูรณ์ที่สุดนั่นเอง

สรุปทฤษฎีถ่ายภาพทิวทัศน์และเทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์

ทฤษฎีการถ่ายภาพทิวทัศน์ มีองค์ประกอบที่สำคัญคือ กล้องถ่ายภาพสะท้อนเลนส์เดี่ยว เนื่องจากมีประสิทธิภาพสูงและมีอุปกรณ์เสริมต่างๆ มาก โดยส่วนประกอบที่สำคัญภายในกล้องถ่ายภาพ ได้แก่ mode บันทึกรูปภาพ ระบบการวัดแสงและการชดเชยแสง ความไวชัตเตอร์ และการตั้งค่าไวแสง ส่วนเลนส์ถ่ายภาพ มีช่องรับแสงเป็นหัวใจหลักในการทำงาน ขณะที่อุปกรณ์เสริมที่ช่วยส่งเสริมให้ภาพถ่ายมีคุณภาพ คุณค่ายิ่งขึ้นเมื่อนำไปใช้ร่วมกับกล้องและเลนส์ถ่ายภาพ เช่น ฟิลเตอร์ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ และแฟลช

เทคนิคการถ่ายภาพ ประกอบด้วยองค์ประกอบภาพ (composition) ได้แก่ ส่วนประกอบภาพ หมายถึงมีส่วนประธานและรองประธาน ประการที่สองการกำหนดจุดเด่น ได้แก่ กฎสามส่วน จุดตัด 9 ช่อง golden mean golden spiral golden triangle ประการต่อมาการเน้นซึ่งมีอยู่หลายรูปแบบ เช่น การใช้องค์ประกอบที่ตัดกัน ขนาดของวัตถุ การเน้นด้วยการแยกตัว การเน้นด้วยการวางวัตถุในตำแหน่งที่เหมาะสม การเน้นด้วยจุดสายตาหรือจุดลับสายตา และเน้นด้วยเส้นกรอบ ประการที่สี่รูปแบบการจัดภาพ ประกอบด้วย รูปแบบแนวนอน แนวตั้ง รูปแบบซ้ำ เส้นนำสายตา การกระจายเป็นรัศมี ประการสุดท้าย การเลือกฉากหน้า ส่วนกลาง และฉากหลัง นอกจากนี้ยังต้องเรียนรู้เรื่องฤดูกาลถ่ายภาพตามวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพทิวทัศน์ ชนิดของแสง ทิศทางของแสง และทฤษฎีเรื่องสี ทั้งสีตัดกันและสีแบบกลมกลืน นอกจากนั้นในยุคเทคโนโลยีการตกแต่งภาพเข้ามามีบทบาททำให้ภาพมีความสวยงามและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

นักรู้ภาพทิวทัศน์มืออาชีพระดับโลก

กล้องถ่ายภาพปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วด้วยเทคโนโลยีที่มี การพัฒนาอย่างต่อเนื่องในด้านรูปแบบของดิจิทัล แต่การถ่ายภาพนั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับเทคโนโลยี เพียงอย่างเดียว การสื่อความหมาย การนำเทคนิคการถ่ายภาพมาประยุกต์ใช้ และการสร้าง อัตลักษณ์ของนักรู้ภาพ นั้นสามารถบ่งบอกหรือตัดสินความแตกต่างระหว่างนักรู้ภาพ มืออาชีพกับนักรู้ภาพมือสมัครเล่น นักรู้ภาพมืออาชีพระดับโลกส่วนใหญ่ มีการสร้าง อัตลักษณ์ สร้างชื่อเสียง และเป็นตัวอย่างให้นักรู้ภาพรุ่นใหม่ได้แนวคิดในการพัฒนาตนเอง ให้ก้าวหน้าเป็นลำดับขั้นต่อไป ตัวอย่างของนักรู้ภาพระดับโลก เช่น

David Doubilet นักรู้ภาพวัย 66 ปีจากกรุงนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ช่างภาพนิยายสารเนชั่นแนลจีโอกราฟิก ผู้สร้างตำนานให้กับวงการถ่ายภาพ ด้วยการถ่ายภาพครั้ง บครั้งน้ำ เป็นต้นกำเนิดให้นักรู้ภาพรุ่นหลังๆ ได้นำเทคนิคดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ในการถ่ายภาพ ในรูปแบบอื่นๆ เป็นอัตลักษณ์ประจำตัวของนักรู้ภาพท่านนี้จวบจนปัจจุบัน

ภาพ 12 chinstrap and gentoo penguins resting on a small ice floe near danko island in antarctica
ที่มา: Doubilet (2555ข: ระบบออนไลน์)

George Steinmetz นักถ่ายภาพท่านนี้เริ่มต้นถ่ายภาพมาตั้งแต่สมัยเรียนหนังสือในระดับมหาวิทยาลัย และด้วยความสามารถและประสบการณ์เขาได้ร่วมงานในฐานะช่างภาพให้กับนิตยสารเนชั่นแนล จีโอกราฟฟิก และได้สร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ จากมุมมองของเครื่องพารามอเตอร์ ซึ่งมีระดับความสูงไม่มากจนเกินไป ซึ่งจะแตกต่างจากมุมกล้องที่ถ่ายจากเครื่องบินและเฮลิคอปเตอร์

ภาพ 13 african portfolio

ที่มา: Steinmetz (2555ช: ระบบออนไลน์)

Frans Lanting ด้วยประสบการณ์มากกว่า 25 ปี ที่นักถ่ายภาพท่านนี้เดินทางไปบันทึกภาพมาครบทั้ง 7 ทวีปมีผลงานภาพถ่ายทั่วโลก เขาเป็นถ่ายภาพธรรมชาติทุกชนิด ภาพถ่ายทางวิทยาศาสตร์ รวมทั้งการเป็นนักอนุรักษ์ธรรมชาติ เขามีสตูดิโอ อยู่ 2 แห่งในซานตาครุซ และแคลิฟอร์เนีย มีภรรยาและผู้ร่วมงานชื่อ Chris Eckstrom ถ่ายภาพเพื่อเช่าและจำหน่าย เมื่อเขาถ่ายภาพเสร็จเขาจะกลับมาผลิตหนังสือและนิทรรศการที่สตูดิโอ เขามีบทบาทร่วมเผยแพร่ให้ความรู้ทางการถ่ายภาพในเวทีสัมมนา ด้านงานเขียนประกอบภาพเขาร่วมงานกับนิตยสารเนชั่นแนลจีโอกราฟฟิก ทั้งประเภทภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ ภาพสารคดี ภาพท่องเที่ยว รวมทั้งภาพโบราณสถาน (Lanting, 2554ก: ระบบออนไลน์)

Frans Lanting เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่มีอัตลักษณ์ส่วนตัวในการถ่ายภาพ โดยภาพที่ปรากฏในสื่อต่างๆ จะมีลักษณะคล้ายภาพที่เกิดจากการ painting หรือลักษณะภาพวาดของจิตรกรเอก

ภาพ 14 sandstone and snow (aerial), comb ridge, utah

ที่มา: Lanting (2555ค: ระบบออนไลน์)

ภาคสรุป

จากการตรวจสอบเอกสาร ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยเรื่อง การสร้างอัตลักษณ์ ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การสื่อความหมายในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ศึกษาการนำเสนอเรื่องราว การสื่อความหมายของภาพ บรรยากาศของภาพและอารมณ์ของภาพ โดยการนำเสนอเรื่องราวนั้น ต้องมีความชัดเจน เมื่อผู้ชมภาพแล้วสามารถเข้าใจในทันทีว่าผู้ถ่ายภาพต้องการสื่ออะไร ด้าน การสื่อความหมายของภาพนั้น เพื่อโยงความคิดหรือความรู้สึกให้เห็นพ้องต้องกันของนักถ่ายภาพ ไปยังผู้ชมภาพ ขณะที่บรรยากาศของภาพ เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวเด่นขึ้น สอดคล้องหรือ กลมกลืนกับเรื่องราวของภาพ และอารมณ์ของภาพนั้น จะมีผลทางใจคืออารมณ์ต่อผู้ชมภาพ โดย

ภาพที่ดีจะสามารถชักจูงให้ผู้ชมภาพคล้อยตามไปกับภาพถ่าย เช่น ความสุข ความเศร้า ความเหงา ความลำบาก ความเจ็บปวด ความดีใจหรือเสียใจ และฤดูกาลถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งมีผลต่อการสร้างเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของภาพ

2. แนวคิดเกี่ยวกับแบรนด์ส่วนบุคคล เป็นการสร้างเอกลักษณ์บุคคลที่มีผลต่อการกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองและมีความหมายในเชิงอารมณ์ต่อผู้ชมหรือบุคคลอื่นเกี่ยวกับคุณค่าหรือคุณภาพของบุคคลนั้นๆ และสอดคล้องกับงานหรือธุรกิจที่บุคคลนั้นกำลังทำ แนวคิดนี้สามารถนำไปประกอบการศึกษาวิจัยเรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ โดยนำไปเป็นกรอบในการศึกษากระบวนการสร้างแบรนด์ส่วนบุคคล ได้แก่ การค้นหาตัวตน การสร้างผลงาน การสื่อสาร และการรักษาแบรนด์ส่วนบุคคล นอกจากนี้องค์ประกอบด้านกายภาพ เช่น บุคลิกภายนอก การพูด การใช้ภาษา การแต่งกาย เครื่องสำอาง สวมใส่ ความเชื่อมั่น กรอขามารยาท ความมีเสน่ห์ องค์ประกอบด้านหลักการ คือ การยึดมั่นในความดีงาม ความซื่อสัตย์ ความจริงใจ องค์ประกอบด้านปัญญา ได้แก่ ความรู้ ทักษะ ประสิทธิภาพ การศึกษา ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด ความคิดใหม่ทำใหม่ และองค์ประกอบด้านปฏิบัติ คือ การกระทำ ผลงาน ความสำเร็จ และสิ่งประกาศเกียรติคุณ เป็นปัจจัยที่นำไปสู่อัตลักษณ์ของนักถ่ายภาพทิวทัศน์มืออาชีพ

3. ทฤษฎีสัญญาวิทยา เป็นทฤษฎีที่ใช้อธิบายเรื่องการสื่อความหมายที่ถูกสร้างขึ้นมาจากงานภาพถ่ายของโค้ดที่เป็นตัวแทนในเชิงเทคนิค และโค้ดที่เป็นหลักเกณฑ์ของเนื้อหา โดยตัวแทนในเชิงเทคนิคนั้นต้องการทราบว่าภาพเหล่านี้ใช้เทคนิคอะไร ส่วนหลักเกณฑ์ของเนื้อหา เป็นคำถามที่ต้องการทราบแนวคิด การวางแผนในการถ่ายภาพ

4. ทฤษฎีและเทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ศึกษาการเลือกตัวแบบ การเลือกฉากหน้า การเลือกฉากหลัง การวัดแสง การเลือกโฟกัส ทิศทางแสง ชนิดของแสง การเลือกชัดลึกชัดตื้น การเลือกช่วงความชัด (hyper focal) การจัดองค์ประกอบภาพ การเลือก mode บันทึกภาพ และการเลือกใช้อุปกรณ์เสริม ได้แก่ ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์ การเลือกใช้ฟิลเตอร์ C-PL graduate gray เป็นต้น

จากแนวคิดทฤษฎี ทั้ง 4 ข้อนั้น แสดงให้เห็นถึงกระบวนการสร้างอัตลักษณ์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพประเภททิวทัศน์อย่างเป็นขั้นตอน ได้แก่

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ ประกอบด้วยการใช้สัญญาเพื่อสื่อความหมายและเทคนิคการสื่อความหมาย
2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ประกอบด้วยอุปกรณ์การถ่ายภาพและเทคนิคการถ่ายภาพ

3. การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ประกอบด้วย

3.1 การค้นหาตัวตน ลักษณะพิเศษที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิด และปฏิบัติในการถ่ายภาพทิวทัศน์

3.2 การสร้างผลงานภาพทิวทัศน์ที่มีบุคลิกของตนเอง ได้แก่ ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ประสบการณ์ ทักษะการถ่ายภาพ และจุดยืน

3.3 การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป

3.4 การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่าการเป็นประโยชน์ต่อสังคม ซึ่งสามารถสรุปเป็นกรอบความคิดในการวิจัยได้ดังนี้

กรอบความคิดในการวิจัย

ภาพ 15 กรอบความคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพในครั้งนี้ มีเป้าหมายเพื่อศึกษาการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ และอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ โดยการดำเนินการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) ซึ่งใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเพื่อนำเอาข้อมูลทั้งหมดประมวลเพื่อเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ และการสังเคราะห์องค์ความรู้ด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยวิธีการเชิงพรรณนา (descriptive) โดยมีรายละเอียดดังนี้

สถานที่ดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในพื้นที่กรุงเทพมหานคร จังหวัดชลบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดนครปฐม และจังหวัดเชียงใหม่

ประชากรและการสุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ศึกษาคือนักถ่ายภาพมืออาชีพที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร จังหวัดชลบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดนครปฐม และจังหวัดเชียงใหม่

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือนักถ่ายภาพมืออาชีพ จำนวน 9 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) โดยมีเกณฑ์การกำหนดคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. เคยได้รับรางวัลจากการส่งภาพถ่ายเข้าประกวดระดับประเทศ หรือเป็นอาจารย์พิเศษ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพทิวทัศน์ เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี
2. เป็นนักถ่ายภาพที่ทำงานด้านการถ่ายภาพ เป็นนักเขียนที่มีผลงานการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์ หรือหนังสือเฉพาะกิจ ตลอดจนเผยแพร่ผลงานภาพถ่ายผ่านสื่อออนไลน์ หรือเคยนำผลงานภาพทิวทัศน์ร่วมจัดแสดงนิทรรศการภาพถ่าย เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี

บุคคลที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างและได้เป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก หรือ key informant ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ต้องมีคุณสมบัติการคัดเลือกผ่านเกณฑ์ดังกล่าวนี้ทั้ง 2 ข้อ และกำหนด โดยการแบ่งกลุ่มตัวอย่างนักถ่ายภาพประเภททิวทัศน์ ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

ตาราง 1 ประเภทและคุณสมบัติกลุ่มตัวอย่าง

ประเภท คุณสมบัติ	ทิวทัศน์ชายทะเล	ทิวทัศน์บก	ทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง
ได้รับรางวัลจากการประกวด ระดับประเทศหรือ เคยเป็น อาจารย์พิเศษ หรือวิทยากร นักเขียน หรือ เคยนำผลงาน ภาพทิวทัศน์ร่วมจัดแสดง	3	3	3
นิทรรศการภาพถ่าย	3	3	3

- 1) ประเภททิวทัศน์ทะเล (seascape photography) จำนวน 3 คน ได้แก่ นายอภิรักษ์ บัวหนักดี นายพชร วงศ์สินหลัง และนายวราณ สุวรรณโณ
- 2) ประเภททิวทัศน์บก (scenic photography) จำนวน 3 คน ได้แก่ นายวิศาล น้ำค้าง นายจามิกร สุขธรรม และนายหัสชัย บุญเนื่อง
- 3) ประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง (architectural photography) จำนวน 3 คน ได้แก่ นายนพพล กันบัว นายกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ และนายธนศ งามสม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยมีเครื่องมือในการวิจัยดังนี้

1. แบบสัมภาษณ์สำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก (in-depth-interview) พัฒนามาจากกรอบแนวความคิด ทฤษฎี เทคนิคที่นำมาศึกษา เป็นคำถามแบบปลายเปิด (open-end question) เพื่อเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างได้เล่าเรื่องราวและแสดงความคิดเห็นอย่างเต็มที่ตามประเด็นที่ตั้งไว้ และสามารถปรับสถานการณ์ได้ในขณะที่สัมภาษณ์

แนวคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ (question guideline) โดยร่างแนวคำถามในการสัมภาษณ์ดังนี้

ชุดที่ 1 เกี่ยวกับลักษณะส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ชื่อ-นามสกุล วัน เดือน ปีเกิด อายุปัจจุบัน การศึกษา ภูมิลำเนาเดิมและปัจจุบัน อาชีพหลัก อาชีพเสริมหรืออาชีพอื่นๆ ประสบการณ์การถ่ายภาพ ผลงานด้านการถ่ายภาพ ได้แก่ รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ และผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ชุดที่ 2 เกี่ยวกับข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้แก่

ขั้นตอนที่ 1 ให้กลุ่มตัวอย่างนำภาพถ่ายที่ตนเองถ่ายไว้ จำนวน 10 ภาพเพื่อประกอบการสัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์ตามคำถามที่เตรียมไว้ (มีคำถามอย่างต่อเนื่องในประเด็นที่น่าสนใจ) สัมภาษณ์ครั้งละ 1 ภาพจนครบทุกคำถาม และเริ่มต้นสัมภาษณ์ใหม่จนครบจำนวน 10 ภาพ เพื่อต้องการทราบการสื่อความหมาย และเทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์ซ้ำตามคำถามเดิม เพื่อเป็นภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่ใช้ภาพถ่าย (มีคำถามอย่างต่อเนื่องในประเด็นที่น่าสนใจ) เพื่อนำไปสู่อัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 3 ตั้งโจทย์สถานการณ์ที่ถ่ายภาพให้กลุ่มตัวอย่างได้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ในการถ่ายภาพ เพื่อนำไปสู่อัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 4 สัมภาษณ์ระบบความคิด เพื่อนำไปสู่อัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เส้นทาง กลยุทธ์ และวิธีการการก้าวเข้ามาสู่นักถ่ายภาพมืออาชีพ การทำงานที่เหนือความคาดหมาย และการรักษาความเป็นมืออาชีพ

2. ผลงานการถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง คนละ 10 ภาพ
3. เครื่องบันทึกเสียง กล้องถ่ายภาพ
4. สมุดจดบันทึก

การทดสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อให้แบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นในการศึกษารั้งนี้สามารถวัดสิ่งที่ต้องการวัดและมีความแม่นยำในการวัด ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบเครื่องมือ ดังนี้

1. ทดสอบความเที่ยงตรง (validity) โดยสร้างแบบสัมภาษณ์ แล้วนำไปปรีกษาคณะกรรมการที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของคำถามให้มีความครอบคลุมกับวัตถุประสงค์ รวมทั้งพิจารณาถึงโครงสร้าง เนื้อหาและการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

2. ทดสอบความเชื่อมั่น (reliability) เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าได้ข้อมูลถูกต้องครบถ้วนตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยใช้วิธีการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (triangulation) โดยการตรวจสอบข้อมูลเดิม โดยถามซ้ำด้วยคำถามเดิม จากภาพถ่ายของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 10 ภาพ และถามซ้ำอีกครั้งหนึ่งโดยไม่ใช้ภาพถ่ายด้วยคำถามเดิม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยขออนุญาตจากประธานกรรมการบริหารหลักสูตรสาขาการสื่อสารดิจิทัล คณะสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จัดเก็บข้อมูลในการทำการค้นคว้าอิสระ
2. ขึ้นเตรียมการสำหรับเก็บข้อมูล เตรียมความพร้อมก่อนการเก็บข้อมูล เพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีความเที่ยงตรงแม่นยำและน่าเชื่อถือมากที่สุดโดยการค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องได้แก่ ข้อมูลงานวิจัย บทความ ตำราต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และศึกษางานวิจัยเชิงคุณภาพเรื่องอื่นเพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิจัย
3. ขึ้นก่อนเก็บข้อมูล เข้าถึงกลุ่มตัวอย่างโดยเริ่มต้นอย่างไม่เป็นทางการ โดยการค้นหาข้อมูลที่อยู่ในการติดต่อประสานงานกับกลุ่มตัวอย่างด้วยตนเองและข้อมูลบางส่วนจากนักถ่ายภาพคนอื่น จากนั้นแนะนำตัวสร้างความสนิทสนมคุ้นเคย ขอความร่วมมือในการสัมภาษณ์ จากสื่อออนไลน์ และโทรศัพท์นัดหมายล่วงหน้า ในการขอทราบข้อมูลที่เป็นจริงพร้อมเงื่อนไขในการขอตัวอย่างภาพทิวทัศน์ เพื่อให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์
4. ขึ้นรวบรวมข้อมูล ด้วยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลประเภทบุคคล ซึ่งเป็นลักษณะของการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-dept-interview) โดยผู้วิจัยเป็นผู้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง และเลือกนัดวัน เวลาที่กลุ่มตัวอย่างมีความสะดวก และบันทึกคำสัมภาษณ์ไว้ในเทปบันทึกเสียง พร้อมทั้งใช้กล้องถ่ายภาพบันทึกภาพกลุ่มตัวอย่าง
5. ตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของเนื้อหา

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างนักถ่ายภาพทิวทัศน์มืออาชีพในครั้งนี้ ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive analysis) เพื่ออธิบายถึงข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากการสัมภาษณ์

1. นำภาพถ่ายนักถ่ายภาพมืออาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ถ่ายไว้ในวันที่ได้สัมภาษณ์ ออกจากกล้องถ่ายภาพพร้อมถอดเทปเสียง การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน ในทุกประเด็นคำถาม และจัดพิมพ์เป็นข้อเขียน

2. ในทุกประเด็นของคำถามจากการสัมภาษณ์ เรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 9 คน จะมีผลงานภาพถ่ายของนักถ่ายภาพมืออาชีพประกอบ

3. นำคำสัมภาษณ์ที่ผ่านการถอดเป็นข้อเขียนของนักถ่ายภาพมืออาชีพจากกลุ่มตัวอย่างนั้นมาวิเคราะห์ประกอบด้วยแนวคิดทฤษฎี แนวคิดเกี่ยวกับแบรนด์ส่วนบุคคล ทฤษฎีสัญญาวิทยา เทคนิคการถ่ายภาพ การสื่อความหมายของนักถ่ายภาพ เพื่อให้ได้อัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ จำนวน 9 คน

4. ข้อมูลที่ผ่านการสังเคราะห์แล้วจะเป็น model หรือองค์ความรู้ใหม่ด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์

การรายงานผล

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลที่ได้จากการวิจัยเรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ได้แก่

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
3. การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

บทที่ 4

ผลการวิจัยและการวิจารณ์

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัล
ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
3. การสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง
(purposive sampling) จำนวน 9 คน ที่มีคุณสมบัติได้รับรางวัลจากการส่งภาพถ่ายเข้าประกวด
ระดับประเทศหรือเป็นอาจารย์พิเศษ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพทิวทัศน์ เป็นระยะเวลา
อย่างน้อย 3 ปี และเป็นนักถ่ายภาพที่ทำงานด้านการถ่ายภาพ เป็นนักเขียนที่มีผลงานการตีพิมพ์ใน
สื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ ตลอดจนเผยแพร่ผลงานภาพถ่ายผ่านสื่อออนไลน์ หรือเผยแพร่
ผลงานภาพทิวทัศน์ร่วมจัดแสดงนิทรรศการภาพถ่ายเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี โดยแบ่งประเภท
ของภาพทิวทัศน์ออกเป็น 3 ประเภท ดังนี้

ตาราง 2 กลุ่มตัวอย่าง

ประเภท ทักษะ	ชื่อ-นามสกุล	อายุ (ปี)	การศึกษา	ประสบการณ์ ถ่ายภาพ (ปี)	เกณฑ์/ คุณสมบัติ (ประสบการณ์มากกว่า 3 ปี)	หมายเหตุ
ทะเล	นายอภินันท์ บัวหภักดี	55 ปี	ปริญญาตรี วารสารศาสตร์ วิชาเอกหนังสือพิมพ์	31 ปี	1. วิทยากรด้านการถ่ายภาพ 2. บรรณาธิการภาพอนุสาร อสท/ นักเขียน/ ถ่ายภาพ	รายละเอียด ภาคผนวก ข
ทะเล	นายเพชร วงศ์สินหล่ง	46 ปี	ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตร์	29 ปี	1. วิทยากรด้านการถ่ายภาพ 2. บรรณาธิการนิตยสาร exposure นักเขียน/ ถ่ายภาพ	รายละเอียด ภาคผนวก ข
ทะเล	นายวราณ สุวรรณโณ	35 ปี	ปริญญาตรี วิทยาศาสตร์ วิชาเอกชีววิทยา	11 ปี	1. วิทยากรด้านการถ่ายภาพ 2. หนังสือถ่ายภาพเฉพาะกิจ นักเขียน/ ถ่ายภาพอิสระนิตยสารถ่ายภาพ หลาย ฉบับ	รายละเอียด ภาคผนวก ข
ธรรมชาติ	นายวิศาล น้ำค้าง	56 ปี	การศึกษานอกโรงเรียน ด้านดนตรีและ ภาพวาดสีน้ำ	20 ปี	1. รางวัลการประกวดการถ่ายภาพ ระดับประเทศ/นานาชาติจำนวน มากกว่า 100 รางวัล และวิทยากรด้าน ถ่ายภาพ 2. นักเขียน/ถ่ายภาพอนุสาร อสท/ nature explorer และร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย	รายละเอียด ภาคผนวก ข

ตาราง 2 (ต่อ)

ประเภท ทัศน	ชื่อ-นามสกุล	อายุ (ปี)	การศึกษา	ประสบการณ์ ถ่ายภาพ (ปี)	เกณฑ์/ คุณสมบัติ (ประสบการณ์มากกว่า 3 ปี)	หมายเหตุ
ธรรมชาติ	นายจามิกร สุขพรม	39 ปี	ปริญญาตรี วิศวกรรมศาสตร์	18 ปี	1. รางวัลการประกวดการถ่ายภาพ ระดับประเทศและนานาชาติจำนวน มาก และวิทยากรด้านถ่ายภาพ 2. นักถ่ายภาพอิสระตีพิมพ์นิตยสาร ถ่ายภาพจำนวนหลายฉบับ และ ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย	รายละเอียด ภาคผนวก ข
ธรรมชาติ	นายหัสชัย บุญเนื่อง	35 ปี	ปริญญาตรีมนุษยศาสตร์ สื่อสารมวลชน	21 ปี	1. วิทยากรด้านการถ่ายภาพ 2. บรรณาธิการนิตยสาร passion of traveler นักเขียน/ถ่ายภาพอิสระตีพิมพ์ นิตยสารถ่ายภาพจำนวนหลายฉบับ และร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย	รายละเอียด ภาคผนวก ข
สิ่งก่อสร้าง	นายพดล กันบัว	57 ปี	ประโยควิชาชีพชั้นสูง (ปว.ส.) สาขาพลศึกษา	26 ปี	1. รางวัลการประกวดการถ่ายภาพ ระดับประเทศจำนวนมาก และ วิทยากรด้านถ่ายภาพ 2. เจ้าของกิจการด้านการถ่ายภาพ ได้แก่ บริษัท ไฟโต้เฟรนด์ จำกัด/ นักเขียน/ ถ่ายภาพอนุสาร อสท และร่วมจัด นิทรรศการภาพถ่าย	รายละเอียด ภาคผนวก ข

ตาราง 2 (ต่อ)

ประเภท ทิวทัศน์	ชื่อ-นามสกุล	อายุ (ปี)	การศึกษา	ประสบการณ์ ถ่ายภาพ (ปี)	เกณฑ์/ คุณสมบัติ (ประสบการณ์มากกว่า 3 ปี)	หมายเหตุ
สิ่งก่อสร้าง	นายกระสินธุ์ หังสพฤกษ์	47 ปี	ปริญญาเอก วิทยาศาสตร์ทางทะเล	28 ปี	1. รางวัลการประกวดการถ่ายภาพ ระดับประเทศจำนวนมาก และ อาจารย์/ วิทยากรด้านถ่ายภาพ 2. นักเขียน/ถ่ายภาพนิตยสาร exposure	รายละเอียด ภาคผนวก ข
สิ่งก่อสร้าง	นายชเนศ งามสม	35 ปี	ปริญญาตรี วารสารศาสตร์	17 ปี	1. วิทยากรด้านการถ่ายภาพ 2. นักเขียน/ถ่ายภาพนิตยสาร อสท	รายละเอียด ภาคผนวก ข

ทั้งนี้ได้แบ่งเนื้อหารายละเอียดผลการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน คือ

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
3. การสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

เพื่อให้ง่ายต่อการสร้างความเข้าใจในการนำเสนอผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เขียนผังโครงสร้างจำลองผลการศึกษาและอภิปรายผลตาม

โครงสร้างดังนี้

ผังการนำเสนอผลการวิจัย

การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ 1.1 การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย 1.1.1 มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ คิดไว้ล่วงหน้าทุกครั้ง ตอบโจทย์ของงานโดยเฉพาะจุดสำคัญของสถานที่ 1.1.2 การถ่ายทอด 1) เรื่องราว ตอบโจทย์ มีประธานหรือวัตถุหลัก 2) บรรยากาศ 2.1) เข้ากับเรื่องราว สร้างจากสถานที่ ณ ขณะนั้น 2.2) กิจกรรมเสริม ไม่ผิดธรรมชาติ 3) อารมณ์ มีโทนแสง สีสวยงาม 1.1.3 สถานที่การถ่ายภาพ 1) ภาพสื่อถึงลักษณะเด่นของสถานที่ 2) สถานที่เดิม ต้องเปลี่ยนมุมมอง 3) สถานที่ใหม่ สุ่มตรวจก่อนถ่ายภาพ 1.2 เทคนิคการสื่อความหมาย 1.2.1 ระบายภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ ขึ้นกับวัตถุหลัก สถานที่ และการประยุกต์การถ่ายภาพตามต้องการ 1.2.2 ฤดูกาลการถ่ายภาพ 1) ทะเลฝั่งอันดามันสวยงามช่วงเดือนพฤศจิกายน-เมษายน ฝั่งอ่าวไทยช่วงเดือนเมษายน-พฤศจิกายน 2) ฤดูฝนชุ่มฉ่ำสดชื่น ถ้าฟ้าเปิดจะสวย	2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ 2.1 อุปกรณ์การถ่ายภาพ 2.1.1 กล้องถ่ายภาพ D-SLR Canon 5d markII 5d 60d 20d 450d Nikon d700 d200 d3x d3s d3 2.1.2 เลนส์ถ่ายภาพ เลนส์ซูม เช่น 16-35 ม.ม. 70-200 ม.ม. เลนส์ฟิกซ์ เช่น 14 ม.ม. 16 ม.ม. 85 ม.ม. 2.1.3 ระบบ (mode) ถ่ายภาพ AV M 2.1.4 ช่องรับแสง f/8-22 f/1.4-5.6 2.1.5 ระบบโฟกัส manual hyper focal infinity auto แบบเฉพาะจุดและแบบเฉลี่ย 2.1.6 ระบบวัดแสง ทุกโหมดวัดแสง 2.1.7 การตั้งค่าไวแสง (ISO) ต่ำสุด 2.1.8 อุปกรณ์เสริม 1) ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์ 2) ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ กราдуเอท 2.2. เทคนิคการถ่ายภาพ 2.2.1 องค์ประกอบภาพ ตามหลักกฎสามส่วน เส้นและจุดตัด 9 ช่อง 2.2.2 ภาพแนวตั้ง แนวนอนขึ้นกับรูปทรงและงาน ถ้าสวย 2 แบบ 2.2.3 ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลัง ฉากหน้าไม่รก ฉากหลังสบายตา ประธานเด่น ไม่จำเป็นต้องมีครบ

- 3) ปลายฝนต้นหนาวชุ่มฉ่ำท้องฟ้าสวย
4) อุณหภูมิที่ อุณหภูมิอากาศ เพื่องาน

2.1.4 เจดีย์ ช่วงเวลาของวัน

ก่อน-หลังพระอาทิตย์ 1 ชั่วโมง
กลางวัน 08.00-11.00 น. 15.00-16.00 น.

2.1.5 ความเงิ ความอ่อนของภาพ

การตัดเจดีย์นุ่มเย็น เจดีย์กลาง

2.1.6 การตั้งแฟ้มข้อมูลถ่ายภาพและ ตกแต่งภาพ RAW file แต่งน้อย

3. การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์

3.1 การค้นหาตัวตน ลักษณะพิเศษที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ ใจ หลักคิดและปฏิบัติ	3.2 การสร้างผลงานที่มี บุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความ แตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์)	3.3 การสื่อสาร การสร้าง ความสำเร็จและการ ยอมรับของวงการและ บุคคลทั่วไป	3.4 การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประ โขนต่อ สังคม
3.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล 1) แนวภาพที่ชอบ ถ่าย (ความเป็นตัวตน) 2) วางแผนก่อนถ่าย 3) หามุมมองใหม่ อยู่เสมอ 4) เรียนรู้แสง/ สถานที่ 5) เท่าทันความรู้ และเทคโนโลยีการ ถ่ายภาพอยู่เสมอ	3.2.1 ปัจจัยเสริมการ ถ่ายภาพ 1) ตัวอย่างด้าน ความคิดสร้างสรรค์ 2) ประยุกต์ทฤษฎี ถ่ายภาพเพื่อการใช้ งานจริง 3) รู้จักกล้อง อุปกรณ์ของตนเองใช้ เต็มประสิทธิภาพ 4) รู้ขั้นตอนทำงาน	3.3.1 ปัจจัยด้านการ สื่อสารด้วยภาพ 1) มีมนุษยสัมพันธ์ 2) งานต้องโดดเด่น 3) พัฒนาเทคนิค/ แนวคิดเป็นของตนเอง จากสื่อทั่วโลก	3.4.1 ปัจจัยเสริมแรง 1) ใจรัก สนุกกับ งานที่เป็นทั้งศาสตร์ และศิลปะ 2) สร้างเครือข่าย 3) รักษาคุณภาพ ของงาน/เผยแพร่ ผลงานให้เห็น สม่ำเสมอสู่สังคม 4) เผยแพร่องค์ความรู้สู่ สังคม

ภาพ 16 ผังการนำเสนอผลการวิจัย 1

ผังการนำเสนอผลการวิจัย
การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์

1.1 การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย

1.1.1 มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ

คิดไว้ล่วงหน้าทุกครั้ง ตอบโจทย์การทำงาน โดยเฉพาะจุดสำคัญของสถานที่

1.1.2 การถ่ายทอด

1) เรืองราว ตอบโจทย์วัตถุประสงค์การถ่ายภาพ มีประธานหรือวัตถุหลัก

2) บรรยากาศ

2.1) เข้ากับเรื่องราว สร้างจากสถานที่ ณ ขณะนั้น

2.2) ถ้ามีกิจกรรมเสริมต้องไม่ผิดธรรมชาติ

3) อารมณ์ มีเจดแสง สี สวยงาม

1.1.3 สถานที่การถ่ายภาพ

1) ภาพสื่อถึงลักษณะเด่นของสถานที่

2) สถานที่เดิมต้องเปลี่ยนมุมมอง

3) สถานที่ใหม่สำรวจก่อนถ่ายภาพ

1.2 เทคนิคการสื่อความหมาย

1.2.1 ระนาบภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ

ขึ้นกับวัตถุหลัก สถานที่ และการประยุกต์การถ่ายภาพให้มีความเหมาะสม น่าสนใจ
สวยงาม

1.2.2 ฤดูกาลการถ่ายภาพ

1) ฤดูกาลถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยทะเลฝั่งอันดามันจะสวยงามช่วงพฤศจิกายน-เมษายน
อ่าวไทยช่วงเมษายน-พฤศจิกายน

2) ฤดูฝนความชุ่มฉ่ำสดชื่น วันที่ฟ้าเปิดจะสวยงาม

3) ช่วงปลายฝนต้นหนาวได้ความชุ่มฉ่ำ สดชื่นท้องฟ้ามีสีส้มสวยงาม

4) ฤดูกาลที่ ถูกฤดูกาล เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์การถ่ายภาพชนิดนั้นๆ

ภาพ 17 ผังการนำเสนอผลการวิจัย 2

การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย

การสื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์ ถูกสร้างขึ้นมาในงานภาพถ่ายของนักถ่ายภาพมืออาชีพนั้น เป็นสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการทราบแนวคิด การวางแผนในการถ่ายภาพของเขาเหล่านั้น เมื่อผู้ชมภาพได้เห็นภาพ จะได้ทราบว่านักถ่ายภาพมืออาชีพคิดรหัสหรือ code อย่างไรก่อนการถ่ายภาพ

1. มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ

นักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่จะคิดไว้ล่วงหน้าทุกครั้ง หรือตามโจทย์การทำงาน โดยเฉพาะจุดสำคัญของสถานที่ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะตามลักษณะภาพไว้ดังนี้

ตาราง 3 มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหกกติ	คิดไว้ล่วงหน้า ตามโจทย์ที่ต้องการนำเสนอในอนุสาร อ.ส.ท.
เพชร	วงศ์สินหลัง	คิดไว้ล่วงหน้า รอแสง ตาม โจทย์เป็นภาพปกนิตยสาร exposure
วราณ	สุวรรณโณ	คิดไว้ล่วงหน้า เผื่อ ณ จุดถ่ายภาพก่อนเวลาถ่ายภาพจริง
วิศาล	น้ำค้าง	คิดไว้ล่วงหน้า สเก็ทภาพบนแผ่นกระดาษคร่ำๆ ก่อนถ่ายภาพ
จามิกร	สุขทราภร	คิดไว้ล่วงหน้า สเก็ทภาพบนแผ่นกระดาษพร้อมอุปกรณ์เสริม
หัตชัย	บุญเนื่อง	คิดไว้ล่วงหน้า ศึกษาเส้นทางการหมุนของดวงดาว
นพดล	กันบัว	คิดไว้ล่วงหน้า แต่มุมถ่ายภาพดูจากสภาพแสง ณ สถานที่จริง
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	คิดไว้ล่วงหน้า ทั้งสถานที่และช่วงเวลา
ชเนศ	งามสม	คิดไว้ล่วงหน้า ตามโจทย์ที่ต้องการนำเสนอในอนุสาร อ.ส.ท.

อภินันท์ บัวหภักดี

“...โจทย์ของการถ่ายภาพเนี่ย ก็คือว่าอยากจะแสดงภาพอะไรที่มันแกรนด์ๆ เป็นความยิ่งใหญ่ของทะเลไทย ดังนั้นความยิ่งใหญ่ของทะเลไทยเนี่ย โจทย์ของมันก็คือว่าอะไรที่เป็นความยิ่งใหญ่ของแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล อันดับแรกก็ต้องน้ำใสๆ หาดทรายขาวๆ เพราะฉะนั้นการที่จะทำให้มองเห็นน้ำใสๆ หาดทรายขาวๆ เนี่ย การที่จะถ่ายภาพธรรมดาๆ นี่ ก็อาจจะเห็นได้ไม่ชัด เพราะฉะนั้นเราก็ตีโจทย์ว่าน้ำใสๆ หาดทรายขาวๆ น้ำท่องเที่ยวอย่างเนี่ย มันก็ควรจะเห็นแบบเป็นแกรนด์วิวเลยมุมใหญ่ๆ ยิ่งใหญ่มากๆ เลย เพราะฉะนั้นเราก็เลยนึกว่ามันน่าจะมีภาพถ่ายทางอากาศที่มันจะ present ความเป็นทะเลไทยได้แบบชัดๆ เลย แล้วก็มีประสบการณ์อยู่แล้วว่าการได้บินถ่ายภาพหมู่เกาะพีพี ทางอากาศเนี่ย มันจะได้ภาพที่สวยงามมาก เราก็เลยกำหนดเลย กำหนดจุดเลยว่าเราจะต้องไปถ่ายภาพนี้จากนั้นเนี่ยในชั้นคอนฟริโพร์ มันก็เป็นอีกหลายเรื่องเลย เพราะการถ่ายภาพทางอากาศเนี่ยมัน มันไม่ธรรมดา อย่างน้อยมันต้องมีเครื่องบินๆ ที่คุ้นเคยกับการทำงานถ่ายภาพทางอากาศ คือต้องบินด้วยความเร็ว ความสูงกำลังเหมาะสมอะไรอย่างเนี่ยตอนนั้นก็ได้ขอความอนุเคราะห์ไปที่กองทัพเรือ แล้วก็ให้เครื่องบิน ประเภทที่สามารถบินถ่ายภาพทางอากาศได้เป็นอย่างดีมาให้ครับ ก็ได้ขึ้นไปถ่าย ก็ได้ภาพเยอะแยะมากมาย แต่ภาพนี้เป็นภาพที่นับว่าออกมาแล้วดูดีที่สุดครับ มันก็แสดงให้เห็นถึงลักษณะความลึก ลักษณะกายภาพของเกาะซึ่งเป็นเกาะท่องเที่ยว มีทรายขาวๆ ชัดเจน และก็มีความใสของน้ำมีเหล่าปะการัง มีนักท่องเที่ยวที่เที่ยวไปเที่ยวกันก็ได้ครบครัน...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 18 เกาะไม้ไผ่ หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ (อภินันท์ บัวหภักดี)

เพชร วงศ์สินหลัง

“...ภาพนี้ตั้งใจจะถ่ายไปเพื่อเลือกไว้ทำปก ก็คิดไว้ล่วงหน้าเลย...”

(เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 19 ตามรอยขอม จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (เพชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโน

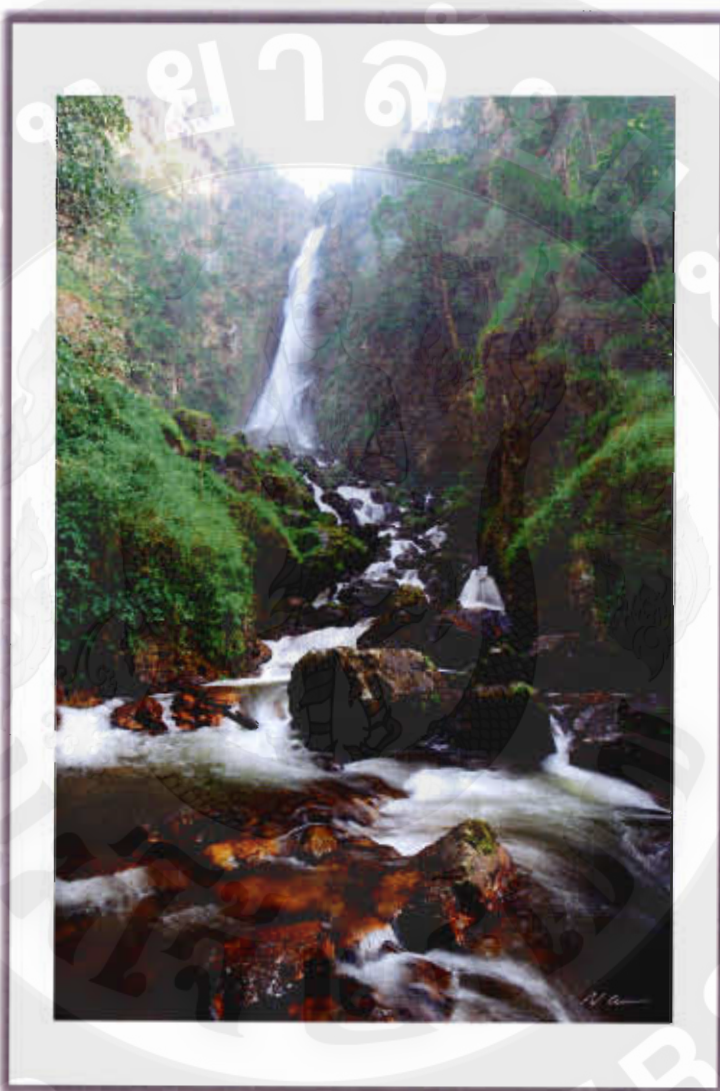
“...คืออยู่แล้วละครับว่าจะเอาไปถ่ายทางทิศตะวันตกแล้วก็อยากได้ฉากหลังเป็นแบบนี้ละครับ ตอนเช้าเราก็ต้องดูว่าเวลาฝนตกปึ๊บ วันก่อนตอนที่ไปนะฝนตกนะครับ จะเป็นเทคนิคของช่างภาพ landscape เลยว่าเวลาฝนตกมันจะมีหมอกขึ้นตามภูเขาอะไรอย่างนี้ วันนั้นก็เลยตื่นเช้าเป็นพิเศษตั้งใจค่อนข้างมากว่าน่าจะหมอกขึ้นตามแนวเขาที่อยู่บนทะเลนะครับ เพราะฉะนั้นก็เลยคิดว่าที่จริงวางแผนไว้ ค่อนข้างนานเหมือนกันก็คือไปเฝ้าตั้งแต่ตี 5 ครึ่ง แต่อันนี้เป็นเวลาประมาณ 8 โมงกว่าๆ ชาวบ้านเขาจะออกมา...” (วราณ สุวรรณโน, 2555)

ภาพ 20 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโน)

วิศาล น้ำค้าง

“...ตั้งใจว่าจะถ่ายภาพน้ำตกแห่งนี้จากมุมข้างล่าง เพราะไม่มีมุมไหนที่จะถ่ายภาพ
แล้วเห็นความยาวของสายน้ำเท่ามุมนี้แล้ว (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 21 น้ำตกแม่สุรินทร์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ผมวาดไว้ในกระดานะ เป็นดินสอ สเก็ตคร่าวๆ แต่พยายามคิดว่าถ้าไปเนี่ยก็
คือประมาณจะมีคน แต่ไม่ได้ระบุคนว่าต้อง 4 คนนะครับ แต่คิดว่าจะมีคนสองคนมา แล้วก็จะมี
องค์ประกอบคือธงเนี่ยด้วย นี่ก็คิดไว้แล้วก็ร่างไว้ว่าถ้าไปที่เนี่ยขออยากได้ภาพประมาณนี้...”
(จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 22 ขอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...คิดครับ คิดจากบ้านเลยว่าอยากไปถ่ายเสาหินกับดาวเหนือให้ดาวหมุนเฉยไป
ถึงแล้วก็เช็กมุมหาทิศปูบก็ยืนด้านหลังหินแล้วก็ให้มันมีดาวหมุนอยู่ด้านหลัง...” (หัสชัย บุญเนื่อง,
2555)

ภาพ 23 ผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

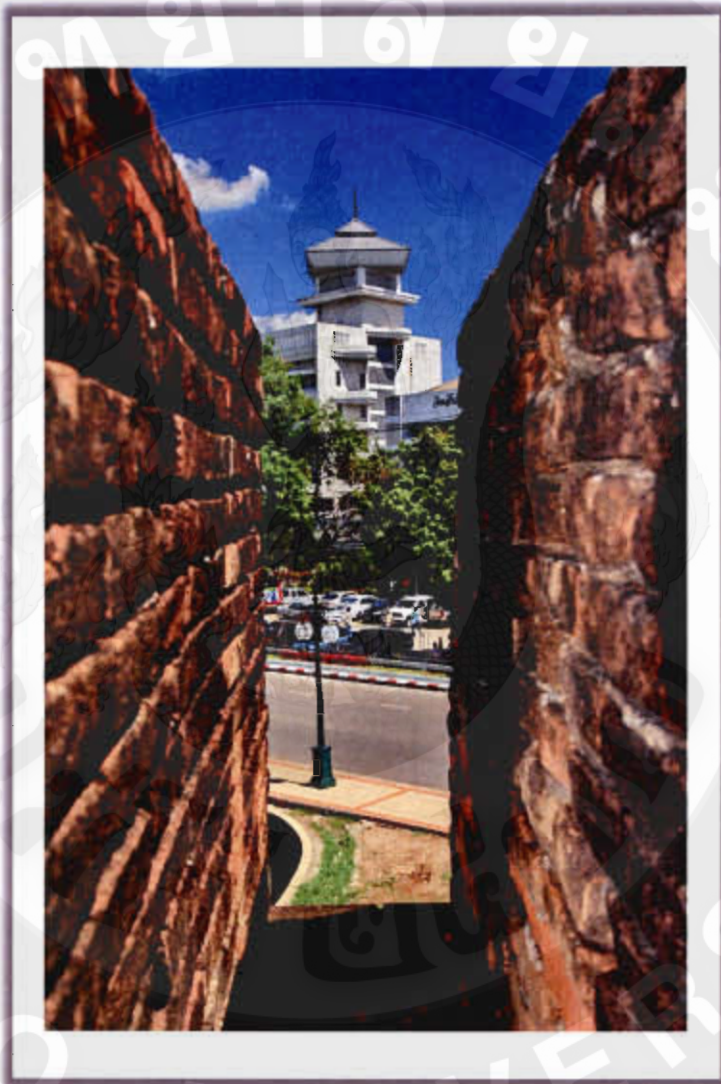
“...น้อยมากที่จะคิดๆ ไว้ก่อนผมว่านะ นอกจากว่าเขาจะมีเรื่องที่จะต้องไปถ่ายจริงๆ หรือว่าต้องคิดว่าจะต้องไปถ่ายอันนี้ อย่างงานโฆษณาอะไรของเขาไปอีกเรื่องหนึ่ง จะต้องไปเห็นสถานที่แล้วก็ไปดูก่อน ที่นี้ก็เหลือแต่เรื่องของการให้แสง ว่าคุณจะเอาแสงอะไร เข้า เย็น ค่ำ หรือว่าอะไร มุมไหนอันนี้ก็มีส่วน ภาพดี ไม่ดีผมว่ามันอยู่ตรงนี้ด้วย ถ้าเป็นลักษณะนี้นะสะ นอกจากมุมเจาะๆ บางมุมเท่านั้นแหละที่บางทีเนี่ย อย่างนี้ผมก็ไปตั้งหลายหน บางทีผมก็คิดไว้เหมือนกันบางที แต่ว่าคิดนะไม่ได้คิดอะไรมากคิดว่าควรจะมาถ่ายตอนไหนแค่นั้นเอง มันก็มีทั้งเข้าทั้งเย็นที่มันถ่ายได้ เข้าก็ไปถ่ายทางด้านโน้น เย็นก็มาถ่ายทางด้านนี้ แต่วันนี้ฝนตก ปกติถ้ามมนี่ฟ้าจะสวยฟ้าแดงพระอาทิตย์จะตกทางด้านโน้น แต่วันนี้ฝนตกฟ้าไม่มีแดง ไม่มีน้ำเงินเมฆเยอะแต่บังเอิญได้เงาได้อะไรเข้ามา...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 24 เสาชิงช้า กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

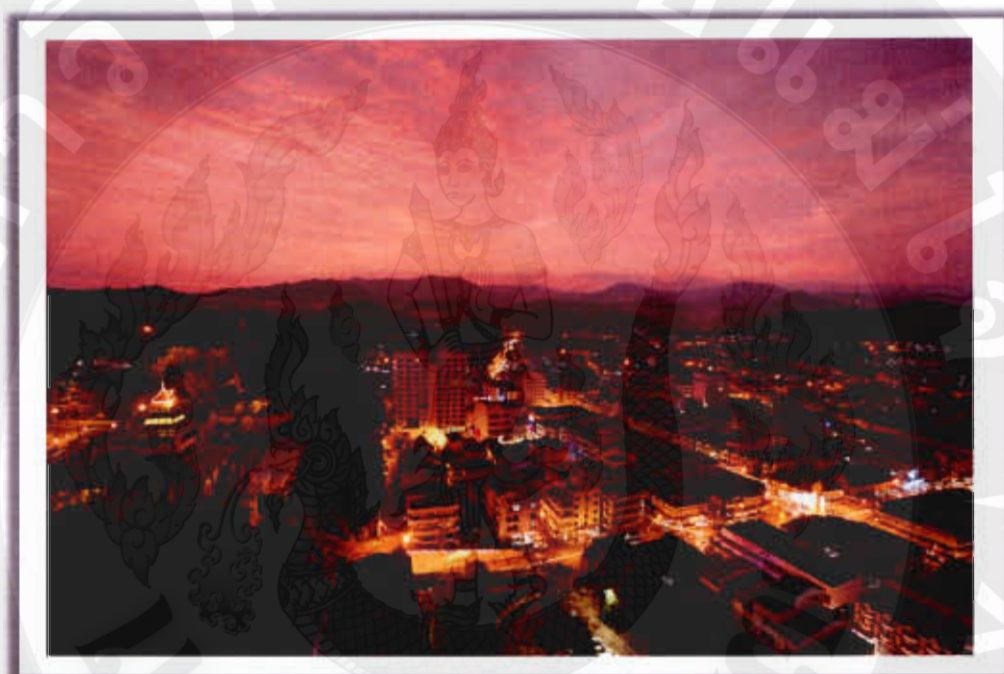
“...คิดครับ มันต้องคิดไว้ในหัวเลยหลังจากได้รับโจทย์ วันนั้นเขาจัด (ประกวดถ่ายภาพ canon maraton) ที่ห้างสรรพสินค้าเซ็นทรัลเชียงใหม่แอร์พอร์ต วังตรงออกมามันก็เจอสวนปรุ่งนะ ถ้าไปไกลกว่านี้เราจะกลับไม่ทัน...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 25 แจ่งกู๋เฮื่อง จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธเนศ งามสม

“...ภาพนี้เป็นภาพซึ่งผมจินตนาการไว้ในหัวก่อนการเดินทางไปสถานที่จริงอยู่ในหัวด้วย การคิดว่าการจะถ่ายทอดมุนเมืองซึ่งเจริญเติบโตเป็นเมืองอยู่ในหุบเขาแบบนี้คงจะถ่ายทอดมันออกมาจากมุมที่สูงค่อนข้างมาก เพื่อเห็นภาพเมืองทั้งเมืองได้เต็มตา...” (ธเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 26 เบตง จังหวัดยะลา (ธเนศ งามสม)

2. การถ่ายทอดเรื่องราว บรรยายภาพ อารมณ์

2.1 เรื่องราว (story)

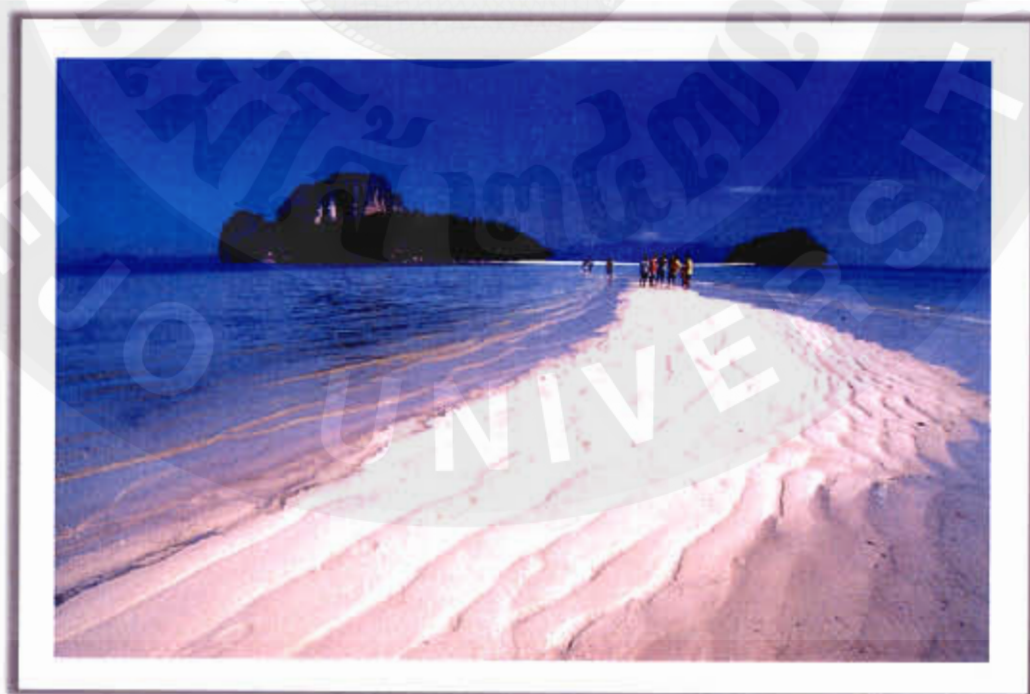
การถ่ายภาพเป็นการใช้ศิลปะและจินตนาการอย่างไร้ขีดจำกัด การถ่ายภาพจะต้องมีเรื่องราวจะต้องมีความชัดเจน เมื่อผู้ชมภาพแล้วสามารถเข้าใจได้ ในทันทีว่าผู้ถ่ายภาพต้องการสื่อสารอะไร ได้แก่ ตอบโจทย์วัตถุประสงค์การถ่ายภาพ มีประธานหรือวัตถุหลัก จากผลสรุปพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะตามลักษณะภาพไว้ว่า

ตาราง 4 เรื่องราว

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหักดี	เรื่องราวชัดเจน ตอบโจทย์สถานที่ถ่ายภาพ
เพชร	วงศ์สินหล่ง	ช่วงกลางวันต้องมีเรื่องราว วิธีชีวิตชัดเจน แสงต้องสวย
วราณ	สุวรรณโณ	เรื่องราวต้องโดนใจและตีความความหมายของผู้ว่าจ้าง
วิศาล	น้ำค้าง	เรื่องราวต้องเน้นที่จุดเด่นของสถานที่ ให้ดูยิ่งใหญ่ เน้นจุดขาย
จามิกร	สุขทรากรม	เรื่องราวต้องชัดเจน เน้นมุมมองแปลกใหม่จากที่ที่เคยเห็น
หัสชัย	บุญเนื่อง	ถ้าไม่มีเรื่องราวต้องสร้างขึ้นมาจากสถานที่จริง มีกิจกรรมเสริม
นพตล	กันบัว	เรื่องราวชัดเจน แสงสวย ผู้ชมภาพดูแล้วอยากไปชมสถานที่จริง
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	เรื่องราวต้องนำเสนอควบคู่กับช่วงเวลา แสง และสถานที่
ชเนศ	งามสม	เรื่องราวชัดเจน ตอบโจทย์สถานที่ถ่ายภาพ

อภินันท์ บัวหักดี

“...โจทย์ของมันคือทะเลแหวก เราจะถ่ายยังไงให้เห็นว่ามันแหวก มันแหวกคืออะไร เห็นไหมว่ามันแหวกไหม มันพุ่งเข้าไป สันทรายมันโผล่ขึ้นมาจากน้ำมันแหวก มันก็เป็นเส้นนำสายตา...” (อภินันท์ บัวหักดี, 2555)

ภาพ 27 ทะเลแหวก จังหวัดกระบี่ (อภินันท์ บัวหักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ภาพกลางวันเนี่ยเรื่องราวมันต้องชัดกว่าภาพตอนเย็น ภาพกลางวันก็จะเป็นภาพที่แสดงกิจกรรมของมนุษย์ ภาพไอ้พวกเครื่องมือเครื่องใช้ หรือ subject ต่างๆ พอไปเห็นเรือใบหลายสิบลำเลยเรียงก็เลยถ่าย มุมนี้ก็หาอยู่นานเลยเพราะว่าไอ้มุมอื่นก็หาอยู่แต่มันไม่สวยเลย บางทีมันก็บังกันเกะกะ บางทีมุมดีแต่ย้อนแสงอะไรอย่างนี้ สุดท้ายก็มาลงตัวที่ตรงนี้...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 28 อ่าวพังงา 2 จังหวัดพังงา (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...อยากให้เห็นเรือสมัยใหม่ ที่แบบชาวบ้านเริ่มเปลี่ยนไปทำการท่องเที่ยวมากขึ้น คือพูดง่ายๆ ว่าพอคนไปเที่ยวเยอะขึ้นนะครับ ทุกอย่างมันเปลี่ยนหมด วิถี ชาวประมงก็เป็นเรือลำเล็กๆ แต่เรือท่องเที่ยวมันก็ใหญ่ขึ้น ผมก็เลยเลือกที่จะวางเรือท่องเที่ยวไว้ด้านขวา แล้วเรือประมงเอาไว้ด้านซ้ายแล้วก็เหมือนกับ โคนไม้ติกรอบไว้ ก็คือพูดง่ายๆ ว่ามันเป็นวิถีชีวิตเก่าแล้ว วิถีแบบใหม่มันกำลังมา งาน set นี้ผมส่งไปให้การท่องเที่ยวของอังกฤษ คือการท่องเที่ยวของประเทศไทย นะครับใน part ของอังกฤษก็คือเขาก็จะเน้นไปที่บอกว่า ยังไงก็ขอให้มันดูเป็นของไทยชนิดหนึ่ง ผมก็เลยเลือกเรือที่มันเป็นภาษาไทยนะครับ แล้วก็ธงชาติไทยด้วยก็รอจังหวะที่มีธงชาติ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 29 เกาะปันหี จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...ผมจะต้องถ่ายทอดความเป็นแม่อุคก่อน จุดขายของคอยแม่อุค ก็คือดอกบัวตอง ฉะนั้นเราจะต้องถ่ายทุ่งบัวตองนี้ให้ดูถึงการ ให้ดูกว้างไว้ก่อนแล้วเราก็จะใช้เส้นถนนและทิวเขาด้านหลังนี้เป็น back ground...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 30 ทุ่งดอกบัวตอง จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ปกติผมเห็นป่าโกงกางเนี่ยก็จะเป็นในมุมที่ผมมักจะเดินอยู่บน tail ที่เขา กำหนด ให้นะครับ ก็คือปกติเราเดินเส้นป่าโกงกางเนี่ยจะเดินบนสะพาน เราก็จะเห็นป่าโกงกางอยู่ ซ้ายอยู่ขวา แล้วป่าโกงกางเนี่ย สะพานที่ทำนี่ก็จะสูงกว่าราก เราก็จะเห็นรากอยู่ในมุมต่ำกว่าสายตา เรา ที่นี้ไอเดียของผมก็คือว่า ถ้าเราต้องการถ่ายป่าโกงกางให้มันมีลักษณะเด่นดูถึงการหน้อยก็คือ หาชูเด่นของป่าโกงกาง ผมก็เลยคิดว่าป่าโกงกางมันเด่นที่ราก ดังนั้น ผมก็เลยต้องการใช้รากของมันนะเป็นฉากหน้า แล้วมันก็เหมือนว่าผมจะต้องไปหารากที่มันใหญ่ๆ หน้อย แล้วผมก็ปีนไปอยู่บนรากแล้วผมก็ถ่ายเหมือนกับว่ามุมมองของปูแสม หรือปูกำมดาบที่มองขึ้นมาเนี่ยคือไอเดียที่คิดจะ ถ่ายมุมเนี้ยครับ พอวันนั้นน้องเขาไปเที่ยวด้วยก็เลยชวนเขาเป็นแบบ เพื่อที่จะให้เห็นเป็นแบบการ เทียบสเกลของสถานที่นี้กับนักท่องเที่ยวที่เดินมาชม...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 31 ป่าโกงกางอ่าวทุ่งกระเบน จังหวัดจันทบุรี (จามิกร สุขทรามร)

หัตชัย บุญเนื่อง

“...แนวคิดก่อนที่จะถ่ายรูปนี้เนี่ย อยากไปถ่ายปก (อนุสาร อ.ศ.ท.) บนยอดดอยหลวงแสงเช้าโดยหวังว่าจะมีทะเลหมอก ซึ่งพอไปจริงๆ แล้วเนี่ยเราเราไม่มีทะเลหมอก แต่เรายังมีแสงเช้าที่พอจะกล่อมเกลี้ยงไปได้ คราวนี้เนี่ยเราจะทำยังไงให้ดอยหลวงเชียงดาว ผมไปดอกไม้ก็ยังไม่มี ทุกอย่างมันไม่มีความสมบูรณ์ในตัวเองมากนักก็เลยต้องใช้คนเข้าไปช่วยซึ่งดอยหลวงเชียงดาวเนี่ย ช่วงนั้นที่มันดีพิมพ์ในช่วงฤดูหนาว ช่วงมกรา ดังนั้นเนี่ยเราจะต้องทำให้มันหนาว ให้ดูแล้วหนาว ทั้งที่เราไปมันอาจจะไม่หนาวที่สุด...” (หัตชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 32 ดอยหลวงเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ (หัตชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...คิดว่าเมืองนี้ ค่อนข้างจะแตกต่างกันระหว่างสิ่งที่เป็นเมืองสิ่งก่อสร้างเนี่ย ตึกสูงๆ หลายๆ ตึกกับสิ่งที่เป็น back ground ข้างหลัง มีหมอก มีสันเขา แล้วหาถ่ายได้ไม่มากนักในประเทศไทยเนี่ย เพราะมีน้อยที่มากที่จะได้ภาพแบบนี้ ได้เรื่องราว ใครๆ เห็น อยากจะไปเที่ยวเลย เพราะการจะเดินทางมาจังหวัดที่มันค่อนข้างจะยาก จริงๆ แล้วผมเชื่อว่าเราหลายๆ คนพูดถึงในแง่การท่องเที่ยวเนี่ย หลายคนอยากจะไปเที่ยวสักครั้งหนึ่งในชีวิต โดยเป็นนักท่องเที่ยวอะไรอย่างนี้จะต้องไป เหมือนกับนักท่องเที่ยวที่ไปสถานที่ๆ เขาเที่ยวกัน ไปสักครั้งหนึ่ง...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 33 เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...อยากได้เรื่องราวที่มากกว่าการถ่ายภาพพระธาตุสวยๆ เท่านั้น สำหรับมุมมองนี้เป็นพื้นที่เปิดโล่งให้สาธุชนมาร่วมทำวัตรสวดมนต์อยู่ภายนอก ส่วนพระภิกษุสงฆ์อยู่ภายในพระอุโบสถ ถ้ามีพุทธศาสนิกชนมากันเยอะ ถ้าได้คนใส่ชุดขาวยิ่งดี และมีพระเณรร่วมในภาพก็จะยิ่งทำให้ภาพสมบูรณ์ขึ้น...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 34 วัดพระธาตุดอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชนศ งามสม

“...ภาพค่อนข้างชัดเจนครับว่าจะเป็นภาพวิวแม่น้ำโขงในมุมสูง กว้าง เป็นช่วงเวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นโผล่พ้นขอบฟ้าประเทศลาว มันเป็นภาพที่จินตนาการไว้ตั้งแต่แรกว่าจะมีเรือประมงแล่นเข้ามาในภาพ จะมีแสงเช้าสาดไล่ฉากหน้าเป็นตัวอำเภอโขงเจียม ทุกอย่างมันสามารถเล่าเรื่องได้หมดเลยว่า สามารถเล่าเรื่องความเป็นเมืองริมแม่น้ำโขง เป็นเมืองแห่งการประมง ผู้คนยังชีพด้วยการหาปลาอยู่และเป็นเมืองที่อยู่ติดกับประเทศลาว...” (ชนศ งามสม, 2555)

ภาพ 35 โขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี (ชนศ งามสม)

2.2 บรรยากาศของภาพ (atmosphere) เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวเด่นชัดขึ้น ซึ่งจะต้องสอดคล้อง หรือกลมกลืนกับเรื่องราวของภาพ ได้แก่ เข้ากับเรื่องราว สร้างจากสถานที่ ณ ขณะนั้น ถ้ามีกิจกรรมเสริมต้องไม่ผิดธรรมชาติ จากผลสรุปพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะตามลักษณะภาพไว้ว่า

ตาราง 5 บรรยายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
2.2.1 เข้ากับเรื่องราว สร้างจากสถานที่จริง		
เพชร วงศ์สินหลัง		บรรยายภาพเสริมเรื่องราว เดิมความแปลกให้เรื่องราวเด่นขึ้น
จามิกร สุขพรมร		บรรยายภาพต้องเสริมเรื่องราว และสอดคล้องกับเรื่องราว
หัตชัย บุญเนื่อง		บรรยายภาพเสริมเรื่องราว เดิมความแปลกให้เรื่องราวเด่นขึ้น
2.2.2 กิจกรรมเสริมต้องไม่ผิดธรรมชาติ		
อภิรักษ์ บัวหักคี่		เสริมบรรยายภาพด้วยคนและสิ่งปลูกสร้าง ต้องไม่ผิดธรรมชาติ
วราณ สุวรรณโณ		บรรยายภาพของกิจกรรมเสริม สอดคล้อง กลมกลืนกับเรื่องราว ต้องไม่ผิดธรรมชาติ
วิศาล น้ำค้าง		เสริมบรรยายภาพด้วยคน แต่ต้องเข้ากับสถานที่ ไม่ผิดธรรมชาติ
นพดล กันบัว		บรรยายภาพเสริมเรื่องราว หากจุดเด่นของสถานที่เดิมให้เรื่องราวต้องไม่ผิดธรรมชาติ
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์		บรรยายภาพเสริมเรื่องราว เข้ากับเรื่องราว ต้องไม่ผิดธรรมชาติ
ธนศ งามสม		บรรยายภาพเสริมเรื่องราว ต้องไม่ผิดธรรมชาติ

2.2.1 เข้ากับเรื่องราว สร้างจากสถานที่จริง

เพชร วงศ์สินหลัง

“...คือผมชอบต้นไม้ ผมไปยืนดูตั้งแต่โคนต้นยันเปลือกอะไรเลยนะ เพราะมันหงิกๆ งอๆ มันเหมือนกับต้นไม้ที่ขึ้นอยู่ในป่าหินทางภาคอีสานนะพวกต้นข่อย ต้นโมก ต้นอะไรที่มันขึ้นอยู่ในป่ามันจะแกระแกร็นหมดเลยแล้วมันจะหงิกๆ งอๆ เพื่อรักษาชีวิตรอด มันต้องทนสภาวะอากาศมาก ไม้ต้นนี้ก็ไม่ว่ามันโดนพายุล้มเองไม่รู้กี่ครั้งแล้ว แต่มันก็รอดมาหลายสิบปีมันเหมือนกับต้นไม้บอนไซยักษ์ๆ นะ แต่เหมือนต้นบอนไซมาตัดหักกิ่งงอมา และพอมาคู concept ของหาดหินงามนะ มันต้องมีหินไซ้ใหม่ แต่ถ้ามีหินนะกับทะเล ถ้าไม่มีทะเลก็ไม่ใช่หาด ต้องมีหิน มีทะเล เราก็มาดูเฮ้ ต้นไม้มันเป็นจุดเด่นที่เข้าท่าเลย และมีอยู่ไม่กี่ต้นหรอก...” (เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 36 หาดหินงาม 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช (เพชร วงศ์สินหลัง)

จามิกร สุขทรามร

“...สำหรับผมเนี่ยดอกพญาเสือโคร่งหรือซากุระไทยนี่ก็คือมันบานหน้าหนาวที่นี้พอบานหน้าหนาวเนี่ย แล้วดอกไม้เนี่ยมันอยู่ทางเหนือเราก็ควรจะถ่ายคู่กับคอยทางเหนือ แล้วตัวแทนที่จะเป็นเป็นหน้าหนาวนี้ก็คือบรรยากาศของท้องฟ้าที่มันเรียบๆ สีฟ้า บลูๆ นี่แหละครับ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 37 คอยแม่ตะมาน จังหวัดเชียงใหม่ (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...อยากให้เห็นความมหัศจรรย์ของต้นไม้ของผืนป่าของภูกระดึง ว่าในปีหนึ่งเนี่ยต้นไม้มันก็ผลัดใบแดงทั้งดั้นเหมือนเมืองนอกได้เลยนะ เราไม่จำเป็นต้องไปดูตามต่างประเทศแต่เราไปให้ตรงเวลาในสถานที่นั้นๆ ก็โอเคแล้ว และก็เขาเรียกว่า landscape ที่มันลงตัวเนี่ย มีน้ำตก มีต้นไม้ มันไม่มีแล้ว มันมีที่นี้ ที่เจ๋งมาก ที่น้ำตกขุนพองที่ภูกระดึงเนี่ย...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 38 น้ำตกขุนพอง จังหวัดเลย (หัสชัย บุญเนื่อง)

2.2.2 กิจกรรมเสริมต้องไม่ผิดธรรมชาติ

อภินันท์ บัวหภักดี

“...สะพานมันก็เป็นเหมือนเส้นนำสายตาที่แรงนะ นำสายตาไปสู่หาดทรายและทะเลที่สวยงาม และเราก็เลยคิดว่าจะถ่าย อันนี้มันจะเป็นเส้นนำสายตาเป็นโค้งเลยเป็นตัวเอสเลย แล้วเราก็นำไปสู่ความขาวของหาดทรายและน้ำทะเลที่สวยงามสีฟ้าส่วนอันนี้เราก็ชวนเพื่อนๆ เรามาสร้างบรรยากาศของการท่องเที่ยวเป็นสีสันประกอบ อันนี้คือเพื่อนเราที่ไปด้วยกัน...”
(อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 39 เกาะมัน จังหวัดระยอง (อภินันท์ บัวหภักดี)

วราณ สุวรรณโณ

“...ผมเน้นไปที่บอกว่าเคียวจะใช้ตัวหนังสือ จะอยู่ทางด้านซ้ายนะครับ เราเอาผ้าไปพาด แล้วก็รอจังหวะที่ลมพัด คือทำให้รู้สึกว่ามันเป็นบรรยากาศที่แบบมันเป็น การพักผ่อนสบายๆ ก็คือถ้าเกิดว่าเป็นกิ่งไม้เฉยๆ เนี่ยนะครับ มันก็ยังไม่ครบ อันนี้เราก็จะ เอาพริบเข้าไปดั่งเพื่อที่จะแบบสื่อให้เห็นว่านี่คือหน้าร้อน มีลมพัดนะ อยู่ริมทะเล รู้สึกสบาย...”
(วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 40 เกาะรอก 2 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...แนวคิดของภาพนี้ เป็นมุมมองเหนือของการเดินทางกลับจากยอดดอยเชียงดาวเมื่อถึงจุดนี้ สามารถมองเห็นอัตลักษณ์ของดอยหลวงเชียงดาว นั่นคือดอยสามพี นื่อง หม ขอบโทนสีของบรรยากาศภาพ ณ ขณะนั้น ทั้งความเขียวของภูเขาด้านซ้ายมือกับสีทองของไหล่เขาด้านขวามือ จึงได้จัดฉากเพื่อการถ่ายภาพโดยให้คนได้ยืนแอคชั่นเพื่อการถ่ายภาพสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่าย...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 41 ดอยหลวงเชียงดาว 2 จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

นพดล กันบัว

“...ความจริงก็โดยคร่าวๆ นะครับ เพราะเราก็ไม่รู้แน่ แต่ที่แน่ๆ คือได้ข้อมูลมาก็คือเรือมันจะอยู่ที่สะพานพระราม 9 มาจนถึงทางด้านนี้ ก็เลยกะว่ามันน่าจะเป็นอย่างนี้ ที่จริงก็ถ่ายไว้หลายมุมอยู่ crop เข้าไปกว่านี้ก็มี บางทีไม่ติดสะพานเลยก็มี zoom เข้าไปเพราะจะเอาพลุใหญ่ๆ เลยอย่างนี้ อันนี้เราก็ได้บรรยากาศของ location เข้ามามากินคหนึ่งคือส่วนสะพาน...”
(นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 42 พลุเฉลิมพระเกียรติฯ กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...วัดสวนดอกนี้ผมคุ้นเคย รู้ว่าไปเวลาไหนจะมีอะไรเกิดขึ้น จึงเดินทางไปช่วงบ่ายๆ หรือช่วงเย็นๆ จะมีพระเณรเดินผ่านทางนี้อยู่เป็นประจำทุกวัน แต่ต้องรอจังหวะพระเณรเดินผ่านมาก่อน เพราะฉะนั้นจะหาฉากหลังที่ชัดเจนไม่ได้ วันนั้นก็เลยถ่ายรูปที่นี้ก็เลยต้องมาช่วงเวลานี้แหละ ความจริงถามว่าช่วงเช้ามันจะสวยไหม มันสวยนะครับ แต่ช่วงเย็นมันจะได้บรรยากาศอีกแบบหนึ่งดูที่หญ้าสี แสงมันจะย้อนมานิดหนึ่ง ภาพนี้ผมตั้งใจให้เจดีย์เป็นประธาน แต่จะถ่ายแต่เจดีย์อย่างเดียวมันก็ไม่มีเรื่องราวเลยต้องรอพระเณรมาเป็นฉากหน้านี้แหละ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 43 วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...ภาพนี้มีการจัดถ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องกับด้วย ในความเป็นจริงแล้วครับ ในสถานที่ช่วงเวลาเย็นเช่นนี้เกษตรกรเจ้าของพื้นที่นี้จะได้แปลงครับ คือมันเป็นช่วงเวลาหลังเลิกงานของเขา แต่ในด้านการถ่ายภาพเนี่ย ถามว่าชาวเขาหรือเกษตรกรเขาหลงแปลงไหม โอกาสก็มีนะครับ แต่มีค่อนข้างน้อยมาก เราจะเห็นเขาทำงานในพื้นที่ๆ จริงแบบนี้ค่อนข้างน้อยมากๆ ภาพนี้ต้องการสื่อให้เห็นว่าให้เทียบขนาดของแปลงดอกไม้กับวิวทิวทัศน์โดยรอบ จึงต้องนำคนเข้ามาอยู่ในภาพด้วย ซึ่งถ้าจะพูดไปแล้วมันไม่ได้บิดเบือนความเป็นจริงของภาพ ของสถานที่สักเท่าไรหรอก...”
(ชเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 44 สถานีวิจัยคอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (ชเนศ งามสม)

2.3 อารมณ์ของภาพ (mood) ภาพที่ดีต้องมีผลทางใจหรืออารมณ์ต่อผู้ชมภาพ ให้คล้อยตามไปกับภาพ ได้แก่ มิโทน แสงสี สวยงาม จากผลสรุปพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะตามลักษณะภาพไว้ว่า

ตาราง 6 อารมณ์

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหักคิ	เต็มอารมณ์ท่องเที่ยว แสงสี เพื่อเสริมเรื่องราวและบรรยากาศ
เพชร	วงศ์สินหลัง	เต็มอารมณ์ด้วยแสงสีและมุมมองของเลนส์มุมกว้าง
วราณ	สุวรรณโน	เต็มอารมณ์เข้าไปร้อยเรียงเรื่องราวและบรรยากาศอย่าง
		ต่อเนื่อง
วิศาล	น้ำค้าง	เต็มอารมณ์แสงสีกลางคืน สื่อถึงความเงิบเหงา ความสงบ
จามิกร	สุขพรามร	เต็มอารมณ์ของแสงสีในสภาพย้อนแสงผ่านหมอกช่วงเช้า
หัตชัย	บุญเนื่อง	เต็มอารมณ์แสงสีก่อนพระอาทิตย์ขึ้นให้สื่อถึงความหนาว
นพดล	กันบัว	เต็มอารมณ์แสงสีในช่วงเย็นสภาพแสงเฉียงเสริมเรื่องราว
		และบรรยากาศ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	เต็มอารมณ์ของแสงสีที่ผ่านเมฆลงมากระทบประธานหลัก
ชเนศ	งามสม	เต็มอารมณ์ของแสงสีช่วงทไวไลท์เสริมเรื่องราวและ
		บรรยากาศ

อภิรักษ์ บัวเหล็กดี

“...มันมีการพายเรือไปจากตรงนี้ไปหมู่เกาะห้องตรงนั้น พอเย็นๆ เขาก็จะพายเรือกลับๆ กันมา กลับจากเกาะห้อง มันก็ไม่ได้ไกลมากจากตรงนี้ไปตรงนี้ก็นิดเดียว วันแรกเรามาดูพระอาทิตย์ตกอย่างเนี่ย เราจะทำยังไงเพิ่มเติมให้มันมีชีวิตมีเรื่องราวๆ ในแง่ของชีวิตของการท่องเที่ยวมันไม่ค่อยมี หนังสือเรามันเป็นหนังสือท่องเที่ยว เราน่าจะใส่อารมณ์ของการท่องเที่ยวเข้าไป เติมอารมณ์ ครับผม...” (อภิรักษ์ บัวเหล็กดี, 2555)

ภาพ 45 อ่าวทับแฉก จังหวัดกระบี่ (อภิรักษ์ บัวเหล็กดี)

เพชร วงศ์สินหลัง

“...ทะเลเนี่ย ถ้ากลางวันส่วนมากจะเป็นเรื่องราวของผู้คน ชาวประมง การถ่ายภาพผมชอบเรื่องแสงสีมากกว่า เพราะฉะนั้นแสงสีมันจะร่วมกับจิตลู่เอท มันจะไม่พ้นเข้ากับเย็น บางคนกลางวันเขาไม่ถ่ายเลยถ่ายเข้ากับเย็นอย่างเดียวเลยเน้นถ่ายทอศบรรยาศที่สวยงามน่าประทับใจ วันนั้นเป็นวันที่ฟ้าเปิดไม่มีเมฆเลย โทนมันก็จะไล่แบบนี้อย่างที่เล่าให้ฟัง ตั้งแต่ภาพโน้นว่าพอพระอาทิตย์ตกไปแล้วนี่มันจะไล่โทนมาเลยจากแดงไปจนถึงน้ำเงินที่กลางฟ้า ที่นี้อย่างภาพนี้ ใช้เลนส์มุมกว้าง ให้มันได้บรรยากาศข้างหน้าที่ไม่มีแสง คู่มือกลับ มีดๆ แสงไปจับอยู่ที่เราต้องการนำเสนอจริงๆ...” (เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 46 พระอาทิตย์ตกที่พังงา จังหวัดพังงา (เพชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...รูปนี้ถูกใช้ไปให้งาน ททท. อยู่แล้วว่า ผมถ่ายช่วงหลังสึนามิตั้งแต่ ปี 2004 ไข่แดงจริงๆ แล้วผมถ่ายมาตั้งแต่ปี 2006 นะครับ เพื่อเอาไปทำ project ให้ใหม่ ก็คือตรงนี้เป็นแนว ต้นสนเก่าที่ล้มไปหลังจากที่เกิดวาตภัยและสึนามิครั้งที่แล้ว มันเหมือนกับว่า แนวคิดก็คือจริง ๆ แล้วก็กำลังฟื้นตัว มันก็มีทั้งเด็ก ๆ คือแบบเหมือนกับ โอเค. สิ่งเก่ามันก็เหลือแค่ความทรงจำแล้ว นะครับ แล้วตอนนี้กำลังเติบโตใหม่ หลีเป๊ะก็กำลังจะก้าวต่อไป ก็ใช้ตัวแทนเป็นเด็กแทน ปกติคือ เขามาชมรมชาติอยู่แล้วนะครับ เพราะว่าจริง ๆ แล้วตอนเช้าๆ เนี่ยเขาจะไปขนของช่วยให้พ่อ พอหลังจากถ้าพ่อออกเรือไปแล้วปู่เนี่ย สักพักหนึ่งเด็กๆ เขาก็จะเดินเล่นตามปกติ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 47 เกาะหลีเป๊ะ 2 จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...เคยแอบคิดไว้ก่อนเหมือนกันบนจุดชมวิวนคอยอินฯ นี้ เพราะเคยมาถ่าย แต่ตอนเช้ากับตอนเย็นเท่านั้น นับเป็นมุมที่สวยงามทั้งตอนพระอาทิตย์ขึ้น และตอนพระอาทิตย์ตก แต่การถ่ายภาพบรรยากาศกลางคืนในมุมนี้นับเป็นครั้งแรกที่ผมอยากจะลองดู สิ่งแรกที่คิดคือ เจียบสงบ นิ่งๆ มองดูแล้วไม่อึดอัด ประมาณนี้...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 48 ราตรีที่ดอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ก่อนจะถ่ายคือผมต้องการภาพแบบเป็นทุ่งหญ้าสีทองแล้วลักษณะก็ป็นมีแสงเป็นหมอกบางๆ แล้วก็ให้แสงย้อนมา คือคอนแรกๆที่ไปถ่ายมูมนี่ก่อนหน้านี้ครั้งนี้ คิดแล้วว่าถ้ามันมีหมอกบางๆ และก็มีแสงพุ่งมาเนี่ยมันก็น่าจะเกิดมิติที่สวยงามก็คืออาจจะป็นแสงผ่านหมอกแล้วก็มีส่วนที่โดนแสงบ้าง มีเงาบ้างอะไรอย่างนี้บ้างนะครับ ก็เลยกลับไปซ้ำ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 49 อุทยานแห่งชาติทุ่งแสลงหลวง จังหวัดเพชรบูรณ์ (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

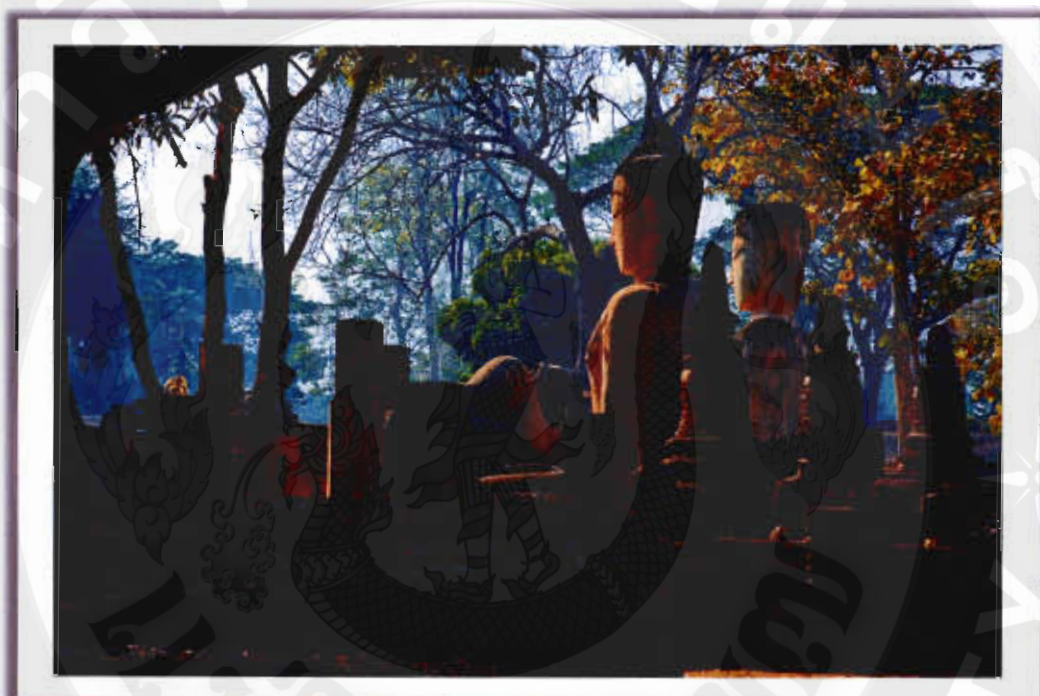
“...ผมอยากมีทะเลหมอกนี้เต็มคืนและก็มีแสงเช้าหวานๆ สีสื่อออกมาให้ภาพนี้
หนาวๆ เพราะว่าในช่วงเช้าก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้นเนี่ยมันจะมีแสงออกบดๆ เยอะและมันก็จะทำ
ให้ภาพออกมาบดๆ หนาว น้ำเงิน และก็มีชมพูพาดที่จะมองมาก่อนข้างเย็น หนาว และก็ส่งเสริมให้
แหล่งท่องเที่ยวแห่งนั้นจะดูน่าไปในช่วงฤดูหนาวเนี่ยเพราะว่ามันสวยงาม เพราะว่า หนึ่งคือผม
ถ่ายรูปเชิงบวก และงานที่ผมทำก็จะเป็นงานเชิงท่องเที่ยว ท่องเที่ยวก็คืออยากให้คนมาเที่ยวที่นี้ใน
เวลาที่ดียที่สุด ดังนั้นภาพก่อนนั้นจะถ่ายภาพต้องคิดว่าจะทำยังไงให้ที่นี่ ดูหนาว ดูสวย ดูหวานและ
น่าสนใจ ซึ่งนั่นจะนำมาซึ่งสิ่งที่คิดต่อคือเวลาไหนที่เราจะทำงานนี้ออกมา...” (หัสชัย บุญเนื่อง,
2555)

ภาพ 50 รุ่งอรุณที่ภูถ้ำกา จังหวัดพะเยา (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

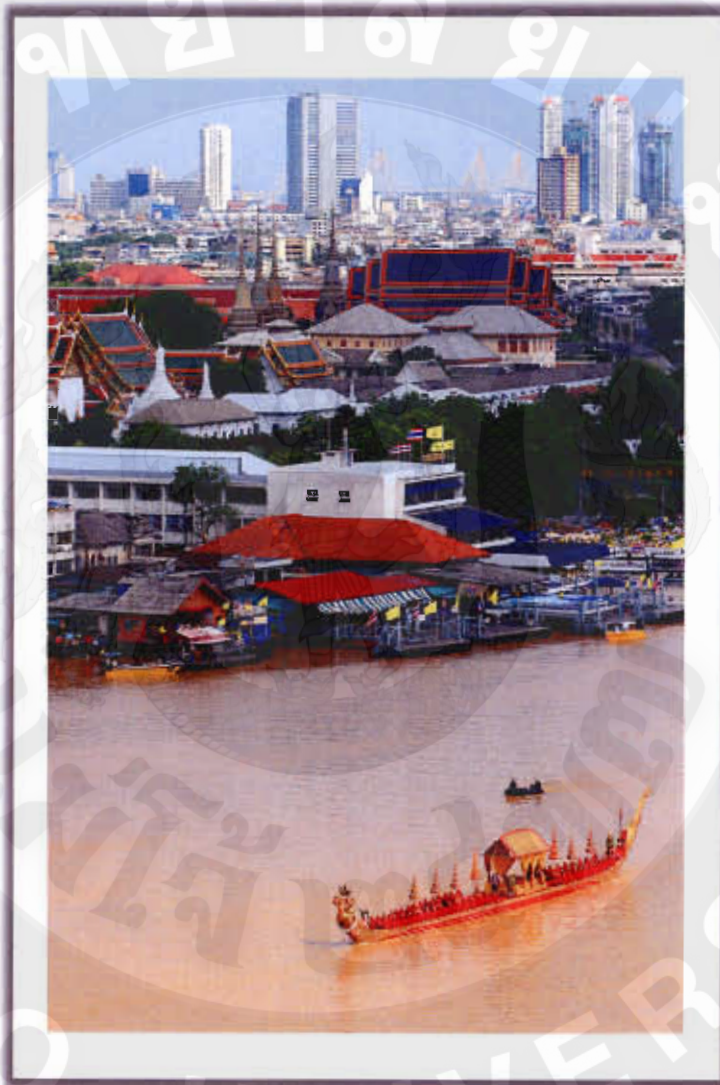
“...ภาพนี้จะเป็นแบบแนวหลังๆ หน่อยนะ เนี่ยถ้าเกิดไม่ได้แสงเข้ามาช่วยภาพนี้ก็จะดูธรรมดา คือได้แสงตอนเย็นๆ สักประมาณเกือบๆ 5 โมงๆ เนี่ยแหละ แสงมา เขาเรียกแสงเฉียงมาจาก 45 องศาซ้ายมือเราเลย สาดเข้าที่หน้าองค์พระ เป็นเรื่องของแสงแล้วก็มีพวกโบราณสถานต่างๆ ต่างๆ เจดีย์ องค์พระก็ดีเข้ามาเป็นจุดเด่นของภาพ...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 51 วัดพระแก้ว จังหวัดกำแพงเพชร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...เมื่อขึ้นไปสำรวจผมได้เล็งมุมที่มี โป๊ะ วัด และตึกสูงเป็นฉากหลัง โดยเว้นพื้นที่ด้านหน้าสำหรับประธานหลัก คือเรือตากุ้งที่เคลื่อนผ่านสายน้ำของแม่น้ำเจ้าพระยาและเมื่อนั้นผมจะกดชัตเตอร์...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 52 เรือพระที่นั่ง กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...ครั้งแรกที่ผมเห็นตรงนี้ คือริมแม่น้ำโขงของตัวนครเวียงจันทน์ครับ อัมมจรรยปุณชมวิวแม่น้ำโขง ซึ่งทางการลาวเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ ผมรู้ดีว่าเวียงจันทน์ก็เป็นอีกเมืองหนึ่งซึ่งไม่ต่างจากเมืองอื่นๆ ทั่วโลก คือมีสวนสาธารณะ แล้วมีผู้คนเข้ามาใช้สถานที่ แวบแรกที่ผมเห็นก็คือผมอยากถ่ายทอดอารมณ์ของนักเดินทางว่าไปเห็นในสิ่งที่มันเป็นอย่างอยู่แล้วเราจะถ่ายทอดมันออกมาอย่างไร ซึ่งในช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาเย็น ผมเดินไปท้องฟ้าสวย ผู้คนมาพักผ่อนหย่อนใจ ผมเพียงถ่ายทอดมันลงในกล้องถ่ายภาพเท่านั้นเองครับ...” (ชเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 53 สวนสาธารณะ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ชเนศ งามสม)

3. สถานที่การถ่ายภาพ

ในประเด็นของสถานที่นั้น ถ้าเป็นสถานที่เดิมที่เคยไปมาแล้วจะต้องเปลี่ยนมุมมองในการถ่ายภาพ แต่ถ้าเป็นสถานที่แห่งใหม่จะต้องมีการสำรวจก่อนถ่ายภาพ แต่ควรมีภาพที่ถ่ายออกมาแล้วสื่อถึงสถานที่ สภาพแสงมีความสวยงาม จากผลสรุปพบว่ากลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะตามลักษณะภาพไว้ว่า

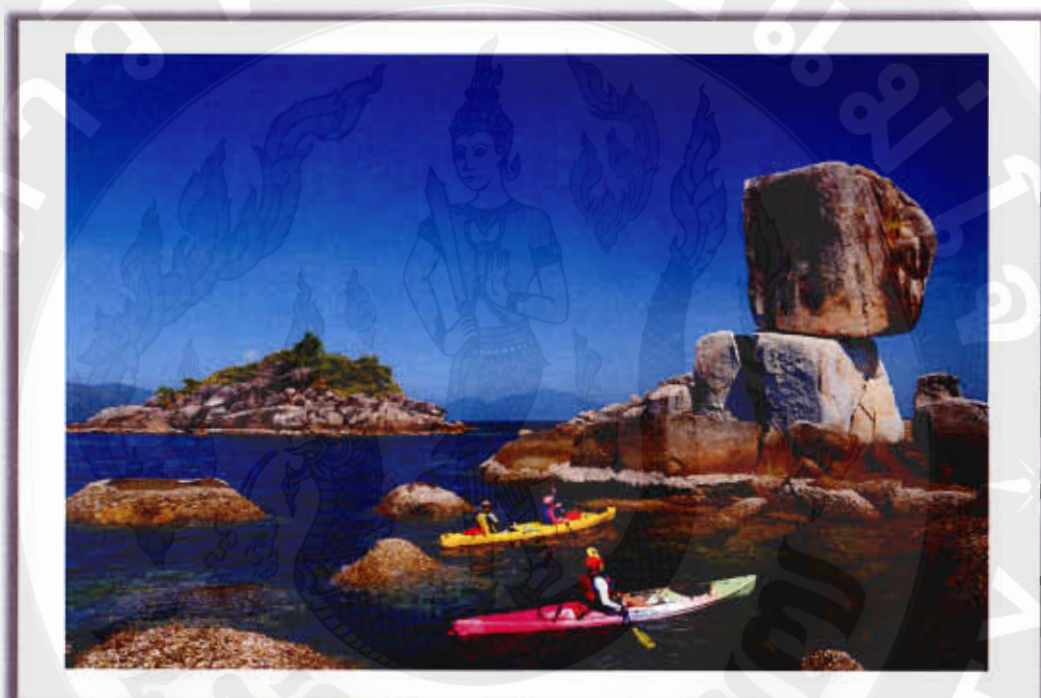
ตาราง 7 สถานที่การถ่ายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
3.1 ภาพสื่อถึงลักษณะเด่นของสถานที่		
อภินันท์	บัวหักดี	หาจุดเด่นที่เป็นอัตลักษณ์ของสถานที่ก่อนถ่ายภาพ
3.2 สถานที่เดิมต้องเปลี่ยนมุมมอง		
วิศาล	น้ำค้าง	ตระเวนหาจุดที่สวยงามที่สุดก่อนถ่ายภาพ
จามิกร	สุขทราชมร	รอแสงที่ต้องการ ด้วยใจมุ่งมั่น รอคอย อาจใช้เวลาหลายวัน
นพดล	กันบัว	เปิดมุมมองใหม่ๆ ถ่ายเจาะ เน้นเรื่องแสงจากสถานที่จริง
3.3 สถานที่ใหม่ สำนวก่อนถ่ายภาพ		
พชร	วงศ์สินหัตถ์	สำรวนาน แลจะใช้เวลามากน้อย ขึ้นอยู่กับความน่าสนใจและกว้างใหญ่ของสถานที่
วราณ	สุวรรณโน	สำรวและวางแผนล่วงหน้าทั้งสถานที่ ช่วงเวลาถ่าย ช่วงน้ำขึ้นน้ำลง กำหนดจุดถ่ายภาพที่แน่นอน
หัสชัย	บุญเนื่อง	สำรวก่อนเดินทาง ศึกษาภาพจากอินเทอร์เน็ต จุดเด่นของสถานที่ เมื่อไปถึงสถานที่จริงจึงกำหนดแนวทางถ่ายภาพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	สำรวโดยศึกษาภาพจากอินเทอร์เน็ตก่อนเดินทาง เมื่อไปถึงสถานที่จริงจึงกำหนดแนวทางถ่ายภาพโดยใช้ประสบการณ์
ธนศ	งามสม	สำรวก่อนเดินทาง แต่อาจได้ภาพช่วงระหว่างทางไว้ในสต็อก

3.1 ภาพสื่อถึงลักษณะเด่นของสถานที่

อภินันท์ บัวหภักดี

“...หลักๆ เลยเราจะแสดงเอกลักษณ์ของตัวนี้เกาะหินซ้อน หินซ้อนกัน เป็นที่ๆ เราหมายตาจะไปอยู่แล้ว ก็ไม่เคยไปนะ แต่รู้ว่ามีเคยเห็นอยู่ แต่ว่าไปจนกระทั่งได้ถ่ายรูปแบบนี้ก็ยากนะ มันไม่ค่อย คือไม่ค่อยมีใครได้พายเรือไปอย่างเนี่ย...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 54 เกาะหินซ้อน จังหวัดสตูล (อภินันท์ บัวหภักดี)

3.2 สถานที่เดิม ต้องเปลี่ยนมุมมอง

วิศาล น้ำค้าง

“...คุ้นเคยกับคอยอินทนนท์อยู่แล้ว เพียงแต่เราต้องขับรถตระเวนหาเพราะที่คอยอินทนนท์มีนาข้าวขั้นบันไดอยู่หลายจุด สำหรับการเดินทางจากบ้านในเมืองเชียงใหม่มายังคอยอินทนนท์ใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมงเท่านั้น จากนั้นก็ขับรถตระเวนตามจุดต่างๆ ที่มีนาข้าว และเลือกจุดที่สวยงามที่สุดในการถ่ายภาพครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 55 นาข้าวขั้นบันได จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ครั้งนี้ครั้งที่ 2 ครั้งแรกนานมากแล้ว ไปครั้งนั้นไม่เจอหมอก รอบหลังก็เลยโทรไปเช็กกับเจ้าหน้าที่ ว่าช่วงนี้มีฝนเข้ามาเยอะไหม ทะเลหมอกเริ่มก่อตัว หมายถึงว่าความถี่อาทิตย์นี้มีทะเลหมอกมาบ้างไหมอะไรอย่างนี้ เขาก็แนะนำว่าประมาณตุลา นี่ไปช่วงปียะ ไปอยู่ 4 คืนเลย แต่ว่าตอนไปเนี่ยคือในใจก็ได้อยู่แต่ต้องการทะเลหมอกกับแสงที่มันอะไรละ แสงแรกนะ วันแรกนะไม่ได้เพราะเป็นแรกฝน วันที่สองมีหมอกแต่ไม่มีแสง วันที่สามนะก็คือมีหมอก มีแสง แต่มันก็ประมาณเหมือนกับที่คนอื่นเขาถ่ายได้ คือคนอื่นเขาไปเขาก็จะมีหมอกและมีแสงก็แสงแบบปกติ แต่วันสุดท้ายวันนี้ผมก็ลอง ไหนๆ ก็ไปแล้ว ค้างอีกคืนก็แล้วกันคือเช้าวันก่อนกลับคือตอนแรกหมอกมันฟุ้งปิดหมดเลยแล้วก็รอรๆ ไป แต่ผมเห็นแล้วละว่าไอ้ฟ้าข้างหลังนะมันๆ ไม่ได้ทึบ ก็ว่ามันเหมือนว่าหมอกมันลอยอยู่ที่นี้พอช่วงที่ลงจังหวะมันนิ่งนะหมอกจะค่อยๆ กดรึ่ย จังหวะนั้น พอดีพระอาทิตย์ขึ้นขอบฟ้าเมฆชุดนี้มาพอดีนะ สาดแสงมาเป็นอย่างนี้ก็พอดีผมอยู่ตรงจุดชมวิวยู่พอดี...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 56 อุทยานแห่งชาติแม่เมย จังหวัดตาก (จามิกร สุขทรามร)

นพดล กันบัว

“...การจะไปถ่ายภาพแต่ละครั้งเราต้องหาข้อมูล คล้ายๆ ว่า นี่เขาจะถ่ายกันที่ไหนอะไรยังไงนี่ก็พยายาม มีพรรคพวกเพื่อนฝูงหรืออะไรต้องพยายามสอบถามข้อมูลทุกที่ๆ เราไป อย่างของผมถ้าไปทำงานกับ อ.ส.ท.นี้เราก็จะมีเจ้าหน้าที่ของการท่องเที่ยวอยู่ทั่วประเทศอยู่แล้ว สำนักงาน ททท. เราก็สอบถามไปเขา เราจะไปถ่ายสารคดีที่นี่ มันมีมุมอะไรยังไง เดี่ยวเขาก็จะบอกมาว่าที่ไหนยังงี้ เสร็จแล้วเรื่องไปถ่ายก็เริ่มเล่าอีก เราจะไปช่วงไหน เราก็ไปดูก่อนก็จะได้เปรียบ ความจริงก็ไปบ่อยครับที่นี่ บางทีก็พักอยู่ในเมืองบ้าง บางทีก็พักแถวนั้นก็มึนสอรรถให้พัก มันก็จะมีเรื่องของเวลาซึ่งจะไปเดือนไหนดี...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 57 วัดมหาธาตุ จังหวัดสุโขทัย (นพดล กันบัว)

3.3 สถานที่ใหม่ สํารวจก่อนถ่ายภาพ

พชร วงศ์สินหลัง

“...ผมจะเดินวนเวียนหามุมอยู่นาน ไม่สามารถคิดล่วงหน้าเพราะไม่เคยไปที่นี้ ไปครั้งแรกต้องเดินสำรวจนานมากกว่าจะหามุมที่ต้องการ แต่ถ้าจะว่าคิดล่วงหน้าไหมมันก็คิดก่อน แต่ต้องปรับไปตามสภาพ คือเราต้องการ โฟร์กราวด์ subject และก็แบ็คกราวด์ ที่นี้มาเจอโคนต้นไม้ใหญ่ๆ เลยปรับให้เป็นประธานพร้อมไปกับฉากหน้าด้วยเลยประมาณนี้...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 58 หาดหินงาม2 จังหวัดนครศรีธรรมราช (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...จะไปเกาะหมากก็ศึกษาแผนที่ไว้ก่อนว่าคอนเซ็ปต์ ถ้าสมมุติบอก ปกติผมก็จะศึกษาช่วงเวลาว่าพระอาทิตย์ขึ้นตรงไหน ตกตรงไหนนะครับแล้วก็จะได้ระยะเวลาว่าเพราะว่าจริงๆ แล้วนี่การเดินทางรอบเกาะเนี่ย ก็พูดง่ายๆ ว่าถ้าไปทีหนึ่งแล้วก็ผิดเวลาไปอีกทีหนึ่งมันก็จะเสียทั้งเวลาขึ้นลงของพระอาทิตย์ ปกติก็จะวางตารางให้ตัวเองก่อน ว่าเช้าควรจะไปถ่ายตรงไหนเนี่ย และเป็นควรจะไปถ่ายตรงไหนของตำแหน่งสถานที่นั้นๆ จริงๆ ปกติก็เปิดแผนที่อย่างเดี๋ยวนี้อยู่ google map ก็คือจะดูเพราะจริงๆ เดียวนี้มันก็เช็คได้หมดว่าพระอาทิตย์ขึ้นทางไหนตกทางไหน แล้วก็ช่วงเวลา ก็คือดูนี้ขึ้นก็โมงตกก็โมง นี่ก็อาจจะเช็คเวลา แล้วก็ก็จะเน้นไปที่น้ำขึ้นน้ำลงด้วย...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 59 เกาะหมาก จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...อันนี้นาน กว่าจะไปเนี่ยศึกษากันเยอะว่าวันไหนจะต้องไปถ่ายอะไรก็เ้มอง
ทั้งดูภาพจากกูเกิ้ล ทั้งภาพจากช่างภาพเก่าๆ ว่าเขาไปถ่ายอะไรตรงไหน ยังไง ซึ่งเราหวังว่าถ้าเกิดเรา
ไปแล้วอากาศดีเราจะได้ด้วย เราน่าจะมีโอกาส เราพาตัวเราเองเนี่ยไปอยู่ในช่วงเวลานั้นๆ อย่างไปจีน
เนี่ยอย่างเนี่ย ไปทะเลทราย เราก็ต้องรู้ว่า จุดเด่นของทะเลทรายคืออะไร มันก็คืออุฐพาหนะ และ
ก็เส้นทางสายไหมเนี่ยเขาเดินทางสมัยก่อนเนี่ยเขาใช้อุฐเดินทาง ดังนั้นเราไปถึงเราก็หาแนวทางใน
การถ่ายต่อไป...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 60 อุฐ จีนเจียง สาธารณรัฐประชาชนจีน (หัสชัย บุญเนื่อง)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ศึกษาได้จากตัวหนังสืออย่างเดียว มองไม่เห็นภาพนี้เป็นทริปท่องเที่ยว
ต่างประเทศ และเป็นครั้งแรกของสถานที่แห่งนี้ ต้องใช้ประสบการณ์ให้เกิดประโยชน์...”
(กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, สัมภาษณ์ 9 เมษายน 2555)

ภาพ 61 เขาหัวซาน สาธารณรัฐประชาชนจีน (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธเนศ งามสม

“...ภาพนี้เป็นผลพลอยได้ครับ ระหว่างเดินทางแล้วก็จอดรถ แวะถ่ายภาพเห็นข้างทางครับ แล้วก็ให้โซเฟอร์จอดรถ ภาพนี้จะว่าไปแล้วคือไปทำงานครับ ไปทำครั้งนี้นั้นเป็นการเดินทาง เดินทางระยะยาวครับ เดินทางผ่านลาว เวียดนามแล้วไปจีน มาสิ้นสุดที่มณฑลยูนนานเพื่อทำสารคดีเรื่องหนึ่งครับ ครั้งนี้ถือว่าไปเช่ารถครับจากลาวก็เช่ารถของลาว ถึงเวียดนามก็เช่ารถเวียดนาม ถึงจีนก็เช่ารถของจีนครับ นี่คือทิวทัศน์ระหว่างทางครับ...” (ธเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 62 ทุงมาสเตอร์คี่ สาธารณรัฐประชาชนจีน (ธเนศ งามสม)

เทคนิคการสื่อความหมาย

เทคนิคในการสื่อความหมาย จากการวิจัยได้แบ่งหัวข้อที่ศึกษาไว้ 2 ประเด็น ได้แก่ ระนาบถ่ายภาพคือภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ และเรื่องของฤดูกาลการถ่ายภาพ

1. ระนาบภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ

การสร้างสรรคจากภาพมุมสูง มุมระดับสายตา และมุมต่ำ ขึ้นอยู่กับลักษณะที่ตั้งของสถานที่ วัตถุประสงค์การถ่ายภาพให้มีความเหมาะสม น่าสนใจ สวยงาม และความชอบส่วนบุคคล ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะตามลักษณะภาพไว้ดังนี้

ตาราง 8 ระนาบภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหักดี	ชอบถ่ายภาพแนวตั้งใช้มุมสูงเพื่อเห็นน้ำทะเลมากๆ มีความลึก
เพชร	วงศ์สินหลัง	ชอบถ่ายภาพมุมต่ำเสมือนให้น้ำทะเลไหลเข้าเลนส์ ส่วนมุมสูงมีจุดประสงค์เพื่อให้จุดเด่นชัดเจน
วราณ	สุวรรณโณ	ชอบถ่ายภาพมุมต่ำ รองลงมาคือมุมสายตาปกติ เน้นเส้นนำสายตาและความลึก
วิศาล	น้ำค้าง	ขึ้นกับวัตถุหลักหรือสถานที่เป็นหลัก
จามิกร	สุขทราภร	ขึ้นกับวัตถุหลักหรือสถานที่ แต่โดยส่วนตัวชอบมุมสูง
หัสชัย	บุญเนื่อง	ชอบถ่ายแนวมุมระนาบหรือขนานสายตาโดยใช้แสงเข้ามาช่วย
นพดล	กันบัว	ชอบถ่ายภาพมุมสูงเพื่อความลึกและเห็นสถานที่แนวกว้าง
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ขึ้นกับวัตถุหลักหรือสถานที่เป็นหลัก
ธเนศ	งามสม	ชอบถ่ายภาพมุมสูงเพื่อเห็นสถานที่กว้างใหญ่

อภินันท์ บัวหภักดี

“...ถ่ายภาพแนวตั้งต้องใช้มุมสูง ใช้บันไดปีกลงในทะเลเลยเพื่อให้เห็นความลึก เห็นพื้นที่ของน้ำเยอะๆ ต้องสูง มันแล้วแต่ว่าจะถ่ายอะไรละนะ มันระบุไม่ได้...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 63 เกาะไข่ จังหวัดสตูล (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ผมชอบถ่ายภาพมุมต่ำ เพราะมุมต่ำมันจะให้เห็นอะไรที่มันใกล้ชิดกับเรามาก เหมือนไหลมาแล้วเข้าตาเลย ถ้าอยู่สูงปุ๊บมันจะไหลมาข้างล่าง ไม่สูงก็ต่ำ ถ้าเราอยู่ติดกับทะเลนะ ผมถ่ายมุมต่ำอย่างเดียว แต่ถ้าเราถ่ายทะเลจากจุดที่สูงจะถ่ายมุมกด แต่ใช้ประเภทมองกลางๆ เนี่ย ไม่มี มันทำให้จุดเด่นมันไม่ชัดเง...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 64 พระอาทิตย์ตกที่พังงา จังหวัดพังงา (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...มูมต่ำครึ่งมูมต่ำกว่าระดับสายตา ส่วนใหญ่จะเป็นมูมต่ำเสียมากกว่า ไซ้ครึ่งมูมเงยและกึ่งระดับสายตาสีเป็นส่วนใหญ่ ไซ้ครึ่งเพราะมันสามารถโชว์เรื่องของการใช้เส้นนำสายตาได้เยอะกว่าและก็ได้มิติมากกว่าคือ ถ้าเกิดเป็นระดับสายตคปกติเนี่ยมันเหมือนมูมคนธรรมดาตามองอยู่แล้ว มันจะดูน่าเบื่อเร็วไปนิดหนึ่งและก็อีกอย่างมูมสูงเนี่ยพอเอาเข้าจริงๆ ไซ้กับทะเลมันค่อนข้างยาก...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 65 เกาะมุก จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

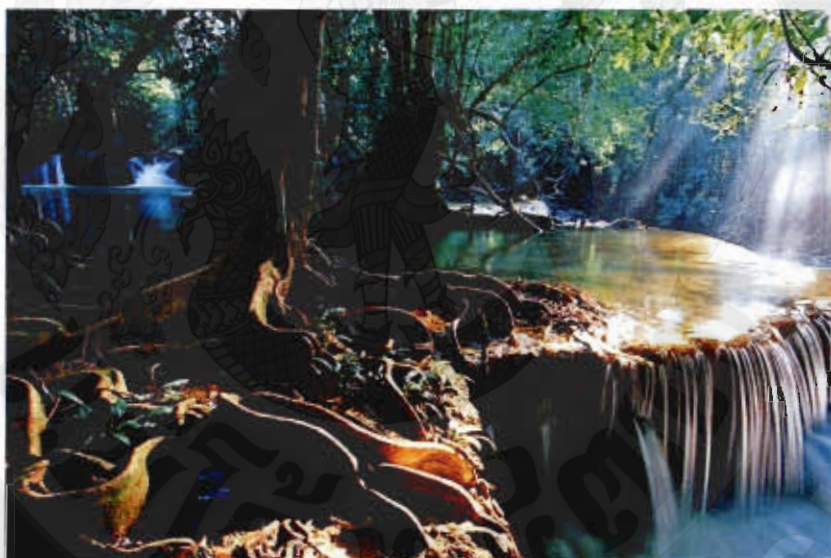
“...รูปนี้ต้องเป็นมุมสูงอย่างเฉียวต้องบอกอย่างนั้นเลย เพราะถ้าเกิดเป็นมุมต่ำหรือมุมราบนี้สิ่งแรกเลยคือเราจะมองไม่เห็นลำน้ำปิงที่ไหลไปสู่จุด infinity เราจะไม่เห็น detail ต่างๆ ของพื้นดินทางด้านขวามือด้วยนะครับ ซึ่งผมว่ามันจะทิ้งรายละเอียดไปหมดเลย มันจะถูกบดบังด้วยกำแพงดินอย่างเฉียว ฉะนั้นมุมสูงอย่างภาพนี้จะเป็นมุมที่มันลงตัวที่สุด ถ้าบอกว่านิยามส่วนตัวยุทธเนี่ย ผมคงตอบไม่ได้ เอาเป็นว่าแต่ละ subject ดีกว่านะฮะๆ ถ้าเกิดว่าผมจะใช้ความเหมาะสมและการสื่อถึงสถานที่นั้นค่อนข้างจะชัดเจนว่า เราควรจะเป็นมุมก้มนะฮะ มุมเงย หรือว่ามุมสูงเนี่ยคงแล้วแต่สถานที่ ผมยกตัวอย่างง่ายๆ สมมุติว่าเราไปถ่ายเป็นกำแพงหรือเป็นโขดหินที่มันสวยๆ เนี่ย ถ้าเราไปถ่ายมุมก้มเนี่ยมันจะทำให้ภาพตรงนั้นดูหมดพลังหมดคุณค่า คือมันจมไปกับดินเลย ฉะนั้นมุมอย่างนี้มันย่อมจะเป็นมุมที่เทคนิคๆ ที่ทำให้มันดูสง่าและมีพลัง...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 66 ผาเวียงสูง จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...มุมต่ำแล้วถ่ายขนาน อันนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าถ่ายอะไร ถ้าถ่ายเลนส์ไวด์แล้วผมต้องการฉากหน้าแน่นๆ หน่อย ผมจะถ่ายมุมกด คือให้เห็นฉากหน้าแบบใหญ่ๆ หน่อยพื้นที่ใหญ่ๆ หน่อย คือเอาเลนส์ไวด์ไปจ่อใกล้ๆ เกลยแล้วก็เปิดเป็นฉากหลังนะฮะ แต่ถ้าถ่ายทิวทัศน์แบบทะเลหมอกอะไรอย่างนี้ผมจะชอบมุมกดหน่อย คือเหมือนกับเห็นมุมกว้างมองมาจากจุดชมวิวมุมสูง หน่อย แต่ถ้าเป็นการถ่ายปกติทั่วไปก็มุมปกติ แต่ว่าถ้าจะให้เน้นจริงๆ ก็คือให้เลือกเพียงอย่างเดียว เนี่ย ผมชอบมุมกดลง ไม่ว่าจะเป็นกดมุมกล้องลงเน้นฉากหน้าหรือว่าอยู่มุมสูงแล้วกดลงก็ได้...”
(จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 67 น้ำตกครีตี้ จังหวัดกาญจนบุรี (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

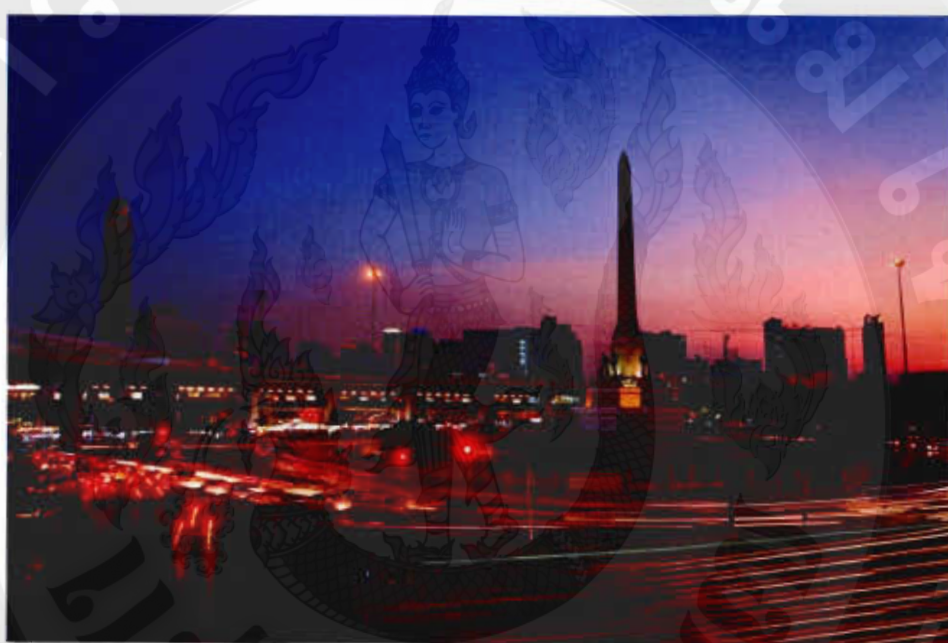
“...มุมมอง ระบายๆ ผมถ่ายระบายเยอะ ปกติ ผมมีแนวคิดเรื่องของการถ่ายภาพ คือผมชอบถ่ายภาพสิ่งที่คนเห็นทั่วไป ให้สวยๆ ให้ดูดีโดยใช้แสงมาช่วย ใช้เงามาช่วย ใช้ช่วงเวลา มาช่วย ภาพผมไม่โดนบังคับด้วยเลนส์ไวค์จ๋าๆ ไม่ได้โดนถ่ายด้วยเลนส์เทเลโคลสๆ จนเยอะหรือ เกยจนสุดขีด ยกเว้นถ่ายดาวโอเค. เราเงยเพื่อให้รู้ว่าเราถ่ายท้องฟ้า แต่ถ้าปกตินี้ผมจะถ่ายด้วยระบาย เสียเยอะ เยอะมาก เพื่อที่จะให้คนมองภาพจากในหนังสือหรือภาพเรามันจะดูง่าย ดูไม่อึดอัด ซึ่ง ภาพแบบนี้จะเป็นภาพที่ถ่ายยาก เนื่องจากมันไม่มี perspective มาช่วยเลย มันไม่มีการบีบอัดของ เส้นไม่มีการใช้อย่างอื่นมาสนับสนุนเราใช้แค่ช่วงเวลา ดังนั้นเนี่ยภาพแบบนี้หลายๆ คนนะ ฝรั่งเขา ก็ห็นี่นะ มันเอายาก มันทำให้น่าสนใจยากถ้าแสงไม่ดี ดังนั้นเรามีวิธีเดียวรอแสงที่ดีแล้วถ่าย แต่ถ้า เขาต้องการมุมมอง ให้มันดูอึดอัด กดลง แหงนขึ้น คนชอบดูแล้วอึ้ง มันดูแบบวูบๆวูบๆ นะแต่เมื่อ แต่มุมธรรมดาจะดูไปเรื่อยๆ ดูได้นาน ดูได้ง่าย...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 68 น้ำตกห้วยหลวง จังหวัดอุบลราชธานี (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...อยู่บนสะพานลอยคนเดินข้ามที่สูงนิดหน่อย และก็บรรยากาศของสถานที่ การสัญจรของรถของอะไรต่างๆ รถไฟฟ้า ส่วนใหญ่จะมอมสูง จะชอบมอมสูงมากกว่าเพราะมันได้เห็นความลึกอะไรของมัน และก็หลบสิ่งที่มันเป็นสิ่งกีดขวางพวกสายไฟ เสาไฟอะไร พอขึ้นไปสูงๆ บวกพวกนี้เราจะไม่ค่อยเห็น...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 69 อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ภาพมุมสูงมันช่วยให้เห็นเรื่องราวทั้งหมดนั่นแหละ มุมต่ำคงไม่เห็นอะไร ภาพผมมีทุกแนว แล้วแต่สถานการณ์ว่าจะเอาอะไรนะ อย่างสมมุติว่าบางรูปนี้จะถ่ายอุโบสถเนี่ย อธิฐานเรียงกันเป็นก้อนๆ เนี่ย เป็นระเบียบเลย ถ้าเราถ่ายเอาเลนส์ใกล้กับอธิฐานแล้วเสยขึ้นไปนิดหนึ่งมันก็จะได้เส้นนำสายตามาค่ะ แต่ในบางสถานการณ์เนี่ย มันต้องกดลงเท่านั้นส่วนใหญ่ไปถ่ายกับเลนส์เทเลน่ะ แล้วก็ eye level เนี่ยผมถ่ายบ่อย...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 70 รถไฟฟ้า กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...ภาพนี้ถือว่าย้ายจากมุมสูงครับ ถ่ายจากวัดๆ หนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนยอดเขาซึ่งจากจุดนั้นเราจะมองเห็นเมืองทั้งเมือง เห็นแม่น้ำโขงในช่วงนั้นทั้งสาย เห็นแม่น้ำโขงๆ ช่วงนี้เป็นช่วงที่แม่น้ำมูลครบไหลมาบรรจบด้วย ที่จริงโขงเจียมมันเป็นเมืองที่ผู้คนได้รู้จักในอีกชื่อคือเป็นเมืองของแม่น้ำสองสีครับ ถ้าเป็น cityscape ผมชอบมุมสูงครับ เพราะว่ามันบอกเล่าเรื่องราวเมืองทั้งเมืองได้เต็มตาชัดเจนทุกแง่มุมมากเลยครับ...” (ชเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 71 โขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี (ชเนศ งามสม)

2. ฤดูกาลการถ่ายภาพ

ประเทศไทยสามารถแบ่งฤดูกาลได้เป็น 3 ฤดู ฤดูร้อน ฤดูฝน และฤดูหนาว การถ่ายภาพควรจะเลือกฤดูกาลและเวลาที่เหมาะสม โดยในฤดูฝนความชุ่มฉ่ำสดชื่น วันที่ฟ้าเปิดจะสวยงาม ขณะที่ปลายฝนต้นหนาว ชุ่มฉ่ำท้องฟ้าสวย ส่วนการถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเล ผังอันดามัน จะสวยงามช่วงเดือนพฤศจิกายน-เมษายน ส่วนฝั่งอ่าวไทยสวยช่วงเดือนเมษายน-พฤศจิกายน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะตามลักษณะภาพไว้ดังนี้

ตาราง 9 ถููกาดการถ่ายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	พรรณนะ
2.1 ถููกาดถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเล	
อภินันท์ บัวภักดี	ทะเลฝั่งอันดามันจะสวยงามช่วงเดือนพฤศจิกายน-เมษายน และทะเลฝั่งอ่าวไทยช่วงเดือนเมษายน-พฤศจิกายน
เพชร วงศ์สินหลั่ง	ชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลช่วงฤดูฝนเนื่องจากได้ลุ้นแสงสีหลัง พระอาทิตย์ตก ส่วนฤดูหนาวเหมาะกับภาพทะเลร่วมกับวิถีชีวิต
วราณ สุวรรณ โณ	ชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลช่วงฤดูร้อน เดือนกุมภาพันธ์-เมษายน
2.2 ถููกาดความชุ่มน้ำสดชื่น วันที่ฟ้าเปิดจะสวยงาม	
จามิกร สุขทราทร	ชอบถ่ายภาพฤดูฝนเนื่องจากเป็นนักถ่ายภาพธรรมชาติในป่ามักมี ความเขียวของป่า มีน้ำ มีปรากฏการณ์ธรรมชาติมากมาย
ธนศ งามสม	ชอบถ่ายภาพฤดูฝนเพราะมีปรากฏการณ์ธรรมชาติให้ได้ลุ้น
2.3 ปลายฝนต้นหนาว ชุ่มน้ำท้องฟ้าสวย	
วิศาล น้ำค้าง	ชอบช่วงปลายฝนต้นหนาว เพราะความเขียวจีของต้นไม้และ ความสดใสของช่วงต้นฤดูหนาว
นพดล กันบัว	ชอบช่วงปลายฝนต้นหนาว เพราะความสดใสของท้องฟ้าถ่ายภาพ ได้ระยะไกล
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์	ชอบช่วงปลายฝนต้นหนาว เพราะยังมีความสดชื่น ท้องฟ้าสดใส
2.4 ถููกาดสถานที่ ถููกาดฤดูกาล	
หัสชัย บุญเนื่อง	ถููกาดสถานที่ ถููกาดฤดูกาล เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์การถ่ายภาพชนิด นั้นๆ

2.1 ฤดูกาลถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเล

อภิรักษ์ บัวหิวกดี

“...ประมาณพฤศจิกายน เพราะว่าทะเลนี้มันมีช่วงเวลาของมัน อย่างทะเลนี้เป็นทะเลอันดามันซึ่งเริ่มเปิดกระจ่ายหมายถึงว่าไม่มีลมพายุ ไม่มีอะไร ก็เริ่มเปิดตั้งแต่เดือนพฤศจิกายนเป็นต้นไป ทะเลไทยเรามี 2 ฟาก ก็ต้องดูตามลมเพราะฉะนั้นคนที่ถ่ายภาพธรรมชาตินี้ต้องศึกษาธรรมชาติ ต้องเข้าใจธรรมชาติ อันดามันนี้มันจะเริ่มเปิดตั้งแต่พฤศจิกายนถึงเมษา ก็ช่วงนี้จะเป็นช่วงที่ปลอดลมนะ ถ้าทางอ่าวไทยก็กลับกันเป็นเมษาถึงพฤศจิกายน...” (อภิรักษ์ บัวหิวกดี, 2555)

ภาพ 72 เกาะตาชัย จังหวัดพังงา (อภิรักษ์ บัวหิวกดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ชอบทุกฤดูเพราะมันไม่เหมือนกันแต่ฤดูร้อนไม่ค่อยชอบเท่าไร เมฆมันไม่ค่อยสวย ถ้าฤดูฝนมันได้กลิ่นเมฆ ถ้าไม่มีพระอาทิตย์ตกในฤดูฝนก็แล้วไป แต่ถ้าวันไหนมีมันจะสวยมากเลยฤดูหนาวเนี่ยทะเลส่วนมากท้องฟ้าสดใสมันจะต้องถ่ายกับพวกอย่างอื่นพวกนก พวก subject อื่นๆ เช่น เรือ พวกอะไรอย่างนั้นะ พวกวิถีชีวิตอะไรอย่างนี้...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 73 บางปู จังหวัดสมุทรปราการ (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...ช่วงสงกรานต์เหมือนกันครับ เมษาครับ หนาวกับร้อนครับ เพราะจริงๆ แล้วมันเป็นช่วงที่ฟ้าสวยที่สุดแล้ว ไร่ครับฟ้าสวยและก็ลมไม่แรงมาก เพราะฉะนั้นมันก็ได้ไปได้ไกล ปลอดภัย ที่ถ่ายมากที่สุดส่วนใหญ่จะเป็นฤดูร้อนนะครับ ช่วงประมาณกุมภาพันธ์ เมษา อะไรอย่างนี้ แต่ความจริงภูมิภาคนั้นก็ยังดีดี หนาวอยู่ไร่ครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 74 เกาะมุก จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)

2.2 ถุดูฝนความชุ่มฉ่ำสดชื่น วันที่ฟ้าเปิดจะสวยมาก

จามิกร สุขทรามร

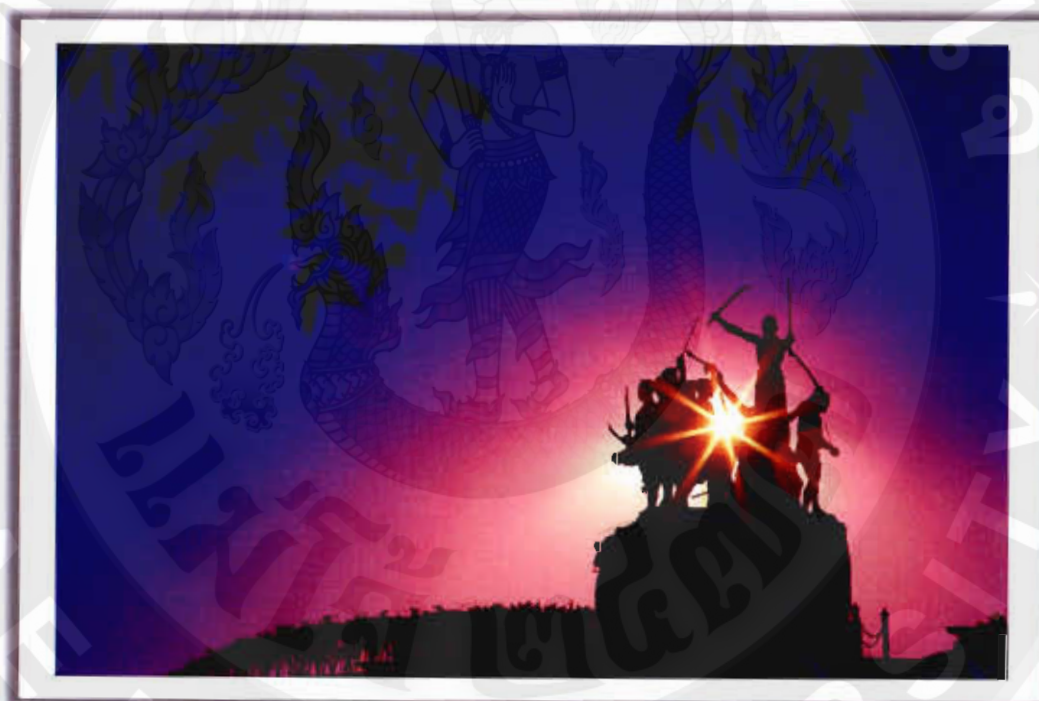
“...กลางฝนแล้วเดือนกันยายน ถ้า 3 ถุดูแล้วให้เลือกผมเลือกถุดูฝน ถ้าสมัยถ่ายรูปใหม่ๆ ผมจะชอบถุดูหนาว คือผมชอบท้องฟ้า แต่ถ้าเกิดพอฟ่นมาสัก 4-5 ปีหลังมานี้ ผมคิดว่าถุดูฝนนี่คือความมหัศจรรย์ของธรรมชาติมันเกิดขึ้นเยอะ คือรุ่งกินน้ำอย่างเนี้ย หน้าหนาวไม่เจอ หรือว่าท้องฟ้าที่ว่าเป็นเมฆฝนข้างบนแล้วก็มีลำแสงส่องผ่านมาทะลุเป็นช่องๆ นี่ก็น้ำฝนแล้วถ้าถ่ายดอกไม้พันธุ์ไม้ตามลานหินอย่างนี้ไปถุดูอื่นไม่เจอเลย อย่างอีสานผมไปถุดูเดียวเลยถุดูฝน เช่น ผาแต้ม ดงนาทาม หรือภูวเนียงต้องถุดูฝนอย่างเดียว แต่ถ้าไปถุดูอื่นนี่ก็คือไม่สวยเลยครับ จะบอกว่าความสมบูรณ์ของถุดูฝนเนี้ย เมืองไทยนะเฉพาะเมืองไทยสมบูรณ์มากที่สุด น้ำตกอะไรอย่างนี้ก็ในเมืองไทยเราก็จะสวยมากที่สุดก็คือถุดูฝนครับ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 75 น้ำตกถ้ำพระ จังหวัดบึงกาฬ (จามิกร สุขทรามร)

ธเนศ งามสม

“...ภาพนี้ถ่ายในเดือนกันยายนะครับ ถือว่าโชคค่อนข้างดี โดยส่วนตัวผมชอบฤดูฝนนะครับ คือสภาพอากาศ สภาพท้องฟ้ามันสามารถที่จะปรวนแปรได้ทุกเวลานาทีเลย ครับ คืออย่างฝนตกๆ อยู่ บางทีรุ้งพาดสายขึ้นมาวาดโค้ง พอรู้้งหายไปที่ท้องฟ้ากลายเป็นสีทอง สวยงามมาก คือมันเปลี่ยนแปลงไปโดยจับพลันทันใด ฤดูฝนซึ่งต่างจากฤดูหนาวๆ เนี่ย เราสามารถเดาได้เลยว่าท้องฟ้ามันจะสวย มันจะใส พระอาทิตย์จะกลมเป็นสีไข่แดง ฤดูฝนนี้มันเป็นฤดูที่คาดเดาได้ยากมาก แต่ถ้ามันสวย มันสวยงามมาก อย่างรู้้งนี้โอ้โฮ ถ้าคุณไปเจอรู้้งช่วงหน้าฝนดีๆ เนี่ยมันสวยงาม...” (ธเนศ งามสม, 2555)

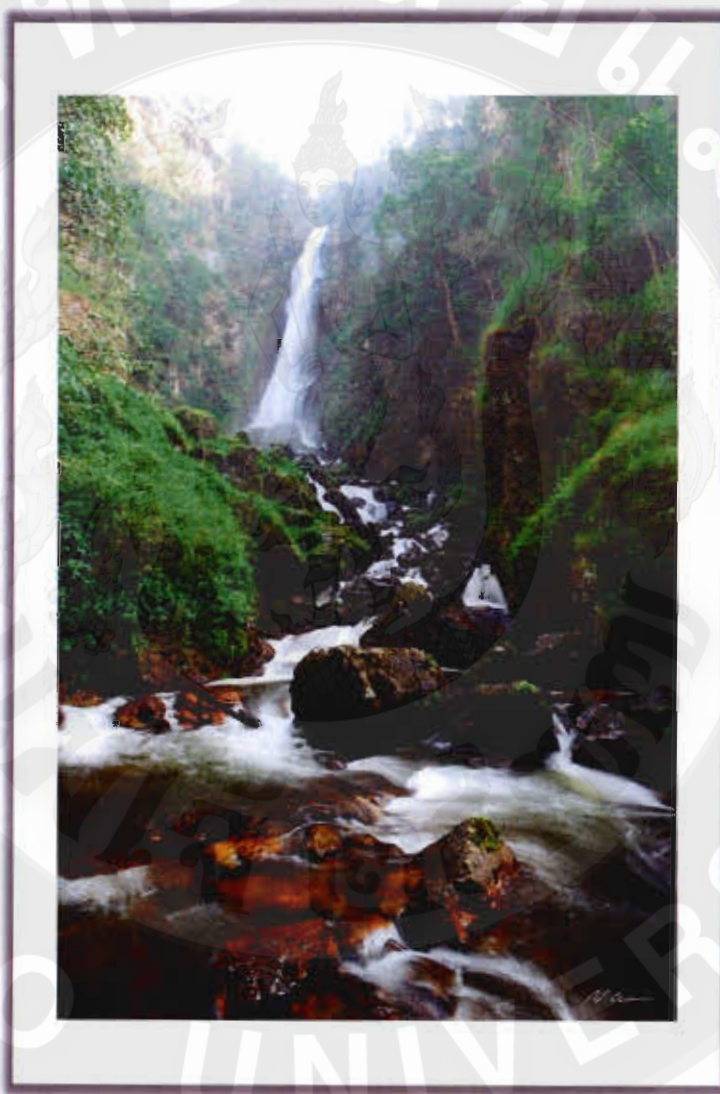

ภาพ 76 อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี (ธเนศ งามสม)

2.3 ปลายฝนต้นหนาว ชุ่มน้ำท้องฟ้าสวย

วิศาล น้ำค้าง

“...ฤดูหนาว กลางเดือนพฤศจิกายนครับ ฤดูปลายฝนต้นหนาวซะ เป็นฤดูที่ผมว่าหนึ่งเลยเราจะได้ความเขียวจีของปลายฤดูฝนนะฮะ ฤดูนี้ผมว่าสวยมาก...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 77 น้ำตกแม่สุรินทร์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)

นพดล กันบัว

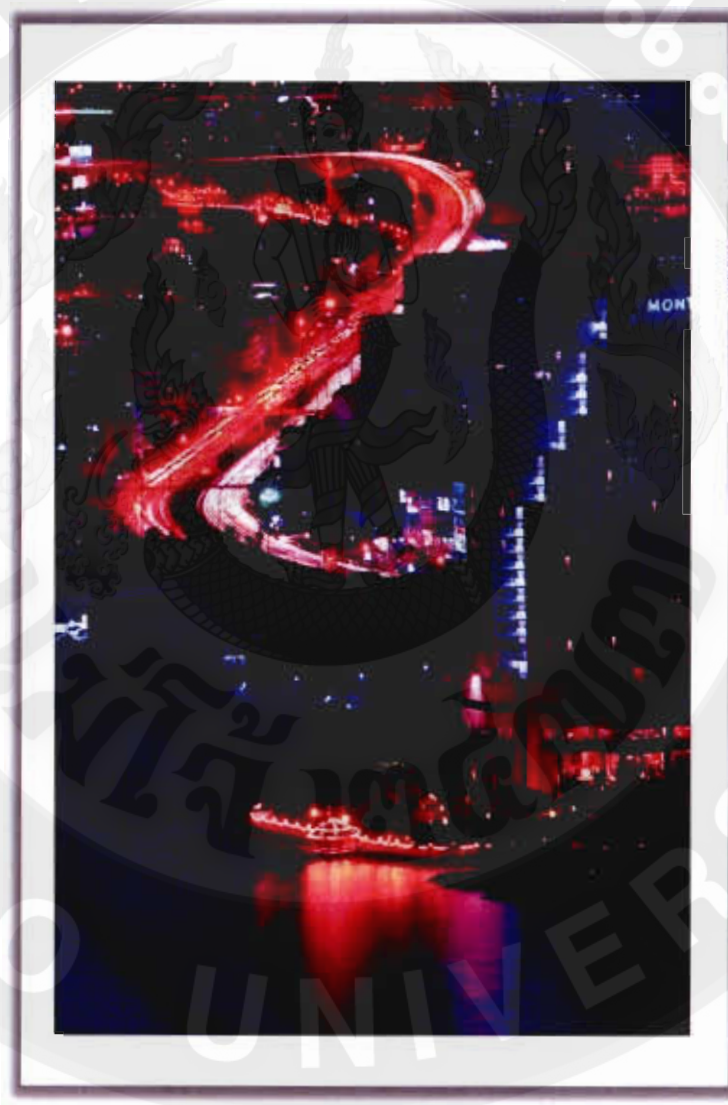
“...รู้สึกเข้าช่วงหนาวแล้ว ปลายปีพฤศจิกายน ฤดูปลายฝนต้นหนาว คือปลายฝนนี้บางที ปลายฝนต้นหนาวนี้บางทีมันยังไม่มีสภาพหมอกหรืออะไรมากมาย บางทีอย่างที่บอกคือขึ้นไปที่สูงมองไปไกลๆ มันก็จะมีหมอกมาทำให้รูปมันไม่ใสก็ปลายฝนอะไรอย่างนี้ พอหนาวเย็นๆ มันก็จะมีหมอกเหมือนกัน มันก็ยังมีส่วนที่เป็นต้นม้งต้นไม้ก็ยังเขียว พอหนาวนั้นมากไปแล้ว พอถ่ายพวกนี้มันจะเป็นคล้ายๆ ฟ็อกซ์ๆ หมอก ไม่เหมาะกับพวกนี้ ความลึกมันไม่ได้...”
(นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 78 วัดพระแก้ว จังหวัดกำแพงเพชร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ช่วงปลายฤดูฝนครับ เดือนกันยายน ช่วงนั้นถ่ายกันเยอะที่สุด ปลายฤดูนี้ ความสดชื่นมันยังมีอยู่แล้ว คราวนี้พอมันเริ่มเข้าฤดูหนาวนี้ความกดอากาศสูงมันเริ่มมา มวลอากาศเย็นมันเริ่มมา คราวนี้ใช้การที่มวลอากาศมันเริ่มมาเนี่ยทำให้น้ำค้างมันเยอะดี อย่างแรกน้ำค้างเยอะ ความสดชื่นยังมี อันที่สองฟ้าจะใสแต่ก็ยังมีเมฆบ้างเล็กๆ น้อยๆ ไม่ใช่เหมือนกับใสไม่มีเมฆสักก้อนก็ไม่ใช่ ฉะนั้นผมจะชอบอย่างนี้ปลายฤดูฝนต้นฤดูหนาวเนี่ย (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 79 แสงสียามค่ำ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

2.4 ถูกสถานที่ ถูกฤดูกาล เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์การถ่ายภาพชนิดนั้นๆ หัสชัย บุญเนื่อง

“... ถ้าถ่ายป่าเขาอย่างเดียวเนี่ย ถ่ายป่าเขาจะดีที่สุด ฤดูฝนก็สวยไปอีกแบบ ปัญหาใหญ่คือถ้าเราต้องการถ่ายป่าให้เขียวเราต้องไปฤดูฝน ถ่ายให้เห็นความชุ่มฉ่ำของผืนป่า ถ่ายสายน้ำแม่น้ำต้องไปฤดูฝน แต่ถ้าเราไปถ่ายยอดคอก ถ่ายเอาทะเลหมอกเอาพระอาทิตย์ขึ้นสวยๆ เราก็ต้องไปฤดูหนาว แต่ถ้าเราจะไปเอาฟ้าสีระเบิดจัดๆเมฆเคลื่อนอลังการ และถ้าโอกาสดีแสงขึ้นปุ๊บ เราต้องไปฤดูฝน มันเลือกยาก ยกเว้นว่าเราชั่ววูไปหนาวได้รูปแน่นอนทะเลหมอก ไปถ่ายป่าเขียว ต้องไปฤดูฝน...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 80 คอยหมากพริก จังหวัดแม่ฮ่องสอน (หัสชัย บุญเนื่อง)

สรุปผลการวิจัยการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1.1 การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย

การสื่อความหมายในเชิงสัญลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้นมาในงานภาพถ่ายของนักถ่ายภาพมืออาชีพนั่น ไม่ว่าจะใช้วิธีการใดๆ ก็ตาม โดยสรุปแล้วมีจุดประสงค์เดียวกันคือเพื่อกระตุ้น เร่งเร้า หรือชี้นำให้ผู้ชมภาพเกิดความรู้สึกที่กลั้อยตามไปด้วย แต่การสื่อความหมายจากภาพถ่ายนั้น อาจจะสอดคล้องกับผู้ถ่ายภาพหรือแตกต่างกันขึ้นอยู่กับ การส่ง โค้ดของเนื้อหาภายในภาพถ่ายว่าสนับสนุนเรื่องราวอย่างไร แต่ภาพถ่ายที่ถ่ายโดยนักถ่ายภาพมืออาชีพย่อมเกิดจากระบบคิดอันประณีต ลึกซึ้ง มีความหมายต่อผู้ชมภาพ และจะเกิดความรู้สึกขึ้นเมื่อได้มีการถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรจากผู้ถ่ายภาพเอง ซึ่งกระบวนการต่างๆ ของการถ่ายภาพจะเริ่มตั้งแต่ก่อนถ่ายภาพจนถึงช่วงเวลาถ่ายภาพ ได้แก่ มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ เรื่องราว บรรยากาศ อารมณ์ของภาพถ่าย และสถานที่การถ่ายภาพ

1.1.1 มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ

นักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่ จะคิดไว้ล่วงหน้าทุกครั้งก่อนที่จะออกเดินทางไปยังสถานที่ถ่ายภาพ นักถ่ายภาพมืออาชีพจำนวนไม่น้อยมีโจทย์การทำงานถ่ายภาพอย่างชัดเจน มีการเขียน story board ไว้ล่วงหน้า โดยเฉพาะจุดสำคัญของสถานที่ไม่ควรพลาดที่จะถ่ายภาพที่เป็นเช่นนี้เพราะขึ้นกับ โค้ดลักษณะงานของนักถ่ายภาพ โดยนักถ่ายภาพที่ถ่ายภาพเพื่อลงนิตยสารจะกำหนดไว้ล่วงหน้า เช่น ปกหน้า นักถ่ายภาพจะถ่ายภาพตามลักษณะขนาดของเล่มซึ่งอาจจะเป็นแนวดังหรือแนวนอน ซึ่งได้กำหนดพื้นที่ว่างสำหรับวางตัวอักษรไว้ล่วงหน้า ภาพสำหรับการเปิดเรื่องโดยเปิดพื้นที่หรือเว้นระยะไว้ลงตัวอักษรหรือชื่อเรื่องซึ่งอาจ จะเป็นแนวดังหรือแนวนอนขึ้นกับลักษณะของนิตยสารนั้นๆ ภาพมุมสูงต้องการใช้สื่อความหมายในพื้นที่กว้างๆ ของสถานที่เพื่อให้ดูยิ่งใหญ่ นักถ่ายภาพจะเผื่อเวลา ณ สถานที่ถ่ายภาพจริงจนกว่าจะได้ภาพที่สมบูรณ์ตามที่ตนเองต้องการ การศึกษาเส้นทางของดวงดาวก่อนถ่ายภาพจริง การสเก็ตภาพลงบนแผ่นกระดาษคร่าวๆ พร้อมอุปกรณ์เสริมประกอบการถ่ายภาพ ตลอดจนการตีโจทย์ให้แตกกรณีถ่ายภาพเพื่อการประกวด

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เกิดจากลักษณะในการทำงานของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ถึงแม้ว่าจะมีความแตกต่างในเรื่องการทำงาน เช่น นักถ่ายภาพลงสิ่งพิมพ์ประเภทท่องเที่ยว สิ่งสิ่งพิมพ์มุ่งสอนเทคนิคการถ่ายภาพหรือประเภทธรรมชาติ นักถ่ายภาพเพื่อการประกวดนักถ่ายภาพที่เป็นเอเจนซี่ แต่มีเป้าหมายเดียวกันคือ ภาพถ่ายที่สวยงามที่ผ่านระบบคิดก่อน

ลงมือปฏิบัติการถ่ายภาพทั้งสิ้น โดยนักถ่ายภาพจะวางแผนก่อนการถ่ายภาพทั้งวัตถุ สถานที่ แสง สี ฉากเพื่อเป็นตัวแทนในการสื่อความหมายจากนักถ่ายภาพมายังผู้ชมภาพ

ซึ่งการใช้สัญลักษณ์ของนักถ่ายภาพดังกล่าวสอดคล้องกับ สมเกียรติ ตั้งนโม (2554: ระบบออนไลน์) ที่ได้อธิบายว่าเมื่อจะทำการวิเคราะห์ถึงความหมายที่ถูกสร้างขึ้นมาจากงานภาพถ่ายหรือภาพนิ่งต่างๆ เราจะต้องพิจารณาถึงรหัสหรือโค้ด (code) ของเนื้อหา (codes of content) เช่น คุณคิดหรือวางแผนอะไรก่อนถ่ายภาพนี้? ซึ่งคำตอบต่อคำถามดังกล่าวอาจรวมประเด็นเรื่อง วัตถุ ฉาก สถานที่ และสีส้ม ปัจจัยทั้งหมดเหล่านี้ช่วยสนับสนุนถึงความหมายของภาพ ดังนั้น รหัสเกี่ยวกับภาพ ตัวแทนรหัสเกี่ยวกับเนื้อหา (codes of content) ต้องวิเคราะห์ออกมาว่า ปัจจัยเหล่านี้ให้การสนับสนุนเรื่องราวอย่างไร

1.1.2 การถ่ายทอดเรื่องราว บรรยายภาพ อารมณ์

1) เรื่องราว (story) จากผลการวิจัยพบว่า การถ่ายภาพของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ทุกคนจะต้องมีเรื่องราวที่ต้องการถ่ายทอดลงในภาพ ซึ่งเรื่องราวนั้นต้องมีความชัดเจน เมื่อผู้ชมภาพแล้วสามารถเข้าใจได้ในทันทีว่าผู้ถ่ายภาพต้องการสื่อสารอะไร ได้แก่ คอบโจทซ์วัตถุประสงค์การถ่ายภาพ ถ้าไม่มีเรื่องราวจะต้องสร้างจากสถานที่จริง เช่น มีคนเข้าไปอยู่ในภาพเพื่อให้เรื่องราวสมบูรณ์ ถ้าเป็นช่วงเวลาก่อนพระอาทิตย์ขึ้นหรือหลังพระอาทิตย์ตก นักถ่ายภาพมืออาชีพจะเน้นที่แสง สี ณ ขณะนั้น ขณะที่ช่วงเวลาพระอาทิตย์ขึ้นแล้วจะเน้นไปที่วิถีชีวิตของผู้คนกับสถานที่แต่แสงต้องสวย กรณีที่รับจ้างถ่ายภาพจะต้องตรงใจผู้ว่าจ้าง นอกจากนี้การถ่ายภาพต้องเน้นจุดเด่นหรือจุดขายของสถานที่แห่งนั้น มีสิ่งหนึ่งที่นักถ่ายภาพมืออาชีพระบุไว้คือ เรื่องราวต้องชัดเจน แสงสวย สามารถกระตุ้นความต้องการให้ผู้ชมภาพอยากไปชมสถานที่แห่งนั้นด้วยตาของตนเอง ทั้งนี้ทั้งนั้นภาพถ่ายทุกภาพจะต้องมีประธานหรือวัตถุหลักในภาพถ่ายเสมอ

2) บรรยากาศของภาพ (atmosphere) จากผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศ เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวเด่นชัดขึ้น ซึ่งจะต้องสอดคล้อง หรือกลมกลืนกับเรื่องราวของภาพ โดยจะต้อง เข้ากันกับเรื่องราว ซึ่งสร้างจากสถานที่จริง ณ ขณะนั้น โดยนักถ่ายภาพมืออาชีพระบุว่าบรรยากาศช่วยเติมเรื่องราว เติมความแปลกให้เรื่องราวเด่นชัดขึ้น แต่ถ้ามีกิจกรรมเสริมจะต้องไม่ผิดธรรมชาติ หมายถึงกลมกลืนกับเรื่องราว เช่น คนหาปลาในแม่น้ำ เรือประมงในทะเล หรือนักท่องเที่ยวใส่ เสื้อกันหนาวชมทิวทัศน์ที่มีทะเลหมอก เป็นต้น

3) อารมณ์ของภาพ (mood) จากผลการวิจัยพบว่า ภาพที่ดีต้องมีผลทางใจ หรือตอบสนองอารมณ์ต่อผู้ชมภาพให้คล้อยตามไปกับภาพ ได้แก่ มีโทน แสงสี สวยงาม พร้อมให้ผู้ชมภาพมีความต้องการไปสัมผัสด้วยตาของตนเอง นักถ่ายภาพมืออาชีพที่ทำหนังสือท่องเที่ยวมักจะเติมอารมณ์การท่องเที่ยวเพื่อเสริมเรื่องราวและบรรยากาศในช่วงแสงสีสวยๆ ซึ่งอาจ

มีคนร่วมอยู่ในภาพด้วยหรือไม่ก็ได้ ขณะที่นักถ่ายภาพบางท่านที่เน้นถ่ายภาพทิวทัศน์อย่างเดียว ไม่สนใจการใส่กิจกรรมเสริมไปในภาพ จะมีวิธีการเติมอารมณ์ด้วยมุมมองของเลนส์จากเลนส์มุมกว้างหรือเลนส์เทเล ประการสำคัญอารมณ์ของภาพที่นักถ่ายภาพมืออาชีพจะนำเสนอจะเป็นเรื่องของแสง สี ช่วงเข้าอาจจะเป็นอารมณ์ของความอบอุ่น ความชุ่มฉ่ำทำให้ใจเบิกบาน ขณะที่ภาพถ่ายช่วงหลัง พระอาทิตย์ตกไปแล้วจะเป็นอารมณ์ของความเหงา ความหนาว

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพ จะต้องใส่เรื่องราว บรรยากาศและอารมณ์ให้กับภาพนั้นเนื่องจากมนุษย์เราเป็นสัตว์สังคม มีความรู้สึก มีอารมณ์ และมีจริยธรรมซึ่งแตกต่างจากสัตว์ชนิดอื่น ภาพถ่ายที่มีเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่ดีในภาพอาจทำให้ผู้ชมภาพสามารถมองภาพนั้นได้นานโดยไม่รู้สึกเบื่อ ไม่ว่าจะหยิบภาพนั้นขึ้นมาดูเมื่อไรก็มีความรู้สึกร่วมกับภาพทุกครั้ง

ซึ่งผลจากการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2554ข: ระบบออนไลน์) ได้ให้คำจำกัดความของการ สื่อความหมายเกี่ยวกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ ได้แก่ หนึ่ง เรื่องราวของภาพ (story) จะต้องมีความชัดเจน เมื่อผู้ชมภาพแล้วสามารถเข้าใจได้ ในทันทีว่าผู้ถ่ายภาพต้องการสื่อสารอะไร สอง บรรยากาศของภาพ (atmosphere) เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวเด่นชัดขึ้น ซึ่งจะต้องสอดคล้อง หรือกลมกลืนกับเรื่องราวของภาพ และสาม อารมณ์ของภาพ (mood) ภาพที่ดีต้องมีผลทางใจหรืออารมณ์ต่อผู้ชมภาพให้คล้อยตามไปกับภาพ เช่น ความสุข ความเศร้า ความเหงา ความลำบาก ความเจ็บปวด ความดีใจหรือเสียใจ

1.1.3 สถานที่ในการถ่ายภาพ จากผลการวิจัยเกี่ยวกับสถานที่ถ่ายภาพ พบว่าถ้าเป็นสถานที่เดิมที่นักถ่ายภาพมืออาชีพเคยไปมาแล้ว ทุกคนจะต้องเปลี่ยนมุมมองในการถ่ายภาพใหม่ให้แตกต่างจากครั้งก่อน เช่น ตระเวนหาจุดที่สวยงามที่สุดก่อนการถ่ายภาพ หรืออาจจะเป็นมุมเดิมแต่รอจังหวะแสงด้วยใจที่มุ่งมั่น อดทน และอาจใช้เวลาหลายวันเพื่อผลของภาพที่ตนเองต้องการ แต่ถ้าเป็นสถานที่แห่งใหม่จะต้องใช้เวลาในการสำรวจก่อนถ่ายภาพมากกว่าโดยเริ่มตั้งแต่การศึกษาสถานที่แห่งนั้นจากภาพเก่าๆ ของนักถ่ายภาพที่เคยไปมาแล้วและมีภาพตัวอย่างที่เผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆ เช่น สื่อสิ่งพิมพ์หรือสื่อออนไลน์ และได้บอกข้อมูลการเดินทางไว้อย่างละเอียด รวมทั้งฤดูกาล ภูมิศาสตร์ ที่ตั้ง เวลานั้นขึ้น น้ำลง เป็นต้น แล้วจึงกำหนดจุดการถ่ายภาพไว้คร่าวๆ ในใจ เมื่อไปถึงสถานที่ถ่ายภาพแล้วจะใช้เวลามากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความกว้างใหญ่หรือความน่าสนใจของสถานที่ นักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่จะไม่ลืมนับที่ภาพทิวทัศน์ระหว่างเส้นทางไว้ด้วย โดยเฉพาะเมื่อพบปรากฏการณ์เรื่องแสง สีและสถานที่ นอกจากนี้อาจมีภาพที่ถ่ายออกมาแล้วจะต้อง สื่อถึงสถานที่และมีสภาพแสงสวยงามน่าประทับใจ

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพต้องวางแผนไว้อย่างละเอียดทั้งในส่วนสถานที่เดิมและสถานที่แห่งใหม่ด้วยเหตุผลประกอบข้างต้น เนื่องจากการถ่ายภาพเป็นอาชีพที่ต้องเลี้ยงตนเอง นักถ่ายภาพต้องป้องกันความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นในทุกขั้นตอนของการทำงาน เพื่อให้ภาพถ่ายมีความสวยงาม สามารถสื่อความหมายได้อย่างครบถ้วนก่อนเผยแพร่ผ่านสื่อต่อไป

การวางแผนเรื่องของสถานที่ถ่ายภูมุนั้น สอดคล้องกับ สมเกียรติ ตั้งนโม (2554: ระบบออนไลน์) ซึ่งได้ระบุว่า เมื่อจะวิเคราะห์ถึงความหมายที่ถูกสร้างมาในงานภาพถ่ายหรือภาพนิ่งต่างๆ เราจะต้องพิจารณาถึงหลักเกณฑ์ของเนื้อหา (codes of content) เราสามารถวิเคราะห์ภาพต่างๆ ได้โดยการถามคำถาม เช่น คิดหรือวางแผนอะไรก่อนถ่ายภูมุนี? ซึ่งคำตอบต่อคำถามดังกล่าวอาจรวมประเด็นเรื่องวัตถุ ฉาก สี สัน และสถานที่

1.2 เทคนิคการสื่อความหมาย

1.2.1 ระนาบภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ จากผลการวิจัยพบว่า การสร้างสรรค์ภาพจากการถ่ายภาพมุมสูง มุมระดับสายตา และมุมต่ำของนักถ่ายภาพ ขึ้นอยู่กับลักษณะที่ตั้งของสถานที่ วัตถุประสงค์การถ่ายภาพให้มีความเหมาะสม น่าสนใจ สวยงาม และความชอบส่วนบุคคล โดยนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ถ่ายภาพทะเลส่วนหนึ่งจะมีความเห็นว่าโดยลักษณะของทะเลจะเป็นแนวกว้าง ลักษณะภาพที่ได้จะมีลักษณะแบน ดังนั้นจะต้องใช้มุมสูงถ่ายภาพในลักษณะภาพแนวตั้ง อีกส่วนหนึ่งชื่นชอบถ่ายภาพด้วยมุมต่ำใกล้กับคลื่นน้ำทะเลเพื่อให้เป็นจุดเด่น เป็นเส้นนำสายตาถึงแม้ว่าจะเป็นภาพแนวนอน แต่จะมีความลึกของภาพ ส่วนภาพทิวทัศน์ธรรมชาติและทิวทัศน์สิ่งก่อสร้างมีความเห็นสอดคล้องกันว่าขึ้นกับรูปทรง ลักษณะของวัตถุที่ต้องการถ่าย โดยมุมสูงจะสื่อความหมายในลักษณะของความกว้างใหญ่ แต่ถ้าถ่ายภาพแนวระนาบหรือระดับสายตาแสง ณ ขณะนั้นจะต้องสวย

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากการสร้างสรรค์มุมมองของการถ่ายภาพ ขึ้นกับวัตถุประสงค์ในการถ่ายภาพว่าต้องการได้ภาพถ่ายชนิดใดจากสถานที่แห่งนั้น โดยสถานที่เดียวกันนักถ่ายภาพมืออาชีพสามารถสร้างสรรค์มุมมองได้อย่างหลากหลาย ทั้งมุมสูง มุมต่ำและมุมระนาบหรือระดับสายตาตามความเหมาะสม

ซึ่งระนาบภาพดังกล่าว สอดคล้องกับ ธนิต วงศ์ศรีชาลย์ (2553: 133-140) ที่ระบุว่าระดับมุมมองนั้นแบ่งเป็น 3 ระดับคือ มุมมองจากพื้นสู่อากาศ (ant eye view หรือ worm eye view) มุมมองระดับสายตาตามมนุษย์ (man eye view หรือ normal eye view) และมุมมองจากอากาศสู่พื้น (bird eye view)

1.2.2 ฤดูกาลการถ่ายภาพ จากผลการวิจัยจากนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า ในฤดูฝนความชุ่มฉ่ำสดชื่น ป่ามีสีเขียว มีสายน้ำ และวันที่ฟ้าเปิดจะสวยงามมาก อาจพบ

ปรากฏการณ์รู้กึนน้ำ ทำให้ภาพมีความโดดเด่นมากยิ่งขึ้น ขณะที่ปลายฝนต้นหนาวนั้น ยังมีความชุ่มฉ่ำของน้ำช่วงปลายฤดูฝน ท้องฟ้ามีความสวยงามเพราะเป็นช่วงค่อนของฤดูหนาว ซึ่งนักถ่ายภาพมืออาชีพจะมีวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพซึ่งจะต้องไปให้ถูกสถานที่ ถูกฤดูกาล จึงจะบรรลุวัตถุประสงค์การถ่ายภาพ ส่วนการถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลนั้นพบว่า ทะเลฝั่งอันดามันจะสวยงามช่วงเดือนพฤศจิกายน-เมษายน ส่วนทะเลฝั่งอ่าวไทยสวยงามช่วงเดือนเมษายน-พฤศจิกายน

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนหนึ่งชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ในฤดูฝน เพราะมีความสดชื่น มีสีเขียวของป่าไม้ มีน้ำหมายถึงความอุดมสมบูรณ์ และในฤดูกาลนี้จะมีปรากฏการณ์เกี่ยวกับฟ้าหลังฝน รู้กึนน้ำ ขณะที่ฤดูปลายฝนต้นหนาว เป็นช่วงที่เป็นช่วงค่อนของฤดูฝนกับฤดูหนาวทำให้บรรยากาศของทิวทัศน์ยังมีความสดชื่น ป่าเขียว ยังมีน้ำมากและท้องฟ้าที่สวยงาม ส่วนฤดูร้อนจะเป็นเรื่องของการถ่ายภาพทะเลเสียเป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามนักถ่ายภาพมืออาชีพยังมีความเห็นว่าการเดินทางไปถ่ายภาพจะต้องถูกสถานที่ และฤดูกาลจึงจะบรรลุวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพ

ความเห็นดังกล่าวสอดคล้องกับ ธนิต วงศ์ศรีชลาลัย (2553: 36) ที่ระบุว่า การศึกษามุมถ่ายภาพของสถานที่ เป็นสิ่งที่ช่วยให้เราอยู่ถูกที่ แต่แค่นั้นยังไม่พอ เราควรอยู่ให้ถูกเวลาด้วย เพราะจะช่วยให้ได้ภาพที่สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1.1 จากผลการวิจัยเรื่องการสื่อความหมายในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่า ข้อจำกัดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ซึ่งมีผลต่อคุณภาพของภาพทิวทัศน์นั้นคือช่วงฤดูกาลและระยะเวลาในการถ่ายภาพ ในขณะที่สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศ เช่น เนชั่นแนลจีโอกราฟิก จะมีนโยบายที่ชัดเจนและมอบหมายงานให้นักถ่ายภาพไปล่วงหน้าเป็นระยะเวลานานนับปี แต่ในขณะที่นักถ่ายภาพมืออาชีพของประเทศไทยมีเวลาน้อย อาจใช้เวลาน้อยที่สุดประมาณ 1-2 วัน ปานกลางประมาณ 3-4 วัน ถ้าอย่างมาประมาณ 1 สัปดาห์ นักถ่ายภาพมีเวลาในการใช้สัณยะ คัดมุมมองภาพด้วยระยะเวลาที่น้อยกว่า การถ่ายทอดเรื่องราวบรรยากาศ อารมณ์ในภาพถ่ายจะถูกจำกัดด้วยระยะเวลาและฤดูกาล รวมทั้งคุณภาพของแสงด้วย ดังนั้น การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง โดยการวางแผนในเรื่องฤดูกาลและระยะเวลาในการเดินทางไปถ่ายภาพให้เหมาะสม คิดสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย กำหนดมุมภาพไว้ในใจคร่าวๆ หรืออาจเขียน story board เตรียมอุปกรณ์ไปเติมให้ภาพถ่าย ในช่วงก่อนเดินทางไปถ่ายภาพ และเมื่อไปถึงสถานที่ถ่ายภาพ จะต้องพยายามคิดเรื่องราวให้กับภาพถ่าย บรรยายภาพที่จะช่วยเสริมให้เรื่องราวโดดเด่นขึ้นและ รอคอยจังหวะแสงที่สวยงาม นอกจากนี้ นักถ่ายภาพที่ต้องการเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าหรือ มืออาชีพในอนาคต อาจต้องใช้เวลาอยู่ในสถานที่ถ่ายภาพด้วยระยะเวลามากขึ้น เช่น เพิ่มจำนวนวันในสถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิม แล้วรอจังหวะแสงที่สวยงามก่อนบันทึกภาพ เพื่อคุณภาพของภาพที่ดีกว่านักถ่ายภาพระดับเดียวกัน

1.1.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยอาจใช้เวลาว่างช่วงหยุดเรียนแล้วรวมกลุ่มกันในลักษณะชมรมแล้วออกไปถ่ายภาพด้วยวิธีการเดียวกับข้อ ก. หรือระยะเวลาที่อำนวยเพื่อคุณภาพของภาพที่ดีขึ้นกว่าเดิม

1.1.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทางวิชาการ โดยการนำผลการวิจัยไปให้คำแนะนำกับนักศึกษา หรืออาจจัดสถานที่ในการถ่ายภาพให้นักศึกษาได้ไปเรียนในภาคปฏิบัติ

1.1.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างเพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป โดยอาจมีการทำวิจัยการถ่ายภาพชนิด ภาพบุคคล ภาพสารคดี ภาพแมคโคร เป็นต้น

1.1.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัยสามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

1.2 สถานที่ถ่ายภาพทิวทัศน์ในประเทศไทยมีอยู่อย่างจำกัด ส่วนใหญ่จะเป็นสถานที่ขุดนิคมหรืออุทยานแห่งชาติ เส้นทางคมนาคมสามารถเดินทางไปได้สะดวก มีที่พักและร้านค้าให้บริการ สินค้าอุปโภคบริโภค ส่วนสถานที่อื่นๆ เช่น เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือสถานที่แห่งใหม่ที่ยังไม่เป็นที่รู้จักหรือเปิดสู่สายตานักท่องเที่ยวโดยทั่วไป การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.2.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัย ไปปรับใช้เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง โดยการวางแผนในเรื่องสถานที่ถ่ายภาพ และมุมถ่ายภาพในหลากหลายมุมมอง โดยเฉพาะอัตลักษณ์ของสถานที่แห่งนั้น คิดสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย กำหนดมุมภาพไว้ในใจคร่าวๆ หรืออาจเขียน story board เตรียมอุปกรณ์ไปเติมให้ภาพถ่าย ในช่วงก่อนเดินทางไปถ่ายภาพ และเมื่อไปถึงสถานที่ถ่ายภาพ จะต้องพยายามคิดเรื่องราวให้กับภาพถ่าย บรรยายภาพที่จะช่วยเสริมให้เรื่องราวโดดเด่นขึ้นและรอกอย่งหะแสงที่สวยงาม โดยศึกษามุมถ่ายภาพที่สามารถสร้าง ความโดดเด่นให้กับสถานที่อาจจะเป็นระนาบมุมสูง มุมต่ำหรือแนวระนาบสายตา นอกจากนี้ นักถ่ายภาพที่ต้องการเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าหรือมืออาชีพในอนาคต อาจต้องรอกอย่งหะ แสงที่สวยงามก่อนถ่ายภาพเพื่อคุณภาพของภาพที่ดีกว่านักถ่ายภาพระดับเดียวกัน

1.2.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยอาจใช้เวลาว่างช่วงหยุดเรียนแล้วรวมกลุ่มกันในลักษณะชมรมแล้วออกไปถ่ายภาพด้วยวิธีการเดียวกับแนวคิดในข้อ ก. หรือสถานที่ซึ่งมีความสะดวก และปลอดภัย

1.2.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปเพื่อพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทางวิชาการ โดยการนำผลการวิจัยไปให้คำแนะนำกับนักศึกษา หรือ อาจจัดสถานที่ในการถ่ายภาพให้นักศึกษาได้ไปเรียนในภาคปฏิบัติ

1.2.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างเพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป โดยอาจมีการทำวิจัยการถ่ายภาพชนิด ภาพบุคคล ภาพสารคดี ภาพแมคโคร เป็นต้น

1.2.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัยสามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

ผังการนำเสนอผลการวิจัย
เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์

2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์

2.1 อุปกรณ์การถ่ายภาพ

2.1.1 กล้องถ่ายภาพ D-SLR

Canon 5d markII 5d 60d 30d 20d 450d

Nikon d700 d200 d3x d3s d3

2.1.2 เลนส์ถ่ายภาพ

Canon

20 m.m. f2.8

24 m.m. f/2.8

16-35 m.m. f/2.8L

17-40 m.m. f/4L

28-70 m.m. f/2.8L

24-105 m.m. f/4L IS

50 m.m. f/1.8

70-200 m.m. F/4L

70-200 m.m. f/2.8L IS

Nikon

14-24 m.m. f/2.8G ED

16 m.m. f/2.8D'

18-35 m.m. f3.5-4.5D IF ED

24-70 m.m. f/2.8G ED

24-120 m.m. f/3.5-5.6D

75-300 m.m. f/4.5-5.6

80-200 m.m.f/2.8D ED

85 m.m. f/1.4G

Sigma

14 m.m. f/2.8

2.1.3 ระบบ (mode) ถ่ายภาพ

A AV M

2.1.4 ช่องรับแสง

จำนวน 8 คน ใช้ $f/8-22$

จำนวน 1 คน ใช้ $f/1.4-5.6$

2.1.5 ระบบโฟกัส

แบบ manual และล็อกโฟกัส hyperfocal 1 ใน 3 ของภาพ โฟกัสแบบเฉลี่ย และโฟกัสที่ประธานภาพ

2.1.6 ระบบวัดแสง

แบบเฉลี่ยทั้งภาพหรือเฉลี่ยแบบหลายส่วน เฉลี่ยหนักกลาง และเฉพาะจุด

2.1.7 การตั้งค่าไวแสง (ISO)

ต่ำสุดของกล้องยกเว้นการถ่ายภาพกลางคืนจะสูงกว่านี้

2.1.8 อุปกรณ์เสริม

ก. ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์ ในสภาพแสงน้อย

ข. ฟิลเตอร์โพราไลซ์เพื่อคัดแสงสะท้อนและเพิ่มความอิ่มตัวของสีใน

ภาพถ่ายและกราฟิกสีเทาครึ่งซีกในสภาพความเปรียบต่างแสงสูง

2.2 เทคนิคการถ่ายภาพ

2.2.1 องค์ประกอบภาพ

ความลงตัวของวัตถุในภาพตามกฎสามส่วน เส้นและจุดตัด 9 ช่อง

2.2.2 การจัดเฟรมแนวตั้ง แนวนอน

2.2.3 ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลัง

ฉากหน้าไม่รก ฉากหลังสบายตา ถ้าประธานเด่น ไม่จำเป็นต้องมีกรอบ

2.2.4 เฉดสี ช่วงเวลาของวัน

ก่อน-หลังพระอาทิตย์ขึ้น-ตก ไม่เกิน 1 ชั่วโมง

กลางวัน 08.00-11.00 น. 15.00-16.00 น.

2.2.5 ความแข็ง ความอ่อนของภาพ

การตัดเฉดสี เฉดสีนุ่มเย็น และเฉดสีกลางๆ

2.2.6 การตั้งแฟ้มข้อมูลก่อนถ่ายภาพและตกแต่งภาพ

ตั้งถ่าย RAW file ตกแต่งภาพน้อยมาก

เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ในทางเทคนิค การถ่ายภาพทิวทัศน์ไม่ได้มีความยุ่งยากมากไปกว่าการถ่ายภาพแขนงอื่นๆ แต่อย่างใด แต่ความท้าทายของการถ่ายภาพแขนงนี้ก็คือ ความไม่แน่นอน ซึ่งนอกเหนือความสามารถในการควบคุมของมนุษย์ เช่น แสง จังหวะของเมฆ สีสนของท้องฟ้า สเปกตรัมที่ปรากฏตามพระอาทิตย์ตก หรือความโปร่งของบรรยากาศที่ปรากฏให้เราเห็น

อุปกรณ์การถ่ายภาพ

อุปกรณ์การถ่ายภาพในที่นี้ประกอบด้วย กล้องถ่ายภาพที่ประกอบด้วยเครื่องวัดแสง โหมดบันทึกภาพ ความไวชัตเตอร์ การตั้งค่าไวแสง เลนส์ถ่ายภาพที่ประกอบด้วยช่องรับแสงขนาดต่างๆ กัน อุปกรณ์เสริมได้แก่ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ และฟิลเตอร์

1. กล้องถ่ายภาพ

นักถ่ายภาพมืออาชีพทุกคนใช้กล้องถ่ายภาพสะท้อนเลนส์เดี่ยว (digital single lens reflex หรือ D-SLR) ซึ่งสามารถถอดเปลี่ยนเลนส์และใช้อุปกรณ์เสริมในการถ่ายภาพ มี 2 ยี่ห้อคือนิกอน (nikon) และแคนนอน (canon) จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 10 กล้องถ่ายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
ยี่ห้อ nikon		
อภินันท์ บัวหัทธิน	d700 d200	เริ่มต้นและคุ้นเคยจากกล้องยี่ห้อนี้
วราณ สุวรรณโณ	nikon d3 nikon d3s nikon d3x	มีอุปกรณ์ยี่ห้อนี้จำนวนมาก
นพดล กันบัว	d700 d200	มีอุปกรณ์ถ่ายภาพยี่ห้อนี้จำนวนมาก
ยี่ห้อ canon		
พชร วงศ์สินหลัง	30d 20d 450d	คุ้นเคยกับการปรับใช้ คุณภาพสู้สีกัน
วิศาล น้ำค้าง	5d markII 60d	ชอบบุคลิกของยี่ห้อกล้องที่ให้ไฟล์ภาพนุ่ม
จามิกร สุขธรรม	5d markII	คุ้นเคยกับการปรับใช้กล้อง
หัตชัย บุญเนื่อง	5d markII	มีอุปกรณ์ถ่ายภาพยี่ห้อนี้จำนวนมาก
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์	5d	มีอุปกรณ์ถ่ายภาพยี่ห้อนี้จำนวนมาก ชอบบริการหลังการขาย
ธนศ งามสม	5d markII	คุ้นเคยและพึงพอใจกับการใช้กล้องยี่ห้อนี้

อภิรักษ์ บัวหัทธิน

“...กล้อง nikon ครีบ ส่วนมากก็มีไป 2 ตัวอยู่...” (d700 d200) (อภิรักษ์ บัวหัทธิน, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...canon แต่มันก็เหมือนๆ กับยี่ห้ออื่นๆ นะ แต่ว่าเรากันเคยอย่างกล้องแต่ละยี่ห้อ มันออกแบบให้มีการปรับควบคุมนะไม่เหมือนกัน ที่นี้เรากันเคยกับการปรับของยี่ห้อนี้เราก็ใช้ยี่ห้อนี้ ถ้าเป็นยี่ห้อที่อื่นๆ ด้วยกันนะ อะไรมันก็ไม่เหมือนกันเท่าไร (30d 20d 450d)...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ปกติจะใช้กล้องอยู่ประมาณ 3 ตัวก็จะมี nikon d3 nikon d3s และก็มี nikon d3x ไม่บ่อยครับแต่ถ้าเป็น 2 ตัวที่พกบ่อยมากที่สุดก็คือ nikon d3s กับ d3x ใช้ครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ตอนที่เราย้ายรูปใหม่ๆ เลยเนี่ย ต้องบอกผมว่าเกือบทุกคนเลยนะในยุคนั้นนะ ไม่สามารถจะเลือกได้มากนะอะ หนึ่งด้วยงบที่จำกัด ด้วยการที่หาซื้อยาก อะไรก็แล้วแต่ ที่นี้พอถ่ายไปๆ เนี่ย ในยุคฟิล์มเนี่ยผมว่ามันไม่มีอะไรที่แตกต่างกันมากนัก ยุคนั้นก็เลยไม่ได้ซีเรียสอะไรก็ใช้มาตลอด ที่นี้พอเราใช้มาตลอดกับยี่ห้อนั้น พอมาถึงยุคดิจิทัลเนี่ย ยุคถ่ายเปลี่ยนมาถึงดิจิทัลมันก็ยังติดอยู่กับไอ้แบรนด์นั้นนะ ยี่ห้อที่เราใช้ประจำเพราะมันเคยชินเคยมือและอุปกรณ์เสริมต่างๆ accessory ต่างๆ มันเป็นของยี่ห้อนั้นเราก็เลยใช้มาตลอด แล้วมาวันหนึ่งเนี่ยพอถ่ายๆ ไปเนี่ย ถ่ายมาเกือบตลอดชีวิตแล้วเนี่ย มาถึงวันหนึ่งที่เราย้ายมากขึ้นๆ เนี่ย เราก็เริ่มที่จะรู้สึกว้า เอ๊ะ เราชอบสไลด์ไหนมากขึ้นๆ นะอะ เรามานั่งดูสไลด์ของเราส่วนมากของเราจะเป็นสไลด์อะไร และพยายามเลือก character กล้องให้มันเข้ากับสไลด์เราครับ ตอนนั้นไม่มีอะไร โดยปกติเลยผมมักจะมี 2 body ไปเสมออะครับ เพราะว่ามันมีประสบการณ์ว่า เคยถ่ายแล้วกล้องพังคามือไป เราจะต้องมีสำรองไว้กันพลาด สมัยนั้นเป็น nikon จากกล้องฟิล์มมาก็เป็นตั้งแต่ nikon FE FM2 แล้วก็เป็น F4 จนเข้าสู่ยุคดิจิทัล ก็เลยยังใช้ยี่ห้อ nikon จนมาถึง 2 ปีที่แล้วนี้เองผมก็เลยว้า คือพอใช้แล้วกล้องมันเริ่มจะหมดสภาพอีกแหละ กล้องดิจิทัลที่ใช้มา ผมก็เลยเปลี่ยนดู ลองเปลี่ยนดู เพราะว่าเท่าที่รู้สึกมาว่าเอ๊ะตอนหลังมาเนี่ยเราย่างงาน nature เยอะมาก ฉะนั้นภาพ nature เนี่ยของผมนะจะเป็นสไลด์ที่ค่อนข้างจะไม่

แจ้งกระด้าง นุ่มนวล ไม่ต้อง contrast จัดมากมาย ผมก็เลยลองเปลี่ยนดูเป็น canon และก็เปลี่ยนเป็น canon 5d มันก็ให้ character ที่นุ่มนวลอย่างที่ผมต้องการกับ 60d อีกตัวครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขทรามร

“...คือ body ตัวแรกของผมคือ canon มา คือสายแดงคือ EOS5 ชุดเลนส์มันก็ canon มาหมด ก็เลยก็เกียจย้ายไปย้ายมา ก็เกียจประกาศขาย มันก็เลยขายไปเลย ที่ผมชอบ ผมชอบ ผมว่าปุ่มฟังก์ชันของเขาเพราะผมคุ้น แต่ถ้าผมจับ nikon มาก่อน ผมก็อาจอยู่ nikon ยาวไป แต่บังเอิญ body แรกๆ ผม canon EOS5 EOS1n แล้วพอมาเป็นดิจิทัลผมก็ 300d 30d มันก็เลยรู้สึกว่ามัน คือเวลาผมเปลี่ยน body ใหม่ที ถ้าเป็นเลนส์ตระกูล canon เนี่ยผมไม่ต้องไปศึกษาอะไรอะไรอะไร ก็ผมค่อนข้างจะคุ้นเคยกับมันอยู่แล้วว่าปุ่มอันนี้อยู่ตรงนี้ยังงี้ๆ สะ ก็เลยใช้ canon ยาวมาเลย...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

หัตชัย บุญเนื่อง

“...กล้องในใจหรือ คือไม่ได้มีกล้องในใจ มีแต่กล้องที่ใช้อยู่ ผมใช้มานานแล้ว canon ก็เลยไม่ได้เปลี่ยนไปใช้ nikon เพราะคอยทยอยเป็นจาก MF มาเป็น EF ก็จาก canon มา canon จากฟิล์มมาเป็นดิจิทัลก็จะลำบากเพราะมันใช้เลนส์เดิม เลนส์เดิมเราก็เป็นเลนส์ 2.8 เป็น L อยู่แล้ว ไม่ต้องเริ่มต้นใหม่ เปลี่ยนเฉพาะ body ก็ใช้กับเลนส์เดิมได้ทุกตัวซึ่งก็โอเคเราก็ใช้มาตลอด ความคุ้นชินด้วย...” (หัตชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...เมื่อก่อนที่ผมเริ่มหัดผมเคยซื้อ canon A1 มา ก็ตอนนั้นก็ไปซื้อมือสองมาใช้ๆ ได้หน่อยมันก็รวนๆ ก็เลยเปลี่ยนไปเป็น nikon แล้วก็ใช้ nikon มาตลอด เพราะเวลาเรามีเลนส์มีอะไรหลายๆ ตัวแล้ว มันยังเอามาใช้กันได้เปลี่ยน ก็มี d700 d200 ด้วย ความจริง d70 ก็ยังอยู่นะแต่ไม่ได้ใช้ ส่วนใหญ่ก็มี d200 เป็นกล้องสำรองเพราะเดี๋ยวนี้นั้นพอถ่ายในชุดดิจิทัล ไม่ค่อยได้ถ่ายฟิล์มแล้ว เมื่อก่อนชุดฟิล์มผมจะต้องมี hazzelblad อีกตัว เลนส์อีก 3 ตัวกระเป๋าก็จะหนักมากเลย ฟิล์มใหญ่แล้วก็ยังมีพาโนอีกตัวอีก ไปไหนส่วนใหญ่นะของ อ.ส.ท. ก็มีผมนี่แหละที่ถ่ายพาโนตอนนี้ก็เลยเอาไว้วิธีถ่ายแล้วเอามาต่อเป็นพาโน ถ่ายมาก็ต้องกะออกมาก่อน...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...เริ่มถ่ายภาพเองจริงจังแล้วซื้อตัวแรกเลยสมัยนั้นเป็น minolta ก็ใช้ไปได้สักพักหนึ่งกล้องพัง ที่นี้มันก็วนอยู่แถวๆ nikon F801 F801s F601 อะไรอย่างนี้ วนๆ เวียนๆ อยู่แถวนี้แหละครับ F801 มันก็นำราคาตรงกดชัตเตอร์เสร็จมันจะลั่นมันก็ไม่ลั่นมันก็ติดอยู่นั่นแหละ มันก็ติดอยู่ก่อนผมก็เกิดอาการรำคาญๆ แล้วก็ไม่ได้เอาแล้ว พอตีผมว่ามันบังเอิญโชคมันจะไปอย่างนั้นด้วยมั้งชะดามันจะไปอย่างนั้นด้วยก็ไปเจอ บก.สุรเดช (วงศ์สินหลัง) นั่งคุยกันไปคุยกันมา แกก็แนะนำเป็น canon ผมจำไม่ได้แล้วว่าร้านอะไร ไปปั๊บเจอเลยมันมี EOS อยู่ตัวมันเป็น canon เป็น EOS1n เนี่ย แล้วราคาก็ไม่แพงเป็นกล้องมือสอง จนกระทั่งในที่สุดไอ้กล้องตัวนั้นเนี่ยมันก็มีปัญหาอีกด้วยความที่ตอนนี้ไม่อยากเปลี่ยนค่าย แล้วก็เลยซื้อใหม่อีกตัวก็เป็น EOS30 33 หลังจากนั้นก็เริ่มมีกล้องดิจิทัลมาก็เริ่มตั้งแต่ EOS300d 400d 450d แล้วก็มาขึ้นเป็นช่วง 20d 30d นี่ก็ใช้เนะครับ และก็มาเปลี่ยนอีกทีขายหมดใช้ EOS 5d สรุปแล้วที่ใช้ canon นี่ หนึ่งเทคโนโลยีนี้ใช้ได้ สองที่ผมชอบก็คือบริการหลังการขายเท่านั้นเอง แดกต่างกับ nikon นี่มันจะเน้น contrast จัดๆ และสีสดๆ ส่วน canon นี่มันออกมาทางนวลๆ หน้อย ไม่ได้ contrast จัด ไม่ได้คมชัดโดยแทบจะขาดเนื้อเนื้อหนังกันไปได้ ก็ต่างกันบ้างนะครับ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธเนศ งามสม

“...ในมุมมองส่วนตัวของผมเนะครับไม่ว่าจะแบรนด์ไหนค่ายไหนสุดท้ายแล้วเนี่ยมันอยู่ที่มุมมองและที่อยู่ตัวช่างภาพมากกว่า เหตุที่ผมใช้ canon เพราะว่าตั้งแต่ยุคฟิล์มเนะครับผมก็ใช้ canon สมัยฟิล์มผมใช้ canon EOS1n เนะครับ และก็มีเลนส์มีอะไรอยู่ อุปกรณ์พร้อมอยู่แล้ว พอเข้าสู่ยุคดิจิทัลก็ๆ ไม่ลังเลครับที่จะใช้ canon ค่ะเพราะ canon สำหรับการจัดการควบคุมมันง่าย สะดวกสบาย ตอบสนองงานของผมได้ดีมากๆ มีกล้องไปสำรองไปอย่างน้อย 1 ตัวครับ รุ่นเดียวกันครับ...” (ธเนศ งามสม, 2555)

2. เลนส์ถ่ายภาพ

ชนิดเลนส์ที่ใช้ในการถ่ายภาพนักถ่ายภาพมืออาชีพจะยึดหลักของมุมมองในการถ่ายภาพให้เพียงพอต่อการใช้งาน บางท่านใช้เลนส์คุณภาพสูง บางท่านใช้เลนส์คุณภาพปานกลาง จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 11 เลนส์ถ่ายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	พรรณณะ
ยี่ห้อ nikon	
อภิรักษ์ บัวหัทธิน	nikon 18-35 m.m. f3.5-4.5D IF ED 24-70 m.m. f/2.8G ED 75-300 m.m. f/4.5-5.6 ส่วนมากใช้เลนส์ 18-35 m.m.
วราณ สุวรรณโณ	nikon 14-24 m.m. f/2.8G ED 85 m.m. f/1.4G sigma 14 m.m. f/2.8 ที่ใช้มากที่สุดคือ 85 m.m.
นพพล กันบัว	ของส่วนตัวได้แก่ nikon 24-70 m.m. f/2.8G ED 24-120 m.m. f/3.5-5.6D ของ อสท ได้แก่ 16 m.m. f/2.8D 14-24 m.m. f3.5-4.5D IF ED 80-200 m.m. f/2.8D ED ที่ใช้มากที่สุดคือ 24-120 m.m.
ยี่ห้อ canon	
พชร วงศ์สินหรั่ง	canon 16-35 m.m. f/2.8L 70-200 m.m. f/2.8L ที่ใช้มากที่สุดคือ 16-35 m.m.
วิศาล น้ำค้าง	canon 17-40 m.m. 50 m.m. f/1.8 70-200 m.m. f/4L ที่ใช้มากที่สุดคือ 17-40 m.m.
จามิกร สุขทราชมร	canon 16-35 m.m. f/2.8L 16 m.m. f/2.8 24-105 m.m. f/4L 70-200 m.m. f/2.8L ที่ใช้มากที่สุดคือ 16-35 m.m.
หัสชัย บุญเนื่อง	canon 16-35 m.m. f/2.8L 70-200 m.m. f/2.8L
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์	canon 17-40 m.m. 70-200 m.m. f/4L
ธเนศ งามสม	canon 16-35 m.m. f/2.8L 70-200 m.m. f/2.8L

อภิรักษ์ บัวหัทธิน

“...เลนส์มี 3 ตัวเป็นหลัก เลนส์ที่ใช้มากที่สุดคือ wide 18-35 ไซ้ (nikon 18-35 24-70 75-300)...” (อภิรักษ์ บัวหัทธิน, 2555)

นพพล กันบัว

“...ก็มี 24-70 กับ 24-120 ผมจะมี 2 ตัวนะของส่วนตัว ส่วนเลนส์หหลวงของเรานะ อ.ส.ท. แล้วก็ 14-24 ก็ยังใช้อยู่ 80-200 macro 16 มีอีกตัว ที่ใช้มากที่สุดคือ 24-120 ถือมันได้อย่าง

ใจนะ คือเราจะถ่ายครอบกว้าง ถ่ายแคบอะไรอย่างนี้นะ ก็ zoom ได้เลย บางทีบางภาพที่เราอยากจะ zoom ก็ได้อะไรอย่างนี้ ให้อัตนัยยังเป็นตัว f/3.5 ถ้าเป็นให้อัตนัย 24-70 นะ จะเป็น 2.8 ตัวนั้นมันจะแพง แต่ผมว่าจะเอาไปเปลี่ยน ตัวนี้มันเป็นตัวธรรมดา ยังมีตัวแพงอีกตัว 24-120 จะเป็น nano f/4..." (นพพล กันบัว, สัมภาษณ์ 2 พฤษภาคม 2555)

วราณ สุวรรณโน

"...ปกติถ้าเลนส์ที่ใช้บ่อยๆ จริงๆ ในงาน landscape จะมีอยู่ประมาณ 3 ตัวครับคือ เลนส์ 85 นะครับ แล้วก็เลนส์ 14-24 นะครับ และก็ที่เป็นเลนส์ 14 มิลลิเมตร ตัวที่ใช้มากที่สุดคือ 85 มิลลิเมตร จริงๆ มันเป็นมุมที่ค่อนข้างจะมองง่าย มองสบายและตัดเรื่องราวที่ไม่ต้องการได้ค่อนข้างเยอะ เป็นการใชเลนส์กึ่งๆ เทลถ่าย landscape บ่อยมาก..." (วราณ สุวรรณโน, 2555)

เพชร วงศ์สินหลัง

"...ตั้งแต่ 16 มิลไปจนถึง 200 มิล ที่ใช้มากที่สุดน่าจะเป็นช่วงมุมกว้าง (16-35 70-200)..." (เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

จามิกร สุขทรามร

"...ก็มี 16-35 นี่ตัวตัวประจำ และก็ 16 มิลเนี่ยในบางมุมเท่านั้นแหละที่คิดว่าต้องการมุมในระดับสายตาหรือต้องการผลพิเศษของความโค้ง มี 24-105 แต่รูปที่เอามาเนี่ยจะไม่มี 24-105 เลย และก็ 70-200 มากที่สุดคือ 16-35..." (จามิกร สุขทรามร, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

"...เลนส์ที่ใช้หลักในการทำงาน 3 ตัว คือ 16-35 กับ 70-200 100 มาโคร ใช้ถ่ายภาพเล็กๆ ถ่ายมาโคร ถ่ายดอกไม้ ประกอบภาพประกอบงาน หลักๆ ใช้อันนี้ ส่วนพวก 24-70 พวกนี้ไม่ค่อยได้ใช้ บางคนชอบ แต่ผมไม่ค่อยได้ใช้..." (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

"...จริงๆ แล้วเลนส์ที่ผมถ่ายๆ landscape เนี่ย มันก็มี ก็เกือบทุกตัวผมว่าถ่ายได้หมดเลยนะ แต่ว่าถ้าเป็น wide angle เนี่ย การจัดองค์ประกอบค่อนข้างจะต้องซีเรียสนิดหนึ่ง เพราะมันเก็บทุกอย่างที่อย่างทั่วบริเวณนั้นเลย อะไรที่มันไม่ควรเข้าไม่ควรอยู่ในเฟรมเนี่ย เราก็ต้องพยายามที่จะหามุมแล้วก็ crop ให้มันลงตัวที่สุดและที่สำคัญ wide angle เนี่ย มันถ่ายเนี่ยพอเรื่องราวมันเยอะ

เนื้อมันจะต้องมีองค์ประกอบที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์ มันจะต้องมีอย่างที่เราๆ ต้องหากันอยู่เสมอคือ fore ground นะฮะ subject และก็มี back ground ฉะนั้นไอ้ตรงเนื้พอเป็น wide angle เนื้ มันต้องหาให้เจอ พอหาไม่เจอปุ๊บเราก็จจะต้องหาที่มัน crop ลงไปเนื้คัดเฉพาะส่วนลงไป พอเฉพาะส่วนเนื้มันอาจจะเป็น normal 50 หรือว่าเป็นเทเลไปก็ได้ พอเป็นไอ้ตรงเนื้มันจะถ่ายง่ายขึ้นแล้ว เพราะว่าไอ้การที่เจาะเฉพาะส่วนแล้วเนื้ในบริเวณนั้นมีแสงที่สวยงาม และมี curve ที่สวยงาม มีทิวเขาหรือต้นไม้ที่ลดหลั่นกันเนื้เลนส์เทเลจะช่วยได้เยอะครับ เลนส์ที่ผมใช้อยู่ตอนนี้เป็นเลนส์ wide angle ที่มีอยู่ตัวเดียวละ เลนส์ wide angle ก็คือเลนส์ zoom 17-40 มิลของ canon ครับ เลนส์ Normal ก็เป็นเลนส์ 50 มิล 1.8 แล้วก็ เทเลนี่ก็เป็น zoom คือ 70-200 f/4 ครับ ทั้ง 3 ตัวเนื้ผมใช้พอๆ กันเลย คือจะติดกระเป๋าอยู่ตลอดเวลาเลยละ เป็นเลนส์ที่จิงหะไหน โอกาสไหนเหมาะ ผมก็จะใช้ตัวนั้นทันทีเลยครับ เปอร์เซนต์เนื้สำหรับผมเองเนื้ก็คงจะใช้ wide angle มากกว่าครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ส่วนใหญ่ใช้เลนส์ไวด์ ส่วนใหญ่แล้วผมใช้เลนส์อยู่ ถ่ายทิวทัศน์นี่ใช้เลนส์อยู่ 2 ตัวคือ EF 17-40 4L เนื้ ตัวนี้ผมถือว่าเป็นเลนส์ L ที่ราคาถูกนะซื้อมาสองหมื่นกว่าบาท ตัวนี้ถือว่าราคาถูกและก็ได้ใช้ได้ดี แต่ถ้าถามว่ามันคงสู้ 16-35 ไม่ได้หรอก แต่ว่าในยุคดิจิทัลเนื้มันจูนกันได้ อาจจะแต่งเล็กแต่งน้อย สีก็ใกล้เคียงหรือว่าอีกตัวหนึ่งที่ผมใช้ในระยะที่ต้องดึงภาพไกลๆ ก็คือ 70-200 จุ้นถ้าเกิดว่าผมไม่ซีเกียจสุขภาพดีๆ ไม่ซีเกียจเนื้ ผมจะพก 17-40 กับ 70-200 ไป นะครับ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, สัมภาษณ์ 9 เมษายน 2555)

ธเนศ งามสม

“...ผมมีเลนส์ค่อนข้างน้อยนะครับเมื่อเทียบกับนักถ่ายภาพท่านอื่นๆ แต่เลนส์ที่ผมมีเนื้ ตลอดเวลา 15 ปีที่ผ่านมาเนื้ ผมรู้สึกว่ามันลงตัวกับผมมากและก็ไม่เป็นภาระในการแบกหามมากเกินไปนัก มีเลนส์ 16-35 มิล 1 ตัว มี 70-200 f/2.8 1 ตัว และก็มีเลนส์ 100 macro 1 ตัวเท่านั้นครับแล้วก็มีแฟลช จริงๆ ถ้ามองสัดส่วนพอๆ กันนะครับระหว่าง 16-35 กับ 70-200...” (ธเนศ งามสม, 2555)

3. รูปแบบ (mode) ถ่ายภาพ

ระบบบันทึกภาพในกล้องถ่ายภาพชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยว (digital single lens reflex หรือ D-SLR) นั้นมีให้ผู้บริโภคเลือกใช้อย่างหลากหลาย แต่ระบบการถ่ายภาพที่ผู้ที่นิยมของนักถ่ายภาพมืออาชีพคือ AV หรือ A และ M เป็นหลัก จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 12 รูปแบบ (mode) ถ่ายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง			ทรรศนะ
อภิสิทธิ์	บัวหักดี	M	
เพชร	วงศ์สินหลัง	AV	
วราณ	สุวรรณโณ	A	
วิศาล	น้ำค้าง	AV M	
จามิกร	สุขธรรม	AV ชัตเตอร์ B	
หัสชัย	บุญเนื่อง	AV ชัตเตอร์ B	
นพดล	กันบัว	M	
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	AV M	
ธเนศ	งามสม	AV	

อภิสิทธิ์ บัวหักดี

“...ผมถ่ายใช้ manual ตลอดแหละไม่ค่อยได้ใช้ A...” (อภิสิทธิ์ บัวหักดี, 2555)

เพชร วงศ์สินหลัง

“...เวลาถ่ายภาพวิวทิวทัศน์นี้ผมจะใช้โหมด AV แล้วก็กดชัตเตอร์เองเพราะว่ามันเร็ว...”

(เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ทั้งหมดจะเป็นโหมด A หหมดเลยครับ ก็คือผมจะเลือกกระชัตเตอร์ที่ต้องการเท่านั้นเอง...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ถ่ายภาพให้อยู่ 2 อย่างในชีวิตเท่านั้นที่ใ้ช้มากที่สุดคือโหมด manual โหมด M กับ โหมดคือระบบ AV ในสถานการณ์ที่แสงเคลียร์ๆ นะครับ แสง balance แสงดีนี่นะครับ ระบบออโตเนี่ยให้อะไรที่แม่นยำมาก ระบบ AV นี่ให้อะไรที่แม่นยำมาก แต่ถ้าเกิดว่าเจอสภาพแสงที่มันซับซ้อน ระบบ manual จะให้ความแม่นยำสูง ครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขธรรม

“...ผมใช้โหมด AV ชัตเตอร์ B...” (จามิกร สุขธรรม, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...AV ชัตเตอร์ B...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...manual ส่วนใหญ่ติดมาจากเมื่อก่อนเนี่ย...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ถ้าเป็นทิวทัศน์นี่ M ครับ M กับ AV ครับ ความคุ้นเคยก็ใช่ ความชอบก็ใช่ เพราะว่าปกติถ่ายทิวทัศน์นี่ต้องดูความชัดลึก ดูชัตเตอร์ว่าตอนนี้ชัตเตอร์มันได้หรือว่าไม่ได้แล้วเนี่ย เวลาเรามองไปแล้วถ้ามันเป็นภาพที่มีเวลาเยอะๆ มากๆ เนี่ยก็จะปรับแต่งยังงี้ก็ปรับแต่งกันไปก็ M นะครับ ส่วนใหญ่ถ่ายทิวทัศน์มันไม่ได้ต้องเร่งรีบถึงขนาดต้องเอาให้ได้เดี๋ยวนั้น ส่วนใหญ่ก็ M กับ AV...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ชเนศ งามสม

“...โหมด AV ครับ สะดวกคล่องตัวมาก ถ้าเรามองแสงมองสีในภาพรวมนะครับ มันไม่ยากเลยในการวัดแสง พอวัดแสงไม่ยากแล้วเนี่ย โหมดอะไรมันก็ไม่ยาก...” (ชเนศ งามสม, 2555)

4. ช่องรับแสง

การเลือกใช้ช่องรับแสงจะมีผลโดยตรงกับระยะชัดลึกของภาพ ตั้งแต่ที่อยู่ใกล้ไปจนถึงสิ่งที่อยู่ในระยะไกลๆ หากใช้ช่องรับแสงแคบ จะทำให้ภาพมีระยะชัดลึกมาก และมีความคมชัดสม่ำเสมอทั้งภาพ จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 13 ช่องรับแสง

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหักดี	มากกว่า $f/8$ ขึ้นกับฉากหลัง
เพชร	วงศ์สินหลัง	ชอบใช้ที่ $f/8-11$ บางครั้งอาจมากกว่านี้ เพราะภาพที่วัดส่วนใหญ่ f -stop จะเป็นเรื่องรอง โดยพิจารณาที่สปีดชัตเตอร์เป็นหลัก
วราณ	สุวรรณโณ	A ชอบใช้ที่ $f/1.4-f/5.6$ ต้องการเน้นที่วัตถุ ได้ขอบภาพมืด เป็นการนำจุดด้อยของเลนส์มาเป็นจุดเด่น
วิศาล	น้ำค้าง	AV M ชอบใช้ช่วง $f/8-11$ ยังใช้ $f/16-22$ แต่น้อยมาก
จามิกร	สุขทราเมธ	AV ชัตเตอร์ B $f/8-16$ ขึ้นกับฉากหลัง
หัสชัย	บุญเนื่อง	AV ชัตเตอร์ B $f/8-11$ ยังใช้ $f/16-22$ แต่น้อยมาก
นพดล	กันบัว	M ชอบใช้ที่ $f/16-22$ เพราะต้องการควบคุมความชัดลึก
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	AV M ชอบใช้ที่ $f/8-11$ เพราะเป็นช่วงที่ดีที่สุดของเลนส์
ธเนศ	งามสม	AV ชอบใช้ที่ $f/16-22$ เพราะต้องการความชัดลึก

อภินันท์ บัวหภักดี

“...f น่าจะ 8 นะ โฟกัสต้นไม้พร้าวเนี่ยมะพร้าวต้นใกล้ๆ เนื่องจากมันเป็น landscape f ส่วนมากก็จะเป็น $f/8$ ขึ้นไป...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 82 หมู่เกาะอ่างทอง จังหวัดสุราษฎร์ธานี (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...f/11 ชัตเตอร์ 8 วินาที ผมจะใช้ f กลางๆ ก็คือ 8, 11 แต่ถ้าว่าเน้นที่สปีดชัตเตอร์ต่ำหรือสูง ถึงจะมานั้น f ละ จะต้อง f เท่าไหร่ ที่จริงนะการถ่ายภาพทะเลหรือการถ่ายภาพทุกๆ ด้าน การเลือก f ที่จะมีคุณภาพสูงสุดมันเป็นตัวเลือกระดับรองๆ ไม่ใช่สำคัญเลยนะ มันไม่สำคัญว่าเราจะต้องถ่ายที่ f/8 เพื่อคุณภาพดีที่สุด ดีที่สุดก็คือให้ออกมาแล้วภาพเนี่ยมันมีสิ่งที่เราอยากให้เป็น เช่น เราอยากให้มีสปีดต่ำ อยากให้มีชัดลึกมาก หรือชัดตื้น มันก็ควรจะเป็นไปทางนั้น เหมือนบางคนบอกว่าเนี่ยผมอยากจะถ่ายให้มันชัดตื้นด้วยการเปิด f กว้างๆ แต่ผมกลัวว่าคุณภาพของมันจะไม่ดีเพราะว่าดีที่สุดคือ f/8 หรือ f/11 แล้วคุณจะทำยังไง ใช่มั้ย ฉะนั้นก็ต้องเลือกตามเอฟเฟกต์ที่ต้องการสิ...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 83 หาดสามพระยา จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...รูปนี้ตั้ง f-stop ที่ 1.4 เลยครับ จริงๆ แล้วคือตั้งไว้ที่ 1.4 ก็เพราะว่า ไม่อยากให้ได้ฉากหลังชัดมากนักนะครับ แล้วก็เลนส์ตัวนี้มันมีคุณสมบัติก็คือว่า คือเท่าที่ใช้ช้อยก็ถือว่ามันจะมีเขาเรียกว่า vignette ก็คือขอบมืดนะครับ คือถ้าเกิดว่าเราเปิดที่กว้างสุดเนี่ยเราจะพบขอบมืดเยอะสุด ซึ่งจริงๆ แล้ว ก็จะเป็นส่วนหนึ่งหลายคนอาจจะมองว่าเป็นข้อเสีย แต่ผมจะมองเป็นข้อเด่น คือมันจะเน้นไปที่ตรงกลางภาพมากกว่า ก็คือเอาข้อเสียมาเป็นข้อเด่นของเลนส์นะครับ f ที่ใช้บ่อยที่สุดถ่ายภาพ landscape ใช้ไหมครับส่วนใหญ่จะเป็น 1.4 ถึง 5.6 แค่นั้นเองครับ ไม่ค่อยเลยไปกว่านี้เท่าไร เพราะต้องการ vignette ครับต้องการ vignette และก็ต้องการ depth of field ที่ไม่เหมือนรูปเดิมๆ ส่วนใหญ่ผมจะถ่ายไม่ชัดทั้งภาพ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 84 เกาะหมาก จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...ใช้ f-stop ที่ $f/16$ ซึ่งผมจะใช้รับแสงในช่วง 8-16 ขึ้นกับความเหมาะสม อย่างภาพนี้ต้องถ่ายที่ $f/16$ เพราะต้องการให้ภาพชัดลึกและเป็นแนวซิลลูเอท มีการไล่โทนตั้งแต่มืดจนถึงสว่าง ถ้าต่ำกว่านี้การไล่โทนไม่สวย ส่วนมากเลยผมจะใช้ตั้งแต่ $f/8$ ขึ้นไปนะอะ $f/11$ ประมาณนี้ครับ ผมไม่ค่อยชอบ $f/16$ นะอะ เพราะว่ามีเหตุผลส่วนตัวนะอะ เพราะว่าเลนส์บางตัวเนี่ย บางที $f/8$ เนี่ยกับ $f/11$ เนี่ยมันให้ค่าที่ดีที่สุด พอ $f/16$ ไม้มันอาจจะ drop ลงไป ถึงจะดูว่าชัดลึกก็จริงแต่มัน drop ลงไป บางทีที่เราไปใกล้กับวัตถุมากเนี่ยมันทำให้ depth of field เนี่ยสั้น ถึงเราจะเปิด $f/8$ มันก็ยังดูสั้นได้ ฉะนั้นตรงนี้ผมมักจะใช้ f ให้มันสูงมากขึ้นเลยที่จะให้ครอบคลุมอาจจะ $f/16$ ถึง $f/22$ ก็เคยมีเหมือนกันแต่นานครั้ง ครับ งานบางทีที่เราไปถ่ายสถาปัตยกรรมอะไรพวกเนี่ย บางสิ่งบางอย่างที่เราต้องโคลสเข้าไปกับไอ้จุดที่ๆ เป็นให้มันโดดเด่นแล้วมี back ground ข้างหลังเป็นพื้นที่บอกเรื่องราวได้เนี่ย ฉะนั้นไอ้ตรงเนี่ยจำเป็นที่จะต้องเปิด f ให้มันครอบคลุม...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 85 คอยม่อนจองยามเช้า จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...น่าจะ 16 นะครับ ผมต้องการความพลัวของหมอกด้วย และก็มีท้องฟ้า อันนี้เป็นบรรยากาศเสริมเข้าไป f นี่ก็คือ 11 8 บ้าง 16 บ้างอะไรอย่างนี้ครับ กรณีการเลือกใช้ f -stop ต่างกันความจริงก็คือขึ้นกับระยะห่างตั้งแต่ฉากหน้าจนถึงฉากหลังที่เราต้องการนะครับ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 86 ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (จามิกร สุขทรามร)

หัตถชัย บุญเนื่อง

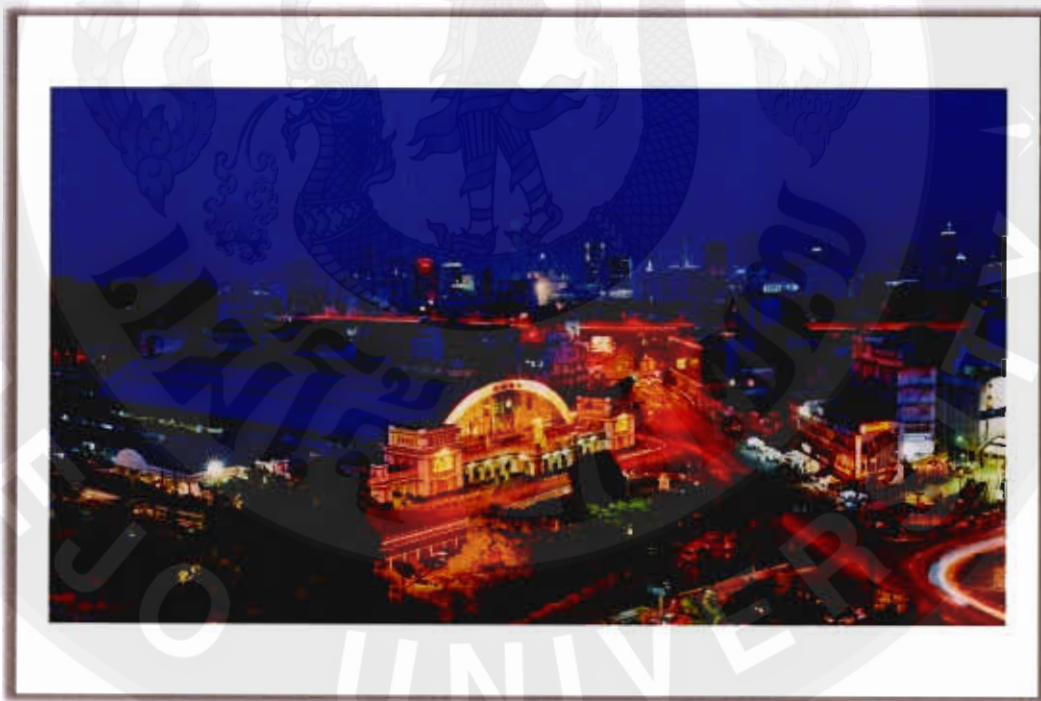
“...อันนี้ ๕/22 ครับ เนื่องจากว่าผมต้องการสปีดต่ำ เพราะอยากได้หมอกที่มันดูไหล ๕/8 ๕/11 นี่แหละครับบ่อยมาก บ่อยมากๆ ยกเว้นบางรูปที่ 2.8 คือมันเฉพาะจริงๆ อันนั้นก็ว่ากัน หนีฉากหลังไม่ออก หรือต้องตัดใจเพราะสปีดมันไม่ได้คือมีอยู่หลายองค์ประกอบ แต่ถ้าคุณได้ ๕/8 11 16 ใช้บ่อยมาก มากที่สุด 8 กับ 11 เยอะมาก...” (หัตถชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 87 ยอดคดอยภูลังกา จังหวัดพะเยา (หัตถชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...f-stop 22 สปีดน่าจะประมาณ 8 วินาทีถึง 10 วินาที ถ้าเป็นพวกนี้จะใช้ขาตั้ง แล้วใช้ f ลึกๆ ไว้ก่อน ความลึกของมันนะฮะ คือบางทีบางภาพมันมีส่วนที่เป็นฉากหน้าอะไรอย่างนี้ และบางทีพวกนี้มันโฟกัสก็มีส่วนสำคัญ บางทีเราต้องเลือกโฟกัสตรงกลาง ส่วนที่เป็นตรงกลางภาพ คือหมายถึงถ้ามันมี fore ground เนี่ย เพราะไอ้กล้องดิจิทัลสู้ฟิล์มไม่ได้ตรงที่ความลึกของมัน บางทีเราโฟกัสไกลๆ ข้างหน้าไม่ชัดเลยเลยขนาดเลนส์ wide f/22 นะไม่น่าเชื่อ สู้ไม่ได้ โอ้โฮ ขนาดกล้อง นี่ยังไม่รู้จะพิสูจน์ยังงี้เพราะว่าผมดูๆ เนี่ยไกลๆ ไปมันไม่ค่อยชัด ขนาดเราใช้ f เท่าไหร่แล้ว 22 แล้วโฟกัสก็ไม่ชัดไกลๆ ไกลนะแต่พอขยายโตๆ สิ ข้างหลังมันไม่ค่อยคม ไม่ค่อยชัด ผมก็ว่าข้อเสียของมันคือสู้ฟิล์มไม่ได้ตรงนี้แหละ ฟิล์มแม่ไอ้โฮ ขนาด f/8 ขนาดนี้ก็มันชัดกระจายแล้วทั้งข้างหน้าข้างหลัง ผมว่ามันจะเป็นที่ระบกกดกับการรับภาพมากกว่า เพราะเลนส์มันก็เลนส์ดีๆ นะ...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 88 สถานีรถไฟหัวลำโพง กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...F/10 นี่ผมชอบถ่ายบางทีก็ AV f/8 AV f/11 เนี่ยส่วนใหญ่ก็ แล้วก็ดูชัดเตอร์
ว่าชัดเตอร์ถือได้ไหม แต่ส่วนใหญ่แล้วก็ tripod นะ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 89 วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...ถ่ายที่ $f/22$ คว้าเพื่อความชัดที่ครอบคลุมทั่วทั้งภาพและผลพลอยได้ก็คือดวงไฟจะเป็นແຈກປະກາຍตาม $f\text{-stop}$ ของภาพ โดยทฤษฎีจะรับการถ่ายภาพทิวทัศน์ก็คือช่วงความชัดใช้ใหม่คว้า ก็คือให้ชัดลึกครอบคลุมทั่วทั้งภาพก็คือตามหลักปกติก็ใช้ที่ $f/16$ ขึ้นไปถึง $f/22$ ถ้าแสงน้อยหน่อยก็จะอยู่ที่ $f/8$ $f/11$ ก็ตามสภาพของแสง สำหรับผมแล้วนี้ ผมจะเลือกใช้ที่ $f/16$ - $f/18$ คว้า เพราะว่ามันก็ครอบคลุมช่วงความชัดได้ทั่วทั้งภาพ และอีกอย่างหนึ่งถ้าลองศึกษาโครงสร้างของเลนส์นะคว้า เลนส์แต่ละตัวจะมีช่วงความคมฉกฉกรรจ์ ในทฤษฎีของนักถ่ายภาพคือช่วงที่ $f/8$ - $f/16$ คว้า ช่วงที่เลนส์มันมีประสิทธิภาพมากที่สุด ผมมักจะใช้ช่วงที่ $f/16$ เพราะมันจะอยู่ในช่วงๆ ที่ดีที่สุดจริงๆ มีหลายภาพนะคว้า โดยเฉพาะภาพ cityscape ที่เป็นหัวข้อพูดคุยในวันนี้ เหตุที่ใช้ $f/22$ ก็เพราะว่าผมต้องการ star จากแสงไฟนะคว้า ใช้คว้าเป็นวัตถุประสงคค์หลัก ถ้าผมไม่ต้องการ star ผมจะ drop ลงมาใช้ที่ $f/16$ ซึ่งคุณภาพของภาพมันจะดีกว่า ถ้าเป็นภาพทิวทัศน์แบบ cityscape...” (ชเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 90 เบตง จั๋งหวัดยะลา (ชเนศ งามสม)

5. ระบบโฟกัสที่ใช้

เมื่อพบภาพเบื้องหน้าที่ถูกใจ ก่อนที่จะถ่ายภาพ นักถ่ายภาพจะต้องมองหาโฟกัสให้ได้เสียก่อนจากนั้นจึงกดชัตเตอร์เพื่อเก็บภาพไว้ในสต็อก สำหรับระบบโฟกัสของกล้องถ่ายภาพดิจิทัลในยุคปัจจุบันนอกเหนือจากการโฟกัสด้วยการปรับด้วยมือแล้ว ยังมีระบบ auto ให้เลือกใช้ตามความถนัดของผู้บริโภค เช่น โฟกัสจุดเดียว โฟกัสหลายจุดหรือแบบเฉลี่ยทั้งภาพ ซึ่งขึ้นกับความถนัดของแต่ละบุคคล จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 14 ระบบโฟกัส

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหักดี	โฟกัสประธาน
เพชร	วงศ์สินหลัง	โฟกัสที่ infinity
วราณ	สุวรรณโณ	โฟกัสประธาน
วิศาล	น้ำค้าง	hyper focal ระยะโฟกัสจุดโฟกัสชัดประมาณ 1 ใน 3
จามิกร	สุขทรามร	hyper focal ระยะโฟกัสจุดโฟกัสชัดประมาณ 1 ใน 3
หัสชัย	บุญเนื่อง	hyper focal ระยะโฟกัสจุดโฟกัสชัดประมาณ 1 ใน 3
นพดล	กันบัว	โฟกัสแบบเฉลี่ยจากกล้องถ่ายภาพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	hyper focal ระยะโฟกัสจุดโฟกัสชัดประมาณ 1 ใน 3
ธเนศ	งามสม	hyper focal ระยะโฟกัสจุดโฟกัสชัดประมาณ 1 ใน 3

อภินันท์ บัวหักดี

“...ส่วนใหญ่จะโฟกัสในส่วนของประธาน โหมดก็ manual ส่วนมากเกือบทั้งหมด ทั้งหมดเลย...”(อภินันท์ บัวหักดี, 2555)

เพชร วงศ์สินหลัง

“...จุดโฟกัสจะใช้ที่ infinity แบบแมนนวลนะ...” (เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...โฟกัสส่วนใหญ่ก็จะเน้นไปที่ประธานมากกว่า ใ้ครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ถ้าตามทฤษฎีนะครับนะ ผมมักจะโฟกัสตามทฤษฎีเสมอถ้าเกิดว่ามันมีๆ ช่วงที่เราเน้นระยะได้ 3 ส่วนเราจะโฟกัส 1 ใน 3 นี่แหละครับ จะครอบคลุมได้ดีที่สุดครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขทราทร

“...ใช้แบบ hyper focal นะครับช่วยก็คือ ผมจัดองค์ประกอบภาพเสร็จก็ระยะจากฉากหน้าถึงฉากหลังก็ด้วยสายตาประมาณสัก 3 ส่วน ระยะโฟกัสจุดโฟกัสชัดอยู่ที่ประมาณ 1 ใน 3 จากนั้นก็ใช้ปรับรูรับแสงแล้วก็เช็คปุ่มเช็คชัดลึก เพื่อจะดูว่า ถ้าเราถ่ายจริงไปแล้วเนี่ยภาพที่เราถ่ายไปแล้วเนี่ยความชัดของภาพเนี่ยเข้าไปลึกถึงฉากที่เราต้องการไหมครับ คือบางที f ที่เราต้องการเนี่ย ถ้าคุมทั้งภาพใช้ 11 ถึง 16 เนี่ย อะใบบางที่ข้างหลังมันชัดไป แต่บางทีบางครั้งเราไม่ได้ต้องการ ณ ขณะนั้นเราอาจจะใช้ 8 หรือ 5.6 ก็ได้ แต่ถ้าเป็นวิวมุมกว้างๆ เนี่ยผมก็จะใช้ตั้งแต่ 8 ขึ้นไปครับถ้าเป็นพวกที่เกี่ยวข้องกับสปีดชัตเตอร์ด้วยอย่างเช่น ถ่ายน้ำตกหรือถ่ายลำธาร ช่วงฤดูฝนนี้ อย่างนี้ต้องคุมทั้ง f ด้วย และสปีดชัตเตอร์ที่มีผลกับความพลัวของสายน้ำที่เราต้องการถ่ายคู่กันไปด้วยครับ...” (จามิกร สุขทราทร, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...การโฟกัส hyper focal ก็ไม่ทำให้ ไม่ต้องใช้ $f/22$ ก็ได้ภาพที่คมทั้งภาพแล้วครับ...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...ส่วนใหญ่ก็โฟกัสรวมๆ ไปตั้งที่เขามียหลายๆ จุดในกล้อง เราก็ตั้งโฟกัสระบบ 50 กว่าจุดเนี่ยแล้วเราก็ถ่ายตามนั้นแหละครับเพราะว่า มันค่อนข้างจะแม่นยำเพราะว่า อีกอย่างหนึ่งเป็นการถ่ายมุมกว้างเนี่ยเราไม่ต้องไปเลือกโฟกัสมากมายนะอะโฟกัสไปตามที่กล้องกำหนดเราก็ได้ภาพ...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...จุดโฟกัสนี้ส่วนใหญ่ผมจะเช็ก่อนว่าจุดไหนและส่วนใหญ่ผมจะโฟกัส ถ้าสมมุติว่าจะเอาชัดทั้งภาพหรือครับ ก็ต้องดูว่าส่วนใหญ่ 1 ใน 3 นะ ก็คือถ้าจะเอาชัดนะครับ แต่ว่าถ้าเกิดว่า f จะเอา f มากกว่า 16 เนี่ย 22 32 อะไอย่างนี้ ผมว่าภาพมันจะดูแข็งยังงั้นไม่รู้เนะ ผมจะใช้อยู่

เนียบ 8-16 จุดเดียวครับจุดเดียวของผมจุดเดียวกลางภาพๆ ครับ แล้วก็ล็อกโฟกัสหรือถ้าเกิดเป็นสถานการณ์ที่ๆ มีเวลาปรับจุดโฟกัสเนี่ยอันนั้นก็จะแก่จุดเดียวหลายๆ จุดไม่เคยทำ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธนศ งามสม

“...ผมใช้ manual focus ตลอดครับ เพราะผมสามารถควบคุม depth of field ได้...”

(ธนศ งามสม, 2555)

6. โหมดวัดแสง

ระบบวัดแสงที่อยู่ในสายการผลิตของค่ายกล้องโดยเฉลี่ยแล้วจะมีอยู่ 3 รูปแบบ ได้แก่ ระบบวัดแสงเฉลี่ยหนักกลาง (center-weighted average metering) ระบบวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนหรือเฉลี่ยทั้งภาพ (matrix หรือ evaluative metering) และระบบวัดแสงเฉพาะจุด (spot metering) ให้เลือกใช้ จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 15 โหมดวัดแสง

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหักดี	เฉลี่ยทั้งภาพ แล้วชดเชยแสง
เพชร	วงศ์สินหั่ง	เฉลี่ยหลายส่วน แล้วชดเชยแสง เฉพาะจุด
วราณ	สุวรรณโณ	เฉลี่ยทั้งภาพ แล้วชดเชยแสง
วิศาล	น้ำค้าง	เฉลี่ยหลายส่วน แล้วชดเชยแสง
จามิกร	สุขทรามร	เฉลี่ยหลายส่วน แล้วชดเชยแสง
หัสชัย	บุญเนื่อง	เฉลี่ยหนักกลาง แล้วชดเชยแสง เฉพาะจุด
นพดล	กันบัว	เฉลี่ยหลายส่วน แล้วชดเชยแสง
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	เฉพาะจุด
ธนศ	งามสม	เฉลี่ยหลายส่วน แล้วชดเชยแสง

อภินันท์ บัวหภักดี

“...วัดแสงที่ทราย วัดแสงรวมกันแหละแต่ถ่ายให้ over นิดหนึ่ง เฉลี่ยทั้งภาพ ไข่ๆ แล้วไปบวกหรือลบอีกทีหนึ่ง...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 91 ทะเลแหวก จังหวัดกระบี่ (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ภาพนี้ต้องวัดแสงให้ถูก ถ้าวัดแสงผิดมันจะผิดไปหมด คือมันกึ่งๆ แสงเฉียงมา และก็มีทั้งที่เข้มอย่างเช่นก้อนหินนะไปถึงที่สว่าง ถ้าเราไปวัดที่สว่างบนท้องฟ้าก็ก้อนหินดำหมดเลยเป็นซิลลูเอท ไม่มีรายละเอียด ไม่มีอะไรเลยก็ไม่สวย ถ้าวัดแสงที่ก้อนหินท้องฟ้าจะมีสีขาว ไม่มีรายละเอียด กลายเป็นรูปที่ไม่สวยเลย เพราะฉะนั้นเราจะเฉลี่ยค่ายังไง เพื่อที่จะให้ได้ทั้งหิน ทั้งท้องฟ้า ภาพนี้ใช้วัดแสงเฉพาะจุดแต่วัดแล้วยังไม่ถ่ายนะ เราวัดที่ท้องฟ้าทีหนึ่ง f คงที่ คูได้สปีดเท่าไร สมมุติว่าได้ $1/500$ เราวัดที่ก้อนหินทีหนึ่งว่าได้สปีดเท่าไร สมมุติว่าได้ที่ $1/60$ เราก็เอาระหว่างที่ $1/500$ ถึง $1/60$ นี้อะไรที่อยู่ตรงกลางก็เอาค่านั้นหารสองเลย ต้องทดเลขในใจ โหมควัดแสงขึ้นกับความเปรียบต่างของแสงถ้าต่างกันมากจะใช้วัดแสงเฉพาะจุด หรือถ้าไม่ต่างกันจะใช้เฉลี่ยทั้งภาพและชดเชยเอา ไข่อยู่ 2 โหมค...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 92 หาดหินงาม 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช (เพชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโน

“...ซดเซยแสงไปทางลบครับ ส่วนใหญ่จะเป็นทางลบ เพราะว่าแสงมันค่อนข้างจะ
ถ้าเกิดว่าเราซดเซยลบก็คือเราต้องการภาพให้มันเข้มหน่อย น่าจะประมาณ -1 หรือ -1.3 EV ครับ
ใช้ครับ วัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพครับ...” (วราณ สุวรรณโน, 2555)

ภาพ 93 เกาะหลีเป๊ะ 1 จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโน)

วิศาล น้ำค้าง

“...ใช้วัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพ เพราะสภาพแสงมันเกือบเท่ากันอยู่แล้ว ตอนที่ เป็นกล้องฟิล์มนะครับผมจะใช้เขาเรียกว่าอะไรนะ ระบบวัดแสงเฉลี่ยหนักกลางนะครับ ตอนเป็นกล้องฟิล์มนะครับ พอมาเป็นกล้องดิจิทัลเนี่ย ระบบทั้งภาพเนี่ยผมว่าวัดแสงได้แม่นยำพอสมควร และก็ผมใช้ระบบชดเชยแสงครับ การชดเชยแสงคงต้องใช้ประสบการณ์พอสมควรว่าโดยรวมแล้วตรงเนี่ยมันเป็นโทนสีอะไร ถ้าโทนสีทึมมากนักเราก็ต้องมีการชดเชยให้ under ลงนิดหนึ่งเพราะไม่จันเดียวภาพมันจะดูขาวไปนิดหนึ่ง หรือถ้าเกิดว่าสภาพที่แสงมัน โดยมากแล้วมันเป็นสีเขียวเยอะมากเลยเนี่ย เราคงต้องชดเชยให้ over ขึ้นนิดหนึ่งเพื่อกันเครื่องวัดแสงมันถูกหลอกนะครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 94 คอยูเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ผมวัดแสงโหมดเดิมเฉลี่ยทั้งภาพตลอด แล้วอันนี้ผม under 1/3 stop...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 95 ป่าโกงกางอ่าวคุ้งกระเบน จังหวัดจันทบุรี (จามิกร สุขทรามร)

หัตถชัย บุญเนื่อง

“...ระบบวัดแสง ผมใช้เฉลี่ยหนักกลางธรรมดาสำหรับภาพนี้ ภาพนี้ผมใช้กราดู
เอทสดเซชบวณิดหนึ่ง เพื่อที่จะไม่ให้พื้นมันทึบ เพราะว่าทะเลหมอกมันสีขาวและฟ้าก็ค่อนข้าง
สว่างนิดหนึ่ง พอใช้กราดูเอทมาทักกันขอบฟ้า เพื่อให้ contrast มันใกล้เคียงกันรูปเนี่ยก็ชดเชยไป
ทางบวณิดหนึ่งเพื่อให้มันดูสว่างใส ผมถนัดใช้ 2 แบบ คือเฉลี่ยหนักกลางกับเฉพาะจุด เฉพาะจุด
อย่างเราถ่ายแสงยูงยากรูปเราใช้เฉพาะจุดเอาเลย ทิวทัศน์เนี่ยใช้เฉลี่ยหนักกลาง สะใ้่ง่ายๆ ไม่ได้มี
อะไรมาก ส่วนใหญ่หนักกลางเพราะว่าเราเห็นมาตั้งแต่เด็ก...” (หัตถชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 96 รุ่งอรุณที่ภูลังกา จังหวัดพะเยา (หัตถชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...วัดแสงเฉลี่ยไปซะ จะใช้แบบ 5 ส่วนแมททริกซ์อะไรอย่างนี้ เฉลี่ยทั้งภาพ เพราะภาพที่ดูโดยรวมแสงก็ไม่มี contrast ไม่มีอะไรส่วนใหญ่มักจะเฉลี่ยซะจริงๆ แล้วเนี่ยการวัดแสง คือกล้องเนี่ย กล้องดิจิทัลยุคหลังๆ ที่มันมีขึ้นมาหลายๆ รุ่นนะฮะ ยุคแรกๆ มาจนถึงยุคปัจจุบันเนี่ยเขาก็พยายามพัฒนาระบบวัดแสงระบบอะไรดีขึ้นเรื่อยๆ เมื่อก่อนนี้ใช้พวก d70 หรือว่า d200 เนี่ย บางทีวัดแสงไปเนี่ยต้องคือวัดไปแล้วยังต้องทำให้ under กดให้ under เพราะว่าเขาจะไปอ่านค่าเฉลี่ยในที่ที่เป็นเงาที่เป็นสีเข้ม สีดำมัน สีอะไรเนี่ยเสียเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ภาพออกมาค่อนข้างจะ over ผมก็ต้องกดให้มันเข้มไว้เล็กน้อย คือส่วนใหญ่ผมจะใช้วิธีพอวัดแสงได้สมมุติ 16 กับ 1 วินาที ผมก็จะตั้งไปเลย 16 ครั้ง เพื่อไม่ต้องไปเสียเวลาชดเชยเพราะเราถ่าย manual อยู่แล้ว เราก็สามารถเลื่อนไปได้เลย...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 97 แม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

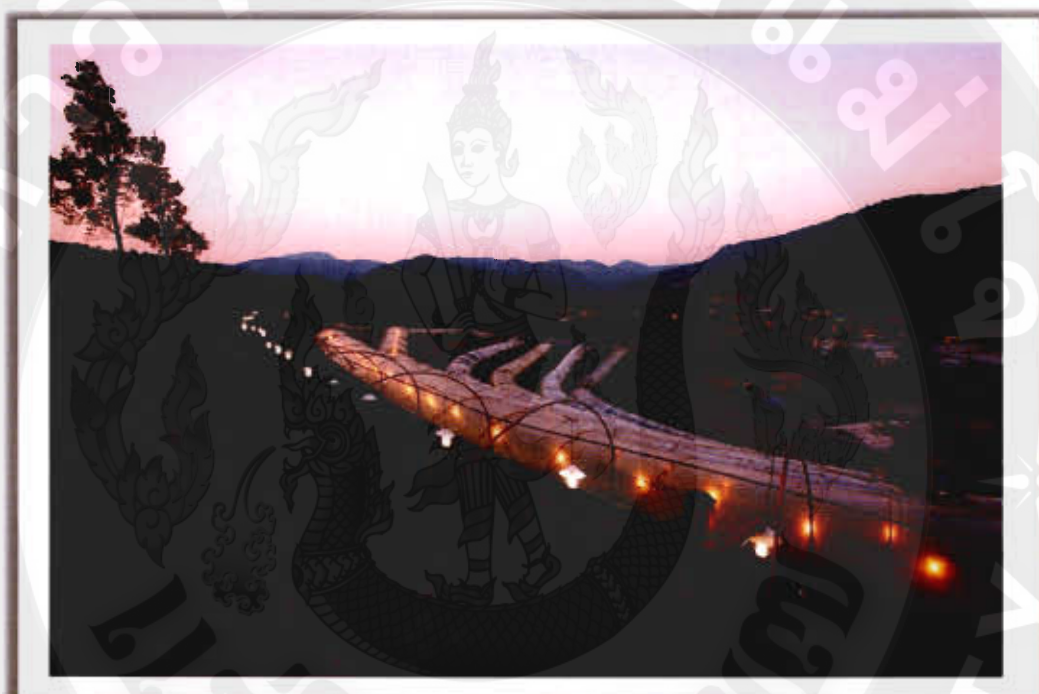
“...ผมวัดแสงทุกครั้ง โดยเฉพาะเวลาประกวดนี้ผมวัดแสงเฉพาะจุด ภาพนี้ผมวัดแสงเฉพาะจุดตรงท้องฟ้าสีแดงค่าพอดิบของผมนี่ ผมวัดเฉพาะจุดนะครับ เพราะผมจะรู้ว่าสีอะไรที่มันมีค่าใกล้เคียงกับสีเทาภายในธรรมชาติบ้าง เช่น สีเขียว สีแดง สีฟ้าอะไรพวกนี้ แต่ผมก็ต้องดูแสงข้างนอกรอบๆ นอกด้วยนะ ส่วนใหญ่ถ้าเป็นทิวทัศน์เนี่ย ก็จะต้องวัดที่แสงที่เขียวๆ วัดค่าพอดิบๆ แต่ถ้ามันไปวัดเป็นหินอ่อนอย่างวัดเบญจมฯ อะไรเนี่ย ให้อย่างนี้ต้องวัดที่ตัวหินอ่อนนะครับ แต่ที่นี้หินมันออกสีขาวมันก็ต้องชดเชยบวกนะอะ ก็แล้วแต่สภาพแสงถ้าแสงแรงๆ สะท้อนมาแรงๆ ก็อาจจะบวก 1.5 บวก 2 ก็ต้องดูกันก่อนแต่ถ้าว่าทั่วๆ ไปเนี่ย อาจจะบวก 1 ถ้าสมมุติว่าเป็นถ่ายพระธาตุคอกยสุเทพกลางคืนตอนที่องค์พระธาตุสีทองมีแสงสปอตไลท์สะท้อนส่องดูปลั่งมานี้ อย่างนี้ผมให้ over 0.5 หรือไม่ก็ over 1 หรือการถ่ายภาพกลางคืนที่ท้องฟ้าครีมน้ำไปหมดอันนี้ ชดเชยลบครับ!...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 98 สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...ภาพนี้วัดแสงเฉลี่ยหลายส่วน และ under ประมาณ 0.3-0.7 stop ครับ เพราะว่า โทนภาพสีโดยรวมเป็นสีเข้มครับ เข้มกว่าสีเทากลาง วัดแสงผมนัดวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนครับ มองภาพทั้งภาพว่ามันเป็นสีอะไร สมมุติผมมองภาพทั้งภาพเนี่ยมันเข้มมากกว่าสีเทากลาง ผมก็จะ ชดเชยแสง under ตามความเข้มซึ่งมันง่ายมากสำหรับผมครับ...” (ชเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 99 สถานีวิทยุคอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (ชเนศ งามสม)

7. การตั้งค่าไวแสง (ISO)

การถ่ายภาพโดยใช้ค่าไวแสงจะมีผลต่อคุณภาพของภาพ โดยค่าไวแสงต่ำจะทำให้เกิดสิ่งรบกวนภาพ (noise) น้อยกว่าค่าความไวแสงสูง กล้องถ่ายภาพดิจิทัล ที่ทันสมัยสามารถตั้งค่าไวแสงได้ละเอียดขึ้นมากกว่าเดิม การตั้งค่าไวแสงต่ำจะเหมาะกับสภาพแสงมาก และค่าไวแสงสูง จะเหมาะกับสภาพแสงน้อย จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 16 การตั้งค่าไวแสง (ISO)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหักดี	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ
เพชร	วงศ์สินหลัง	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ
วราณ	สุวรรณโณ	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ
วิศาล	น้ำค้าง	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ ถ้าถ่ายภาพกลางคืนจะตั้งสูงกว่านี้
จามิกร	สุทธรามร	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ ถ้าถ่ายภาพกลางคืนจะตั้งสูงกว่านี้
หัสชัย	บุญเนื่อง	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ
นพดล	กันบัว	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ ถ้าถ่ายกลางคืนเคยใช้สูงสุดที่ 400
ธเนศ	งามสม	ต่ำสุดของกล้องถ่ายภาพ ถ้าถ่ายกลางคืนจะตั้งสูงกว่านี้

อภินันท์ บัวหักดี

“...ISO 200 ISO ส่วนมากก็จะใช้ต่ำสุดใช้ 200...” (อภินันท์ บัวหักดี, 2555)

ภาพ 100 เกาะหินซ้อน จังหวัดสตูล (อภินันท์ บัวหักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ถ่ายที่ ISO 100 นะแสงมันเริ่มจะขึ้นแล้ว 100 เพราะเราใช้กับขาตั้งกล้องอยู่แล้ว...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 101 สามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...ISO อยู่ที่ 100 ครับ ISO ที่ใช้บ่อยที่สุดจะเป็น 100 ครับ...” (วราณ สุวรรณโณ,
2555)

ภาพ 102 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

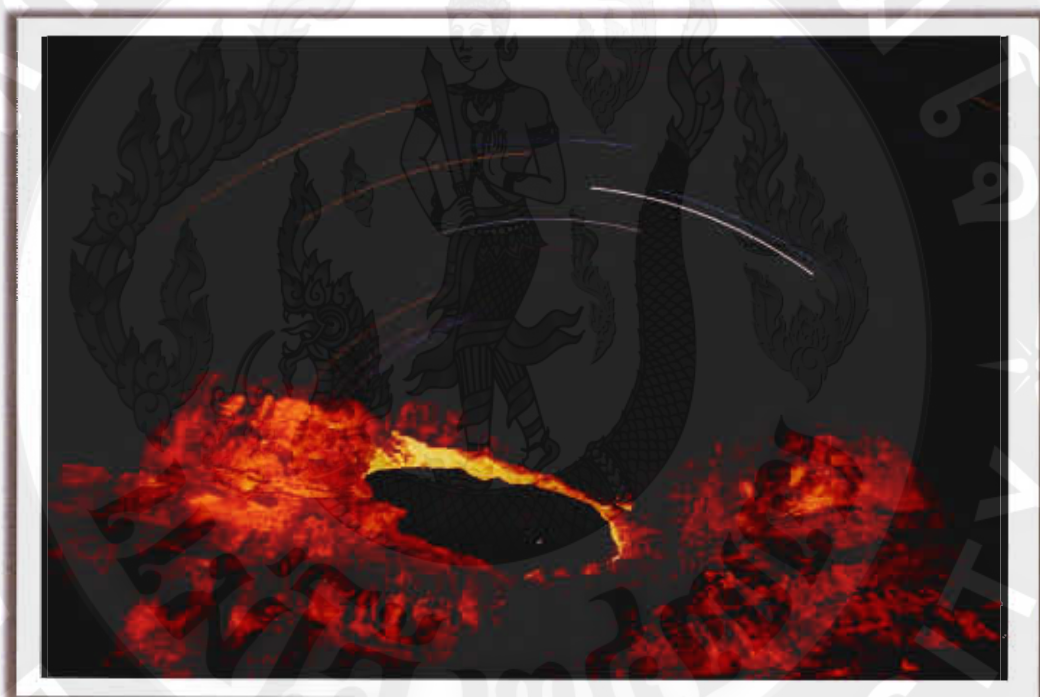
“...ถ้าผมมีขาตั้งกล้องอยู่นะฮะ ผมจะตั้ง ISO ให้มันต่ำสุดที่กล้องตั้งได้เลยนะฮะ อย่าง 100 หรือ 50 ถ้าทำได้ครับ ISO 1600 ด้วยโหมด manual ซึ่งเหมาะกับการถ่ายภาพช่วงแสงน้อยโดยเฉพาะกลางคืน เปิดรูรับแสงที่ f/5 ถ้าสูงกว่านี้ ความไวชัตเตอร์จะต่ำเกินไป ดวงจันทร์และดาวจะเคลื่อนที่ ทำให้ภาพโดยรวมไม่ชัด...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 103 ราตรีที่คอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

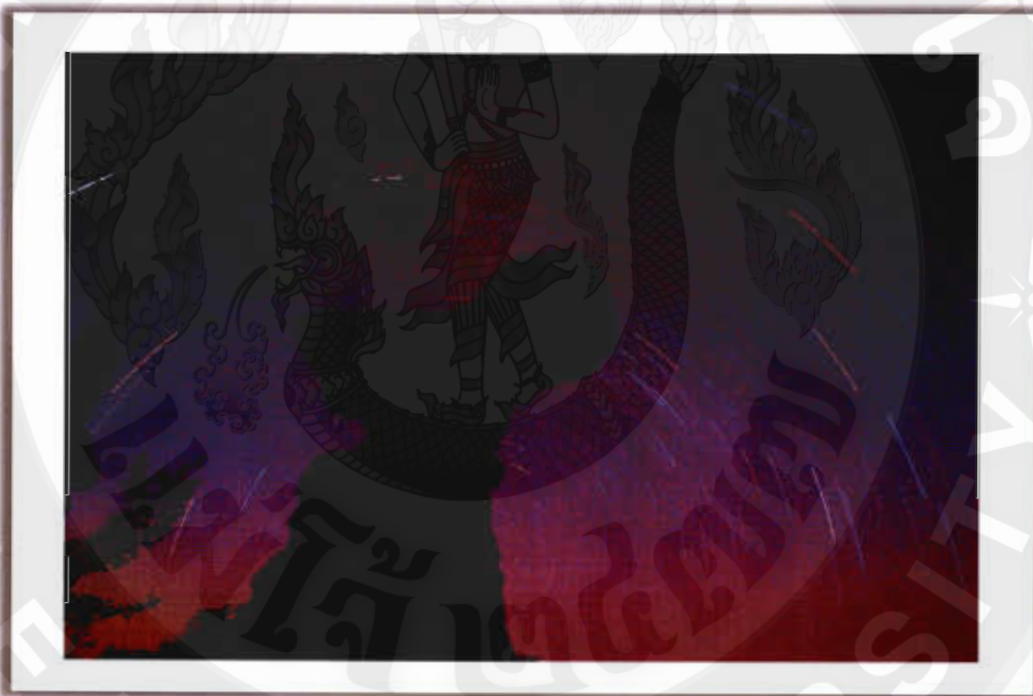
“...กรณีที่ถ่าย test เช่น สมมุติว่าต้องการจะถ่ายกลางคืน ภาพ light painting ของ ดาวอย่างนี้นะครับ น่าจะมีภาพตัวอย่างที่ให้ไปนะครับเป็นภาพสะพานหินและก็มีดาวหมุน มีดาว เหนือที่ตกกลางภาพนะครับ เป็นสะพานหินแล้วมีแสงไฟจากเทียนไขส่อง painting เนี่ย ภาพนี้คือ ตอน test แสงด้วยดิจิทัลเนี่ย ผมใช้ ISO 800 แล้วก็ปรับ top แสงมาเป็น 400 เพื่อจะดูว่าใช้เวลาในการ pain ประมาณกี่นาทีก็คือสมมุติว่า 800 ใช้ 4 นาที พอมา 400 นี้ผมก็จะใช้ประมาณ 8 นาทีอะไร อย่างนี้ครับ ก็จะมีประมาณนี้นะครับ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 104 สะพานหินภูผาเหล็ก จังหวัดสกลนคร (จามิกร สุขทรามร)

หัตถชัย บุญเนื่อง

“...ISO100 สปีดชัตเตอร์หนึ่ง ที่ใช้ $f/5.6$ เพราะสมัยถ่ายด้วยฟิล์มจะใช้ $f/8$ เป็นหลักในการถ่ายดาวเนปจูน แต่ใช้ $f/8$ เนี่ยกว่าดาวจะเป็นเส้น กล้องดิจิทัลเก็บแสงเนี่ยด้วย ISO100 เนี่ยมันใช้เวลานาน สติอปหนึ่งก็ใช้ไปทีละครึ่งชัตเตอร์แล้ว ครึ่งสติอปจาก 5.6 ไป 8 มันไม่ไหว เขา 5.6 แล้วก็ใช้ชัตเตอร์หนึ่ง แต่ถ้า $f/8$ ชัตเตอร์หนึ่งมันก็ไม่ค่อยเห็น f เนี่ยมันมีผลต่อเส้นดาว ถ้า f ยิ่งกว้างเนี่ย เส้นอาจจะอ้วน $f/8$ เนี่ยว่ากันว่าเส้นดาวจะสวยที่สุดแล้ว แต่เราเก็บแสงด้วย $f/8$ เนี่ย โอ้โฮรอกันแก่เลย ชัตเตอร์หนึ่งเราก็ได้แค่นี้ ถ้า $f/8$ เราก็ได้สั้นกว่านี้อีกเพราะมันเก็บแสงได้น้อย ...”
(หัตถชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 105 ผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี (หัตถชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...ISO ก็ใช้ที่ 200 ISO ก็ต่ำสุดนะซะที่ประมาณ 200...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 106 อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ตั้ง ISO 400 ถ้าใช้บ้อยที่สุดนี้ไม่เกิน 400 400 นี้จะใช้ก็ต่อเมื่ออันนั้นหมายถึงตอนเย็น กลางคืนแล้วนะ tripod ไม่ได้พกพาแต่ถ้ามี tripod อยู่ด้วยนี้ไม่ใช่ได้ชัดขาด 400 เนี่ยผมไม่ชอบ noise ถ้ามากที่สุดก็นั่นแหละครับที่ประมาณ 100 กับ 200 เนี่ยปนเปกันไป...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 107 แสงสียามค่ำ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธเนศ งามสม

“...ผมดัน ISO ไปที่ 640 ครับ ถ้าเป็นไปได้ผมจะตั้ง ISO ที่ 100 ครับ เพราะว่าคุณภาพและความละเอียดของภาพมันจะดีที่สุดที่กล้องให้มา ถ้าหลีกเลี่ยงไม่พ้นสภาพแสงน้อยต้องการช่วงความชัดที่ลึกมากๆ ผมก็ยินดีที่จะดัน ISO ขึ้นไป...” (ธเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 108 แม่น้ำกก อำเภอแม่เมาะ จังหวัดเชียงใหม่ (ธเนศ งามสม)

8. อุปกรณ์เสริม

เป็นอุปกรณ์ที่ช่วยส่งเสริมให้ภาพถ่ายทิวทัศน์มีคุณภาพ คุณค่ามากยิ่งขึ้นเมื่อนำไปใช้งานร่วมกับกล้องถ่ายภาพ ได้แก่ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ และฟิลเตอร์

8.1 ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์

ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์มีความสำคัญกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ เนื่องจากการถ่ายภาพทิวทัศน์จะใช้ช่องรับแสงสูง มีผลให้ได้ความไวชัตเตอร์ต่ำ และช่วงเวลาในการถ่ายภาพทิวทัศน์ส่วนใหญ่จะเน้นแสงสีที่สวยงามของบรรยากาศของช่วงเช้า เย็น กลางคืน ยกเว้นในช่วงกลางวัน และสถานที่ไม่เอื้ออำนวยให้ใช้ จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 17 ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหักดี	ใช้ขาดังกล้องแต่ไม่ได้ใช้สายลั่นชัตเตอร์เพราะถ่ายกลางวัน
เพชร	วงศ์สินหลัง	ใช้ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์
วราณ	สุวรรณโณ	ไม่ได้ใช้ขาดังกล้องเพราะใช้ช่องรับแสงกว้างและเป็นช่วงกลางวัน
วิศาล	น้ำค้าง	ใช้ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เพราะใช้ช่องรับแสงแคบ
จามิกร	สุขทราชมร	ใช้ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เพราะใช้ช่องรับแสงแคบ
หัตชัย	บุญเนื่อง	ใช้ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เพราะใช้ช่องรับแสงแคบ
นพดล	กันบัว	ใช้ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เพราะใช้ช่องรับแสงแคบ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ใช้ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เพราะใช้ช่องรับแสงแคบ
ธนศ	งามสม	ใช้ขาดังกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เพราะใช้ช่องรับแสงแคบ ร่วมกับระบบถือคั่นกระจกสะท้อนภาพจากกล้องถ่ายภาพ

อภินันท์ บัวหภักดี

“...ใช้ขาตั้งกล้อง ใช้มือเลย คือมันไม่จำเป็นต้องใช้สายลั่นหรือกมันสว่างกระจ่าง
 เลยแบบนี้ จริงๆ ไม่ใช่ขาตั้งเลยก็ยังได้แต่พอใช้ขาตั้งมันทำให้เราขึ้น f ได้เยอะถึงสปิดจะตกลงมันก็
 อยู่ในวิสัย วางไว้บนพื้นทรายเลย ไม่มีปัญหา มีขาตั้งมาใช้กับทรายนี้มันก็คือตอนเก็บต้องดูแลเป็น
 อย่างดี ตอนเอากลับเพราะมันทำให้เสียได้ ชิงไอ้ตัวไฮโดรลิกนี่ นึกออกว่ามันมีอยู่รุ่นหนึ่งขาตั้ง
 มันไฮโดรลิกรุ่นมีโซ่มีน้ำมันอะไรนี่ ทำงานเจอย่างนี้นะเสร็จ ใช้น้ำทะเลปนทรายเข้าไป ขึ้นฝั่ง
 ก็เอาน้ำอุ่นเช็ด เจอน้ำอุ่นที่ไหนก็จิ้มเลย กลับมาก็เอาน้ำอุ่นเช็ด ทะเลนี้มันน่ากลัวมันมีเกลือ น้ำอุ่น
 มันก็ละลายเกลือ เช็ดเฉยๆ ไม่ค่อยดีแน่ ก็เช็ดตามปกติแต่ควรเพิ่มอุณหภูมิของน้ำเท่าไรหรือน้ำอุ่นได้
 ร้อนได้ยิ่งดี ขาตั้งกล้องใช้น้อย มีบ้างๆ จะใช้ในกรณีที่ต้องการความลึก บางทีสว่าง ถ้าต้องการ
 ความลึกก็ใช้เหมือนกันแล้วก็ต้องการความชั่วๆ ก็คือภาพมันคมชัดคือ ส่วนมากถ้าเป็นภาพที่มัน
 เคลื่อนไหวหน่อยๆ เราก็จำกัดความเคลื่อนไหวของกล้องไว้ด้วยการตั้งขาตั้ง...” (อภินันท์ บัวหภักดี,
 2555)

ภาพ 109 เกาะภูเก็ต จังหวัดตราด (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ขาดังกลิ้งกับสายลั่นเนี่ยจำเป็นที่สุดเลย...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 110 หาดแม่รำพึง จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโน

“...ไม่ได้ใช้ขาดังกลิ้งครับ คุณเ็นๆ กฎนึคหนึ่ง ขอรกัษด้วย...” (วราณ สุวรรณโน, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

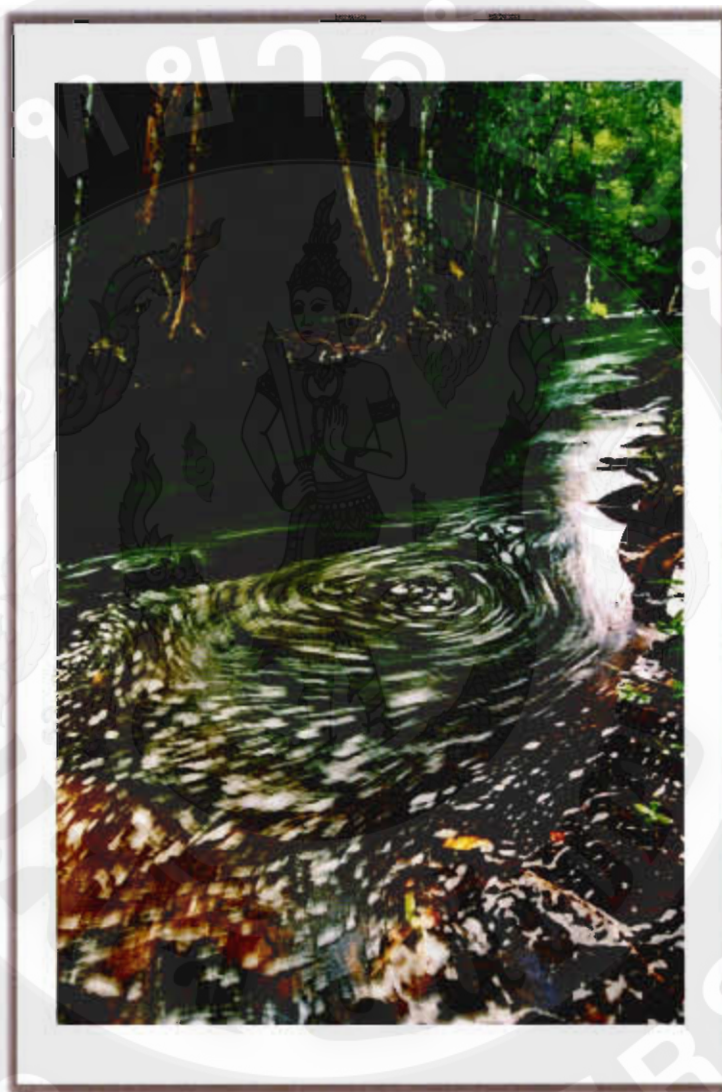
“...ใช้แน่นอนเลยครับ ขาดังกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ สำคัญมาก เพราะว่าสปีดชัตเตอร์มันอาจจะต่ำเพราะเราใช้ f-number ที่สูง ยิ่งกับการตั้ง ISO 100 มันยากที่จะใช้มือถืออุปกรณ์เสริมครับ ที่ผมคิดประจำก็คือหนึ่งอย่างแรกก็คือขาดังกล้องนะครับ ผมจะติดขาดังกล้องอยู่ เพราะว่าตรงสภาพแสงที่ผมต้องการได้เก็บแสงที่มันโพล้เพล้นะฮะ ขาดังกล้องนี้จะช่วยได้ สองก็คือสายลั่นชัตเตอร์ นะครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 111 คอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ขาตั้งกล้องต้องไ้ช้ยู่แล้วครับ สายลั่นชัตเตอร์...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 112 ลำธารน้ำตกปางสีดา จังหวัดสระแก้ว (จามิกร สุขทรามร)

หัตถชัย บุญเนื่อง

“...ข้าตั้งกล้องกับสายลั่นนี้ มันมันไม่น่าจะเรียกอุปกรณ์เสริมแล้ว มันน่าจะเป็นอุปกรณ์หลัก เพราะว่าถ่ายทิวทัศน์เนี่ยมันมันขาดไม่ได้เลย คือผมทำงานนี้เราเกิดมาด้วยอุปกรณ์พวกนี้ คือเวลาคุยกันบางที ผมก็เราก็ออ ลืมคิดไว้ เพราะคิดว่าพวกเนี้ยะคือของอุปกรณ์หลักเพราะมันใช้คู่กับกล้องตลอด กล้องมันไม่เคยไปไหน กล้องผมมีเพลทติดอยู่ตลอดเวลา ยกปั๊บออกมาข้างตั้งกล้องตาม แทะบไม่ใช้มือถือเลย ยกเว้นสถานการณ์คับขัน หรือต้องเดินเคลื่อนที่เร็วหรือว่าจะไรอย่างเงี้ยะ ผมใช้ขาตั้งคาร์บอนไฟเบอร์ของแมนพรี๊ดได้ครับ หัวของมาร์กิ้นเพราะใช้ขาที่ค่อนข้างเบาหน่อย เราเดินเข้าป่าขึ้นเขา มันจะได้ไม่หนักจนเกินไป หัวของมาร์กิ้นก็เอนกประสงค์รับน้ำหนักได้พอสมควรและก็ค่อนข้างที่จะดู เรียกว่าอะไรละ เอาอยู่นะ เป็นหัวบอลเฮดครับ...”
(หัตถชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 113 ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัตถชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

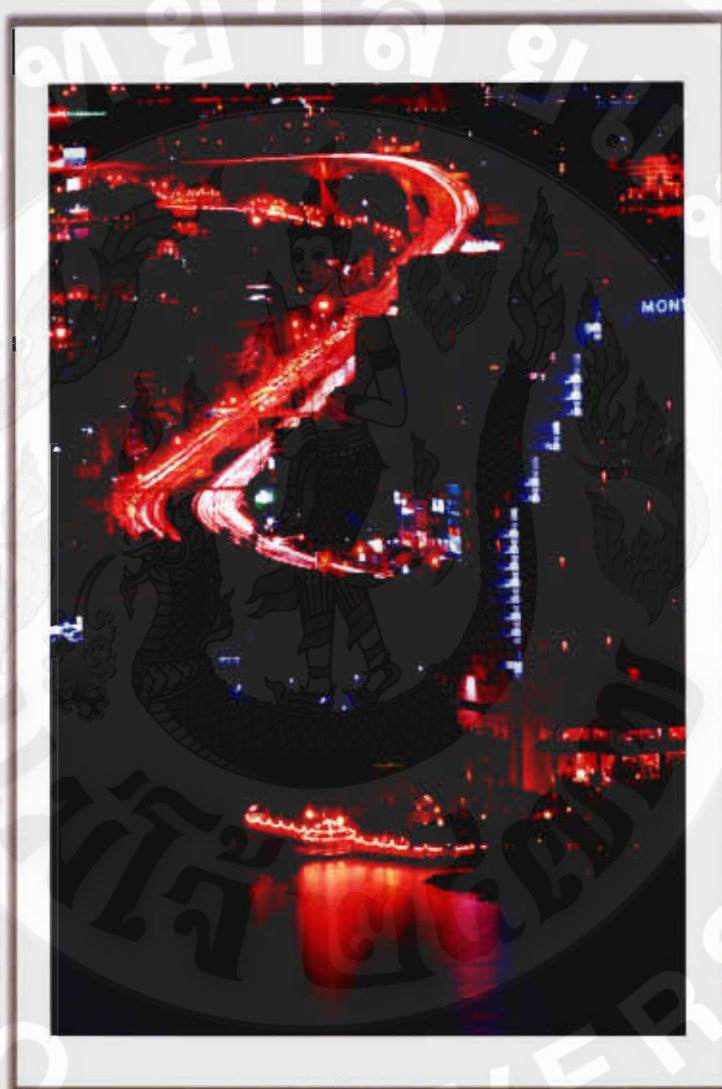
“...ส่วนใหญ่จะต้องมีขาตั้งหนึ่งอย่าง แล้วก็สายลั่นชดเดอร์ต้องมีเพราะว่าสปีดค่านี้น่าที่เนี่ยถึงแม้เลนส์บางตัวจะมี silence wave อะไรที่เก๋นั่นแหละอะไร ถ้าสปีดต่ำลงมาถึง 30 ลงมานี้ควรจะมีและอันนี้ 1 วินาทีหรือ 2 วินาทีต้องมีฯลฯ” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 114 เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ขาดั้งกล้อง กับสายลั่นชัตเตอร์เท่านี้ครับ ผมใช้หัวบอลหัวใหญ่มันแข็งแรง
ยี่ห้อแมนพรอตได้...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 115 แสงสียามค่ำ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธนศ งามสม

“...ใช้ขี้ตังกลี้ง สายลั่นชัตเตอร์และก็โหมคลื่อคกระจากสะท้อนภาพครับ...”

(ธนศ งามสม, 2555)

ภาพ 116 เชื้อนเขาแหลม จังหวัดกาญจนบุรี (ธนศ งามสม)

8.2 ฟิลเตอร์ที่ใช้

ปัจจุบันในห้องทดลองมีฟิลเตอร์จำนวนมากมาให้ให้นักถ่ายภาพเลือกใช้หรือนำไปเป็นอุปกรณ์เสริมเพื่อแก้ไขภาพของทิวทัศน์ตรงหน้าให้เปลี่ยนแปลงไปตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 18 ฟิลเตอร์ที่ใช้

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหฤกดี	C-PL ยี่ห้อ kenko
เพชร	วงศ์สินหลัง	C-PL ยี่ห้อ canon
วราณ	สุวรรณโณ	C-PL ยี่ห้อ nikon
วิศาล	น้ำค้าง	C-PL ยี่ห้อ nikon และ hoya
จามิกร	สุขทราชมร	C-PL graduate gray
หัตชัย	บุญเนื่อง	C-PL graduate gray
นพดล	กันบัว	C-PL ยี่ห้อ canon
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	C-PL graduate gray graduate color
ธเนศ	งามสม	C-PL graduate gray graduate color

อภินันท์ บัวหภักดี

“...PL แน่นอน คือสิ่งสำคัญก็คือประกายเนี่ยแหละตัวที่เราต้องการ เพราะฉะนั้น เราต้องหมั่นไปดูประกายไป ให้มันชัดที่สุดประกายมันจึ้นแรงมาก ตัวสำคัญคือตัวนี้หมูน PL จน ประกายมันจึ้นแรงสุด...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 117 หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ฟิลเตอร์โพลารไรซ์ เหตุที่ต้องใช้ฟิลเตอร์นี้เพราะตอนที่ไม่ใช่เนียร์รีวเมท Texture ข้างบนมันจะเป็นสีขาวกลืนๆ มันไม่ชัดแบบนี้ ผมบอกให้เวลาถ่ายรูปมันจะต้องคุมเลนนะ ทุกมุมเลนนะ ว่าอะไรมันเป็นอะไร รายละเอียดที่เราจะต้องรักษา อย่างเวลาเราหมุน C-PL นี้ เราก็ต้องดูว่าเออ เราหมุนมาถึงระดับนี้มันเป็นขึ้นอย่างที่เราพอใจแล้วเกล็ดปลาของเมฆอย่างนี้ แล้วข้างล่างล่ะ มันได้อย่างที่เรต้องการหรือเปล่าเพราะหินพวกนี้มันจะเปียกๆ มันๆ ถ้าปรับไม่ดีมันก็จะมีแต่เงาขาวๆ ภาพนี้ทะเลน้อยรู้ไหมเพราะอะไร เพราะมันไม่มีอะไรมันเทาๆ ก็เลยเน้นเอาแค่มีให้เห็นว่าเป็นทะเล ผมจะใส่แค่โพราไลซ์เท่านั้นเอง เพราะโพราไรซ์ที่ดีๆ มันคือพอที่จะทำให้สีไม่เพี้ยนยังงี้ (canon)...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 118 หาดหินงาม 1 จังหวัดนครศรีธรรมราช (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...ส่วนใหญ่จะเป็นแค่อุปกรณ์ C-PL เท่านั้นครับ (nikon)...” (วราณ สุวรรณโณ,
2555)

ภาพ 119 เกาะรอก 1 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...ฟิลเตอร์ PL ของ nikon ซึ่งไม่ค่อยสะดวกเนื่องจากมีขอบหนาแต่คุณภาพดีกว่า hoya ที่ให้สีอมฟ้า แต่จะสะดวกใช้เนื่องจากมีขอบบาง...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 120 นาข้าวขั้นบันได จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

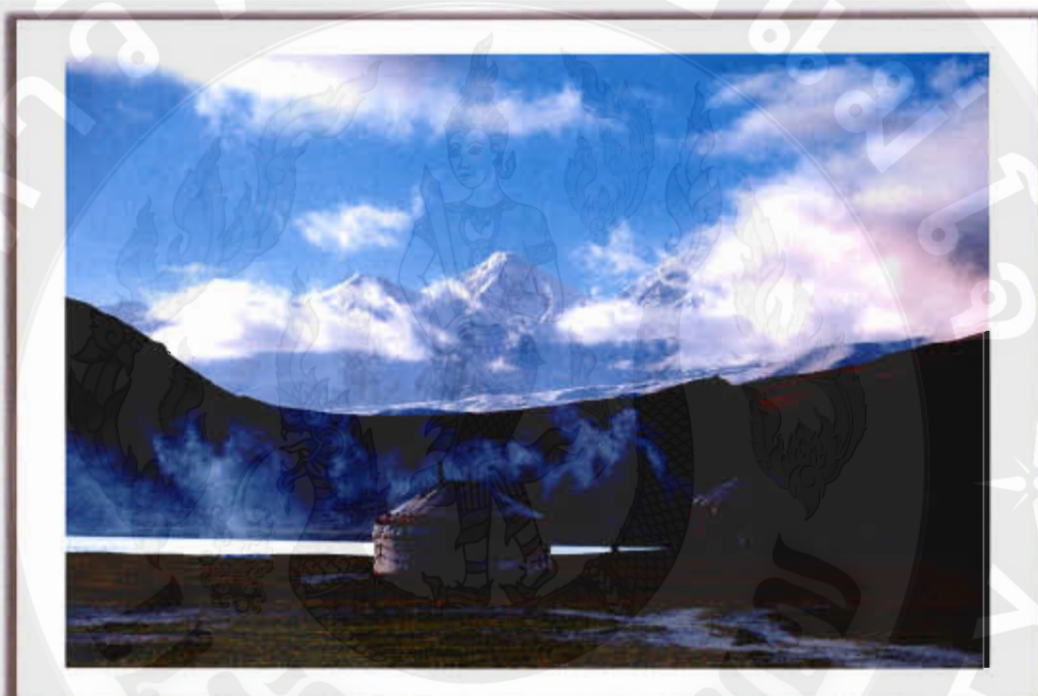
“...รูปนี้ผมใช้ graduate คอยช่วยเกลี่ยเพราะว่าถ้าผมไม่ใช้ graduate สีเทา ไอ้เลเยอร์ 2 ชั้นนี้จะไม่เห็นเลย จะ over ไปเลย เห็นไหมอะพอเห็นลายเส้นนี้เป็นทิวเขาแล้วก็มีจุดหนึ่ง ถัดจากนี้ไปมันจะเป็นดวงอาทิตย์ที่ค่อนข้างจะอยู่ ค่อนข้างแรงแล้วเหมือนกัน แล้วก็มีส่วนอีกคันหนึ่ง ด้วยเพราะว่าไอ้ดวงอาทิตย์นี้มันค่อนข้างจะไม่สูงมากใส่สู้ดแล้วมันยังมีแฟลร์หลุดเข้ามานิดหนึ่ง ประมาณบริเวณนี้มันจะเป็นแฟลร์ ก็เลยเอาร่มขึ้นออกไป ครอบด้านบนนี้มันจะมีแฟลร์ลงมาหน่อย หมายถึงก่อนที่จะเป็นเฟรมนี้นะอะ ก็เลยต้องถอดตัวออกไปใส่ graduate ก็เลยเอาร่มมาแทนตัวกันออกไป นอกจากบังฝนแล้วยังบังแสงแฟลร์ได้...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 121 ทุ่งแสงหลวง จังหวัดเพชรบูรณ์ (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...2 อย่างหลักๆ เลข C-PL กับ graduate ภาพนี้ใช้กราดูเอท เบอร์ 0.9 เพราะว่าความเปรียบต่างของพื้นเนี่ยกับฟ้ามันต่างกันมาก และก็แสงมันแรงเพราะอาทิตย์นี่เริ่มขึ้นแล้ว ใช้กราดูเอทแล้วก็วัดแสง ชดเชยแสงทางบวกครับ ภาพนี้บวกมาก 0.9 โน่นแหละเกือบ 1 stop นะครับ ไม่งั้นมันเอาไม่อยู่...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 122 ริมทะเลสาบคารากูติ สาธารณรัฐประชาชนจีน (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...ตอนนี้ถ้าภาพประมาณนี้ ผมจะใช้ฟิลเตอร์ PL ช่วยตัดทำให้ท้องฟ้ามันเข้มขึ้น ส่วนใหญ่ก็จะหมุนเข็มสุด ก็ใช้ของ Nikon นี่เอง ครับ และมันก็บางกะทัดรัดดี ส่วนใหญ่ก็จะมี PL และก็มีฟิลเตอร์ครึ่งซีกที่เป็นสี่เหลี่ยมนึง แต่ส่วนใหญ่ผมใช้กับถ่ายทิวทัศน์ทั่วไป กับพวกนี้ไม่ค่อยได้ใช้ เพราะว่าท้องฟ้ามันจะโคตรๆ กัน...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 123 เจดีย์ภูเขาทอง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ใช้ C-PL ครับ! เพื่อลดแสงสะท้อนของแสงกับช่วยให้ท้องฟ้าด้านหลังอึมตัวขึ้น เห็นเมฆชัดเจนยิ่งขึ้น ก็มีทุกตัวแหละครับ ตัวแรกที่ต้องมีฟิลเตอร์ C-PL เซอร์คูลาร์ C-PL นี่ต้องมีนะครับ เพราะบางทีมันตัดแสงเกรล์ มันตัดแสงสะท้อนแสงรบกวนได้เยอะ และมันก็ทำให้ภาพท้องฟ้าเนี่ยค่อนข้างดี แต่ในกรณีที่ว่า ฟ้ามันไม่เป็นใจจริงๆ ใช้ C-PL แล้วก็ยังไม่ได้มันก็ต้องมีครึ่งซีกแหละครับ graduate เนี่ย อันนี้ก็มีทั้ง graduate แบบกลมแบบแผ่นมีหมด แล้วพวกฟิลเตอร์เหลืองแดงก็มีพวกนี้ไว้แกสี แต่ว่าเดี๋ยวนี้ไม่ค่อยได้ใช้แล้วครับ เพราะมันแก้ไขได้ในไฟล์ แต่ที่ผมให้ความสำคัญมากที่สุดคือ C-PL...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 124 วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธนศ งามสม

“...ภาพนี้ใช้ฟิลเตอร์กราอุเอทครึ่งซีกสีชมพูครับ ในเช้านั้นนะ ถ้าพูดในเชิงของนักถ่ายภาพก็คือเป็นเช้าที่ค่อนข้างไม่มีโชคท้องฟ้าขาวจ้ามก ภาพนี้ผมใช้ฟิลเตอร์กราอุเอทสีชมพูที่จริงมันคือกราอุเอทไวเรสนะครับ มาช่วยเกลี่ยให้ contrast ระหว่าง ท้องฟ้ากับฉากหน้าเนียไม่ต่างกันมากนักและก็เพิ่มสีของท้องฟ้านิดหนึ่งให้ดูสวยงามมากขึ้น ภาพนี้ผมวัดแสงผ่านกราอุเอทเลยครับ วัดแสงได้เท่าไรแล้วก็over 1 stop เลยครับ ที่ใช้ก็มีฟิลเตอร์ PL นะครับ ช่วยตัดแสงสะท้อน PL เหมาะสำหรับถ่ายน้ำตก ดันไม้เขียวๆ ผืนน้ำ graduate ครึ่งซีกสีเทาครับ เพื่อเกลี่ยท้องฟ้ากับผืนดินเบื้องล่าง ให้ความเปรียบต่างของแสงไม่มากนัก เท่านั้นแหละครับอุปกรณ์ที่มี...”
(ธนศ งามสม, 2555)

ภาพ 125 สะพานท่าชมพู่ จังหวัดลำพูน (ธนศ งามสม)

เทคนิคการถ่ายภาพ

การถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นงานศิลปะรูปแบบหนึ่ง ซึ่งนักถ่ายภาพสามารถสร้างผลงานที่สวยงาม น่าประทับใจได้มาจากองค์ประกอบภาพ การเลือกฉากหน้า วัตถุหลักหรือจุดสนใจ ฉากหลัง อีกทั้งการเลือกโทนสี ช่วงเวลาของวัน การเลือกความแข็ง ความอ่อนหรือโทนสี ตลอดจนการตั้งไฟล์ภาพและตกแต่งภาพด้วยเทคโนโลยีผ่านเครื่องมือคอมพิวเตอร์ก่อนนำไปใช้งานจริง

1. องค์ประกอบภาพ

องค์ประกอบภาพ ประกอบไปด้วย ส่วนประกอบภาพ ได้แก่ ส่วนประธานและส่วนเสริม มีการกำหนดจุดเด่นของภาพ ได้แก่ กฎสามส่วน จุดตัด 9 ช่อง หรือทฤษฎีการใช้เส้น องค์ประกอบภาพควรมีการเน้นเพื่อให้เกิดความโดดเด่นเป็นจุดสนใจของภาพ ได้แก่ องค์ประกอบที่ตัดกัน การเน้นด้วยขนาด การแยกตัวออกไป การจัดวางตำแหน่งในที่ที่เหมาะสม การเน้นด้วยจุดสายตา และเส้นกรอบ มีรูปแบบการจัดภาพ ได้แก่ การจัดภาพแนวตั้ง แนวนอน เส้นนำสายตา รูปแบบซ้ำ รูปแบบการกระจายหรือเคลื่อนไหว (ณรงค์ สมพงษ์, 2545: 160; อนันต์ จิรมหาสุวรรณ, 2550: 88, 92, 98, 100, 102, 104, 110, 114, 118, 124; วีรนิช ทรรทรานนท์, 2553: 62-63; อำนวยพร บุญจำรัส, 2553: 136-139; สุรพงษ์ บัวเจริญ, 2554: 258-303 และ Grill and Scanlon, 1944: 22) จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 19 องค์ประกอบภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหักดี	เน้นในเรื่อง step ความลึกของภาพ ส่วนทฤษฎีขององค์ประกอบภาพไม่ได้คิดไว้ก่อน ตามมาทีหลัง
พชร	วงศ์สินหลัง	เน้นที่ประธานภาพและบรรยากาศที่อยู่ประกอบส่วนทฤษฎี จะเข้าเกณฑ์แบบไหนตามมาทีหลัง
วราณ	สุพรรณ โณ	เน้นที่กฎ 3 ส่วนและจุดตัด 9 ช่อง
วิศาล	น้ำค้าง	เน้นที่วัตถุหลักแล้วมองหาฉากหน้า ฉากหลังเป็นหลัก ส่วนเรื่องทฤษฎีที่ใช้ขึ้นกับสถานการณ์ ไม่มีอะไรตายตัว
จามิกร	สุขทราชมร	เน้นที่ฉากหน้าเข้าไปหาประธานภาพมากกว่าทฤษฎีอื่นๆ
หัสชัย	บุญเนื่อง	เน้นที่เรื่องราวมากกว่า ส่วนทฤษฎีตามมาเองโดยไม่ได้กำหนดล่วงหน้า เช่น จุดตัด 9 ช่อง ก้นหอย curve หรือตัวเอส
นพดล	กันบัว	เน้นที่เรื่องราวกับแสง ส่วนทฤษฎีไม่ได้กำหนดไว้ล่วงหน้า
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	เน้นทฤษฎีการถ่ายภาพ กฎ 3 ส่วน จุดตัด 9 ช่องแต่ไม่ทุกภาพขึ้นกับสถานการณ์
ธเนศ	งามสม	มองเหมือนภาพวาด เช่น วัตถุ แสงสี ส่วนทฤษฎีอยู่ในใจไม่ได้คิดล่วงหน้า

จากการจัดองค์ประกอบภาพของอภินันท์ บัวหภักดี พบว่าเข้าเกณฑ์องค์ประกอบภาพตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการ ได้แก่ มีประธานและส่วนเสริม มีจุดตัด 9 ช่อง ความโดดเด่นเป็นจุดสนใจของภาพ ได้แก่ การเน้นด้วยขนาด มีการเน้นด้วยเส้น อีกทั้งรูปแบบการกระจายเป็นรัศมีของน้ำทะเลในลักษณะไข่มุก

อภินันท์ บัวหภักดี

“...อันนี้ก็คล้ายๆ กับจุด 9 ช่องนะฮะ มันก็อยู่ตรงนี้กับตรงนี้จริงๆ ก็คือไม่ได้ใช้อะไรนะแต่ว่ามันเข้าทฤษฎีนั้นโดยยังงี้ก็ไม่วู้ละ คือเราก็ present อย่างที่บอกให้ฟังแหละ...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 126 เกาะไม้ไผ่ หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ (อภินันท์ บัวหภักดี)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของเพชร วงศ์สินหลัง พบว่าเข้าเกณฑ์องค์ประกอบภาพตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการ ได้แก่ มีประธานและส่วนเสริมโดยใช้เรือซึ่งเป็นทั้งประธานและฉากหน้า และบรรยากาศของทะเลภูเขาและท้องฟ้าที่อยู่ในตำแหน่งของฉากกลางและฉากหลังเป็นส่วนเสริม มีจุดตัดของเส้นในลักษณะ golden triangle ที่ลากจากกรอบภาพมุมซ้ายบนมายังกรอบภาพมุมขวาล่างจากนั้นลากเส้นจากกรอบภาพมุมขวบนมาบรรจบเป็นจุดตัดกับหัวเรือลำแรกด้านล่าง มีความโดดเด่นเป็นจุดสนใจของภาพ ได้แก่ การเน้นด้วยขนาดของเรือ มีการเน้นด้วยเส้น อีกทั้งรูปแบบการการจัดภาพแบบแนวซ้ำซ้อน

เพชร วงศ์สินหลัง

“...องค์ประกอบภาพมันจะเหมือนความซ้ำซ้อน ของที่เหมือนๆ กันแล้วเรียงกันอยู่ เอาความซ้ำซ้อนมาสร้างเป็นจุดสนใจ...” (เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 127 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (เพชร วงศ์สินหลัง)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของวราณ สุวรรณโณ พบว่าเข้าเกณฑ์องค์ประกอบภาพตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการ ได้แก่ มีประธานและส่วนเสริมโดยใช้เรือท่องเที่ยวซึ่งเป็นทั้งประธานและฉากหน้า และเรือประมงอีกทั้งบรรยากาศของทะเลและท้องฟ้าที่อยู่ในตำแหน่งของฉากกลางและฉากหลังเป็นส่วนเสริม ม้องค์ประกอบภาพแบบจุดตัด 9 ช่อง บริเวณโซนของธงชาติไทย มีความโดดเด่นเป็นจุดสนใจของภาพ ได้แก่ การเน้นด้วยขนาดของเรือท่องเที่ยวกับเรือประมง อีกทั้งรูปแบบการการจัดภาพแบบการนำสายตาของแสงเข้าไปหาจุดเด่น

วราณ สุวรรณโณ

“...วางองค์ประกอบภาพ จริงๆ รูปนี้มันกึ่งๆ ถ้าผมเน้นส่วนใหญ่ ผมเน้นไปที่โซนธงชาตินะครับ อาจเป็นจุดตัด 9 ช่อง ไข่ครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 128 เกาะปันหยี จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของวิศาล น้ำค้าง พบว่าเข้าเกณฑ์องค์ประกอบภาพตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการได้แก่ มีประธานและส่วนเสริม มีองค์ประกอบภาพแบบจุดตัด 9 ช่อง จุดสนใจของภาพ ได้แก่ การเน้นด้วยขนาดของหน้าผากับบรรยากาศ การจัดวางตำแหน่งวัตถุแบบสามเหลี่ยม การเน้นด้วยเส้นของแม่น้ำและรูปแบบการการจัดภาพแบบการนำสายตา

วิศาล น้ำค้าง

“...ผมมักจะมองภาพโดยรวมก่อนนะว่า อะไรมันให้เนื้อหาที่ครบถ้วนก่อนแล้วเราก็อยมาคิดว่ามันจะลงตัวกับกฎไหม แต่บอกตรงๆ เลย เวลาที่ผมถ่ายรูปนี้ไม่เคยคิดถึงกฎต่างๆ เช่น กฎสามส่วน หรือจุดตัด 9 ช่องสักทีเลย ก็เราถ่ายด้วยความคิดว่า composition นี่สวยแล้ว ลงตัวแล้ว ซึ่งมันบอกไม่ได้ว่ามันเป็นกฎตัวไหน แต่เวลาถ่ายแล้วจริงๆ นี่ถ่ายเสร็จออกมาทุกทีเลยมันไม่ไปตรงกับกฎตัวโน้นก็มาตรงกับกฎตัวนี้ทุกทีเลย ซึ่งเราก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน มันก็เป็นส่วนที่สามารถนำไปอ้างอิงได้เสมอ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 129 ผาวิงษ์ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของจามิกร สุขทรามร พบว่าเข้าเกณฑ์องค์ประกอบภาพตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการได้แก่ มีประธานคือยอดเขาโมโกจู โดยมีคนและบรรยากาศอื่นเป็นส่วนเสริม มีองค์ประกอบภาพแบบมีจุดตัดของเส้นในลักษณะ golden triangle ที่ลากจากกรอบภาพมุมซ้ายบนมายังกรอบภาพมุมขวาล่างจากนั้นลากเส้นจากกรอบภาพมุมซ้ายล่างขึ้นมาบรรจบเป็นจุดตัดบริเวณยอดเขาและคน มีความโดดเด่นเป็นจุดสนใจของภาพ ได้แก่ การเน้นด้วยการจัดวางตำแหน่ง การเน้นด้วยจุดสายตาและเส้น อีกทั้งทั้งรูปแบบการการจัดภาพแบบการนำสายตาเข้าไปหาจุดเด่นและการจัดรูปแบบการกระจายในลักษณะความเคลื่อนไหวของเมฆ

จามิกร สุขทรามร

“...ไม่ถึงกับจุดตัดพอดี มันอยู่ในแนว ถ้าแบ่งมันอยู่ในแนวแต่โซนถ่วงน้ำหนักด้านขวาเป็นคนที่ทุ่งหญ้า และก้ด้านซ้ายให้เป็นตัวหมอกกับทิวเขาไป ไม่ถึงกับจุดตัด แต่ว่าก็อยู่ในโซน น่าจะเป็นสามเหลี่ยมคล้าย triangle บ้างเออ พอดีๆ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 130 ยอดดอยโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (จามิกร สุขทรามร)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของหัสชัย บุญเนื่อง พบว่าเข้าเกณฑ์ตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการ ได้แก่ มีประธานเป็นคนและธง โดยมีบรรยากาศภาพเงาคำเป็นส่วนเสริม มีองค์ประกอบภาพแบบจุดตัด 9 ช่องหรือมีจุดตัดของเส้นในลักษณะ golden triangle มีจุดสนใจของภาพ ได้แก่ การจัดวางตำแหน่ง การเน้นด้วยจุดลึบสายตา และการจัดรูปแบบการกระจาย ในลักษณะความเคลื่อนไหวของแสงและเมฆ

หัสชัย บุญเนื่อง

“...องค์ประกอบภาพเนี่ย ผมคิดไว้ว่าเราอยากได้คนกับธงแล้วละหนึ่ง แล้วก็พอมมีคนกับธงขึ้นไปนั่งปุ๊บเนี่ย เราอยากเห็นคนมองไปยังผืนป่า เลยปล่อยด้านซ้ายของภาพให้มันว่างๆ เพื่อที่จะให้น้ำสายตาไปเนี่ยให้คนนั่งมองว่าผืนป่าข้างล่างเนี่ยมันดูยิ่งใหญ่อลังการ แล้วก็มันในหลวง และราชินีเนี่ยคอยปกป้องคุ้มครองประเทศเราทำนองนี้ ทำให้การจัดองค์ประกอบภาพทั้งน้ำหนักไว้ที่หนึ่งแล้วก็ปล่อย ถ้าเกิดต้องพูดว่าหนังสือเนี่ยมันใช้ได้ จุดตัด 9 ช่องครบใช้ๆ ส่วนใหญ่ถ่ายภาพกันแบบมันเข้าด้วยตัวมันเองครับ ช่วงภาพมันก็ไม่ทันจะคิดนะ เพราะว่าเราจะถ่ายรูปได้เราก็ต้องคิด คิดเยอะกว่าจะกดชัตเตอร์กว่าจะวางเฟรมก็เยอะอยู่...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

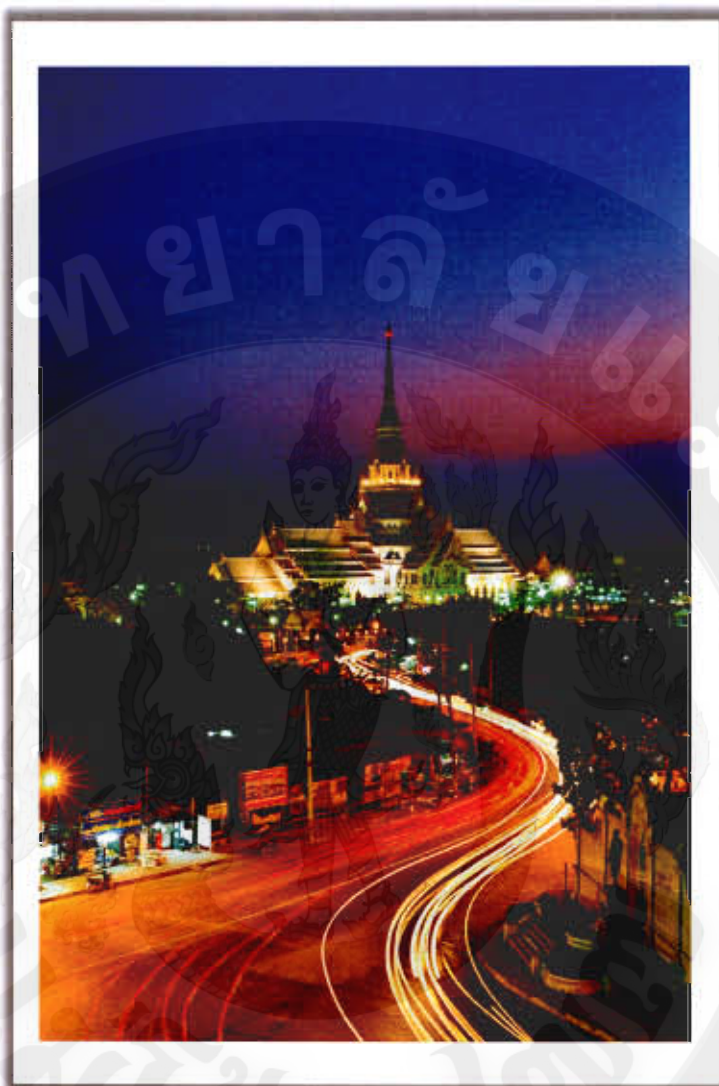

ภาพ 131 ยอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัสชัย บุญเนื่อง)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของนพดล กันบัว พบว่าเข้าเกณฑ์ตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการได้แก่ มีประธานคือวัดและมีบรรยากาศภาพอื่นในภาพเป็นส่วนเสริม มีองค์ประกอบภาพแบบจุดตัด 9 ช่องบริเวณไฟรด้านล่างขวามือ มีจุดสนใจของภาพได้แก่การจัดวางตำแหน่งในบริเวณที่เหมาะสม การเน้นด้วยจุดสายตาและเส้นที่เชื่อมโยงไปยังจุดสนใจ และการจัดรูปแบบแนวตั้ง เน้นรูปร่าง รูปทรง รักษาทัศนมิติให้ตั้งฉากตรง และมีรูปแบบการนำสายตาเข้าไปหาจุดเด่น

นพดล กันบัว

“...คือภาพนี้ก็มันเหมือนกับเรามององค์ประกอบหลักคือตัวที่เป็นวัดนะฮะ แต่ภาพที่น่าสนใจก็คือเส้นนำสายตาที่เป็นไฟรดนีย์ คล้ายๆ ว่ามันจะทำให้เราบิดาเราเวลาเราดูภาพนี้เราก็จะดูไปตามเลย เพราะมันจะไหลไปที่ไหน ก็ไปที่วัดจุดเด่นของเรา และภาพนี้ลักษณะเป็นแนวตั้ง แล้วก็ก็คือตัวหลักอาจจะอยู่กลางภาพสักนิดอาจจะเอียง ตรงนี้เราอาจจะปักด้วยการ โยกซ้ายโยกขวานิดหน่อยนะฮะ...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 132 วัดโสมราราม จังหวัดฉะเชิงเทรา (นพดล กันบัว)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ พบว่าเข้าเกณฑ์ องค์ประกอบภาพตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการได้แก่ มีประธานคือสะพานที่เป็นเส้น สามเหลี่ยมทอดยาว เก่งจีนและส่วนอื่นในภาพจะเป็นส่วนเสริม มีองค์ประกอบภาพแบบจุดตัด 9 ช่อง จุดสนใจของภาพ ได้แก่ การเน้นด้วยการจัดวางตำแหน่งในบริเวณที่เหมาะสม การเน้นด้วย จุดสายตาที่มองผ่านเส้นของสะพาน และรูปแบบการจัดภาพแบบการนำสายตา

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...จุดตัด 9 ช่องกรับ ดันไม้ในภาพจะอยู่ในจุดตัดพอดี เก่งจีนนั้นก็อยู่ในจุดตัด เหมือนกัน สะพานนั้นก็เหมือนกัน...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 133 เขาหัวซาน สาธารณรัฐประชาชนจีน (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

จากการจัดองค์ประกอบภาพของธนศ งามสม พบว่าเข้าเกณฑ์องค์ประกอบภาพตามทฤษฎีการถ่ายภาพหลายประการได้แก่ มีประธานและส่วนเสริม มีองค์ประกอบภาพแบบจุดตัด 9 ช่อง จุดสนใจของภาพ ได้แก่ การเน้นด้วยการจัดวางตำแหน่งในบริเวณที่เหมาะสม การเน้นด้วยจุดสายตาที่มองผ่านเส้นของสะพาน และรูปแบบการการจัดภาพแบบการนำสายตา

ธนศ งามสม

“...โดยรวมผมถ่ายภาพมาราวๆ ถ่ายภาพจริงจังมาราวๆ 15 ปี นะครับ ผ่านทฤษฎีของจุดตัด 9 ช่องมา ผ่านทฤษฎีต่างๆ มา จนอาจจะพูดได้ว่ามันซึมซับเข้ามาในสไตล์การถ่ายภาพไปแล้วจริงๆ ภาพนี้ถ้าจะพูดไปแล้วก็คือทฤษฎีเข้าข่ายจุดตัด 9 ช่อง นะครับ การวางสะพานราวๆ 70 เปอร์เซ็นต์ของภาพเลยเนี่ย คือผมต้องการเน้นที่ตัวสะพาน ส่วนด้านขวาอีก 30 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือเนี่ยผมเอาภาพตึกที่สูงที่สุดของปากเซเข้ามาเป็นองค์ประกอบในภาพด้วย เพื่อไล่ระดับสายตาจากสะพานไปสู่ตึกสูงอันนั้น มันนำสายตาไปสู่จุดตัด 9 ช่อง ก็คือกลุ่มตึกโรงแรม...” (ธนศ งามสม, 2555)

ภาพ 134 ปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ธนศ งามสม)

2. การจัดเฟรมแนวตั้งแนวนอน

การถ่ายภาพแนวตั้งหรือแนวนอนนั้นขึ้นกับรูปทรง และลักษณะงานที่กำหนดไว้ แต่ถ้าทิวทัศน์มีความสวยงามจะถ่ายไว้ทั้ง 2 รูปแบบ จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

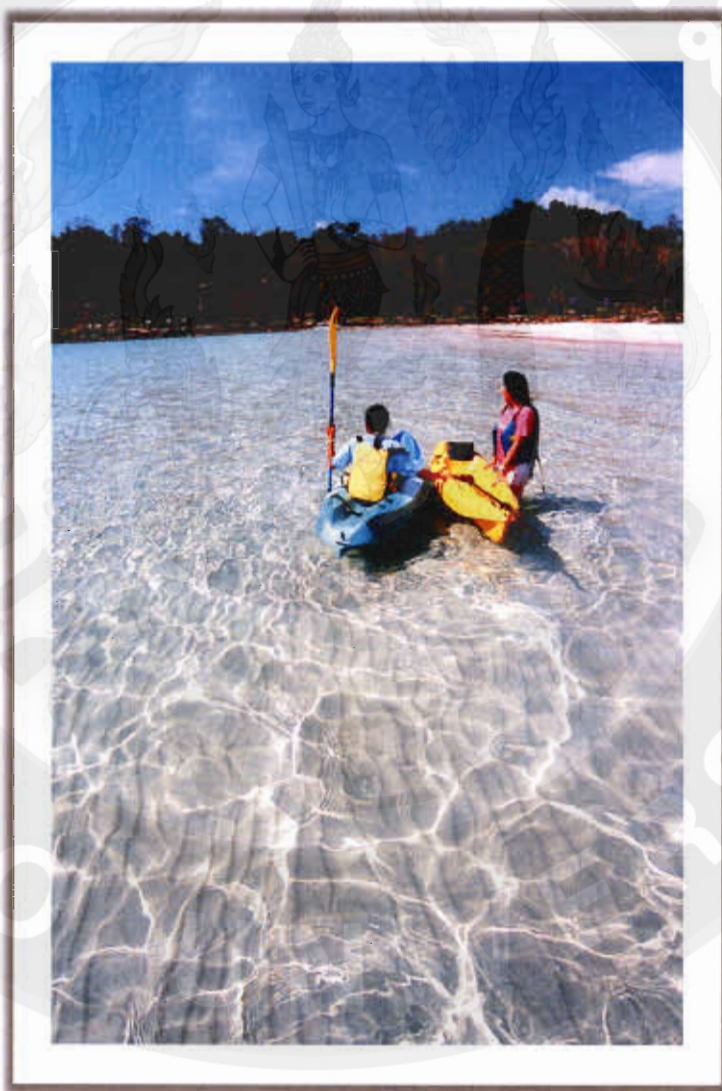
ตาราง 20 การจัดเฟรมแนวตั้งแนวนอน

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
2.1 ขึ้นกับรูปทรงและลักษณะงาน		
อภินันท์	บัวหักดี	ขึ้นเคยกับการถ่ายภาพทะเลแนวตั้งเพราะสามารถกำหนดความลึกของภาพได้
วราณ	สุวรรณโณ	ชอบทั้ง 2 รูปแบบ แต่ด้วยลักษณะของงานทำให้ต้องถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลในแนวนอนมากกว่าแนวตั้ง
วิศาล	น้ำค้าง	ขึ้นกับรูปทรงของวัตถุ โดยส่วนตัวชอบแนวนอนเพราะสามารถบอกเล่าเรื่องราวได้กว้างกว่าแนวตั้ง
จามิกร	สุขทราเมร	แนวนอนมีวัตถุประสงค์สำหรับการถ่ายภาพเพื่อแสดงความกว้างของภูมิประเทศหรือทำหนังสือหน้าคู่ ส่วนภาพแนวตั้งเน้นการโชว์ฉากหน้าและเหมาะสำหรับทำปกหนังสือ
นพดล	กันบัว	ขึ้นกับรูปทรงของวัตถุ แต่โดยส่วนตัวชอบถ่ายภาพแนวนอน
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ขึ้นกับรูปทรงของวัตถุ แต่โดยส่วนตัวชอบถ่ายภาพแนวนอน
ธเนศ	งามสม	ขึ้นกับรูปทรงของวัตถุ แต่โดยส่วนตัวชอบถ่ายภาพแนวนอน
2.2 ถ้าทิวทัศน์สวยงามถ่ายไว้ 2 รูปแบบ		
พชร	วงศ์สินหัง	ถ่ายไว้ทั้ง 2 แบบ เพื่อเลือกลงตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์
หัสชัย	บุญเนื่อง	ถ่ายไว้ทั้ง 2 แบบเพื่อเลือกลงตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์

2.1 ขึ้นกับรูปทรงและลักษณะงาน

อภิสิทธิ์ บัวหัทธิน

“...คือจะทำยังไงถึงจะให้ทะเลมันไม่รู้สึกลับมันแบน เวลาเราไปถ่ายทะเลนี้ส่วนใหญ่เราจะเห็นว่ามันเป็นน้ำจืดหนึ่งฟ้าจืดหนึ่งอะไรอย่างนี้ ทำอย่างไรถึงจะไม่ให้มันแบน ก็ต้องถ่ายแนวตั้งแล้วก็กดกล้องไปแล้วอยู่สูง ต้องอยู่สูงมันถึงจะมีความลึกของภาพ...” (อภิสิทธิ์ บัวหัทธิน, 2555)

ภาพ 135 หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภิสิทธิ์ บัวหัทธิน)

วราณ สุวรรณโณ

“...เพราะว่าโดนกำหนดมาโดยลูกค้าว่าต้องใช้แนวนอน ไปทำปกซึ่งหนังสือ
เขาจะเป็นแนวนอน...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 136 เกาะช้าง จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

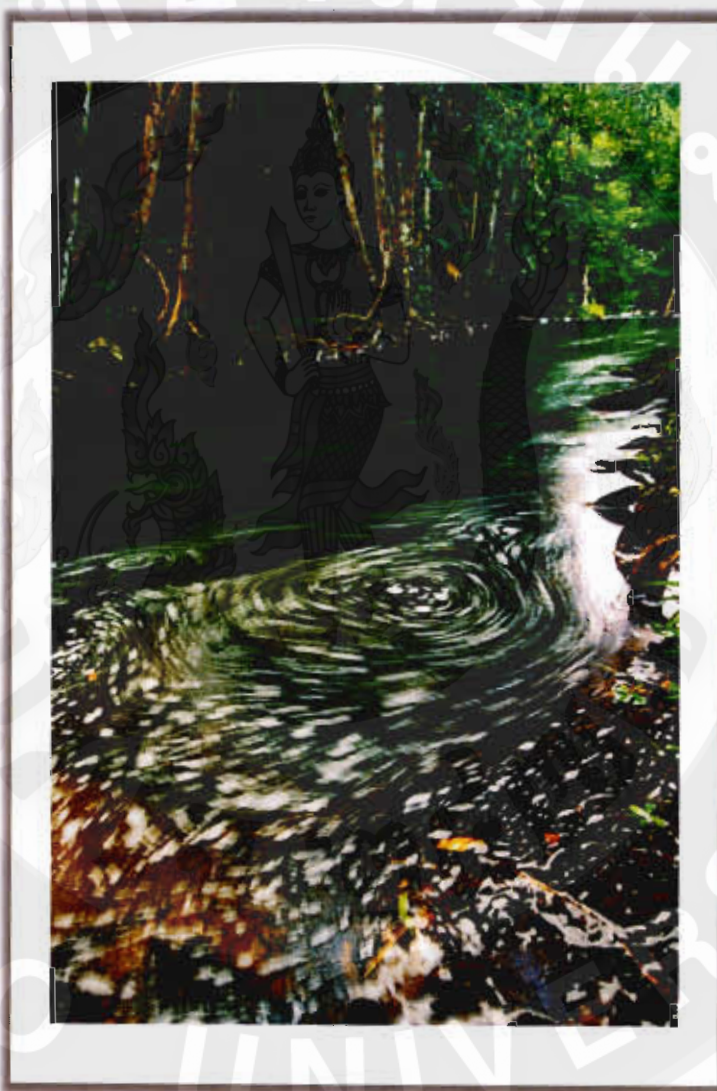
“...ภาพนี้ต้องถ่ายในแนวนอนเพราะแนวภูเขา สันเขา หัวสิงห์ทอดยาวในแนวนอน ไม่สามารถถ่ายภาพให้สวยด้วยแนวตั้งครับ ถ้าจะถ่ายต้องเปลี่ยนแนวคิดใหม่...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 137 คอยม่อนจองยามเช้า จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

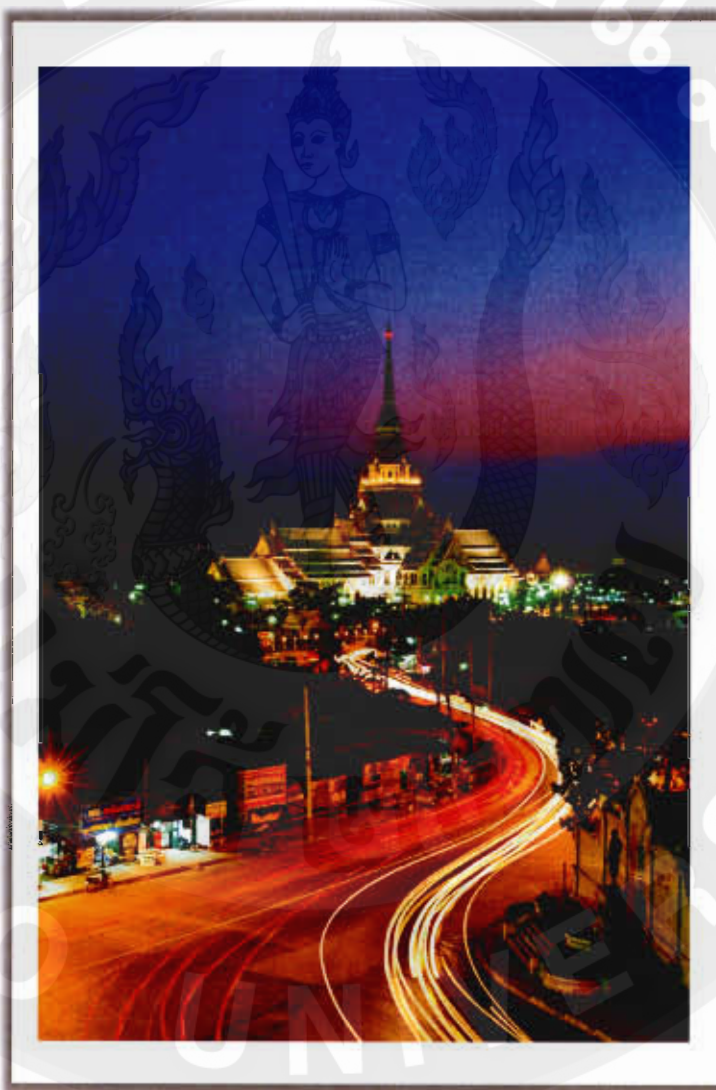
“...ณ จุดถ่ายจุดเดิม ถ้าผมถ่ายที่เดิม แนวตั้งกับแนวนอน แนวตั้งจะค่อนข้าง
 ลงตัวกว่าก็คือเทียบแล้ว สาเหตุก็คือแนวตั้งเนี่ยจะเห็นลำต้นของต้นไม้เนี่ยเยอะกว่า แล้วก็จะเห็น
 พื้นที่ของตัวสายธารเนี่ยค่อนข้างลึกกว่า...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 138 ลำธารน้ำตกปางสีดา จังหวัดสระแก้ว (จามิกร สุขทรามร)

นพดล กันบัว

“... ความจริงภาพนี้ถ่ายได้หลายแนวนะ นอนก็ได้ตั้งก็ได้นะ แต่ที่ถ่ายเป็นแนวตั้งเนี่ยรู้สึกภาพนี้เหมือนจะเคยเป็นปกของ อ.ส.ท. ก็คิดว่ามันได้คือจุดเด่นของมันมีอยู่แล้วในตัวคือ ตัวอาคารของวัดแล้วเราก็ได้เส้นของถนนนะ แสงไฟที่วิ่งมาเป็นตัวนำเข้าไปหาจุดเด่น พอถ่ายเป็นแนวตั้งปุ๊บเนี่ยมันก็ค่อนข้างจะลงตัวกว่าแนวนอน...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 139 วัดโศธรวาราม จังหวัดเชียงใหม่ (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

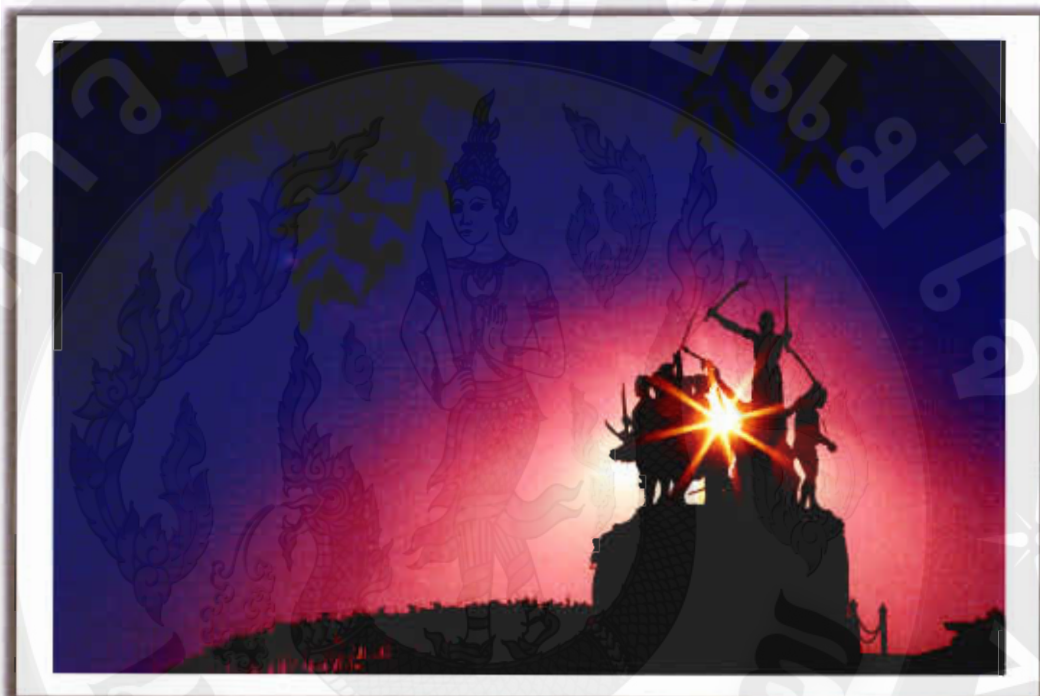
“...วันนั้นผมขึ้นหลังคาศึกมันก็ได้ภาพราวๆ นี้แหละ มุมเงยขึ้นหนึ่งจากระดับ
 สายตา หรือเรียกว่าระดับสายตาก็ได้ ถ้าไม่ถ่ายแนวตั้งและเงยขึ้นหนึ่งผมก็กลัวว่ามันจะหลุดเฟรม...”
 (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 140 พลุดอกไม้ กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...เป็นการเดินทางไปทำสารคดีแนะนำจังหวัดสิงห์บุรีพอมานั่งมูมนี่ มาเห็นแสงแบบนี้ทุกอย่างดูลงตัวภาพนี้คือภาพที่เป็นภาพเปิดสารคดีที่สมบูรณ์แบบมากๆ เลย วางไว้เป็นภาพแนวนอนครับ...” (ชเนศ งามสม, 2555)

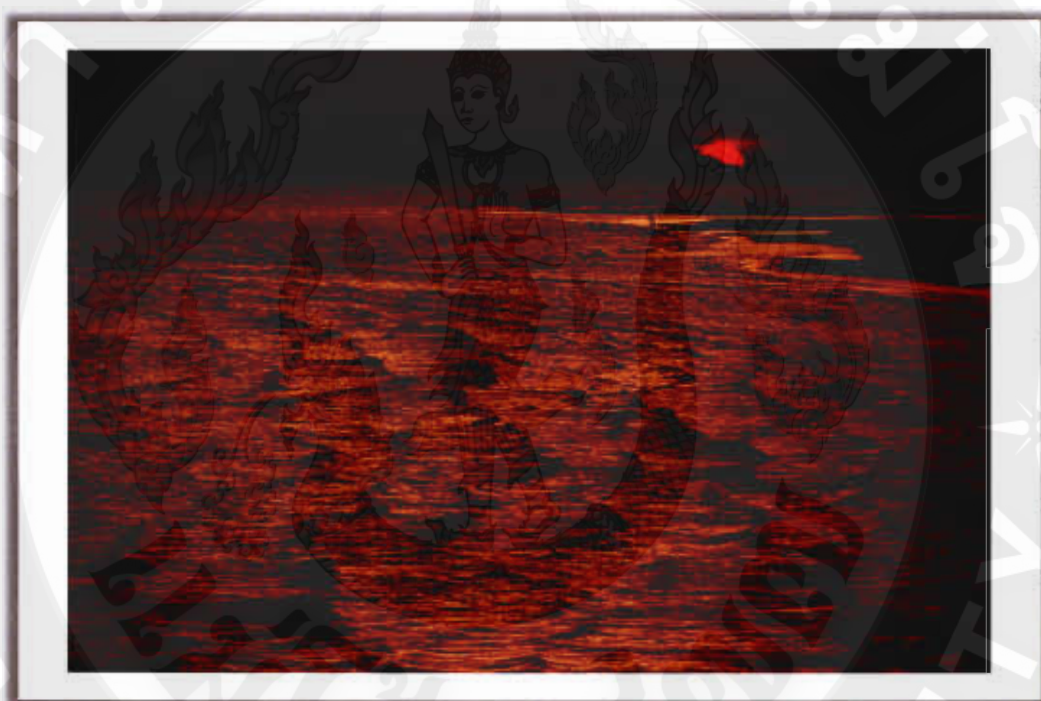

ภาพ 141 อนุสาวรีย์วีรชนค่ายบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี (ชเนศ งามสม)

2.2 ถ้าทิวทัศน์สวยงามถ่ายไว้ 2 รูปแบบ

พชร วงศ์สินหลัง

“...ถ่ายได้ทั้ง 2 แบบแต่ถ้าถ่ายภาพแนวอนมันจะมองได้สบายตา มองได้นาน ไม่เหมือนแนวตั้ง นั่นมันมีจุดประสงค์อื่นเช่นเอาไปลงปกหนังสือ สรุปแล้วการถ่ายภาพทิวทัศน์มันต้องการคูบริเวณกว้างต้องถ่ายแบบนี้...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 142 อ่างศิลา จังหวัดชลบุรี (พชร วงศ์สินหลัง)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...ภาพแนวนอนก็มี แต่มันโค้งไป ด้านขวาพอหลุดจากส่วนที่เป็นแนวตั้งไป ทางด้านขวามันค่อนข้างโค้งแล้วมันก็ไม่ค่อยเด่น ทุงหญา มันก็จะหมดไป ทำให้ดูแล้วโค้งมากเกินไปที่จะเอามาใช้ ผมเลยถ่ายแนวตั้งมาเยอะ ด้วยหวังว่าส่วนหนึ่งเนี่ยจะเอามาใช้ทำปกอย่างทีบอกก็เลยต้องถ่ายแนวตั้งเสียเยอะ...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 143 ยอดดอยภูลังกา จังหวัดพะเยา (หัสชัย บุญเนื่อง)

3. ฉากหน้า วัดดู ฉากหลัง

ภาพทิวทัศน์ที่ดีควรมี 3 ส่วนคือฉากหน้า วัดดูหลักและฉากหลัง ฉากหน้าต้องไม่รกกรู้ง ฉากหลังจะต้องสะอาดตา แต่ในบางครั้งฉากหน้าอาจเป็นประธานภาพถ้ามีเรื่องราวและมีความเด่นมากพอ ก็ไม่จำเป็นต้องมีครบทั้ง 3 ส่วน จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้พรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 21 ฉากหน้า วัดดู ฉากหลัง

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรศนะ
อภินันท์	บัวหักดี	พยายามสร้างให้มี
เพชร	วงศ์สินหลัง	ให้ความสำคัญที่ฉากหน้ามากกว่าฉากหลัง ถ้าหาเจอจึงถ่ายภาพ
วราณ	สุวรรณโณ	ขึ้นกับลักษณะงาน จะเน้นไปที่ประธานภาพ ต้องมี space ไว้ ลงตัวหนังสือ
วิศาล	น้ำค้าง	จะวางประธานในตำแหน่งที่เด่น ฉากหน้าและฉากหลังต้องไม่ ไปรบกวน และให้ดูมีมิติ
จามิกร	สุขทราภร	ถ้าใช้เลนส์มุมกว้างต้องมีฉากหน้า ถ้าทิวทัศน์มีรายละเอียด กระชับสมบูรณ์จะใช้เลนส์เทเลถ่ายเจาะ crop ภาพ
หัสชัย	บุญเนื่อง	เน้นที่เรื่องราว ถ้ามีไม่ครบทั้งฉากหน้า ฉากหลังก็ไม่เป็นไร
นพดล	กันบัว	ขึ้นกับสถานที่ ถ้าได้โทน แสง สี จะช่วยได้มาก
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ฉากหน้าต้องดี ฉากหลังไม่รก เส้นนำสายตา หรือกรอบภาพ
ชเนศ	งามสม	เน้นที่เรื่องราว ความสวยงาม และแสงสี ถ้าได้ถือว่าสมบูรณ์แล้ว

อภินันท์ บัวหัทธคดี

“...จริงๆ ว่าต้องการเอาคนพวกนี้ มันแสดงถึงการทำงานของช่างภาพที่ทุ่มเทลง
ไปนอนถ่าย อันนี้เป็นส่วนประกอบแต่จริงๆ แล้วก็คือเน้นคนถ่าย คนใดก็เป็นรองไป จาก
หลังก็คือทะเล เป็นภาพที่เราดูแล้วสนุกสนาน ชอบ...” (อภินันท์ บัวหัทธคดี, 2555)

ภาพ 144 หาดตาชัย จังหวัดพังงา (อภินันท์ บัวหัทธคดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...โพธิ์กราวด์คือก้อนหิน ประชานก็คือกลุ่มก้อนหิน เป็นทั้งโพธิ์กราวด์เป็นทั้ง
ประชานเลย รองประชานก็น่าจะเป็นบรรยากาศ น้ำทะเล ฉากหลังก็คือท้องฟ้า...” (พชร วงศ์สินหลัง,
2555)

ภาพ 145 หาดแม่รำพึง จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...ไช่ครับก็คือฉากหน้า ประธานเป็นเด็กเถยนะครับ แล้วก็ฉากหลังก็ส่งเสริมไปก็
คือเป็นทั้งรู้ว่าตรงนี้เป็นเรือประมงนะครับ รู้ว่ามันเคยมีอะไรเกิดขึ้นที่ทำให้ดินสนมันตายมาก่อน
และมันก็ยังมีแนวข้างหลังอยู่อะไรอย่างนี้ ก็คือรูปนี้ฉากหน้า ฉากหลังก็ค่อนข้างจะทำหน้าที่พร้อม
กันหมด ครับไช่ ไช่ครับเน้นไปที่เรื่องราวของตัวเกาะมากกว่า...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 146 เกาะหลีเป๊ะ 2 จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...ใช้หัวสิงห์เป็นทั้งฉากหน้าและประธานหลัก ท้องฟ้าสีน้ำเงินและริ้วลายของเมฆเป็นประธานรองและฉากหลัง ร่วมกับหมอกและทิวเขาด้านหลังหัวสิงห์...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 147 คอยม่อนจองยามเย็น จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ฉากหน้าคือรากของชมพู่น้ำ อันนี้หาเดินสำรวจหานานมาก เป็นกรอบบังคับให้มองไปยังวัตถุคือลำธารและป่าสีเขียวด้านหลัง อันนี้มองผ่านกรอบเข้าไป ใช้เฟรมมาช่วยเพื่อบีบให้สายตาเข้าไปข้างใน อันนี้คือฉากหน้า ฉากหน้าคือกรอบต้นไม้และราก กระจกก็คือตัวพื้นน้ำกับป่านี้แหละ แต่มันเล่าเรื่องราวเดียวกันยังไงซะ เพราะว่าไอ้รากนี้มันก็เป็นรากของต้นไม้ข้างหน้าเป็นพันธุ์ไม้ชนิดเดียวกัน...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 148 คลองสองน้ำ จังหวัดกระบี่ (จามิกร สุขทรามร)

หัตถชัย บุญเนื่อง

“...ฉากหน้าเอาเป็นดอกไม้ นอกจากมันจะเป็นฉากหน้าแล้วมันก็จะ เป็นจุดเด่นของภาพเป็นประธานใช้ครับ และรองลงมาก็คือภูเขา และแบ็คกราวด์ก็คือพระอาทิตย์บางๆ อยู่ด้านหลัง หมอกกำลังไหลเป็นรองประธานพร้อมกับภูเขา...” (หัตถชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 149 คอยหมากพริก จังหวัดแม่ฮ่องสอน (หัตถชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

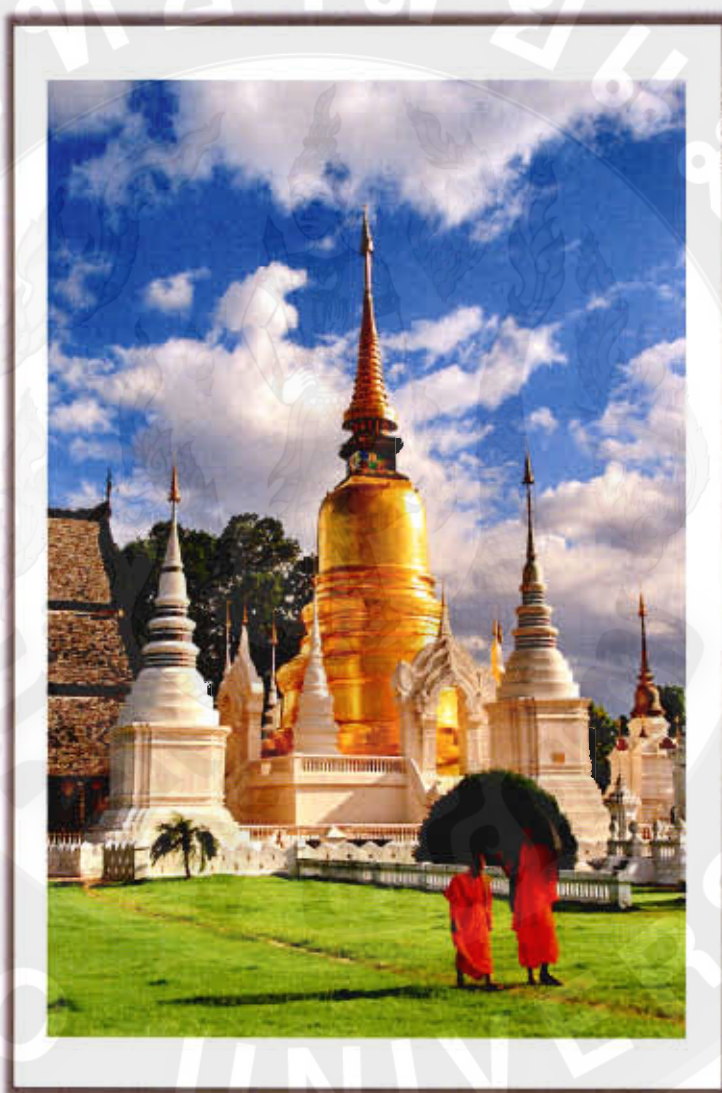
“...ฉากหลังเราก็เป็นพวกต้นไม้หรืออะไรไป เพราะว่าภาพนี้ที่มันรกๆ มากคือต้นไม้ละ ถ้าต้นไม้มีน้อยกว่านี้สักหน่อยก็จะดีขึ้นนะฮะ ภาพนี้มันอาจจะดูจะเป็นต้นไม้ที่ค่อนข้างรกไปสักนิดหนึ่ง แต่ว่าก็จะได้ภาพนี้จะได้ในแง่ของมุมมองภาพที่แปลกนะฮะและก็ได้แสงที่สาดส่องมาจากหน้าพระนี่ ฉากหน้าก็เป็นส่วนล่างที่เป็นกำแพงไล่จากซ้าย กรอบก็มีส่วนนะฮะ เพราะว่าลอง zoom ดูแล้ว ปกติถ้าต้นไม้เต็มต้นมันก็จะใหญ่เกิน พอเรา zoom เข้าไปมันก็ดีขึ้นครับเพราะต้นไม้จะเป็นต้นไม้ใหญ่และถ้าเกิดเว้นเนื้อที่ให้เขาமாகไปแล้วนี่ ก็ต้องทำให้มันเด่นขึ้นมา มันจะมาแข่งในส่วนทางขวามือ...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 150 วัดพระแก้ว จังหวัดกำแพงเพชร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

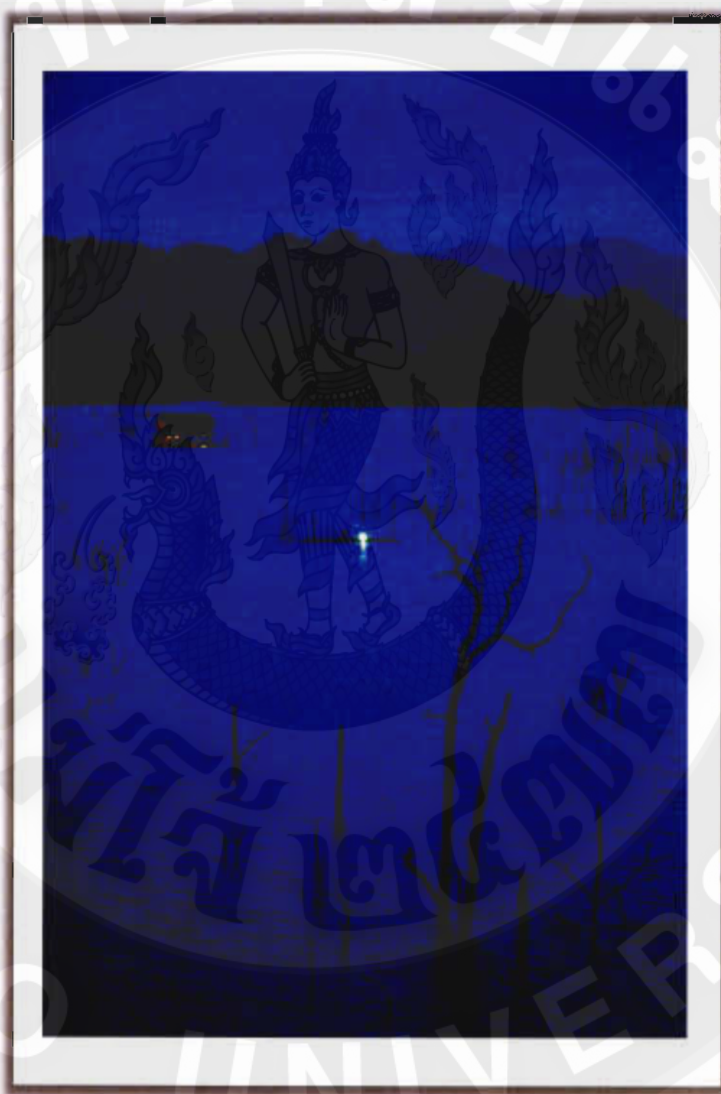
“...ฉากหน้าผมรอพระเณรอย่างเดียวกะรับเพื่อสร้างเรื่องราวขึ้นมาหน่อย ประชานหลักก็เป็นเจดีย์ ส่วนฉากหลังก็ต้องเป็นท้องฟ้ากับเมฆอย่างเดียวกะเท่านั้นนะสำหรับภาพนี้...”
(กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 151 วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธเนศ งามสม

“...ภาพนี้ฉันไม่เป็นที่จากหน้าและที่ประธานครับ จริงๆ มันเป็นประธานร่วมกับ เรือนแพแต่เรือนแพอยู่ไกลมาก ภาพนี้อยากสะท้อนให้เห็นว่าอยากสะท้อนทั้งสองอย่างก็คือภูมิ ทัศน์ของสถานที่ กับวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนที่นี่ซึ่งโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์มาก ก็คือเป็น ทะเลสาบกว้างและที่ผู้คนใช้ชีวิตอยู่กับเรือนแพครับ...” (ธเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 152 เชี่ยนชวนแหลม จังหวัดกาญจนบุรี (ธเนศ งามสม)

4. เฉลี่ย ช่วงเวลาของวัน

แสง คือสิ่งที่สำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ ซึ่งช่วงเวลาในการถ่ายภาพทิวทัศน์ที่สวยงามจะอยู่ในช่วงเวลาใดนั้น จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 22 เฉลี่ย ช่วงเวลาของวัน

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรศนะ
อภิรักษ์	บัวหักดี	ถ่ายได้ทุกช่วงเวลาของวัน ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ ถ้ากลางวันต้องถ่ายภาพตามแสงเพราะภาพทิวทัศน์นี้ต้องใส ท้องฟ้าต้องสวย
เพชร	วงศ์สินหลัง	ชอบถ่ายภาพแสงเฉียงในช่วงเวลากลางวัน แต่ช่วงเวลาของการถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลชอบถ่ายก่อนพระอาทิตย์ขึ้นหรือหลังพระอาทิตย์ตกประมาณ 2-3 นาที เป็นช่วงนาทีทอง
วราณ	สุวรรณโณ	ถ้าเป็นภาพทิวทัศน์ทะเลชอบช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นประมาณครึ่งชั่วโมง ถ้ากลางวันจะถ่ายภาพตามแสงโดยใช้ร่วมกับ C-PL สีสนจะชัดเจน contrast จะดีกว่า
วิศาล	น้ำค้าง	ชอบถ่ายภาพก่อนพระอาทิตย์ขึ้น-ตกประมาณ 15-20 นาที ช่วงเช้าจะให้สีสนที่อบอุ่น ส่วนช่วงหลังพระอาทิตย์ตกไปแล้วจะให้ความรู้สึกเหงา นิ่งสงบ ถ้าเป็นกลางวันจะชอบแสงเฉียงและย้อนแสงนิดๆ
จามิกร	สุขทราภร	ชอบถ่ายก่อนพระอาทิตย์ขึ้น-ตกประมาณ 10-15 นาที ถ้าเป็นกลางวันจะถ่ายอะไรขึ้นกับสภาพแสงที่เหมาะสม บางอย่างต้องย้อนแสง บางอย่างต้องตามแสง
หัสชัย	บุญเนื่อง	ทิวทัศน์ธรรมชาติถ่ายได้ทั้งวันขึ้นกับสภาพแสงลง แต่ที่ถ่ายมากที่สุดคือช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้น-ตก
นพดล	กันบัว	ชอบถ่ายภาพก่อนพระอาทิตย์ขึ้น-ตกประมาณไม่เกินครึ่งชั่วโมง แต่ช่วงเย็นจะถ่ายภาพได้มากกว่าและสวยกว่าช่วงเช้า
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ชอบถ่ายก่อนพระอาทิตย์ขึ้น-ตก กลางวันชอบถ่ายภาพช่วงเวลา 08.00-09.00 น. และ 15.00-16.00 น. ชอบสภาพแสงเฉียงนิดๆ
ธเนศ	งามสม	ชอบถ่ายช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้น-ตกประมาณครึ่งชั่วโมงถึงหนึ่งชั่วโมง แต่จะชอบช่วงเย็นมากกว่า ถ้ากลางวันชอบแสงเฉียง

อภินันท์ บัวหภักดี

“... ความเด่นของมันก็คือ มันมีทั้งลักษณะ texture บนกับ texture ผิวพื้นข้างล่าง มันเป็น texture 2 texture ประกอบกันอยู่แล้วมีแบบมีอะไรด้วยไม่ได้ศึกษา แต่สิ่งที่นักถ่ายภาพควรรู้ก็คือว่าไฮแสงแว๊บๆ มันจะเกิดขึ้นเฉพาะเวลาและเฉพาะพื้นที่เท่านั้นเอง บางพื้นที่มันก็ไม่มี มันจะเกิดขึ้นในน้ำตื้น แล้วก็ในเวลาประมาณใกล้ๆ เทียงเนี่ยมันจะเกิดประกายลักษณะนี้ขึ้นมา... ถ่ายกลางวันก็ชอบตามแสง...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 153 หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...คือมันมีหลายอย่างนะในวันที่พระอาทิตย์ตกนะมันเป็นฤดูด้วยนะ ถ้าเป็นฤดูหนาวเวลาพระอาทิตย์ตกไป แล้วคุณเห็น โทนี รุ่งเลยแหละ ตั้งแต่ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แดงอะไรลงมา มันจะไล่โทนีขึ้นไปจากดินของฟ้าเนี่ยไปจนถึงปลายฟ้าเลยหมายความว่าถ้าวันนั้นมันเป็นวันที่ฟ้าไม่มีเมฆเลย แต่วันไหนที่ฟ้ามีเมฆพอพระอาทิตย์ตกไปเนี่ยการหักเหแสงนะ มันจะไม่เหมือนกับตอนไม่มีเมฆ ถ้าถามว่าเวลาเท่าไร ถ้าเกิดเป็นฤดูหนาวนี้ท้องฟ้าใสจริงๆ นี่ให้เราสังเกตนะว่าช่วงจังหวะที่ฟ้าสวยที่สุดเนี่ยมันจะมีอยู่แค่ 1-2 นาทีเอง คือในช่วงที่ฟ้ามันมีแสงแรงๆ และอยู่ดีๆ พระอาทิตย์ตก คือแสงหายไปเนี่ย ตอนนั้นมันจะไล่โทนีขึ้นมาอยู่ได้แค่นาทีสองนาทีนะครับ และมันก็จะเริ่มมืด พอมืดแล้วก็คือเสร็จละ จบถ่ายไม่ได้แล้ว นั่นละ คนที่ถ่ายภาพทิวทัศน์นี่จะถ่ายทะเลหรืออะไรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นการตกของดวงอาทิตย์ เขาจะรู้เลยว่าอันไหนนะมันเป็นนาทีทอง จะรู้ได้จากการทดลองบ่อยๆ และก็พลาดบ่อยๆ บางครั้งจังหวะที่มันกำลังสวยเลย บางทีเราใส่เลนส์ผิดตัวเราก็มไปเปลี่ยนเลนส์อะไรขึ้นมาเนี่ยไปแล้วหายไปหมดแล้ว เพราะฉะนั้น เราต้องรู้ว่าต้องใช้เลนส์อะไรเพื่อเก็บองค์ประกอบภาพอะไรนะ คือมันจะไม่มีลังเลอะไรแล้วในเวลานั้น บางทีรอคอยเป็นชั่วโมงเพื่อมาถ่ายนาทีนี้อย่างภาพนี้ เราจะเห็นว่าจะเป็น โทนีอุ่นแหละนะ แต่บรรยากาศจะดูเย็นสบายๆ เป็นภาพที่ดูสบายตา ภาพนี้ถ่ายประมาณ 6 โมงกว่า หลังพระอาทิตย์ตก 2-3 นาที ที่จริงผมชอบแสงข้าง แต่มันไม่ค่อยมีให้บ่อยนัก ถ้ามีล่ะดีมากเลย ถ้าเป็นทิวทัศน์ทะเล ก็ชอบถ่ายก่อนพระอาทิตย์ขึ้น หรือหลังพระอาทิตย์ตกไปแล้วประมาณไม่เกิน 2-3 นาที เพราะนาทีทองของการถ่ายภาพมันอยู่ประมาณนี้ต้องใช้ประสบการณ์...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 154 แหยมเจริญ จัหวักระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโน

“...เที่ยงครับ เวลาปกติถ้าเกิดเราจะถ่ายรูปแนวๆ นี้ มักจะออกไปวิ่งเรือตอนเที่ยง เพื่อที่จะให้แดดมันลงเยอะที่สุด ไข่ครับ ให้แสงสว่างมันเพียงพอ เพราะปกติพวกนี้เวลาอยู่นี้ น้ำมันจะโดนกรองแสงไปรอบหนึ่ง แล้วเวลาเราจะถ่ายอะไรที่แบบมันแบบทะเลดูแสงลงไป จะต้องเลือกช่วงที่แดดจัดนิดหนึ่ง ตามแสงครับ พระอาทิตย์กลางหัวเลย ช่วงเช้าครับ ช่วงเช้าสักครึ่งชั่วโมงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นจะเป็นช่วงที่ชอบที่สุดครับ ไข่ครับ ส่วนใหญ่จะเป็นตามแสง ไข่ครับ หนึ่งเลยคือมันสามารถใช้อุปกรณ์อย่างเช่น C-PL แล้วก็สีมันจะชัดเจนมากขึ้นและ contrast มันจะดีกว่า อันนี้พูดถึงถ่ายทะเลนะครับ ถ้าถ่ายอย่างอื่นผมก็จะต่างกันไป...” (วราณ สุวรรณโน, 2555)

ภาพ 155 เกาะรอก 1 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโน)

วิศาล น้ำค้าง

“...ภาพนี้เป็นภาพเนวซิลลูเอท สิ่งที่เป็นจุดเด่นคือ แสงริมไลท์บนต้นคอกในยามที่พระอาทิตย์ใกล้โผล่แนวสันเขา เป็นช่วงจังหวะและโอกาสจริงๆ เราไม่สามารถสามารถกำหนดหรือจะเกณฑ์อะไรได้ ถ้าไม่มีแสงริมไลท์ ก็คงไม่มีอะไรที่เป็นจุดเด่นและไม่สวย ไม่เหมาะแก่การถ่ายภาพ ผมชอบแสงของเขากับเย็นมากที่สุด คือเขานี้ดีที่สุดแล้วครับ ผมว่านะฮะ และเย็นนี้ก็สวยไปอีกแบบ จริงๆ แล้ว ถ้าบอกว่าตอนเขานี้จะครบมีเวลาน้อยกว่าตอนเย็น เพราะว่าแสงนี้มันจะขึ้นมาแรงและเร็วมาก แต่ตอนเย็นเนี่ย เราสามารถถ่ายตั้งแต่พระอาทิตย์ยังไม่ตกนี้ ถึงตกแล้วก็ยังถ่ายอยู่เลย เรามีเวลาได้มากกว่า แต่ว่าความสดใสแล้วเนี่ยภาพ ตอนเช้า จะให้ความสดใสและดูแล้วมันมีพลังมากนะตอนเช้าสดชื่น ถ้าความรู้สึกของผมแต่คนอื่นไม่รู้เนาะ รู้สึกว่าแสงตอนเช้านี้จะให้โทนที่อบอุ่น แล้วก็เร่งให้มันมีความรื่นเริงกระปรี้กระเปร่า แต่ตอนเย็นนี้ ผมว่ายิ่งถ่ายไปพอเย็นมากๆ ลงไปเรื่อยๆ แสงมันจะเริ่มนิ่งสงบ ผมว่ามันให้ความตื่นตัวกับความนิ่งสงบ ในช่วงเช้าคือตื่นตัว ช่วงเย็นคือแสงที่มันให้ความสงบสำหรับผมเอง ถ้าเป็นไปได้จะครบก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเลย ถ้าก่อนพระอาทิตย์ขึ้นได้ก็จะให้ความรู้สึกแบบหนึ่งแล้วพอขึ้นมาแล้ว เพิ่งจะขึ้นแสงรำไรมาเนี่ย แสงตอนนั้นกำลังสวยมาก ถึงมันจะมาไล่ที่ตามต้นไม้หรือใบหญ้านี้ก็ดูสวยละตอนนั้น ทำให้ภาพเกิดมิติ และทำให้ภาพมันมี texture และมันสดใสครับ ผมว่าอยู่ในประมาณ 15 นาทีถึง 20 นาทีเนี่ย อันนี้เป็นฤดูนะแล้วแต่ฤดู แต่ถ้าตามทฤษฎีก็ประมาณนี้แหละครับ เพราะว่าแสงตกลงไปบ๊อบเนี่ยคือหมายถึงพระอาทิตย์หล่นไปบ๊อบเนี่ย ไม่ใช่ว่าแสงจะสวยเลยนะ มันยังไม่ balance แสงนะ ต้องรอให้ไปสักพักหนึ่งจนกระทั่งท้องฟ้ากับพื้นดิน balance แสงและตรงนั้นมันจะเป็นแสงที่สวยงามที่สุดจะนั้นจะบอกไม่ได้ว่ามันก็นาทีแต่อยู่ในราวประมาณนี้แหละครับ แล้วแต่ช่วงฤดูกาล ผมว่าบางฤดูกาลก็อบๆ ชั่วโมงเลย ก็ยังมีนะ ฤดูหนาวเนี่ยมันจะมีดิวเนะ มันจะมีเวลาสั้นมากนะฮะครับ พอดตกบ๊อบเนี่ยบางที่อาจจะประมาณสัก 20 นาทีหรือครึ่งชั่วโมงนี้เราก็จะเก็บกล้องเลย แต่ถ้าเป็นฤดูร้อนอย่างเนี่ย อย่างเช่นฤดูร้อนตอนเนี่ยเดือนเมษายนเนี่ยนะ บางทีทุ่มหนึ่งยังดูสว่างไว้อยู่เลยนะฮะ ฉะนั้นทฤษฎีที่ว่าครึ่งชั่วโมงเนี่ยอาจจะต้องคลาดเคลื่อนได้อาจจะเป็นชั่วโมงหรือชั่วโมงกว่าเสียด้วยซ้ำไปนะฮะ ฤดูฝนอันนี้เคยาก เพราะว่าตอบไม่ได้ว่าวันนั้นนะฟ้าจะครึ้มจะมีเมฆอะไรฤดูฝนนี้จะเคยากต้องดูวันเวลาไปเลย ผมชอบแสงเฉียงกับย้อนแสงนิดๆ นะครับคือจะย้อนตรงเลยก็ไม่เชิง แต่ผมชอบย้อนนิดๆ กับแสงเฉียงครับ สองอย่างเนี่ยผมว่ามันให้ภาพที่หนึ่งเลย ภาพมีมิติ และก็ทำให้วัตถุเนี่ยบอกความโค้ง ความนูน ความเว้าของวัตถุได้ชัดเจนครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 156 คอยหลวงเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“... เข้าเลยครับ แสงแรกที่พระอาทิตย์ขึ้นขอบเขามา มันก็เป็นอารมณ์ประมาณนี้ครับ พอสว่างมากไปกว่านี้ ไอหมอกมันก็จะเลือนหายไปแล้วมันก็จะไม่เห็น ประมาณ 6 โมง เกือบๆ จะ 7 โมง อันนี้เป็นแสงอ่อนเต็มครับใช่ ถ้าไม่ใส่ชุดก็แฟลร์ลงมาถึงนี้เลยครับ ถ้าเป็นวิว ทิวทัศน์ที่มีทะเลหมอกอะไรพวกนี้ ผมชอบเข้ากับเย็นไปเลย ก็คือช่วงทไวไลท์ หลังผมจะไปก่อน หรือหลังประมาณสักครึ่งชั่วโมงอย่างน้อยๆ ครึ่งชั่วโมง คือไปตั้งแต่แสงยังไม่เริ่มปรากฏสินะ เพื่อไปเตรียมอุปกรณ์ก่อน ช่วงที่ถ่ายคือก่อนประมาณสัก 15 นาที 10 นาทีกับหลังก็ 10 นาที 15 นาที ความจริงมุมแสงผมชอบหมดนะ ขึ้นอยู่กับว่าจะถ่ายอะไรถ้าเป็นการถ่ายหมอกเนี่ยผมชอบขึ้น มันจะได้ลำแสงได้มิติของหมอกหรือถ้าถ่ายน้ำตกเนี่ยมันก็ขึ้นกับน้ำตกอีก ถ้าเป็นน้ำตกที่มันเป็น กลางแจ้งอะไรเนี่ยผม จะชอบขึ้นนิดหนึ่ง เพราะมันจะได้ไอละอองฟุ้งๆ แต่ถ้าเกิดบางครั้งแล้ว ตามแสงอย่างเช่นน้ำตกที่ว่ามันมีรู้อยู่รู้งี้ก็ต้องตามแสง...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 157 ทิวทัศน์หุบเขา จังหวัดเพชรบูรณ์ (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...ช่วงเช้าครึ่งช่วงเช้า พระอาทิตย์ใกล้แล้วละ ใกล้เต็มที สู้ดีมาก ภาพย้อนแสง ครัวบ ย้อนร้อยเปอร์เซ็นต์ ช่วงที่ถ่ายมากที่สุดคือเช้ากับเย็น เช้านี้ไม่พลาดห้ามพลาดเด็ดขาด ถ้าพลาดถือเป็นบาป สภาพแสงชอบหมดเลยไม่ได้ซีเรียสว่าจะเป็นแบบไหน แต่ถ้าเราถ่ายเข้าเย็นเนี่ย ส่วนใหญ่มันถ่ายย้อนแสงเสียเยอะ เพราะว่าเราถ่ายไปทางพระอาทิตย์จะขึ้น แต่พระอาทิตย์มันยังไม่ขึ้น อย่างถ่ายซิลลูเอทนี่เราก็ย้อนล้อยู่แล้ว คือทำงานพวกนี้ มันจะเน้นแสงแบบนี้เสียเยอะ แสงข้างก็ไม่มาก...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 158 ขอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

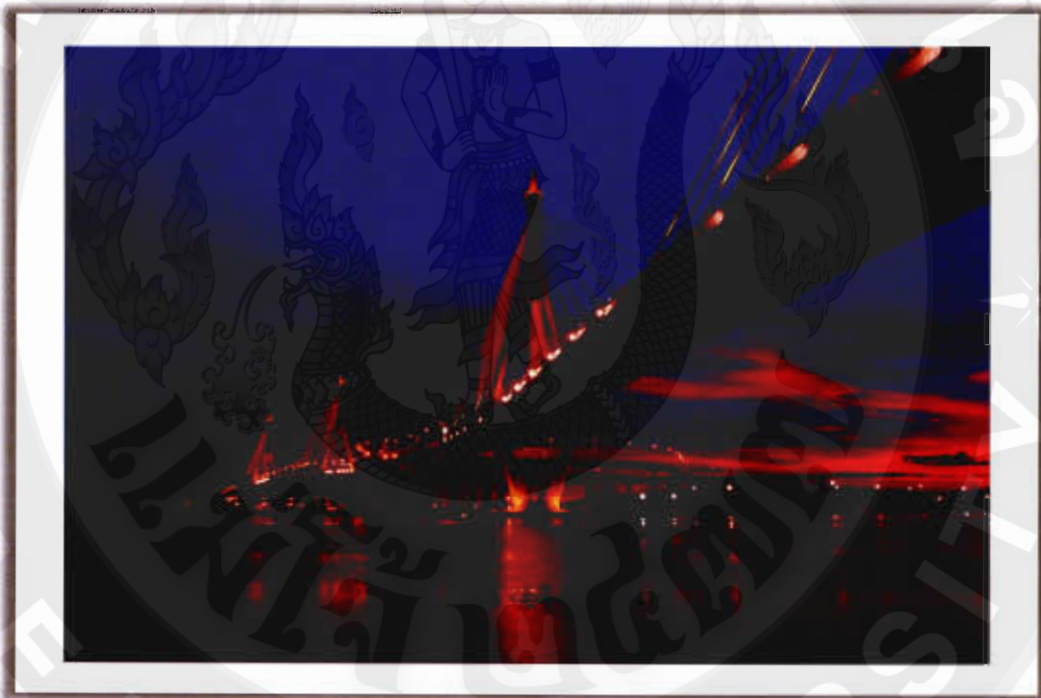
“...พระอาทิตย์รู้สึกตกแล้วละ พอถึงช่วงนั้นมันมีเมฆมีอะไรเยอะ ประมาณ 6 โมงเศษๆ 6 โมงกว่าๆ นิดหน่อย ส่วนใหญ่เนี่ยภาพลักษณะนี้เราก็จะนิยมที่จะถ่ายกันตั้งแต่ก่อนมีคณิดหน่อยไปจนถึงมีคณิดสนิทไปเลย หรือถ้าเป็นตอนเช้าก็ก่อนสว่าง พระอาทิตย์ที่ตกจะอยู่ทางนี้ครับ ส่วนที่เป็นขาวๆ สว่างๆ แสงเฉียงนิดหน่อย แต่เนื่องจากพอดี ถ้าจริงๆ แล้ว ถ้าไม่มีเมฆเยอะๆ เนี่ย ภาพนี้จะไม่ได้ออย่างนี้หรอกเพราะว่ามันค่อนข้างจะย้อนแสง ไปส่วนที่มีดๆ นี่มันจะดำมากเกินไป มันก็จะทำให้ภาพดูไม่ค่อยนุ่ม ไม่ค่อยสบายตาแบบนี้ครับ นี่พอดีมีเมฆมากรองแสงที่สว่าง เอมาก็เลยทำให้ภาพดู soft ขึ้นนะ ส่วนใหญ่จะเป็นเช้าๆ เย็นๆ ถ้าเป็นตอนเช้าก็ประมาณครึ่งชั่วโมงนะก่อน พระอาทิตย์จะขึ้นอย่างนี้ครึ่งชั่วโมง พอตอนเย็นก็เย็นไปก่อนพระอาทิตย์ตกนะ มีแสงรอไปจนพระอาทิตย์ตกจนมีคณิดตอนเช้าเนี่ยแสงพอสมมุติฟ้าเริ่มแดงเนี่ยแป๊บเดียว ฟ้าสว่างแล้วไม่เหมือนตอนเย็นๆ จะค่อยๆ มีดและก็แดงคร่ำครวญอยู่นั่นจนค่อยๆ มีดไป ตอนเย็นน่าจะดีกว่า...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 159 แม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ภาพนี้ต้องถ่ายช่วงทไวไลท์ ถ้าจะถ่ายช่วงเช้าต้องไปฝั่งธน เพราะฉากหลังฝั่งกรุงเทพกับฝั่งธนก็รู้จักกันอยู่ ฝั่งกรุงเทพฉากหลังก็จะคล้ายกันว่า และถ้าถ่ายจากฝั่งธนบุรีมายังฝั่งกรุงเทพฯ ฉากหลังมันก็จะมึนตึ่ม เพิ่มขึ้นมาบ้างและมันจะไม่ได้แนวเส้นสายคาที่ดีและยาวขนาดนี้ ส่วนใหญ่ 8 โมงเช้า 9 โมงเช้า 3 โมงเย็น 4 โมงเย็นนี่แหละ ทไวไลท์นี่ชอบมาก ทไวไลท์นี่มันก็มีตั้งแต่ไอ้ที่ช่วงท้องฟ้าเป็นสีน้ำเงินเข้มเหมือนกับเอาหมึกน้ำเงินไปราดอย่างนั้นน่ะอย่างนั้นน่ะชอบ หรือว่าอีกช่วงที่ฟ้ามีทั้งเป็นอย่างกับสีเหลือง สีแดง สีน้ำเงิน สีม่วงมีหมดอันนั้นน่ะชอบ...”
(กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 160 สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธนศ งามสม

“...ภาพนี้ถ่ายราวๆ 1 ทุ่มถึง 1 ทุ่มครึ่งครับ จริงๆ ฟ้าค่อนข้างมืดนะครับ แต่เนื่องจากใช้ ISO สูงและก็เปิดชัตเตอร์สปีดค่อนข้างยาวนานจึงได้แสง ได้สีลักษณะนี้มาครับ ซึ่งถ้ามองด้วยตาเปล่าจะไม่เห็นแบบนี้ครับ จะว่าไปแล้วมันเลยช่วงทไวไลท์ไปแล้วนะครับ เป็นช่วงค่อนข้างที่จะมืดแล้วนะครับ ภาพนี้ถ่ายตามแสงครับหันหลังให้พระอาทิตย์ครับ หันหน้าไปทางทิศตะวันออกครับ ภาพนี้ถ้าจำไม่ผิดใช้ white balance auto ครับ ซึ่งถ้าเป็นในยุคฟิล์มจะครับซึ่ง

ถ้าเป็นช่วงเวลาพลีเพล้ค่ามีค่านี้อาจจะติดอุณหภูมิสีน้ำเงินแบบนี้ครับ ซึ่งจากการมองด้วยเปลวก็เห็นโทนสีภาพในทำนองนี้ ซึ่งสไตส์การถ่ายภาพของผมเอง ผมมักจะถ่ายทอดสิ่งที่เห็นแสงที่เห็น สีที่เห็นให้ออกมาได้ตรงมากที่สุด ภาพนี้ก็เหมือนกันครับ เป็นโทนสีภาพที่ใกล้เคียงกับที่ตาเห็นมาก ผมชอบช่วงเวลาทไวไลท์ครับ ช่วงพลีเพล้ ราวๆ 6 โมงเย็นถึง 1 ทุ่มน่าจะครับ ช่วงระหว่างพระอาทิตย์ตกจนถึงหลังพระอาทิตย์ตกดินไปแล้ว ช่วงเช้าสำหรับ ผมแล้วมันก็น่าสนใจครับสำหรับผมแล้ว ช่วงเย็นน่าสนใจที่สุด ถ้าหลังพระอาทิตย์ตกก็คือแสงสุดท้ายก่อนพระอาทิตย์จะมิดค่าไป บวกลบครึ่งชั่วโมง ก่อนพระอาทิตย์ตกครึ่งชั่วโมงและหลังพระอาทิตย์ตกไปแล้วครึ่งชั่วโมงถึง 1 ชั่วโมง แล้วแต่ฤดูกาลนะครับ ถ้าสำหรับ cityscape ของผมๆ ว่าแสงเจียงสวยครับ มันเพิ่มมิติของภาพได้ดีทีเดียว และแสงมันไม่รบกวนภาพมากเกินไปด้วย มันเป็นหนึ่งในเดียวกับแสงของเมือง เป็นหนึ่งในเดียวกับ มันช่วยเพิ่มมิติให้กับสิ่งก่อสร้างอาคารบ้านเรือนครับแสงเจียง...” (ธนศ งามสม, 2555)

ภาพ 161 แม่น้ำกก อำเภอแม่อาว จังหวัดเชียงใหม่ (ธนศ งามสม)

5. ความแข็ง ความอ่อนของภาพ

สี เป็นพื้นฐานที่สำคัญของการถ่ายภาพ เพราะมนุษย์ทุกคนที่มีสายตปกติจะเรียนรู้เรื่องสีมาตั้งแต่เกิด และสีจะสื่อถึงอารมณ์ ความรู้สึก จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 23 ความแข็ง ความอ่อนของภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภิรักษ์	บัวหักดี	ชอบถ่ายภาพโทนเย็น
พชร	วงศ์สินหลัง	ชอบถ่ายภาพภาพโทนอ่อนมากกว่าโทนแข็ง
วราณ	สุวรรณโณ	ชอบถ่ายภาพการตัดโทนสีให้กับภาพ
วิศาล	น้ำค้าง	ชอบถ่ายภาพโทนนุ่ม เย็นสบาย
จามิกร	สุขธรรมร	ชอบถ่ายภาพโทนที่ควบคุมกันแต่ให้มีโทนนุ่มมากกว่าแข็ง
หัตชัย	บุญเนื่อง	ชอบถ่ายภาพโทนนุ่มๆ ดูสบายๆ
นพดล	กันบัว	ชอบภาพนุ่มๆ ไม่ contrast กันมาก
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ชอบโทนกลาง หรืออัตราส่วนอ่อนกับแข็งประมาณ 60:40
ชเนศ	งามสม	ชอบภาพที่นุ่มนวลลงตัว งดงาม ทุกส่วนในภาพส่งเสริมกัน

อภินันท์ บัวหภักดี

“...ชอบเขียนๆ มากกว่า...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 162 เกาะกูด จังหวัดตราด (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...คือภาพนี้บรรยากาศมันเหมือนกับว่าเมื่อเราไปยืนดู เราจะเห็นแต่ความเว้งว้าง และก็มีปลายแหลมมีท้องฟ้ากับทะเลที่เป็นสีเรียบสีเดียวกัน แม้ว่าจะมีสีแดงแต่บรรยากาศไม่ดู ร้อนแรง เนื่องจากเราก็ได้ใช้สปีดต่ำด้วย มีปัจจัยหลายอย่างที่ทำให้ น้ำ คลื่นทะเลมันดูนุ่มนวลมาก ดู แล้วสบายตา ไม่ใช่ภาพที่ดูแล้วเกิดความอึดอัด ผมชอบถ่ายภาพแบบอ่อนมากกว่าแข็ง ภาพทิวทัศน์ ควรจะเป็นแบบอ่อนๆ มันดูได้นานกว่าภาพแข็ง...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 163 แทลมเจริญ จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...คือรูปนี้จริงๆ เน้นไปที่เส้นโค้งของชายหาดมากกว่าครับ เน้นไปที่ curve ตรงนี้ของชายหาดนะครับด้านขวามือ แล้วก็ไปจบที่ตรงแนวภูเขาด้านหลังก็คือพยายามเหมือนกับการวางสามเหลี่ยมไว้กลางรูปครับผม เรือก็ไล่จากขนาดใหญ่ไปเล็กเหมือนกัน ไข่ครับออกเ็นๆ แต่ก็จะมีโทนน้ำเงินก็คือโทนกับสีแดงของเรือก็จะไปตัดให้ contrast นิดหน่อย ไข่ครับจริงๆ ชอบการตัดโทนมากกว่า contrast ตัดโทนไข่ครับ อย่างทะเลมันบลู ผมก็พยายามจะหาอะไรก็ได้ที่มันเป็นสีแดง สีส้ม สีเหลืองอะไรอย่างนี้ครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 164 หาดปากเมง จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...การถ่ายภาพทิวทัศน์ให้สวยที่สุดมันก็มีอยู่ช่วงเช้ากับเย็นนี้แหละ อย่างภาพนี้เป็นช่วงเช้า เมื่อเราเห็นว่าพระอาทิตย์ขึ้นไม่สวยเราก็ต้องเปลี่ยนแนวคิด มาถ่ายแนวซิลลูเอทโดยใช้ประโยชน์จากสถานการณ์นั้นนั่นคือ หัวสิ่งที่ยังคงความเป็นอัตลักษณ์ของสถานที่ แถมยังมีหมอกกระเริ่สวยงามมาก ซึ่งสอดคล้องไปกับภูเขาด้านหลังและท้องฟ้า ขณะที่แนวต้นเขาด้านหน้า หัวสิ่งที่มีแสงที่สวยงามย้อนมาให้เห็นหญ้าสีเขียวเรืองแสงในแนวของเส้นเฉียง ผมชอบโทนนุ่มนวล อบอุ่น และก็ภาพค่อนข้างจะโทนเย็น โดยส่วนตัวชอบอยู่ 2 อย่างนี้นะฮะ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 165 คอยม่อนจองยามเช้า จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ผมว่ามันๆ มีหมอกมาช่วยให้มันนุ่มลงนะ เป็นเขาอย่างเดียวมันจะแข็ง แต่หมอกที่มันไหล แล้วมีแสงมาละลายหมอกนะ มันทำให้อีกอารมณ์มาเสริม คือมันแข็งอ่อนสลับกันนะ โดยส่วนตัวผมจะชอบให้มีทั้งสองส่วน จะชอบนุ่มมากกว่าแข็ง แต่ว่าควรจะต้องอยู่ด้วยกัน ผมว่าเป็นการ balance หรือคุมกัน...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 166 อุทยานแห่งชาติแม่เมย จังหวัดตาก (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...ภาพนี้มันดูนุ่มๆ คุสบายตาและก็การวางน้ำหนักภาพเนี่ย เนื่องจากเรามันมีพื้นที่จำกัดในเรื่องของภูมิทัศน์ที่เราจะไปถ่ายเนี่ย ดังนั้นเนี่ยเราต้องทิ้ง เราตัดขอบเลย แล้วปล่อยบนเนื่องจากว่าอยากให้คนมันดูแล้วสบาย ผ่อนคลาย ถ้าเราเอาอีกข้างเข้ามาอีกมันจะหนักและทะเลหมอกมันจะดูไม่ฝันๆ นะ ชอบภาพนุ่มๆ คุสบายๆ...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 167 รุ่งอรุณที่ภูถ้ำกา จังหวัดพะเยา (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

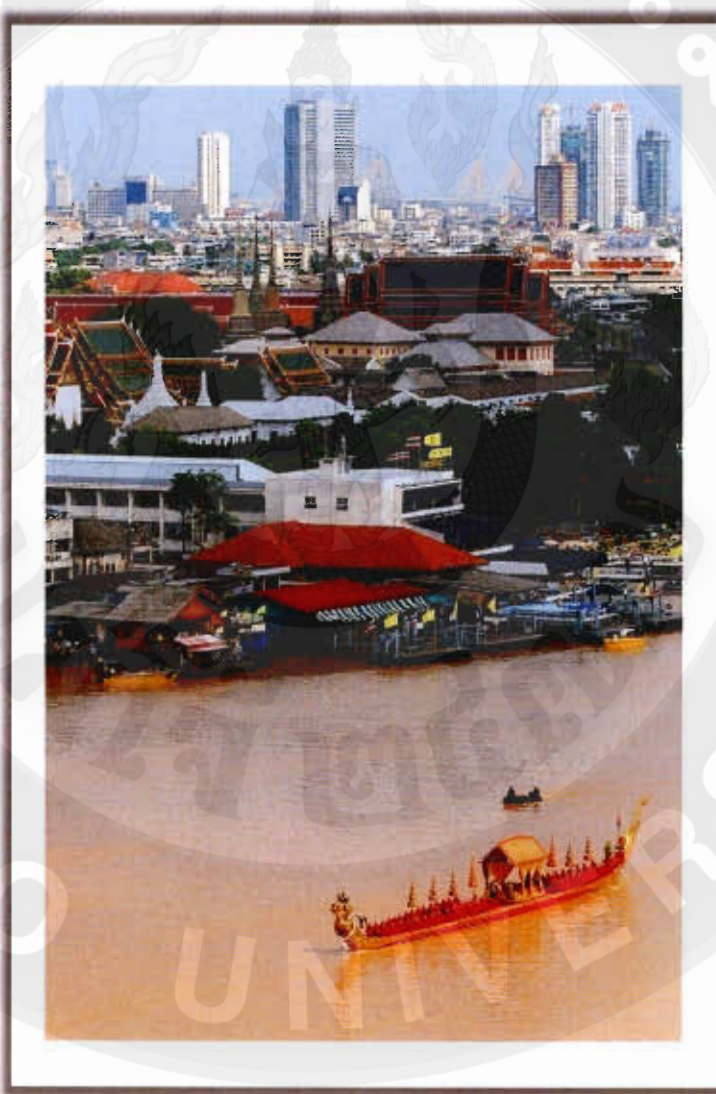
“...ความจริงแล้วเนี่ยมันมีทั้งส่วนที่แข็งส่วนที่เป็นอาคาร พอเลยไปปุ๊บเนี่ยมันก็จะเป็นส่วนที่อ่อนคือนุ่มๆ สายหมอก สันเขาอะไรเนี่ย มันทำให้ภาพดูแล้ว ส่วนตัวผมคิดว่ามันทำให้ภาพกลมกลืนกันไป ไม่แข็งไม่อ่อนอะไรมากมาย และอีกอย่างหนึ่ง ช่วงที่เราถ่ายรูปเนี่ย ช่วงเช้าๆ หรือว่าเย็นๆ ซึ่งแสงค่อนข้างจะอ่อนมากมันก็จะทำให้ภาพดูนุ่มดูอ่อน ถึงจะมีอาคารอะไรอยู่ มันก็ไม่ได้มีผลทำให้ภาพแข็งหรือว่าอะไร ผมชอบนุ่มๆ มากกว่าไม่ contrast กันมาก... (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 168 เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ภาพแจ่มมากผมไม่ชอบนะ ส่วนใหญ่จะชอบกลางๆ นุ่มมากก็ไม่ชอบ ส่วนใหญ่ชอบกลางๆ ให้เท่าๆ กัน ส่วนใหญ่เท่าๆ กันหรือถ้าเป็นสัดส่วนก็อย่าให้มันเป็นประเภทที่ 10 กับ 90 20 กับ 80 อย่างนี้ไม่เอา ส่วนใหญ่ก็อ่อนมาก แจ่มมากจะอยู่ที่ 60:40 50:50 เนี่ย เต็มที่ก็ 70:30 ชอบตรงโซนตรงกลางครับ ถ้าให้มันหนักไปทางใดทางหนึ่งนี้ไม่เอา ถ่ายตึกมาทั้งตึกนี้แจ่มทั้งตึกนี้ไม่เอา มันจะต้องมีดินมั่งดิน ไม้มีอะไรบ้าง...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 169 เรือพระที่นั่ง กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธนศ งามสม

“...ภาพนี้จะว่าไปแล้ว มันคือสิ่งก่อสร้างที่ค่อนข้างแข็ง เป็น โครงสร้างคอนกรีต เป็นสะพานทอดยาวและผมถ่ายทอดมันราวๆ 70 เปอร์เซนต์ของภาพเลย ถือว่าเป็นภาพที่แข็งแรงมากเลยสำหรับการถ่ายภาพ แต่ผมเลือกใช้ f/22 ที่กล่าวไว้แต่ต้น คือผมนำดวงไฟที่ระดับไฟบนสะพาน มาช่วยลดความแข็งแรงของเส้นสายของสะพาน ภาพที่เกิด effect ที่ f/22 ช่วยทำให้สะพานนุ่มขึ้น แสงไฟที่ระดับบนสะพานทั้งสะพานเลยครับ ภาพที่เกิดเป็น effect ประกายไฟของทุกดวงช่วยให้สะพานมันนุ่มนวลลง ด้วยความที่ถ่ายด้วย f/22 ผลพลอยได้อีกอย่างก็คือว่า น้ำที่มันไหลเรื่อยลงไปเนี่ย มันนุ่มนวลลง เหมือนกับที่ภาพที่ถ่ายน้ำตก ผมชอบภาพที่มันนุ่มนวลลงตัว จดงาม คือทุกอย่างถ้าพูดในประเด็น cityscape นะครับผมชอบทุกอย่างที่มันประกอบรวมกันแล้วมันไปด้วยกันนะครับ มันไม่ใช่โคเคน แคตคิ แคสะพาน หรือแค่ท้องฟ้าทิ้งลงมา ทุกอย่างมันเสริมส่วนซึ่งกันและกัน ท้องฟ้า แสง เมือง ทั้งตึกทั้งอะไรคือมันไปด้วยกันได้หมด มันเล่าเรื่องราวเดียวกัน มันต่างเสริมของส่วนในแต่ละส่วน เสริมซึ่งกันและกัน...” (ธนศ งามสม, 2555)

ภาพ 170 ปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ธนศ งามสม)

6. การตั้งเพิ่มข้อมูลก่อนถ่ายภาพและตกแต่งภาพ

ปัจจุบันในยุคดิจิทัล เทคโนโลยีและความทันสมัยของกล้องถ่ายภาพทำให้นักถ่ายภาพสามารถถ่ายภาพด้วยการใช้การ์ดภาพแทนฟิล์ม ซึ่งสามารถเห็นภาพทันทีหลังจากการกดชัตเตอร์จากจอ LCD หลังกล้องถ่ายภาพ และเมื่อนำการ์ดเข้าเชื่อมต่อเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วสามารถนำไปตกแต่งภาพให้มีความสวยงามก่อนนำไปใช้งานจริง โดยในการตกแต่งภาพนั้น มีโปรแกรม software ให้เลือกใช้มากมาย สำหรับการ์ดภาพดังกล่าว นักถ่ายภาพสามารถเลือกชนิดไฟล์ภาพได้ตามสมรรถนะของกล้องถ่ายภาพ ได้แก่ RAW file และ jpeg file และนักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่จะเลือกตั้ง RAW file ในการถ่ายภาพ จากผลสรุปกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 24 การตั้งเพิ่มข้อมูลก่อนถ่ายภาพและตกแต่งภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภิรักษ์	บัวหทัย	RAW file ตกแต่งเล็กน้อยด้วย photoshop ได้แก่ การปรับความคมชัด crop ภาพ save เป็น tiff เพื่อใช้งาน
เพชร	วงศ์สินหลัง	RAW file ตกแต่งเล็กน้อยด้วย photoshop ได้แก่ แก้เอียง crop ภาพ ปรับความสว่าง ส่วน contrast และสี ปรับมากไม่ได้
วราณ	สุวรรณโณ	RAW file ปรับจากกล้องถ่ายภาพ เช่น white balance saturation ปรับตกแต่งด้วย photoshop ปรับสีตรงกับความจริง แก้เอียง และ process ให้ได้คุณภาพที่ดีจัดการขนาดกับการไปใช้งานจริง
วิศาล	น้ำค้าง	RAW file+jpeg ปรับแต่งน้อยมากด้วย photoshop ได้แก่ ปรับความสว่างและความมืด ปรับสีให้อึมครึม crop ภาพ ปรับแก้เอียง save เป็น tiff เพื่อใช้งาน
จามิกร	สุพทราพร	RAW+Jpeg ปรับแต่งน้อยมากด้วย photoshop ถ้าต้องแต่งก็จะมีปรับ contrast เล็กน้อย เฉพาะสีแสงที่ contrast ไม่ดี ปรับ saturation
หัสชัย	บุญเนื่อง	RAW+jpeg ปรับแต่งน้อยมากด้วย photoshop ได้แก่ปรับ saturation ไม่เกิน 0.10 ลบฝุ่นใน c-mos ccd ปรับสว่าง ปรับ saturation contrast dot burn

ตาราง 24 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
นพดล	กันบัว	RAW+jpeg ปรับแต่งน้อยมากด้วย photoshop ได้แก่ ปรับสี ลบขยะในภาพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	RAW+jpeg ปรับแต่งด้วย DPP photoshop ACD see light room ได้แก่ ปรับ level ความสว่างความมืด ปรับสีและความคมชัดอย่าง ละเอียดน้อย
ธเนศ	งามสม	RAW ปรับด้วยโปรแกรม photoshop ได้แก่ ความสว่างความมืด และ contrast เล็กน้อย

อภิสิทธิ์ บัวหทัยดี

“...ใช่เราถ่าย RAW file เป็นหลัก ทำเป็น tiff ใช่ มันก็แก้ไขตอนนั้นได้หน่อยหนึ่ง
โฟโต้ชอปใช้ไม่ได้มากอะไร คึงซำคึงขวาคึง crop ภาพ คึงปรับคมชัดอะไรอย่างนี้ ก็ง่ายๆ ไม่มี
อะไรยาก...” (อภิสิทธิ์ บัวหทัยดี, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ถ่ายด้วย RAW File หนึ่งความเอียง สองก็คือการตัดส่วนของภาพที่เราถ่ายมา
หลวมไปอะไรไป สามก็คือการปรับแสง exposure control แล้วไป compensate ให้มันบวกหรือลบ
อะไรพวกเนี่ยะ ข้อสี่ก็คือเรื่องของ contrast ข้อห้าก็คือเรื่องของสีปรับโทนสี แต่ว่าทั้งหมดนี้
เรื่องของสี เรื่องของ contrast เนี่ย ปรับมากไม่ได้ ปรับมากแล้วภาพมันจะพัง ปรับได้นิดเดียว
หมายความว่าเราควรที่จะถ่ายมาให้ใกล้เคียงแล้วมาเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...2 ปีหลังมานี้ก็จะเป็น RAW file ทั้งหมด ใช่ครับ ส่วนใหญ่จะแต่งในกล้อง
มากกว่า ใช่ครับ ก็จะมีการปรับก็คือคล้ายๆ เหมือนกับปรับ picture style ก็จะเป็นเน้นไปที่ contrast
เรื่องสีที่เพิ่มขึ้น อันนี้ก็แล้วแต่สถานการณ์ด้วย อย่างบางทีถ้าไปบู๊แล้วท้องฟ้าหม่นๆ หน่อยเราก็
จะเพิ่ม saturation ไปเยอะหน่อยก็คือให้กล้องช่วยจากสภาวะแวดล้อมที่มันไม่เป็นใจมากนักอะไร
อย่างนี้ครับ ใช่ก็คือพยายามที่จะเลือก white balance ที่ตรงที่สุดเท่าที่จะตรงได้ หนึ่งคือมันแสดงถึง
ความถูกต้องของสภาพแสงนั้นๆ ด้วยนะครับ บางทีเรื่อสินี้นะ หรือดันไม้มันสินี้นะส่วนใหญ่ผม

ค่อนข้างจะซีเรียสที่ตรงนั้นมากกว่าตรงนั้น ก็ส่วนใหญ่จะเอามาปรับจริงๆ คือขนาดที่ใช้จะรับว่าบางที่เราอาจต้องใช้ขนาดใหญ่ และก็ใช้ขนาดใหญ่มากนะครับ เราอาจจะเข้ามาซีเรียสดูเรื่องของความคมชัดใช้ และถ้าถ้าจะไปพิมพ์ใหญ่เป็น 6 7 เมตร 8 เมตร 10 เมตรเนี่ยคุณภาพไฟล์ถึงหรือเปล่าอะไรอย่างนี้นะครับ ใช่ว่าส่วนใหญ่จะเน้นไปที่เรื่องของ process ที่ทำให้ภาพมีคุณภาพดีขึ้นมากกว่า เรื่องเส้นขอบฟ้าก็มีบ้างครับใช้ก็อาจจะใช้โปรแกรมในการปรับแก้เล็กน้อย แต่ส่วนใหญ่จะเกิดจากการถ่ายเอียงมากกว่าเพราะว่าผมคาเอียง ก็ปรับในโฟโต้ชอปครับ ดีที่สุดแล้ว...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...การถ่ายภาพปกติแล้วเนี่ย เวลาที่เราถ่ายกล้องฟิล์มใช้กล้องฟิล์มมาอ้างอิงด้วยนะ เรามักจะเลือกฟิล์มที่ดีที่สุด ช็อตฟิล์มที่ดีที่สุดไปถ่าย ฉะนั้นพอมาถึงยุคดิจิทัลเนี่ยผมก็เลือกถ่ายที่ RAW file นะครับ เป็นไฟล์ที่บริษัทกล้องเขาสร้างมาให้เราใช้แบบมีคุณภาพที่สุด แต่ผมก็จะถ่ายทั้ง RAW file แล้วก็ jpeg ไปด้วยนะชะเพื่อที่การ preview ดูง่าย ครับ และที่สองก็คือการแต่งภาพ ผมจะแต่งภาพน้อยๆ มากนะครับ ผมจะแต่งเท่าที่ๆ ที่แต่งประจำ สิ่งแรกเลยคือผมจะแต่งแสงอาจจะให้ดู over ขึ้นนิด หรือ under ลงหน่อยหนึ่งนะครับ เพราะว่าเวลาที่เราถ่ายจริงเนี่ย มันอาจจะมีการผิดพลาดบ้างเล็กน้อยนะครับ และสองก็คือเรื่องของสี ถ้าเกิดบรรยากาศอุณหภูมิของแสงไม่ค่อยดีเนี่ยมันจะให้สีที่ไม่ค่อยอุ่นนัก เราต้องมาทำสีให้อุ่นขึ้นนิดหน่อยนะ และก็การ crop ภาพนะชะนี้ทำบ่อยที่สุดเพราะว่าผมมักจะถ่ายรูปมาเอียง สายตาเอียง ฉะนั้นก็เลยต้องมา crop ภาพให้มันตรงเรื่อยๆ เลข คืออันนี้เป็นปัญหาส่วนตัวผม โปรแกรมที่ผมใช้ๆ อยู่โปรแกรมเดียวเลยคือ photoshop cs5 นะครับ เพราะใช้ป็นอยู่โปรแกรมเดียวเลยจริงๆ ส่วนไฟล์ภาพถ่าย ผมแปลงจาก RAW ไปเนี่ย ผมจะให้เป็น tiff ไว้ก่อน เพราะว่ามันให้คุณภาพค่อนข้างจะเต็มพอสมควร นอกจากบางงานที่เขาต้องการไฟล์ไม่ใหญ่นัก เราก็ต้องย่อเป็น jpeg ไปให้ ครับ ถ้าดูดีๆ นะครับมันจะต่างกัน แต่เกิดดูว่าไม่ซีเรียสอะไรเนี่ยก็จะให้ผลที่แตกต่างกันน้อยมากครับ เพราะเวลาปกติที่ส่งงาน ผมส่งทางเมลเนี่ย ก็ต้องส่งเป็น jpeg แล้วก็งานที่พิมพ์หลายๆงานที่ผ่านๆ ก็เป็น jpeg เอะ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขธรรม

“...ถ่ายโดยไฟล์ RAW+Jpeg ถ้าต้องแต่งก็จะมีปรับ contrast นิดหน่อย คือสีแสงที่เราเจออาจจะ contrast ไม่ค่อยดีเท่าไร ก็อาจจะมีการปรับ saturation บ้าง แต่ถ้าเลือกได้หรือสภาพแสงสมบูรณ์อยู่แล้วก็แทบจะไม่ได้ทำอะไรเลย..” (จามิกร สุขธรรม, 2555)

หัตถชัย บุญเนื่อง

“...ถ่ายด้วยไฟล์ RAW ประทับกับ jpeg ส่วนการปรับแต่งน้อย ปรับ saturation 0.10 เป็นกฎของ office ผมเลยห้ามปรับเกินนี้เพราะสีมันไม่สมูท ต้องการความจริง ผมต้องการความจริง ผมไม่ได้ต้องการสีมันดูฉลาด ถ้าสีมันดูฉลาดอยู่แล้วถือว่าได้ประโยชน์ แต่ถ้ามันไม่แรง ก็ไม่ต้องเร่ง เอาแค่นั้นแล้วก็พยายามถ่ายมาให้ดีที่สุด ปรับก็ปรับนิดหน่อยอย่างเก่งในโพโต้ชอปก็เอามารบฝุ่น ฝุ่นใน c-mos ccd ครับ อย่างอื่นไม่ ปรับสว่างนิดหนึ่ง ปรับ saturation นิดหนึ่งแค่นั้นเป็นหลัก contrast หรือถ้าหนักหน่อยก็ต้องมี dot มี burn บ้างแค่นั้น แค่น้อย น้อยมากๆ เพราะบางทีเราใช้กราฟิเคท 2 แผ่น 3 แผ่นมาช่วยเอาจนอยู่นะครับ ขอมเสียเวลาตอนถ่ายดีกว่าเสียเวลาที่มานั่งปรับเพราะเวลาน้อย ประสิทธิภาพตอนถ่ายดีกว่าครับ...” (หัตถชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...ไฟล์ RAW บวก jpeg ก็พอประมาณนะ ดึงให้มันพอดี มีสีขึ้นมาหน่อย ปรับสีแล้วก็อย่างน้อยก็พวกรกพวกขะพวก่อะไรอย่างนี้ อะไรที่มันเป็นขะหรือว่าอะไรบางที ไปเก็บไม่ได้ไกลๆ อย่างนี้ ลบๆ มันออก...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ผมถ่าย RAW file อย่างเดียว บางครั้งถ่าย RAW file บวก jpeg แต่ส่วนใหญ่แล้วถ้าจะเอาให้มันดีนะ ถ่าย RAW file แล้วเวลา convert มาแล้วเนี่ย ส่วนใหญ่แล้วแต่เขาจะรู้ว่าจะใช้ tiff หรือใช้ jpeg แต่ถ้างั้นไว้เป็นสต็อกเอง jpeg ไว้ก่อนแต่ถ้าถามว่าถ่าย jpeg ล้วนๆ นะ มีบ้างไหมก็มีบ้างแล้วแต่ในสถานการณ์ เช่น จะถ่ายเด็กมันกระโดดน้ำอย่างนี้ มันถ่าย RAW file อยู่แล้วกลิ้งมันจะ process ทันไหมล่ะ มันก็ไม่ได้เอา RAW file มาจากไหนล่ะ มันก็ต้องรัวไปเลย อย่างนี้ jpeg เท่านั้นแหละครับ เอาเร็วไว้ก่อน แต่ส่วนใหญ่ RAW file อย่างเดียวครับ ของผมส่วนใหญ่ปรับ level นิดหน่อย จูนสีเล็กน้อยครับ แต่ไม่ให้เกินจริง มีแค่ปรับหนึ่ง level สอง สี ความคมชัดนี้ก็ขึ้นเล็กน้อยครับ ดึงอยู่ 3 อย่างๆ เท่านั้นเอง โปรแกรมก็แล้วแต่สะดวกโพโต้ชอปนี่แหละครับ ใช้โพโต้ชอปนี่ใช้มาก light room นี่ก็ใช้ ACD see ยังใช้เลย บางทีมันสะดวกมันทำได้รวดเร็วก็ 3 โปรแกรมเป็นหลัก ส่วนใหญ่เวลา convert ภาพนี้ผมจะ convert DPP canon แล้วก็มาแต่งด้วยโพโต้ชอป กับ light room แล้วก็มาดูเล็กๆ น้อยอะไรเนี่ยอยู่ใน ACD see ใช้อยู่ 4 โปรแกรม ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธเนศ งามสม

“...ด้วยงานทำให้ต้องถ่าย RAW file ครับ เพื่อคุณภาพที่ดีที่สุดละเอียดที่สุดครับ ปรับเป็น tiff เพื่อตีพิมพ์ ส่วนใหญ่จะปรับที่ over under นะครับ contrast มีน้อยมากคือจะทำงาน คล้ายๆ กับฟิล์มนะ คือแทบจะไม่ได้ทำอะไรกับมันเลย ถือว่าค่อนข้างน้อยนะครับในโลกดิจิทัลที่เป็นกันอยู่...” (ธเนศ งามสม, 2555)

สรุปผลการวิจัยเทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น ในทางเทคนิคแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ อุปกรณ์การถ่ายภาพ และเทคนิคในการถ่ายภาพ โดยอุปกรณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น มีอุปกรณ์หลัก ได้แก่ กล้องถ่ายภาพและเลนส์ถ่ายภาพ ส่วนอุปกรณ์เสริม คือ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ ตลอดจนฟิลเตอร์ที่จำเป็นในการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยนักถ่ายภาพจะเป็นผู้ควบคุมการใช้งาน ขณะที่เทคนิคในการถ่ายภาพ เป็นทฤษฎีการถ่ายภาพจากตำรา และนักถ่ายภาพนำมาประยุกต์ใช้กับการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง

อุปกรณ์การถ่ายภาพ

1. กล้องถ่ายภาพ จากผลการวิจัยพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพทุกคนใช้กล้องถ่ายภาพสะท้อนเลนส์เดี่ยว (digital single lens reflex หรือ D-SLR) ซึ่งสามารถถอดเปลี่ยนเลนส์ และใช้อุปกรณ์เสริมในการถ่ายภาพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ระบุยี่ห้อที่ใช้ทำงานคือ nikon และ canon

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพใช้กล้องถ่ายภาพสะท้อนเลนส์เดี่ยว (digital single lens reflex หรือ D-SLR) เกิดจากคุณภาพที่ดี ราคาไม่แพง รูปร่างของกล้องถ่ายภาพไม่ใหญ่เตอะทะ สามารถนำติดตัวไปได้โดยไม่เป็นภาระมากนัก โดยนักถ่ายภาพมืออาชีพจะเลือกใช้กล้องถ่ายภาพยี่ห้อ nikon และ canon เนื่องจากเป็นกล้องเป็นที่นิยมในประเทศไทย เมื่อซื้อมาแล้วสามารถหาอุปกรณ์เสริมในท้องตลาดได้ง่ายและส่วนใหญ่ซื้อมาแล้วไม่นิยมเปลี่ยนยี่ห้อ เพราะมีเลนส์และอุปกรณ์อื่นๆ เดิมที่สามารถใช้ร่วมกันได้ อีกทั้งไม่ต้องการไปลงทุนกับกล้องและอุปกรณ์เสริมยี่ห้อใหม่ นอกจากนี้ นักถ่ายภาพมืออาชีพมีความคุ้นชินกับการปรับโหมดการใช้งาน จะมีบางส่วนที่เปลี่ยนยี่ห้อเพราะต้องการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพถ่ายให้เข้ากับแนวถ่ายภาพของตนเอง

2. เลนส์ถ่ายภาพ จากผลการวิจัยพบว่านักถ่ายภาพมืออาชีพเลือกใช้เลนส์ยี่ห้อเดียวกับกล้องถ่ายภาพเป็นส่วนใหญ่ และขีดหลักของมุมมองในการถ่ายภาพโดยให้เพียงพอต่อ

การใช้งาน ซึ่งมีตั้งแต่ช่วงทางยาวโฟกัส 14-200 มิลลิเมตร มีทั้งเลนส์ซูมและเลนส์ฟิกซ์ โดยบางส่วนใช้เลนส์คุณภาพสูง ขณะที่อีกส่วนหนึ่งใช้เลนส์คุณภาพปานกลาง

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพนิยมใช้เลนส์ห้อยเดี่ยวกับกล้อง น่าจะเกิดจากความเชื่อมั่นในคุณภาพในการถ่ายทอคสี โดยเฉพาะเลนส์ไวแสงซึ่งมีราคาแพง ส่วนนักถ่ายภาพที่ใช้เลนส์คุณภาพปานกลางเนื่องจากยังพึ่งพากับคุณภาพของเลนส์ และเรื่องน้ำหนักที่เบา กว่าเลนส์ไวแสงสูงๆ ปัจจุบันคุณภาพของเลนส์ซูมไวแสงมีคุณภาพใกล้เคียงกับเลนส์ฟิกซ์ ทำให้ได้รับความนิยมมากกว่าสมัยก่อน ถึงแม้ว่าเลนส์ซูมไวแสงจะมีราคาแพงแต่ถือเป็นการลงทุนครั้งเดียวเพื่อความสะดวกในการใช้งาน ไม่เป็นภาระในการนำติดออกไปสถานที่ถ่ายภาพ และไม่ต้องถอดเปลี่ยนบ่อยๆ ส่วนการใช้เลนส์ห้อยอิสระมาใช้มีเหตุผลสองประการคือราคาถูกกว่าเลนส์ห้อยเดี่ยวกับกล้องถ่ายภาพและไม่มีการผลิตเลนส์ขนาดที่ต้องการมาจำหน่าย

สำหรับเหตุผลในการเลือกใช้เลนส์ถ่ายภาพของนักถ่ายภาพมืออาชีพนั้น สอดคล้องกับความเห็นของ สุรเดช วงศ์สินหลัง (2551: 44) ซึ่งได้กล่าวว่าเลนส์สามารถแบ่งออกกว้างๆ ได้ 2 ประเภทคือ เลนส์ที่ออกแบบให้มีความยาวโฟกัสตายตัว (fix lens) หรือเลนส์ฟิกซ์ อีกประเภทหนึ่งเป็นเลนส์ที่สามารถปรับเปลี่ยนความยาวโฟกัสได้เรียกว่า เลนส์ซูม (zoom lens) ซึ่งนักถ่ายภาพมืออาชีพให้การยอมรับมาตรฐานของเลนส์ซูมไวแสงที่มีคุณภาพสูง ให้ภาพที่คมชัดสูง ถ่ายทอรายละเอียดได้ดี ซึ่งไม่ได้ด้อยไปกว่าเลนส์ฟิกซ์มากนัก อย่างไรก็ตามเลนส์ฟิกซ์ยังคงได้รับความนิยมในหมู่นักถ่ายภาพมืออาชีพที่เน้นคุณภาพเป็นพิเศษ

3. ระบบ (mode) โหมดถ่ายภาพ จากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่าระบบการถ่ายภาพที่วิทัศน์ที่นักถ่ายภาพมืออาชีพใช้นั้น ระบุอย่างสอดคล้องกันว่าใช้ AV หรือ A และ M เป็นหลัก

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก ระบบถ่ายภาพ AV หรือ A เป็นระบบที่นักถ่ายภาพสามารถเลือกใช้ช่องรับแสงได้ด้วยตนเอง โดยกล้องถ่ายภาพจะเลือกความไวชัตเตอร์ที่เหมาะสมให้ และมีความทันสมัย ใช้งานได้ง่าย สะดวก รวดเร็ว ส่วน M เป็นแบบดั้งเดิมเหมาะสำหรับนักถ่ายภาพรุ่นเก่าที่มีความถนัดในการปรับถ่ายภาพด้วยตนเอง และมีความจำเป็นในการถ่ายภาพกลางแจ้ง ถ่ายภาพการเดินทางของดวงดาว หรืองานสร้างสรรค์อื่นๆ

ซึ่งการเลือกใช้โหมดถ่ายภาพที่วิทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพนั้นสอดคล้องกับ วีรนิจ ทรรทรานนท์ (2548: 1-28; วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์, 2554ข: ระบบออนไลน์) ที่ระบุว่าระบบหรือโหมดการถ่ายภาพที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายภาพที่วิทัศน์คือ AV และ M เพราะผู้ถ่ายภาพเป็นผู้กำหนดช่องรับแสงเอง

4. ช่องรับแสง จากผลการวิจัย พบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพร้อยละส่วนใหญ่ นิยมใช้ช่องรับแสงช่วง f/8-22 และมี 1 คน ที่ช่วงที่ f/1.4-5.6

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพร้อยละส่วนใหญ่ ใช้ช่องรับแสงแคบ เนื่องจากภาพทิวทัศน์ เป็นภาพที่ต้องการความคมชัดของภาพตั้งแต่ฉากหน้าไปจนถึงฉากหลัง จะมีส่วนน้อยที่ถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยการใช้ช่องรับแสงกว้างสุดจนถึง f/5.6 เท่านั้น เพื่อความแปลกประหลาด เป็นเอกลักษณ์ส่วนตัวของนักถ่ายภาพ

การเลือกใช้ช่องรับแสงแคบในการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น สอดคล้องกับ สุรเชษฐ วงศ์สินหลัง (2551: 28; โชติกา พรหมจักร, 2554: 122-165) ที่ระบุว่า การเลือกใช้ช่องรับแสง จะมีผลโดยตรงกับระยะชัดลึกของภาพ ตั้งแต่ที่อยู่ใกล้ไปจนถึงสิ่งที่อยู่ในระยะไกลๆ หากใช้ช่องรับแสงแคบ จะทำให้ภาพมีระยะชัดลึกมาก และมีความคมชัดสม่ำเสมอทั้งภาพ

5. ระบบโฟกัสที่ใช้ จากผลการวิจัย พบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ โดยส่วนใหญ่ นิยมใช้ระบบโฟกัสแบบ hyper focal distance บางส่วนนิยมโฟกัสจุดเดียวที่ประธานหลัก ส่วนหนึ่งถนัดกับการใช้โฟกัสหลายจุดหรือแบบเฉลี่ยทั้งภาพ และใช้วิธีโฟกัสที่ infinity

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นภาพที่มีความชัดลึก นักถ่ายภาพมืออาชีพ ส่วนใหญ่จะมีวิธีการเลือกเทคนิคการโฟกัสภาพของตนเองตามความถนัดและความเคยชิน ถึงแม้ว่าวิธีการจะแตกต่างกัน แต่ผลของภาพที่ออกมานั้นเหมือนกันคือตรงไปตามวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยการปรับโฟกัสแบบ hyper focal distance ซึ่งต้องปรับโฟกัสด้วยมือ (manual) นักถ่ายภาพจะเลือกระยะความชัดของภาพที่ครอบคลุมมาทางฉากด้านหน้าของจุดโฟกัส ประมาณ 1/3 ของทั้งหมดและครอบคลุม ทางฉากด้านหลังประมาณ 2/3 ของทั้งหมด ส่วนวิธีโฟกัสที่ infinity เป็นวิธีคล้ายๆ กับ hyper focal distance คือปรับโฟกัสด้วยมือ แต่การโฟกัสปรับไปที่จุด infinity ของเลนส์ สำหรับระบบโฟกัสแบบอัตโนมัติจะมีให้เลือกใช้สำหรับนักถ่ายภาพที่มีปัญหาด้านสายตา เช่น โฟกัสจุดเดียวหรือโฟกัสแบบเฉลี่ยทั้งภาพ

การปรับโฟกัสแบบ hyper focal distance เพื่อการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น สอดคล้องกับ วิทิตา คำรงเกียรติศักดิ์ (2554ข: ระบบออนไลน์) และ วีรนิช ทรรทรานนท์ (2548: 1-28) ที่มีความเห็นว่า เทคนิคหนึ่งในการควบคุมความชัดลึกที่นิยมกันคือ hyper focal distance ซึ่งต้องปรับโฟกัสด้วยมือ (manual) โดยเลือกระยะความชัดของภาพที่ครอบคลุมมาทางฉากด้านหน้าของจุดโฟกัส ประมาณ 1/3 ของทั้งหมดและครอบคลุมทางฉากด้านหลังประมาณ 2/3 ของทั้งหมด

6. ระบบวัดแสง จากผลการวิจัยพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ จะมีวิธีการวัดแสงของตนเองไว้ด้วยวิธีที่แตกต่างกัน ได้แก่ ระบบเฉลี่ยหน้ากกลาง เฉลี่ยทั้งภาพหรือเฉลี่ยหลายส่วน และเฉพาะจุด

สาเหตุที่การวัดแสงของนักถ่ายภาพมืออาชีพแตกต่างกัน แต่ผลของภาพที่ปรากฏพบว่าความแม่นยำในการวัดแสงไม่ต่างกัน ซึ่งน่าจะเกิดจากความถนัดของตนเอง

7. การตั้งค่าไวแสง (ISO) จากการศึกษพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ มีการตั้งค่าไวแสงในระดับต่ำที่สุดของกล้องถ่ายภาพ

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพื่อคุณภาพที่ดีที่สุดของไฟล์ภาพนั่นเอง ส่วนการถ่ายภาพกลางแจ้งและภาพที่ต้องการผลพิเศษจะตั้งค่าไวแสงสูงกวานี้ เช่น การถ่ายภาพดาว เป็นต้น

การที่นักถ่ายภาพมืออาชีพตั้งค่า ISO ของกล้องถ่ายภาพที่ต่ำสุดสอดคล้องกับอำนาจพร บัญญัติ (2553: 121; อรวินท์ เมฆพิรุณ, 2553: 106-107; โชติกา พรหมจักร; 2554: 79) ที่ระบุว่า การถ่ายภาพโดยใช้ค่าไวแสงจะมีผลต่อคุณภาพของภาพ โดยค่าไวแสงต่ำจะทำให้เกิด noise น้อยกว่าค่าความไวแสงสูง กล้องถ่ายภาพดิจิทัล ที่ทันสมัยสามารถตั้งค่าไวแสงได้ละเอียดขึ้นมากกว่าเดิม เช่น 125 160 250 320 500 640 1000 1250 การตั้งค่าไวแสงต่ำจะเหมาะกับสภาพแสงมาก และค่าไวแสงสูงจะเหมาะกับสภาพแสงน้อย

8. อุปกรณ์เสริม

8.1 ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์

จากผลการวิจัย พบว่า ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์มีความสำคัญกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ เนื่องจากการถ่ายภาพทิวทัศน์ใช้ชองรับแสงสูง มีผลให้ได้ความไวชัตเตอร์ต่ำ ทำให้ไม่สามารถใช้มือถือถ่ายภาพได้ โดยเฉพาะช่วงเวลาในการถ่ายภาพทิวทัศน์ส่วนใหญ่ จะเน้นแสงสีที่สวยงามของบรรยากาศของช่วงเช้า ช่วงเย็นและกลางคืน ส่วนช่วงกลางวัน ซึ่งมีสภาพแสงที่เพียงพอและนักถ่ายภาพมีเวลาในการถ่ายทำน้อย นักถ่ายภาพจะใช้มือถือถ่ายภาพ หรือสถานที่แห่งนั้นไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์ แต่นักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนหนึ่งยังนิยมใช้ขาตั้งกล้องในช่วงเวลากลางวัน ซึ่งมีทั้งใช้ร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์และอีกส่วนหนึ่งเห็นว่าไม่จำเป็นต้องใช้สายลั่นชัตเตอร์

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพต้องใช้ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เนื่องจากการถ่ายภาพทิวทัศน์นิยมใช้ชองรับแสงแคบ เป็นผลให้ความไวชัตเตอร์ต่ำลง โดยเฉพาะการถ่ายภาพในสภาพแสงน้อย การถ่ายภาพดาว การถ่ายภาพช่วงเวลากลางคืน หรือช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นหรือหลังพระอาทิตย์ตกไปแล้ว ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์มีความจำเป็นอย่างมาก นอกจากนี้การใช้ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์ทำให้นักถ่ายภาพมืออาชีพมีเวลาในการจัดองค์ประกอบภาพ การวางแผนขอบฟ้าให้ตรง ส่วนนักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนหนึ่งที่ไม่ใช้ขาตั้งกล้องกับสายลั่นชัตเตอร์เกิดจากความไม่สะดวกในการปฏิบัติงาน สถานที่ถ่ายภาพไม่เอื้อให้วางขา

ตั้งกล้อง หรือการใช้ถ่ายภาพด้วยช่องรับแสงกว้างที่มีผลให้ความไวชัตเตอร์สูงเพียงพอ สามารถใช้มือถือได้

การใช้ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์มีความจำเป็นกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ธนิต วงศ์ศรีชลาลัย (2553: 9) ที่ระบุว่า ขาตั้งกล้องเป็นอุปกรณ์เสริมที่ทำหน้าที่จับยึดกล้องถ่ายภาพแทนมือถ่ายภาพให้มั่นคงโดยเฉพาะเมื่อมีความไวชัตเตอร์ต่ำ ขณะที่ อำนาจพร บุญจำรัส (2553: 211) มีความเห็นว่าสายลั่นชัตเตอร์เป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการถ่ายภาพด้วยชัตเตอร์ b (bulb)

8.2 ฟิลเตอร์ที่ใช้ จากผลการวิจัย พบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพจะใช้ฟิลเตอร์ C-PL ร่วมกับการถ่ายภาพทิวทัศน์เสมอ ในทิศทางตามแสงหรือมุมโพราไลซ์ ในช่วงเวลากลางวัน และใช้ฟิลเตอร์ graduate gray เมื่อสถานที่ถ่ายภาพมีความเปรียบต่างแสงสูง

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะฟิลเตอร์ C-PL จะมีคุณสมบัติเพื่อใช้ตัดแสงสะท้อนจากผิวน้ำทะเลและวัตถุ เพิ่มความอึดตัวให้กับภาพ อีกทั้งช่วยให้ท้องฟ้ามีสีน้ำเงินเข้มมากกว่าเดิม และ graduate gray ใช้ในช่วงสภาพแสงที่มีความเปรียบต่างสูงเช่นท้องฟ้ากับพื้นดิน ส่วนฟิลเตอร์สีครึ่งซีกนักถ่ายภาพมืออาชีพใช้เมื่อสภาพการณ์บีบบังคับ เช่น ท้องฟ้ามีสีขาวซีด

ฟิลเตอร์ที่นักถ่ายภาพมืออาชีพเลือกใช้ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ได้สอดคล้องกับ ธนิต วงศ์ศรีชลาลัย (2553: 11-18; วีรนิจ ทรพรานนท์, 2553: 14-20; อรวินท์ เมฆพิรุณ, 2553: 200; ตะวัน พันธแก้ว, 2554: 71-72) ที่มีความเห็นสอดคล้องกันว่าฟิลเตอร์ที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์ ได้แก่ C-PL graduate gray และฟิลเตอร์สีครึ่งซีกเพื่อเปลี่ยนอารมณ์ให้กับภาพ

เทคนิคการถ่ายภาพ

การถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นงานศิลปะรูปแบบหนึ่ง ซึ่งนักถ่ายภาพสามารถสร้างผลงานที่สวยงาม น่าประทับใจได้มาจากทฤษฎีการถ่ายภาพทิวทัศน์ ได้แก่ องค์ประกอบภาพ การเลือกฉากหน้า วัตถุหลักหรือจุดสนใจ ฉากหลัง อีกทั้งการเลือกโทนสี ช่วงเวลาของวัน การเลือกความแข็ง ความอ่อนหรือโทนสี ตลอดจนการตั้งไฟล์ภาพและตกแต่งภาพด้วยเทคโนโลยีผ่านเครื่องมือคอมพิวเตอร์ก่อนนำไปใช้งานจริง

1. องค์ประกอบภาพ จากผลการวิจัย พบว่า ในช่วงแรกๆ ของการเป็นนักถ่ายภาพมือใหม่ นักถ่ายภาพจะคิดในเรื่องดังกล่าว แต่ปัจจุบันเมื่ออายุการถ่ายภาพมากขึ้นได้เรียนรู้มีประสบการณ์ในการทำงานถ่ายภาพ จึงไม่ค่อยได้ใส่ใจในเรื่ององค์ประกอบภาพเท่ากับเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ ซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศและอารมณ์ในภาพ ส่วนองค์ประกอบภาพนั้นจะ

ตามมภายหลังซึ่งก็เข้าเกณฑ์ของหลักการจัดองค์ประกอบภาพ อาจเนื่องด้วยประสบการณ์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้แก่ กฎสามส่วน เส้นและจุดตัด 9 ช่อง เป็นต้น

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากทฤษฎีการถ่ายภาพนั้นเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้เพื่อการจัดองค์ประกอบภาพ ได้แก่ กฎ 3 ส่วน จุดตัด 9 ช่อง เป็นต้น แต่เมื่อนักถ่ายภาพได้สัมผัสประสบการณ์ทางด้านการถ่ายภาพจนถึงระดับที่เป็นตัวของตัวเอง นักถ่ายภาพมืออาชีพเหล่านั้นจะมองข้ามสิ่งเหล่านี้ไปที่การถ่ายทอดเรื่องราว บรรยากาศ อารมณ์ อย่างไรก็ตามทฤษฎีเรื่องการจัดองค์ประกอบภาพยังคงอยู่ในสายเลือดไปแล้ว เนื่องจากการนำภาพที่ถ่ายไว้มาวิเคราะห์ก็ปรากฏว่ายังเข้าเกณฑ์ของการจัดองค์ประกอบภาพไม่เกณฑ์ใดก็เกณฑ์หนึ่ง ถ้าไม่เข้าเกณฑ์เลยก็จะใกล้เคียง

การจัดองค์ประกอบภาพ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักถ่ายภาพเพราะเป็นจุดที่ทำให้ผู้ชมภาพสามารถมองภาพได้นานซึ่งสอดคล้องกับ ฌองส์ สมพงษ์ (2536: 160; อนันต์ จิรมหาสุวรรณ, 2550: 88, 92, 98, 100, 102, 104, 110, 114, 118, 124; วีรนิช ทรรทรานนท์, 2553: 62-63; อำนวยพร บุญจรัส, 2553: 136-139; สุรพงษ์ บัวเจริญ, 2554: 258-303; Grill and Scanlon, 1944: 22) ที่ระบุว่า องค์ประกอบภาพ ประกอบไปด้วย ส่วนประกอบภาพ ได้แก่ ส่วนประธานและส่วนเสริม มีการกำหนดจุดเด่นของภาพ ได้แก่ กฎสามส่วน จุดตัด 9 ช่อง หรือทฤษฎีการใช้เส้น องค์ประกอบภาพควรมีการเน้นเพื่อให้เกิดความโดดเด่นเป็นจุดสนใจของภาพ ได้แก่ องค์ประกอบที่ตัดกัน การเน้นด้วยขนาด การแยกตัวออกไป การจัดวางตำแหน่งในที่เหมาะสม การเน้นด้วยจุดสายตา และเส้นกรอบ มีรูปแบบการจัดภาพ ได้แก่ การจัดภาพแนวตั้ง แนวนอน เส้นนำสายตา รูปแบบซ้ำ รูปแบบการกระจายหรือเคลื่อนไหว

2. การจัดเฟรมแนวตั้ง แนวนอน จากผลการวิจัยพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพเห็นว่าการถ่ายภาพแนวตั้งหรือแนวนอนนั้นขึ้นกับรูปทรงของวัตถุที่ต้องการถ่ายภาพเป็นแบบไหน ถ้าเป็นแนวสูงจะถ่ายในแนวตั้ง แต่บางครั้งขึ้นอยู่กับการนำภาพไปใช้งาน เช่น การหน้าคอลัมน์ของสื่อสิ่งพิมพ์อาจจะเหมาะกับแนวนอน ส่วนพื้นที่ว่างไว้เพื่อโปรยตัวอักษร แต่ถ้าตัวอักษรสวยงามส่วนใหญ่จะถ่ายไว้ทั้ง 2 รูปแบบ

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากนักถ่ายภาพมืออาชีพมีการวางแผนการถ่ายภาพไว้ล่วงหน้าตามลักษณะงาน เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ หรือตามที่ลูกค้าต้องการนำไปทำคัทเอ๊าท์ โปสเตอร์ เป็นต้น นักถ่ายภาพจะถ่ายภาพตามโจทย์ ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมที่จะถ่ายภาพไว้ทั้ง 2 รูปแบบ ทั้งแนวตั้งและแนวนอนเมื่อเจอตัวทศน์ที่สวยงามและน่าสนใจ เพราะพบเสมอว่าภาพที่สวยงามกว่าอาจจะไม่ได้รับการตีพิมพ์ซึ่งขึ้นกับการวางแผนหน้าคอลัมน์ การวางตัวอักษรของสื่อสิ่งพิมพ์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่

ที่เป็นตัวแปรที่สำคัญทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามก็ตีภาพที่ถูกล้างเพื่อการประกวด หรือภาพทิวทัศน์ที่มีเรื่องราว จบได้ในภาพเดียวจะนิยมถ่ายตามลักษณะรูปทรงของวัตถุ

3. ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลัง จากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่า ภาพทิวทัศน์ที่ดีควรมี 3 ส่วนคือฉากหน้า วัตถุหลักและฉากหลัง ฉากหน้าต้องไม่กรูกรัง ฉากหลังจะต้องสะอาดตา แต่ในบางครั้งฉากหน้าอาจเป็นประธานภาพถ้ามีเรื่องราวและมีความเด่นมากพอ ก็ไม่จำเป็นต้องมีครบทั้ง 3 ส่วน

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะภาพทิวทัศน์เป็นภาพที่แสดงถึงความสวยงามของสถานที่ เป็นการย่อส่วนของสถานที่ที่น่าสนใจมาเสนอให้ผู้ชมภาพได้เห็นมุมมองของนักถ่ายภาพเอง การกำหนดฉากหน้า ฉากหลังและประธานภาพจะต้องมีเรื่องราว บรรยากาศ อารมณ์ ทั้ง 3 ส่วนนี้จะต้องเป็นไปในทางเดียวกัน แต่ถ้าฉากหน้าหรือฉากหลังกรูกรัง แย่ความสนใจจากประธานภาพ หรือไม่ส่งเสริมให้เรื่องราวเด่นก็ไม่จำเป็นต้องนำมาให้ครบ เพราะการบังคับให้มีทั้ง 3 ส่วนอาจเป็นข้อด้อยของภาพ นักถ่ายภาพมืออาชีพจะเลือกครอบเฉพาะส่วนที่น่าสนใจ เช่น แสงที่พาดผ่านสถานที่ และมีฉากหลังที่เป็นทิวเขารองรับก็เพียงพอ เป็นต้น

การเลือกฉากหน้าและฉากหลังที่ดีนั้นสอดคล้องกับ สุรพงษ์ บัวเจริญ (2554: 302) ที่ระบุว่าควรกำหนดให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้โดดเด่นจนแย่งความสนใจของสิ่งที่ต้องการนำเสนอ

4. เคคสี ช่วงเวลาของวัน จากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่า ช่วงเวลาในการถ่ายภาพที่เหมาะสมจะอยู่ในช่วงก่อนและหลังพระอาทิตย์ขึ้น-ตก ประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ถ้าเป็นฤดูร้อนอาจยาวนานถึง 1 ชั่วโมง ส่วนกลางวันช่วงเวลาที่เหมาะสมตั้งแต่ 08.00-10.00 น. และ 15.00-16.00 น. ยกเว้นภาพทะเลสามารถถ่ายได้ตั้งแต่ช่วงเช้าถึงประมาณเที่ยงวันเพื่อผลพิเศษของน้ำและสิ่งที่อยู่ใต้น้ำ สำหรับทิศทางของแสง ถ้าเป็นช่วงก่อนหลังพระอาทิตย์ขึ้น-ตก หรือนิยมถ่ายย้อนแสงเพื่อผลของปรากฏการณ์ของท้องฟ้า ถ้าช่วงกลางวันกลุ่มตัวอย่างชื่นชอบแสงเฉียง และย้อนแสงซึ่งขึ้นกับวัตถุที่จะถ่าย ส่วนการถ่ายภาพทะเล นิยมถ่ายภาพตามแสงเพื่อผลของน้ำทะเลที่สวยงาม จังหวะเมฆและท้องฟ้าที่สวยงาม

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก แสงเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการถ่ายภาพ การถ่ายภาพทิวทัศน์ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกเป็นช่วงเวลาที่สวยงาม ส่วนใหญ่ตามทฤษฎีจะระบุว่าใช้เวลาบวกลบประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ไม่สามารถตอบได้ว่าช่วงไหนจะสวยที่สวย ทั้งนี้ขึ้นกับดินฟ้าอากาศซึ่งไม่สามารถกำหนดได้ แต่จากผลการวิจัยจะพบว่าใช้เวลาบวกลบก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกประมาณหนึ่งชั่วโมง เพราะขึ้นกับฤดูกาลซึ่งพระอาทิตย์ขึ้นหรือตกเร็วหรือช้าไม่เท่ากัน เช่นฤดูหนาวใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง ถ้าเป็นฤดูร้อนจะใช้เวลาหน้านับชั่วโมง แต่ฤดูฝนจะเร็วกว่านี้ ส่วนเวลากลางวันจะถ่ายภาพให้สวยได้ยากนอกจากเจอสภาพแสง

ที่สวยงามจริงๆ ในช่วงเวลา ตั้งแต่ 08.00-10.00 น. และ 15.00-16.00 น. ซึ่งเป็นทิศทางแสงเฉียง หรือมุมโพราไลซ์ ส่วนการถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลจะมีความแตกต่างจากทิวทัศน์ธรรมชาติและ ทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง เพราะขึ้นอยู่กับฤดูกาลที่น้ำใสๆ ท้องฟ้าสีสวยๆ ทิศทางแสงที่ส่องมาที่ผิวน้ำ และบางสถานที่ที่จะเกิดปรากฏการณ์สะท้อนของน้ำซึ่งมักจะเกิดในช่วงประมาณเที่ยงวันซึ่งเป็นช่วง พระอาทิตย์อยู่ตรงศีรษะซึ่งการถ่ายภาพจะต้องใช้ฟิลเตอร์ C-PL สวมหน้าเลนส์และถ่ายภาพ ในทิศทางตามแสง

เจดีย์ ช่วงเวลาของวันที่เหมาะกับการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น ได้สอดคล้องใกล้เคียงกับ ธนิต วงศ์ศรีชลาลัย (2553: 93-99; วีรนิจ ทรรทรานนท์, 2553: 26-27 และ วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์, 2554ข: ระบบออนไลน์) ที่ระบุว่าหลักการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้สวยงามนั้น แสงเงาต้องมาก่อนสิ่งอื่น ช่วงเวลาที่เหมาะสมคือตั้งแต่ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเรื่อยไปถึงหลังพระอาทิตย์ขึ้น ประมาณครึ่งชั่วโมง อีกช่วงหนึ่งคือ ก่อนพระอาทิตย์ตกและหลังพระอาทิตย์ตกประมาณครึ่งชั่วโมง ส่วนช่วงสายและช่วง บ่ายแนะนำให้ถ่ายช่วงเวลา 07.00-10.00 น. และ 14.00-17.00 น. แต่ควรถ่ายภาพตรงข้ามกับดวง อาทิตย์

5. ความแข็ง ความอ่อนของภาพ จากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า นิยมใช้สีตัดกัน และการใช้สีกลมกลืน หรือใช้วัตถุกับสีหรือบรรยากาศซึ่งต้องไปด้วยกันได้ และ บางส่วนชื่นชอบถ่ายภาพโทนกลาง และอีกจำนวนหนึ่งชื่นชอบการถ่ายภาพโทนเย็น อ่อนนุ่ม เนื่องจากดูภาพแล้วสบายตา

สาเหตุที่นักถ่ายภาพนิยมถ่ายภาพเจดีย์เย็น อ่อนนุ่มเนื่องจากสามารถมองเห็น ได้นาน มากกว่าเจดีย์แข็งหรือเจดีย์ร้อน ถึงแม้ว่าบางภาพจะสวยแต่ก็สามารถมองเห็นได้โดยใช้เวลาน้อยกว่า และช่วงเวลาของการถ่ายภาพเจดีย์เย็นเป็นช่วงที่อากาศสบายๆ ต่างจากเจดีย์ร้อน นักถ่ายภาพ มืออาชีพบางส่วนชอบโทนกลางๆ โดยมีทั้งส่วนแข็งและอ่อนอยู่ร่วมกันในภาพเพราะชอบ ควบคุมเจดีย์มากกว่าการถ่ายภาพที่สุด ไต่ลงไปทางแข็งหรืออ่อน นอกจากนี้การตัดเจดีย์ หรือ การใช้สีที่กลมกลืนกันในภาพก็เป็นเอกลักษณ์ของนักถ่ายภาพเช่นกัน โดยการตัดเจดีย์ที่มีความ contrast กันให้เกิดจุดเด่น เช่น การวางตำแหน่งเรือที่มีสีสันทะเลที่มีคราม หรือการวางเสื่อผ้าที่มี สีสันทะเลสีน้ำเงิน เป็นต้น ส่วนวัตถุกับสีหรือบรรยากาศที่ไปด้วยกันได้ คือภาพ ที่ลงตัว ในภาพมีการส่งเสริมกัน

ความแข็ง ความอ่อนในภาพเป็นการใช้สีเข้ามาใช้ในการถ่ายภาพซึ่งสอดคล้องกับ วรวิทย์ วีระชิงไชย (2538: 80-90) และ เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ (2540: 32-38) ได้ระบุว่าสีที่อยู่ รอบตัวเราจะให้อารมณ์ ความรู้สึก บรรยากาศที่ต่างกัน เช่น สีแดงให้ความรู้สึกร้อนแรง รุนแรง อันตราย สีเขียวให้ความรู้สึกสดชื่น เบิกบาน สายตา นอกจากนี้สีที่มีน้ำหนักอ่อนและเข้มก็จะให้

ความรู้สึกต่างกันอีกด้วย และการใช้สีมี 2 วิธีคือ การใช้สีตัดกัน และการใช้สีกลมกลืน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ข้อมูลที่สอดคล้องกับทฤษฎี คือการใช้สีตัดกันและการใช้สีกลมกลืนหรือวัตถุดิบสีบรรยากาศไปด้วยกันได้ โทนกลาง แต่มีกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่งที่ชอบโทนเย็น อ่อนนุ่มเนื่องจากคุณภาพแล้วสบายตา

6. การตั้งเพิ่มข้อมูลก่อนถ่ายภาพและตกแต่งภาพ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพตั้งแบบ RAW file ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ส่วนการตกแต่งภาพนิยมตกแต่งที่โปรแกรม photoshop มากที่สุด รองลงมาคือ DPP ของ canon light room ACD see ส่วนการตกแต่งจะเป็นการ crop ภาพ ปรับเพิ่ม-ลดความสว่าง ความคมชัด แก้เส้นขอบฟ้าเอียง ส่วนการปรับสีกับ contrast จะกระทำน้อยมากเพราะมีผลต่อความสมจริงของภาพถ่าย อย่างไรก็ตาม นักถ่ายภาพมืออาชีพมีความเห็นว่าควรให้ความสำคัญในช่วงการถ่ายภาพต้นฉบับให้ดีที่สุดมากกว่าจะมาแก้ไขในช่วงหลัง

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพให้ความสำคัญกับการถ่ายภาพต้นฉบับมากกว่าการมาตกแต่งภาพในภายหลังเนื่องจาก นักถ่ายภาพเหล่านี้ล้วนแต่เกิดมาตั้งแต่ยุคการใช้ฟิล์มในการถ่ายภาพ ดังนั้นการถ่ายภาพแต่ละครั้งจะมีความประณีต ในการจัดองค์ประกอบภาพ การโฟกัส การวัดแสง การรู้จักการนำอุปกรณ์เสริมมาช่วยร่วมกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ และถ่ายภาพติดจนเป็นนิสัย เช่น สิ่งที่ทรงพลังหรือสิ่งที่มาทวนสายตา ขยะ สายไฟฟ้า เป็นต้น ดังนั้นการถ่ายภาพต้นฉบับที่ดีย่อมลดเวลาในการตกแต่งภาพในภายหลัง ขณะที่การตกแต่งภาพจะตกแต่งน้อยมากในส่วนของการปรับความสว่าง ความมืด ความคมชัด การตัดส่วน และการปรับแก้เอียง

หลังจากการถ่ายภาพ นักถ่ายภาพจะมีการตกแต่งภาพก่อนนำไปใช้งานโดยส่วนที่มีการตกแต่งนั้นสอดคล้องกับ ตะวัน พันธุ์แก้ว (2554: 342-376) ที่ได้อธิบายว่าการตกแต่งภาพของ RAW file มีวัตถุประสงค์หลายประการ ได้แก่ การปรับความสว่างของภาพ การปรับแก้ white balance ปรับแก้ส่วนสว่างและส่วนมืดของภาพ เพิ่มหรือลดความสดของสี เพิ่มมิติให้กับภาพ เพิ่มความคมชัดให้กับไฟล์ ลดสิ่งรบกวน (noise) ภายในภาพ ปรับแต่งสีสันให้กับภาพ ใส่เกรน (grain) ใส่ขอบมืด (vignette) ให้กับภาพ การตัดส่วนเพื่อจัดองค์ประกอบภาพใหม่ ปรับแก้ภาพเอียง ตลอดจนการซ่อมสีให้กับภาพ

ข้อเสนอแนะด้านเทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. เรื่องอุปกรณ์การถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริมนั้น ในประเทศไทยนิยมใช้กันมากมีอยู่ 2 ยี่ห้อ ได้แก่ นิกอน (nikon) และแคนนอน (canon) โดยนักถ่ายภาพมืออาชีพนิยมใช้กล้องดิจิทัลชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยว (D-SLR) เพราะมีคุณภาพที่ดี มีจำหน่ายทั่วโลก มีฟังก์ชันการใช้งานระดับมืออาชีพอ่างครบครัน ได้แก่ ระบบถ่ายภาพ ช่องรับแสง ระบบโฟกัสภาพ ระบบวัดแสง และการตั้งค่าไวแสง นอกจากนี้กล้องดิจิทัลชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยวมีเลนส์และอุปกรณ์เสริมให้เลือกใช้ควบคู่กันได้อย่างมากมาย โดยเลนส์ที่นักถ่ายภาพมืออาชีพเลือกใช้ในการถ่ายภาพทิวทัศน์มีทั้งแบบเลนส์ซูมและเลนส์ฟิกซ์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ที่นิยมใช้คือเลนส์มุมกว้างกับเลนส์เทเล และเลนส์มาตรฐานบ้างในบาง โอกาส มุมรับภาพที่นักถ่ายภาพมืออาชีพนิยมใช้มีตั้งแต่ 14-200 มิลลิเมตร ส่วนอุปกรณ์เสริมกับการถ่ายภาพทิวทัศน์คือ ขาดังกล้อง สายคล้องคอ และฟิลเตอร์ที่จำเป็นคือ C-PL กับ graduate gray และ graduate color ในบางโอกาส ดังนั้น การเลือกใช้อุปกรณ์การถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริมในการถ่ายภาพทิวทัศน์จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัย ไปปรับใช้เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการศึกษารูปแบบการถ่ายภาพทั้ง 2 ยี่ห้อ พร้อมกับช่วงระยะเลนส์ถ่ายภาพที่นักถ่ายภาพมืออาชีพนิยมใช้ อีกทั้งศึกษาวิธีใช้อุปกรณ์เสริมในการถ่ายภาพทิวทัศน์ เช่น ขาดังกล้อง สายคล้องคอ และฟิลเตอร์ชนิดไหนที่จำเป็นและชนิดไหนควรจะใช้ในช่วงจังหวะเวลาใดบ้าง

1.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพอไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยนำผลจากการวิจัยไปตัดสินใจในการเลือกใช้อุปกรณ์ถ่ายภาพที่มีบุคลิกที่ตนเองชื่นชอบ รวมทั้งเลนส์ถ่ายภาพ และอุปกรณ์เสริมที่จำเป็นในการถ่ายภาพทิวทัศน์เช่นเดียวกับข้อ ก.

1.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา

1.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างเพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะการถ่ายภาพทิวทัศน์กับการถ่ายภาพชนิดอื่นจะมีความแตกต่างกันบ้างในการใช้อุปกรณ์การถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริม เช่น การถ่ายภาพ

บุคคล การถ่ายภาพสารคดี หรือการถ่ายภาพแมโคร จะมีความแตกต่างกันในหลักการและวิธีการปฏิบัติในการถ่ายภาพ

1.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำรา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ เป็นการนำทฤษฎีการถ่ายภาพสู่การปฏิบัติได้แก่ องค์ประกอบภาพ การจัดเฟรมถ่ายภาพทั้งแนวตั้งแนวนอน การเลือกฉากหน้า ประสานภาพ และฉากหลัง การเลือกเจดสี ช่วงเวลาของวัน ความแข็งแรงของขาตั้งกล้อง และการตั้งแฟลชข้อมูลก่อนถ่ายภาพ การตกแต่งภาพหลังจากการถ่าย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นพื้นฐานเบื้องต้นในการถ่ายภาพ และเมื่อถึงจุดหนึ่งของชีวิต ด้วยความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ในการถ่ายภาพแล้ว ทฤษฎีในการถ่ายภาพจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งซึ่งนำไปสู่การเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพ ซึ่งภาพของเขาเหล่านั้นจะมีคุณสมบัติที่มากกว่าความสวยงาม ดังนั้น เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

2.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่ยังสนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้พัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการศึกษาค้นคว้าวิจัยอย่างต่อเนื่องในเรื่องเทคนิคการถ่ายภาพ โดยการนำทฤษฎีสู่การถ่ายภาพภาคปฏิบัติ เช่นเดียวกับแนวคิดที่ว่า ก่อนที่นักถ่ายภาพจะคิดออกนอกกรอบก็ต้องศึกษาเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านั้นอย่างละเอียดและเอาจริงอยู่ในกรอบเสียก่อน ดังนั้นเมื่อนักถ่ายภาพสามารถเรียนรู้เข้าใจในทฤษฎีพร้อมนำไปใช้อย่างชำนาญหรืออย่างเชี่ยวชาญแล้วจึงจะสามารถคิดออกนอกกรอบการถ่ายภาพ

2.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ด้วยการศึกษาค้นคว้าจากทฤษฎีอย่างอง่แท้สู่ภาคปฏิบัติเช่นเดียวกับ ข้อ ก.

2.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา

2.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างเพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำเทคนิคจากทฤษฎีทางการถ่ายภาพทิวทัศน์ไปประยุกต์ใช้กับการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

2.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำรา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

ผังการนำเสนอผลการวิจัย

3. การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ในการถ่ายภาพ

3.1 การค้นหาตัวตน ลักษณะพิเศษที่โดดเด่น ความเชื่อ แรง บันดาลใจ หลักคิด และปฏิบัติ	3.2 การสร้างผลงาน ที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความ แตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์)	3.3 การสื่อสาร การ สร้างความสำเร็จและ การยอมรับของวงการ และบุคคลทั่วไป	3.4 การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อ สังคม
3.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล 1) แนวภาพที่ชอบ ถ่าย (ความเป็นตัวตน) 2) วางแผนก่อน ถ่าย 3) หามุมมองใหม่ อยู่เสมอ 4) เรียนรู้แสง/ สถานที่ 5) เท่าทันความรู้ และเทคโนโลยีการ ถ่ายภาพอยู่เสมอ	3.2.1 ปัจจัยเสริมการ ถ่ายภาพ 1) ตัวอย่างด้าน ความคิดสร้างสรรค์ 2) ประยุกต์ทฤษฎี ถ่ายภาพเพื่อการใช้ งานจริง 3) รู้จักกล้อง อุปกรณ์ของตนเอง ใช้เต็มประสิทธิภาพ 4) รู้ขั้นตอน ทำงาน	3.3.1 ปัจจัยด้านการ สื่อสารด้วยภาพ 1) มีมนุษยสัมพันธ์ 2) งานต้องโดดเด่น 3) พัฒนาเทคนิค/ แนวคิดเป็นของตนเอง จากสื่อทั่วโลก	3.4.1 ปัจจัยเสริมแรง 1) ใจรัก สนุกกับ งานที่เป็นทั้งศาสตร์และ ศิลปะ 2) สร้างเครือข่าย 3) รักษาคุณภาพของ งาน/เผยแพร่ผลงานให้ เห็นสม่ำเสมอสู่สังคม 4) เผยแพร่องค์ ความรู้สู่สังคม

ภาพ 171 ผังการนำเสนอผลการวิจัย 4

การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

อัตลักษณ์เป็นแนวความคิด วิธีการ กระบวนการของความเป็นลักษณะเฉพาะ ซึ่งอาจเกิดมาได้หลายปัจจัย ในที่นี้หมายถึงอัตลักษณ์ที่สื่อมาด้วยการใช้ภาพถ่าย เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสิ่งที่บ่งบอกได้ถึงความเป็นตัวตน และมีความสัมพันธ์ในลักษณะสะท้อนซึ่งกันและกัน คือภาพสะท้อนความเป็นตัวตนของนักถ่ายภาพ ในขณะที่เดียวกันนักถ่ายภาพได้สะท้อนเรื่องราวผ่านภาพถ่าย

การค้นหาตัวตน ลักษณะพิเศษที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ

การค้นหาตัวตนของกลุ่มตัวอย่างนักถ่ายภาพทิวทัศน์มืออาชีพในครั้งนี้นั้น มีส่วนสำคัญอยู่ 5 ประการ ได้แก่ แนวภาพที่ชอบถ่าย (ความเป็นตัวตน) การวางแผนก่อนการถ่ายภาพ การหามุมมองการถ่ายภาพใหม่ๆ อยู่เสมอ เรียนรู้เรื่องแสงและสถานที่ถ่ายภาพได้เป็นอย่างดี และต้องรู้เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ปัจจัยส่วนบุคคล

1. แนวภาพที่ชอบถ่าย (ความเป็นตัวตน)

ตาราง 25 แนวภาพที่ชอบถ่าย (ความเป็นตัวตน)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหักคิ	ถ่ายภาพทะเล เน้นสีสันทะเลสดใส สวยงาม จัดจ้าน อารมณ์สนุกสนาน เชิงท่องเที่ยว อาจมีกิจกรรมเสริม ภาพถ่าย ส่วนใหญ่เป็นช่วงเวลากลางวัน และชอบถ่ายภาพแนวตั้ง
เพชร	วงศ์สินห์	ถ่ายภาพทะเลธรรมชาติริมชายฝั่งโดยไม่มีคนอยู่ในภาพในช่วงเย็นหรือเช้า โดยเฉพาะช่วงเย็นแสงสีจะสวยที่สุด นิยมใช้เลนส์มุมกว้างถ่ายในมุมต่ำให้ใกล้ซัดน้ำทะเลหรือมุมสูงจากจุดชมวิว ชอบถ่ายภาพแนวนอน

ตาราง 25 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
วรรณ	สุวรรณโณ	การถ่ายภาพทะเลริมชายฝั่งในฤดูร้อนและฤดูหนาวด้วยการใช้เลนส์นอร์มอลและเลนส์เทเลด้วยช่องรับแสงกว้างๆ หรือ ชัตเตอร์ชอบถ่ายภาพช่วงเช้าและเย็น ชอบแสงสีที่ตัดกันและแสงสีใกล้เคียงกันเพราะทะเลจะสะท้อนแสงของท้องฟ้าให้ในช่วงนั้น ชอบถ่ายภาพแนวอน
วิศาล	น้ำค้าง	ถ่ายภาพธรรมชาติเพราะเคยเป็นนักวาดภาพสีน้ำมาก่อน ชอบสีส้มของท้องฟ้า เมฆ ภูเขา ป่า ลำน้ำ ซึ่งมีสีส้มเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาและด้วยความที่เคยเป็นนักวาดภาพสีน้ำจึงชอบแสงสีนุ่มมากกว่าแสงสีรุนแรง
จามิกร	สุขทรากรม	ถ่ายภาพธรรมชาติในป่าลึกของฤดูฝนโดยเฉพาะการเปิดมุมมองใหม่ของสถานที่ใหม่ๆ สร้างแนวทางเส้นทางในการท่องเที่ยวแห่งใหม่
หัตถชัย	บุญเนื่อง	ถ่ายภาพธรรมชาติในป่ามาตั้งแต่ต้น แต่ไม่ชอบสถานที่ท่องเที่ยวใกล้เมือง สภาพแสงสีที่ชอบคือช่วงเช้าและเย็นเพราะให้สีที่กลมกล่อม ไม่ชอบแสงกลางวัน ในภาพอาจมีกิจกรรมเสริม
นพดล	กันบัว	เน้นแสงสีช่วงเช้าหรือเย็นซึ่งเป็นแสงผสมระหว่างธรรมชาติกับแสงไฟประดิษฐ์หรือไฟประดับของทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง โดยเฉพาะสภาพย้อนแสง ทุกอย่างขึ้นกับสภาพแสง
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ถ่ายภาพสิ่งก่อสร้างประเภทวัด ชอบถ่ายภาพตามแสงในช่วงทิวไรต์ ชอบถ่ายภาพทิวทัศน์สิ่งสร้างช่วงปลายฝนต้นหนาวเพราะมีความชุ่มชื้นที่ช่วยลดความแข็งของวัตถุและได้ท้องฟ้าสีนวลสวยงาม
ธนศ	งามสม	ถ่ายภาพทิวทัศน์ผสมสถาปัตยกรรมในฤดูฝน ชอบใช้ wide angle เพราะต้องการมิติสามารถสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่ายในโลกมุมกว้าง เป็นมุมมองซึ่งคนทั่วไปอาจจะละเลยหรือว่ามองข้ามไป อย่างเช่นภาพย้อนแสง

อภิสิทธิ์ บัวหลักดี

“...การท่องเที่ยวทางน้ำเนี่ย มันเป็นเรื่องที่เราถนัด เราชอบ ก็เลยมีรูปทางทะเล กับผมนี่เยอะหน่อยคือภาพถ่ายทางทะเลเนี่ยมันไม่เหมือนกับภาพถ่ายทั่วไป ที่ต้องการคือถ่ายภาพ ทะเลเนี่ยแล้ว ในแง่ของการท่องเที่ยวเนี่ย ต้องเป็นการ present ทะเลออกมาให้สวย ทะเลมันมี หลายอารมณ์มันจะเป็นทะเลอารมณ์เศร้า อารมณ์เปลี่ยวเหงาอะไรอย่างนี้ มันไม่เหมาะกับการท่องเที่ยว เพราะฉะนั้นถ้าทะเลในแง่การท่องเที่ยวก็เป็นทะเลที่สีส้ม สดใส สวยงาม จัดจ้านนะ น้ำเป็นสีฟ้า สีน้ำเงิน ต้นไม้เขียว หาดทรายขาวอะไรอย่างนั้นเลย เพราะฉะนั้นการถ่ายภาพทะเล มันก็ในแง่ของการท่องเที่ยวแล้วก็ เป็น ในแง่ที่ผมถ่ายก็คือในแง่ของการ present ทะเลออกมาใน อารมณ์ที่สนุกสนาน ท่องเที่ยว ชัดเจนแจ่มใส ก็เน้นการให้สีสันท้องทะเลดูฉูดฉาดครับ ก็คิดว่า ทะเลอย่างเดียวนี้นมันจะมีอารมณ์เปลี่ยวเหงาของมันอยู่ ถึงแม้จะสวย เพราะฉะนั้นมันก็ต้องมี กิจกรรมเสริมเพิ่มเติมออกมาแต่ถ้ามันสวยอย่างธรรมชาติอยู่แล้วก็ได้ อยู่ แต่มันจะมีอารมณ์หนึ่ง ดิบๆ ดิสๆ มาว่าโล่งๆ เหงาๆ เพราะฉะนั้นส่วนมากที่ผมถ่ายมามักจะเอาคน เอานักท่องเที่ยวเข้าไปอยู่ในนั้นด้วยอาจจะมีการจัดแบบถ่ายภาพด้วย เวลาถ่ายภาพของวันให้ทะเลสดใส สีจัดๆ เต็มที่ เลย ก็น่าจะเป็นเวลาที่แสงแดดส่องกระจ่างเต็มที่เลย ลงมาในทะเลเลย ก็จะตั้งแต่ใกล้ๆ เทียงเป็น ดันไป 10 โมง 11 โมง เทียงเลยละ คนถ่ายภาพทะเลถ้าต้องการภาพทะเลสีส้มสดใส แจ่มๆ จริงๆ แล้ว เวลาเที่ยงแล้ว จะเป็นเวลาที่จัดที่สุดเลยเพราะฉะนั้นมันจะกลับกับการถ่ายภาพอย่างอื่น เลย การถ่ายภาพอย่างอื่นเวลาเที่ยงบ่ายโมงนี้แสงจะแข็ง แต่ว่าทะเลเนี่ยสีส้มมันจะจัดออกมามาก ที่สุด ก็เวลานั้นนั่นแหละ เพราะฉะนั้นถ้าจะเน้นสีส้มจัดๆ landscape ทะเลนี้ก็ชัดกันตั้งแต่ 11 โมง เทียง ของผมมีแนวตั้งเยอะ ลักษณะการมองภาพแนวตั้งเนี่ยมันเป็นลักษณะที่ต้องสร้างขึ้นมามีตัว ช่างภาพนะ คนเราปกติส่วนมากเนี่ยมันจะมองภาพแนวนอนเยอะอยู่เป็นประจำครับ...” (อภิสิทธิ์ บัวหลักดี, 2555)

พชร วงศ์สินหล่ง

“...ผมชอบถ่ายตอนเช้ากับเย็นถ้าถ่ายในลักษณะธรรมชาตินี้ผมจะไม่เอาคนเลย เพราะ ว่าผมอยากให้จินตนาการ คล้ายๆ กับว่าคนที่ได้ดูภาพเนี่ยเหมือนได้เข้าไปอยู่ตรงนั้น อย่างผมถ่ายตรงริมทะเลเนี่ย เหมือนกับผมยืนดูอยู่นะ อยากให้คนเขามาขึ้นดูอยู่ตรงนั้นเหมือนกัน ว่า มันเป็นบรรยากาศยังไง และตัวเรานะเอาความรู้สึกเข้าไปอยู่ตรงนั้น เพราะฉะนั้นถ้าเกิดว่ามีคน หรือมีอะไรมาอยู่ในรูปนี้ มันหมายความว่าเราไปดูคนที่อยู่ในรูป ตัวเรานั้นจะไม่เข้าอยู่ข้างใน เหมือนเราไปยืนมองคนอื่นเขาอยู่มันจะไม่เหมือนกับไปดูภาพทิวทัศน์เปล่าๆ ที่ไม่มีคน จะทำให้ เราเข้าไปอยู่ในภาพได้ง่ายขึ้นโดยอัตโนมัติ นี่คือเหตุผล ส่วนใหญ่ที่ถ่ายคือตอนเย็นมากที่สุด

เพราะว่าเท่าที่ถ่ายภาพมาพวกทิวทัศน์ทะเลเนี่ย ถ้าตื่นมาคอนเซ็ปต์เนี่ย ช่วงเช้าเนี่ยช่วงพระอาทิตย์ขึ้นเนี่ยมันไม่ค่อยจะมี มีน้อยมากนะที่แสงสีมันจะสวย เพราะว่าริมๆ ทะเลช่วงเช้าเนี่ย มันมักจะมีเมฆมีหมอกเยอะ มันจะบังแสงของดวงอาทิตย์ มันจะทำให้ไม่ค่อยได้เห็น แต่ถ้าเกิดว่าเป็นคอนช่วงใกล้โพล์เพล็กซ์เนี่ยแดดทั้งวันมันจะเผาจนพวกหมอก พวกไอน้ำอะไรต่างๆ ที่อยู่ในบรรยากาศเนี่ยมันหายไปหมดเลย เพราะฉะนั้นภาพมันจะชัดมากมองเห็นได้ไถ่ๆ เพราะว่าแสงกลางวันมันเผาไปจนหมดแล้ว ยกเว้นในวันที่ฝนจะตกอะไรอย่างนี้นะต้องยกเว้น ส่วนมากผมจะถ่ายริมฝั่ง เพราะว่ามันจะถ่ายภาพอยู่ได้ไม่กี่จุดเพราะเวลาจะย้ายตำแหน่งเนี่ย แสงสีมันจะเปลี่ยนไปหมดคือเราต้องไปเลือกทะเลไว้ก่อนนะ ตั้งแต่แสงยังไม่ตกนะว่าเราจะเอาตรงนี้เป็นฉากหน้า ตรงนั้นเป็นฉากหลังและเราก็ต้องรอให้แสงสีมันเกิด ที่นี้ถ้ามันเกิดแสงสีอย่างที่เราต้องการแล้วนี่โอกาสที่เราจะย้ายมุมเปลี่ยนที่นี้นะมันจะยากแล้ว เพราะว่าถ้าเดินย้ายไปหรืออะไรไปมันก็จะมืดทันทีเลย รองลงมาก็ถ่ายภาพทางเกาะ เวลาขึ้นไปบนเกาะจริงๆ ที่นี้ก็คล้ายๆ กันเวลาอยู่บนเกาะเราก็จะยืนอยู่ที่บนบกนะจะอยู่ติดกับน้ำเลย ถ้าเกิดว่ามีจุดชมวิวเห็นทะเลอย่างนี้เข้า ถ้าเป็นเนินเขาสูงหรือว่าอะไรเนี่ย ถ้ามีจุดอย่างนี้จะเลือกจุดอย่างนี้ก่อนเลย เพราะมันเห็นทิวทัศน์ได้กว้าง แต่ถ้าไม่มีก็จะอยู่ตามริมหาดฝั่ง มุมต่ำส่วนมากจะเป็นมุมต่ำเลยเพราะว่าต้องการให้เห็นความใกล้ชิดกับน้ำให้มากที่สุด กับสิ่งที่อยู่ในโฟร์กราวด์อยากให้ผู้ช้รู้สึกใกล้ชิด...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ผมจะเน้นไปที่ฤดูกาลและก็ช่วงเวลาเป็นสำคัญนะครับเพราะถ้าเป็นทะเลหน้าร้อนกับทะเลหน้าหนาวก็จะสวยหน่อย ทะเลหน้าฝนก็จะไม่ค่อยสวยเท่าไร และก็ช่วงเวลาเข้ากับช่วงเวลาเย็นมันแสดงถึงความเป็นทะเลค่อนข้างมากเพราะว่ามันจะมีทั้งเรื่องของน้ำขึ้นน้ำลงนะครับ และลมบนกลมทะเลนะครับ ส่วนใหญ่ช่วงเช้ากับช่วงเย็น เพราะว่าเราจะใช้ช่องรับแสงไม่ได้แคบมากนักครับ เพราะว่าแสงมันน้อยอยู่แล้ว ไข่ครับถ่ายชัดขึ้นไข่ครับ ส่วนใหญ่จะเป็นช่วงเช้าครับ ช่วงนอมอล หรือเทเลครับ ส่วนใหญ่จะริมฝั่งครับ ชอบริมฝั่งมากกว่า ไม่ต้องลงไปใต้น้ำนะไม่ถึงกับกว้างสุดครับ ส่วนใหญ่จะเป็น stop ที่รองลงมาจากช่องรับแสงกว้างสุดเสียมากกว่า ส่วนใหญ่ก็จะเป็นการตัดโทนแล้วก็โทนที่มีความใกล้เคียงกันนะครับเพราะว่าทะเลจะสะท้อนแสงของท้องฟ้าได้ ถ้าเกิดว่าเป็นตอนเย็นก็ไข่ครับผม ก็อาศัยโทนที่ตัดกันในเวลาเย็นนะครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...สิ่งแรกเลย ผมเป็นคนชอบท้องฟ้านะฮะ ชอบมองเมฆแล้วก็แสงสีของท้องฟ้าทุกวัน เพราะว่าผมเป็นคนวาดรูปสีน้ำมาก่อน ผมก็เลยชอบแนวของท้องฟ้ามาเป็นแม่แบบของสีของสันคลอด พอมาถ่ายรูปก็เลยยังชอบอยู่ สีสันของท้องฟ้ามันเปลี่ยนแปลงมันมีสีสันที่เปลี่ยนไปทุกวันๆ และเมฆมันก็ไม่เหมือนกันสักวันเลย แล้วพอมันไปรวมเขาเรียกว่าไปรวมกับภูเขา ป่า ภูเขา ลำน้ำหรืออะไรก็แล้วแต่เนี่ย พอมันมี subject ขึ้นมาบนพื้นนี้พอมันผสมผสานกันแล้วเนี่ย มันก็จะคิดถึงงาน painting เสมอเวลาวาดรูปมันก็เลยเป็นจุดหนึ่งที่ทำให้ผมรักงาน landscape เนี่ยฮะ เป็นความชอบส่วนตัวเลยแหละ เพราะว่า สิ่งแรกคือผมเป็นคนที่ชอบวาดสีน้ำมาก่อนใช้ไหม ภาพสีน้ำส่วนมากมักจะเป็น โทนอ่อนหวานนุ่มนวล สีหวานๆ มันก็เลยเป็นบุคลิกส่วนตัวและก็ชอบ โดยส่วนตัวมาอาจจะไม่ชอบแสงเงารุนแรงแบบ คนอื่นๆ ไม่ใช่ว่าไม่มีแสงเงาแต่ว่าชอบในโทนที่แสงนุ่มเท่านั้นเองครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขทราทร

“...ถ้าเป็น landscape ทิวทัศน์ของประเภทป่าไม้หรือว่าภูเขาเนี่ยผมมักจะชอบดูฝนมากที่สุดและก็จะชอบที่จะไปในตามแหล่งธรรมชาติ เช่น อุทยานแห่งชาติหรือว่าอุทยานที่ไม่ค่อยมีคนได้ไปเท่าไรหรือที่ก็พยายามจะไปเปิดมุมมองใหม่ๆ หรือไม่ก็ไปสร้างแนวทางในการท่องเที่ยวแหล่งใหม่ๆ อะไรอย่างนี้ละครับ ส่วนถ้าเป็นจุดชมวิวที่เราคุ้นเคยกันดีอยู่แล้ว หรือว่าเป็นอุทยานที่ว่าเราเคยไปมาบ่อยแล้วก็ถ้าผ่านไปหรือมีโอกาสไปเนี่ย ก็ยังคงไปอยู่ เพราะว่าคือมันจะมีข้อดีก็คือว่า ถ้าเป็นหน่วยงานที่เราคุ้นเคยหรือเป็นจุดชมวิวที่เราคุ้นเคยอยู่แล้วเนี่ย ข้อดีคือว่าพอเราไปปุ๊บเนี่ยด้วยที่เราเคยผ่านมาไปมาหลายๆ รอบเนี่ยเราจะสามารถบอกได้เลยว่าตรงนั้นตรงนี้มีฉากหน้าอะไรมีอะไรตรงไหน คือจะรู้ว่าอะไรอยู่ตรงไหนละครับ ก็จะไปตรงจุดที่เราต้องการได้ แต่ในขณะที่เดียวกันที่ใหม่ๆ เนี่ยมันก็จะมีความท้าทายที่ต่างออกไปอีกอย่างก็คือว่ามุมมองใหม่ๆ มันก็ทำให้เราได้คิดได้ใช้ทักษะที่เราได้อยู่ได้มุมมองที่เราต้องค้นหาว่า เอ๊ะ ตรงเนี่ยมันมีอะไรดีเราจะต้องค้นหาว่าเราจะไปถ่ายภาพมุมนี้ออกมาเนี่ย เพื่อจะให้คนเขาดูแล้วมันดึงดูดด้านความสวยงามและมันนำไปเนี่ย นี่ก็เป็นอีกโจทย์หนึ่งที่ว่า จะพยายามหาให้กับตัวเองอยู่เรื่อยๆ ครับ ยกตัวอย่างเช่น ล่าสุดนี้สองสัปดาห์ที่แล้วเนี่ยก็เพิ่งขึ้นไปอุทยานผ้ามหูปกมาครับ ซึ่งอันนี้ก็คือ ย้อนหลังไปก่อนหน้านี้ก็คือปลายปีที่แล้วพฤศจิกายนนี้ไปมารอบหนึ่งแล้ว แต่ว่าสภาพป่าในช่วงเดือนพฤศจิกายนนี้มันค่อนข้างที่จะแห้ง เฟิร์นแล้วก็พวกมอส ที่เกาะตามต้นไม้บนเส้นทางศึกษาธรรมชาติที่ยอดคอดผ้ามหูปกมันอยู่ในสภาพที่แห้ง เป็นสีน้ำตาลแล้ว คือพอผมได้ผ่านไปครั้งแรกแล้วเนี่ยก็จินตนาการเลยว่า จริงๆ สภาพป่าที่สมบูรณ์ ถ้ามันเป็นป่าดิบเขา ป่าดิบประเภทที่มีเฟิร์น เป็นต้นไม้โตเสื่ออย่างนี้ภาพที่

สมบูรณ์ และควรจะออกมา เราควรจะไปช่วงฤดูฝนสักช่วงสิงหาปลายๆ เดือนหรือว่าถึงกันยานี้ครับ ผมก็เลยลองติดต่อไปที่อุทยานผ้าห่มปก ซึ่งทางหัวหน้าเขาก็ตอบอนุญาตให้ขึ้นไปถ่ายได้ ซึ่งพอผมถ่ายเสร็จก็เราก็มอบภาพส่วนหนึ่งที่ถ่ายไว้ให้อุทยานเขาไว้ใช้งาน เป็นการประชาสัมพันธ์ด้วยนะครับ บางครั้งคือมันอาจจินตนาการร้อยเปอร์เซ็นต์ไม่ได้ตามที่เรายากได้ แต่ว่าถ้าเราได้ไปสักครั้งสองครั้งแล้วเราค่อยออกความคิดไปอีกนิดหนึ่ง เสริมจินตนาการเราไปอีกหน่อยหนึ่งว่า ภาพที่ดีภาพที่เราต้องการจะบันทึกเนี่ยมันควรจะไปช่วงไหนหรือว่าได้สภาพแสงยังเงาเนี่ย ตรงนั้นมันก็จะช่วยให้ภาพสารคดีหรือภาพที่จะไปบันทึกเนี่ยมันมีความแปลกและสวยงามสมกับที่ฤดูกาลเขาเป็นอย่างนี้นะครับ...” (จามิกร สุขธรรม 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“... เน้นเรื่องป่าเขาลำเนาไพรเกี่ยวกับต้นไม้ ดอกไม้ แล้วก็วิวทิวทัศน์ ภูเขา มากกว่าครับ ทั้งบนเขา ในป่า ที่ต้องเดินป่าระยะไกลๆ ก็มีหลายแนว แต่ไม่นิยมส่วนที่ใกล้ๆ เมืองเท่าไร แสงเน้นเข้าเย็นครับ ธรรมชาติจึงจะสมูทตา แล้วก็อารมณ์ทางด้านทิวทัศน์ได้ดีที่สุดแล้วก็คนทั่วไปก็นิยมดูภาพแบบนี้ด้วยครับก็ ตรงกับที่ช่างภาพต้องการ คือผมเป็นคนที่ชอบธรรมชาตินะครับ ชอบศึกษาธรรมชาติชอบรายละเอียดในธรรมชาติ ต้นไม้ ดอกไม้ ผีเสื้อ แมลง นก ต่างๆ นานา เนี่ย มันเป็นเรื่องที่ชอบอยู่แล้ว ดังนั้นเนี่ยการถ่ายภาพธรรมชาติก็เลยทำให้สนุกไปด้วย เป็นสิ่งที่เราชอบ เลยทำให้กลายเป็นความรักไปเลยมากกว่า ก็ไม่ถ่ายเท่าไรนะแสงแจ้ง คอนกลางวันบางที subject มันไม่ได้ครับ ทำให้ค่อนข้างแจ้ง ค่อนข้างกระด้าง ดังนั้นส่วนใหญ่จะเน้นเข้าเย็นมากกว่าถ้าเป็นถ่ายธรรมชาติ ถ่ายป่าเขาลำเนาไพร ก็มีบ้างครับ ส่วนใหญ่ก็เอาคนเข้าไปไว้ตามจุดที่เราต้องการมากกว่า ถ้าต้องการให้มีคนอยู่ในภาพ บางทีถ้าติดอยู่แล้วเราก็ตายไปเลย แต่ถ้ามันไม่มีคนเราก็เพื่อนๆ ไปช่วยอยู่ ไปช่วยนั่งในบริเวณที่ต้องการนะครับ ก็เสริมให้ภาพมันดูเด่นขึ้น มีสเกลมีอะไรอย่างนี้ครับ...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...ความจริงช่างภาพแต่ละคนก็就会有ความถนัดที่เป็นเอกลักษณ์ประจำตัว อย่างผมเนี่ยจะชอบการเดินทาง ไปเที่ยวอะไรอย่างนี้เราก็ชอบในทางนั้นอยู่แล้ว และพอได้มาเป็นช่างภาพมันก็ยังคิดเป็นนิสัย แล้วมันก็ค่อนข้างสบายใจ เหมือนเราลองไปเที่ยวนะ ได้ไปเจอที่สวยๆ เป็นช่างภาพเนี่ยก็มีโอกาสได้ถ่ายภาพเก็บไว้ ส่วนใหญ่ก็จะใช้แสงเช้าๆ เย็นๆ นั่นแหละคือไฟประดับด้วยมันก็ทำให้สบายหูสบายตา จะชอบประมาณนั้นมากกว่า ใช้แสงผสม แสงไฟด้วยแล้วก็แสงธรรมชาติด้วยก่อนมีคหรือยังไม่มีค เข้าเนี่ยก่อนที่จะสว่าง ผมเนี่ยจะได้ภาพที่ค่อนข้างจะสวยงาม

ส่วนของท้องฟ้า หรือว่าแสงไฟพอเข้าบรรจุในภาพเดียวกัน หมายถึงภาพทิวทัศน์นั้นครับ ส่วนใหญ่ก็จะเน้นเรื่องแสง สี ของภาพนั้นๆ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับสถานที่นั้น ส่วนใหญ่ถ้าสถานที่นั้นมันสามารถถ่ายในมุมย้อนแสงได้เราจะได้สีฟ้า สีอะไรที่มันสวยงามมากกว่าในแสงที่ด้านข้าง เพราะว่าแสงด้านข้างท้องฟ้าส่วนใหญ่จะเป็นสีน้ำเงินบลูๆ แต่ว่าถ้าเกิดย้อนแสงไปข้างหน้าจะเข้าหรือเย็นก็ความแต่ พระอาทิตย์จะฉายแสงสีแดงๆของท้องฟ้าแต่ละวัน นี่ก็เป็นอีกอันหนึ่งที่ทำให้ภาพของเราดูสวยดูสวยงามก็ขึ้นอยู่กับสถานที่ด้วยครับ เพราะว่าบางทีเราไม่สามารถขยับขยายหรือว่ามุมมันบังคับ ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราจะถ่ายไปทางไหน สีภาพก็จะแตกต่างกัน ในมุมย้อนแสงเนี่ย อย่างที่บอกเนี่ยจะได้แสงสีแดงๆ ม่วงแดงอะไรซึ่งอยู่แต่ละวัน...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...สภาพแสงที่ชอบกับสภาพแสงที่ใช้ ที่ชอบที่ใช้นี้ผมชอบแสงทไวไลท์ ยิ่งช่วงที่ฟ้าดึกลึบๆ นี่จะชอบมาก ในบางครั้งอาจจะติดสีชมพูแล้วก็อาจจะต้องมีแสงแดดเหลืออยู่เล็กน้อยบางที ถ้าไม่มีแสงแดดเหลือแม้แต่คนเดียวมันน่าจะมีสปอร์ไลท์ส่องบ้างเพื่อให้มันมีความวาว เพราะผมชอบถ่ายวัด การที่ถ่ายวัดนี้มันมักจะมีสีทองๆ เกิดขึ้นมันจะตัดกับฟ้าสีน้ำเงิน คราวนี้ฤดูกาลส่วนใหญ่จะเป็นช่วงปลายฝนต้นหนาวเพราะว่าช่วงนั้นบางทีก็ฟ้าเคลียร์ มีเมฆบางๆ ฟ้าจะสวย แล้วก็ยังมีความชุ่มชื้นอยู่ ในบางครั้งก็จะมีฝนตกมาบ้าง มันมันจะมีน้ำค้างอยู่บ้างแล้วก็มี ความชุ่มชื้นเกิดขึ้นที่พื้นหรือตามวัดจะดูไม่แห้ง อันนี้ก็คือสภาพที่ชอบแสงที่ใช้ละนะ แล้วก็จะเป็นตามแสง ผมจะไม่ค่อยถ่ายย้อนแสงเท่าไร ถ้าเกิดเป็นการถ่ายสถาปัตยกรรมหรือสิ่งก่อสร้างเนี่ยมันจะเป็นอย่างนั้น และก็มักจะเป็นภาพที่มุมสูงมุมต่ำแล้วค่อยว่ากันมันแล้วแต่สภาพการณ์ ต้องมานั่งตีโจทย์กันก่อนอย่างกรณีของรถไฟฟ้าช่วงนั้นเนี่ย รถไฟฟ้ามันเพิ่งมีมาใหม่ๆ เขาต้องพยายามสื่อว่ากับกรุงรัตนโกสินทร์นี้ กรุงรัตนโกสินทร์ก็คือกรุงเทพมหานครมาตั้งแต่ปี คราวนี้เวลามันมีรถไฟฟ้ามานี้ทำอะไรมามันก็น่าจะมากับความสะดวกสบายในการคมนาคม แล้วก็เชื่อมโยงความเจริญกับที่ต่างๆ มันก็น่าจะมีอะไรที่เชื่อมโยงได้มันก็ต้องมีภาพมุมสูงอันนั้นก็คือการตีโจทย์มาแต่ละครั้ง หรือว่าความสัมพันธ์ไทยยุโรปอย่างนี้มันก็ต้องอยู่ด้วยว่ามีอะไรเป็นตัวแบ่งความสัมพันธ์อย่างเช่นมีกระจกสีๆ ที่มันเป็น painting นี้ มันก็จะ เป็นกระจกเมื่อสมัย โน้น สมัยที่ล้นเกล้ารัชกาลที่ 5 รัชกาลที่ 4 ที่มีการนำเข้ากระจกจากต่างประเทศเข้ามาเนี่ยหรือว่าพอมันเข้ามาแล้วก็มันเป็นรูปของพระเจ้าแผ่นดินเสียดเนี่ย หรือว่าสถาปัตยกรรมแบบโกธิคซึ่งมันเป็นสถาปัตยกรรมที่เอามาผสมผสานวัดนิเวศธรรมประวัติอะไรอย่างนี้ หรือในโลกดิจิทัลอะไรอย่างนี้มันก็ต้องให้ได้ว่ามันสวยงามนะ ไม่ใช่มาสีตุ่นๆ มันก็ต้องมีสีสัน มันก็ต้องดูเรียกว่าต่างกรรมต่างวาระกันไปแล้วแต่ว่าตีมาอย่างไร แล้วช่วงนั้นมันมีเหตุบ้านการเมืองอะไรมาบ้าง อย่างบางรายการนี้นั้นไปว่าต้องมีเรื่องของความรักชาติ รัก

ศาสนา พระมหากษัตริย์ อันนี้ก็ต้องไปดูอีกอย่างหนึ่ง หรือว่าอยู่เย็นเป็นสุขนี้ถ่ายยังไงก็ได้ให้มันดูว่ามันมีความสุขนะ มันอาจจะไม่ใช่คน มันอาจจะแป้นแล้วแต่ดูแล้วมีความสุขก็มีความสุขนะต่างกรรมต่างวาระครับ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธนศ งามสม

“...ประเด็นหลักๆ ของผมก็นั่นแหละ คือในเรื่องทิวทัศน์ผสมสถาปัตยกรรม ชอบถ่ายย้อนแสง ถ่ายในฤดูฝน ชอบใช้ wide angle ด้วยความที่มันมีมิติ มีเรื่องราวอะไรอย่างนี้ แล้วส่วนใหญ่ก็จะเป็นมุมมองผมพยายามค้นหามุมมองซึ่งคนทั่วไปอาจจะละเลยหรือว่ามองข้ามไป อย่างเช่น ภาพย้อนแสง ซึ่งผู้คนทั่วไปก็จะไม่ค่อยออกกัน ภาพในสายฝน กลางสายฝน ภาพมุมเล็กๆ อย่างที่โจงเจียมเนี่ย มุมค่อนข้างจำกัดมากก็ถือว่าต้องไปยืนอยู่ที่หอรบซึ่งมันแคบมากๆ มาก 1 เมตรคูณ 1 เมตร และก็ช่วงตอนเช้าเนี่ยซึ่งเป็นช่วงพระอาทิตย์ขึ้นเนี่ยเป็นช่วงไฮไลท์ เป็นช่วงสำคัญที่เราต้องบันทึกภาพเอาไว้ให้ได้เนี่ย ยิ่งกว่านั้นก็คือพระที่วัดก็จะขึ้นมาตระหง่านด้วย ซึ่งเสียงระฆังนั้นดังมาก ก้องกังวานมากๆ และเราก็คือหอรบจะแทบจะแนบระฆังเลย ซึ่งมุมแบบนี้ถ้าเป็นช่างภาพมือสมัครเล่นเชื่อว่าเขาอาจจะไม่ทันได้คิดว่าหอรบเนี่ยมันเป็นมุมที่ดีที่สุดในการถ่ายภาพอำเภอโจงเจียมซึ่งมองเห็นพระอาทิตย์ขึ้นจากฝั่งลาวเป็นฉากหลังก็ได้ นี่ก็อาจจะเป้นแง่มุมเล็กๆ น้อยๆ ซึ่งพอจะบอกให้เห็น ได้ชัดเจนระหว่างช่างภาพมืออาชีพกับช่างภาพมือสมัครเล่น...” (ธนศ งามสม, 2555)

2. วางแผนก่อนถ่ายภาพ

ตาราง 26 วางแผนก่อนถ่ายภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรงสนะ
อภิรักษ์	บัวหูกดี	วางแผนล่วงหน้า ประสานงานแหล่งถ่ายภาพ คิดพร้อม กิจกรรมเสริมช่วยสร้างเรื่องราว จะมีทั้งเป็นทีมและคนเดียว ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง และถ่ายภาพเชิงบวกส่งเสริมการท่องเที่ยว การแต่งกายในการถ่ายภาพยึดหลักความสะดวกในการปฏิบัติงาน

ตาราง 26 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ธรรมชาติ
พชร	วงศ์สินหลัง	วางแผนพร้อมศึกษาสถานที่ถ่ายภาพไว้ล่วงหน้า สถานที่เดิมจะนำประสบการณ์ครั้งก่อนไปผนวกแนวคิดในการถ่ายภาพครั้งใหม่ สถานที่แห่งใหม่สำรวจล่วงหน้าก่อนถ่ายภาพจริง ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง ไม่นิยมกิจกรรมเสริมด้วยการจัดฉาก การเดินทางส่วนใหญ่คนเดียวแบบกลมกลืนกับนักท่องเที่ยว
วราณ	สุวรรณโณ	วางแผนล่วงหน้า คิดโจทย์การถ่ายภาพไว้ตามที่ลูกค้าต้องการ มีพร็อพและ story board ก่อนเดินทางเดินทางศึกษาสถานที่อย่างละเอียด ศึกษามุมมองของสถานที่ถ่ายภาพล่วงหน้า ทีมงานถ่ายภาพเท่าที่จำเป็น การแต่งกายในการถ่ายภาพยึดหลักความสะดวกในการปฏิบัติงาน
วิศาล	น้ำค้าง	สถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิมใช้ประสบการณ์สร้างสรรค์งานซ้ำเดิมในมุมมองใหม่ๆ สถานที่แห่งใหม่ศึกษาก่อนล่วงหน้า ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง สถานที่ใกล้ๆ เดินทางคนเดียว สถานที่ไกลๆ หรือเดินเท้าเข้าไปเป็นทีม อนุรักษ์ธรรมชาติ
จามิกร	สุขทราภร	ศึกษาล่วงหน้าเป็นอย่างดีทั้งสถานที่ มีเป้าหมายในการถ่ายภาพ คิดพร็อพล่วงหน้า มี story board เน้นสะท้อนภาพตามความเป็นจริง บางครั้งมีกิจกรรมเสริมแต่กลมกลืนกับธรรมชาติ ช่วงจังหวะเวลา ฤดูกาลที่เหมาะสม ขึ้นชอบเดินป่าถ่ายภาพธรรมชาติ การเตรียมตัวอย่างดี อนุรักษ์ธรรมชาติ
หัสชัย	บุญเนื่อง	ศึกษาล่วงหน้าอย่างดีทั้งสถานที่ถ่ายภาพ ช่วงจังหวะเวลา ฤดูกาล มีเป้าหมายในการถ่ายภาพ ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง มีพร็อพการถ่ายภาพล่วงหน้า มี story board บางครั้งมีกิจกรรมเสริมแต่กลมกลืนกับธรรมชาติ ขึ้นชอบเดินป่าถ่ายภาพธรรมชาติ เตรียมตัวอย่างดี อนุรักษ์ธรรมชาติ

ตาราง 26 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
นพดล	กันบัว	สถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิมไม่ต้องศึกษามากเท่ากับสถานที่ถ่ายภาพใหม่ๆ เตรียมตัวอย่างดี ชื่นชอบการถ่ายภาพทิวทัศน์ทุกแขนง จุดเด่นเน้นเรื่องแสงมากที่สุด ถ้าแสงไม่ดีไม่ถ่ายภาพ ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง การแต่งกายนิยมใส่เสื้อกั๊กเปิดเผยตัวว่าเป็นนักถ่ายภาพ สะดวกในการใส่อุปกรณ์การถ่ายภาพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ศึกษาล่วงหน้าอย่างดี โดยเฉพาะสถานที่ถ่ายภาพแห่งใหม่ ถ้าเป็นแหล่งสำหรับเพื่อประกวดถ่ายภาพจะสำรวจยาวนานเป็นพิเศษ สถานที่เดิมๆ จะใช้ประสบการณ์ผนวกกับแนวคิดในการถ่ายภาพ มีการคิดเรื่องราวก่อนถ่ายภาพ ไม่เน้นการจัดฉาก สะท้อนภาพตามความเป็นจริง การแต่งกายสุภาพ กางเกงขาสั้นที่มีกระเป๋ามากๆ สำหรับใส่อุปกรณ์เสริมการถ่ายภาพบางประเภท สวมรองเท้าหุ้มข้อทุกครั้ง
ธเนศ	งามสม	ศึกษาล่วงหน้าเป็นอย่างดี คิดพรีอพ มี story board การถ่ายภาพ สะท้อนความเป็นจริง บางครั้งมีกิจกรรมเสริมการถ่ายภาพแต่ไม่ผิดธรรมชาติ ประสานงานบุคลากรในพื้นที่ของสถานที่ถ่ายภาพ

อภิสิทธิ์ บัวหทัย

“...ส่วนใหญ่การทำงาน จะคิดไว้ล่วงหน้าเลย แต่ถ้าไม่เคยไปก็ต้องไปสำรวจสถานที่ก่อนแล้วค่อยคิดพรีอพขึ้นมา ถ้าเรารู้อยู่แล้วนะเราอาจคิดองค์ประกอบอื่นๆล่วงหน้า อย่างเช่น การใส่เรือเข้าไป ใส่คนเข้าไปเพิ่มเติมเข้าไป เพื่อเพิ่มเรื่องราวของภาพให้มากขึ้น ไม่มีเรื่องราวมันธรรมดา ส่วนมากแต่งตัวง่ายๆ เออ ขาสั้นรองเท้าแตะ แค่นี้จริงๆ ว่ามันทะมัดทะแมงละนะ ขาสั้น รองเท้าแตะมันลอคง่ายไปสะดวกพุดง่ายๆ มันไม่ได้มีอะไรเป็นพิเศษ ที่สำคัญก็คืออย่าให้มันผิดความจริงมันเป็นยังงี้ก็เอาตามนั้น ธรรมชาติ มันได้ขนาดไหนก็เอาขนาดนั้น ไร่ประเภทจับยกภูเขาเอาพระอาทิตย์มาใส่อย่างนี้มันไม่น่า ถ่ายสะท้อนภาพความเป็นจริง...” (อภิสิทธิ์ บัวหทัย, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“... ศึกษาจากเอกสาร และก็การสอบถามคนที่เคยไปมาแล้ว คืออย่างน้อยก็คือว่า หนึ่ง เราต้องรู้ว่าแสงเป็นอย่างไร พระอาทิตย์ขึ้นทางไหน ตกทางไหน อันที่สองก็ถามคนที่ไปมาแล้วว่าจุดตรงไหนที่มันจะเข้าท่า ไปถึงเราก็จะไปดูจุดนั้นก่อน ถ้ามีเวลาเราก็จะไปหามุมภาพใหม่ๆของเราเอง บางครั้งก็ไม่ใช้จุดถ่ายภาพที่เดินสำรวจหาของเราเอง อย่างเราจะถ่ายภาพพระอาทิตย์ตกเนี่ย เราก็จะไปถึงเนี่ยอย่างน้อยๆก็สัก 2-3 ชั่วโมง ถ้าเคยมาถ่ายแล้วพลาดแสงที่ดีไปก็คิดล่วงหน้าเลย แต่ถ้าไม่เคยไปก็ศึกษาดูก่อนว่าที่นั้นมีอะไรที่จะให้ถ่ายแล้ว อาจจะมีรูปหรือถามคนที่เคยไปมาแล้ว แต่พอไปถึงเราก็ต้องสำรวจก่อนยังไม่ถ่ายนะ เดินสำรวจดูจนได้มุมที่น่าสนใจ และเราพอใจจึงค่อยถ่าย ใครที่ไปถ่ายภาพกลางแดดหรือทะเลพวกนี้มันจะต้องอยู่นานคอยนาน อย่างเช่นเราไปคอยถ่ายพระอาทิตย์ริมทะเลหรืออะไร ช่วงบ่ายๆ นี่ โอ้โฮ มันจะร้อนมาก และกว่าจะใช้เวลาไปถึงสถานที่บางครั้งต้องเดินต้องอะไรมันจะร้อนมาก อย่างน้อยๆ จะต้องมีหมวก มีร่มกันแดด ไม่งั้นมันจะเพลีย ใส่เสื้อแขนยาว รองเท้า ก็อยู่กับสถานที่ ถ้าเกิดไปอยู่ริมทะเลก็อาจจะใส่รองเท้าแตะก็ได้ ถ้ามันที่ที่เดินง่ายๆ ถ้าต้องไปปีนโขดหินอะไรต้องรองเท้าผ้าใบ ภาพทะเลมันไม่เหมือนทิวทัศน์อื่นๆ มันไม่มีอะไรมาขวาง เพราะข้างหน้าที่คือน้ำ และชายหาดหรือสถานที่ถ่ายมันก็กว้างสามารถขึ้นเรียงหน้ากระดานถ่ายได้เลย...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ก่อนข้างจะละเอียดพอสมควรครับ เพราะว่าส่วนใหญ่ผมจะทำงานเพราะฉะนั้นจะต้องมาร์คไว้เลยตั้งแต่แบบแผนที่ ที่ปัก ตำแหน่ง UTM GPS เพราะบางทีก็ต้องขับรถไปก็ค่อนข้างจะทำการบ้านค่อนข้างเยอะกับสถานที่ๆ จะไปก่อนใช้ครับ ส่วนใหญ่จะขับรถไปเอง 90 เปอร์เซ็นต์ครับ บางครั้งก็มีคนขับ บางครั้งก็ขับไปเองครับ ส่วนใหญ่ก็คืออย่างที่ยกน่ะครับก็จะเตรียมไว้เลยทางกองขาตั้ง รองเท้าแตะ ไข่ แล้วก็ไม่มีอะไรเลย กระเป๋ากล้อง แล้วก็ผ้าๆ ผืนหนึ่งที่เอาไว้พันโปกหัวบ้างเวลากันร้อนบ้างหรือก็เอาไว้เผื่อฉุกเฉินเมื่อเราล้มหรือว่าคลื่นซัดน้ำกระเด็นมาโดนกล้องหรือว่าอะไรอย่างนี้ ก็จะมีผ้าไว้สำรองไว้เช็ดทำความสะอาด ส่วนใหญ่ผมว่าพวก seascape พวกวิวทะเลนี่พื้นที่มันค่อนข้างกว้าง ถ้าถามผมๆ ว่า จริงๆ แล้วนี่ควรจะเน้นไปที่เรื่องของการเกี่ยวกับการที่จะไปรบกวนคนที่ท่องเที่ยวมากกว่า เพราะเอาเข้าจริงๆ ถ้าถามผมวิวทะเลไปขวางกันเนี่ย โอ้โฮ เหนื่อยเลยเพราะมันกว้างเหลือเกิน ไข่ก็คือคิดว่าน่าจะไปเกรงใจในส่วนของการประมงหรือคนที่ต้องทำธุระเกี่ยวกับทำางทำเรืออะไรอย่างนี้เป็นสำคัญ ก็คือบางทีบูมมันอันตรายมากถ้าเกิดพวกเรือพวกการเรือเทียบท่าอะไรอย่างนี้ก็คือ อาจจะให้ความสะดวกผู้อื่น โดย

การที่พิจารณาว่าตำแหน่งที่เราขึ้นมันเหมาะสมไหม ไปกีดขวางเครื่องมือการทำงานของเขาหรือไม่ ะไรอย่างนี้ อันนี้ผมว่าเน้นตรงนี้น่าจะดีที่สุด...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ถ้าสถานที่เก่าเลยเนี่ย มันไม่น่ามีปัญหาอะไรเรื่องของการวางแผนนะ แต่ที่ใหม่เนี่ยอาจจะมี อาจจะต้องมีการไปซ้ำ เพราะเราไม่เคยเห็นแสงตรงนั้นเลยว่าฤดูนี้ ช่วงนี้ แสงไหนถึงจะลงมาสวยใจละครับ ส่วนเรื่องเส้นทางมันจะมีอยู่ 2 กรณีก็คือ หนึ่งกรณีแรกเลยเนี่ยที่ๆ นั้น เราเห็นรูปมาบ้างแล้วๆ จากคนอื่นถ่ายอย่างนี้ อาจจะดูบางทีดูเขาถ่ายมาด้วยแบบไม่ได้ฟิลิฟิลัน ะไรอย่างนี้ เราพอจะมองเห็นมุม เห็น location เนี่ย มันทำให้เรา image ได้ว่า ถ้าเกิดเราเห็นเราจะ image ได้ว่า ถ้าเกิดว่าเป็นเราๆ จะไม่ถ่ายอย่างนี้หรือเราจะถ่ายให้กว้างกว่านี้หรือให้แคบกว่านี้ เราสามารถจะเรียนรู้ได้จุดหนึ่งนะครับ ที่พูดไปเมื่อกี้ก็คือว่าถ้าเราได้เห็นจากคนอื่นแล้วเนี่ยมันทำให้เราหนึ่งง่าย ละ แต่ถ้าเกิดเราไม่เคยเห็นเลขทั้งรูปเลย ทั้งอะไรอย่างนี้ สิ่งเลขก็คือไปถึงปั๊บเลยนี่ คงต้องวิ่งหามุมน่าดูเหมือนกัน ต้องหามุมว่ามุมนี้จะสื่ออะไรได้บ้าง มุมนี้ทั้ง composition จะลงตัวไหม และที่ช่วงจังหวะแสงพอดีอย่างนี้อะไร อย่างนี้ต้องใช้เรียกว่าประสบการณ์เฉพาะตัววิ่งหามุมกันนะครับ ส่วนการเตรียมตัวแต่งกายอะไรเนี่ย ถ้าเกิดว่าเราต้องเดินป่าอะไรเนี่ย รองเท้าก็จะต้องใส่รัดกุมชนิดหนึ่ง หนึ่งกันหนาว กันสัตว์มีพิษ มันจะช่วยให้เรา save ตัวเอง การแต่งตัวก็จะต้องรัดกุมเสียหน่อย ถ้าเป็นเสื้อแขนยาวจะดี เพราะว่าหนึ่งเลยนี้ ส่วนมากเวลาเราเข้าป่าเรามักจะเจอแมลงเสมอ แมลงเยอะ หนามที่จะเกี่ยวอะไรเยอะ แม้กระทั่งแสงแดดถ้าเกิดอยู่ที่โล่งแสงแดด เสื้อแขนยาวพวกเนี่ยก็จะช่วยให้เรา save ตัวเองได้เยอะ จริงๆ แล้วผมว่าการถ่ายภาพทิวทัศน์เนี่ย มันไม่ค่อยมีปัญหามากนักนะ แต่ละสถานที่ไม่ใช่เทศกาลจริงๆ ก็คงไม่มีปัญหาการแอ่งแอ่งที่กันมากมายนักหรอก ก็โดยเฉพาะผมมีอาชีพเนี่ยมักจะไม่ได้ไปถ่ายช่วงฤดูกาลที่มันมีคนพลุกพล่านอย่างนั้นนะซะ เพราะหนึ่งทำงานไม่สะดวก สองก็คือว่าบางทีบางสิ่งบางอย่างจะมีคนไปวนวากับสิ่งที่เราจะถ่าย มันก็จะกลายเป็นไม่ได้ถ่ายวิวแล้วกลายเป็นถ่ายคนแทน ฉะนั้นเราจะหลีกเลี่ยงตรงนี้ แต่ถ้าพูดถึงมารยาทเลยเนี่ยนะครับ ถ้าเกิดว่าเราจำเป็นจะต้องไปอยู่ในชุมชน ในกลุ่มของนักถ่ายภาพหรือว่าอะไรก็แล้วแต่เนี่ย ผมว่าคงต้องดูคนที่เข้ามาก่อนว่าเขาถ่ายเสร็จหรือยัง ะไรหรือยัง ะไรจะไปบังหน้าเลนส์ อันนี้จะเป็นปัญหา กับสิ่งแวดล้อมอันนี้สำคัญมากคือจริงๆ แล้วการเข้าไปหาธรรมชาติ สิ่งแรกก็คือว่าเราไม่ควรจะไปก่อไฟหักไม้ทำลายป่าหรือว่าอะไรแล้วแต่ที่จะทำให้สิ่งที่เราต้องการได้ภาพ ฉะนั้นผมว่า มีหลายคนทีเดียวว่ารักธรรมชาติ แต่ก็เข้าไปเปิดเพลงเสียงดัง เล่นเข้าไปก่อกองไฟ เข้าไปเล่นดนตรีเสียงดัง ผมว่าอันนี้ไม่ได้เป็นการรักธรรมชาตินะผมว่าเป็นการรักตัวเองมากกว่า

ฉะนั้นการรักษารมชาติที่ดีเนี่ย ควรจะรู้ว่าเราพยายามไปรบกวนเขาให้น้อยที่สุดนะ แล้วก็พยายามไปทำลายเขาให้น้อยที่สุดครับ เป็นสิ่งที่ถูกต้องครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขทรามร

“...ถ้าที่ไปมาแล้วก็ต้องจะค่อนข้างละเอียดเลยว่าเขาอยู่ตรงนี้ก็โมง พันธุ์ไม้ฤดูนี้มีอะไรอะไรนี่ละ แล้วก็ทิศทางแสง ช่วงฤดูร้อน ฤดูหนาว ดวงอาทิตย์เบี่ยงองศาข้างไหนเนี่ยจะละเอียดมากแต่ถ้าๆ ไปครั้งแรกเนี่ยส่วนใหญ่จะโทรถามเจ้าหน้าที่หรือก็ไม่ก็เก็บข้อมูลจาก internet แต่ว่าอย่างไรก็ตามเราไปจริงนี่ก็ไปตรวจเช็คด้วยตัวเองอีกครั้งหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็จะมีหมวด 1 ใบแล้วก็ทางกองขาสันหรือขาขาวขึ้นกับสภาพพื้นที่ ถ้าเปียกก็จะเป็นขาสัน รองเท้า ถ้าไปเดินป่าก็จะเป็นรองเท้าที่มีปุ่มกันลื่นหน่อย ถ้าเป็นท้องน้ำก็ไม่ใช่ว่ารองเท้าผ้าใบแบบไม่มน้ำ เดินป่าก็จะมีถุงกันทากด้วย แล้วแต่สภาพฤดูกาลมากกว่าครับ ผมแบ่งออกเป็น 2 แบบก็แล้วกัน คือถ้าไปแล้วเจอคนก็ควรจะมีการคุยกับคนที่เขาอยู่ในที่ๆ นั้นด้วย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนที่ไปกับเรา หรือกับเพื่อนที่เขาถ่ายภาพแล้วไม่รู้จักราก็คืออย่างน้อยมุมใกล้ๆ เขาหรือว่าเราถ่ายอยู่แล้วเขาจะมาถ่ายด้วยคือผมว่าควรจะมีน้ำจิตน้ำใจต่อกันหน่อย ไม่ใช่เขาถ่ายอยู่ดีๆ แล้วเราก็ก็นั่ง บังเขาอะไรอย่างนี้ อย่างน้อยแม้ว่าเราจะเข้าไปถ่ายก็ควรจะบอกเขาสักนิดหนึ่ง ถ่ายเสร็จหรือยังครับหรือไม่ก็ผมขอถ่ายมุมนี้หน่อยได้ไหมอะไรอย่างนี้ ควรจะสื่อสารกัน เพื่อมิตรภาพที่ดีนะครับไม่ใช่ไปมองหน้าเขาประมาณว่าเมื่อไรจะไปเสียที มันจะเป็นการหาศัตรูมากกว่ามิตร ใจก็ไม่ดี คือเขาอาจไม่ทำอะไรหรอกแต่ว่ามันก็รู้สึกไม่ดีต่อกันแล้วละ กับอีกอันหนึ่งเมื่อกี้คืออีกเรื่องกับคนกับอีกอันหนึ่งก็คือสิ่งแวดล้อมที่เขาพูดกับเราไม่ได้ อย่างเช่นว่าไปตามถ้ำ หรือไปตามที่ดันมั่งดันไม้เคยเห็นไปสลักชื่อกับผ่งดันไฟตามทาง หรือไปหักกิ่งมั่งกิ่งไม้อะไรอย่างนี้ผมเห็นว่ามันเป็นการทำลายธรรมชาติ มันก็แสดงถึงบุคลิกและนิสัยของเขาแต่ว่าอาจไม่ใช่คนที่รักษารมชาติจริงๆ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

หัตชัย บุญเนื่อง

“...อย่างละเอียด ทั้งเราจะไปที่ไหน ไปยังไง แต่งตัวยังงัย เดินทางยังงัย รถถึงไหนมีลูกหาบไหม อาหารการกินเป็นยังงัย ฤดูไหนที่ดีที่สุด หรือถ้าฤดูเราเลือกไม่ได้เพราะการจ้างกันพูดง่ายง่ายๆ เป็นแอดไลน์งานทำสารคดี เราต้องเช็คว่าอาทิตย์ไหนของเดือนนั้นที่เราจะไปได้ไม่ให้เสียงาน คือทุกอย่างต้องละเอียดมาก และทิวเขาถูกไหนจุดไหนที่จะต้องไปถ่ายเข้าถ่ายเย็นกลางวันจะไปทำอะไร ต้องเป๊ะมากเพราะจุดสำคัญของภาพเชิงสารคดี คือเวลาที่ถูกต้องในที่ๆ เราจะถ่าย ถ้าเวลาถูก มีโอกาสจะได้รูปดี 70-80 เปอร์เซนต์แล้ว แล้วเรามีอุปกรณ์พร้อมทุกอย่างค่อนข้างจะแฮปปี้ สำหรับการแต่งกายในการถ่ายภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ ส่วนใหญ่ก็ต้องแต่งตัว

รัดกุม ครับ กางเกงขายาว รองเท้าหุ้มส้น แล้วก็มีการพอกขา กันแมลงกัดหน้อย กันทาก กันคูน กันริน อะไรทำนองนี้ครับ การถ่ายภาพมันสะดวกสบายไม่มีอะไรมารบกวน ส่วนใหญ่ผมจะเน้นเรื่องการอนุรักษ์ธรรมชาติมากกว่า พยายามที่จะ ไม่เด็ดหัก เหยียบย่ำ ย้าย เปลี่ยนแปลง ฟันออก จะพยายามหนีมุนมากกว่า มันยังเราก็หลบไปเสีย มันไม่เวิร์คเราก็ไม่ถ่าย เราก็ไปหามุมที่มันคิดว่านี่อะไรอย่างเนี่ยะ...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...เป็นบางที่ๆ ก็ต้องศึกษาก่อน อย่างบางที่นั้นไม่ต้อง ไปแล้วก็เดินดูมูม แล้วก็ถ้าแสงไม่ได้ก็เลยกลับมาถ่ายใหม่หรือพรั้งนี้หรือเย็นหรืออะไรก็ได้แล้วแต่ สภาพแสงเสียเป็นส่วนใหญ่ อย่างหนึ่งก็รู้อยู่แล้วพื้นที่ อีกอย่างหนึ่งคือบางภาพมูมนี่มันบังคับเราที่ไม่ต้องศึกษาอย่างเช่น พวกเจดีย์อย่างนี้เคยเห็นเคยอะไรอยู่ ฉะนั้นการรู้อย่างนี้จะไปถ่ายเนี่ยต้องเลือกเวลาไปแค่นั้นเอง ไม่สายก็เย็นๆ บ่าย เย็นๆ อะไรอย่างนี้ ก็มีจำกัด แต่มีหมวดด้วยนะกันร้อนกันแดด บางทีแดดร้อนหมวก ขาตั้งเสื่อ กัด กระเป๋าคล้อง บางครั้งถ้าไปหน้าฝนหรือว่าอย่างกรณีต้องไปเดินป่าหรืออะไรเนี่ยมีไปเสื่อ กันฝน ร่ม จริงๆ เนี่ยผม อย่างเสื่อที่กักเนี่ยเมื่อก่อนเนี่ย มันสมัยใช้ฟิล์มกันนะนะ ผมยังเคยคิดเลยว่า เอ เสื่อที่กักผมก็เห็นหลายๆ คนเขาชอบๆ ใส่ๆ กัน บางครั้งมันไม่เข้ามาใส่กันนั้นๆ นะ โก๊ๆ หรืออะไรนะ นอกจากใส่เครื่องไม้เครื่องมือแล้วยังบางทีเมื่อก่อนเป็นฟิล์มมันแห้ง เราแกะฟิล์มกล่อง กลัดคิงใส่ปั๊บ บางทีผมเห็นเคยไปแต่ละที่บางที เอ๊ะ ทำไมเห็นกล่องฟิล์มกลัดฟิล์มกันเกลื่อน อะไรเนี่ย ช่วงภาพอะไร ได้ใจวะ ก็ว่าเอ เสื่อที่กักเสื่ออะไรมีก็ใส่ไว้ก่อน อย่างถึงเวลาก็ไปทิ้ง เพราะว่าบางทีมันจิ้นอยู่กับคนด้วยนะ นิสัยไม่รอบคอบ นิสัยซู่อะไรก็ไม่รู้ บางทีเราเข้าไปทำไปทำมาเราต้องเก็บ เพราะว่าเดี๋ยวเพื่อนมาเห็นนี่กว่ากูทิ้งอีก จิบหาย กูไม่ได้ทิ้งเสียหน่อย แต่เดี๋ยวนี้อันนี้แล้วมันไม่ได้ใช้ฟิล์มกันยังไม่ค่อยมีพวกนี้แล้ว ไม่ค่อยมีเห็นแล้ว...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ทุกครั้ง ถ้าเป็นสถานที่เก่าเนี่ยมันจะไปจนจำได้ อย่างวัดพระธาตุคอกยสุเทพเนี่ยมันขึ้นไปจนรู้มูมแล้ว มันรู้ด้วยซ้ำมาแสงตอนไหนจะเป็นยังไง พระอาทิตย์มาทางไหน แต่ถ้าเป็นที่ใหม่ๆ เนี่ย กว่าจะชินเนี่ยต่อให้เป็นที่ๆ เคยไปมาครั้งสองครั้งแล้วเนี่ย ก็ต้องเดินสำรวจทุกครั้ง ไปถึงปั๊บ สมมุติปกติเราจะถ่าย 5 โมงเย็นเนี่ย บ่ายสองเนี่ยผลอๆ ถึงแล้ว บ่ายสองบ่ายสามเดินดูให้รอบๆ ที่สุด สังเกตให้เขอะที่สุดนะ ยิ่งถ้าที่ใหม่ๆ เนี่ยอาจจะเดินหลายวัน ผมจะศึกษาก่อนนานมาก ใช้ความอดทน เอาหน้อย ก็มีทั้งอินเตอร์เน็ตก็ใช้ อินเตอร์เน็ตนี้ดูข่าวอากาศอะไรนี้ใช้หมด หรือว่า ผมเป็นสอน ichnography นะ มันก็จะมีเรื่องอุคณิขมวิทยาอยู่บ้างแล้วก็เรื่องของบรรพกาลศัณนี้ผม

ก็จะพอรู้เรื่องอุตุนิยมน้อยบ้างว่าฤดูไหนพระอาทิตย์อยู่ด้านไหน ฤดูไหนอ้อมทางเหนือ ฤดูไหนอ้อมทางใต้ ฝนฟ้าจะเป็นยังไง แต่ว่าปัจจุบันนี้อาจจะลำบากนิดหนึ่งเพราะดินฟ้าอากาศมันเปลี่ยนแปลงไปเยอะ แต่ว่าทั้งนี้ทั้งนั้นก็ศึกษาคับ ทั้งอินเทอร์เน็ต ทั้งโทรสอบถามก็มีกับเพื่อนฝูง หรือว่าจากหน้าหนังสือพิมพ์ อ.ส.ท. ไอนิตยสารท่องเที่ยวเนี่ยดูหมดครับ เอาตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วกัน หมวกผมใส่ แต่ถ้าเข้าอุโบสถต้องถอดแต่การที่ผมใส่หมวกนี้เพราะว่าผมเป็นคนเหงื่อเยอะ หมวกที่ใส่เป็นหมวกปีกหรืออะไรเนี่ยมันจะช่วยซับเหงื่อไม่ให้ลงมาที่ตา ถ้าลืมหมวกนี้ผมก็ต้อง โทกหัวละ ไม่ให้เหงื่อมันลง ถ้างลงมาหน่อย เสื่อ ส่วนใหญ่ผมใช้เสื่อยี่สิบนะครับ จะสั้นจะยาวนี้แล้วแต่สถานการณ์ว่าขึ้นไปที่อากาศหนาวไม่หนาว ยุงเยอะไหม คักรีนคักรุ่นเยอะเปล่า พอมากางเกงๆ นี่ที่ผมชอบนี่เป็นกางเกงสนามนะ กางเกงที่ออกภาคสนามได้กระเป๋ายะเยอะๆ คล้ายๆ กางเกงทหารนี่ชอบมาก แล้วรองเท้าๆ นี่รองเท้าแตะไม่เคยใส่แม้แต่หนเดียวตลอดชีวิตการถ่ายภาพเนี่ย ตั้งแต่ถ่ายภาพมาไม่เคยใส่แตะไปถ่ายภาพเลย ส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่รองเท้าหนังประเภทหัวเหล็ก เพราะผมกลัวมีอะไรหล่นใส่เท้าข้างหรืออะไรบ้าง หรือว่าต้องเดินทางไกลๆ เยอะๆ พวกนี้ผ้าใบ รองเท้าวิ่ง รองเท้าที่ใช้วิ่งนะเพราะว่า มันกระชับ เบา ทนทานนะครับและคล่องตัวดี ประเภทไปรุ่มร่ามๆ ไม่เอา ว่ากันด้วยสิ่งแวดล้อมนี่ก็คืออย่าไปทำลายสิ่งแวดล้อมนะพูดกันง่ายๆ เพราะว่ามันถ่ายภาพบาง คนเนี่ยมันก็เกินไปนะ อันนี้ผมพูดไปก็ไม่ได้ไปเอ่ยชื่อใครว่าไปว่าใครละนะ สมมุติว่าไปถ่าย ต้องการกลีบดอกอะไรสักอย่างเนี่ยเก็บมาทั้งคอกมาไปรยอย่างนี้ อันนี้ผมว่ามันเกินไป ของมันอยู่ผิดที่ผิดทางผิดเวลานี้อย่างนี้ไม่ได้ผมไม่ทำเด็ดขาด ต้องเอาจังหวะและโอกาสที่ คือแต่งได้เล็กๆ น้อยๆ นะ นั่นหมายถึงว่าสภาพแวดล้อมต้องไม่ผิด อย่าไปทำ อย่าไปแต่ง อย่าไปอะไรกับมันมากนัก เล็กๆ น้อยๆ ถ้าไม่เสียหายได้นะ เลยเนี่ย อันนั้นพูดถึงสิ่งแวดล้อม มารยาทเนี่ยบางทีผมเคยไปถ่ายอยู่งานหนึ่ง ไม่บอกว่างานไหนละกัน กำลังเล็งมุมเลยเนี่ย แสงก็ได้ อะไรก็ได้ องค์กรประกอบได้เสร็จปั๊บตั้งกล้อง สักพัก มีเด็กมาจากไหนคนหนึ่ง ผู้หญิง ตั้งกล้องขวางหน้าผมเลย อ้าว เวิร์กกรรม ไอ้ที่ผมมานั่งก่อนนี้ คุณไม่มีมารยาทให้เลยหรือ ไอ้อย่างนี้ผมไม่ทำนะ มันต้องมีมารยาทด้วย ต้องรู้ว่าเออใครมาก่อน มาหลัง หรือว่างานเป็นยังไง ไปหามุมอันก็ได้เนี่ย คุณอยากได้ก่อนคุณก็มาก่อนสิ ต้องเกรงใจชาวบ้านเขาด้วย ไม่ใช่ว่า เออเห็นคนเขามาแล้วเออ มีอยู่ที่หนึ่งผมไปอยู่บนเรือที่เขาจอดน้ำลงเกยตื้นอยู่ก็ขึ้นไปยืนถ่ายอยู่ พอเขาเห็นมี อย่าไปเอ่ยชื่ออีกแหละ มาปั๊บ เอ้า เห็นผมครั้งนี้เอามั่ง ก็เหมะนะ ที่อื่นมีตั้งเยอะตั้งแยะจำเป็นด้วยหรือที่ต้องมาบังผมอยู่อย่างนี้ ไอ้อย่างนี้ไม่ได้และถ่ายที่ใกล้เคียงกันก็ไม่ว่ากันที่มันสาธารณะครับ ใครจะถ่ายตรงไหนก็ถ่ายไป เรียนถ่ายรูปมา ฝึกมาก็คาราเล็มเดียวๆ กัน มุมอาจจะเหมือนกันบ้างก็ไม่เป็นไร แต่อย่าถึงขนาดมาตั้งขวางหน้ากันเลย ไอ้อย่างนี้รับไม่ได้ต้องมีมารยาทด้วย หรือว่าบางทีคนที่อยู่เต็มไปหมด มุคๆ ามาโผล่พรวด เอาแล้ว แล้วมุดมานี่องค์ประกอบภาพมันเสียนะครับ กล้องหรือว่าขาตั้งกล้อง

มันเลื่อนเนี่ย อย่างนี้พวกนี้ไม่มีมารยาท ผมไม่เคยทำนะถือว่าเป็นกาฝากในวงการนี้ ยังมีเยอะ
ทั้งมือเก่ามือใหม่ทั้งนั้นแหละ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธเนศ งามสม

“...ด้วยความที่ทำงานอยู่ที่อนุสาร อ.ส.ท. นะครับ งานหลักก็คือ ทำสารคดี
ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์นะครับ ก่อนไปก็คือเลี้ยงไม่พนักก็จะต้องทำการบ้านแน่นอน ข้อมูล เช็ก
สภาพพื้นที่ และด้วยความที่เรามีสำนักงาน ททท. อยู่ตามภูมิภาคต่างๆ สำนักงานนั้นคือข้อมูลชั้นดี
นะครับที่เราจะโทรไปสอบถามว่า ช่วงเดือนนี้สภาพอากาศเป็นยังไง แม่น้ำโขงน้ำลดแค่ไหน น้ำตก
มีน้ำไหม พืชดอกไม้บานไหม พวกนี้แหละครับ เป็นข้อมูลชั้นดีที่ช่างภาพควรจะทำการบ้านไปก่อน
เสมอครับ เนื่องจากผมทำงานสารคดีให้กับนิตยสาร การแต่งตัวจึงสุภาพเรียบร้อยครับ เพราะว่า
จะต้องไปติดต่อประสานงานกับผู้คนในท้องถิ่นด้วย โดยส่วนตัวผมเติบโตมายุคสไลด์นะครับก็
ถ่ายทอดในสิ่งที่นะครับ ถ้าเราเห็นว่ามันงดงามเราถ่ายทอดมันออกมา ถ้าผมเห็นว่ามันไม่งดงามผม
ก็รอกอย่นะครับ ผมเคารพสถานที่และผู้คนที่รับชมครับว่า คือเขาเป็นเจ้าของพื้นที่ เราเป็นผู้มาเยือน
จริงๆ ช่างภาพจะว่าไปแล้วเป็นอาชีพที่ค่อนข้างบูดๆ พื้นที่คนอื่นอยู่พอสมควรครับ บางทีเรา
เข้าเนี่ย เราสาวเท้าก้าวเข้าไปโดยไม่ได้ออกกล่าวเขาเลย แต่ว่าเรามีผลประโยชน์นะครับกับการ
ถ่ายภาพ เราได้ภาพมาใช้งาน เราไปทำงาน ที่จริงเราไม่สมควรไปรบกวนพวกเขาครับ ถ้าจะ
รบกวนก็คือรบกวนให้น้อยที่สุด ควรพูดคุยก่อน ถ้าจะถ่ายภาพผู้คน ถ้าเราประสานงานได้เราก็จะ
ประสานงานสร้างความเข้าใจว่า เออ เรามาทำงานนะ เรามาเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวนะ เราคืออะไร
อย่างนี้ เรื่องการจัดฉากนำคนเข้าไปในภาพนั้น จริงๆ มีนะครับอย่างภาพที่ยกตัวอย่าง 1 ใน 10 ภาพ
ที่นำมาเป็นตัวอย่าง แต่ภาพนั้นไม่ได้เอาไปตีพิมพ์ลงในอนุสารนะครับ เพียงแต่ยกภาพนั้นมาให้
เห็นว่าจริงๆ การจัดถ่ายในความเป็นจริงมันก็สามารถทำได้ ถ้าเราไม่บิดเบือนเนื้อหาความเป็นจริง
ไม่ไปรบกวนสถานที่มากเกินไป เราสามารถทำได้ ที่จริงมันคือภาพตัวอย่างที่อยากมานำเสนอ...”
(ธเนศ งามสม, 2555)

3. หามุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ

ตาราง 27 หามุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ

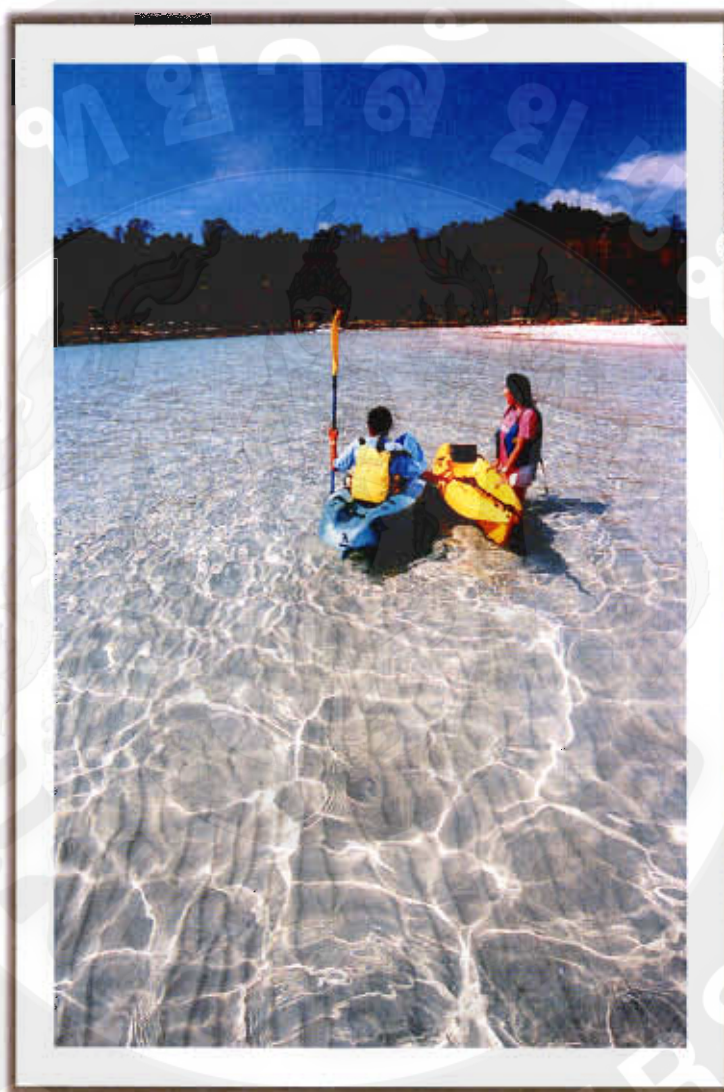
ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหกกี้	ถ่ายภาพของนักถ่ายภาพมืออาชีพให้มาก แล้วนำมาดัดแปลงการถ่ายภาพให้เป็นตัวของตัวเอง
เพชร	วงศ์สินหลั่ง	ถ้าเป็นสถานที่ถ่ายภาพเดิม จะนำข้อผิดพลาดมาปรับปรุงเพื่อพัฒนาตนเอง และมีความอดทนรอช่วงเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ เป็นนักค้นหาสถานที่ใหม่ๆ ในการถ่ายภาพ
วราณ	สุวรรณโณ	ต้องเป็นนักคิด ต้องตีโจทย์การถ่ายภาพให้แตก
วิศาล	น้ำค้าง	ถ้าเป็นสถานที่เดิมควรเพิ่มเติมเรื่องราวให้แตกต่างจากของเดิม และขยันในการหาแหล่งถ่ายภาพใหม่เสมอ
จามิกร	สุขทราภร	ต้องถ่ายภาพเยอะๆ เป็นนักคิด นำมาต่อยอดเป็นความรู้ใหม่
หัสชัย	บุญเนื่อง	ต้องเป็นนักคิด หามุมมองใหม่ๆ ให้แตกต่างจากคนอื่น
นพดล	กันบัว	ต้องเป็นนักคิด หามุมมองใหม่ๆ ให้กับตนเอง
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ต้องเป็นนักคิด ตีโจทย์การถ่ายภาพให้แตก ถ้าเป็นไปได้ให้ยึดหลักทฤษฎีการถ่ายภาพ
ธนศ	งามสม	เป็นนักคิด ไม่ว่าจะต้องถ่ายในสถานที่เดิมหรือแห่งใหม่

สถานที่ต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยวมักจะมีมุมถ่ายภาพหลักหรือมุมยอดนิยม ซึ่งนักท่องเที่ยวหรือนักถ่ายภาพสมัครเล่นที่เคยเห็นภาพเหล่านั้นจากสื่อต่างๆ จนเข้ามาอยู่ในจิตใต้สำนึกหรือภาพในใจและการได้มีโอกาสมาสถานที่ท่องเที่ยวแห่งนั้น ก็ต้องการถ่ายภาพมุมเหล่านี้กลับไปด้วย แต่สำหรับนักถ่ายภาพมืออาชีพนั้นจะคิดอีกแบบหนึ่ง คือต้องการค้นหา มุมมองใหม่ๆ ในสถานที่เดิมๆ อยู่เสมอ

อภินันท์ บัวหกกี้

“...คือโดยหลักการเนี่ยก็คือต้อง ถ้าในแง่ของการถ่ายภาพเนี่ย ก็ควรจะดูรูปที่คนอื่นเขาเคยถ่ายมาของที่นั่นไว้ เอาไว้ก่อน เพื่อจะได้รู้ว่ามุมมหาชนของที่เนี่ยมันเป็นอย่างไง คืออย่างเงาะกูดเงาะอะไรอย่างเนี่ยเราควรจะรู้ว่ามันมีจุดเด่นควรจะถ่ายภาพอยู่ อยู่ตรงไหนแล้วบ้างแล้วเรา

ก็ จุดนั้นก็จะเป็จุดที่เราจะไม่พลาดจะต้องไปถ่ายให้ได้ตรงนั้นเราอาจจะเก็บอะไรเพิ่มเติมเข้าไปหรือไม่ก็เราก็ดูความเป็นตัวช่างภาพคนอื่นว่าเขาถ่ายกันยังไง แล้วเราก็มาย่ำในลักษณะที่เป็นตัวของตัวเอง...” (อภินันท์ บัวหัทคี, 2555)

ภาพ 172 หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภินันท์ บัวหัทคี)

พชร วงศ์สินหัตถ์

“...ปกติที่นี้นะยังไม่ทันมีมีคนเขาก็จะหนีลงกันหมดแหละ เขากลับฝึกัน มันมีบ้านเก่าที่แบบว่าทิ้งๆ ไว้ เราเห็นแล้วเราจึงจะคิด เราเห็นอย่างนี้ะ เราก็จินตนาการว่า เออ ถ้าเกิดมันเป็นช่วงอย่างนี้ เราทำแบบนี้ ทำให้เกิดผลของภาพในลักษณะใด เราก็จะถ่ายออกมา มันไม่ได้เจือหรือคิดมาจากบ้าน ยกเว้นว่าที่ๆ เราเคยไปมาแล้ว แล้วเราเคยไปพลาดมาแล้ว งั้นเราก็มี

ประสบการณ์แล้วใจ ว่าเออ ถ้าถ่ายอีกทีนั้นจะต้องอย่างนี้ อย่างนี้ตั้งใจแต่ไม่คิดว่าจะได้แบบนี้ เราก็เห็นว่าเอ้อพอ ถ้าเป็นกลางวันแสงปกติมันจะเห็นคลื่นพวกนี้ไม่ชัด เพราะมันจะอยู่ในแนวแบบเทาๆ หหมดเลยจะเห็นคลื่นเหมือนกันแบบเทาๆ ไม่เป็นเส้นที่ชัดเจนพอไปอินบนเนี่ยะเราเห็น เจอแบบนี้ชัดเจนหมดเลย...” (พชร วงศ์สินหัตถ์, 2555)

ภาพ 173 อ่างศิลา จังหวัดชลบุรี (พชร วงศ์สินหัตถ์)

วราณ สุวรรณโณ

“...ส่วนใหญ่จะเป็นโจทย์ของลูกค้ามากกว่าว่าลูกค้าต้องการรูปแบบ แล้วก็โทนสีประมาณไหน เพราะบางทีปกติงานผมจะเน้นไปที่จัดงาน exhibition แล้วก็ไปเป็นภาพพิมพ์ขนาดใหญ่ เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ design ของงานเนี่ยมันจะ โคนวางไว้แล้วว่าจะต้องใช้ประมาณไหน โทนไหน รูปแบบเป็นอย่างไร อะไรอย่างนี้ครับ แล้วเราก็จะไปถ่ายเก็บงานตามที่ลูกค้าเขียนเอาไว้ อีกที จริงๆ แล้วรูปเนี่ยมันถูกใช้ไปเป็นรูปปกคู่มือท่องเที่ยวจังหวัดตราด ไซท์มันเป็นหนังสือ แนวนอนนะครับ ศึกษาไว้แล้วว่าจะเอารูปไหนขึ้นปกก็อยากจะเน้นไปที่ทะเลมากกว่า ทะเลตราด แต่บางทีการที่ขึ้นมุมสูงของจังหวัดตราดมันค่อนข้างจะหายาก เพราะมันไม่ค่อยมีภูเขาเท่าไรก็เลย ที่คิดเอาไว้คือ ตามโจทย์ของลูกค้าบอกว่าอยากจะได้อะไรตามที่มันเห็นเป็นมุมสูงนิดหนึ่ง มันก็มีอยู่ทีเดียวก็คือจุดชมวิวดาดไถแบ้...” (วราณ สุวรรณโณ 2555)

ภาพ 174 เกาะกูด จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...ถ้าเกิดว่าที่ๆ เราไปแล้วและได้ภาพดีๆ มาแล้วนี่ ผมมักจะหาอะไรใหม่ๆ เพิ่มเติมเข้าไปครับ คือบางทีมุมๆ นี่ถ่ายไปแล้วเรารู้สึกเราพอใจแล้ว ถึงแม้จะไม่สวยที่สุด แต่ถ้าเราพอใจแล้วเนี่ย เราพยายามที่จะหามุมมอง และก็หาสถานที่แปลกใหม่เนี่ยนำเสนอครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 175 น้ำตกแม่สุรินทร์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ส่วนใหญ่จะ preview คร่าวๆ ไว้ก่อน นอกเสียจากว่าที่ๆ คิดว่าอันนี้เป็นไฮไลต์ เนี่ย บางทีอาจจะมึนเกิดล่วงหน้า แต่พยายามจะคิดว่าเวลาที่ผมไปแต่ละที่เนี่ยผมพยายามจะดูก่อนว่า ภาพที่คนอื่นเขาไปก่อนหน้านี้เนี่ย เขาถ่ายอะไรมาบ้างแล้วพยายามจะไม่ไปถ่ายซ้ำกับเขา มันเหมือนเป็นการไป copy นะ คือบางทีมันเราเลือกไม่ได้ว่าต้องไปมุมเดียวกับเขา เพราะจุดชมวิวมัน จะมีไม่กี่จุดแต่เราต้องเอาไอเดียใส่เข้าไปด้วยว่า ทำยังไงภาพนี้จึงจะมีมุมใหม่ๆ เข้ามาน่าเสนอครับ อันนี้ต้องเล่าที่มา ผมไม่ค่อยเห็นภาพน้ำตกกับแสงสุดท้าย เพราะปกติเนี่ยสภาพป่าบ้านเมืองเราเนี่ย น้ำตกเนี่ยมันจะเป็นป่าดิบ มันก็จะอยู่ในหุบเขาโหม โอกาสน้อยที่จะเห็นน้ำตกอยู่กลางแจ้งแล้วก็จะ

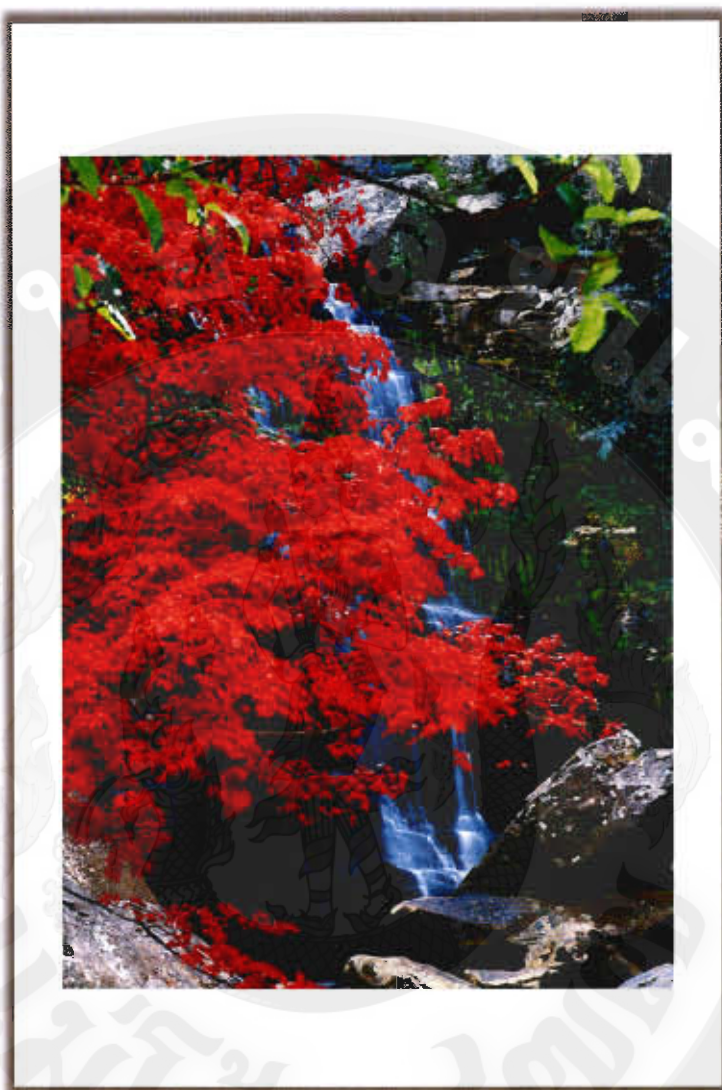
ถ่ายกับแสงเช้าเย็นหรือโอกาสไวไลท์ได้ เผลอผมไปภูว แล้วน้ำตกนี้ผมรู้สึกว้าว น้ำตกนี้มันอยู่กลางแจ้งเลยนะ แล้วทรงน้ำตกนะสวย ผมคิดว่าผมน่าจะอยากถ่ายกับแสงช่วงทไวไลท์แต่ไม่ได้คิดถึงรู้งนะ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 176 น้ำตกถ้ำพระ จังหวัดบึงกาฬ (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...ตอนก่อนไปนี่มันมีมุมประจำอยู่คือเมเปิดอยู่ด้านซ้ายน้ำตกอยู่ด้านขวาใครๆ เขาก็ถ่ายเฟรมตั้งแบบนั้น เราก็เห็นเอ้อ เราไปผมก็ถ่ายนะแต่ เอ้ พอเอาจริงๆ มันก็ธรรมดา มันเขอะแล้วนะ เอน้ำตกวางไว้หลังเมเปิดแล้วน้ำมันไหลลงมา...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

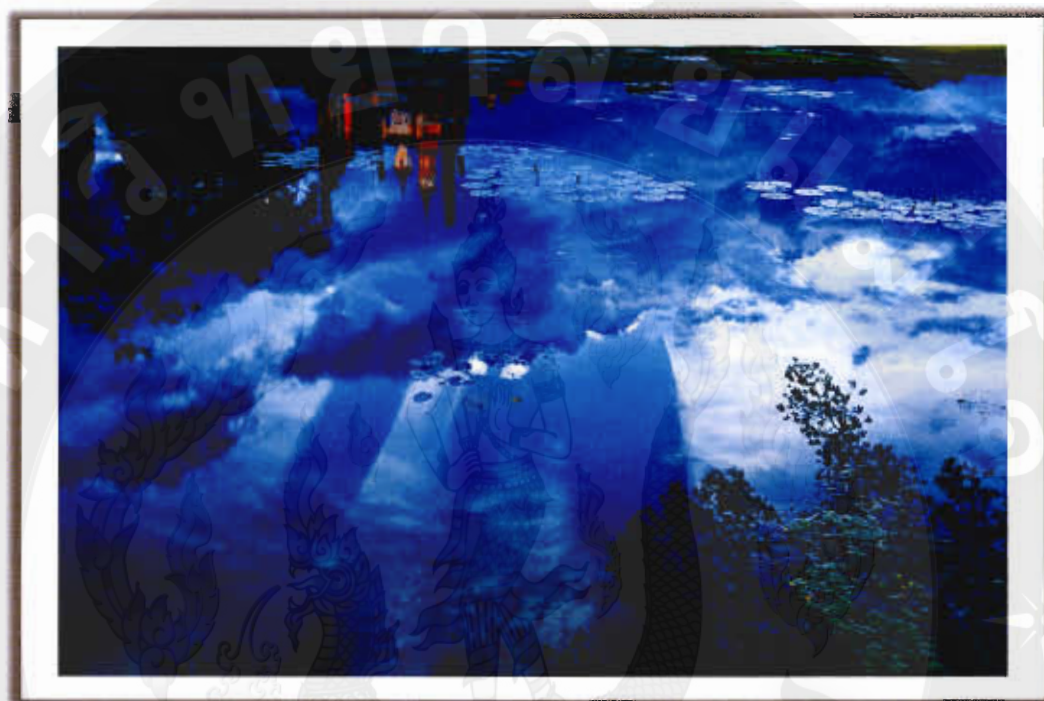

ภาพ 177 น้ำตกขุนพอง จังหวัดเลย (หัตชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“... ความจริงภาพอย่างนี้นั้นไม่สามารถคิดขึ้นมาก่อนได้ นอกจากอยู่ ณ เวลานั้น ใครจะคิดได้แต่ไหนว่าควรถ่ายยังไงดีหรือว่าจะถ่ายกว้างๆ ไป กว้างๆ ผมก็มีนะ แต่มาเจอกับรูปนี้เสร็จเลย เราก็ถ่ายเฉพาะ crop เอาเฉพาะ เพราะว่าโดยโทนสี โดยเรื่องราวของสีห้องฟ้าในวันนั้นนะมันก็ดีกว่าจะนำถ่ายลักษณะอย่างนี้ ก็จริงๆ เขาก็ถ่ายกว้างนะพอว่ามันกว้างมันก็เลยเล็กๆ ไป อันนี้ถ่ายเจาะเฉพาะข้างล่างโดยอาจจะใช้สีคือได้สีของพระของที่เขาเปิดไฟมาช่วย วันนั้นฟ้าแปลกๆ นะฮะ ตั้งเกตฟ้าจะมีแสงพุ่งพอดิช่วงที่ไปตอนนั้นเป็นช่วงฤดูฝนและน้ำในสระนะจะเยอะนะฮะ พอดิเรามองเห็นว่ามันสะท้อน เพราะบางคนที่ผมเห็นเขาถ่าย อันนี้ถ่ายกันหลายคนนะ

ครบพาสมาชิกไป บางคนก็ถ่ายกว้างๆ ใจ มีข้างบนด้วยอะไรอย่างนี้ภาพก็ดูไม่ค่อยเด่นเท่าไร ผมก็เลยเจาะเฉพาะข้างล่าง zoom และก็มีพระซึ่งก็พอดีช่วงเย็นเขาเปิดไฟละ พระอาทิตย์ก็ตก กำลังจะตก...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 178 วัดมหาธาตุ จังหวัดสุโขทัย (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“... มันจะมีภาพในใจอยู่ ถ้าเป็นของผมเนี่ยมันหนักไปทางวัดเสียบะ ถ้าเป็นอย่างนี้ของผมเนี่ยสิ่งที่ต้องได้นะก็อย่างที่ว่า หนึ่งฉากหลังต้องเคลียร์ๆ นะครับ ไม่ใช่กรงรัง สองฉากหน้าต้องเด่น ต้องมีฉากหน้า คราวนี้ไอ้ฉากกลางอะไรเนี่ยต้องมียอดประกอบและก็ต้องมีกรอบของรูปๆ เนี่ยมันจะต้องมีนะครับกับเส้นนำสายตาเนี่ยผมให้ความสำคัญมาก...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 179 วัดพระศรีรัตนศาสดาราม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...สำหรับผมทำงานเป็นนักเขียนและช่างภาพอยู่นุสาร อ.ส.ท. มา ปีนี้ปีที่ 15 นะครับ ก็หลีกเลี่ยงไม่พ้นนะครับที่ๆ จะต้องย้อนกลับไปในสถานที่เดิม ในตำแหน่งเดิม ในจังหวัดเดิม บางสถานที่เนี่ยเดินทางไปเกิน 5 ครั้ง บางทีก็เกิน 10 ครั้ง ก็มีนะครับก็หลีกเลี่ยงไม่พ้น แต่สิ่งที่ผมมองเห็นแล้วก็สัมผัส ผมรู้สึกว่ามันเป็นมุมมองในแง่บวกมากกว่า การได้ไปในสถานที่เดิม ในมุมมองเดิมเนี่ย สถานที่เดิมเนี่ย ผมกลับได้มุมมองแปลกใหม่แปลกตาจากเดิมแทบทุกครั้งครับ อย่างเช่น ที่ เบตงเนี่ยครับผมเดินทางไปที่มาแล้ว 4 ครั้งนะครับในรอบ 10 กว่าปีที่ผ่านมา แต่ครั้งล่าสุดเนี่ยครับผมได้ภาพที่ดีมากทุกอย่างลงตัวมาก ก่อนหน้านั้นฝนตกหนาหนักมาก แต่ในเวลาทีฝนหยุดตกยามเย็นช่วงแสงสุดท้ายเนี่ยเมฆสวยมากคือมันเป็นครั้งเดียวครับจริงๆ ครับในรอบ 10 กว่าปีที่ผมได้ภาพที่ดีมาก สำหรับบางสถานที่แล้วการกลับไปอีกครั้งเนี่ยมันอาจจะหมายถึงภาพที่ดีกว่าเดิมก็ได้...” (ชเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 180 เบตง จังหวัดยะลา (ธเนศ งามสม)

4. เรียนรู้แสงและสถานที่

ตามทฤษฎีของการถ่ายภาพนั้น แสง คือ สิ่งที่สำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ ถ้าไม่มีแสง นักถ่ายภาพก็ไม่สามารถถ่ายภาพได้ โดยหลักการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้สวยงามนั้น แสงเงาต้องมาก่อนสิ่งอื่น ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ แสงหน้า แสงข้าง และแสงหลัง ซึ่งมีคุณสมบัติต่างกัน

ตาราง 28 เรียนรู้แสงและสถานที่

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภิรักษ์	บัวหูกดี	ภาพทิวทัศน์ทะเล ให้ศึกษาและเรียนรู้สภาพภูมิศาสตร์ น้ำขึ้นน้ำลง อัตลักษณ์ของสถานที่แห่งนั้น การเรียนรู้ช่วงเวลาอีกทั้งสภาพแสงที่จะทำให้เกิดปรากฏการณ์พิเศษ ณ สถานที่แห่งนั้น
เพชร	วงศ์สินหลัง	ภาพทิวทัศน์ทะเล ให้ศึกษาและเรียนรู้เรื่องช่วงเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ รวมทั้งสภาพแสงที่เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาดังกล่าว
วราณ	สุวรรณโณ	ศึกษาภูมิศาสตร์ที่ตั้ง ทิศทางแสง รวมทั้งอัตลักษณ์ของสถานที่

ตาราง 28 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
วิศาล	น้ำค้าง	หาอัตลักษณ์ของสถานที่ สภาพแสงนุ่มสวยและมีหลายโทน
จามิกร	สุขทราภร	เป็นนักคิด ต้องรอจังหวะแสงที่สวย และสถานที่ที่โดดเด่นอีก ทั้งมีกิจกรรมเสริมให้ภาพมีเรื่องราวมากยิ่งขึ้น
หัสชัย	บุญเนื่อง	วางแผนให้พร้อมละเอียด ประณีต ต้องมีความรู้ด้านการถ่ายภาพ เรื่องแสง สภาพของแสง ช่วงเวลาของแสง จังหวะทิศทางของ แสง พร้อมกระตือรือร้นนำไปปฏิบัติในภาคสนาม
นพดล	กันบัว	แสงสำคัญที่สุดส่วนมุมถ่ายภาพนั้นนักถ่ายภาพสามารถสำรวจ ก่อนถ่ายภาพเมื่อทุกอย่างลงตัว
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	ต้องรู้เรื่องแสง ช่วงเวลาของแสง สภาพแสง ทิศทางของแสง ร่วมกับสถานที่ถ่ายภาพ และรอจังหวะเวลาสำหรับกิจกรรม เสริมตามธรรมชาติซึ่งช่วยเสริมเรื่องราวของภาพให้สมบูรณ์ขึ้น
ธเนศ	งามสม	ช่วงทไวไลท์เป็นจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพทิวทัศน์ รู้จักการนำความรู้เรื่องแสง ทิศทางของแสงไปใช้ถ่ายภาพผนวก กับสถานที่และส่วนประกอบอื่นซึ่งเป็นบรรยากาศ ณ ช่วงเวลา นั้นจะทำให้ภาพมีความน่าสนใจ และสวยงาม สามารถบอกเล่า เรื่องราวได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

อภิสิทธิ์ บัวหทัย

“...เราจะถ่ายรูปสิ่งที่เป็นสัญลักษณ์ของเกาะตะรุเตาก็คือสะพานหินโค้งตัวนี้มัน
คือสัญลักษณ์ แล้วเราก็ถ่ายสะพานโค้งนี้แหละแต่ถ่ายให้เป็นแนวท้องเขียว ก็เลยใส่เรือเข้าไป
เป็นเรื่องราวของการพายเรือท่องเที่ยวแล้วเราก็เลือกเวลาที่น้ำขึ้นและก็เลือกเวลาที่มันเกิดลำแสง
แว็บๆๆ นี่ขึ้นมา ประมาณ 11 โมง ส่วนมากทะเลนี้ 11 โมงเป็นหลักเลยเพราะมันจะเป็นเวลาที่มัน
เกิดไ้แว็บๆๆ นี่แล้วก็เป็นเวลาที่พระอาทิตย์มันส่องออกมาทำให้สีส้มพวกนี้มันขึ้นหมดเลย คือ
มันเป็นเวลาที่พระอาทิตย์ทำงานตัวที่นะในการมองตามแสงด้วยนะ...” (อภิสิทธิ์ บัวหทัย, 2555)

ภาพ 181 เกาะไข่ จังหวัดสตูล (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

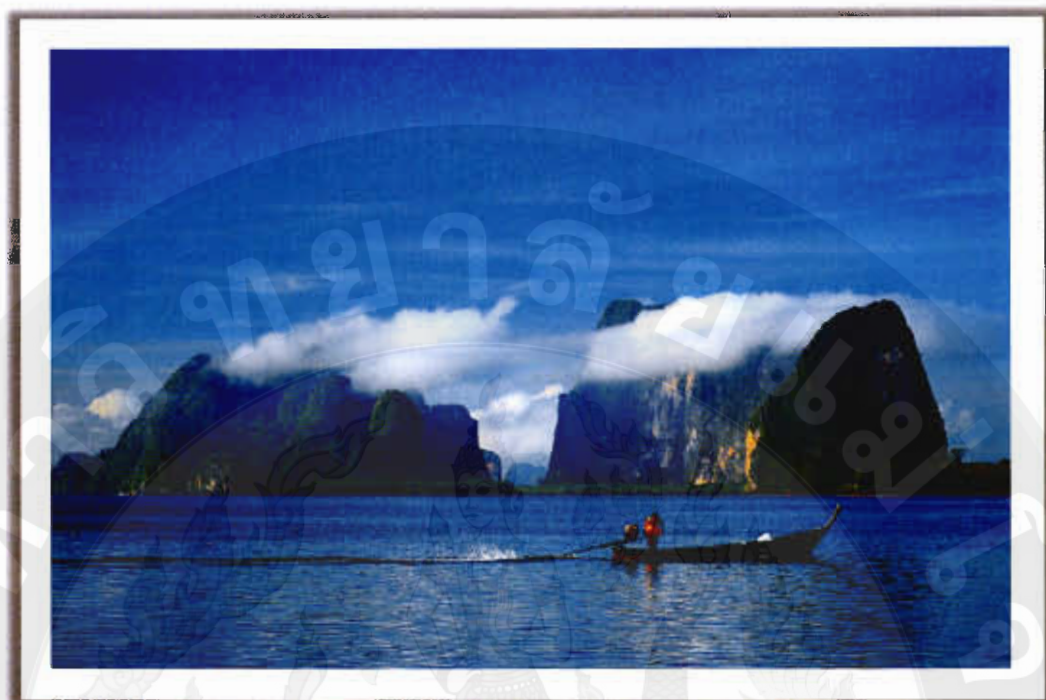
“...คือวันๆ หนึ่งนะ แนวคิดนี้ทะเล ส่วนมากจะมีแต่สีเทา ที่จะมีสวยที่สุดก็ตอนเช้า พระอาทิตย์ยังไม่ขึ้นพอขึ้นปุ๊บเปลี่ยนเลยนา กับอีกตอนก็คือตอนที่พระอาทิตย์ตกไปแล้ว มันก็มีเวลานี้แหละครับ อยู่ไม่ถึงนาที เพราะหลังจากนั้นมันก็มีแดด บางคนเขาก็บอกว่าไปถ่ายภาพตอนพระอาทิตย์ตกนะสวย ที่จริงตอนพระอาทิตย์ตกนะไม่สวยที่สุดนะ ต้องตกไปแล้วสักนาทีสองนาทีจะเริ่มแล้ว การหักเหของแสงนะจะขึ้นมามากเลยขึ้นมาถึงกลางฟ้าเลยเนี่ยที่เห็นแดงๆ น้ำทะเลที่ทะเลไม่ใช่ใสอะไรส่องมามันเป็นแสงสะท้อนจากก้อนเมฆ และคุณก็คิดว่าก้อนเมฆที่มันอยู่บนเหนือน้ำทะเลทั้งหมดนะมันเป็นสีแดงหมดเลยนา ทะเลมันเลยเป็นสีแดง...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 182 แหลมเจริญ จังหวัดระยอง (พร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโน

“...ก็คือพยายามดูเรื่องเกี่ยวกับทิศทางแสงทุกอย่างว่าตอนเช้าถ้าพระอาทิตย์ขึ้นด้านตรงข้ามเราจะรู้เลยว่าย้อนแสงนะไม่ค่อยมีอะไร ในตำแหน่งที่เราพักนะครับ แต่ถ้าเรารู้ตามแสงแสงนะจะมีแนวทิวเขาทิวทัศน์ค่อนข้างเยอะ ตอนเช้าส่วนใหญ่ก็จะเลือกที่จะเดินไปทางฝั่งทางตะวันตกมากกว่าอะไรอย่างเนี่ย และก็คือเราศึกษาคุณสมบัติของอ่าวพังงาแล้วก็คือภูเขาแบบนี้มันเป็นจุดเด่นของอ่าวพังงานะครับ ถ้าเราต้องการจะถ่ายทอดอ่าวพังงาเนี่ย เราก็ต้องดูคาเล็กเตอร์ที่เด่นที่สุดของสภาพภูมิศาสตร์เขา ก็คือเขาหินปูนที่อยู่บนน้ำนั่นะครับ เพราะฉะนั้นอย่างรูปนี้ก็เลย มันมีอยู่ไม่กี่ที่ในประเทศไทย ที่มันจะมีเขาหินปูนลอยอยู่บนกลางน้ำที่ทะเลอะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นจริงๆ แล้วนี่รูปใบนี้สำหรับคนที่เดินทางบ่อย ท่องเที่ยวบ่อยก็จะรู้เลยว่ามันเป็นอ่าวพังงา คือตายจาก 10 คน ถ้าเกิดตายถูก 9 คนนะ ประมาณนั้น...” (วราณ สุวรรณโน, 2555)

ภาพ 183 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...จุดขายของคอกยม่อนจองคือหางสิงห์ เป็นเหมือนอัตลักษณ์ของสถานที่ ภาพนี้จะมีสายหมอกเลื่อนไหล หากไม่มีมันจะแข็ง มันทำให้ระยะมันมีมิติ มันต้องมีการถ่วงน้ำหนัก มีความอ่อนและความแข็ง ภาพที่ดีมันควรจะมืออยู่ทุกโทนนะ น้ำหนักแสงตั้งแต่มืดสุดไปถึงสว่างสุด ภาพนี้ก็เหมือนกันจะมีตั้งแต่มืดสุดจนถึงสว่างสุดเลย ภาพนี้โดยรวมจะเป็นภาพที่มีความอ่อนนะ โดยเฉพาะส่วนหลังของหัวสิงห์มีหมอกและท้องฟ้า ส่วนด้านหน้าเนื่องจากเป็นแนวเงาคำและเส้นที่ทะแยงลง อีกทั้งหัวสิงห์ที่ทอดตัวลง ช่วยให้ภาพมีความนุ่ม...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 184 คอยม่อนจองยามเช้า จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ไอดีเดียวของผมนั้นก็คือว่า ถ้าเราต้องการถ่ายป่าโกงกางให้มันมีลักษณะเด่นๆ ออกถึงการหน่อยก็คือหาจุดเด่นของป่าโกงกาง ผมก็เลยคิดว่าป่าโกงกางมันเด่นที่ราก ดังนั้น ผมก็เลยต้องการใช้รากของมันนี่เป็นฉากหน้า แล้วมันก็เหมือนว่าผมจะต้องไปหารากที่มันใหญ่ๆ หน่อย แล้วผมก็ไปยืนอยู่บนรากแล้วผมก็ถ่ายเหมือนกับว่ามุมมองของปูแสม หรือปูก้ามดาบที่มองขึ้นมา นี่ก็คือไอดีเดียวที่คิดจะถ่ายมุมนี้ครับ วันนั้นแสงประมาณ 4 โมงเกือบๆจะ 5 โมงเย็นแล้วนะครับ ช่วงท้ายแล้ว เพราะถ่ายได้สักประมาณ 10 กว่าเฟรมเนี่ย แสงก็จะคล้อยแล้วก็ไม่โดนที่ตัวแบบแล้ว แสงเจียงข้างครับ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 185 ป่าโกงกางอ่าวคั้งกระเบน จังหวัดจันทบุรี (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...สำคัญมากอันนี้ เราต้องศึกษาละเอียดมากเลยอันนี้ ว่าอะไรก็โหมงอย่างไร อย่างที่เห็นรูปส่วนใหญ่จะเป็นเช่า เย็น สาย กลางคืน ช่วงที่ถ่ายมากที่สุดคือเช้ากับเย็น สภาพแสงชอบหมดเลยไม่ได้ซีเรียสว่าจะเป็นแบบไหน แต่ถ้าเราถ่ายเช้าเย็นเนี่ยส่วนใหญ่มันถ่ายย้อนแสงเสียเยอะ เพราะว่าเราถ่ายไปทางพระอาทิตย์จะขึ้น แต่พระอาทิตย์มันยังไม่ขึ้น อย่างถ่ายซิลลูเอทปุ๊บเราก็ย้อนลืออยู่แล้ว คือทำงานพวกนี้ มันจะเน้นแสงแบบนี้เสียเยอะ แสงข้างก็ไม่มาก...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 186 ขอดเขาโมโกจู จังหวัดนครสวรรค์-กำแพงเพชร (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

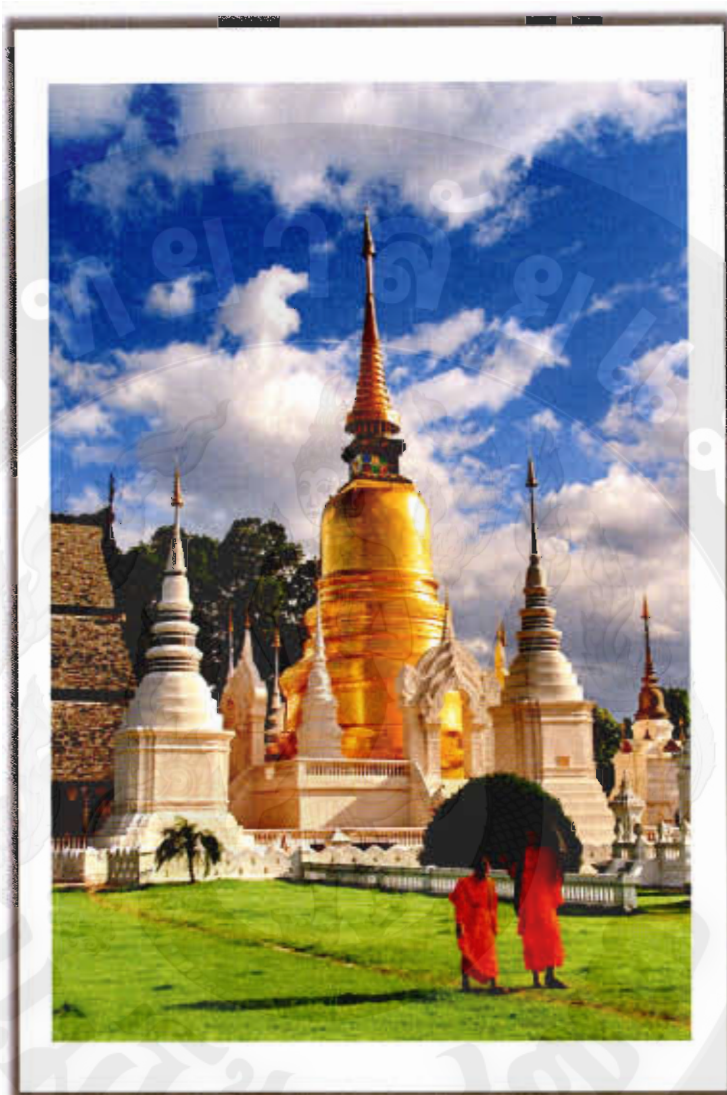
“...มูมพวกนี้แหละก็อย่างที่บอกตั้งแต่ตอนต้น คือบางเราไม่คิดไว้ก่อนหรือเราต้องเดินสำรวจเอา พอเดินสำรวจไป เออ เห็นมูมนี้ คือปกติเขาก็ถ่ายกันด้านหน้ามีพระนอนอยู่ เจดีย์อยู่ ด้านซ้ายมือ เนี่ยเขาก็ถ่ายกันด้านนี้ ผมก็ถ่ายนั่นแหละมูมนั้น แต่ก็ลองเดินวนดู ก็มาเจอมูมนี้ซึ่งอันนี้เป็นตอนเย็นๆ แล้ว ก็มาเจอมูมทางนี้ก็เห็นแสงสาดเข้ามา โคนองค์พระ องค์เจดีย์อะไรก็ลองถ่ายดู ก็ถ่ายก็เจาะเข้าไปนิดหนึ่ง เนี่ยถ้าเกิดไม่ได้แสงเข้ามาช่วยภาพนี้ก็จะดูธรรมดา คือได้แสงตอนเย็นๆ สักประมาณเกือบๆ 5 โมงๆ เนี่ยแหละ แสงมา เขาเรียกเงแสงเฉียงมาจาก 45 องศาซ้ายมือเราเลยนะ สาดเข้าที่หน้าองค์พระ เป็นเรื่องของแสงแล้วก็มีพวกโบราณสถานต่างๆ ต่างๆ เจดีย์ องค์พระก็ดีเข้ามาเป็นจุดเด่นของภาพ...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 187 วัดพระแก้ว จังหวัด กำแพงเพชร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“... วัดสวนดอกนี้ผมคุ้นเคย รู้ว่าไปเวลาไหนจะมีอะไรเกิดขึ้น จึงเดินทางไปช่วง บ่ายๆ หรือช่วงเย็นๆ จะมีพระเณรเดินผ่านทางนี้อยู่เป็นประจำทุกวัน แต่ต้องรอจังหวะพระเณรเดิน ผ่านมาก่อน เพราะฉะนั้นจะหาฉากหลังที่ชัดเจนไม่ได้ วันนั้นคิดจะถ่ายรูปที่นี้ก็เลยต้องมาช่วงเวลา นี้แหละ ความจริงถามว่าช่วงเช้ามันจะสวยไหมมันก็สวยนะครับ แต่ช่วงเย็นมันจะได้บรรยากาศอีก แบบหนึ่ง คู่มือที่หามาอ่านมันจะย้อนมานิดหนึ่ง ภาพนี้ผมตั้งใจให้เจดีย์เป็นประธานนะ แต่จะถ่ายแต่ เจดีย์อย่างเดียวมันก็ไม่มีเรื่องราวเลยต้องรอพระเณรมาเป็นฉากหน้านี้แหละ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 188 วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...สะพานนี้ เป็นส่วนหนึ่งของรูปรอยของการเปลี่ยนแปลงการเจริญเติบโตจากเมืองเกษตรกรรม พอมีสะพานกลายเป็นเมืองท่องเที่ยว ผู้คนหลากหลายทั่วทุกมุมโลกเดินทางมาปากเซเพื่อมาท่องเที่ยว ผมเปิด white balance แบบ day light ครีบซึ่งมันให้ผลของแสงและสีเทียบใกล้เคียงกับฟิล์มค่อนข้างมาก ราวๆ 6 โมงถึง 1 ทุ่มครึ่ง ถ้าในหมู่นักถ่ายภาพครีบ ช่วงทไวไลท์คือเป็นช่วง golden time นะครีบ เป็นช่วงเวลาทองครีบ คือแสง ทั้งท้องฟ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเราจะถ่ายทอดอารมณ์ของเมือง ช่วงเวลาทไวไลท์เป็นช่วงที่ดีที่สุดเพราะว่าเมืองทั้งเมืองจะเปิดไฟและก็สะพานจะเปิดไฟ ช่วงเวลาดังกล่าวนี้นั้นท้องฟ้าจะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสีฟ้าเป็นสีคราม เข้ม

อ่อนไถ่ระดับเนื้ย มันช่วยขับให้ดวงไฟของเมืองและก็ดวงไฟที่ประดับอยู่บนราวสะพานเนื้ยให้ดูโดดเด่น สวยงามมาก ยิ่งขึ้นกว่าเดิมมากกว่าเวลากลางวันอย่างเห็นได้ชัดครับ ในภาพนี้ผมหันกล้องไปทางทิศตะวันออกครับเป็นสภาพตามแสงครับ...” (ธเนศ งามสม 2555)

ภาพ 189 ปากเซ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว (ธเนศ งามสม)

5. เท้าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ

ความเจริญทางเทคโนโลยีทำให้เกิดการพัฒนาอยู่เสมอ ทั้งในส่วนสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพ ซึ่งสมัยก่อนการศึกษาด้านการถ่ายภาพจะต้องหาอ่านจากตำราที่เป็นสิ่งพิมพ์ในห้องสมุด หรือนิตยสารรายเดือน หนังสือถ่ายภาพเฉพาะกิจตามท้องตลาด และถ้าใครที่โชคดีก็เข้าคอร์สอบรมการถ่ายภาพจากอาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ แต่ปัจจุบันผู้สนใจสามารถค้นหาความรู้ดังกล่าวผ่านสื่อออนไลน์ต่างๆ เช่น เว็บไซต์ facebook และอื่นๆ อีกมากมาย ขณะเดียวกันทางด้านอุปกรณ์การถ่ายภาพนั้นมีความง่าย มีความสะดวก ใครๆก็สามารถถ่ายภาพได้ด้วยเทคโนโลยีที่ทันสมัย จากเดิมกล้องถ่ายภาพที่ใช้ฟิล์ม ซึ่งหลังจากการถ่ายภาพเสร็จแล้วนักถ่ายภาพจะต้องนำไปร้านที่รับล้างอัดภาพ การกิจของนักถ่ายภาพจะเสร็จสิ้นเพียงเท่านี้ กระบวนการล้างอัดภาพเป็นหน้าที่ของช่างประจำร้าน หลังจากนั้นนักถ่ายภาพสามารถไปปรับภาพพร้อมฟิล์มได้ในช่วงเวลาที่ได้ตกลงกับทางร้าน จากยุคฟิล์มเข้าสู่ยุคกล้องถ่ายภาพดิจิทัล การ์ดข้อมูลถูกนำมาพัฒนา

ทดแทนฟิล์ม หลังจากถ่ายภาพแล้วนักถ่ายภาพสามารถตรวจสอบผลงานได้จากจอ LCD ได้ทันที พร้อมสามารถถ่ายภาพแก้ไขในกรณีที่ผิดพลาดในเรื่องของการโฟกัส การวัดแสง องค์ประกอบ ภาพไม่สวย และอื่นๆ และเมื่อนักถ่ายภาพนำการเชื่อมต่อเสียบผ่านเข้ากับเครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งมีซอฟต์แวร์ให้เลือกหลายจำนวนมากในการตกแต่งภาพให้ได้ตามที่ตนเองต้องการ กระบวนการถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัลจึงเพิ่มมากขึ้นมากกว่าการถ่ายภาพด้วยฟิล์ม ดังนั้น นักถ่ายภาพจะต้องเรียนรู้การตกแต่งภาพ นอกเหนือไปจากค่ากล้องถ่ายภาพต่างๆ ได้มีการพัฒนากล้องถ่ายภาพ พร้อมอุปกรณ์เสริมต่างๆ อยู่เสมอเกือบตลอดเวลา ยังไม่รวมถึงช่องทางในการสื่อสารภาพผ่านสื่อต่างๆ โดยเฉพาะสื่อออนไลน์ สิ่งต่างๆ เหล่านี้นักถ่ายภาพจึงต้องเรียนรู้เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพตลอดเวลาเพื่อไม่ให้ตกยุค ซึ่งกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยมีทรรศนะในเรื่องดังกล่าวไว้ดังนี้

ตาราง 29 เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	ทรรศนะ
อภิรักษ์ บัวหัทธิต	การศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด ทุกวันนี้ยังต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ถ้าหยุดจะตามนักถ่ายภาพคนอื่นไม่ทัน
พชร วงศ์สินหลัง	การศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด การเป็นนักถ่ายภาพจะต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ถ้าหยุดเมื่อไรจะตามนักถ่ายภาพคนอื่นไม่ทัน
วราณ สุวรรณโณ	การศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนตกยุคไม่ทันคนอื่น
วิศาล น้ำค้าง	นักถ่ายภาพต้องติดตามและศึกษาการทำงานของนักถ่ายภาพมืออาชีพอย่างจริงจัง เพราะเป็นการเรียนรู้ในการถ่ายภาพ
จามิกร สุขทรามร	ต้องหาโอกาสพบผู้รู้ทางด้านการถ่ายภาพ เพื่อเรียนรู้หลักการเป็นนักถ่ายภาพเข้าสู่ระดับมืออาชีพ
หัสชัย บุญเนื่อง	ต้องกล้านำเสนอผลงานไปยังนิตยสารถ่ายภาพ แล้วขอคำแนะนำจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ
นพดล กันบัว	การศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนตกยุคไม่ทันคนอื่น ถ้าไม่ทราบในเรื่องไหนให้ถามผู้รู้
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์	เปิดใจรับองค์ความรู้ใหม่ หรือวิทยาการถ่ายภาพใหม่ๆ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง
ชเนศ งามสม	ปรับตัวต้อนรับยุคดิจิทัลและเทคโนโลยีในอนาคตที่กำลังจะมาถึง

อภิรักษ์ บัวหนักดี

“...หลักการของเราตลอดมาเลยก็คือๆ เราไม่คิดว่าเราเก่งนะ เราคิดว่าเราเป็นนักเรียนตลอดเวลาแล้วก็พยายามอัปเดตตัวเองขึ้นไปเรื่อยๆ คิงตัวเองขึ้นไปเรื่อยๆ การเรียนมันไม่จบไม่สิ้น ถึงวันนี้ผมก็ยังคิดว่าทำได้แค่นี้ก็ยังได้แค่นี้ก็ต้องเอาอีกๆ ต่อไป แล้วการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องการถ่ายภาพ เรื่องของพื้นที่ๆ ท้องเที่ยวทั้งหลายต้องเอามาใส่หัวๆ เข้าไปเรื่อยๆ หาที่ใหม่ๆ หามุมใหม่ๆ หาเรื่องราวใหม่ๆ ก็ต้องทำตลอดเวลา การศึกษาไม่จบไม่สิ้น...” (อภิรักษ์ บัวหนักดี, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...การถ่ายภาพเนี่ย มันประหลาดอยู่อย่าง คือมันประกอบด้วยศาสตร์และศิลปะสองอย่างซึ่งมีความสำคัญมาก ใครก็ตามจะบอกว่าไฮ้ศาสตร์เนี่ยมันสำคัญไม่มาก สู้ศิลปะไม่ได้หรอก บางคนก็บอกว่านี่สำคัญนั่นสำคัญ ความจริงแล้วมันมีความสำคัญอยู่พอๆ กัน แต่ว่าศาสตร์ก็คือเรื่องของกล้องเรื่องของเทคโนโลยีอะไรพวกนี้ มันไปเรื่อยๆ ดังนั้นคนที่อึดตัวด้านนี้นะ มันจะไปไม่ทัน...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ต้องศึกษาการทำไฟล์และก็เรียนรู้ รู้จักกับกล้องรุ่นใหม่ๆ พยายามไม่ให้เราตกยุคไปนะครับ ว่ากล้องรุ่นใหม่ๆ สามารถทำภาพอะไรที่แบบดูแล้วแปลกใหม่ได้บ้างนะครับเนี่ยมากกว่าก็คือต้องทำความเข้าใจกับพวกไฟล์รูปหรือไฟล์ภาพแบบใหม่ๆ ซึ่งมันสามารถทำให้เราหนึ่งเลยคือเราทำงานได้ง่ายขึ้น สองทำให้งานเรามันแปลกขึ้น ไซ้ก็พยายามจะคิดอะไรในส่วนนี้อยู่ตลอด...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...เราจะต้องติดตามและเรียนรู้ เราได้เห็นการทำงานทุกสิ่งทุกอย่างของมืออาชีพมันเหมือนกับการข่นระยะทางของคนๆ นั้น มันดีดีกว่าการที่เราจะไปอ่านหนังสือทั้งหลายเล่ม...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขธรรม

“...ต้องหาโอกาสที่จะไปพบกับเขาเรียกว่าอะไรละ ผู้รู้ หรือผู้ที่เดินมาก่อนเราเนอะ สะอย่างผมประมาณช่วงปี 45 เนี่ยซะก็ได้มีโอกาสเจอพี่ดวงดาว สุวรรณรังสี พี่นพพล กันบัว และ

ก็พี่สุรจิต ซึ่งทั้ง 3 คน เนี่ยในยุคผมก็เรียกว่าประมาณเขาเรียกว่ามีอาชีพด้านถ่ายภาพมีอาชีพด้าน
ทิวทัศน์ของไทย ที่นี้พอได้เจอแล้วเนี่ยอย่าแค่เจออย่างเดียว ก็ต้องใช้โอกาสตรงนั้นเนี่ยในการถาม
ความรู้กับท่านเหล่านี้ด้วยก็คือเราก็กถามไปว่า ให้เขาแนะนำว่าเราจะก้าวไปถึงจุดที่พวกพี่เขาเป็นนะ
จะต้องทำอย่างไรบ้าง...” (จามิกร สุขทรากรม, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...ยอมเสนอไปหมดทุกเล่มที่มีบนโลกนี้นะประเทศไทยนี้ทำอะไรไม่ได้เพราะ
อะไรให้เขาช่วยให้คำตอบกับเรา ส่งไป Nature Explorer ถามพี่มันครีว่าทำไมพี่มันครีไม่เลือกภาพ
ชุดของผมไปทำงาน คุยดีๆ ผู้ใหญ่เขาก็ให้เหตุผล ส่งไป อสท ทำไม อสท ทำไมไม่เลือกภาพมา
ทำงาน ส่งไปเพื่อนเดินทาง เทียวรอบโลก Towel Guide เขาให้คำตอบทุกเล่ม แล้วเราเอาคำตอบ
นั้นมาปรับปรุง เพื่อที่จะเดินบนหนทางนี้ ผมว่ามันทำได้ ทุกคนทำได้แน่ๆ...” (หัสชัย บุญเนื่อง,
2555)

นพดล กันบัว

“...ประมาณว่ามันก็ค่อนข้างจะทันสมัยตลอด จริงๆ แล้วผมก็เมื่อก่อนก็เคยทำไม่
เป็นนะ แต่พอหลังๆ นี่ก็มา ตั้งแต่พอมามาเปิดบริษัทนี้ เออ มันมีคอมฯ มีอะไรก็หัดทำๆ ด้วยตัวเอง ทุก
วันนี้ก็ถือว่าใช้ได้เลยแหละ คือก็หัดทำด้วยตัวเองนี่แหละ บางอันอันไหนที่เราไม่รู้ว่าจะเรื่องไม้
เครื่องมืออันนี้ใช้อย่างไรก็ถามพรรคพวกเพื่อนฝูงนะ หรือยังงี้ อย่างพี่วิศาลเขาก็บอกผมว่าไอ้
ยังงี้ๆ...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...นักถ่ายภาพมีอาชีพต้องเปิดใจให้กว้างๆ รับองค์ความรู้ หรือวิทยาการใหม่ๆ
ตามวิทยาการให้ทัน ฝึกฝนพัฒนาตัวเองอย่าคิดว่าตัวเองเป็นน้ำเต็มแก้ว ให้คิดว่าเราพร่องอยู่เสมอ
ถึงจะได้มีอะไรมาเติมเต็มอยู่ตลอดเวลา เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง เราต้องรู้ก่อนคนอื่น เพราะ
วิทยาการมันใหม่อยู่เสมอในทุกวัน เทคนิคอุปกรณ์ในยุคดิจิทัลมันไปของมันเรื่อยความสะดวก
ของภาพเกิดขึ้นเรื่อย โปรเซสเซอร์ก็ดีขึ้นเรื่อยๆ หลายๆ อย่างก็ต้องเปิดตาด้วย...” (กระสินธุ์
หังสพฤกษ์, 2555)

ธนศ งามสม

“...โลกมันเปลี่ยนไปนะครับ เราต้องปรับตัว ก็ดูง่าย ๆ จากยุคสไลด์มาเป็นยุคดิจิทัลทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงไปหมด เราก็เปลี่ยน เราก็ไป อันนี้มันเห็นในรุ่นของผมแล้วคือตอนนี้เริ่มทำ e-magazine กันแล้วนะครับ มีให้ดาวน์โหลดฟรี ผมว่าไม่เกิน 10 ปีมันจะเป็น e-magazine เต็มตัว ไม่เกิน 10 ปีนี้ แต่หนังสือมันยังงไม่หายไปเลย อย่างในอเมริกาตอนนี้จะครับ หนังสือพิมพ์ที่อเมริกาได้เข้ามาจากสื่อออนไลน์เกิน 50 เปอร์เซ็นต์แล้วนะครับ หนังสือพิมพ์พวกนิวยอร์กไทม์ พวกอะไรพวกนี้ มันไปแล้วเพราะว่าประเทศเขาเจริญแล้วก็พวกโยงโยสื่อสารเขามันครอบคลุมครบอินเตอร์เน็ตเขาเร็วมีแทบทุกบ้าน คอมฯ มีแทบทุกบ้านอะไรเงี้ย ก็เปลี่ยนหมด บ้านเราก็เหมือนกันนะครับ เมื่อก่อนทีวี เป็นของหายาก เดี่ยวนี้ทีวี ไม่ใช่เรื่องหายาก...” (ธนศ งามสม, 2555)

การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสิทธิภาพ)

การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง จากทฤษฎีของกลุ่มตัวอย่างนั้น แบ่งออกเป็น 4 ประการ ประการแรก ตัวอย่างด้านความคิดสร้างสรรค์ ประการที่สอง ประยุกต์ทฤษฎีถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริง ประการที่สาม รู้จักกล้อง/ อุปกรณ์ของตนเอง และใช้เต็มประสิทธิภาพ ประการสุดท้าย รู้ขั้นตอนการทำงาน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทฤษฎีไว้ดังนี้

ปัจจัยเสริมการถ่ายภาพ

1. ตัวอย่างด้านความคิดสร้างสรรค์

การสร้างแบรนด์บุคคล เป็นวิธีการที่กระทำให้ตนเองแตกต่างจากบุคคลอื่นอย่างสร้างสรรค์ โดยการพัฒนาปรับปรุงให้มีความโดดเด่น เป็นที่รู้จักของคนสังคม ซึ่งมีผลกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองมีความหมายในเชิงอารมณ์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องต่อคุณค่าของบุคคลนั้นๆ อีกทั้งสอดคล้องกับสิ่งที่กระทำอยู่ (เสริมยศ ธรรมรักษ์, 2554: 113-116)

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถาม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง โดยพื้นที่เป้าหมายในการถ่ายภาพได้ระบุพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ภาพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้แสดงแนวความคิดไว้สรุปไว้ดังนี้

ตาราง 30 ตัวอย่างด้านความคิดสร้างสรรค์

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหกกติ	กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย จึงได้นำเสนอสถานที่ถ่ายภาพที่มีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เป็นตัวแทนของเมืองหลวง มีจุดยืนทางการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยว ผสมผสานกับวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและตัวแทนของพาหนะการคมนาคมที่สีวิไลซ์
พชร	วงศ์สินหลัง	กรุงเทพมหานคร มีความเป็นเมืองที่มีความหลากหลาย การนำเสนอเรื่องราวผ่านภาพถ่ายจึงเป็นการใช้ชีวิตของคนในเมืองหลวงซึ่งมีหลากหลายอาชีพ และสถานที่ที่เป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนที่อยู่ร่วมกับผู้คน เช่น ตัวแทนสถานที่เกี่ยวกับศาสนา สถาปัตยกรรม สถานที่อนุรักษ์ และแม่น้ำสายหลัก
วราณ	สุวรรณโณ	ต้องการนำเสนอกรุงเทพมหานครผ่านแม่น้ำเจ้าพระยา โดยใช้แนวคิดจากประโยคที่ว่า กรุงเทพมหานครคือเวนิสตะวันออก ซึ่งการถ่ายภาพจะเริ่มตั้งแต่ต้นแม่น้ำเจ้าพระยาจนถึงปลายน้ำแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งจะพบความหลากหลายตั้งแต่พื้นที่เกษตรกรรม ป่าชายเลน วิถีชีวิตของผู้คนสองฟากฝั่งที่มีความแตกต่างกัน สถานที่ท่องเที่ยว สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ พระราชวัง วัด อาคารที่พัก เป็นต้น
วิศาล	น้ำค้าง	ต้องการถ่ายทอดภาพผ่านคมนาคม การสัญจรจากอากาศ พื้นน้ำ บนบก และทางเรือ และสถานที่ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของกรุงเทพมหานคร
จามิกร	สุขทราภร	ต้องการนำเสนอภาพของกรุงเทพมหานคร ในลักษณะการเปลี่ยนแปลงของ 2 ห้วงเวลา 2 บรรยากาศ
หัสชัย	บุญเนื่อง	การนำเสนอภาพกรุงเทพมหานครจะเน้นความเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์รวมสิ่งต่างๆ ทั้งสิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ ความทันสมัยและวิถีชีวิตของคนกรุงเทพ
นพพล	กันบัว	การนำเสนอภาพกรุงเทพมหานครจะเน้นความเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์รวมสิ่งต่างๆ ได้แก่ สำคัญทางประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม ประเพณี แม่น้ำสายหลัก ความทันสมัยและวิถีชีวิตของคนกรุงเทพ

ตาราง 30 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	พรรณนา
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์	กรุงเทพมหานคร เน้นที่สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่เป็นอัตลักษณ์ที่ผู้คนทั่วไปรู้จักและยอมรับ และการใช้ชีวิตของคน โดยเฉพาะในช่วงชั่วโมงด่วนที่มีความจอแจ รวมทั้งความทันสมัยของพาหนะที่ใช้สัญจรในกรุงเทพมหานคร
ธนศ งามสม	การนำเสนอภาพกรุงเทพมหานครจะนำเสนอในมุมมองของภาพสารคดีให้จบในภาพเดียว ประกอบด้วยสถานที่และผู้คนโดยตัวแทนของภาพถ่ายจะเป็นตัวแทนภาพอาชีพ การสัญจรของแม่น้ำสายหลัก สถานที่ทางประวัติศาสตร์ ตัวแทนภาพของศาสนา การใช้ชีวิตของคนกลางคืน พื้นที่เกษตรกรรม

อภิสิทธิ์ บัณฑิต

“...ถ้าจะให้ถ่ายภาพ 10 ภาพของกรุงเทพฯ มันก็คงจะถ่ายภาพงดงามในอดีตของกรุงเทพฯ อย่างเช่นความงดงามอลังการของประสาทราชวัง วัดอะไรอย่างนี้ อย่างหนึ่งก็คือที่ตลาดไม่ได้เลยเป็นเดอะมาสเลย์ก็ต้องเป็น

ภาพ 1 ภาพวัดอรุณฯ กับแม่น้ำเจ้าพระยา จริงๆ ก็เป็นเวลาที่วัดอรุณฯ กับแม่น้ำเจ้าพระยาสวยที่สุด ก็น่าจะเป็นจากเขื่อนฯ แสงพระอาทิตย์ยังไม่ตก สีนี้ ทิวทัศน์ของวัดอรุณฯ ใช้จากฝั่งตรงข้าม

ภาพ 2 พระบรมมหาราชวังหรือวัดพระแก้ว แน่นอนอันนี้ต้องถ่ายจริงๆ ก็ต้องถ่ายให้มุมที่เห็นความอลังการ คือเห็นทั้งหมดก็ถ่ายมุม landscape มุมสูง ถ่ายกค ช่วงเวลากลางวันให้เห็นชัดๆ เลย

ภาพ 3 ความเจริญของกรุงเทพฯ ก็อย่างเช่น ดึก ต้องไปหามุมดีบนยอดดึกที่ไหนสักแห่ง มองแล้วเห็นสะพานอย่างกับช่องกงเลขอย่างเนี่ย กลางคืนทิวทัศน์เนี่ย

ภาพ 4 น่าจะถ่ายพระราชพิธีอะไรสักอย่าง อย่างพระราชพิธีอย่างเรือหงส์นั่นก็โอเค. มันก็เป็นพระราชพิธีที่แสดงถึงทั้งประเทศไทยนะ ทั้งกรุงเทพฯ แสดงถึงความเป็นเมืองที่อยู่กับน้ำของกรุงเทพฯ คิดว่าถ่ายรูปงานพระราชพิธีเรือหงส์ ช่วงไหนก็ไม่รู้แหละแต่ควรต้องมี มุม น่าจะมุมที่ ถ้าได้พระบรมมหาราชวังด้วยก็ดีเป็นฉากหลังมุมที่มาร์คไว้ก็อาจจะเป็นมุมที่เรือหงส์

ผ่านมาและก็มีพระบรมหาราชวังเป็นฉากหลัง ถ่ายจากราชนาวิกสถานนั้นก็แสดงถึงความเป็นกรุงเทพฯ

ภาพ 5 หาวัดสำคัญของกรุงเทพฯ น่าจะเป็นวัดโพธิ์ด้วยซ้ำไป ถ่ายเจดีย์ระฆังแขวงเสียดยอด เจดีย์เขอะๆ เลย ถ่ายในวัดเลยถ่ายกลางวัน คิดว่าตามแสง ให้เห็นความงดงามอลังการของวัดโพธิ์

ภาพ 6 สามล้อ ก็คืออยู่ในเมืองเก่าของกรุงเทพฯ เมืองโบราณที่มีมุมแจ่มๆ อย่างเช่นศาลหลักเมือง แดงเกาะรัตนโกสินทร์นะ หรือสามล้อกับภูเขาทองอะไรอย่างนี้ มุมนี้ก็ไม่เลวนะมุมป้อมกับภูเขาทอง ให้เห็นภูเขาทองกับป้อมอยู่อย่างเนี้ยสามล้ออาจจะวิ่งผ่านมา

ภาพ 7 จริงๆ ที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ เรือหางยาวกับคลอง สวนฝั่งธน คลองบางกอกน้อยอะไรอย่างนี้ที่เรือหางยาววิ่ง ทำให้ดูให้เห็นว่าเป็นสวนนะ เรือที่จะถ่ายกดให้เห็นวิ่งเข้ามาหรือว่าวิ่งออกไป มุมสูงกดลงไปเห็นเรือสองข้างสวน มันก็ยังถ่ายได้มีมุมถ่ายอยู่

ภาพ 8 ถ่ายมวนนะ มวยไทย จริงๆ อยากถ่ายมวยไทยที่ฝึกๆ มวนนะ ฝึกมวย รำมวยอะไรอย่างนี้ ไหว้ครูแล้วเขอะๆ เลย เออหลายๆ คน แนวกว้าง มันสื่อความเป็นประเทศไทยและกรุงเทพฯ ใจ ก็คือกรุงเทพฯ นี่ถ้าจะพูดถึงเมืองไทยก็ต้องพูดถึงกรุงเทพฯ ปู๊บ พูดถึงกรุงเทพฯ มันก็ต้องเห็นความเป็นเอกลักษณ์ ถ่ายกับวัดกับในวัดที่มีสนามหญ้า ฉากหลังก็เป็นเจดีย์เก่าๆ หรือเป็นโครงสร้างของวัดเก่าๆ แต่อยู่ในสนามหญ้า มีหมอกๆ คว้นๆ นิดหน่อย ไม่เลว เป็นการรำมวยกันในช่วงนักมวย

ภาพ 9 ถ่ายโจนสวยๆ กับฉากข้างหลังงามๆ ถ่ายในโรงละครก็ได้ โจนท่าสวยๆ ยกรบ ท่ายกอะไรอย่างนี้คนเขอะๆ คือข้างหน้าก็เป็นตัวที่จับกันอย่างสวยๆ นะยก ข้างหลังก็มีพลโยธาประกอบ ถ่ายมุมปกติ มุมแกรนด์เลยมุมแกรนด์

ภาพ 10 ต้องหาสนามบินสุวรรณภูมิ เครื่องบินการบินไทยอย่างนี้ ขอให้จุดแจ่มๆ เลยมียี่ห้อ ทั้งความโค้งเย็นๆ พระอาทิตย์เห็นเลยก็ดีครับ คือ present ว่ามันเป็นกรุงเทพฯ ก็ได้ เพราะมันสนามบินของกรุงเทพฯ ของประเทศไทยจริงๆ ก็ถ่ายเย็นๆ แล้วมีพระอาทิตย์อยู่ด้วยก็ไม่เลว แสงเหลือง พระอาทิตย์ มีเครื่องบินๆ ขึ้นหรือบนลงหรือแท็กซี่ ไม่ใช่เงาคำ ซัดๆ ตามแสงเย็นๆ แสงเหลืองอะไรอย่างนี้ก่อนที่จะมีค เครื่องบินกำลังจะขึ้นหรือจะลงกำลังแท็กซี่วิ่งอะไรอย่างนี้ เห็นยากเหมือนกันนะรูปนี้...” (อภิรักษ์ บัวหนักดี, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ในความคิดของผมนะ เมืองมันประกอบด้วยผู้คน สถานที่ สิ่งก่อสร้าง และการใช้ชีวิตที่เป็นเอกลักษณ์ ผู้คน สิ่งก่อสร้างก็คือบ้านเรือน บ้านช่อง การใช้ชีวิตก็คือการเดินทาง การซื้อการขายก็คือการหากิน เนี่ยอะไรที่เป็นเอกลักษณ์ของกรุงเทพฯ ที่นี้กรุงเทพฯ มันเป็นเมืองที่มีความหลากหลายมาก มีตั้งแต่ตึกสูงหลายสิบชั้น ไปจนถึงบ้านที่อยู่ได้สะพานมันก็แล้วแต่ว่าคุณถ่ายภาพต้องการเสนอ ออกไปในด้านบวกหรือลบ หรือเสนอในด้านของความเป็นจริงที่ประกอบด้วยเรื่องราวรอบด้าน อย่างแรก ผมจะถ่ายภาพการเดินทางของคุณ

ภาพ 1 มันก็จะมีตั้งแต่เด็กไปโรงเรียน แม่จูงไปส่งที่โรงเรียน แล้วก็แบกกระเป๋า อาจจะเป็นคนที่กำลังใส่บาตรตอนเช้า ชาวบ้านกำลังใส่บาตร พระเดินบิณฑบาตนั้นแหละรูปหนึ่ง

ภาพ 2 รูปของคนทำงานประจำ ที่เขาจะเดินขึ้นลงรถไฟฟ้า คือมุมภาพก็จะเป็นรถไฟฟ้ากำลังจอดอยู่ที่สถานีเปิดประตู แล้วจะใช้สปีดสติก 4 วินาที เห็นคนกำลังขึ้นลง เป็นการเดินทาง

ภาพ 3 ถ่ายจากบนตึกสูงเนี่ย ให้เห็นถนนหนทางในเมืองที่มันโอ้โฮ โกลาหลช่วงเช้าหรือเย็น

ภาพ 4 พวกสถาปัตยกรรม อาจจะเห็นวัดวาอาราม คนกรุงเทพฯ นี่ยังทำบุญกันใหม่ คนกรุงเทพฯ ยังมีพระอยู่ใหม่แบบนี้

ภาพ 5 เป็นบ้านเรือนที่เป็นเอกลักษณ์อย่างสมัยเก่าหน่อยอย่าง เช่น เขาวราช เจริญกรุง ที่เป็นทรงที่เขาอนุรักษ์ไว้และบ้านสมัยใหม่ของคนจนคนรวยอยู่ในภาพ

ภาพ 6 ตามตลาดปากคลอง ที่เขาขายของกันเยอะๆ ที่เห็นทั้งคนทำงาน เข็นของ คนขายของเนี่ยจอแจเลย

ภาพ 7 ถามว่ากรุงเทพฯ มันมีเอกลักษณ์อะไร น่าจะเป็นแม่น้ำเจ้าพระยา อาจจะถ่ายจากสะพานชิงสะพานแขวนให้เห็นบ้านเรือนสองฟากฝั่ง มีเรือโยงเรือทรายอยู่ในแม่น้ำ

ภาพ 8 วัดอรุณราชวราราม ตอนพระอาทิตย์จะตก ถ่ายจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำให้เห็นแม่น้ำ วัดอรุณมันเหมือนเป็นสัญลักษณ์อันหนึ่ง ส่วนเรื่องจะมีหรือไม่มีก็ได้ในแม่น้ำ

ภาพ 9 ศาสนาอื่นอย่าง โบสถ์แคธอลิกหรือมุสลิมมัสยิดของเขาที่มันอยู่ในละแวกเดียวกัน อยู่ร่วมกันนะ คือถ่ายเห็นคนเข้าคนออกเป็นมุมกว้าง

ภาพ 10 แม่ครัวทำกับข้าว ตามบ้านคน มีเตาที่เป็นชาวบ้านจริงๆ เลย ที่อยู่ตามชอกชอนนะ ตกเย็นก็ทำกับข้าวหรืออาจจะเป็นคนกำลังล้อมวงกินข้าวกัน...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...จริงๆ แล้วถ้าเกิดว่าจะถ่ายจริงๆ ก็จะเริ่มถ่ายตามแม่น้ำนะครับ น่าจะตั้งต้นตั้งแต่แม่น้ำเจ้าพระยาในโซนที่เข้ากรุงเทพโซนแรก ถ้าถามผม 1 ถึง 10 อาจจะอยู่ในแม่น้ำทั้งหมดคือตั้งแต่แบ่งช่วงดีๆ อ่าน map ดีๆ อ่านแผนที่ดีๆ เพราะจริงๆ แล้วเราโดนรู้จักว่าเป็นเวนิสตะวันออก เพราะฉะนั้นถ้าถามผมนี่ อาจจะถ่ายตั้งต้นตั้งแต่แม่น้ำเจ้าพระยาในโซนของกรุงเทพมหานคร โซนแรกแล้วค่อยลงคำนวณดูว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไรตรงไหนบ้าง เพราะว่าจริงๆ แล้วถ้าตั้งต้นเลขก็เลยจากปทุมเข้ามาไซ้ไหมเนี่ยมันก็จะมิดั้งแต่พื้นที่เกษตรกรรมไซ้ไหมครับ คราวนี้พอเรามาเสร็จปุ๊บมันก็จะไปพกววิถีชีวิตก็คือบ้านเรือนที่อยู่ข้างๆ นะครับ และพอเข้ามาในเมืองมันก็จะเริ่มเปลี่ยนแล้ว มันก็จะไปตั้งแต่สถานที่ท่องเที่ยว สถานที่ราชการ สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และถึงแม้กระทั่งว่าคนกรุงเทพฯ ยังไม่รู้เลขด้วยซ้ำว่าเรามีป่าชายเลนของเราเหมือนกันถูกไหมครับเราก็มีป่าชายเลนด้วยตรงก่อนออก ตรงพวกสะพานที่ตรงนั้นนะครับจนไปถึงปากอ่าว ถ้าถามผมๆ ว่าตรงนี้จะถ่ายทอดกรุงเทพฯ ในความเป็นเมืองเวนิสได้ดีที่สุด 10 ภาพนี้เป็นสองฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา ถ้าถามว่าเป็นมุมเป็นยังไง มุมอาจต้อง pan ไปจากเรือ ไซ้ ก็คือเราถ่ายมุม เราถ่ายจากเรือออกไป ไซ้ครับ ก็คืออย่างที่ยกถ้าสมมติมันก็ผ่านหลายที่แม้กระทั่งว่าวัดพระแก้วเออ อะไรเออเนี่ย คือเราสามารถไซ้ 10 รูปเนี่ยแทนไปตั้งแต่สภาพความเป็นอยู่ ศิลปวัฒนธรรมถูกไหมครับประวัติศาสตร์ความเป็นมา ระบบนิเวศวิทยา จนไปหลุดตรงปลายแม่น้ำก็คือพุดง่าๆ ว่าเนี่ยกรุงเทพฯ เจ้าพระยาเป็นทุกอย่าง ไซ้ น่าจะเป็นมุมประมาณนั้นมากกว่าทั้ง 10 ใบจริงๆ มันก็อาจจะมีหมดนั่นแหละครับ อย่างสมมุติว่าเราผ่านเราเห็นว่าเริ่มมีคนปลูกผักบุ้งไซ้ไหมครับหรือแม้กระทั่งว่าเลี้ยงปลาในกระชัง คนทอดแห มันเหมือนกับอยู่ไกลๆ ยังมีกลิ่นไอแบบเก่าๆ อยู่ พอมาในเมืองปุ๊บเราอาจจะถ่ายอีกสักใบหนึ่ง อาจจะเป็นคนที่ดินเนอร์อยู่บนเรือสำราญริมแม่น้ำเจ้าพระยาหรรๆ ข้างหลังเป็นโรงแรมใหญ่ๆ แต่ทั้งๆ ที่เราอยู่บนแม่น้ำสายเดียวกันเนี่ยนะครับ แม้กระทั่งว่าแบบผ่านไปทีหนึ่งมีตึกสวยมาก อีกอันหนึ่งเป็นวัดพระแก้ว ถูกไหมครับ สะพานข้ามแม่น้ำอะไรเออะเยอะเต็มไปหมด ถ้าถามผมว่า 10 ใบเนี่ยไม่พอหรอก เอาเข้าจริงๆ เพียงแค่แบบชีวิตเราเรียก โลพี แพริเอล คือคนที่อยู่ริมแม่น้ำเนี่ยตั้งแต่ต้นสายไปจนถึงปลายสายเนี่ยนะครับ มันบอกให้เห็นถึงความว่าแม่น้ำสายเดียวกันช่วงสั้นๆ จากปทุมธานีนี่ลากยาวไปจนถึงต้องบอกว่าสมุทรปราการด้วยนะครับ สันนิษฐานแต่ความแตกต่างมันเยอะเหลือเกิน ถ้าถามผมกรุงเทพฯ คุณวิ่งไปบนถนนคุณยังต้องเลือกเส้น เพียงแค่แม่น้ำมันได้ทุกอย่าง ผมว่าจะเวิร์คสุดแล้ว ดันกับจบก็คือพุดง่าๆ ก็คือว่าอาจจะจบเหมือนเดิมก็ได้เนะ เพราะมันยังห่างเมืองเข้าไปทุกที ไอ้ตอนที่มันวิ่งไปแล้วมันขยายออกไป ขยายความหลากหลายว่าชีวิตในเมืองมันอยู่อย่างไร ไปจนจบปุ๊บอาจจะมีแค่เด็กคนหนึ่งกำลังขึ้นตกปลาอยู่ก็ได้ ตอนเริ่มต้นก็อาจจะมียุคนึงคนหนึ่งกำลังเก็บผักบุ้งอยู่ก็ได้ แต่

คือระหว่างเด็กกับคุณลุงคนนี้กรุงเทพฯ เก็บอะไรไว้เยอะมากบนแม่น้ำแค่สายเดียว ใช้ครึ่งเวลาผมรับโจทย์ลูกค้ามาผมก็จำเป็นต้องมานั่งตีโจทย์นิดหน่อยว่าแบบควรจะต้องทำยังไง แบบไหน อะไรอย่างนี้ครับ ควรจะต้องสื่อสารไปในแนวทางใดบ้างอย่างนี้...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...จริงๆ แล้วไม่เคยไปถ่ายนะครับ แต่ถ้าแนวคิดนี้ที่อยากไปถ่าย คือความเป็นคนนาคม ตั้งแต่การสัญจรจากอากาศ จากน้ำ บนบก และเรือ และสิ่งสำคัญที่แสดงความเป็นอัตลักษณ์ของกรุงเทพฯ

ภาพ 1 วัดพระแก้ว ผมคงจะไปถ่ายภาพสถาปัตยกรรมกับจิตรกรรมฝาผนัง ซึ่งอีกหน่อยมันคงจะทุดโทรมไป เราคงจะหาชุกยาก อยากได้มุมสูงที่สุด เพราะมันจะเก็บโครงสร้างของวัดได้ทั้งหมด ในภาพรวม ส่วนเวลาของการถ่ายภาพนั้นคงต้องขอลูกก่อน เพื่อดูทิศทางของแสง โดยปกติเลยถ่ายภาพช่วงเช้าจะดีที่สุด เพราะหน้าบันทุกวัดที่สร้างจะหันหน้าไปทางทิศตะวันออก ฉะนั้นมันเป็นกฎเลยว่าถ่ายวัดนี้จะต้องถ่ายช่วงเช้าจึงจะสวย แต่ก็ไม่แน่นอนเหมือนกัน ต้องไปดูสถานที่เสียก่อนจึงจะบอกได้ว่าใช้มุมไหนในการถ่ายภาพ แต่ถ้าใจจริงแล้วคือถ่ายภาพมุมสูงเพื่อให้เห็นภาพรวมของวัดพระแก้วนี้แหละ

ภาพ 2 แม่น้ำเจ้าพระยา เพราะมันเป็นสายเลือดของกรุงเทพฯ ผมต้องการภาพที่มันไหลเฉียดและมีโครงสร้างของสะพานพุทธอยู่ในภาพเดียวกัน ด้วยโครงสร้างต่างๆ ด้วยองค์ประกอบภาพมันน่าจะลงตัวของมันอยู่ โดยมีแม่น้ำเจ้าพระยาเป็นประธาน และสะพานพุทธเป็นรองประธาน เพราะสะพานพุทธมันบ่งบอกความเป็นกรุงเทพฯ อย่างชัดเจน โดยมุมที่ต้องการถ่ายคือ มุมสูงจากเครื่องบินจะยิ่งดีมาก ช่วงเวลาการถ่ายภาพ ก็มี 2 เวลา คือไม่ช่วงเช้าก็ช่วงเย็นเพราะไม่แน่ใจว่า 2 ช่วงนี้ช่วงไหนจะสวยกว่ากัน

ภาพ 3 ถนนที่มันมีรถติดเยอะๆ มุมมองคือบริเวณสี่แยกที่มันจุกจุก ภาพนี้มันจะเป็นประวัติศาสตร์ได้ว่าในช่วงเวลาหนึ่ง โดยภาพดังกล่าวจะถ่ายจากมุมสูงจากตึกตรงไหนก็ได้ที่สามารถถ่ายภาพลงมาได้

ภาพ 4 รถไฟฟ้าใต้ดิน อยากได้ความเจริญของกรุงเทพฯ มุมมองรถไฟฟ้าบริเวณสยามซึ่งมันจะบ่งบอกความเจริญของกรุงเทพฯ ได้ โดยผมต้องการถ่ายทอดความวุ่นวายของคนที่มีคนเดินเข้าเดินออกอยู่ในสถานี มีรถใต้ดินอยู่ในภาพให้มันมีหลายมุขม้วนที่อยู่ในภาพ มีคนที่ซัดบ้าง เคลื่อนไหวบ้าง

ภาพ 5 ตึกกรมบ้านช่องที่สวยงาม ที่ถ่ายจากมุมสูงบนตึกของอีกตึกลงมาให้เห็นความลดหลั่นของบ้านเรือน

ภาพ 6 ตึกเก่า จะถ่ายร่วมกับวิถีชีวิตของคนที่นี่ อาจจะใช้มุมธรรมดา ซึ่งบ่งบอกถึงความเป็นอยู่ ที่รักษาวิถีชีวิตไว้ได้อย่างไร

ภาพ 7 ตลาด แนวคิดคือเป็นเรื่องของธุรกิจการค้าของคนกรุงเทพฯ เน้นความวุ่นวาย เน้นเรื่องราวมากกว่าเรื่องของแสงเช่น สำเพ็ง โบ๊เบ๊

ภาพ 8 เรือ ที่สัญจรในคลองแสนแสบ แนวคิดของภาพ ผมอยากถ่ายมุมสูงจากบนสะพานให้เห็นเรือวิ่งไป หรือวิ่งไปหรือวิ่งมาก็ได้ ผมเคยไปถ่ายมาครั้งหนึ่งทำสำเพ็ง คล้ายๆ สลัม น่าเศร้า แต่มีเรือสัญจรไปมา มันจะถ่ายทอดเรื่องราวให้เห็นทั้งความเจริญ ตั้งแต่ความทันสมัยของรถไฟฟ้าจนถึงเรือเลย

ภาพ 9 ภาพคน เช่น แม่ค้าริมทาง หรือคนอาศัยอยู่ใต้สะพานลอย แนวคิดภาพจะออกมาในลักษณะการเปรียบเทียบ เช่น เดินบนถนน เ็นรถ หัวของพระพุทธรูป กับรถที่สวนขวามือวิ่งผ่านไป แต่ประธานก็คือคนยากจนที่อาศัยอยู่ในความเจริญของเมืองหลวง

ภาพ 10 สนามบินดอนเมือง แนวคิดถ่ายให้เห็นทั้งคนที่สัญจรและเครื่องบินอยู่ในภาพเดียวกัน เราจะเห็นว่าคนเดินอยู่ตลอดเวลาและมีเครื่องบินเป็น background ที่เป็นเครื่องบินอยู่ด้านหลัง เวลาเราอยู่ในห้องโดยสารเราจะเห็นเสมอเลขว่าจะมีคนจะเดินอยู่ และมีเครื่องบินอยู่ข้างหลัง มุมนี้นะเราเห็นกันบ่อยๆ แต่ไม่ได้ถ่ายกันสักที เราจะสังเกตว่าขาเข้าเราก็เห็นคนเดินเข้าไป หรือขาออกเราก็จะเห็นคนเดินออกมา โดยมีเครื่องบินจอดอยู่ ประธานคือคนกับสถานที่ และเครื่องบินคือรองประธานที่บอกเรื่องราว โดยใช้เลนส์ไวด์ แต่จะบอกไม่ได้ว่าแสงจะสวยช่วงเวลาไหน ต้องไปสำรวจพื้นที่จริงเสียก่อน...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จำนกร สุขธรรม

“...ผมชอบถ่ายภาพเปลี่ยนแปลงเพราะว่าเวลาผมไปธรรมชาติเนี่ยผมจะไปเกือบทุกฤดู เช่น ผมชอบจะไปฤดูฝน ผมก็จะดูว่าฤดูฝนที่นี้เป็นอย่างนี้เนาะ หนาวเป็นอย่างนี้ใช่ไหม ที่นี้จึงกลับมาที่โจทย์ที่กรุงเทพฯ เนี่ย ก็คืออันแรกผมชอบการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ เช่นว่า เข้ากับเย็น หน้าฝนกับหน้าร้อน หรือไม่กี่ช่วงบรรยากาศใดๆ กับช่วงที่มันมีมลพิษอะไรอย่างเนี่ย ที่นี้ผมก็จะมองว่าอันนี้ก็คือแนวคิดอันหนึ่ง กับอีกอันหนึ่งผมมองว่าเอ๊ะ กรุงเทพฯ เนี่ย พอพูดถึงกรุงเทพฯ แล้วผมคิดถึงอะไร ผมมาคิดถึงว่ากรุงเทพฯ นี่ เป็นศูนย์กลางของหลายๆ อย่าง คือกรุงเทพมหานคร เนี่ยคือศูนย์กลางศิลปกรรม พวกโบสถ์ วัด วังอะไรอย่างเนี่ย วัดพระแก้วเนี่ยก็เป็นศูนย์กลางของตึก รามบ้านช่อง ศูนย์กลางธุรกิจ ศูนย์กลางการค้า และที่ที่เหลือก็คือประชากรอยู่เยอะ ที่นี้พอผมเอา 2 concept นี้มารวมกันปุ๊บเนี่ย ผมก็คิดว่า ผมเลือกแค่ประมาณ 5 ที่พอ แต่ 5 ที่เนี่ยถ้าให้ถ่ายทีละจุดต้องใช้เวลานานจะเก็บภาพเป็นปีหรืออาจจะ 2-3 ปีเนาะ ที่นี้โจทย์ของเรื่องประมาณว่า สนามหลวง

ภาพ 1-2 จุดแรกเลยเนี่ยศูนย์กลางศิลปวัฒนธรรมเนี่ยผมเลือกสนามหลวง คือ อาจจะเป็นมุมสูง ตั้งเครน ขึ้นมาหรือว่าจะจะไปอยู่บนยอดตึกของแถวๆ โรงแรมรัตนโกสินทร์ หรือไม่ก็โรงแรมที่มองไปถึงสนามหลวงแล้วก็ถ่ายวัดพระแก้วได้ อันนี้คือมุมแรกนะครับก็คือถ่าย landscape เป็นกว้างจากมุมสูงออกมา อาจจะใช้เทเลตัก 70-200 zoom ให้เห็นถึง 2 บรรยากาศ มุม เดียวแต่ 2 บรรยากาศ คือบรรยากาศแรกเนี่ยถ่ายตอนฟ้าใสๆ แดดสักประมาณอย่างนี้ โทนสีอุ่นๆ เห็นสนามหลวงเขียวๆ แล้วก็เห็นวัดพระแก้ว อาจจะถึงวัดโพธิ์อะไรอย่างนี้ อันนี้คือมองแบบ บรรยากาศสวยๆ ใสๆ ธรรมดาอีกบรรยากาศหนึ่งคือช่วงที่สนามหลวงหรือว่ากรุงเทพฯ นี่มีงาน อย่างช่วงนี้ ที่มีงานพระเมรุมาศ หรือช่วงที่มีประเพณี งานอะไรที่ว่าของงานที่จัดที่สนามหลวงเนี่ย ก็คือการเปรียบเทียบ 2 บรรยากาศๆ หนึ่งคือแบบสนามหลวงโล่งๆ กับอีกอันของงานที่จัดที่ สนามหลวงเนี่ย คือเป็นการเปรียบเทียบ 2 บรรยากาศๆ หนึ่งคือบรรยากาศแบบสนามหลวงคน โล่งๆ กับอีกอันหนึ่งสนามหลวงกับที่ว่าประชาชนเยอะแยะและกิจกรรมตามท้องสนามหลวง นี่ก็ เียบ 2 เวลาอันนี้คืออันแรก นี่คือ 2 ภาพแล้ว ที่แรกคือสนามหลวงแต่ทำให้เห็นพระบรมมหาราชวัง เป็นแบ็คกราวด์ไป

ภาพ 3-4 ถัดไปก็จะเป็นศูนย์กลางของตึกกรมบ้านช่องเนี่ย ผมมองว่า น่าจะขึ้นไป หยกเลย อาจจะเป็บบอยกแล้วก็อาจจะเป็เลนส์ fish eyes หรือเลนส์ 16 มิลถ่ายเห็นสภาพทาง ค่วนตึกแน่นๆ แต่ว่าเลือกวันที่อากาศดีๆ แบบอย่างวันนี้เนี่ยผมว่าไม่ ดี วันดีๆ คือ ถ้ากรุงเทพฯ เนี่ย เท่าที่ผมเคยเข้าไปบ่อยครั้งจะเห็นฟ้าใสๆ สีน้ำเงินแล้วมีเมฆ แต่ว่าเมื่ออาทิตย์ที่แล้วรู้สึกว่าจะเป็น วันที่ 19 มั้งผมเข้าไปที่ไปสัมมนา โอ วันนั้นใสมากเหมือนอยู่แถวทะเลตรังเลยนะ คือแบบฟ้าใส มาก ผมก็คิดว่าเนี่ย วันอย่างนี้ไว้ 1 เฟรมกลางวันแบบฟ้าใสๆ คือให้เห็นว่าบรรยากาศกรุงเทพฯ ที่ มันไม่มีมลพิษเนี่ยเป็นอย่างนี้ กับอีกวันขอเป็นวันที่แบบว่าอากาศแบบขมุกขมัว แล้วแบบมีฝุ่นควัน ถ่ายสักประมาณเกือบเที่ยงนะ ให้มันเห็นแบบเป็นเขาเรียกว่ามลพิษ เหมือนกับเมืองในมลพิษนะ แต่ มุมเดียวกันนะแล้วก็เทียบกันเป็น 2 บรรยากาศ

ภาพ 5-6 ถัดไปก็เป็ศูนย์กลางทางคมนาคม ผมว่ามันน่าจะเป็นสะพานวงแหวน อุตสาหกรรม ก็คือมีอยู่มุมหนึ่งมันจะเห็นแม่น้ำเจ้าพระยาค้วยแล้วก็เห็นถนนทางค่วนด้วย ที่นี้มุมนี้ เนี่ยมันจะเป็นการ โชว์ว่าการคมนาคมกรุงเทพฯ เนี่ย นอกจากทางน้ำแม่น้ำเจ้าพระยาแล้วยังมี สะพานวงหวงวงแหวนด้วยเนี่ย อันนี้เราจะถ่ายช่วงนี้ ปีนีหรือถ้าก่อนหน้านี้ได้ก็คือนะตอนช่วงที่ สะพานสร้างใหม่ๆ แล้วก็เห็นทั้งสภาพรถฯ ราชวัทไขว้วิ่งไปมา แล้วก็อีกสัก 10 ปีหรือ 20 ปีถ่าย ใหม่แต่มุมเดิมแล้วเอามาเทียบกันว่า ความเจริญของเมืองของตึกอะไรพวกเนี่ย ในมุมเดิมเนี่ยมัน เปลี่ยนไปยังงั อันนี้ก็จะดูว่าช่วงเวลาที่ผ่านมาเนี่ยธรรมชาติเปลี่ยนไปอย่างไร

ภาพ 7- 8 ถัดไปผมว่ากรุงเทพฯ นี่ศูนย์กลางการค้า แต่ว่าตัวแทนศูนย์กลางการค้า ผมมองหลายที่ แต่ผมว่ามันจะมีอยู่มุมหนึ่งของเขาวราชฯ เนี่ยสามารถขึ้นตึกได้แล้วมันจะมองเห็น ถนนเขาวราชและก็จะ มี 2 ข้างจะเป็นห้างทองเป็นอะไรเยอะแยะ ทีนี้เราก็ก่ายกลางวันที่หนึ่งตอนที่ รถรายังข่วักไขว้แล้วก็เห็นตึกเยอะแยะเลยกับอีกทีไปถ่ายตอนโพล้เพล้กลางคืน คือเหมือนกับ ว่าเขาวราชนี้ ทั้งกลางวันกลางคืนไม่เคยหลับอะไรแบบเนี้ยก็จะได้อีก 2 อารมณ์ ครับมุมสูงมุม เดียวกันคือทุกซอกเนี้ยมุมเดียวกันหมดแต่ต้องการจะให้เห็นภาพเนี้ยเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของ เวลา ของธรรมชาติ หรือของสภาพบรรยากาศสภาพมลภาวะที่มันเปลี่ยนไป

ภาพ 9-10 แล้วก็มุมสุดท้ายเนี้ยคือ เนื่องจากกรุงเทพฯ เนี่ย มันเป็นเมืองที่มี ประชากร หนาแน่นแล้วก็ผมมองว่าพื้นที่สีเขียวมันไม่เยอะ ทีนี้แม้ว่ามันจะมีสวนสาธารณะหลายแห่งเลยแต่ ว่าผมมองว่ามันมีมุมที่มองมุมสูงมาแล้วเห็นพื้นที่สีเขียวเล็กๆ อยู่ท่ามกลางเมืองล้อมใหญ่ๆ เนี้ยต้อง สวนลุมพินีเลย คือถ่ายมุมสูงมาเห็นอนุสาวรีย์ ร.6 และก็พื้นที่สีเขียวจะเป็นคล้ายๆ หัวใจอยู่ตรง กลางและที่เหลือนั้นจะล้อมรอบด้วยตึกสูงคอนโดมันสูงมากเลยผมว่ามุมนี้สวย คือถ่ายว่าพื้นที่ ธรรมชาติเนี้ย มันก็ควรจะ ต้องมีในสัดส่วนที่พอเหมาะกับความหนาแน่นและคนกรุงเทพฯ อันนี้คือ มุมหนึ่งในช่วงวันปกติที่ว่าถนนหนทาง เขาเรียกถ่ายในวันปกติวันจันทร์ถึงวันศุกร์เนี้ยครับ คนมา ใช้สวนสาธารณะน้อยๆ แต่ว่ารถบนถนนกับประชาชนอยู่บนตึกอยู่บนถนนเยอะแยะ กับอีกมุมหนึ่ง มุมเดียวกันแต่เป็นช่วงที่ว่าวันเสาร์อาทิตย์ที่คนมาใช้สวนลุมเยอะๆ แล้วก็รถบนถนนน้อยหน่อย ช่วงเช้าๆ ก็จะเห็นว่าสภาพคนกรุงเทพฯ เนี่ยในช่วงวันธรรมดา กับในวันพักผ่อนเนี้ยมันก็เป็นอีก อารมณ์หนึ่ง แต่ว่าหลักๆ เนี้ยคือต้องการมุมสูงๆ น้อยเพราะว่าโจทย์ที่ผมชอบคือ landscape ก็จะ เห็นความกว้าง และก็ที่เลือกถ่าย 2 เวลาเนี้ยเหตุผลเพราะว่าต้องการให้เห็นความต่างว่า เพราะเวลา จริงๆ ที่ถ่ายธรรมชาติเนี้ยเวลาที่มันเปลี่ยนไปกับช่วงฤดูที่มันเปลี่ยนไปเนี้ย อารมณ์ภาพมันจะ เปลี่ยนแล้วก็เลยเป็นเหตุผลว่าทำไมต้องเป็นมุมสูงๆ ก็คือต้องการความเป็น landscape และทำไมถึง ต้องเป็น 2 เวลาคือให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของมุมเดิมแต่เป็น 2 บรรยากาศ...” (จามิกร สุขทรากรม, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...ถ้าถ่ายกรุงเทพฯ แล้วถ่าย 10 รูปใช้ไหม โดยภาพรวมของกรุงเทพฯ หนึ่งมีครบ ทุกศาสนา สองเห็นเส้นเลือดใหญ่ เห็นการคมนาคม เห็นเมืองมุมสูง เห็นการเคลื่อนไหวของผู้คน กับความทันสมัยที่หน้าพารากอน ก็น่าจะครบถ้วนแล้วเห็นความเก่าแก่ของผู้คนในบ้านบาตรที่สืบ ทอดชีวิตช่างสิบหมู่มา

ภาพ 1 พระบรมมหาราชวัง จากมุมสูงกดถ่ายลงมา ถ่ายเป็น shot ทไวไลท์เขาเปิดไฟ ถ่ายมุมสูง

ภาพ 2 วัดโพธิ์ หน้าพระศรีพระนอน จากมุมหน้าประตู พระพักตร์ คือเราถ่ายมาบ่อยแล้ว ผมชอบครับ

ภาพ 3 วัดเบญจมบพิตร มันมีกรอบชั้นประตูอยู่ และก็มีโบสถ์ มีกรอบโค้งๆ ช่วงเช้ารับสวยมาก

ภาพ 4 บ้านบาตร เขาทำบาตรพระนะ แลวนั้นแหละครับเกาะรัตนโกสินทร์ แถวเสาชิงช้าอะไรแถวนั้นแหละครับ เขากำลังครอบทำบาตร เขาเอาค้อนตีเหล็กกลมๆ แสงไม่ต้องครับเอา filling ทึมๆ ทึบๆ มีแสงจากเตาที่เขาเอาเหล็กไปฝัง

ภาพ 5 ถ่ายกรุงเทพฯ มุมสูง จากตึกใบหยกช่วงเย็น ทไวไลท์ ที่มันเห็นทางด่วน และก็เห็นตึกสูงๆ มันให้เห็นมหานคร ความวุ่นวาย เห็นความศิวิไลซ์

ภาพ 6 วัดอรุณ มุมจากตรงข้าม ถ่ายเข้าเย็นก็ได้ครับ ผมอยากได้แสง อยากได้เจดีย์ แล้วก็แม่น้ำเจ้าพระยา ต้องถ่ายเย็นเพื่อให้แสงมัน ทไวไลท์จะได้สวยง่ายๆ รอเปิดไฟครับ ฉากหน้าผมอยากได้แม่น้ำ

ภาพ 7 ภูมิจีน มันเป็นเก่าๆ นะ มันเทดี ถ่ายสถาปัตยกรรม มันดูเก่าๆ โบราณๆ ซึ่งให้ความรู้สึกสวยดีที่นั่น ภายนอกครับภายนอก ถ่ายจากภายนอกดูเทดีช่วงเช้าก็ได้เย็นก็ได้ครับ มันสวย

ภาพ 8 แม่น้ำเจ้าพระยา ถ่ายจากบนยอดสะพานภูมิพลนะ สะพานวงแหวนอุตสาหกรรมนะ จากเสาบันไดทุกชั้นแหละ เสาที่มันเป็นตัว Y กลับหัว ถ่ายจากข้างบนและเห็นสะพานแล้วก็เห็นแม่น้ำเจ้าพระยาอยู่ด้านล่างเห็นทุกชั้นเลยถ่ายพาโนรามา แต่ต้องปีนขึ้นไปมันมีบันไดในท่อนะ ปีนขึ้นไปจนสุดเลย ฉากเย็นครับทไวไลท์ ผมชอบเข้าเย็น กรุงเทพฯ ถ่ายเย็นสวย

ภาพ 9 วิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ จะต้องถ่ายแถวตลาดสำเพ็งก็ไม่สวย เขาวราชก็ไม่ใช่ชอบ อะไรที่มันหลากหลาย ถ่ายนี้ดีกว่าสยามนะ ถ่ายทอดความทันสมัยของเมืองถ่ายตึกสยามแล้วเห็นคนเดินไหวๆ หน้าพารากอนนะ แล้วมีคนเดินไหวๆ เห็นตึกแล้วเห็นรถไฟฟ้าด้วย มีรถไฟฟ้าอยู่ในฉากหลัง มันต้องมีถึงจะสมบูรณ์

ภาพ 10 อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ เห็นมันเป็นแหลมๆ อยู่ศูนย์กลาง เย็นเหมือนเดิม ถ่ายให้เห็นโค้งรถไฟฟ้า รถไฟฟ้ามาเห็นแล้วถ่ายสปีดต่ำๆ เห็นรถกำลังวิ่งรอบอนุสาวรีย์ ปัญหามันมีอยู่อย่างเดียวถ่ายอันนี้ ถ้าจะเอารถวิ่งรถไฟฟ้ามันจะไหวดังนั้นต้องเลือกเอาตอนถ่ายจริงๆ ว่าเราจะเอาอะไร ความจริงแล้วมันต้องได้ทั้งคู่เพราะมันเป็นเรื่องของคอนาม เรื่องของความเป็นศูนย์กลางของการคมนาคมปัจจุบัน..." (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...กรุงเทพมหานครจะเน้นความเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์รวมสิ่งต่างๆ ได้แก่
สำคัญทางประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม ประเพณี แม่น้ำสายหลัก ความทันสมัยและวิถีชีวิต

ภาพ 1 แม่น้ำเจ้าพระยา คล้ายๆ กับรูปนี้ เพราะมันได้เห็นสองฝั่งเจ้าพระยา เห็นทั้ง
ส่วนที่เป็นวัดวาอารามอะไรต่างๆ สองฝั่ง มันก็สามารถนำเสนอถึงเรื่องของความเป็นกรุงเทพฯ ได้
ถ้ามีได้จะคืออย่างวัดอรุณฯ อย่างนี้ มันสามารถบอกได้เลย วัดโพธิ์ วัดพระแก้วอะไรอย่างนี้ รู้ได้เลย
ว่านี่คือกรุงเทพฯ แล้วๆ มันถือเป็นภาพเปิดได้เลย คือต้องมุมสูงอย่างเดียวถ้าภาพในลักษณะนี้ มัน
ถึงจะเห็นได้กว้างไกล คือมันมีช่วงเย็นๆ นั้นแหละช่วงเย็นไปถึงค่ำ ถ้าค่ำเราก็จะได้พบแสงไฟแสง
อะไรมา แต่เย็นๆ ก็จะได้แสงเหลืองๆ ซึ่งเย็นๆ นะจะมีเรื่องอย่างในภาพเนี่ย ช่วงเย็นๆ จะมีเรื่อง
กันขวกไขว่ก็จะได้เรื่องราว ถ่ายกว้างๆ ก็ใช้ wide นิดหนึ่ง

ภาพ 2 ภาพที่สองนี่คงเป็นสถานที่ อันที่กรุงเทพฯ นี่คงหนีไม่พ้นหลักๆ ก็คือ วัด
พระแก้ว ที่จริงวัดพระแก้วเป็นวัดที่ค่อนข้างจะสวยงามมากทั้งในหมู่เจดีย์ทอง มณฑป อะไรเนี่ย
ส่วนใหญ่ภาพเหล่านี้มันสามารถสื่อด้วยตัวของมันเองเลยคือความสวยงามความตระการตาซึ่ง
แม้แต่คนทั่วโลกก็ยังอยากจะมาดู อยากจะมาเห็น ในมุมถ่ายถ้าคิดว่าถ่ายเป็นมุมกว้างสักนิดนะให้
เห็นทั้งเจดีย์สีทองทั้งมณฑปอะไรเนี่ย 2-3 องค์เนี่ยเพราะเคยถ่าย ที่ผมเคยถ่ายมาเป็นภาพที่ค่อนข้าง
จะสวยงามมาก มันจะมีสีมีลวดลายมีอะไรต่ออะไรอยู่ในภาพมุมปกตินี้ครับ ส่วนใหญ่ถ้าเป็นมุมนี้
ต้องใช้ช่วงบ่ายๆ สัก 3 โมง 4 โมง สภาพแสงมันจะมาข้างๆ ซ้ายมือเรา ถ้าเกิดเช้าเนี่ยมันค่อนข้างจะ
ย้อนแสง ใช้เลนส์ wide มากๆ เลย

ภาพ 3-4 ก็คงต้องเน้นวิถีชีวิตคนกรุงเทพฯ อาจจะเป็นย่านมันมีย่านปากคลองตลาด
แล้วก็ย่านสถานีรถไฟ คือคล้ายๆ คนกรุงเทพฯ เนี่ยมันจะมี 2 ลักษณะคือการใช้ชีวิตแบบแบบคน
ชั้นกลางก็จะเป็นพวกการสัญจรไปมาเข้ามาเช้าๆ เย็นๆ นี่ สีสนของพวกดอกไม้ของอะไรต่างๆ
ขึ้นมาขายเนี่ยเยอะมาก มีคนซื้อคนขาย มีเยอะเยอะมากมาย ผมเคยไปเดินถ่ายแล้วถ่ายได้เรื่อยๆ นะ
ไม่เบื่อ ส่วนใหญ่ก็จะเน้นแสงไม่เช้าๆ ก็เย็นๆ ส่วนใหญ่เย็นๆ นะจะคึกคักกว่าถึงใกล้ๆ พลบค่ำนะ
พอใกล้ๆ พลบค่ำจะมีแสงไฟเข้ามา จะมีขายพวกดอกไม้ ผลไม้ คืออันนี้ใช้ได้ คือจะ zoom นะ คือ
บางมุมอาจจะกว้าง บางมุมอาจจะเจาะ เฉพาะร้านกับคนขายคนซื้อนิดหน่อย คือผมเคยไปสยามนะ
นะทั้งเคยเดินทาง ทั้งเคยไปถ่ายรูปในช่วงเช้าๆ หรือว่าเย็นๆ นี่จะสนุกมากเลย คนมาเปลี่ยนรถ
กันนะ ปุ๊บปั๊บๆ คนก็จะแต่งตัวกันหลายลักษณะ ทั้งทันสมัย ทั้งล่อตาล่อใจ มันมีหลายรูปแบบมาก
เลย และก็พอดีเดี๋ยวนี้เขาไฮดรอะโรสยามพารากอนนะ เมื่อก่อนมันเป็นอะไรนะ โรงแรมอินเตอร์
มันจะสวยๆ หน่อย เดี๋ยวนี้เขาเรือไปแล้วถ่ายไปมันจะเห็นตรงนั้นนะ เดี๋ยวนี้มันเป็นสยามพารากอน
ไปแล้ว ก็ลักษณะคนที่ให้บริการนะ คิครดด้วยถ่าย wide นิดหนึ่งให้เห็นคนเยอะๆ คืออยากให้ชัด

หมด เพราะถ้าไหวเนี่ยมันจะ สถานที่มันไม่ได้สวยเท่าไรอยู่แล้ว ถ้าเกิดไหวเนี่ยมันจะคล้ายๆ อนุสาวรีย์ถ้าพอไหวมันจะเห็นสถานที่ นี่เราเน้นหน้าตาผู้คน กริยาที่เขาเร่งรีบคนกรุงเทพฯ

ภาพ 5 เป็นแหล่งๆ ทองเที่ยว ที่จริงแหล่งท่องเที่ยวเนี่ยมันถ่ายได้หลายลักษณะ อย่างเช่นเพราะกรุงเทพฯ เนี่ยมันมีแหล่งท่องเที่ยวที่ค่อนข้างจะดังๆ อยู่เยอะคนชอบไปเที่ยวกัน อย่างวัดวาอารามนี่ก็อย่างหนึ่งหรือสถานที่ๆ เขาไปอะไรละ แหล่งท่องเที่ยวเดี๋ยวก่อนนะ แหล่งพักผ่อน ธรรมชาติก็มีสวนลุมฯ เนี่ยมันมีอ่างน้ำ ลักษณะเป็นสวน มีคนพักผ่อน มีคนวิ่งจ็อกกิ้งอะไรอย่างนี้ ใช้ได้ทั้ง 2 อันเจาะก็ได้ เจาะที่เป็น location ธรรมชาติ มีหญ้ามีต้นไม้ มีคนออกกำลังกาย ส่วนใหญ่เช้าๆ กับเย็นๆ เช้าก็มีเย็นก็มี และถ้าเป็นมุม wide อีกอันก็คือมุมที่มีหนองน้ำ มีบึงนะนะ แล้วข้างหลังก็จะเป็นตึกเป็นอะไรเยอะๆ ก็จะมีคนขี่เรือถีบอะไรอยู่เต็ม

ภาพ 6 แหล่งช้อปปิ้ง แหล่งอาหาร แหล่งกินอะไรอย่างนี้ มันก็จะมีร้านนั่งกิน อาจจะมีริมแม่น้ำ ร้านนั่งกินริมแม่น้ำหรือย่านถนนข้าวสารคืออันนี้ก็เป็นแหล่งรวมของกิน ของอะไร หลายอย่างเหมือนกัน แต่ที่แน่ๆ มันสามารถบอกสถานที่บอกเป็นความเป็นกรุงเทพฯ ได้ค่อนข้างจะดี เทเลก็จะได้เหมือนกันก็เจาะคนเป็นกลุ่มๆ โดยเฉพาะถ้าเป็นข้าวสารเนี่ยมันจะมีพวกฝรั่ง พวกอะไรอยู่เยอะ ถ้าเป็นเลนส์มุมกว้างก็ คือเดี๋ยวนี้นถนนข้าวสารเขาไม่ค่อย รู้สึกเขาไม่ให้รถวิ่งเข้าไปแล้วมันจะนำถ่ายรูปมากยิ่งขึ้น สองข้างมันก็จะกลายเป็นป้ายเป็นร้านรวงอะไร ถ้าเป็นถ่าย wide สองข้างเนี่ยก็ถ่ายเย็นๆ สะ และพอเย็นๆ ก็จะมีแสงสีมีอะไร ป้ายไฟป้ายอะไรก็จะเยอะแยะ ร้านอาหาร ร้านอะไรนี่ เพราะเดี๋ยวนี้นี่ที่แน่ๆ คือเขาไม่ให้รถเข้าไปแล้วแหละ เมื่อก่อนนี่รถยังเข้าไปแล้วพอถ่ายก็จะติดๆ รถ เดี๋ยวนี้นี่ไม่รู้ทำจุดทำอะไรอยู่เสร็จหรือยังไม่รู้ว

ภาพ 7 ก็ถ่ายพวกสถานที่ๆ เป็นสถาปัตยกรรมของ ส่วนใหญ่มันจะเป็นพวกวัดนะนะ อย่างเช่น วัดอรุณฯ หรือว่าวัดโพธิ์ วัดอรุณฯ นี่ก็จะถ่ายได้ 2 ลักษณะก็คือ เข้าไปถ่ายใกล้ๆ เลย ถ่าย wide หน่อยหรือถ่ายตอนเย็นๆ ถ่ายผ่านแม่น้ำตอนเย็นพระอาทิตย์ตกตรงนั้นเขาก็จะเปิดไฟ เลนส์ wide ต้องถ่ายเช้าๆ หรือว่าบ่ายๆ ก็จะเลือกมุมเอาได้มันจะมีรายละเอียดเยอะอยู่เหมือนกัน พวกยักษ์ พวกเจดีย์ที่เข้าไปถ่ายใกล้ๆ ก็จะสวยไปอีกแบบ ทั้งภาพยักษ์ถือกระบอง ข้างหลังเป็นเจดีย์มีนักท่องเที่ยวเดินอะไรอย่างนี้ ถ้าเทเลผ่านแม่น้ำก็จะได้เงาสะท้อนมีเรือวิ่งไหวๆ ในแม่น้ำ ช่วงโพล้เพล้เปิดไฟ แสงจะแดงๆ เหลืองๆ แดงๆ เพราะมุมพระอาทิตย์ตกนะ ถ้ามีเรือก็จะได้เส้นของความเคลื่อนไหว เพราะส่วนใหญ่มันจะมีทุกที่แหละไปถ่ายที่ไรก็เจอ จะเอาไม่เอาเท่านั้นแหละ

ภาพ 8 ถ่ายตึกๆ กับ location สวยๆ เช่น แถวหน้าวัดพระแก้ว หรือแถววัดโพธิ์ฯ ข้างๆ มันจะมีเจดีย์ส่วนใหญ่มันจะอยู่นอกวัดจะเห็นเจดีย์และก็เล่นผ่านกำแพงวัดพระแก้วก็เหมือนกันมันจะมีหัวมุม ส่วนใหญ่ต้องใช้เลนส์ wide หน่อย ควรจะมีคนอยู่ ควรจะมี ถ้าทำได้ควรจะเป็นรับพวกนักท่องเที่ยวนะ รดตึกๆ บางทีรับพ่อค้าแม่ค้าก็ไม่ค่อยเข้า คนไทยก็ได้ส่วนใหญ่เนะ

ช่วงเช้าๆ หรือไม่กี่เย็นเลย แต่เย็นเลยนี้จะถ่ายลำบากนิดหนึ่งคือจริงๆ แล้วถ้าเป็นไปได้อยากถ่ายๆ ให้เขาเปิดไฟแล้วนะ แต่ที่นี้ว่าตู้ๆ ต้องจอดอยู่เฉยๆ เหนื่อยเอง ต้อง set สักนิดหนึ่งเพื่อให้ได้ back ground ที่เป็นเปิดไฟ เราก็จะมี ถ้าเคยไปแถวๆ หน้าศาลหลักเมืองนะ เขาจะมีตู้ๆ จอดตรงนั้นจริงๆ นะรับคนอยู่แถวนั้นจริงๆ เลย คั่นเคียวก็พอ สามารถสื่อได้

ภาพ 9 ร้านทองแถวเขาวราช ถ่ายคล้ายๆ กับเพราะความจริงนะแถวนั้นมันจะมีพวกป้ายของร้านทองห้อยๆ สวยมาก ถ่ายเย็นๆ เขาจะเปิดไฟ แล้วบรรยากาศก็จะมีรัวๆ ใสๆ สองข้างก็จะเป็นร้านทองเต็มไปหมดเลย จะมีป้ายไฟสวย ความจริงก็ไม่ wide มากหรอกประมาณที่ 50 มิลหรืออะไรนี้แหละ

ภาพ 10 อยากถ่ายว่า สนามหลวง คือช่วงที่เขามีเทศกาลว่า มันก็จะมีว่าแววน แล้วก็จะมีคนมาเล่นว่ากันเยอะแยะข้างหลัง background ก็จะเป็นวัดพระแก้ว เย็นๆ นั้นแหละ อันนั้นก็ค่อนข้างจะเป็นภาพที่ได้สีสันเยอะแยะคือ ว่ามันก็จะมีเรียง เขาจะมีแบบคล้ายๆ ว่าที่มาขายกันนะ แล้วก็ทำเป็นแผง ตั๊ดๆๆ แล้วมันก็จะมีทั้งจุฬา ทั้งปึกเป้าอะไรอยู่เยอะแยะ บรรยากาศคนเล่น น่าจะประมาณสัก 50 มิลก็คงจะโอเค. เพราะว่าถ่ายแบบ zoom นิดหนึ่งเพื่อจะดึงวัดพระแก้ว ฉากหลังเข้ามาหน่อย ส่วนใหญ่จะให้ชัดทั้งภาพซะ เพราะว่าถ้าเกิดจะถ่ายลักษณะนั้นก็ให้เหมือนกัน คือว่าต้องถ่ายเจาะเป็นคนกำลังแอคชั่น เด็กกำลังแอคชั่นอะไรอย่างนี้ ช่วงเย็นๆ บ่ายๆ ประมาณ 5 โมงเย็น แสงเฉียง...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...กรุงเทพมหานครจะเน้นที่สถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ที่ตัวเป็นอัตลักษณ์ที่ผู้คนทั่วไปรู้จักและยอมรับ และการใช้ชีวิตของคนในเมืองหลวงโดยเฉพาะในช่วงชั่วโมงด่วนที่มีความจอแจ รวมทั้งความทันสมัยของพาหนะที่ใช้สัญจรในกรุงเทพมหานคร

ภาพ 1 พระบรมมหาราชวัง ผมจะถ่ายด้วยมุมสายตาปกตินี้แหละครับแต่จะให้ครอบคลุมพื้นที่เยอะๆ จากเลนส์มุมกว้าง จากภายในกำแพงพระบรมมหาราชวังแล้วนะ เพราะจะเป็นการสื่อถึงประเทศไทยที่มีจุดศูนย์รวมคือพระมหากษัตริย์ ซึ่งมีมีรากฐานทางวัตถุ คือมีพระบรมมหาราชวังเป็นที่ประทับของพระมหากษัตริย์ ถ้าผมเลือกมุมได้ผมจะเลือกมุมพระที่นั่งจักรีมหาปราสาท ช่วงเวลาที่จะถ่ายคือช่วงประมาณบ่ายสาม เพราะแดดมันอ่อนลงและทิศทางแสงได้

ภาพ 2 วัดอรุณราชวราราม ในช่วงเช้าใช้เลนส์ไวคั่นนี้แหละครับ หาเรือที่ผ่านไปผ่านมาเป็นฉากหน้าอย่างเป็นธรรมชาติจะก็ถ่ายได้ ด้วยมุมมองระดับสายตาอีกเช่นกัน

ภาพ 3 วัดพระเชตุพลวิมลมังคลาราม เพราะวัดแห่งนี้เป็นที่รวมของสรรพวิทยาการเหมือนกับเป็นมหาวิทยาลัยเปิดแห่งแรก จะได้สื่อว่าประเทศนี้ก็มีวัฒนธรรมมีวิทยาการด้านการนวดมานานแล้ว ผมจะถ่ายภาพพระนอนจากด้านเท้าไปจนเห็นเศียร และให้เห็นนักท่องเที่ยวต่างชาติอยู่ในภาพด้วยเลนส์ไวด์ ภาพนี้สามารถถ่ายภาพช่วงเวลาใดก็ได้ทั้งวันที่เปิดพระอุโบสถให้คนเข้าไปสักการะพระนอน มุมมองก็ระดับสายตา

ภาพ 4 วัดสุทัศน์เทพวราราม สุคติดี ทัศนียภาพที่แปลกวามอง มองแค่สิ่งที่ดี ก็จะไปถ่ายภาพพระเณรกำลังทำวัตรเช้าหรือเย็นก็ได้ในพระอุโบสถเป็นการแสดงถึงศาสนาของเราโดยให้เห็นหน้าพระประธานเต็มองค์ จะเห็นเณรที่นั่งทำวัตรหรือปลงอาบัติกันเป็นฉากหน้า มุมมองการถ่ายภาพก็ในระดับสายตา

ภาพ 5 โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย ต้องการสื่อถึงการศึกษา ล้นเกล้ารัชกาลที่ 6 ท่านไม่ได้สร้างวัดประจำรัชกาล ท่านสร้างโรงเรียนแต่ให้มีรูปทรงเหมือนวัดที่นี้ในหอประชุมวชิราวุธหรือตึกในโรงเรียนวชิราวุธนี้จะเป็นตึกที่สวยงาม และก็สื่อให้เห็นถึงว่า ท่านมีวิสัยทัศน์อย่างไรในการบำรุงทางการศึกษาให้แก่เยาวชนของชาติ เพื่อให้ประเทศไทยมีความเจริญก้าวหน้า มุมมองที่จะถ่ายด้วยการใช้เลนส์มุมกว้าง จากหน้าโรงเรียนจากหอประชุมให้เห็นอนุสาวรีย์ของพระบาท สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จะถ่ายในช่วงเช้า จะมีคนหรือไม่มีในภาพก็ได้

ภาพ 6 รถไฟฟ้า จะถ่ายมุมต่ำจากบนถนนราชวิถีให้เห็นอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิกับรถไฟฟ้าที่เคลื่อนผ่านอยู่ด้านบน จะต้องมีคนและรถเคลื่อนไหวอยู่ในภาพด้วย จะสื่อให้เห็นถึงความเจริญทางคมนาคมในกรุงเทพฯ โดยใช้เลนส์ไวด์

ภาพ 7 สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม ถ่ายในมุมมองคล้ายๆ กับที่เคยถ่ายในช่วงแสงทไวไลท์ ด้วยเลนส์ไวด์ แต่จะหามุมมองใหม่ เพราะสะพานแห่งนี้มีความสวยงาม สื่อถึงความเจริญทางคมนาคม

ภาพ 8 ความจอแจในช่วงเช้าที่นักเรียนจะเข้าโรงเรียน สื่อถึงความยากลำบากในการอยู่ในเมืองหลวง จุดถ่ายภาพก็เป็นโรงเรียนใหญ่ๆ อะไรก็ได้ เช่น โรงเรียนเทพศิรินทร์ ถ่ายภาพด้วยเลนส์ไวด์ ต้องการแสงเงาๆ ในช่วงเช้า เรื่องราวที่ต้องการคือนักเรียนจะเข้าโรงเรียนและครูมาขึ้นรถรับอยู่ที่หน้าโรงเรียน และผู้ปกครองมาส่งที่ด้านนอก โดยจะถ่ายจากด้านนอกโรงเรียน อาจเป็นอีกฝั่งถนน

ภาพ 9 ความจอแจโดยขึ้นไปถ่ายมุมสูงที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ ที่มีรถติดเยอะๆ ประชานหลักคืออนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ สภาพจราจรต้องติดขัด ถ่ายตั้งแต่ช่วงเช้าประมาณ 8 โมงเช้า ด้วยเลนส์ไวด์

ภาพ 10 ภาพพระเดินบิณฑบาต อยู่แถวๆ วัดสุทัศน์จะมีชาวบ้านออกมาใส่บาตร เข้า เอาขันใส่ข้าวมาขึ้นรอใส่บาตรเห็นเยอะแยะ และควรจะเป็นวันเสาร์-อาทิตย์ เพราะจะไม่ได้เยอะ ต้องการแสงสีโทนอุ่นๆ หน่อย โดยใช้เลนส์ไวด์ ในมุมถ่ายภาพระดับสายตาปกติ ให้เห็นเรื่องราวคนใส่บาตร แสงดี องค์ประกอบภาพดี จะเป็นหนุ่มสาวเด็กหรือคนแก่ไม่เลือกได้ทั้งนั้น ไม่มีจ๊ากจาก อยากได้แบบธรรมชาติ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ 2555)

ธนศ งามสม

“...การนำเสนอภาพกรุงเทพมหานคร จะนำเสนอในมุมมองของภาพสารคดีให้จับในภาพเดียว ประกอบด้วยสถานที่และผู้คนที่โดยตัวแทนของภาพถ่ายจะเป็นสถานที่ๆ หลากหลายในเมืองหลวง ทั้งตัวแทนภาพอาชีพ การสัญจรของแม่น้ำสายหลักและลำคลอง สถานที่ทางประวัติศาสตร์ ตัวแทนภาพของศาสนา การใช้ชีวิตของคนกลางคืนและพื้นที่เกษตรกรรม

ภาพ 1 เขวราช ผมต้องการถ่ายทอดความเป็นไชน่าทาวน์นี้ครับ มันชัดเจนมากๆ ถึงแม้คนไทยทั้งประเทศน่าจะรับมีเชื้อสายจีน ผมก็มีเชื้อสายจีนอยู่จำนวนหนึ่งด้วย แต่ความเป็นเขวราชมันชัดเจนตรงที่ว่าความชัดเจนที่ถนน ป้ายไฟ ร้านทอง อาหารการกิน หลายคนอาจจะไม่รู้จะครับที่ว่าผลไม้พืชผักเนี่ยหายาก เขาสั่งตรงมาจากเมืองจีนเยอะครับ ผักผลไม้สั่งมาจากเมืองจีนคือคนที่มีสตางค์ คนที่ใส่ใจในเรื่องการกินมากๆ จะซื้ออะไรนี้หาได้ที่เขวราชอย่างเดียวยจากเมืองจีน ผมจะถ่ายถนนเขวราชครับใช้เทเลถ่ายให้เห็นป้ายไฟ ถ่ายด้วยสปีดต่ำ ให้เห็นรถยนต์วิ่งเป็นสายพลุกพล่าน ช่วงเย็นครับ ทไวไลท์ครับ คือความพลุกพล่าน ป้ายไฟและความพลุกพล่าน

ภาพ 2 แม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพฯ ก็คือแม่น้ำเจ้าพระยาๆ สำหรับผมอาจจะเห็นได้สะพานพระราม 9 หรืออาจจะเห็นท่าเขวราชก็ได้จะครับทำน้ำเขวราช ตอนนั้นมีผู้คน มีเรือแล่นผ่านไปมา ฉากหลังเป็นวัดอรุณฯ ก็ได้จะครับซึ่งฝรั่งต่างชาติเห็นก็เนี่ยกรุงเทพฯ เลย ถ่ายภาพแม่น้ำเจ้าพระยาแล้วฉากหลังเป็นวัดอรุณฯ ไซ่เลย ต้องมีเรือสัญจร ถ่ายช่วงโพลีเพลสพระอาทิตย์ใกล้ตกดิน ที่นั่นจะมีร้านอาหารอยู่จะครับ ถ้าช่างภาพจะรู้กันว่าจะมีร้านอาหารตรงข้ามวัดอรุณฯ เป๊ะเลยเป็นมุมที่ช่างภาพชอบไปถ่ายกัน ซึ่งผมก็เคยไปถ่ายมา เป็นมุมที่สวยงามครับ สมบูรณ์แบบมาก มุมสูงครับ 3 ชั้น

ภาพ 3 คลองแสนแสบ มันคือยุคหนึ่งของกรุงเทพฯ นี่ผู้คนจะอาศัยอยู่ริมคลองแสนแสบ มันเป็นตัวแทนสะท้อน ภาพแสนแสบที่อยู่ในหัวผมคือภาพเรือด่วนที่วิ่งกันคนเต็มลำเรือคนห้อยโหนกันเต็มลำเรือ นี่คือวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ ภาพต้องชัดครับสำหรับผมชัด อาจจะเข้าไปอยู่ในเรือหรืออาจจะถ่ายจากบนฝั่งก็แล้วแต่ๆ จะเห็นภาพคนเต็มลำเรือห้อยโหน ในช่วงช่วงโมง

เร่งด่วน ใช้น้ำกระเซ็น คือมันเป็นภาพจริงครับภาพนั้น ชั่วโมงเร่งด่วน ราวๆ 8 โมงถึง 9 โมง ชั่วโมงเร่งด่วนคนไปทำงานกัน เบียดเสียดคับเคียดในลำเรือ

ภาพ 4 วัดพระแก้ว ซึ่งเป็นศาสนสถานทั้งคนไทยและต่างชาติรู้จักบ้านเรา วัดพระแก้วผมจะถ่ายในอีกมุมหนึ่ง อาจจะเป็นมุมเล็กๆ อาจจะเป็นฝรั่งมาเที่ยวแล้วก็ฉากหลังเป็น ลวดลาย องค์เจดีย์ ลวดลายแกะสลักลายกนก ถ่ายเจาะๆ ครับ ไม่ได้ถ่ายแบบเต็มอย่างที่เห็นภาพ โปสเตอร์กันโดยทั่วไป ช่วงกลางวัน ตามแสงเลยครับอาจจะแสงเงียงหน่อยๆ อาจจะเป็นดวงงากินรี รูปปั้นกินรีหรือว่าเป็นลวดลายไทยครับฉากหลัง แต่หลักๆ ก็คือนักท่องเที่ยวที่มาเยือน ชาวต่างชาติที่มาเยือน อยากถ่ายวิถีชีวิตคนที่มาเยือนวัดพระแก้วนะครับ จะคนหรือว่าสองคนอาจจะมาเป็นคู่หรือยังงี้ ถ้ามาเป็นกลุ่มจะไม่ชัดเจน เธอและเขาอาจจะเพ่งมองที่อะไรสักอย่างในสภาพแวดล้อมที่บ่งบอกว่านี่คือเมืองไทย นี่คือนครวัดพระแก้ว

ภาพ 5 มัสยิด จากที่ทำงานมาผมถ่ายภาพมัสยิดในกรุงเทพฯ ก่อนข้างเยอะพอสมควร จริงๆ กรุงเทพฯ มีชุมชนมุสลิมอาศัยอยู่ก่อนข้างเยอะ โดยเฉพาะตลอดสองฝั่งคลอง มักกะสัน โดยเฉพาะที่หนองจอก ผมเคยถ่ายช่วงที่เขาละหมาดเขาจะพร้อมเพรียงกันมาก ภายในครับ การละหมาดผู้คนจะเข้าไปในมัสยิดแล้วมัสยิดส่วนใหญ่จะสวยงาม เป็นโดมรูปหัวหอม จะค่อนข้างใหญ่โตบรรยากาศจึงขงมาก เป็นบรรยากาศที่น่าถ่ายรูปมาก ๆ ละหมาดที่คนจะไปเยาะที่สุดคือวันศุกร์ช่วงบ่าย เขาเรียกว่าละหมาดใหญ่ เท่าที่ผมถ่ายมาจะเป็นเลนส์ wide ครับ ผมถ่ายจากด้านข้าง ด้านหน้าเฉียงๆ เข้าไป ตอนที่เขาก้มๆ ลงกราบหินกะบะ เบื้องทิศตะวันออก พร้อมเพรียงกันทุกคนพร้อมเพรียงกัน มันเป็นภาพที่สวยงามและก็ศักดิ์สิทธิ์มากๆ ถ้ามีลมมาจะดีมาก แสงพุ่งลงมาเป็นลำ ส่องตลอดมา แต่ภาพแบบนั้นนะผม ภาพแสงส่องตลอดเป็นลำผมจะได้อีกทีหนึ่ง ส่วนใหญ่มัสยิดจะไม่ค่อยมีช่องแสงสว่างนั้น ผมจะได้ช่องแสงจากโบสถ์คริสต์ซึ่งเป็นภาพที่ 6 คิดว่าจะถ่าย

ภาพ 6 โบสถ์คริสต์ซานคาครูซ โบสถ์ที่ผมไปถ่ายแล้วได้ภาพดีมาก ๆ คือโบสถ์ซานคาครูซที่ฝั่งธน เป็นโบสถ์คริสต์นิกายโรมันคาทอลิก ครับ สวยมาก เป็นโบสถ์ที่สวยงามโบสถ์หนึ่ง ถ่ายภาพในครับ ส่วนใหญ่คนจะไปสวดมนต์ลูกปะคำหรือชมน้ำกับเก้าอี้ครับ แล้วก็มีการแสดงตลอดมาเป็นลำสวยงาม ด้านหลังครับคนมองไปข้างหน้ามองไปเห็นสัญลักษณ์ไม้กางเขน มีแสงเฉียงลงมาก็เคยได้ภาพแบบนั้น

ภาพ 7 สะพานภูมิพล สะพานสลึงครับ สะพานวงแหวนรอบนอก คุณอนุสรณ์เคยเห็นไหมครับ สะพานวงแหวน แบบสะพานแขวนพระราม 9 นะครับรูปทรงเป็นอย่างนั้น แต่สวยงาม สร้างมาได้ 2-3 ปีได้แล้ว เป็นสิ่งก่อสร้างที่สวยงาม อยู่ที่บางกะเจ้าครับ ทางฝั่งคลองเตย ถ่ายช่วงทไวไลท์ครับ ถ่ายคล้ายๆ กับภาพสะพานที่ปากเซครับ มันเป็นสัญลักษณ์ของความเป็นเมืองใหม่ เขาสร้างมาเพื่อเชื่อมวงแหวนรอบนอกประมาณว่ากรุงเทพฯ มันจะขยายออกไป ถ่ายให้เห็น

สะพาน ถ่ายให้เห็นไฟ ที่ผมคิดไว้คือถ่ายช่วง wide ถ่ายจากตึกหนึ่งแล้วก็เห็นสะพาน ซึ่งคล้ายๆ ที่ปากเซครับคล้ายๆ กัน

ภาพ 8 ส่วนฝั่งธน ส่วนใหญ่คนจะไม่รู้ว่ากรุงเทพฯ ก็ยังมีสวนผลไม้ อยู่ ที่ฝั่งธน ยังมีนะครับ มีสวนทุเรียน สวนส้ม สวนลิ้นจี่ยังมีอยู่ครับ และผู้คนยังใช้ชีวิตชาวสวนอยู่ ผมเคยไปถ่ายและเคยไปนอนด้วยครับ เขาสร้างกระท่อมอยู่บนบึงบัวผมเคยไปนอนแต่แควล้อมนี้เป็นบ้านจัดสรรนะครับ ผมจะถ่ายด้วยเลนส์เทเลนะครับอาจจะเห็นชาวสวนคนหนึ่งเดินดูสวน เข้าเขาค้นขึ้นมาแล้วไปเดินดูสวน ไปเก็บผัก เด็ดขอยอดกระถินหรืออะไรก็จะเป็นวิถีชีวิตธรรมดา แต่ว่าการแต่งตัวของเขาคือชาวบ้านเลยเสื้อยืด กางเกงขาสั้น แวบล้อมด้วยต้นไม้สีเขียว เดินไปเด็ดโน่นเด็ดนี้ ไปเด็ดชมพู ไปสอยมะพร้าวหรืออะไรอย่างนี้ เป็นภาพธรรมดามากแต่ว่าใครจะทราบว่ากรุงเทพฯ ยังมี สภาพแสงเช้าแสงนุ่มๆ เยิงๆ ลงมา มีริมไลท์อะไรอย่างนี้ ก็อยากให้เห็นคนเห็นว่า เฮ้ย นี่มันกรุงเทพฯ นะ มันยังมีอยู่ แต่มันมีอยู่จริง

ภาพ 9 อยากถ่ายภาพกลางคืนอาจจะเป็นถนนข้าวสาร ย่านแหล่งรวมของฝรั่งกลางคืน กรุงเทพฯ เป็นเมืองกลางคืนนะ คนท่องเที่ยวมีแหล่งราตรีเยอะแยะมากมาย ผมอาจจะถ่ายวัยรุ่นสักคู่หนึ่ง ผู้หญิงสักคนนั่งเหม่อๆ ในบาร์ ใช้เทเลถ่ายและก็ส่วนที่มัน out มันก็จะเป็นแสงไฟวิบวับๆ ถ่ายในร้านเหล้าครับ ก็คือสะท้อนว่านี่คือกรุงเทพฯ เมืองแสงสี

ภาพ 10 ทู่งนาที่หนองจอก หนองจอก อาชีพหลักของคน 70 เปอร์เซ็นต์ทำนา ทู่งนากว้างมากที่หนองจอก กว้างสุดสายตาเลยครับ มีนกปากห่างมีอะไร ถ่ายทู่งนาตอนเช้ามีหมอกโรย อาจจะมีชาวบ้านลงไปทำนาปักดำข้าวกล้าเท่านั้นแหละกรุงเทพฯ ทำนา กว้างมากเลยครับ เป็นแสนไร่เลยสุดลูกหูลูกตา เหมือนสิงห์บุรีเลยครับทู่งนา.." (ธนศ งามสม, 2555)

2. ประยุกต์ทฤษฎีถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริง

นักถ่ายภาพมืออาชีพ เป็นผู้มีความรู้ ประสบการณ์ รอบรู้เรื่องการใช้กล้องถ่ายภาพ และอุปกรณ์ทางการถ่ายภาพ และในเรื่องการนำไปใช้งานจริงนั้น กลุ่มตัวอย่างได้แสดงทรรศนะไว้ดังต่อไปนี้

ตาราง 31 ประยุกต์ทฤษฎีถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริง

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	ทฤษฎี
อภิรักษ์ บัณฑิต	แก่นแท้หรือจุดยืนเป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่น นั้น มีอัตลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยวที่ถ่ายทอดภาพออกมาอย่างสมบูรณ์ทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว และสร้างความแตกต่างจากการมีกิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของ ที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสสารคดีนิยมถ่ายภาพกลางวันสภาพตามแสงเพื่อความสดใสของน้ำทะเลและท้องฟ้าสีเข้ม และภาพที่ชื่นชอบถ่ายเป็นแนวตั้ง
พร วังสินธุ์	แก่นแท้หรือจุดยืนเป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่ง โดยความโดดเด่นนั้น เน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่มีบุคลิกด้วยแสงสีของธรรมชาติ ในช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกมากกว่าช่วงเวลาอื่น ไม่ชื่นชอบกิจกรรมเสริมภาพ และสร้างความแตกต่างจากผลของเลนส์ถ่ายภาพ ถ้าเป็นเลนส์มุมกว้างมักจะใช้มุมต่ำในการถ่ายภาพ ส่วนเลนส์เทเลจะใช้ถ่ายภาพมุมสูง
วราณ สุวรรณโณ	แก่นแท้หรือจุดยืนเป็นนักถ่ายภาพที่เป็นนักดีไซน์โครงสร้างของงานก่อนออกถ่ายภาพโดยคิดนิสยจากลักษณะงานประจำ โดยความโดดเด่นนั้นเน้นการถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ที่มีบุคลิกที่ประกอบด้วยเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ด้วยแสงสี contrast หรือใช้สีตัดกัน และสร้างความแตกต่างจากผลของเลนส์เทเล เป็นนักถ่ายภาพที่สร้างความแตกต่างและแปลกประหลาดด้วยการถ่ายภาพโดยใช้ชัตเตอร์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์

ตาราง 31 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	พรรณนา
วิศาล น้ำค้าง	แก่นแท้หรือจุดยืนเป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่ง โดยความโดดเด่นนั้นเน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่มีบุคลิกด้วยแสงสีของธรรมชาติในช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกมากกว่าช่วงเวลาอื่น และสร้างความแตกต่างด้วยการเน้นโทนเย็นและนุ่มนวลซึ่งถือเป็นบุคลิกประจำตัว ชอบถ่ายภาพช่วงปลายฝนต้นหนาว
จามิกร สุขธรรม	แก่นแท้หรือจุดยืนเป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติในป่าเขาที่สวยงาม ความโดดเด่นนั้นเน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่ประณีต รอคอยจังหวะแสงสีธรรมชาติและปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่สวยงามตระการตา และสร้างความแตกต่างด้วยสถานที่ถ่ายภาพในป่าเขามากกว่าในเมืองหรือในเมือง โดยเฉพาะสถานที่แห่งใหม่ที่ไม่ค่อยปรากฏในสถานที่ท่องเที่ยว ถ้าเป็นสถานที่เดิมจะมีสร้างเรื่องราวหรือมุมมองใหม่ๆ มานำเสนอตลอดเวลา ประการสำคัญชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ในช่วงฤดูฝน
หัตชัย บุญเนื่อง	แก่นแท้หรือจุดยืน เป็นนักถ่ายภาพแนวสารคดี ที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว ภาพไม่มีความจำเป็นต้องสมบูรณ์ในภาพเดียว โดยความโดดเด่นนั้นมีการถ่ายทอดภาพออกมามีทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งขานเมืองตลอดไปจนถึงในป่าเขา และสร้างความแตกต่างจากการมีกิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี

ตาราง 31 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	พรรณนา
นพดล กันบัว	แก่นแท้หรือจุดยืนเป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นและความแตกต่างนั้น จะมีความประณีต รอคอยจังหวะแสงสีธรรมชาติและปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่สวยงามตระการตา บุคลิกของภาพมีการถ่ายทอดภาพออกมามีทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว ไม่เน้นทฤษฎีถ่ายภาพแต่มีจุดเด่นที่แสงสีที่เป็นอัตลักษณ์ประจำตัว
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์	แก่นแท้หรือจุดยืนเป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ เพื่อการประกวดภาพถ่ายและเผยแพร่สื่อสิ่งพิมพ์ตามวาระและโอกาส โดยความโดดเด่นจะอยู่ที่นำทฤษฎีการถ่ายภาพมาใช้ในการถ่ายภาพตลอดเวลา และความแตกต่างนั้นจะปรากฏผ่านแนวคิดในการประกวดภาพถ่ายซึ่งมุมมองการถ่ายภาพจะแตกต่างผู้อื่นจนได้รับรางวัลเกือบทุกครั้งที่ส่งเข้าประกวด
ธเนศ งามสม	แก่นแท้หรือจุดยืน เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นนั้น มีการถ่ายทอดภาพออกมามีทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งงานเมืองตลอดไปจนถึงในป่าเขา สีสันในภาพถ่ายมีความกลมกลืนไปด้วยกันไม่มีส่วนใดที่โดดเด่นกว่ากัน และสร้างความแตกต่างจากการมีกิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของ ที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี

อภิสิทธิ์ บัวหทัย

“...ผมมีหลักของผมอยู่ว่า ผมสนใจเรื่องของการท่องเที่ยวไปสู่วิถีชีวิต คือท่องเที่ยว ส่วนใหญ่การทำงาน อ.ส.ท. จะคิดไว้ล่วงหน้าเลย แต่ถ้าไม่เคยไปก็ต้องไปสำรวจสถานที่ก่อนแล้วค่อยคิดหรือพินิจมา ถ้าเรารู้อยู่แล้วนะเราอาจจะคิดองค์ประกอบอื่นๆ ล่วงหน้าอย่างเช่น

การใส่เรือเข้าไป ใส่คนเข้าไป เพิ่มเติมเข้าไปเพื่อเพิ่มเรื่องราวของภาพให้มากขึ้น ไม่มีเรื่องราวมันก็ธรรมดา...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 190 เกาะหินซ้อน จังหวัดสตูล (อภินันท์ บัวหภักดี)

เพชร วงศ์สินหลัง

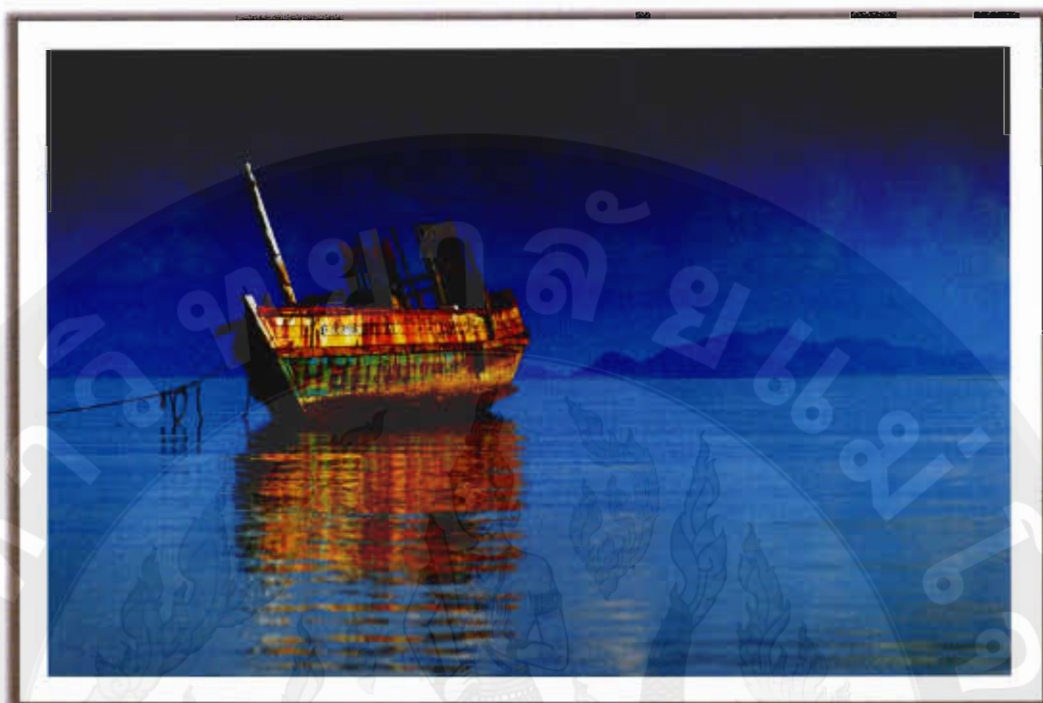
“...ทะเลเนี่ยถ้ากลางวันส่วนมากมันจะเป็นเรื่องราวของผู้คน ชาวประมง การถ่ายภาพนั้นผมชอบเรื่องแสงสีมากกว่า เพราะฉะนั้นแสงสีมันจะร่วมกับซิลลูเอท มันจะหนีไม่พ้นเข้ากับเย็น คือบางคนนี่กลางวันเขาไม่ถ่ายเลยถ่ายเข้ากับเย็นอย่างเดียวเลย เน้นถ่ายทอคนบรรยากาศที่สวยงามน่าประทับใจ ถ้าเราอยู่ติดกับทะเลนะผมถ่ายมุมต่ำอย่างเดียว แต่ถ้าเราถ่ายทะเลจากจุดที่สูงจะถ่ายมุมกด...” (เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 191 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (เพชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...ปกติงานผมจะเน้นไปที่จัดงาน exhibition และก็ไปเป็นภาพพิมพ์ขนาดใหญ่ เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่ design ของงานเนี่ยมันจะโดนวางไว้แล้วว่าจะต้องใช้ประมาณไหน โทนไหน รูปแบบเป็นอย่างไร อะไรอย่างนี้ครับ แล้วเราก็จะไปถ่ายเก็บงานตามที่ลูกค้าเขียนเอาไว้อีกที รูปนี้ตั้ง f-stop ที่ 1.4 เลยครับ ไม่อยากให้ได้จากหลังชัดมากนักครับ แล้วก็เลนส์ตัวนี้นั้นมีคุณสมบัติก็คือว่า คือเท่าที่ใช้อยู่ ก็คือว่ามันจะมี เขาเรียกว่า vignette ก็คือขอบมืดนะครับ หลายคนอาจจะมองว่าเป็นข้อเสีย แต่ผมจะมองเป็นข้อเด่น คือมันจะเน้นไปที่ตรงกลางภาพมากกว่า ก็คือเอาข้อเสียมาเป็นข้อเด่นของเลนส์นะครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 192 เกาะหมาก จังหวัดตราด (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...ผมชอบแสงของเช้ากับเย็นมากที่สุด ตอนเช้านี้จะครึ้มมีเวลาน้อยกว่าตอนเย็น ความสดใสแล้วเนี่ยภาพตอนเช้าจะให้ความสดใส และดูแล้วมันมีพลังมากนะตอนเช้าสดชื่น ถ้าความรู้สึกของผมแต่คนอื่นไม่รู้เนาะ รู้สึกว่าแสงตอนเช้านี้จะให้โทนที่มันอบอุ่นแล้วก็เร่งให้มันมีความรื่นเริงกระปรี้กระเปร่า แต่ตอนเย็นนี้ ผมว่ายิ่งถ่ายไปพอเย็นมากๆ ลงเรื่อยๆ แสงมันจะเริ่มนิ่งสงบ ผมว่ามันให้ความตื่นตัวกับความนิ่งสงบ ในช่วงเช้าคือตื่นตัว ช่วงเย็นคือแสงที่มันให้ความสงบ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

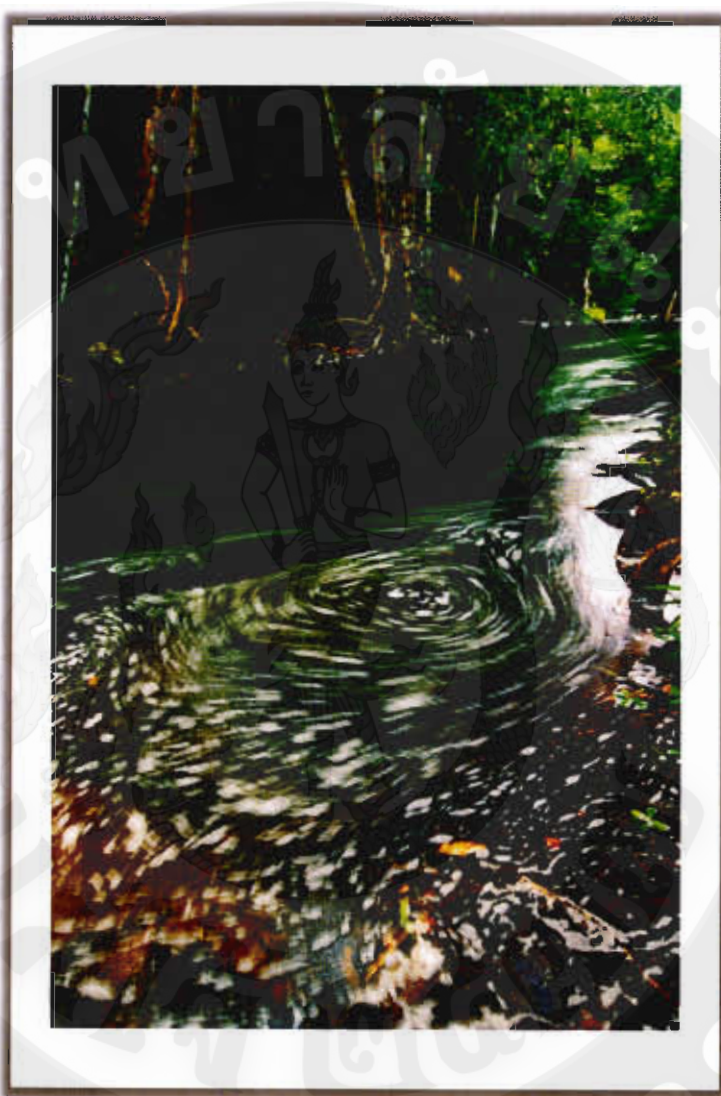

ภาพ 193 คอยดูเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขธรรม

“...ผมรู้สึกว่ามีอาชีพคือ หมายถึงว่ามีอาชีพด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ก็คือว่า แสดงว่ามีความชำนาญในด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ที่นี้ต้องถามว่าความชำนาญนั้นมาจากไหนก็คือ ความชำนาญเนี่ยมันก็มาจากการที่เรารักและชอบก่อน พอเรารัก และก็ชอบในงานถ่ายภาพ ธรรมชาติเนี่ยเราก็จะฝึกฝนก็จะชำนาญได้เนี่ยมันต้องทำซ้ำเรื่อยๆ ต้องฝึกฝนที่เนี่ยมันก็เลยเป็นที่มา ว่าทุกๆ เดือน ทุกๆ ปีอะไรอย่างเนี่ยมันจะต้องเดินทางอยู่เรื่อยๆ เพื่ออัปเดตข้อมูลเพื่อที่จะเรียนรู้ความ ผิดพลาดและก็เพื่อที่จะไปหาถ่ายในจุดใหม่ๆ แม้ว่าจะเป็นจุดเดิมก็ต้องเป็นสภาพแสงอะไรใหม่ๆ ครับ ที่นี้ พอเราตรงเนี่ยแล้วเนี่ยมันก็ต้องมา คือก้าวแรกออกมาแล้วเนี่ยคือความรักและความชอบและ การฝึกฝน พอถดถอยจากนั้นเนี่ยต้องรู้ว่าเราจะก้าวไปในทิศทางไหน ถ้า 3 จุดแล้วให้เลือกผมเลือกฤดู ฝน ถ้าสมัยถ่ายรูปใหม่ๆ ผมจะชอบฤดูหนาว คือผมชอบท้องฟ้า แต่ถ้าเกิดพอมานมาสัก 4-5 ปีหลัง มาเนี่ย ผมคิดว่าฤดูฝนเนี่ยคือความมหัศจรรย์ของธรรมชาติมันเกิดขึ้นเยอะ คือรู้กินน้ำอย่างเนี่ย หน้าหนาวไม่เจอ หรือว่าท้องฟ้าที่ว่าเป็นเมฆฝนข้างบนแล้วก็มีลำแสงส่องผ่านมาทะลุเป็นช่องๆ นี่ก็ หน้าฝน แล้วถ้าถ่ายดอกไม้พันธุ์ไม้ตามลานหินอย่างนี้ไปฤดูอื่นไม่เจอเลย อย่างอีสานผมไปฤดูเดียว เลยฤดูฝน เช่น ผาแต้ม ดงนาทาม หรือภูวัวเนี่ยต้องฤดูฝนอย่างเดียว แต่ถ้าไปฤดูอื่นนี่ก็คือไม่สวยเลย

ครับ จะบอกว่าความสมบูรณ์ของฤดูฝนนี้เมืองไทยนะเฉพาะเมืองไทยสมบูรณ์มากที่สุด น้ำตก
อะไรอย่างนี้ก็ในเมืองไทยเราก็จะสวยมากที่สุดก็คือฤดูฝนครับ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 194 ลำธารน้ำตกปางสีดา จังหวัดสระแก้ว (จามิกร สุขทรามร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...แนวคิดในการทำสารคดีมัน คือการใช้รูปหลายรูป มันทำให้เป็นเรื่อง แนวทางในการถ่ายภาพในทาง pictorial art คือความสมบูรณ์แบบของภาพ ภาพเดียวมันต้องจบ แต่ผมทำสารคดี ผมไม่ต้องใช้ภาพเดียว ผมใช้หลายๆ ภาพเพื่อประกอบกัน ส่งเสริมกัน การหาของอย่างก็เลยไม่จำเป็นต้องครบ ไอ้พวกอารมณ์ภาพเนี่ย มันมีขงใจเราถ่ายยังงั้น ยกเว้นบางอย่างเราจะต้องเอาของไปวาง เอาของในที่นี้หมายถึงเอาคนไปวาง เหมือนอย่างปกเหมือนอย่างเชียงดาว โมโกจูเงี้ย เราต้องเอาคนไปวางในจุดที่เราต้องการเพื่อสร้างเรื่องราวขึ้นมา บางอย่างมันไม่ต้องมีอะไรมันมีเรื่องราวอยู่ในตัวอยู่แล้ว อันไหนที่เราทำได้ไม่ลำบาก ไม่ทำร้ายธรรมชาติเราก็ทำขึ้นมาหน่อย...”
(หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 195 คอยหลวงเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...พยายามทำงานออกให้ดีที่สุด ถ่ายภาพให้สวยดูแล้ว เออ ทำยังไง เห็นปุ๊บ อยากไปปั๊บอย่างเนี่ย อันนี้มันไม่ใช่คนดูๆ แล้วชื่นชอบอย่างเดียวนั้นหมายถึงโดยหน้าที่ซึ่งไ้งานตรงนี้ มันก็คืองานการท่องเที่ยวเรามีหน้าที่ประชาสัมพันธ์ให้คนไปเที่ยว ตราบใดที่งานออกมาแล้วคนไปเที่ยว ไอ้สิ่งที่เขาประสงค์กันสมประสงค์กันคืออยากให้คนไปเที่ยว อยากให้มีการใช้จ่ายมีการอะไรกัน ทั้งคนที่ไปได้ดูก็ไปเที่ยว...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 196 เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ส่วนใหญ่องค์ประกอบภาพเนี่ย rule of third ครึ่ง 1 ใน 3 จุดตัด 9 ช่องนั้นแหละครับ ส่วนใหญ่ใช้ตรงนี้ครับ บางทีก็ไม่ได้ตั้งใจแต่เวลาเราถ่ายออกมาดูแล้ว เอ๊ะ นี่มันจุดตัด 9 ช่องทั้งนั้นนี่ น้อยมากที่ไม่ใช่ ของผมต้องมีครับฉากหน้าต้องดีครับ แล้วก็ฉากหลังนี่กรๆ ไม่เอาตรงฉากกลางหรือ อะไรมันต้องมีเรื่องราวของมันเอง และเส้นนำสายตาเนี่ยส่วนใหญ่ส่วนมากถ้าหาได้ ต้องมีกรอบในภาพ ในการประกวดภาพต้องดูก่อนว่าต้องดีใจพอให้แตก...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 197 สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ธนศ งามสม

“...ผมจะมองเรื่องราวของภาพมาก่อนครับ ส่วนที่สองคือความสวยงาม ส่วนที่สามคือแสงและสีคือผมมอง 3 ส่วนนี้ก่อนครับ ถ้า 3 ส่วนนี้ครบถ้วนองค์ประกอบ หลักองค์ประกอบรองๆ อาจจะไม่มีหรือว่าไม่มีเลยผมก็ถือว่าปล่อยผ่านๆ ผ่านไปได้เลยครับ ถ้า 3 สิ่งแรกนี้มันมีครบถ้วนผมถือว่าภาพนั้นสมบูรณ์แล้วครับผม จากนั้นถ้าไม่มีก็ไม่เป็นไร ถ้ามันมี 3 ส่วนที่กล่าวไว้ตั้งแต่ตอนแรกแล้ว บางคนจะรอแต่แสงสวยๆ หรือว่าอะไร มันทำให้มองนอกกรอบครับ มองนอก จุดตัด 9 ช่องว่า ในโลกความเป็นจริงมันไม่ใช่มีแค่จุดตัด 9 ช่อง แต่มันต้องผ่านจุดตัด 9 ช่องมาก่อนเราถึงจะรู้ว่ามันไม่มี...” (ธนศ งามสม, สัมภาษณ์ 2 พฤษภาคม 2555)

ภาพ 198 สะพานท่าชมพู่ จังหวัดลำพูน (ธนศ งามสม)

3. รู้จักกล้อง/ อุปกรณ์ของตนเอง และใช้เต็มประสิทธิภาพ

นักถ่ายภาพมืออาชีพจะมีอุปกรณ์การถ่ายภาพที่ครอบคลุมการทำงาน โดยอุปกรณ์หลักได้แก่ กล้องถ่ายภาพ ประกอบไปด้วยโหมดถ่ายภาพ ค่าแสง ISO ระบบโฟกัส โหมดวัดแสง อีกทั้งปุ่มชดเชยแสง กล้องถ่ายภาพบางรุ่นสามารถลือคกระจกก่อนถ่ายภาพได้ ส่วนเลนส์ถ่ายภาพมีช่องรับแสงเป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในการกำหนดค่าความชัดลึก ชัดตื้นตามต้องการ สำหรับอุปกรณ์เสริมที่สำคัญ ได้แก่ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ และฟิลเตอร์ที่เหมาะสมสำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์ เช่น C-PL graduate เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ นักถ่ายภาพมืออาชีพได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 32 รู้จักกล้อง/อุปกรณ์ของตนเอง และใช้เต็มประสิทธิภาพ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหูกคี	กล้องถ่ายภาพเตรียมไป จำนวน 2 ตัว คือ nikon d700 และ d200 ใช้โหมด M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์ จำนวน 3 ตัว ได้แก่ เลนส์ 18-35 m.m. f3.5-4.5D IF ED 24-70 m.m. f/2.8G ED และ 75-300 m.m. f/4.5-5.6 โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8 ขึ้นไป ใช้โหมดวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสงส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และใช้ขาตั้งกล้องเมื่อความไวชัตเตอร์ต่ำหรือต้องการรับแสงแคบ
เพชร	วงศ์สินหลัง	กล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 3 ตัว คือ canon 30d และ 20d และ 450d จะใช้ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันครั้งละ 2 ตัว ใช้โหมด AV ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 5 ตัว ได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 20 m.m. f/2.8 24 m.m. f/2.8 เลนส์ซูม 16-35 m.m. f/2.8L 28-70 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-11 ใช้โหมดวัดแสงเฉพาะจุดและเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ infinity ส่วนอุปกรณ์เสริมใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์
วราณ	สุวรรณโน	กล้องถ่ายภาพที่ใช้งาน จำนวน 3 ตัว คือ d3s และ d3x เป็น 2 ตัวหลักแต่จะมี nikon d3 อีก 1 ตัวแต่ใช้น้อย ใช้โหมด A ส่วนเลนส์ถ่ายภาพ จำนวน 3 ตัว ได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 85 m.m. f/1.4G และ sigma 14 m.m. f/2.8 เลนส์ซูม 14-24 m.m. f2.8 G ED โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/1.4-5.6 ใช้โหมดวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสที่วัตถุ ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ ส่วนขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์จะใช้ในการถ่ายภาพรูปแบบอื่น

ตาราง 32 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
วิศาล	น้ำค้าง	กล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d markII เป็นตัวหลักและ 60d เป็นตัวสำรอง ใช้โหมด AV, M ส่วนเลนส์ถ่ายภาพวิวทัศน์จำนวน 3 ตัวได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 50 m.m. f/1.8 เลนส์ซูม 17-40 m.m. f/4L และ 70-200 m.m. f/4L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้โหมดวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริม จะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราดูเอทีเทคริงซิก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์
จามิกร	สุขทราภร	กล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d markII ใช้โหมด AV, M เลนส์ถ่ายภาพวิวทัศน์จำนวน 3 ตัวได้แก่ เลนส์ 16-35 m.m. f/2.8L 24-105 m.m. f/4L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้โหมดวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราดูเอทีเทคริงซิก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์
หัสชัย	บุญเนื่อง	กล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d markII ใช้โหมด AV, M เลนส์ถ่ายภาพวิวทัศน์จำนวน 2 ตัวได้แก่ เลนส์ 16-35 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้โหมดวัดแสงเฉพาะจุดและเฉลี่ยหนักกลางแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราดูเอทีเทคริงซิก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์

ตาราง 32 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
นพดล	กันบัว	กล้องถ่ายภาพเตรียมไป จำนวน 2 ตัว คือ nikon d700 และ d200 ใช้โหมด M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์ จำนวน 4 ตัว ได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 16 m.m. f/2.8D เลนส์ซูม 24-120 m.m. f3.5-5.6D 24-70 m.m. f/2.8G ED และ 80-200 m.m. f/2.8D ED โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-22 ใช้โหมดวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบเฉลี่ย ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ กราдуเอทสีเทาครึ่งซีก และขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	กล้องถ่ายภาพปัจจุบันที่ใช้งานมี จำนวน 1 ตัว คือ canon 5d ก่อนหน้านี้นมี 30d 450d ด้วยแต่เพิ่งขายออกไป ใช้โหมด AV, M ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 2 ตัว ได้แก่ เลนส์ 17-40 m.m. f/4L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้โหมดวัดแสงเฉพาะจุด ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ กราдуเอทสีเทาครึ่งซีก และฟิลเตอร์สีครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์
ธเนศ	งามสม	กล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d เมื่อถ่ายภาพในสภาพแสงน้อยใช้ระบบล็อกกระจาก ใช้โหมด AV ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 2 ตัว ได้แก่ เลนส์ 16-35 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/16-22 ใช้โหมดวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราฟิเอทสีเทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์

อภิสิทธิ์ บัวหูกดี

“...กล้อง Nikon ครับ ส่วนมากก็มีไป 2 ตัวอยู่ เลนส์มี 3 ตัวเป็นหลัก เลนส์ที่ใช้มากที่สุดคือเลนส์ wide 18-35 ฟิเตอร์ PL ใหม่ๆ ขาดกล้องใช้น้อย มีบ้างๆ จะใช้ในกรณีที่ต้องการความลึก บางทีส่วๆ ถ้าต้องการความลึกก็ใช้เหมือนกันแล้วก็ต้องการความชัดๆ ก็คือภาพมันคมชัดคือส่วนมากถ้าเป็นภาพที่มันเคลื่อนไหวน้อยๆ เราก็จำกัดความเคลื่อนไหวของกล้องไว้ด้วยการตั้งขาตั้ง...” (อภิสิทธิ์ บัวหูกดี, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...Canon แต่มันก็เหมือนๆ กับยี่ห้ออื่นๆ นะ แต่ว่าเราคุ้นเคยอย่างกล้องแต่ละยี่ห้อ มันออกแบบให้มีการปรับควบคุมไม่เหมือนกัน ที่นี้เราคุ้นเคยกับการปรับของยี่ห้ออื่นเราก็ใช้ยี่ห้ออื่น ถ้าเป็นยี่ห้อที่อปๆ ด้วยกันนะ อะไรมันก็ไม่หนักหนาเท่าไร ตั้งแต่ 16 มิลไปจนถึง 200 มิล ที่ใช้มากที่สุดน่าจะเป็นช่วงมุมกว้าง สมัยก่อนนะ ผมจะชอบใช้ฟิลเตอร์พวกย้อมสีนะพวกกราดูเอทสีฟ้า หรือฟิลเตอร์ที่ใช้ตัดแสงก็คือกราดูเอทสีเทาตัดแสงครึ่งซีกซึ่งมันจำเป็นในการถ่ายภาพกลางวันแล้ว ทะเลมันจะออกเทาๆ เราก็ใส่สีฟ้าเข้าไปย้อมหรือไม่ก็ใส่สีเทาตัดแสงข้างล่างกับข้างบนให้มันใกล้เคียงกัน แต่พอภายหลังเนี่ย ผมมาารู้สึกว่าถึงเราไปทำอย่างนั้น แค่ว่าภาพ ที่ออกมามันก็ไม่ดีคือดูอย่างละเอียดๆ แล้วนี่มันก็ไม่ดีเท่ากับไปถ่ายคอนที่แสงมันดีที่สุดคือใช้การไปปรับแสงไปทำภาพต่างๆ มันดูผาดๆ นะ แค่ว่าในรายละเอียดของภาพแล้วเนี่ยใช้ไม่ได้ มันไม่สมจริง หนึ่งก็คือสีเพี้ยน สองก็คือพวกรายละเอียดอะไรต่างๆ มันหายไปจากคุณภาพของฟิลเตอร์ที่เราเอามาใส่ เพราะอย่างนั้นถ้าจำเป็นจริงๆ ผมจะใส่แค่โพราไลซ์เท่านั้นเอง เพราะโพราไรซ์ที่ดีๆ มันคือพอที่จะทำให้สีไม่เพี้ยนยังงี้ ขาดกล้องกับสายลั่นเนี่ยจำเป็นที่สุดเลย ส่วนแฟลช ถ้ามี subject นี้ใช้ แต่ว่าโดยมากจะไม่ใช้เพราะว่ามันหลอนเหลือเกิน...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ปกติจะใช้กล้องอยู่ประมาณ 3 ตัว ก็จะมี nikon d3 nikon d3s และก็มี nikon d3x ไม่บ่อยครับแต่ถ้าเป็น 2 ตัวที่พกบ่อยมากที่สุดก็คือ nikon d3s กับ d3x ใช้ครับ ผมจะมี ship white balance ให้คิดสีอะไรอย่างนี้ครับ ปกติถ้าเลนส์ที่ใช้บ่อยๆ จริงๆ ในงาน landscape จะมีอยู่ประมาณ 3 ตัวครับคือเลนส์ 85 นะครับ แล้วก็เลนส์ 14-24 นะครับแล้วก็เลนส์ 24 มิลฟิซ ตัวที่ใช้มากที่สุดคือ 85 มิลครับ จริงๆ มันเป็นมุมที่ค่อนข้างจะมองง่าย มองสบายและตัดเรื่องราวที่ไม่ต้องการได้ค่อนข้างเยอะ เป็นการใช้น้องๆ เทเลถ่าย landscape เสียบ่อยมากส่วนใหญ่ จะเป็นแค่ฟิลเตอร์ C-PL เท่านั้นครับ ใช้ครับ ไม่ใช่สายลั่น ไม่ใช่ขาตั้งครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...สมัยนั้นเป็น Nikon จากกล้องฟิล์มมาก็เป็นตั้งแต่ Nikon FE FM2 นะคะ แล้วก็ เป็น F4 นะคะ แล้วก็เข้าสู่ยุคดิจิทัล ก็เลยยังใช้ยี่ห้อ Nikon มาอยู่ จนกระทั่งสัก 2 ปีที่แล้วนี้เองผม ก็เลยว่า คือพอใช้แล้วกล้องมันเริ่มจะหมดสภาพอีกแหละกล้องดิจิทัลที่เข้ามา ผมก็เลยเปลี่ยนดู ลอง เปลี่ยนดู เพราะว่าเท่าที่รู้สึกมาว่าเอ๊ะตอนหลังมานี้เราถ่ายภาพ nature เยอะมาก ฉะนั้นภาพ nature เนี่ยของผมนะจะเป็นสไตล์ที่ค่อนข้างจะไม่แจ้งกระด้าง นุ่มนวล ไม่ต้อง contrast จัดมากมาย ผมก็เลย ลองเปลี่ยนดูเป็น canon และก็เปลี่ยนเป็น canon 5d full frame มันก็ให้ character ที่นุ่มนวลอย่างที่ผมต้องการครับ กับ 60d อีกตัวครับ จริงๆ แล้วเลนส์ที่ผมถ่ายๆ landscape เนี่ย มันก็มี คือเกือบทุก ตัวผมว่าถ่ายได้หมดเลยนะ แต่ว่าถ้าเป็น wide angle เนี่ย การจัดองค์ประกอบค่อนข้างจะต้องซีเรียส นิดหนึ่ง เพราะมันเก็บทุกอย่างที่อย่างทั่วบริเวณนั้นเลย อะไรที่มันไม่ควรเข้าไม่ควรอยู่ในเฟรมเนี่ยเรา ก็ต้องพยายามที่จะหามุมแล้วก็ crop ให้มันลงตัวที่สุดและที่สำคัญ wide angle เนี่ย มันถ่ายเนี่ย พอ เรือร่วมันเยอะเนี่ยมันจะต้องมีองค์ประกอบที่ค่อนข้างจะสมบูรณ์ มันจะต้องมีอย่างที่เรา ต้องหา กันอยู่เสมอคือ fore ground นะคะ subject และก็ back ground ฉะนั้นไอ้ตรงเนี่ยพอเป็น wide angle เนี่ย มันต้องหาให้เจอ พอหาไม่เจอปุ๊บเราก็จะต้องหาที่มัน crop ลงไปเนี่ยตัดเฉพาะส่วนลงไป พอเฉพาะส่วนเนี่ยมันอาจจะเป็น normal 50 หรือว่าเป็นเทเล ไปก็ได้ พอเป็นไอ้ตรงเนี่ยมันจะถ่าย ง่ายขึ้นแล้ว เพราะว่าไอ้การที่เจาะเฉพาะส่วนแล้วเนี่ยในบริเวณนั้นมีแสงที่สวยงามและมี curve ที่ สวยงาม มีทิวเขาหรือต้นไม้ที่ลดหลั่นกันเนี่ย เลนส์เทเลจะช่วยให้เออะครับ เลนส์ที่ผมใช้อยู่ตอนนี้ เป็นเลนส์ wide angle ที่มีอยู่ตัวเดียวละ เลนส์ wide angle ก็คือเลนส์ zoom 17-40 มิลของ canon ครับ เลนส์ normal ก็เป็นเลนส์ 50 มิล 1.8 แล้วก็ เทเลนส์ที่เป็น zoom คือ 70-200 f/4 ครับ เป็นเลนส์ที่ จังหวะไหน โอกาสไหนเหมาะ ผมก็จะใช้ตัวนั้นทันทีเลยครับ เปอร์เซ็นเนี่ยสำหรับผมเองเนี่ยก็คง จะใช้ wide angle มากกว่าครับ อุปกรณ์เสริมครับ ที่ผมคิดประจำก็คือหนึ่งอย่างแรกก็คือขาตั้งกล้อง นะครับ ผมจะคิดขาตั้งกล้องอยู่ เพราะว่าตรงสภาพแสงที่ผมต้องการได้เก็บแสงที่มัน โพล์พลันนะอะ ขาตั้งกล้องนี้จะช่วยได้ สองก็คือสายลั่นชัตเตอร์ นะครับ สามก็คือฟิลเตอร์ polarizing นะครับ และ ก็สี่ก็คือฟิลเตอร์เหมือนกัน graduate นะครับ ฟิลเตอร์ครึ่งซีกนะครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขทรากรม

“...คือ body ตัวแรกของผมคือ canon มา คือสายแดงคือ EOS5 ชุดเลนส์มันก็ canon มาหมด ก็เลยก็เกียจย้ายไปย้ายมา ก็เกียจไปประกาศขงประกาศขายมันก็เลยขายไปเลย ที่ผม ชอบใช้ไหมครับ ถ้าผมชอบผมว่าปุ่นฟังก์ชันของเขาเพราะผมคุ้น แต่ถ้าผมจับ Nikon มาก่อนผมก็ อาจจะอยู่ Nikon ขาวใจ แต่บังเอิญ body แรกๆ ผม canon EOS5 EOS1n แล้วพอมาเป็นดิจิทัลผมก็

300d 30d มันก็เลยรู้สึกว่ามัน คือเวลาผมเปลี่ยน body ใหม่ที ถ้าเป็นเลนส์ตระกูล caono เนี่ยผมไม่ต้องไปศึกษาอะไรเยอะ ใจ ก็ผมค่อนข้างจะคุ้นเคยกับมันอยู่แล้วว่าไปอันนี้อยู่ตรงนี้ยังงี้ๆ สะ ก็เลยใช้ canon ขาวมาเลย ก็มี 16-35 นี่ตัวตัวประจำ และก็มี 15 มิลเนี่ยในบางมุม เท่านั้นแหละที่คิดว่าว่าต้องการมุมในระดับสายตาหรือต้องการผลพิเศษของความโค้ง มี 24-105 แต่รูปที่เอามาเนี่ยจะไม่มี 24-105 เลย และก็มี 70-200 มากที่สุดคือ 16-35 ก็จะมีฟิลเตอร์ graduate ก็จะมีไล่ตั้งแต่ 1 stop 2 สต็อป มากที่สุดก็ 3 สต็อป แล้วก็ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ ที่เหลือก็จะเป็นอุปกรณ์ไม่ถึงกับอุปกรณ์ถ่ายภาพ แต่อุปกรณ์ช่วย เช่น ร่ม เอาไว้บังแฟลร์บังละของน้ำ เข็มทิศ มือถือเอาไว้ใน การปลุกตอนถ่ายดาวอะไรแบบนี้ สะ ขาดกล้อง สายลั่นชัตเตอร์...” (จามิกร สุขธรรม, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...กล้องในใจหรือ คือไม่ได้มีกล้องในใจ มีแต่กล้องที่ใช้อยู่ ผมใช้มานานแล้ว canon ก็เลยไม่ได้เปลี่ยนไปใช้ Nikon เพราะค่อนข้างจะเป็นจาก MF มาเป็น EF ก็จาก canon มา canon จากฟิล์มมาเป็นดิจิทัลก็จะลำบากเพราะมันใช้เลนส์เดิม เลนส์เดิมเราก็เป็นเลนส์ 2.8 เป็น L อยู่แล้ว ไม่ต้องเริ่มต้นใหม่ เปลี่ยนเฉพาะ body ก็ใช้กับเลนส์เดิมได้ทุกตัวซึ่งก็โอเคเราก็ใช้มาตลอด ความคุ้นชินด้วย เลนส์ที่ใช้หลักในการทำงาน 3 ตัว คือ 16-35 กับ 70-200 100 มาโคร ใช้ถ่ายภาพเล็กๆ ถ่ายแมคโคร ถ่ายดอกไม้ ประกอบภาพประกอบงาน หลักๆ ใช้อันนี้ ส่วนพวก 24-70 พวกนี้ไม่ค่อยได้ใช้ บางคนชอบ แต่ผมไม่ค่อยได้ใช้ 2 อย่างหลักๆ เลย C-PL กับ graduate ขาดกล้องกับสายลั่นนี่มันมันไม่น่าจะเรียกอุปกรณ์เสริมแล้ว มันน่าจะเป็นอุปกรณ์หลัก เพราะว่าถ่ายวิวทัศนียามันมันขาดไม่ได้เลย คือผมทำงานนี้เราเกิดมาด้วยอุปกรณ์พวกนี้ คือเวลาคุยกันบางที ผมก็เราก็ออกลืมคิดไว้ เพราะคิดว่าพวกเนี่ยะคือของอุปกรณ์หลักเพราะมันใช้คู่กับกล้องตลอด กล้องมันไม่เคยไปไหน กล้องผมมีเพลทติดอยู่ตลอดเวลา ยกป้อออกมาข้างกล้องตาม แทบไม่ใช้มือถือเลยยกเว้นสถานการณ์คับขันหรือต้องเดินเคลื่อนที่เร็วหรือว่าจะไรอย่างเงี้ยะผมใช้ขาตั้งคาร์บอนไฟเบอร์ของแมนเฟร็ดได้ครับหัวของมาร์กีนเพราะใช้ขาที่ค่อนข้าง เบาหน่อย เราเดินเข้าป่า ขึ้นเขา มันจะได้ไม่หนักจนเกินไป หัวของมาร์กีนก็เอนกประสงค์รับน้ำหนักได้พอสมควรแล้วก็ค่อนข้างที่จะดู เรียกว่าอะไรละ เอาอยู่นะ เป็นหัวบอลเฮดครับ...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...แรกๆ เมื่อก่อนที่ผมเริ่มหัดผมเคยซื้อ canon A1 มาที ตอนนั้นก็ไปซื้อมือ 2 มาใช้ๆ ได้หน่อยมันก็รวนๆ ก็เลยเปลี่ยนไปเป็น nikon แล้วก็ใช้ nikon มาตลอด เพราะเวลาเรามีเลนส์มีอะไรหลายๆ ตัวแล้ว มันยังเอามาใช้กันได้เปลี่ยน ก็มี d700 d200 ด้วย ความจริง d70 ก็ยังอยู่นะ

แต่ไม่ได้ใช้ ส่วนใหญ่ก็มี d200 นั้นแหละเป็นกล้องสำรอง เพราะเดี๋ยวนี้มันพอถ่ายในยุคดิจิทัลไม่ค่อยได้ถ่ายฟิล์มแล้ว ส่วนใหญ่ ผมจะมีเทคนิคการตั้งโหมดภาพเนี่ย ผมจะตั้งไปที่โหมดตัว k นะคะ เกลวิน คือสามารถปรับขึ้นปรับลงได้คือเช่น ถ้าเราเห็นว่าภาพนี้แสงมันบลูมากไปเราปรับขึ้นให้เกลวินสูงๆ ขึ้น แทนที่จะอยู่ 5,000 มาตรฐานนี้ เราก็ปรับไปถึง 6,000-7,000 เพื่อเราจะได้สีที่ไม่ค่อยเพี้ยนมากเพราะว่า การถ่ายลักษณะอย่างนี้นั้นจะ ถ้าเป็นฟิล์มสมัยก่อนเนี่ยมันจะมีการเพี้ยนของสีฟ้าท้องฟ้าหรืออะไรเนื่องจากท้องฟ้ามันได้แสงที่ไม่ครบถ้วนนะฮะ ซึ่งอันนี้ผมก็บิดไปที่สูงมากๆ และอีกอย่างหนึ่งจะทำให้แสงไฟเนี่ยมันมีสีอุ่นมากขึ้นไฟตามถนนเนี่ยนะ ไฟอะไรมันก็จะไม่บลูมากนะฮะ ภาพนี้เกลวินที่ประมาณ 6,200 ส่วนใหญ่ก็มี 24-70 กับ 24-120 ผมจะมี 2 ตัวนะของส่วนตัว ส่วนเลนส์หลวงของเรานะ อ.ส.ท. และก็ 12-24 ก็ยังใช้อยู่ 80-200 macro 16 มิลอีกตัว ที่ใช้มากคือ 24-120 คือมันได้อย่างใจนะ คือเราจะถ่ายครอบ กว้าง ถ่ายแคบอะไรอย่างนี้นะก็ zoom เอาได้เลย บางทีบางภาพที่เราอยากจะ zoom ก็ได้อะไรอย่างนี้ ใจตัวนี้ยังเป็นตัว f/3.5 ถ้าเป็นใจตัว 24-70 นะจะเป็น 2.8 ตัวนั้นมันจะแพงๆ แต่ผมว่าจะเอาไปเปลี่ยนใหม่ใจตัวนี้มันเป็นตัวธรรมดา ยังมีตัวแพงอีกตัว 24-120 จะเป็น nano f/4 ส่วนใหญ่ก็จะมี PL และก็มีฟิลเตอร์ครึ่งซึกที่เป็นสีเทาตัวหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่ผมใช้กับถ่ายทิวทัศน์ทั่วๆ ไป กับพวกนี้ไม่ค่อยได้ใช้ เพราะว่าท้องฟ้ามันจะโคดๆ กัน ส่วนใหญ่จะต้องมีขาตั้งหนึ่งอย่าง แล้วก็สายลั่นชัตเตอร์ต้องมีเพราะว่าสปีดค่านี้นางที่เนี่ยถึงแม้เลนส์บางตัวจะมี silence wave อะไรที่แก๊สั่นแก๊อะไร ถ้าสปีดต่ำลงมาถึง 30 ลงมานี้ควรจะมีและอันนี้ 1 วินาทีหรือ 2 วินาทีต้องมีฯ เลข...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...เริ่มมีกล้องดิจิทัลมา ก็เริ่มตั้งแต่ EOS300d ลือตแรกที่เขาเมืองไทย ผมซื้อ 4-5 หมื่นมั้งผมจำไม่ได้แล้ว EOS300d ต่อจากนั้นก็ไล่มาเรื่อยๆ 400d 450d แล้วก็มาขึ้นเป็นช่วง 20d 30d นี่ก็ใช้ นะครับ แล้วก็มาเปลี่ยนอีกทีขายหมดใช้ EOS 5d นะครับ ส่วนใหญ่แล้วผมใช้เลนส์อยู่ถ่ายทิวทัศน์นี้ใช้เลนส์อยู่ 2 ตัวคือ 17-40 ใจ EF 17-40 4L ตัวแรกที่ต้องมีฟิลเตอร์ C-PL เซอร์กูลาร์ C-PL นี่ต้องมี นะครับ เพราะบางทีมันตัดแสงแกรล มันตัดแสงสะท้อนแสงรบกวนได้เยอะ และมันก็ทำให้ภาพท้องฟ้าเนี่ยค่อนข้างดี แต่ในกรณีที่ๆ ฟ้ามันไม่เป็นใจจริงๆ ใช้ C-PL แล้วก็ยังไม่ได้นั้นก็ต้องมีครึ่งซึกแหละครับ graduate เนี่ย อันนี้ก็มียี่ห้อ graduate แบบกลมแบบแผ่นมีหมด แล้วพวกฟิลเตอร์เหลืองแดงก็มีอันนี้ไว้แก๊ส แต่เดี๋ยวนี้ไม่ค่อยได้ใช้แล้วครับ เพราะมันแก้ได้ในไฟล์ แล้วก็มียาขลิบชัตเตอร์แล้วก็ tripod พวกนี้ใช้ตลอดครับ แต่ที่ผมให้ความสำคัญมากที่สุดคือ C-PL...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธนศ งามสม

“...กล้อง canon 5d full frame ครับ มีกล้องไปสำรองไปอย่างน้อย 1 ตัวครับ เป็นรุ่นเดียวกันครับรุ่นเดียวกัน ผมมีเลนส์ค่อนข้างน้อยนะครับเมื่อเทียบกับนักถ่ายภาพท่านอื่นๆ แต่เลนส์ที่ผมมีเนีย ตลอดเวลา 15 ปีที่ผ่านมา ผมรู้สึกว่ามันลงตัวกับผมมากและก็ไม่เป็นภาระในการแบกหามมากเกินไปนัก มีเลนส์ 16-35 มิล 1 ตัว มี 70-200 f2.8 1 ตัว ถ้ามองสัดส่วนพอๆ กันนะครับระหว่าง 16-35 กับ 70-200 อุปกรณ์เสริมหลักๆ ก็ของผมนี้พื้นฐานทั่วไปเหมือนช่างถ่ายภาพคนอื่นๆ นะครับคือ ขาตั้งกล้องกับสายลั่นชัตเตอร์ และส่วนสำคัญที่ผมชื่นชอบและก็อยากจะทำแนะนำเป็นอย่างยิ่งเลยสำหรับคนที่มิโหมคล้อคกระจกสะท้อนภาพ สิ่งนี้มันช่วยทำให้ภาพคมชัดขึ้นเยอะเลยนะครับเพราะการดีดของกระจกแต่ละครั้งมันหมายถึงการสั่นนะครับ มันเหมือนระฆังที่ถูกตีนะครับมันจะสั่นอยู่ตลอดเวลา ถ้าคุณใช้โหมคล้อคกระจกสะท้อนภาพมันรับประกันได้เลยว่าภาพคุณจะคมชัดขึ้นแน่นอน ฟิลเตอร์หลักๆ ที่ใช้ก็มีฟิลเตอร์ PL นะครับ ช่วยตัดแสงสะท้อน PL เหมาะสำหรับถ่ายน้ำตก ดันไม้เขียวๆ ผืนน้ำ graduate ครึ่งซีกสีเทาครับ เพื่อเกลี่ยท้องฟ้ากับผืนดิน เบื้องล่างให้ความเปรียบต่างของแสงไม่มากนักเท่านั้นแหละครับ...” (ธนศ งามสม, 2555)

4. รู้ขั้นตอนการทำงาน

การทำงานใดๆ จะประสบความสำเร็จหรือไม่ จะต้องมีภูมิหลังและรู้ขั้นตอนในการทำงาน เช่นเดียวกันกับนักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 33 รู้ขั้นตอนการทำงาน

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	ทรรศนะ
อภินันท์ บัวหภักดี	ได้เริ่มต้นการทำงานที่ตรงกับที่ได้ศึกษากับสื่อสิ่งพิมพ์ถ่ายภาพท่องเที่ยวที่เพิ่งเริ่มต้น จึงเกิดแรงผลักดันในการเรียนรู้ในภาคปฏิบัติ และเรียนรู้ทุกขั้นตอนของการทำงาน ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการภาพอนุสาร อ.ส.ท. ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จากประสบการณ์ จึงทำให้มีความชำนาญในงานและมีชื่อเสียงระดับประเทศ

ตาราง 33 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
พชร	วงศ์สินหลัง	แรงผลักดันในการทำงานสื่อสิ่งพิมพ์ด้านการถ่ายภาพ เนื่องจากในสมัยก่อนหาตำราที่สอนการถ่ายภาพได้ยาก และได้ตั้งปณิธานว่าถ้ามีโอกาสจะนำความรู้ที่ตนเองต้องการในช่วงเริ่มฝึกถ่ายภาพมาเปิดเผยอย่างละเอียดในชั้นปฏิบัติ จึงได้ศึกษาอย่างหนักและเมื่อถึงจุดหนึ่งจึงได้ใช้หลักความคิดทางปัญญาผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ ในฐานะบรรณาธิการ ปัจจุบันถึงแม้ว่าสื่อสิ่งพิมพ์รายเดือนจะหยุดตัวเนื่องจากสุขภาพ แต่ยังมีตำราการถ่ายภาพเฉพาะกิจจำนวนมาก อีกทั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญของบริษัท แคนนอน มาร์เก็ตติ้ง จำกัด (มหาชน) ด้วยความรู้และประสบการณ์ได้เพาะบ่มมาเป็นระยะเวลานาน ได้สร้างชื่อเสียงระดับประเทศ
วราณ	สุวรรณ โณ	เรียนลัดเข้าไปทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียงซึ่งพนักงานต้องฝึกฝีมือเป็นระยะเวลานานก่อนได้ถ่ายภาพจริง หลังจากนั้นหลายปีต่อมาได้ตั้งบริษัทเป็นของตัวเองรับงานถ่ายภาพจากบริษัทเอกชนชื่อ ดูแล เว็บไซต์ สอนถ่ายภาพตกแต่งภาพและอื่นๆ อีกหลายอย่าง ด้วยประสบการณ์การทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียง และมีการศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความก้าวหน้า เรียนรู้ทุกขั้นตอนการทำงาน ใช้ระยะเวลาประมาณ 10 ปีในวงการถ่ายภาพ แต่ประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงระดับประเทศ
วิศาล	น้ำค้าง	เกิดจากแรงผลักดันในการประกอบอาชีพโดยซื้อกล้องถ่ายภาพเพื่อถ่ายภาพงานของตนเอง และฝึกฝีมือตนเองจากตำราถ่ายภาพ และร่วมประกวดภาพจนมีชื่อเสียงระดับประเทศ ร่วมงานกับนิตยสารถ่ายภาพท่องเที่ยวหลายเล่ม เป็นสมาชิกสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยทุกสถาบันและสอบผ่านเกียรตินิยมการถ่ายภาพระดับสูงและจากต่างประเทศ จากประสบการณ์ที่เพาะบ่มมาเป็นเวลานาน ทำให้มีชื่อเสียงระดับประเทศอย่างยาวนาน

ตาราง 33 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
จามิกร	สุขทราธร	เกิดจากใจรักทำให้ศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา หาโอกาสพบผู้รู้ มีโอกาสร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีชื่อเสียงของประเทศหลายแห่ง ผ่านการสอบได้รับเกียรติบัตรระดับสูงของสมาคมถ่ายภาพในประเทศไทยและต่างประเทศ จากประสบการณ์ที่ยาวนานในวงการถ่ายภาพและมีแนวทางการถ่ายภาพที่เป็นของตัวเอง และเรียนรู้ทุกขั้นตอนการทำงาน ได้สร้างชื่อเสียงเป็นนักถ่ายภาพระดับประเทศ
หัตถชัย	บุญเนื่อง	เกิดจากใจรักได้เกิดแรงผลักดันให้ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับถ่ายภาพเพื่อใช้ประกอบอาชีพ ขยันเดินทางเพื่อถ่ายภาพ มีความอดทน มีโอกาสร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์เกือบทุกฉบับในประเทศ เมื่อมีโอกาสเป็นบรรณาธิการในหนังสือถ่ายภาพท่องเที่ยว จึงนำความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมาด้วยระยะเวลาที่ยาวนาน เป็นระดับผู้เชี่ยวชาญ และมีชื่อเสียงระดับ ประเทศ
นพดล	กันบัว	เกิดจากแรงผลักดันในเรื่องถ่ายภาพทำไมแฟลชออกเพียงครึ่งภาพ จึงศึกษาจากตำราเพิ่มเติม เป็นสมาชิกสมาคมถ่ายภาพ และลาออกจากที่ทำงานเดิมมาร่วมงานกับอนุสาร อสท อย่างเต็มตัวในเวลาต่อมา ได้สั่งสมความรู้ประสบการณ์ในทุกขั้นตอนการทำงาน และได้ตั้งบริษัท โดยใช้ความรู้ที่มีมาบริหารและประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงระดับประเทศ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	เกิดจากแรงผลักดันว่าทำไมถ่ายภาพไม่สวย ศึกษาอย่างจริงจังจากตำราถ่ายภาพ หาโอกาสพบผู้รู้ในวงการถ่ายภาพและร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์ด้านการถ่ายภาพ พร้อมๆ ไปด้วยประกวดถ่ายภาพซึ่งประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงในระดับประเทศ
ธเนศ	งามสม	ได้มีโอกาสฝึกงานกับอนุสาร อสท ได้ความรู้จากภาคปฏิบัติจนเกิดเป็นความผูกพันกลับมาฝึกงานอีกจนจบการศึกษา จึงได้รับโอกาสทดลองงานและบรรจุงานในเวลาต่อมา ได้ศึกษาภาพจากนักถ่ายภาพต่างประเทศ พบปะผู้รู้ในวงการถ่ายภาพ การเดินทางในฐานะนักเขียนและได้ถ่ายภาพไปด้วยเป็นระยะเวลา 15 ปี ได้เพาะบ่มประสบการณ์ให้เรียนรู้ขั้นตอนการทำงาน และผลงานเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน มีชื่อเสียงระดับประเทศ

อภิสิทธิ์ บัวหัทธิน

“...ผมก็เริ่มต้นจากการเรียนนะแหละเพราะว่าผมเรียนวารสารศาสตร์มา เพราะฉะนั้นผมก็เรียนวิชาถ่ายรูปมาบ้าง แล้วก็เรียนวิชาการเขียนหนังสือมาบ้าง ผมก็เริ่มเข้ามาสู่สายอาชีพด้วยการเป็นกอง บก. ของการทำหนังสือซึ่งเคยเป็น โชคดีหรือโชคร้ายก็ไม่รู้ มันเป็นเรื่องที่เพิ่งเริ่มก่อตั้งมันก็ไม่มีอะไรสักอย่าง ฉะนั้นที่ที่เข้าไปทำก็จะต้องทำทุกอย่าง จังหวะที่จะต้องไปถ่ายรูปก็ต้องไป จังหวะที่จะต้องเขียนก็ต้องเขียนเพราะฉะนั้นผมก็เลยเป็นนักเขียนและช่างภาพของหนังสือเล่มนี้ไปโดยปริยาย หนังสือที่เขารอบโลก เล่มแรก สิ่งที่เราเรียนมาก็ได้นำมาใช้ ตอนเรียนไม่ได้เก่ง ไม่ได้สนใจเป็นพิเศษเรื่องการถ่ายภาพด้วย แต่ว่าอาจจะมีฝีมือเรื่องการเขียน การเข้าใจภาษา การใช้ภาษานี้มีฝีมืออยู่ เน้นไปที่นักเขียน ความเป็นนักเขียนก่อน แต่ว่าเคยได้เข้ามาอยู่ในหนังสือที่เราจำเป็นต้องถ่ายภาพ เพราะฉะนั้นก็เลยจำเป็นต้องจัดเอาวิชาที่เคยเรียนมาใช้ แล้วอันนี้พอมันต้องใช้ก็ต้องพยายามปรับปรุงตัวเองให้ก้าวไปสู่มีอาชีพให้ได้ ซึ่งนั่นเท่ากับว่าเราต้องหา advisor แล้วก็หาวิชาความรู้จากการถ่ายภาพต่างๆ ด้วยวิธีการต่างๆ ทุกอย่างเลย ตั้งแต่การซื้อหนังสืออ่าน หาหนังสืออ่าน การที่มี advisor ที่เก่งๆ 2-3 คน มีอะไรก็ปรึกษาได้ ทุกเรื่อง รวมไปถึงว่าเราต้องลงสนามจริงด้วย เหล่านี้เองความจำเป็น มันหล่อหลอมให้เราเกิดขึ้นมา...” (อภิสิทธิ์ บัวหัทธิน, 2555)

เพชร วงศ์สินหล่ง

“...เส้นทางผมมาทำนิตยสาร เนื่องจากว่าผมคิดว่าในสมัยที่ผมหัดถ่ายรูป ตั้งแต่ นานมาแล้วมันหาสื่ออะไรที่สอนการถ่ายภาพได้ยากมาก เคียวนี่มีอินเตอร์เน็ต สมัยก่อนนี้อย่าง หนังสือเนี่ยจะออกมั่งไม่ออกมั่งยังไม่รู้เลย ออกเล่มนี้มาแล้วไม่รู้จะออกเล่มใหม่อีกเมื่อไหร่เกี่ยวกับถ่ายรูปของเมืองไทยนะ ไม่เป็นปกติเลย แล้วก็ไปตามใครก็ไม่มีการสอนคุณได้ เพราะว่าคนสอนเนี่ยส่วนมากจะถ่ายรูปจากประสบการณ์แต่ไม่มีวิธีการที่จะบอกคุณว่าจะต้องอย่างนี้ อย่างนี้ ส่วนมากก็ไปลองเอาเอง มันก็เลยเป็นอะไรในใจที่แบบว่า เออ ถ้ามีโอกาสนะ ถ้าเกิดเรามีความรู้ความสามารถอะไรพวกนี้ เราจะมาทำนิตยสารมาถ่ายทอดให้คนอื่นเขาอ่าน แล้วพอมาทำแล้วนี่แนวคิด วิธีการถ่ายทอดความรู้มันก็ไม่เหมือนคนอื่น เพราะคนอื่นเขาอาจมีวิธีการของเขา แต่ของ ผมเนี่ย ผมมีไฉ่ตรงนี้ว่ามันหาสื่อการสอนได้ยากเหลือเกิน เพราะฉะนั้นผมจะสอนเหมือนคนบอกกันเหมือนเราสอนอะไรกันเองอย่างเนี่ยะ มันก็เลยเป็นภาษาเป็นความรู้ที่เขาเข้าใจง่าย และก็ต้องละเอียดด้วยเพราะว่าผมก็คิดถึงตัวเอง ถ้าสอนไม่ละเอียดก็สู้อย่าสอนดีกว่าเพราะไม่รู้เรื่องนะ...” (เพชร วงศ์สินหล่ง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ตั้งแต่เริ่มถ่ายภาพผมจะถ่ายเพื่องานวิจัยก่อนก็คือถ่ายภาพได้นำเป็นหลัก แล้วก็ สักพักหนึ่งก็เริ่มเข้ามาถ่ายภาพมากขึ้น โดยการที่ไปอยู่บริษัทที่ทำงานเกี่ยวกับด้านกราฟฟิคก่อน แล้วก็หลังจากถ่ายก็คือเริ่มถ่าย ครั้งแรกๆ ก็จะเริ่มถ่ายจากฟิล์มกับผลิตภัณฑ์ทั่วไป product ก็คือเป็นงานที่ใช้ในสตูดิโอ. คราวนี้สักพักหนึ่งก็เริ่มเปลี่ยนอาชีพโดยเข้ามาถ่ายรูปท่องเที่ยวเป็นมือปิ่นรับจ้างก่อน ก็ไปถ่ายให้กับบริษัทที่เป็น agency ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสักพักหนึ่งก็ไปอยู่ในบริษัท agency เลยโดยตรงก็คือไปถ่ายรูป หลังจากนั้นเป็นต้นมาก็จะถ่ายทั้งแบบได้นำ บนบก บนอากาศอะไรอย่างนี้ครับ ตั้งแต่เหนือ กลาง อีสาน ได้ ถ่ายทุกอย่างให้กับบริษัท agency ที่จะส่งเข้า ททท. มันก็จะมีตั้งแต่กองในประเทศ กองการตลาด แล้วก็กองต่างประเทศ ส่วนใหญ่ 80 เปอร์เซ็นต์จะเป็นกองต่างประเทศ เสียเป็นส่วนใหญ่ ไล่แล้วหลังจากนั้นก็ออกมาทำเป็นกิจการส่วนตัวแล้วจริงๆ แล้วอยู่ตรงนั้นนานมากก็ประมาณ 6-7 ปี ผมถ่ายรูปมาประมาณ 10 ปี ตั้งแต่ปี 2545 จริงๆ แล้วยังใจดีเราก็ฝึกฝีมือเรื่อยๆ เราไปสมัครงานในบริษัท agency ที่ค่อนข้างจะได้รับการเชื่อถือค่อนข้างมากในวงการมากกว่า และก็ฝึกจนผ่านๆ ปุ๊บ พอเราไปอยู่บริษัทที่มีเครดิตดีปุ๊บเนี่ย ต่อไปมันก็จะง่ายแล้ว เวลาเราทำอะไรมันก็จะผ่านไปหมดแล้ว ที่จริงผมใช้ชีวิตเดินลัดเข้าไปในบริษัทที่แบบดังที่สุดก่อนง่ายที่สุดแล้วก็คืออย่างที่บอกเราก็ต้องฝีมือค่อนข้างเยอะ ผมฝึกอยู่ประมาณ 3 ปีถึงจะได้เริ่มถ่ายจริงจังจริงๆ ก็ในช่วงที่เข้าไปอยู่ในบริษัทเอเจนซี่ ได้ประมาณ 2 ปีครับ บริษัท เบล สะ ก็คือจะเป็นตัวแทนที่เอาไว้ส่งรูปเยอะ เข้า ททท. และหลังจากนั้นผมก็จะเป็นมือปิ่นรับจ้างให้อย่างพวกโอทีวี พวกลีโอบันเนท พวกแมคแคน อะไรอย่างนี้ก็คือรับจ้างเป็น free lance ให้เอเจนซี่ พวกนี้ค่อนข้างบอย ส่วนใหญ่ผมจะทำงานเบื้องหลังมากกว่า แต่เพราะว่าเอาเข้าจริงๆ คืองานที่เน้นไปที่สิ่งพิมพ์กับอิเล็กทรอนิกส์ กับงาน ททท. ของกองต่างประเทศอะไรอย่างนี้ก็คือช่วงนั้นก็เข้ามาเยอะ แต่งานส่วนตัวเวลาไปถ่ายก็จะถ่าย landscape บ้างแต่ก็จะเป็นบริษัท agency ที่ทำโฆษณาอื่นๆ มากกว่าโฆษณาโดยทั่วไปที่เห็นอยู่อะไรอย่างนี้ครับจริงๆ ด้านนอกเหนือจากงานทะเลก็จะไปงานถ่าย wide life บ้างอะไรบ้างแล้วก็ได้นำเสียเป็นส่วนใหญ่...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ผมนี้เริ่มมาจากการเขียนภาพก่อน แล้วก็ซื้อกล้องมือสอง เอามาถ่ายงานก็อปปีงานเขียนของตัวเอง แล้วก็เลยเป็นจุดเริ่มต้นประมาณปี 2537 พอซื้อกล้องมาเราก็ต้องเรียนรู้กับมันไปด้วย เรียนรู้เพิ่มเติม ด้วยความอยากรู้อย่างไรให้ดีขึ้น ด้วยนิสัยก็เลยเรียนรู้มาเรื่อยๆ จนกระทั่งในปีเดียวกันที่ได้ซื้อกล้องมาก็เลย ลองส่งภาพเข้าประกวดครั้งแรกกับหนังสือโฟกัส

แอนดรีกราฟโฟ ก็ได้รางวัลและก็ได้ฟิล์มมาใช้ ผมจำไม่ได้ว่าเป็นยี่ห้อ Konica หรือว่า Kodak และมันก็เริ่มได้รางวัลมาเรื่อยๆ มันก็ทำให้เรารู้สึกว่าเราลองพัฒนาฝีมือของตัวเองดูว่ามันจะสู้ทางกรุงเทพฯ ได้ไหม เพราะเห็นภาพทางกรุงเทพฯ สวยๆ ทั้งนั้นเลย เนื่องจากการเรียนรู้การถ่ายภาพด้วยตนเอง จึงไปซื้อหนังสือถ่ายภาพสมัยนั้นก็มี โฟโต้สที่ดังติดตลาดที่สุดในยุคนั้น แล้วก็เริ่มอ่านเทคนิคของคนเก่งๆ และในหนังสือนั้นจะมีลงข่าวการประกวด ก็เลยส่งดู ในปีหนึ่งๆ ผมประกวดได้รางวัลมาหลายรางวัลเลย หลังจากนั้นพอปีที่สอง ปี 2538 ก็เริ่มรับงานเอเจนซี่ต่างๆ ในเชียงใหม่ ถ่ายภาพโฆษณาอยู่หลายที่ และมีประกวดก็ส่งภาพเข้าประกวดและมันก็ได้รับรางวัลเรื่อยๆ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขธรรม

“...ผมรู้สึกว่ามีอาชีพ คือหมายถึงว่ามีอาชีพด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ก็คือว่าแสดงว่ามีความชำนาญในด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ที่นี้ต้องถามว่าความชำนาญนั้นมาจากไหนก็คือความชำนาญเนี่ยมันก็มาจากการที่เรารักและชอบก่อน พอเรารักและก็ชอบในงานถ่ายภาพธรรมชาติเนี่ย เราก็จะฝึกฝนคือจะชำนาญได้เนี่ยมันต้องทำซ้ำเรื่อยๆ ต้องฝึกฝนที่เนี่ยมันก็เลยเป็นที่มาว่าทุกๆ เดือน ทุกๆ ปีอะไรอย่างเนี่ยมันจะต้องเดินทางอยู่เรื่อยๆ เพื่ออัปเดตข้อมูลเพื่อที่จะเรียนรู้ความผิดพลาดและก็เพื่อที่จะไปหาถ่ายในจุดใหม่ๆ แม้ว่าจะเป็นจุดเดิมก็ต้องเป็นสภาพแสงอะไรใหม่ๆ ตรีบ ที่นี้ พอเราตรงเนี่ยแล้วเนี่ยมันก็ต้องมา คือก้าวแรกออกมาแล้วเนี่ยคือความรักและความชอบและการฝึกฝน...” (จามิกร สุขธรรม, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...กลยุทธ์คือรู้อย่างเดียว ถ้าตั้งใจเนี่ย ถ้าอนาคตอาจจะมีใครมาได้ฟังเทปชุดนี้หรือได้อ่านที่พี่เอาไปทำวิทยานิพนธ์เนี่ยผมว่า ถ้าเขาอยากจะเป็นช่างภาพธรรมชาติ หนึ่งอดตายได้สองต้องสู้มาก สามต้องมุ่งมั่น สี่ต้องอดทน ไม่งั้นไม่สามารถที่จะยืนอยู่ที่ตรงนี้ได้ เพราะว่าเงินน้อย พอเงินน้อยนะ หัวใจเรานั้นก็แวง เราก็อยากไปทำอะไรที่เลี้ยงชีพเราได้...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...ภาพจะสวยงามนั้น ขึ้นอยู่กับช่วงเวลาๆ ของแต่ละที่ ของแต่ละวัน เหตุที่เราได้ภาพดีๆ มาลงใน อสท นี้ก็ หนึ่งในนี้อาจจะการถ่ายเนี่ยเราต้องรู้ว่าจะไปถ่ายเวลาไหนถึงจะได้รูปออกมาสวย ซึ่งมันจะแตกต่างกับคนที่ไปถ่ายรูปหรือว่าไปในที่นั้นเนี่ย อาจจะ เอ๊ะ ทำไมไม่เห็นเหมือน ซึ่งความจริงไอ้ข้อนี้บางทีผมจำได้ว่ามีคนต่อว่าอยู่บ่อยๆ แต่ความเราก็ไม่ได้อะไรหรอก เพียงแต่นึกออกไหมคนไปเที่ยวกับเราไปถ่ายรูปนี่มันคนละเรื่องกันนะ เราเดินตั้งแต่สี่อะไรอย่างนี้ ตีสี่ครึ่งออกจากที่พักแล้ว ขณะที่พวกเขายังไม่ตื่นกันเลย ไปถึงก็สายแล้วหรืออะไรเนี่ย หรือไม่บางทีเนี่ยเย็นๆ เนี่ยผมเห็นเขาไปรอคูพระอาทิตย์ พอพระอาทิตย์ตกปุ๊บ กลับแล้วยังไม่ทันนั้นเลย รูปที่จะได้ก็คือรูปที่พระอาทิตย์ตกไปแล้วอะไรอย่างนี้ แล้วรูปออกมามันก็จะสวยงาม มันก็นั่นแหละถึงบอกว่าบางทีเขาถ่ายรูปแล้วทำไมมันไม่สวยมันไม่ใช่ คนคู่อีกเรื่องหนึ่ง ไอ้เราไปถ่ายนี่ก็อีกเรื่องหนึ่ง และกับบางทีเนี่ยอย่างที่ผมพูดให้ฟัง คือบางทีผมไปไม่ได้ไปคนเดียว ถ้ามีโอกาสวันนี้ไปถ่ายมาแล้วก็จริง เอ๊ะ พรุ่งนี้ไปใหม่เพราะอากาศแต่ละวันนี่บอกไม่ได้ว่ามันจะดีไหมมันสวยเหมือนกันหรือเปล่า เมื่อวานอาจจะดีวันนี้ไม่ได้อะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นการที่เรา ตรงนี้ต้องถือว่าอาจจะขยันไปถ่ายขยันออกไปก็ได้ เราจะได้ภาพที่ดีที่สุด...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ก็ไม่เคยไปเรียนที่ไหนหรอกครับ อ่านหนังสือเทคนิคการวัดแสง และก็เทคนิคในการสร้างสรรค์ภาพ ของคุณสุรเดช วงศ์สินหลัง แล้วก็ทำความเข้าใจในอุปกรณ์ว่าถ้ามีอุปกรณ์แค่นี้และไม่คิดนัก ทำอย่างไรที่จะวัดคุณภาพออกมาให้ได้ทั้งหมด ถ้าเราเข้าใจในเรื่องของอุปกรณ์ เข้าใจในเรื่องของแสง เข้าใจในเรื่องเทคนิคการสร้างสรรค์ภาพ เรื่องขององค์ประกอบภาพมันก็ถ่ายรูปออกมาสวยได้แต่ต้องใช้เวลา คืออ่านแล้วก็เหมือนทำแบบฝึกหัดคือออกไปทำแล้วก็ต้องเปิดใจกว้างๆ ให้คนเขาวิจารณ์ อย่าโกรธเขา เขาว่าอย่างไรก็ต้องฟังเขาแล้วนำมาปรับปรุงตัว อย่าอายที่จะถามผู้รู้ ส่วนการก้าวเข้ามาสู่มืออาชีพ บังเอิญได้มาเจอ บก.สุรเดช ก็เลยลองส่งรูปดูว่าจะเข้าตาไหม ปรากฏว่าได้ลงหนังสือก็มีกำลังใจมากขึ้น พอมีกำลังใจมากขึ้น วันนั้นก็คิดว่าจะลองวิทยายุทธ ดูสักทีลองภาพประกวดหัวข้อคอยอย่างขางแฉนมหัสจรรย์ ปรากฏว่าติดอันดับที่ 3 ก็เลยเริ่มถ่ายมาเรื่อยๆ ก็ได้รางวัลมากขึ้นเรื่อยเกือบทุกรายการ ต้องติโจทย์ให้แตก คัด โจทย์ แล้วหารายชื่อกรรมการว่ามีใครบ้าง ต้องถ่ายให้อยู่ในใจกรรมการ...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ชเนศ งามสม

“...ผมถือว่าการเรียนจากโรงเรียนมันคือการเรียนภาคทฤษฎี พอมาฝึกงานที่นั่นมันคือการเรียนภาคปฏิบัติครับ มันคือหลายอย่างเราไม่เคยรู่มาก่อน เราไม่เคยรู้ว่าถ้าฝนตกแล้วเราจะทำยังไง เราเคยเรียนรู้แต่ว่าใช้สปีดบรেকเตอร์เท่าไร ใช้ f-stop เท่าไร จากตำราเรียน จากครูบาอาจารย์ เราไม่เคยรู้เลยว่าฝนตกแล้วเราจะทำยังไง ผมได้สิ่งนี้จากการมาฝึกงานที่ อ.ส.ท. ก็ยื่นเอกสารขอฝึกงานครับตั้งแต่ ผมฝึกงาน 2 ปีคือปี 3 กับปี 4 ปี 3 ฝึก 1 เดือน ปี 4 ฝึก 2 เดือน คือเป็นโรงเรียนที่ดีมาก พอฝึกงานก็มีโอกาส ผู้ใหญ่ให้โอกาสถ่ายภาพและก็เขียนสารคดีคือผมฝึกงานเสร็จแล้วก็อยู่ต่อครับ มันเหมือนเป็นการทดลองงานนะครับอยู่อีก 1 ปีครับ เข้าปีที่ 2 นั้นแหละครับถึงจะได้ถ่ายภาพและเขียนสารคดีจริงๆ คือมันผ่านการหมกบ่ม ที่จริงมันผ่านการหมกบ่มมา 2 ปีครับหลังจากฝึกงานเสร็จ ได้ทำสารคดีจริงๆ ตัวอย่างง่ายๆ อย่างที่กล่าวไว้ตั้งแต่ตอนแรกนะครับ เราเป็นนักศึกษาเราไม่รู้หรอก ถ้าฝนตกเราจะทำยังไง ที่จริงฝนตกก็ถ่ายได้นะครับเป็นมุมที่ดีด้วย อย่างเราไปถ่ายภาพสารคดีเดือนกันยายนอย่างนี้ครับ มันเป็นเดือนแห่งฤดูฝนคือมันสะท้อนนะ ช่วงเวลานั้นมันคือฝน อย่างบางคนจะรอแต่แสงสวยๆ หรือว่าอะไร มันทำให้มองนอกกรอบครับ มองนอกจุดตัด 9 ช่องว่าในโลกความเป็นจริงมันไม่ใช่มีแค่จุดตัด 9 ช่อง แต่มันต้องผ่านจุดตัด 9 ช่องมาก่อนเราถึงจะรู้ว่ามันไม่มี ฝึกงานพอฝึกงานเสร็จแล้วก็ได้รับความไว้วางใจให้มีชื่ออยู่ในทีมนักเขียนประจำ...” (ชเนศ งามสม, 2555)

การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป

ปัจจัยด้านการสื่อสารด้วยภาพ

1. มีมนุษยสัมพันธ์

มนุษยสัมพันธ์ในที่นี้ เป็นลักษณะด้านกายภาพที่ผู้อื่นพบเห็น ทั้งการพูด ภาษาที่ใช้ การแต่งกาย เครื่องแต่งกายทางสังคม ความเชื่อมั่น กริยามารยาทและเสน่ห์ อีกทั้งยังมีหลักในการดำเนินชีวิตคือซื่อสัตย์ จริงใจ ความดีงาม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 34 มนุษยสัมพันธ์

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหักติ	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ติดดิน อารมณ์ดี ชอบสนุกสนาน มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง ชอบช่วยเหลือสังคม
เพชร	วงศ์สินหลัง	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีบุคลิกภาพและนิสัยเป็นครู การแต่งกายเรียบร้อยขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม
วราณ	สุวรรณโณ	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความอดทนชอบช่วยเหลือสังคม
วิศาล	น้ำค้าง	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ติดดิน สำเนียงของภาษาที่ใช้มีความสุภาพ ให้เกียรติผู้อื่น มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจเย็น ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม
จามิกร	สุขทรากรม	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ติดดิน สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์และมนุษยสัมพันธ์ อารมณ์ดี สนุกสนาน มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีนิสัยชอบเรียนรู้ มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม

ตาราง 34 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
หัตถชัย	บุญเนื่อง	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม
นพดล	กันบัว	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ที่คิดค้น ภาษาที่ใช้มีความจริงใจ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายในช่วงปฏิบัติงานสื่อถึงความเป็นนักถ่ายภาพ มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยทั้งในระหว่างปฏิบัติงานและในเวลาส่วนตัว มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีความซื่อสัตย์ต่องานและสังคม ใจกว้าง ใจดี มีความอดทน ชอบให้โอกาสคน ช่วยเหลือสังคมตามวาระโอกาสที่เหมาะสม
ธเนศ	งามสม	เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น มีกริยามารยาทที่ดี อ่อนน้อม ถ่อมตนให้เกียรติผู้อื่น เป็นนักประสานงานที่ดี มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยโดยเฉพาะในช่วงปฏิบัติงาน รักษาภาพลักษณ์ของทำงาน มีเครือข่ายทางสังคมมาก ใจกว้าง อดทน ชอบช่วยเหลือสังคม

อภินันท์ บัวหัทธคดี

“...ก็ง่ายๆ ส่วนมากแค่ตัวง่ายๆ เออ ขาสั้น รองเท้าแตะ แต่จริงๆ ว่าก็ ทะมัดทะแมงละนะ ขาสั้น รองเท้าแตะ มันถนัดง่ายไปสะดวกทุกอย่าง (ระหว่างถ่ายภาพทะเล)...” (อภินันท์ บัวหัทธคดี, 2555)

พชร วงศ์สินหลั่ง

“...สถานที่ท่องเที่ยวผู้คนพลุกพล่านต้องใจเย็น ต้องรอจังหวะที่คนไม่อยู่ขวาง กล้องแต่งตัวธรรมดาๆ มันไม่เหมือนเข้าป่าธรรมชาติอะไรแบบนั้น ถ่ายภาพทะเลมีอย่างเดียวคือ เครื่องป้องกันแดด...” (พชร วงศ์สินหลั่ง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ก็จะเตรียมไว้เลยกางเกงขาสั้น รองเท้าแตะ ไซ้ แล้วก็ไม่มีอะไรเลย กระเป๋ากล่อง แล้วก็ผ้าๆ ผืนหนึ่งที่เราไว้พันโพกหัวบ้าง เวลาคันร้อนบ้างหรือก็เอาไว้เพื่อฉุกเฉินเมื่อเรา ล้มหรือว่าคลื่นซัดน้ำกระเด็นมาโดนกล้องหรือว่าอะไรอย่างนี้ ก็จะมีผ้าไว้สำรองไว้เช็ดทำความสะอาด บางครั้งเนี่ยเราอาจจะต้องระมัดระวังในการที่เดินขึ้นเนินเรื่องไม่ส่งเสียงดัง แล้วก็สองคือ เรื่องที่เกี่ยวกับว่าที่เราไม่ควรจะไปตั้งตำแหน่งที่ไปขวางทิศทางการออกเรือของชาวประมงบ้าง บาง ครั้งเนี่ยมันก็จะจะมีแบบทำเรืออะไรอย่างนี้ เวลาตอนเช้าเนี่ยเขาจะกักคักหน่อย เพราะฉะนั้นเนี่ย คือถ้า เกิดว่าช่างภาพที่ดีก็ควรจะไปศึกษาดูว่าก็คือทุกอย่าง เขาเรียกว่าไคร่งทำเรือเนี่ยนะครับ ไม่ควรจะไปขวางมากนัก เพราะว่าเวลาตอนเช้าๆ กว่าจะมีใครเขาออกมาลงเดินสวนไปสวนมา ขนอุปกรณ์ เกี่ยวกับการประมง ใดๆ ใดๆ เพราะฉะนั้นต้องไปเลือกหาตำแหน่งที่ค่อนข้างที่จะไม่ไปกวนวิถี ชีวิตเขาครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...การเตรียมตัวแต่งกายอะไรเนี่ย ถ้าเกิดว่าเราต้องเดินป่าอะไรเนี่ย รองเท้าก็จะต้องใส่รัดกุมชนิดหนึ่ง หนึ่งกันหนาว กันสัตว์มีพิษ มันจะช่วยให้เรา save ตัวเอง การแต่งตัวก็จะต้องรัดกุมเสียหน่อย ถ้าเป็นเสื้อแขนยาวจะดี เพราะว่าหนึ่งเลยนี้ ส่วนมากเวลาเราเข้าป่าเรามักจะเจอแมลงเสมอ แมลงเยอะ หนามที่จะเกี่ยวอะไรเลย แม้กระทั่งแสงแดดถ้าเกิดอยู่ที่โล่งแสงแดด เสื้อแขนยาวพวกเนี่ยก็จะช่วยให้เรา save ตัวเองได้เยอะ แต่ถ้าพูดถึงมารยาทเลยเนี่ยนะครับ ถ้าเกิดว่าเรา จำเป็นจะต้องไปอยู่ในชุมชน ในกลุ่มของนักถ่ายภาพหรือว่าอะไรก็แล้วแต่เนี่ย ผมว่าคงต้องคุณที่เข้ามาก่อนว่าเขาถ่ายเสร็จหรือยัง อะไรหรือยัง อะไรจะไปบังหน้าเลนส์ อันนี้จะเป็นปัญหา กับ

สิ่งแวดล้อมอันนี้สำคัญมากคือจริงๆ แล้วการเข้าไปหาธรรมชาติ สิ่งแรกก็คือว่าเราไม่ควรจะไปก่อไฟหักไม้ทำลายป่าหรือว่าจะไรแล้วแต่จะทำให้สิ่งที่เราต้องการได้ภาพ ฉะนั้นการรักษธรรมชาติที่ดีเนี่ย ควรจะรู้ว่าเราพยายามไปรบกวนเขาให้น้อยที่สุดนะ แล้วก็พยายามไปทำลายเขาให้น้อยที่สุดครับ เป็นสิ่งที่ถูกต้องครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขธรรมาร

“...ส่วนใหญ่ก็จะมีหมวก 1 ใบแล้วก็กางเกงขาสั้นหรือขายาว ขึ้นกับสภาพพื้นที่ ถ้าเปียกก็จะเป็นขาสั้น รองเท้า ถ้าไปเดินป่าก็จะเป็นรองเท้าที่มีปุ่มกันลื่นหน่อย ถ้าเป็นท้องน้ำก็ไม่ใช้รองเท้าผ้าใบแบบ ไม่อมน้ำ เดินป่าก็จะมีถุงกันทากด้วย แล้วแต่สภาพฤดูกาลมากกว่าครับ ผมแบ่งออกเป็น 2 แบบก็แล้วกัน คือถ้าไปแล้วเจอคน ก็ควรจะมียารักษาคนที่เขาอยู่ในที่ๆ นั้นด้วย ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนที่ไปกับเรา หรือกับเพื่อนที่เขาถ่ายภาพแล้วไม่รู้จักเราก็คืออย่างน้อยหมวกก็ดีๆ เขาหรือว่าเราถ่ายอยู่แล้วเขาจะมาถ่ายด้วยคือผมว่าควรจะมีน้ำจืดน้ำใจต่อกันหน่อย ไม่ใช่เขาถ่ายอยู่ดีๆ แล้วเราก้ไปดึง บังเขาอะไรอย่างนี้ อย่างน้อยแม้ว่าเราจะเข้าไปถ่ายก็ควรจะบอกเขาสักนิดหนึ่ง ถ่ายเสร็จหรือยังครับหรือไม่ก็ผมขอถ่ายมุมนี้หน่อยได้ไหม อะไร อย่างนี้ ควรจะสื่อสารกัน เพื่อมิตรภาพที่ดีนะครับ ไม่ใช่ไปมองหน้าเขาประมาณว่าเมื่อไรจะไปเสียที มันจะเป็นการหาศัตรูมากกว่ามิตร ใจก็ไม่ดี คือเขาอาจไม่ทำอะไรหรอกแต่ว่ามันก็รู้สึกไม่ดีต่อกันแล้วละ กับอีกอันหนึ่งเมื่อกี้คืออีกเรื่องกับคนกับอีกอันหนึ่งก็คือสิ่งแวดล้อมที่เขาพูดกับเราไม่ได้ อย่างเช่นว่าไปตามถ้ำหรือไปตามที่ต้นไม้ขึ้นไม้เคยเห็นไปสลักชื่อกับผ่นต้นไม้ตามทาง หรือไปหักกิ่งมั่งกิ่งไม้อะไรอย่างนี้ผมเห็นว่ามันเป็นการทำลายธรรมชาติ มันก็แสดงถึงบุคลิกและนิสัยของเขาแต่อาจไม่ใช่คนที่รักธรรมชาติจริงๆ...” (จามิกร สุขธรรมาร, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...สำหรับการแต่งกายในการถ่ายภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ ส่วนใหญ่ก็ต้องแต่งตัวรัดกุม ครับ กางเกงขายาว รองเท้าหุ้มส้น แล้วก็จะมีพวกขากันแมลงนิดหน่อย กันทาก กันยุง กันริ้นอะไรทำนองนี้ครับ การถ่ายภาพมันสะดวกสบายไม่มีอะไรมารบกวน คือมันใช้ร่วมกับคนอื่นพี่ บางทีเวลาเราได้รูปแล้วนี่ เราก้ควรจะพอแล้ว ไม่ยืนแช่อยู่ บางทีนักท่องเที่ยวมาเขาก็อยากจะลงไปเล่นน้ำ หรือบางทีเราจะถ่ายรูปอยู่เขาเองไปเล่นอย่างนี้ เราก้ต้องแบบโอ้ เรื่องใหญ่เลย เราก้ต้องคุยกับเขาขอ 5 นาที ขออนุญาตถ่ายรูปก่อนได้ไหม เพราะไม่จ้้นพอเขาลงปุ๊บแล้วเราเงยเลย ลำบาก และชาวบ้านบางทีมันก็พูดยากนะ เพราะวันหนึ่งมันถ่ายได้แค่นี้ 30 นาทีของช่วงเวลานี้ ซึ่งบางทีก็ต้องการคุยดีๆ ขอกัน...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...ส่วนใหญ่การออกไปถ่ายภาพแต่ละครั้งผมก็แต่งตัวก็เหมือนกับนักท่องเที่ยวทั่วไป แต่ว่าของผม จะมีเสื้อกั๊กสำหรับใส่อุปกรณ์โน่นนี่อยู่ตัวหนึ่ง แล้วก็กระเป๋าถือต้องแบกไว้ใบหนึ่ง พร้อมขาตั้งอะไรอย่างนี้เพราะบางที่เราไปนี่เราก็ไม่รู้ว่าจะเจออะไรที่มันต้องใช้ขาตั้งขาตั้งอะไรก็ บางทีก็ต้องถือไปด้วย อะไรอย่างนี้ ส่วนใหญ่ไปถ่ายกันหลายๆ คนเนี่ยมันก็มีการตั้งกันหลายๆ ส่วนใหญ่ก็ใครเขามาก็ เอ้า เข้ามารอ อะลุ่มอล่วยกันนะส่วนใหญ่ ก็ไม่ค่อยจะมีไม่มีปัญหาอะไร ที่ไปถ่ายเจอๆ กันก็พรรคพวก ทั้งรู้จักก็ไม่รู้จักก็ดี...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...เอาตั้งแต่หัวจรดเท้าแล้วกัน หมวกผมใส่ แต่ถ้าเข้าอุโบสถต้องถอดแต่การที่ผมใส่หมวกนี่เพราะว่าผมเป็นคนเหงื่อเยอะ หมวกที่ผมใส่เป็นหมวกปีกหรืออะไรเนี่ยมันจะช่วยซับเหงื่อไม่ให้ลงมาที่ตา ถ้าลืมหมวกนี้ผมก็ต้องโพกหัวละ ไม่ให้เหงื่อมันลง ถ้าลงมาหน่อย เสื้อ ส่วนใหญ่ผมใช้เสื้อยืตนะครับ จะสั้นจะยาวนี่แล้วแต่สถานการณ์ว่าขึ้นไปทำกิจกรรมไหนบนเขาไหม ขุนเขอะไหม ตัวรีนตัวอุ่นเยอะเปล่า พอมาทางเก่งๆ นี่ที่ผมชอบนี่เป็นทางเก่งสนามนะ ทางเก่งที่ออกภาคสนามได้ กระเป๋ายะๆ คล้ายๆ ทางเก่งทหารนี่ชอบมาก แล้วรองเท้าๆ นี่รองเท้าแตะไม่เคยใส่แม้แต่หนึ่งเดียว ตลอดชีวิตการถ่ายภาพเนี่ย ตั้งแต่ถ่ายภาพมาไม่เคยใส่แตะไปถ่ายภาพเลย ส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่รองเท้านั่งประเภทหัวเหล็ก เพราะผมกลัวว่ามีอะไรหล่นใส่เท้าบ้างหรืออะไรบ้าง หรือว่าต้องเดินทางไกลๆ เยอะๆ พวกนี้ผ้าใบ รองเท้าวิ่ง รองเท้าที่ใช้วิ่งนะเพราะว่า มันกระชับ เบา ทนทานนะครับ และคล่องตัวดี ประเภทไปรุ่มร่ามๆ ไม่เอา โดยปกติแล้วเราต้องเกรงใจผู้อื่นบ้าง เช่น ถ้าเห็นเขาตั้งกล้องมุมนี้ไว้แสดงว่าเขาสนใจมุมของเขาไว้แล้ว เขาคิดไว้แล้ว เขาอาจกำลังรอแสง ถึงแม้ว่าเราจะเลือกมุมนี้เหมือนกัน ถ้าจะเอาเราก็ต้องใช้เวลาอื่น...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธเนศ งามสม

“...เนื่องจากผมทำงานสารคดีให้กับนิตยสารการแต่งตัวจึงสุภาพเรียบร้อยครับ เพราะว่าจะต้องไปติดต่อประสานงานกับผู้คนในท้องถิ่นด้วย ผมเคารพสถานที่และผู้คนครับ ขอมอบว่า คือเขาเป็นเจ้าของพื้นที่ เราเป็นผู้มาเยือนจริงๆ ช่วงภาพจะว่าไปแล้วเป็นอาชีพที่ค่อนข้างบูกรุกๆ พื้นที่คนอื่นอยู่พอสมควรครับ บางที่เราเข้าเนี่ย เราสาวเท้าก้าวเข้าไปโดยไม่ได้ออกกล่าวเขาเลย แต่ว่าเรามีผลประโยชน์นะครับกับการถ่ายภาพ เราได้ภาพมาใช้งาน เราไปทำงาน ที่จริงเราไม่สมควรไปรบกวนพวกเขาครับ ถ้าจะรบกวนก็คือรบกวนให้น้อยที่สุด ควรพูดคุยก่อน

ถ้าจะถ่ายภาพผู้คน ถ้าเราประสานงานได้เราก็จะประสานงานสร้างความเข้าใจว่า เออ เรามาทำงานนะ เรามาเผยแพร่แหล่งท่องเที่ยวณะ เรามาทำอะไรอย่างนี้...” (ธเนศ งามสม, 2555)

2. งานต้องโคตรเด่น

นักถ่ายภาพมืออาชีพที่ประสบความสำเร็จเกิดจากการกระทำ นั่นคือผลงาน ความสำเร็จ สิ่งประกาศเกียรติคุณ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 35 งานต้องโคตรเด่น

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหักดี	ต้องไม่หยุดนิ่ง จะต้องแสวงหาความรู้เรื่องการถ่ายภาพ ต้องค้นหาสถานที่ใหม่ๆ เรื่องราวใหม่ๆ และมุมมองใหม่ๆ ในการนำภาพมานำเสนอผู้อ่าน
เพชร	วงศ์สินหลัง	นักถ่ายภาพมืออาชีพจะมีความแตกต่างจากนักถ่ายภาพทั่วไป การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลของสถานที่ถ่ายภาพการวางแผนการเดินทาง การสำรวจพื้นที่ถ่ายภาพ กระดือหรือรัน ความอดทน พร้อมรอรับความผิดหวังเพราะการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดได้ล่วงหน้า อีกทั้งความประณีตในการถ่ายภาพในช่วงจังหวะเวลาที่เหมาะสม เพื่องานที่แตกต่าง
วราณ	สุวรรณโณ	การทำงานแบบมืออาชีพจะต้องตีโจทย์ของลูกค้าให้แตก แสวงหาความรู้อยู่ตลอดเวลา และพยายามรับงานที่ยากสำหรับคนอื่น และท้าทายความสามารถของตนเอง
วิศาล	น้ำค้าง	ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักถ่ายภาพ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว เพราะภาพทิวทัศน์เป็นงานที่ไม่สามารถกำหนดได้ล่วงหน้า ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ การติดตามเรียนรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพจะช่วยให้พัฒนาฝีมือได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น สร้างงานที่เป็นตัวของตัวเอง

ตาราง 35 งานต้องโคดเด่น

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรชนะ
จามิกร	สุขทราเมร	ภาพทิวทัศน์นั้นมนุษย์เราไม่สามารถควบคุมได้ ถ้าภาพยังไม่สวย ถูกใจจะต้องหาโอกาสไปถ่ายซ้ำในช่วงจังหวะที่เหมาะสมด้วย เงื่อนไข 3 ประการ คือฤดูกาลที่เหมาะสม (timing) แสงที่สวยงาม (lighting) และองค์ประกอบภาพที่ลงตัว (composition) ประกอบ กับการไปถ่ายสถานที่แห่งนี้มาเผยแพร่เป็นคนแรก (first) ภาพ สมบูรณ์ลงตัว (best) และแหล่งถ่ายภาพใหม่ (deference)
หัตชัย	บุญเนื่อง	ต้องมี story board อย่างละเอียดความต้องการภาพรูปแบบไหนบ้าง จำนวนเท่าไรด้วยวัตถุประสงค์ของการนำมาคัดเลือกนิตยสาร ถ่ายภาพในช่วงก่อนออกเดินทางถ่ายภาพ และการเดินทางไป ถ่ายภาพจะต้องถูกฤดูกาล ถูกจังหวะเวลา และบางจังหวะเวลาที่ไม่ ถูกฤดูกาลนักถ่ายภาพก็สามารถได้ภาพถ่ายที่สวยงาม เซอร์ไพรซ์ กลับมาได้หากมีความมุ่งมั่นในการทำงานถ่ายภาพ
นพดล	กันบัว	แสงสำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ บางครั้งขึ้นอยู่กับโชคหรือดวง ด้วย นักถ่ายภาพบางคนเดินทางไปเกือบ 10 รอบแต่ไม่ได้ภาพที่ ตนเองต้องการ ขณะที่อีกคนไปเพียงครั้งเดียวและได้ภาพเลยก็มี ใน การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้นแสงแต่ละวันเวลาจะแตกต่างกัน มีความ กระตือรือร้นในการถ่ายภาพซ้ำสถานที่เดิม เพื่อคุณภาพงานที่โคด เด่นกว่า สวยงามกว่า
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	การเตรียมตัวก่อนการถ่ายภาพถือเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับนัก ถ่ายภาพมืออาชีพ เพราะจะได้เห็นสภาพพื้นที่ สภาพแสง และการ กำหนดมุมมองของการถ่ายภาพ และต้องเปิดใจใฝ่หาความรู้เรื่อง การถ่ายภาพและเท่าทันเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลา เพื่อสร้างงานที่ เป็นตัวของตัวเอง
ธเนศ	งามสม	นักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่รอคอยปรากฏการณ์ของธรรมชาติ แม้ว่าจะไม่สมหวังทุกครั้ง ถ้านักถ่ายภาพเดินทางไปถ่ายภาพยัง สถานที่เดิมบ่อยๆ ก็มีโอกาสดได้ภาพที่สวยงามและโคดเด่น มากกว่า

อภิรักษ์ บัวหัทธิน

“...เนื่องจากว่าเราต้องการที่จะแสดงความยิ่งใหญ่ความแปลกเนี้ย เพราะฉะนั้น เราต้องเลือกเวลา เลือกความสูงที่พอดีๆ แล้วก็เลือกเวลาถ่ายเป็นตอนเช้าที่แสงจะสาดมาโดนทะเล ให้ทะเลออกสีมาอย่างสวยงาม ทุกอย่างก็อยู่ที่การเลือกสรรหมด แม้แต่การนัดแนะกับนักบินว่าถ้า ถึงจะขึ้น ถ้าไม่ไต่ก็ไม่นั้นอะไรอย่างเนี้ย ก็ต้องเผื่อเหลือเผื่อขาดไว้ตลอดแล้วพอในที่สุดไต่ไปถึงแล้ว เราก็ตื่นเลย ความสูงจำไม่ได้แต่เราได้คุยกับนักบินว่าพอดีๆ อย่าให้สูงมากเกินไป จำไม่ได้แล้วว่าตอน นั้นสูงเท่าไร น่าจะหลายร้อยเมตร เป็นเครื่องบินเฮลิคอปเตอร์ใหญ่ที่เปิดประตู่ข้าง ได้เปิดทิ้งไว้ เลย...” (อภิรักษ์ บัวหัทธิน, 2555)

ภาพ 199 เกาะไม้ไผ่ หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่ (อภิรักษ์ บัวหัทธิน)

เพชร วงศ์สินหลัง

“...อย่างน้อยก็คือว่า หนึ่ง เราต้องรู้ว่าแสงเป็นอย่างไร พระอาทิตย์ขึ้นทางไหน ตกทางไหน อันที่สองก็ถามคนที่ไปมาแล้วว่าจุดตรงไหนที่มันจะเข้าท่า ไปถึงเราก็จะไปจุดนั้น ก่อน ถ้ามีเวลาเราก็จะไปหามุมภาพใหม่ๆ ของเราเอง บางครั้งก็ไม่ใช่จุดถ่ายภาพ ก็เดินสำรวจหา ของเราเอง มันก็ต้องดู อย่างเราจะถ่ายภาพพระอาทิตย์ตกเนี้ย เราก็จะไปถึงเนี้ยอย่างน้อยๆ ก็สัก 2-3 ชั่วโมง...” (เพชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 200 แหลมเจริญ จังหวัดระยอง (พชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโน

“...ที่จริงผมใช้ชีวิตเดินถัดเข้าไปในบริษัทที่แบบดั่งที่สุดก่อนง่ายที่สุด แล้วก็คืออย่างที่บอกเราก็ต้องฝีมือค่อนข้างเยอะ ผมฝึกอยู่ประมาณ 3 ปีถึงจะได้เริ่มถ่ายจริงจังจริงๆ ก็ในช่วงที่เข้าไปอยู่ในบริษัท agency ได้ประมาณ 2 ปีครับ บริษัท เบล ฮะ ก็คือจะเป็นตัวแทนที่เอาไวส่งรูปเยอะเข้า ททท และหลังจากนั้นผมก็จะเป็นมือปิ่นรับจ้างให้อย่างพวกโอทีวี พวกลิโอบันเนท พวกแมคแคน อะไรอย่างนี้ก็คือรับจ้างเป็น free lance ให้ agency พวกนี้ค่อนข้างบ่อย ส่วนใหญ่ผมจะทำงานเบื้องหลังมากกว่า แต่เพราะว่าเอาเข้าจริงๆ คืองานที่เน้นไปที่สิ่งพิมพ์กับเอ็กซิดิชั่น กับงานททท. ของกองต่างประเทศอะไรอย่างนี้ก็คือช่วงนั้นก็เข้ามาเยอะ แต่งานส่วนตัวเวลาไปถ่ายก็จะถ่าย landscape บ้างแต่ก็จะเป็นบริษัท agency ที่ทำโฆษณาอื่นๆ มากกว่าโฆษณาโดยทั่วๆ ไปที่เห็นอยู่ อะไรอย่างนี้ครับ จริงๆ ถ้านอกเหนือจากงานทะเลก็จะเป็นงานถ่าย wide life บ้างอะไรบ้างและก็ได้น้ำเสียเป็นส่วนใหญ่ แล้วก็ออกไปถ่ายรูปเมื่อมีงานที่ทำหาย งานที่มี add sidemen ที่มันสนุก งานที่ agency จ้างแล้วยากสำหรับคนอื่น เราารู้สึกว่าเราอยากทำ เราก็จะไปครับผม...” (วราณ สุวรรณโน, 2555)

ภาพ 201 เกาะหลีเป๊ะ2 จังหวัดสตูล (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...จริงๆ แล้วการถ่ายภาพทิวทัศน์เนี่ย ต้องบอกว่าจะทำให้มันเหนือความคาดหมาย ตัวช่างภาพจะทำได้ยากมาก แต่เหนือความคาดหมายจริงๆ เราอาจจะไปเจอสภาพอากาศที่เหนือความคาดหมาย อย่างเช่นอยู่ๆ เราไปเจอแสงที่มันพุ่งลงสู่ต้นไม้พอดี ซึ่งมันเหนือความคาดหมายที่เราคิดอยู่ หรืออย่างภาพที่ให้ไปคือภาพแนวซิลลูเอท ของคอยเชียงดาว ซึ่งเราวางแผนไว้ไม่ได้ หรือภาพพระจันทร์ค้างฟ้าซึ่งมันเป็นสิ่งที่เหนือความคาดหมาย นี่ก็สิ่งที่เหนือความคาดหมายสำหรับผมกับภาพทิวทัศน์ นอกจากนี้จาก การที่เราส่งสมประสงค์ ความชำนาญ มาเยอะๆ เนี่ย มันจะทำให้เราคิดได้เร็วมาก แก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้เร็วมาก ว่าตอนนี้เราจะใช้อะไร เครื่องมืออุปกรณ์ตัวไหน ใช้อย่างไร ถ่ายอย่างไร และจะให้ความรู้สักอย่างไรเนี่ยมันเป็นเรื่องเฉพาะตัวจริงๆ ที่ทุกคนจะมีไม่เท่ากัน นอกจากนี้การที่จะก้าวสู่มืออาชีพได้เร็วเราจะต้องติดตามและเรียนรู้ เราได้เห็นการทำงานทุกสิ่งทุกอย่างของมืออาชีพ มันเหมือนกับการข่นระยะทางของคนๆ นั้น มันดีคือการที่เราจะไปอ่านหนังสือตั้งหลายเล่ม...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 202 คอยหลวงเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขทรามร

“...ผมจะถ่ายธรรมชาติเนี่ย ไม่ทุกครั้งที่พอเดินทางไปแล้วจะได้ภาพสวยใช้ใหม่
 อะเพราะว่ามันไม่เหมือนการถ่ายในสตูดิโอที่เราเซตแสงเซตอะไรได้ทุกอย่างคงใจ คือธรรมชาติ
 เนี่ยเราต้องพึ่งฟ้าพึ่งฝนพึ่งดวงอาทิตย์อะไรอย่างนี้ ดังนั้นข้อแรกคือไม่ทุกครั้งที่เราจะได้ภาพสวย
 ดังนั้นเนี่ยผมยังไม่ได้ภาพสวยผมก็จะไปซ้ำ ที่นั่นกลับไปซ้ำเนี่ย ถามว่าเมื่อไรถึงจะพอใจ ผมจะใช้
 เกณฑ์อันนี้คือผมจะดูว่าภาพนั้นสมบูรณ์แบบหรือยังความสมบูรณ์แบบเนี่ย ผมใช้เงื่อนไขก็คือว่า
 ภาพนั้นเนี่ยมี timing lighting แล้วก็ composition เนี่ยลงตัวหรือยังหมายถึงว่าผมมีภาพอยู่ภาพหนึ่ง
 ผมรู้สึกภาพนี้สวยแล้วแล้วผมเนี่ย ผมจะดู 3 แม่คือ timing คือเรื่องฤดูกาลว่าผมไปถูกฤดูหรือ
 เปล่า เช่น ผมจะไปถ่ายดอกกระเจียวเนี่ย ผมก็ต้องควรไปในช่วงที่กระเจียวมันบานเต็มที่นี้คือเรื่อง
 timing และ timing หมายถึงที่ผมใช้ถ่ายเนี่ยก็คือสภาพแสงเนี่ยสมบูรณ์ได้ดังที่ผมต้องการหรือยัง
 lighting คือแสงเนี่ยลงตัว และอีกตัวหนึ่งคือ composition คือองค์ประกอบก็คือไม่ขาดไม่เกิน ก็คือ
 ผมถ่ายภาพจนได้ภาพที่ว่า timing lighting composition ครบนี้ โอเค งานเนี่ยน่าจะจบได้อันนี้คือ
 หลักแรก ที่นี้พอตัดจากหลักแรกแล้วเนี่ยผมจะไปใช้อีกตัวหนึ่งด้วยก็คือในการพัฒนาเนี่ย เวลาผม
 ไปถ่ายตามสถานที่ต่างๆ เนี่ย ผมจะมองว่าเราควรจะหามุมมองใหม่ๆ ที่นี้หลักที่ผมจะใช้ก็คือว่า
 บางที่มันเป็นที่ๆ เขาไปกันแล้วเนี่ย แต่เราจะไปสร้างมุมใหม่ๆ ได้ยังไง มันก็ใช้หลักก็คือภาพเนี่ย

มันจะ ภาพๆ หนึ่งจะสร้างชื่อให้กับเราได้ ความรู้สึกผมนะนะต้องมีครบ 3 อันคือ ถ้าเป็นภาษาอังกฤษจะเรียกว่า first และที่ best และที่ deference คือต้องครบทั้ง 3 ตัวเนี่ยภาพนั้นนะจึงสร้างชื่อให้เราได้ คือ first นี่หมายถึงว่า ถ้าผมไปที่จุดนี้เป็นคนแรกและก็ถ่ายภาพๆ นี้ออกมาเป็นคนแรก เนี่ย ภาพนี้ถือว่าประสบความสำเร็จ best เนี่ย ความหมายของผมคือสมบูรณ์แบบ ก็คือสมบูรณ์แบบอย่างที่สุดไปเมื่อก็คือเรื่อง timing lighting composition อันนี้คือจบละ ตัวสุดท้ายคือถ้าเกิดเราไม่ได้ไปที่เป็นคนแรกภาพเราก็ไม่ได้สมบูรณ์แบบทั้งเรื่องแสง สี องค์ประกอบเนี่ย ตัวสุดท้ายที่จะช่วยคือ deference หมายถึงว่าเราไปถ่ายในมุมที่คนอื่นเขาไม่ถ่าย...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

ภาพ 203 น้ำตกถ้ำพระ จังหวัดบึงกาฬ (จามิกร สุขทรามร)

หัตถ์ชัย บุญเนื่อง

“...ทุกครั้งก่อนไปเนี่ย เหมือนมี story board เลย เด็กผมใน office ทุกคนก็ถูกสั่งให้ทำงานว่าเราจะต้องเอาปกอะไรมา ทุกครั้งไปเราต้องคิดเลยว่าจะต้องเอาปกมาให้ได้ แม้มันจะได้ไม่ได้ก็ไม่รู้ สอง ภาพเจ็ดคู่ คู่ละ 10 รูป ถ่ายอะไรบ้าง มันใช้จริงอาจจะใช้ 3 รูป 2 รูปแต่เราคิด 10 รูปเลย คิดเผื่อ รูปที่หนึ่งหน้าเปิด ถ่ายตรงไหนเวลาไหน คู่ที่สองเราเดินไปแบบไหน เนื้อหาเป็นยังงั้นๆคุยกันแล้วเราก็ถ่ายตามแบบที่เราช่วยกันคิด แต่นักเขียนคนช่างภาพคนต้องคิดแบบนี้ อย่างผมเขียนด้วยถ่ายด้วยผมก็ง่าย แต่เวลาน้องช่างภาพไปช่วยเราก็คุยให้เขาฟังเขาจะได้ช่วยเราถ่ายครับ

ช่วงเวลาที่ดีที่สุดของที่นี่ๆ เนี่ย มันเป็นเวลาที่ดีที่สุดที่เราจะไปอยู่ แล้วก็ช่วงเวลาที่ไม่ดีที่สุดคือฝนตก ฟ้าร้อง พายุ ถ้าเราไปอยู่ได้เราก็คือ เราอาจจะได้รูปฟ้าผ่า เราอาจจะได้รูปฟ้าโธโฮแดง เล็กทั้งฟ้าซึ่งเซอร์ไพรส์กลับมาทุกคนแฮปปี้ บก.โอ้ว ได้รูปดีๆ แต่ถ้าเวลาถูกต้องเนี่ย ฤดูกาลถูกเวลาถูกเรามีโอกาสได้เยอะ...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 204 คอยหมากพริก จังหวัดแม่ฮ่องสอน (หัสชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

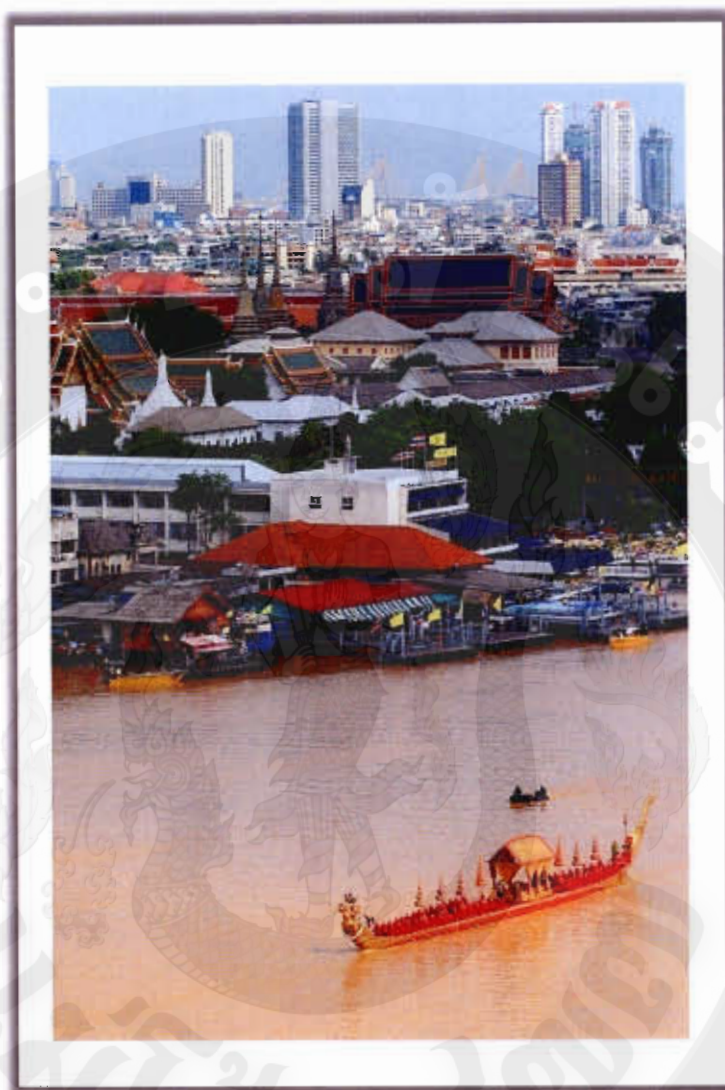
“...ผมพูดตลอดว่า ขึ้นอยู่กับโชคกับดวงด้วย บางทีโชคดีไปบูบฟ้าใสจัดการถ่ายรูป บูบเสร็จ ตามที่ต้องการก็มี ถ้ามีโอกาสวันนี้ไปถ่ายมาแล้วก็จริง เอ๊ะ พรุ่งนี้ไปใหม่ เพราะอากาศแต่ละวันนี้บอกไม่ได้ว่ามันจะดีไหมมันสวยเหมือนกันหรือเปล่า เมื่อวานอาจจะดีวันนี้ไม่ได้ะไรอย่างนี้ เพราะฉะนั้นการที่เรา ตรงนี้ต้องถือว่าอาจจะขยับไปถ่ายขยับออกไปก็ได้ เราก็จะได้ภาพที่ดีที่สุดอะไรอย่างนี้ แทนที่จะถ่ายเสร็จแล้วก็ผ่านไป ทั้งๆ ที่รูปดูแล้วยังไม่ค่อยเท่าไร มีโอกาสไปใหม่ก็ไป...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 205 แม่น้ำเจ้าพระยา กรุงเทพมหานคร (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...หนึ่ง ผมเป็นคนที่ชอบเดินสำรวจก่อน ถ้าผมรู้ว่าผมจะได้โจทย์อย่างนี้ทุกงานนะ ไม่ใช่เฉพาะการประกวดภาพงานที่รับจ้าง ไม่ว่าจะเป็นงานแต่งงานงานบวช หรือทุกงานผมจะไปสำรวจสถานที่ก่อนทุกครั้งเป็นอย่างแรกไปศึกษาสภาพแสงเสร็จแล้วกลับมาถึงจะกำหนดว่า จะต้องทำอะไรบ้าง ตั้งแต่การวางจุดถ่ายและกำหนด การทุกขั้นตอน สอง ผมเห็นว่ามืออาชีพต้องเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง และเปิดใจรับความรู้ใหม่ๆ ตลอด เพราะวิทยาการมันใหม่อยู่เสมอในทุกวัน เทคนิคอุปกรณ์ในยุคดิจิทัลมันไปของมันเรื่องความละเอียดของภาพเกิดขึ้นเรื่อย...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 206 เรือพระที่นั่ง กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...อย่าง cityscape สำหรับผมคือการรอคอย รอปรากฏการณ์ อาจจะเป็นรุ่ง ฟ้า ฟ้าดฟ้าผ่า แสงสุดท้ายที่งดงามมากๆ อย่างกรณีที่เราภาพมาภาพหนึ่งอย่างเบตงอย่างนี้ เบตงเป็น เมืองที่อากาศปรวนแปรมากๆ ฝนตกตลอดทั้งปีนะครับที่เบตง คือผมไป 4-5 ครั้งนะครับ เพิ่งเจอ ครั้งนี้ครั้งแรกที่ท้องฟ้าสวยมาก อันนี้ถือว่าเป็นปรากฏการณ์อย่างหนึ่งก็ว่าได้ ซึ่งน้อยคนมากนะ ครับที่จะได้เจอแบบนี้ ก็ยังดูภาพอย่างต่อเนื่องครับ ดูภาพเสมอๆ และทั้งทุกครั้งที่ได้เห็นภาพแบบ นั้น...” (ชเนศ งามสม, 2555)

ภาพ 207 เบตง จังหวัดยะลา (ชเนศ งามสม)

3. พัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็นของตนเองจากสื่อทั่วโลก

เป็นองค์ประกอบสำคัญของผู้มีปัญญา ซึ่งเกิดจากทักษะ ประสบการณ์ การศึกษา ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด นวัตกรรมหรือความคิดใหม่ๆ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 36 พัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็นของตนเองจากสื่อทั่วโลก

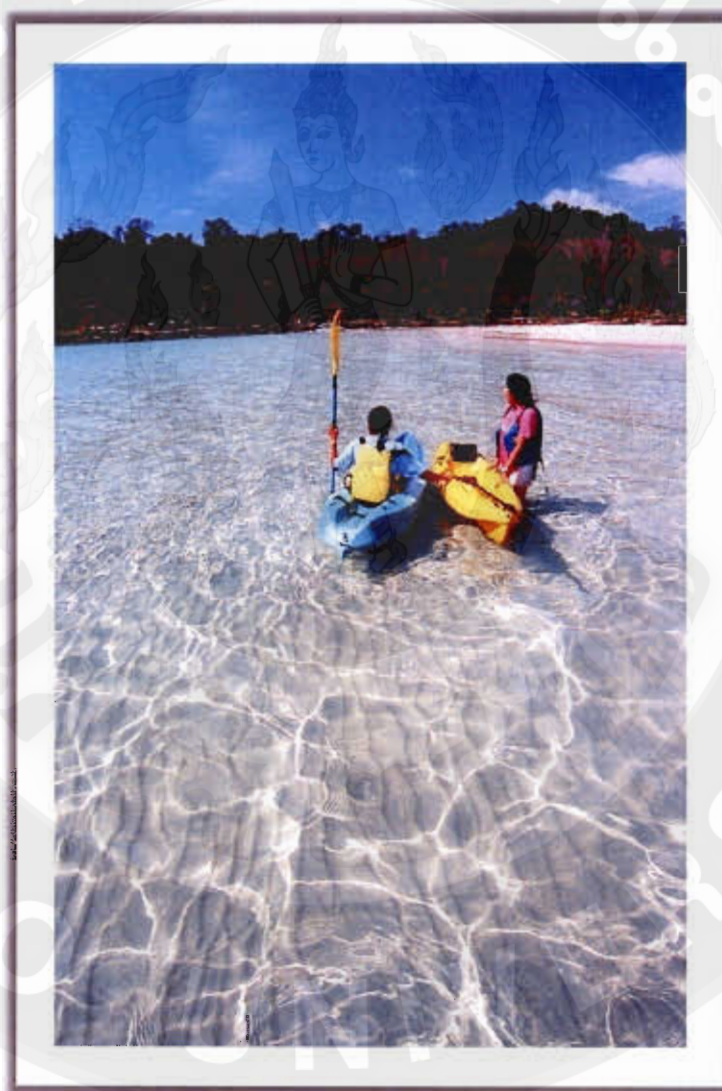
ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหลักดี	ชอบถ่ายภาพแนวตั้ง โดยได้พัฒนาเทคนิคและแนวคิดจากภาพทิวทัศน์ที่เป็นแนวนอนที่มีพื้นที่กว้างมาเป็นแนวตั้ง ซึ่งถือว่าถ่ายยากโดยได้ใช้ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญมาผสมผสานกับการเกิดปรากฏการณ์แปลกประหลาดของสถานที่ ในจังหวะเวลาที่เหมาะสมมาสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่าย

ตาราง 36 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
พชร	วงศ์สินหลัง	ต้องดูภาพให้มากแล้วนำมาต่อข้อคิดให้เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ ประสบการณ์การดูภาพ ทฤษฎีพื้นฐานที่อยู่ในตัวเรา และประสบการณ์ในการถ่ายภาพ ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติมาโดยตลอด และภาพทิวทัศน์ของตนเองจะใช้ทัศนมิติของเลนส์และมุมมองจากเลนส์มาใช้ประโยชน์ เช่น เลนส์มุมกว้างถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลจะใช้มุมต่ำเพื่อให้หน้าทะเลพุ่งเข้าหาเลนส์ ถ้าเป็นเลนส์เทเลจะใช้ถ่ายจากมุมสูง
วราณ	สุวรรณโณ	จะต้องคิดงานในส่วนที่คนอื่นไม่คิดทำ เพื่อสร้างความแปลกประหลาด ทั้งในเชิงเทคนิค การเปิดมุมมองใหม่ๆ
วิศาล	น้ำค้าง	สไตล์การถ่ายภาพของตนเองเป็น โทนเย็น นุ่มนวล โดยได้เปลี่ยนกล้องถ่ายภาพจากยี่ห้อ nikon มาเป็น canon ซึ่งให้บุคลิกภาพตามที่ตนเองต้องการ โดยเลือกช่วงเวลาในการถ่ายภาพที่เหมาะสมในการถ่ายภาพคือช่วงเช้าและเย็น
จามิกร	สุขทรามร	ภาพให้เยอะๆ แล้วนำมาดัดแปลงใช้ในรูปแบบที่เป็นตัวเอง
หัสชัย	บุญเนื่อง	การถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัล จะให้สีต่างจากฟิล์มภาพที่ถ่ายด้วยกล้อง ดิจิทัลจะให้สีอมน้ำตาล จึงได้เลือกเวลาในการถ่ายภาพเป็นช่วงแสงทไวไลท์ และลดช่องรับแสงให้กว้างกว่ากล้องที่ใช้ฟิล์ม 1 stop เพื่อผลของระยะเวลาในการถ่ายภาพจะลดลงโดยยังคงได้เส้นของดาวเคลื่อนตัวได้ยาวนานขึ้น
นพดล	กันบัว	เทคนิคในการตั้งโหมดอุณหภูมิสี จะปรับตั้งการถ่ายที่โหมด k (เคลวิน) เพื่อให้ผลของสีที่ถูกต้องก่อนการถ่ายภาพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	การประกวดภาพถ่ายต้องดีใจอย่าให้แตก ถ่ายภาพให้อยู่ในใจกรรมการ
ชเนศ	งามสม	ภาพกลางคืนหรือภาพที่มีความไวชัตเตอร์ต่ำจะใช้โหมดลือศกระจกสะท้อนภาพ เป็นใช้ประโยชน์จากกล้องถ่ายภาพให้คุ้มค่า และแนะนำให้ศึกษาดูภาพให้มากโดยเฉพาะช่างภาพระดับโลกแล้วนำมาประยุกต์ให้เป็นตัวเอง

อภินันท์ บัวหภักดี

“...เน้นว่าความลึก เน้นว่ามันทำให้เกิดความลึกนะ เป็น step เป็น step ลึกเข้าไป
เรื่องจุดตัด 9 ช่อง กฎสามส่วนมันค่อนข้างจะมาเองโดยความเก๋หรืออะไรเนี่ย มันก็ไม่ค่อยลงลึก
เท่าไรหรอก แต่มันก็จุดที่เราเน้นก็คือมันสวยนะเอาสวยไว้ก่อน ชอบแนวตั้ง มากกว่า เพราะว่าคนอื่นเขา
ไม่ถนัดกัน...” (อภินันท์ บัวหภักดี, 2555)

ภาพ 208 หาดคลองเจ้า เกาะกูด จังหวัดตราด (อภินันท์ บัวหภักดี)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ผมแนะนำคนอื่นเสมอเลยว่า คนที่จะถ่ายภาพให้ได้ดีนั้นต้องดูภาพเยอะๆ หมายความว่า ดูรูปของคนอื่น ดูแล้วก็แกะให้ลึกกว่าเขาคิดยังไงเขาลองถ่ายภาพนี้ ทำไมเขาถึงถ่ายมุมนี้ ทำไมถ่ายมุมนั้น แต่ให้ดูแล้วคิดเฉยๆ นะ ไม่ใช่ดูแล้วจะต้องทำตาม หรืออะไรไม่จำเป็น เราก็เอามาต่อ ยอด เวลาที่เราไปเจออย่างนี้เราจะคิดยังไง คือเรามีสิทธิ์ที่จะโต้แย้งได้ไม่ต้องไปเชื่อตาม คล้อยตาม ที่นั่นพอมีวิธีคิดแล้ว พอเราไปเจออะไรผนวกกับประสบการณ์ในการดูรูปนะที่ดูมาเยอะๆ นะ อย่างเมื่อก่อนนี้ผมจะดูรูปของช่างภาพเมืองนอกเนี่ยนะมุมภาพมันแปลก มันไม่หลัก องค์ประกอบหรืออะไรมาคุยกับเราเลยนะ แต่มุมมันแปลกดูแล้วประทับใจ ชอบใจ บางคนก็เป็นเซียนเลนส์ไวด์ คือไอ้หมอนี้เวลา มันจะถ่ายอะไรเล็กหรือใหญ่มันจะใช้แค่เลนส์มุมกว้างอย่างเดียว บางคนก็เป็นเซียนเรื่องแสง ถ้าเห็นแสงแบบนี้ไอ้โฮรู้เลยไอ้หมอนี้เป็นคนถ่าย บางคนก็เขียนประเภทมุกกล้องคือมุกกล้องที่มีอาจคาดหมาย แบบไม่สูงมากหรือต่ำมาก ไปซุกซ่อนไว้ในที่แบบผิดปกติที่คนจะคิดได้นะ มันเป็นเอกลักษณ์ ที่นี้พอเราดูคนที่มุกเอกลักษณ์มันก็เหมือนเป็นพิมพ์ในเมมโมรี่ของเรา พอเราไปเจอรูปแบบลักษณะนี้ เราเคยเห็นรูปที่ถ่าย แต่เราอาจนำมาแคปให้มันแตกต่างตามความเหมาะสมของไอ้เนี่ย อะไรที่เรารู้มานะ ไม่ว่าวันนี้ใครจะถ่ายรูปแบบไม่อิงทฤษฎีแล้วก็ตาม แต่เขาก็ยังมีทฤษฎี เพราะเขาจะรู้ว่าทฤษฎีมันคืออะไร ไอ้ตัวเขาแอฟฟลายไปอย่างไร แม้ว่าจะบอกว่าฉันไม่ยึดโยงกับทฤษฎีก็ตาม ผมถึงย้ำเสมอแหละว่าเรื่องทฤษฎีนี้มันเหมือนกับเรียน ก ไก่ ข ไข่ พอคุณอ่านอ่านออกแล้วคุณก็มาผสมคำ ก กา ข ขา ผสมไปเรื่อยๆ ภาพถ่ายมันถึงจะไม่ซ้ำกัน อย่างนั้นถ้าคุณเห็นเขาไปถ่ายอย่างนั้น คุณคิดว่าคุณจะต้องถ่ายให้เหมือนเขาอย่างเงี้ยะ แล้วมันจะเกิดประโยชน์อะไร ไซ้ใหม่ คุณจะต้องคัดแปลงไปจากเขา ไอ้การดูภาพมากๆ ถึงเรียกว่าเกิดประโยชน์มากที่สุด ไอ้การที่เราจะถ่ายภาพที่เหนือความคาดหมาย หรืออะไรก็ตามมันขึ้นอยู่กับประสบการณ์ดูภาพ ทฤษฎีพื้นฐานที่อยู่ในตัวเรา แล้วก็ประสบการณ์ในการถ่ายภาพด้วยเสมออย่าง...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

ภาพ 209 อ่าวพังงา จังหวัดพังงา (เพชร วงศ์สินหลัง)

วราณ สุวรรณโณ

“...ส่วนใหญ่ปกติผมจะทำการบ้านค่อนข้างเยอะมาก เวลาจะไปไหนที่หนึ่ง คราวนี้นั้นจะมีมุมเขาเรียกว่ามุมมหาชนอยู่แล้ว ถูกไหมครับเวลาเราไปไม่ว่าจะเป็น เหนือ กลาง อีสานใต้ อย่างนี้นะครับ ถ้าเกิดว่ารูปที่เราจะทำให้คนอื่นทิ้งและก็ดูรูปได้อยู่ โดยที่ไม่เหมือนคนอื่นเนี่ย บางทีเราก็จะไปมองที่ต่างกันอย่างขึ้น เราไม่ได้มองที่มุมที่ต่าง เราต้องไปเอามุมที่เหมือนเขา แต่เราไปทำในสิ่งที่เขาไม่คิดจะทำอย่างเช่นสมมุติไปปางอุ๋งเนี่ย ผมก็จะแบบไปถ่ายปางอุ๋งตอนเที่ยงคืนหรือตีหนึ่งตีสอง อันนั้นนะใช้ขาตั้งกับสายลั่นชัตเตอร์ ก็คือถ่ายในเวลาที่คุณไม่ได้ถ่ายกัน ถ่ายในที่ตาธรรมดาไม่สามารถมองเห็นได้ ถ่าย long exposure ในสถานที่ๆ แปลกอะไรอย่างนี้ครับ คือพูดง่ายๆ ว่าตามนุษย์ปกติถ้าไปยืนอย่างนี้ พระธาตุคอกองมูก็คือพระธาตุคอกองมูเห็นเหมือนกันหมด แต่ถ้าพระธาตุคอกองมูโดยการเปิดชัตเตอร์ 2 ชั่วโมงแล้วหมอกไหลผ่าน มันจะเป็นมุมที่มนุษย์ไม่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า เพราะฉะนั้นส่วนใหญ่งานที่ทำให้ๆ คนยังติดตามงานอยู่บ่อยๆ ก็จะเป็นงานที่เน้นไปที่เทคนิคเสียเยอะ ก็คือแบบ ไม่เชิงเทคนิคหรือครับเป็นการเปิดมุมมองที่เราพยายามไม่ให้เหมือนคนอื่น แต่เรามักจะไปเล่นตรงมุมเดิมด้วยเทคนิคที่เราคิดขึ้นมาเองเสียส่วนใหญ่...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

ภาพ 210 เกาะรอก 1 จังหวัดตรัง (วราณ สุวรรณโณ)

วิศาล น้ำค้าง

“...ลองเปลี่ยนดู เพราะว่าเท่าที่รู้สึกมาว่าเอ๊ะตอนหลังมานี้เราถ่ายภาพ nature เยอะเพราะฉะนั้นภาพ nature เนี่ยของผมจะเป็นสไตล์ที่ค่อนข้างจะไม่แข็งกระด้าง นุ่มนวล ไม่ต้อง contrast จัดมากมาข ผมก็เลยลองเปลี่ยนดูเป็น canon และก็เปลี่ยนเป็น canon 5d full frame มันก็ให้ character ที่นุ่มนวลอย่างที่ผมต้องการ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

ภาพ 211 คอยสุเทพ จังหวัดเชียงใหม่ (วิศาล น้ำค้าง)

จามิกร สุขธรรม

“...โอเคียบើผมเคยเห็นภาพของต่างประเทศ ไอ้พวกที่เป็นอุทยานแห่งชาติตาม ชุ่มประตู่โค้งๆ ของอเมริกา ผมก็นั่งคิดว่า เอ๊ะ ไอ้เราซึ่งไม่มีโอกาสได้ไปอุทยานอย่างนั้น ทำไม เราไม่หาว่าเมืองไทยเรามีสะพานโค้งอย่างเนี้ยที่ไหนบ้าง แล้วเราก็ถ่ายว่า เอ้อ เมืองไทยก็มีนะก็เลย พอดีช่วงนั้นทำสารคดีอยู่แถบอีสานไงครับ ก็ตระเวนไปจนเจอภาพที่เจ้าหน้าที่เขามาถ่ายคู่กับไอ้ สะพานนี้ ผมก็เลยคิดว่าเออเราเจอแล้วไอ้สะพานนี้เลยไปดูของจริง พอไปดูปุ๊บแล้วดูทิศแล้วทิศมัน ทิศทางมันได้แต่มันอยู่ที่ว่าเราจะไปถ่ายมันได้เมื่อไหร่ละ ก็เลยกลับมาและรอช่วงที่มันท้องฟ้า เคลียร์...” (จามิกร สุขธรรม, 2555)

ภาพ 212 สะพานหินภูเขาเหล็ก จังหวัดสกลนคร (จามิกร สุขทรามร)

หัตถชัย บุญเนื่อง

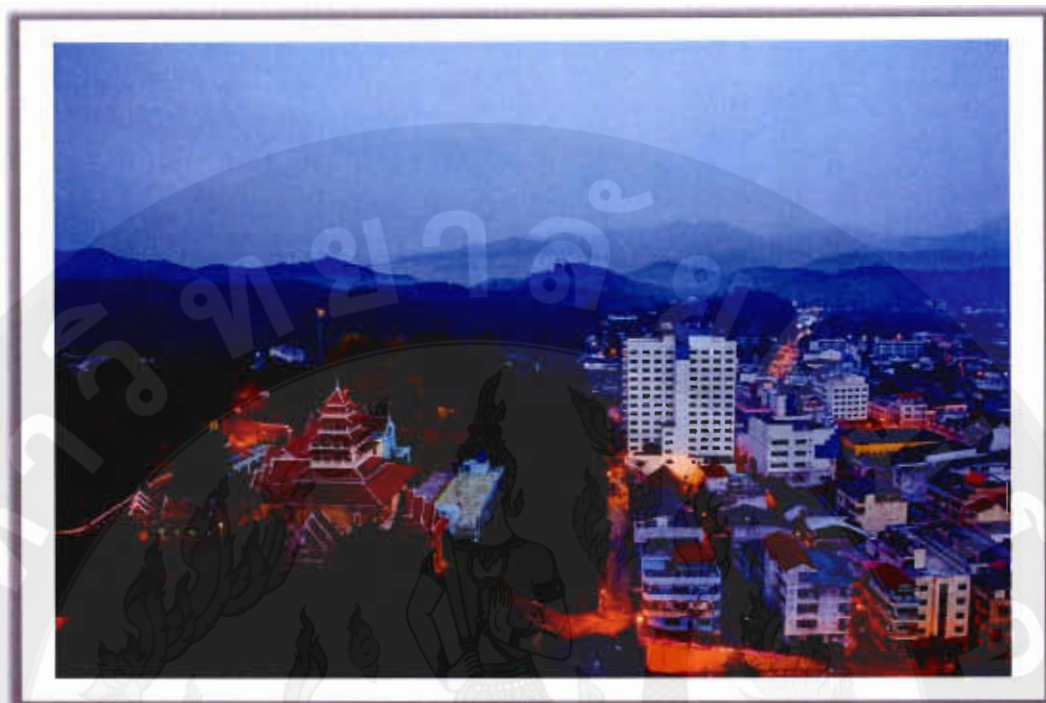
“...f/5.6 ISO100 สปีดชวโมงหนึ่ง ที่ใช้ f/5.6 เพราะสมัยถ่ายด้วยฟิล์มนะใช้ f/8 เป็นหลักในการถ่ายดาวเนี่ย แต่ใช้ f/8 เนี่ยกว่าดาวจะเป็นเส้น กล้องดิจิทัลเก็บแสงเนี่ยด้วย ISO100 เนี่ยมันใช้เวลานาน สดอปหนึ่งก็ใช้ไปทีละครึ่งชวโมงแล้ว ครึ่งสดอปจาก 5.6 ไป 8 มันไม่ไหว เอา 5.6 แล้วก็ใช้ชวโมงหนึ่ง แต่ถ้า f/8 ชวโมงหนึ่งมันก็ไม่ค่อยเห็น f เนี่ยมันมีผลต่อเส้นดาว ถ้า f ยิ่งกว้าง เนี่ย เส้นอาจจะอ้วน f/8 เนี่ยว่ากันว่าเส้นดาวจะสวยที่สุดแล้ว แต่เราเก็บแสงด้วย f/8 เนี่ย โอ้โฮรอกันเงกละ ชวโมงหนึ่งเราก็ได้แค่นี้ ถ้า f/8 เราก็ได้สั้นกว่านี้อีกเพราะมันเก็บแสงได้น้อยเฟรมนี้ น่าจะถ่ายช่วงสักท่มครึ่งสองท่มแหละ แสงแรกของทไวไลท์ช่วงเย็น ฟ้าบहुหมดเลยกำลังจะดำแล้ว เราก็จับเฟรมแรกเลย และเฟรมเดียวต่อวัน ที่เราเห็นสีแบบนี้ ไม่งั้นถ้าเกิดเราถ่ายด้วยดิจิทัลจะเป็นสีน้ำตาลไม่สวย ไม่ดำเหมือนถ่ายฟิล์มอะ อันนี้ออกชมพุ่ม่วง เพราะมันยังเก็บสีช่วงเดไลท์อยู่ ผสมกัน ช่วงรอยต่อเราจะได้สีสวยๆ อย่างนี้ แต่ถ้าเราถ่ายมืดไปแล้วก็เลยถ่ายดิจิทัลมันจะเป็นสีน้ำตาล มันจะไม่ได้สีดำ การถ่ายดาวนี้ต้องหาทิศเหนือ ต้องหาทิศเหนือให้ได้ ดาวทุกดวง จะหมุนรอบทิศเหนือ เนี่ยครับ ดาวเหนือจะอยู่นิ่งแล้วทุกอย่างจะวนๆ วนรอบนี้ แต่ถ้าเราถ่ายทางตะวันออกมัน อาจจะเฉียง ต้องหันหน้าไปทางทิศเหนือเท่านั้น นักถ่ายภาพดาวที่ดีต้องรู้ อันนี้มันแสงกลางคืนเลย ครับ...” (หัตถชัย บุญเนื่อง, 2555)

ภาพ 213 ผาแต้ม จังหวัดอุบลราชธานี (หัตถชัย บุญเนื่อง)

นพดล กันบัว

“...ผมจะมีเทคนิคการตั้งโหมดภาพนิ่ง ผมจะตั้งไปที่โหมดตัว k นะฮะ เคลวิน คือสามารถปรับขึ้นปรับลงได้คือเช่น ถ้าเราเห็นว่าภาพนี้แสงมันบลูมากไปเราปรับขึ้นให้เคลวินสูงขึ้น แทนที่จะอยู่ 5,000 มาตรฐานนี้ เราก็ปรับไปถึง 6,000-7,000 เพื่อเราจะได้สีที่ไม่ค่อยเพี้ยนมาก เพราะว่า การถ่ายภาพลักษณะอย่างนี้มันจะ ถ้าเป็นฟิล์มสมัยก่อนเนี่ยมันจะมีการเพี้ยนของสีฟ้าท้องฟ้า หรืออะไรเนื่องจากท้องฟ้ามันได้แสงที่ไม่ครบถ้วนนะฮะ ซึ่งอันนี้ผมก็บิดไปที่สูงมากๆ และอีกอย่างหนึ่งจะทำให้แสงไฟเนี่ยมันมีสีอุ่นมากขึ้นไฟตามถนนเนี่ยนะ ไฟอะไรมันก็จะไม่บลูมากนะฮะ ภาพนี้เคลวินที่ประมาณ 6,200...” (นพดล กันบัว, 2555)

ภาพ 214 เบตง จังหวัดยะลา (นพดล กันบัว)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...กลยุทธ์ในการประสบความสำเร็จในการประกวดภาพอยู่ที่การเปิดใจให้กว้าง ได้รับความรู้ใหม่ๆ อย่าคิดว่าตัวเองเก่ง อย่าคิดว่าตัวเองเป็นน้ำเต็มแก้ว มันก็เต็มอยู่นั่นแหละ นอกจากนี้ในการประกวดภาพต้องดูก่อนว่าต้องตีโจทย์ให้แตก คิดโจทย์แล้วหารายชื่อกรรมการว่ามีใครบ้าง ถ้าเป็นของสมาคมถ่ายภาพ ภาพจะออกมาในแนวสมาคมมันแหละ ต้องถ่ายให้อยู่ในใจ กรรมการ มันต้องมีเรื่องราวครับ ไม่มีเรื่องราวมันไม่ได้ ไปถ่ายเนรเทศสลักมาเนีย รู้จักแสงให้ดี มันก็เอาได้ละครับ รูปนั้นผมก็เคยได้รับรางวัลมา หรือว่าจะเอาแค่ถ่ายตรงกระเจกเป็นแค่เรียกเป็นพระบรมฉายาลักษณ์ของรัชกาลที่ 5 มันก็ได้ละครับ บังเอิญหัวข้อมันว่าความสัมพันธ์ไทย-ยุโรป กระเจกสีพวกละกระเจกที่พื้นที่ขนาดนี้มันเป็นเขาเรียกว่าเป็นศิลปะของยุคนั้นนะและก็มียุโรป คราวนี้ประเทศไทยเริ่มติดต่อกับทางชาติยุโรปมากๆ เข้าก็ ช่วงรัชกาลที่ 4 รัชกาลที่ 5 ฉะนั้นผมถ่ายรูปนี้รูปเดียวส่งไปมันก็ได้เหมือนกัน มัน ส่วนใหญ่ดู มันต้องมีเรื่องราวละครับในภาพเนี่ยไม่ใช่ไม่มีเรื่องราว...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ภาพ 215 สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม กรุงเทพมหานคร (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์)

ชเนศ งามสม

“...ภาพนี้มีขาตั้งกล้อง กับสายลั่นชัตเตอร์ แล้วก็ใช้โหมดลือคกระจกสะท้อนภาพ ผมจะดูงานช่างภาพต่างประเทศครับ โดยเฉพาะจากเนชั่นแนลจีโอกราฟิก สำนักเนชั่นแนลจีโอกราฟิกถือว่าเป็นครูคนหนึ่งที่ทำให้ มันเหมือนเป็นการเปิดโลกกว้างนะครับให้เราเห็นมุมมองความแตกต่างอย่างหลากหลาย คือเขากล้าที่จะทำ เขากล้าที่จะคิดมุมมองใหม่ๆ อย่างสมัยก่อน 10 ปีที่แล้วครับ ไม่มีใครคาดคิดว่ามุมมองครึ่งบกครึ่งน้ำมันจะสามารถทำได้ เดวิด คูบิเย์ทำได้ เขาถ่ายทะเลครึ่งบกครึ่งน้ำคุณเคยเห็นใช่ไหม นั่นแหละครับ คืออันนี้ มันทำให้เรารู้สึกว่าฮีย์ มันยังมีอะไรอีกที่เราจะจินตนาการไปได้อีกมากมาย ซึ่งไม่ใช่แค่ช่างภาพต่างประเทศ คนไทยก็มีแต่คนไทยมันน้อยที่จะคิดที่จะค้นหามุมมองใหม่ๆ อย่างกรณีที่ยกตัวอย่างคุณเดวิด คูบิเย์ นี่มันชัดเจนมากๆ คือเขาบอกเขาเคยให้สัมภาษณ์ว่ามันเริ่มจากจินตนาการ เขามีจินตนาการที่จะถ่ายทั้งได้น้ำและบนบกอยู่ในเฟรมเดียวกัน ซึ่งอันนี้สำหรับผมแล้วประทับใจมากๆ เคยเอามาถ่ายนะครับ ถ่ายแม่น้ำถ่ายอะไรครึ่งบกครึ่งน้ำ อย่างเช่น ถ่ายดาวกับโบราณสถานอะไรอย่างนี้ครับ ถ่ายกลางคืนนะครับ ถ่ายแม่น้ำกลางคืน ถ่ายน้ำตกกลางคืนอย่างเนี่ย จริงๆ มันสวยมากเลยนะในช่วงพระจันทร์เต็มดวงอย่างนี้ แสงเป็นสีเงินขวง เปิดรับแสงนานๆ บางทีเราด้อยอด บางทีเขาถ่ายน้ำตกกับแสงกลางคืนเราจินตนาการต่อไปได้ เอาดาวเข้ามาให้มีดาวด้วยอย่างนี้ มันสามารถทำได้ หรือจะ light painting มัน

เอาแสงไป light painting มันต่อยอดได้ครับ ไม่ใช่เราไปถือปเขาอย่างเดียว เราต้องคิดต่อด้วยว่า มันคืออะไร...” (ชนศ งามสม, 2555)

ภาพ 216 แม่น้ำกก อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงใหม่ (ชนศ งามสม)

การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม

ปัจจัยเสริมแรง

1. ใจรัก สนุกกับงานที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ

นักถ่ายภาพมืออาชีพซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 37 โจ้รัก สนุกกับงานที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
อภินันท์	บัวหักดี	ทำงานด้วยความสนุก ไม่ฝืนใจ เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการขึ้นระยะการทำงานให้ยาวนาน พร้อมไปกับรักษาชื่อเสียง
เพชร	วงศ์สินหลัง	โจ้รัก มีปณิธาน ความมุ่งมั่น ที่จะทำงาน เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงาน
วรรณ	สุวรรณโณ	โจ้รัก ความมุ่งมั่น ตั้งใจจริง อดทน เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการขึ้นระยะการทำงานให้ยาวนาน
วิศาล	น้ำค้าง	โจ้รัก ขยัน อดทนต้องมีแรงผลักดันที่จะประสบความสำเร็จ
จามิกร	สุขทราภร	โจ้รัก ฝึกฝน เดินทาง ถ่ายภาพซ้ำ เรียนรู้ความผิดพลาดเพื่อความสำเร็จในอนาคต
หัตชัย	บุญเนื่อง	โจ้รัก ขอมอดคายได้ ใจสู้ มุ่งมั่น อดทน ใจไม่แหว่ง
นพดล	กันบัว	โจ้รัก ศึกษาเพิ่มเติมจากตำรา หาความรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	โจ้รัก ศึกษาเพิ่มเติมจากตำรา ศึกษาโดยตรงจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ และต่อยอดความรู้
ธเนศ	งามสม	โจ้รัก มุ่งมั่น ศึกษาเพิ่มเติม

อภินันท์ บัวหักดี

“...คิดแต่จะทำยังไงให้สนุก ให้มีความสุขของตัวเอง คิดแค่นั้น แต่ว่าโอเค. ว่าเราทำงานให้ดีที่สุด การทำงานด้านการประชาสัมพันธ์เราก็ทำ แล้วเราทำแล้วก็มีความสุข มีความสนุกกับมันด้วย ไม่ใช่ว่าไม่สนุกนะ ไม่ฝืนใจ ฝืนใจก็ทำไม่ได้ ก็มันดีเหมือนกันนะแต่ทุกอย่างทุกประการนี้ เราคิดว่าเราไม่หยุดความอะไรละเราไม่หยุดความหนุ่ม เราไม่หยุดความเป็นหนุ่มเป็นสาวถึงจะแก่จนป่านนี้แล้วเรายังไม่หยุดเราจะพยายามเป็นหนุ่มเป็นสาวไปตลอด ไอ้นี้มันก็ไม่ใช่ออเดชิรซึ่มอะไร ความเป็นตัวของเรา...” (อภินันท์ บัวหักดี, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...สมัยก่อนนี่อย่างหนังสือเนี่ยจะออกมั่งไม่ออกมั่งยังไม่รู้เลย ออกเล่มนี้มาแล้วไม่รู้จะออกเล่มใหม่อีกเมื่อไหร่ เกี่ยวกับถ่ายรูปของเมืองไทยนะ ไม่เป็นปกติเลย แล้วก็ไปถามใครก็ไม่มีใครสอนคุณได้ เพราะว่าคนสอนเนี่ยส่วนมากจะถ่ายรูปจากประสบการณ์แต่ไม่มีวิธีการที่จะบอกคุณว่าจะต้องอย่างนี้ อย่างนี้ ส่วนมากก็ไปลองเอาเอง มันก็เลยเป็นอะไรในใจที่แบบว่า เออ ถ้ามีโอกาสนะ ถ้าเกิดเรามีความรู้ความสามารถอะไรพวกนี้ เราจะมาทำนิตยสารมาถ่ายทอดให้คนอื่นเขาอ่าน...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ผมถ่ายรูปมาประมาณ 10 ปี ตั้งแต่ปี 2545 จริงๆ แล้วยังงี้เราก็กู้ฝึกฝีมือเรื่อยๆ เราไปสมัครงานในบริษัท agency ที่ค่อนข้างจะได้รับการเชื่อถือค่อนข้างมากในวงการมากกว่าและก็ฝึกจนผ่านๆ ปู่บพอเราไปอยู่บริษัทที่มีเครดิตดีปุ๊บเนี่ย ต่อไปมันก็จะง่ายแล้ว เวลาเราทำอะไรมันก็จะผ่านไปหมดแล้ว ที่จริงผมใช้ชีวิตเดินลัดเข้าไปในบริษัทที่แบบดังที่สุดก่อนง่ายที่สุดแล้ว ก็คืออย่างที่บอกเราที่ต้องฝึกมือค่อนข้างเยอะ ผมฝึกอยู่ประมาณ 3 ปีถึงจะได้เริ่มถ่ายจริงจัง...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ผมเป็นคนต่างจังหวัดคนแรกเลยที่สอบผ่านเกียรตินิยมจบหมดทั้ง 3 สถาบัน ที่ผ่านมาคอนแรกผมไม่ได้สอบ เพราะผมไม่เคยรู้กฎกติกาอะไรแต่พอสอบปุ๊บในปีสองปีผมก็สอบผ่านหมด โดยแต่ละสถาบันจะเปิดสอบในวันเวลาที่ไม่ว่าพร้อมกัน เกณฑ์ตัดสินนี้สิ่งแรกเลยก็คือหนึ่งเลยต้องเป็นสมาชิกของเขาก่อนปีหรือสองปีนี้แหละ เวลาที่จะสอบนี้ก็คือส่งภาพทุกแวนะครับ ประมาณ 15 ภาพ หรือ 18 ภาพนี้แหละแล้วแต่สมาคมนะ ไปให้เขาดู ถ้าเกิดภาพเราผ่านเกณฑ์ของเขา เช่น 15 ภาพแล้วเราผ่าน 12-13 ภาพก็ถือว่าสอบผ่านแล้วครับ...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขธรรม

“...ผมรู้สึกว่ามีอาชีพด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ มีความชำนาญในด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ที่นี้ต้องถามว่าความชำนาญนั้นมาจากไหน ความชำนาญเนี่ยมันก็มาจากการที่เรารักและชอบก่อนพอเรารักและก็ชอบในงานถ่ายภาพธรรมชาติ เนี่ยเราก็จะฝึกฝน ก็จะชำนาญได้ เนี่ยมันต้องทำซ้ำเรื่อยๆ ต้องฝึกฝนที่เนี่ยมันก็เลยเป็นที่มาว่าทุกๆ เดือน ทุกๆ ปีอะไรอย่างเนี่ยมันจะต้องเดินทางอยู่เรื่อยๆ เพื่ออัปเดตข้อมูลเพื่อที่จะเรียนรู้ความผิดพลาดแล้วก็เพื่อที่จะไปหาถ่ายในจุดใหม่ๆ แม้ว่าจะเป็น จุดเดิมก็ต้องเป็นสภาพแสงอะไรใหม่ๆ ครับ...” (จามิกร สุขธรรม, 2555)

หัตชัย บุญเนื่อง

“...อาจจะมีใครมาได้ฟังเทปชุดนี้หรือได้อ่านที่พี่เอาไปทำวิทยานิพนธ์เนี่ยผมว่า ถ้าเขาอยากจะเป็นช่างภาพธรรมชาติ หนึ่งอดตายได้ สองต้องสู้มาก สามต้องมุ่งมั่น สี่ต้องอดทน ไม่งั้นไม่สามารถที่จะยืนอยู่ที่ตรงนี้ได้ เพราะว่าเงินน้อย พอเงินน้อยนะ หัวใจเรามันก็แวง เราก็อยากไปทำอะไรที่เลี้ยงชีพเราได้...” (หัตชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...คือเริ่มต้นก็เป็นคน ผมไม่ได้เรียนมาทางด้านนี้ ก็ฝึกด้วยตนเอง ตอนแรกก็ไปเที่ยว ก็ไปถ่ายรูปอะไรกันอย่างนี้ธรรมดา ที่นี้ว่าเกิดมาสนใจอยากจะทำก็เพราะว่าไปเที่ยว แล้วมันพอไปถ่ายรูปมาเรามาถ่ายกลางคืนแล้วคิดครั้งเดียวใจเราใช้แฟลช ดังนั้นเราก็ไม่รู้ ถามใครก็ไม่รู้ ก็เลยไปหาหนังสืออ่านก็เลยชอบ พออ่านๆ ไปก็เลยชอบก็เลยฝึก ซื้อมัลแวร์มาแล้วก็มาหัดถ่าย แล้วก็ไปเข้าสมาคมฯ คือแรกๆ นี่พอไปเข้าสมาคมปุ๊บมันก็จะจะมีเพื่อนในสมาคมฯ มีการพูดคุยกัน อะไรต่ออะไรกันเรื่องถ่ายภาพ ได้เห็นผลงานที่เขาเอามาฉาย และสมาคมแต่ละสมาคมเขาจะจัดกิจกรรมแต่ละเดือนอะไรอย่างนี้ ถึงเวลาเขาก็จะมีภาพมาฉาย แล้วก็มามีการประกวดกันมีอะไรกัน อย่างนี้ในหมู่สมาชิกเอง ก็ได้ความรู้จากตรงนั้นมาก็อ่านหนังสือด้วย...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...เริ่มจากการไปเที่ยวเมืองนอก แล้วถ่ายภาพออกมาไม่สวย ก็เลยตั้งใจว่าจะถ่ายให้สวยกว่ารูปโปสเตอร์ให้ได้ ก็ไม่เคยไปเรียนที่ไหนหรอกครับ อ่านหนังสือเทคนิคการวัดแสง และก็เทคนิคในการสร้างสรรค์ภาพ ของคุณสุรเดช แล้วก็ทำความเข้าใจในอุปกรณ์ว่าถ้ามีอุปกรณ์แค่นี้และไม่คิดจะทำอย่างอะไรที่จะรีดคุณภาพออกมาให้ได้ทั้งหมด ถ้าเราเข้าใจในเรื่องของอุปกรณ์ เข้าใจในเรื่องของแสง เข้าใจในเรื่องเทคนิคการสร้างสรรค์ภาพ เรื่องขององค์ประกอบภาพ มันก็ถ่ายรูปออกมาสวยได้แต่ต้องใช้เวลา คืออ่านแล้วก็เหมือนทำแบบฝึกหัด...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ชเนศ งามสม

“...มันคือหลายอย่างเราไม่เคยรู้มาก่อน เราไม่เคยรู้ว่าถ้าฝนตกแล้วเราจะทำยังไง เราเคยเรียนรู้แต่ว่าใช้สปีดบรেকเตอร์เท่าไร ใช้ f-stop เท่าไร จากตำราเรียน จากครูบาอาจารย์ เราไม่เคยรู้ว่าฝนตกแล้วเราจะทำยังไง ผมได้สิ่งนี้จากการมาฝึกงานที่ อสท ก็ยื่นเอกสารขอฝึกงานครับ ตั้งแต่ ผมฝึกงาน 2 ปีคือปี 3 กับปี 4 ปี 3 ฝึก 1 เดือน ปี 4 ฝึก 2 เดือน ก็เป็นโรงเรียนที่ดีมาก พอฝึกงานก็มีโอกาส ผู้ใหญ่ให้โอกาสถ่ายภาพและก็เขียนสารคดีคือผมฝึกงานเสร็จแล้วก็อยู่ต่อครับ มันเหมือนเป็นการทดลองงานนะครับอยู่ต่ออีก 1 ปีครับ เข้าปีที่ 2 นั้นแหละครับถึงจะได้ถ่ายภาพและเขียนสารคดีจริงๆ...ปีนี่ปีที่ 15 แล้ว หลังจากฝึกงาน...” (ชเนศ งามสม, 2555)

2. สร้างเครือข่าย

นักถ่ายภาพมืออาชีพซึ่งเป็นกลุ่มได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 38 สร้างเครือข่าย

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหฤกติ	ต้องประชาสัมพันธ์ตัวเอง เช่น สื่อออนไลน์ face book ตอนนี้ถือเป็นนโยบายของ อนุสาร อ.ส.ท. เพื่อกระจายข่าว การเป็นวิทยากรบรรยาย
เพชร	วงศ์สินหลัง	สมาชิกและผู้อ่านซึ่งเป็นฐานเดิม และกระจายออกไป แนวนิตยสารเจาะกลุ่มแนวธรรมชาติ ซึ่งเป็นความแตกต่าง แปลกประหลาด เป็นทางเลือกให้ผู้อ่าน การเป็นวิทยากรบรรยาย
วราณ	สุวรรณโณ	ลูกค้าที่ร้าน เครือข่ายจากสื่อออนไลน์ เว็บไซต์ face book กลุ่มพันธมิตรทางการถ่ายภาพ การเป็นวิทยากรบรรยาย
วิศาล	น้ำค้าง	เน้นที่ผลงานผ่านสื่อสิ่งพิมพ์อนุสาร อสท นิตยสาร nature explore
จามิกร	สุขทรากรม	เริ่มจากขอพบนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพื่อขอคำแนะนำความรู้ พร้อมไปกับการทำความรู้จัก ช่องทางส่งเรื่องและภาพไปตีพิมพ์ เมื่อประสบความสำเร็จเครือข่ายอื่นจะตามมา สร้างเว็บไซต์ สร้าง logo เป็นอัตลักษณ์ประจำตัว

ตาราง 38 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
หัสชัย	บุญเนื่อง	ทำงานเป็นทีม พันธมิตรทางการถ่ายภาพ สื่อออนไลน์ ได้แก่ face book
นพดล	กันบัว	เครือข่ายนักถ่ายภาพมืออาชีพช่วยรับงานเพื่อความหลากหลายของผลงาน จากสื่อสิ่งพิมพ์อนุสาร อ.ส.ท. พันธมิตรทางการถ่ายภาพ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	เครือข่ายจากผลงาน การประสบความสำเร็จการประกวดภาพถ่าย การเป็นอาจารย์ วิทยากรบรรยายการถ่ายภาพ สื่อสิ่งพิมพ์
ธเนศ	งามสม	ผู้อ่านอนุสาร อ.ส.ท. การเป็นวิทยากรบรรยายการถ่ายภาพ สื่อออนไลน์

อภิสิทธิ์ บัวหทัย

“...ในแง่ของการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ตัวเองหรือหนังสือนี้ ตัวเองมันก็สำคัญเหมือนกันนะ เพราะว่าตัวเองเป็นคนที่เป็นหลักของหนังสืออย่างหนึ่ง ก็ตอนนี้ก็ได้ใช้สื่อที่มีอยู่เต็มที แต่ก็ไม่ได้มีหลักการอะไร จริงๆ ก็คือยึดหลักว่าทำงานให้สนุกนะ พึงง่ายๆ สนุก ทำอะไรให้สนุกก็ทำ อันไหนสนุกก็ทำ ไม่สนุกก็ไม่ทำ แต่หลักการก็คือหลักการกว้างๆ นะ ว่าเราควรจะทำประชาสัมพันธ์ตัวเองนะ เราควรที่จะศึกษาตลอดเวลา เราควรจะทำให้มันดีขึ้นตลอดเวลา หลักการไม่ได้มีอะไรมากมาย จริงๆ แล้วหลักการของที่นี่จริงๆ แล้วมันเป็นการทำงานในแนวหลักการของที่ทำมานานมากก็คือที่เรามีนักเขียนหลายคน เรามีเว็บไซต์ เรา face book ของทุกคน เพราะฉะนั้นแต่ละคนมีแฟนอยู่ของตัวเอง คือหลักการก็คือทุกคนพยายามเปิดตัวเองให้กว้างให้มากๆ ใครสมัครมาเป็นเพื่อ เอาหมดเลย ผมมีตั้งสี่พันกว่า คน โน้นอีก 500 600 อะไรอย่างนี้คือคนเหล่านี้จะเป็นเครือข่ายกันหมดนี่คือนักเขียน ของเราแต่ละคน เพราะฉะนั้นศูนย์กลางนี้ก็จะทุกคนก็จะเข้าสู่ศูนย์กลาง การกระจายข่าวของ อสท อะไรก็ตาม ถ้าอสท มีข่าวอะไร ที่ก็จะกระจายมันก็จะออกไปตามนักเขียน มันก็จะกระจายข่าวตามเดียวไปได้กว้างกว่า อ.ส.ท. เขาก็จะกระจายไปที่นักเขียนของตัวเอง นักเขียนก็จะมีแฟนของตัวเอง มันก็จะตามออกไปอย่างนี้ นอกนั้นเราก็ใช้การประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อขององค์กรซึ่งน้อย ทุกวันนี้ที่ได้ดีก็คือเฟสบุ๊คนี้แหละ เว็บไซต์ก็ไม่ค่อยมีคนเปิดดูเท่าไร...” (อภิสิทธิ์ บัวหทัย, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...คนอ่านเขาก็มีหลากหลายระดับความเข้าใจ เราก็ต้องเขียนอย่างละเอียดเลยว่า ต้องอย่างนั้นนะ ก็สอนให้เขาคิดว่า เออ ต้องคิดอย่างนี้นะ อย่างเช่นเรื่องการวัดแสงเนี่ย เมื่อก่อนมีคน มาถามผมว่าถ่ายน้ำตกต้องวัดแสงอย่างไร หรือเปิด F เท่าไร สปีดเท่าไร อย่างนี้ สมัยก่อนเขาจะ บอกเลย ถ่ายน้ำตกก็ F/16 อะไรอย่างนี้ โดยที่ไม่บอกว่าทำไมต้อง F/16 นี่แหละมันก็เลยทำให้ตัว นิติสารมันประสบความสำเร็จ ไอ้คนทำมันก็เลยประสบความสำเร็จตามไปด้วย และอีกอย่างหนึ่ง เรื่องแนวการถ่ายภาพที่ผมนำเสนอลงไปเนี่ย ในสมัยก่อนที่เริ่มทำเนี่ยมันไม่มี นักถ่ายภาพที่สนใจ ถ่ายภาพธรรมชาติ พวกสัตว์ป่าอะไรนี่มาก มันก็เลยเป็นนิติสารที่ไม่ค่อยเหมือนใคร แต่ว่าถ้าเปิด exposure ขึ้นมานะ ถ้าไม่เจอตัวเด่นหรือว่าผีเสื้อขึ้นมาเนี่ยนะสงสัยซื้อผิดเล่มแล้ว จะต้องมีการ ธรรมชาติ คอกไม้ ป่าเขา อะไรต่างๆ ไปจนถึงพวกสัตว์ป่าอะไรต่างๆ เราไปถ่ายภาพพวกนี้ มันก็ เลยเป็นการสร้างเอกลักษณ์เหล่านี้ขึ้นมา เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...เรื่องการมีเว็บไซต์ นอกเหนือจากร้าน มันมีผลหรือเปล่า ที่จริงผมก็ไม่แน่ใจ เหมือนกัน ว่ามันมีผลหรือเปล่านั้นครับ แต่เอาเข้าจริงๆ ผมก็ยังแค่ทุกวันนี้ก็จะแบบปลีกเวลาจาก การ ไม่ใช่ปลีกเวลา ปลีกเวลาไปถ่ายรูปมากกว่าแล้ว เมื่อก่อนนี้ปลีกเวลามาทำงานอย่างอื่นเพราะว่า ถ่ายรูปเป็นงานหลัก เดี่ยวนี้ถ่ายรูปเป็นงานรอง ก็จะทำการดูแลเว็บซึ่งเว็บไซต์ ดูแลร้าน...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...เรื่องเครือข่ายนั้น ผมไม่ได้ทำอะไรในการใช้เครือข่าย ผมจะเน้นเรื่องผลงาน เป็นมาตรฐานเดิม...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขทรามร

“...พอถึงจุดหนึ่งปุ๊บก็รู้สึกว่ายากจะมีผลงานลงในหนังสือ ทีนี้อยู่ดีๆ เราไม่รู้จักร ใครเลยมันก็ต้องเริ่มมาจากว่าเราจะต้องเลือกจะไปลงเล่มไหนอะไรอย่างนี้ ทีนี้ถัดมาจากนั้นก็คอง หาโอกาสที่จะไปพบกับเขาเรียกว่าอะไรละ ผู้รู้ หรือผู้ที่เดินมาก่อนเรานะฮะอย่างผมประมาณช่วงปี 45 เนี่ยฮะก็ได้มีโอกาสเจอพี่ดวงดาว สุวรรณรังสี พี่นพพล กันบัว และก็พี่สุรจิต ซึ่งทั้ง 3 คน เนี่ย ในยุคผมก็เรียกว่าประมาณเขาเรียกว่ามืออาชีพด้านถ่ายภาพมืออาชีพด้านทิวทัศน์ของไทย ทีนี้พอได้ เจอแล้วเนี่ยอย่าแค่เจออย่างเดียว ก็ต้องใช้โอกาสดังนั้นเนี่ยในการถามความรู้กับท่านเหล่านี้ด้วย

ก็คือเราก็ถามไปว่าให้เขาแนะนำว่าเราจะก้าวไปถึงจุดที่พวกเขาคิดว่าเป็นนั้นจะต้องทำอะไรบ้าง ซึ่งส่วนใหญ่ก็จะให้ความเมตตาและก็ให้ข้อมูลเรามาแล้วก็ลองทำตาม ส่งผลงานไปให้เขาพิจารณาอะไรอย่างนี้ละ ถึงจุดนี้งานเราก็จะพัฒนาขึ้นตามลำดับ...” (จามิกร สุขธรรมร, 2555)

ภาพ 217 โลโก้ประจำตัว (จามิกร สุขธรรมร)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...ต้องเป็นทีมด้วยก็ดี เป็นทีมแบ่งกันทำสะดวกถ้าทำคนเดียวปกติก็ทำได้ ปกติผมก็ทำคนเดียว แต่พอมีทีมเราก็ช่วยกันทำเร็วกว่า แบ่งกันไปถ่ายได้มากกว่า ซึ่งก็น่าจะโอเค...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพตล กันบัว

“...เครือข่ายมันขึ้นอยู่กับงานอะ เพราะว่าถ้าเรามีงานขึ้นมา สมมุติว่าจะทำหนังสือขึ้นมาสักเล่มเนี่ย เราก็จะต้องมีการกระจายกำลังออกไปถ่ายภาพกันเพราะว่า ผมคิดว่าถึงจะมีเวลานะ อย่างผมๆ ก็ไม่คิดว่าจะไปถ่ายคนเดียวเพราะว่าช่วงเวลาที่ถ่ายรูปดีๆ มันก็มีช่วงนั้นๆ แหะละเดี่ยวพอเข้าฝนมันก็เสร็จแล้วมันจะไปถ่ายอะไรได้ ฉะนั้นเรามีกระจายกำลัง ความจริงโดยที่เป็นคนสมาคมอยู่ในวงการมาก่อนเนี่ยผมก็จะมีคนพรรคพวกรู้จักเยอะ คนไหนที่เรารู้ว่ามันสามารถให้เขา

ไปถ่ายได้นี้ก็โอเค. บางคนเขามีงานประจำก็อาจจะไปไม่ได้อะไรอย่างนี้ บางคนที่เขาไม่มีงานประจำหรืออะไรก็ให้เขาไปถ่ายก็มี ความจริงแล้วผมได้งานใหญ่ๆ มาผมก็ จะเกณฑ์พรรคพวกอย่าง คุณวิสววิศาล เนี่ย ผมเคยให้ถ่ายให้ผมทั้งนั้นแหละ คือบางทีเนี่ยเรามีเวลาทำไม่มาก อย่างสมมุติ ภายใน 3 เดือน 4 เดือนต้องเสร็จเนี่ยแล้วต้องถ่ายทั่วประเทศเลยนะ พวกอันซงอันซันอะไรอย่างนี้ เราก็เอาเลยมีช่างภาพของเราก็คน อยู่สายไหนบ้างอย่างถ้าทางเหนือเนี่ยพี่วิศาล อย่างหนึ่งการได้ให้พวกช่วยมันก็คืออย่าง มันจะได้ฝีมือการถ่ายที่แตกต่างกันไป ดีกว่าเราไปถ่ายคนเดียว บางทีมันก็อาจจะซ้ำๆ หรือว่ามูมมันอาจจะ ถ้าเป็นช่างภาพคนอื่นก็อาจจะดีกว่าอะไรอย่างนี้ มุมก็แปลกออกไป พรรคพวกผมก็มีเหมือนกันเขารับงานเขาถ่ายของเขาคนเดียว วันแมน โชว์อยู่คนเดียว ผมไม่เอา ก็มีบริษัทนี้แหละ แต่ว่าทำหนังสือหลายเล่มแค่นั้นเอง ทำหนังสือใหญ่ๆ...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ได้มาเจอ บก.สุรเดช ก็เลยลองส่งรูปดูว่าจะเข้าตาไหม ปรากฏว่าได้ลงหนังสือก็มีกำลังใจมากขึ้น พอมีกำลังใจมากขึ้น วันนั้นก็คิดว่าจะลองวิทยายุทธดูสักทีลองภาพประกวด หัวข้อคอยอย่างขางแฉนมหัสจรรย์ ปรากฏว่าติดอันดับที่ 3 ก็เลยเริ่มถ่ายมาเรื่อยๆ ก็ได้รางวัลมากขึ้นเรื่อยเกือบทุกรายการ ออกจากนี้ก็ได้รับเชิญจากคุณสุรเดช วงศ์สินหลังให้เป็นกองบรรณาธิการให้กับ นิตยสาร Exposure ไปด้วย ที่นี้จากการส่งภาพประกวด แล้วได้รับรางวัลกับเขียนเรื่องราวประกอบภาพให้กับนิตยสาร Exposure ก็ทำให้คนรู้จักมากขึ้น ที่นี้ก็มีคนจ้างงาน โดยขอใช้ภาพจากนิตยสารบ้าง จ้างไปถ่ายวิวทัศนบ้าง...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ธเนศ งามสม

“...โลกมันเปลี่ยนไปนะครับ เราต้องปรับตัว ก็ดูง่ายๆ จากยุคสไลด์มาเป็นยุคดิจิทัลทุกอย่างมันเปลี่ยนแปลงไปหมด เราก็เปลี่ยน เราก็ไป อันนี้มันเห็นในรุ่นของผมแล้วคือตอนนี้เริ่มทำ e-magazine กันแล้วนะครับ มีให้ดาวน์โหลดฟรี ผมว่า ไม่เกิน 10 ปีมันจะเป็น e-magazine เต็มตัว ไม่เกิน 10 ปีนี้ แต่หนังสือมันยังคง ไม่หายไปเลย อย่างในอเมริกาตอนนี้ะครับ หนังสือพิมพ์ที่อเมริกาได้เขามาจากสื่อออนไลน์เกิน 50 เปอร์เซ็นต์แล้วนะครับ หนังสือพิมพ์พวกนิวยอร์กไทม์ อะไรพวกนี้ มันไปแล้วเพราะว่าประเทศเขาเจริญแล้วก็พวกโซเชียลสื่อสารเขามันครอบคลุมครบอินเตอร์เน็ตเขาเร็วมีแทบทุกบ้าน คอมฯ มีแทบทุกบ้านอะไรนี้ ก็เปลี่ยนหมดบ้านเราก็เหมือนกันนะครับ เมื่อก่อนทีวี. เป็นของหายาก เคี้ยวทีวี. ไม่ใช่เรื่องหายา แต่วามันจะ

เห็นผลในรุ่นของผมนี้ก็จะจะมี e-magazine แล้ว เริ่มมีให้ดาวน์โหลด ถือว่าเร็วมากนะ e-magazine ของผมก็เพิ่งเซ็นสัญญาไปทำพ็อคเก็ตบุ๊กเป็น e-book...” (ชเนศ งามสม, 2555)

3. รักษาคุณภาพของงานและเผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่ำเสมอสู่สังคม นักถ่ายภาพมืออาชีพซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 39 รักษาคุณภาพของงานและเผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่ำเสมอสู่สังคม

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง	ทรรศนะ
อภินันท์ บัวหภักดี	การเรียนรู้ไม่มีจบไม่มีสิ้น หากความรู้ยังไม่หยุดนิ่ง หากใหม่ๆ หากมุมใหม่ๆ หากเรื่องราวใหม่ๆ ตลอดเวลา
พชร วงศ์สินหล่ง	ต้องไม่อึดตัวกับการเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ๆ รู้จักปรับตัวให้เข้ากับแนวทางที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับอายุ
วราณ สุวรรณโณ	เรียนรู้คุณภาพของภาพจากไฟล์ภาพ การทำไฟล์ภาพ การตกแต่งภาพ ตามให้ทันนวัตกรรมยุคดิจิทัลอยู่เสมอ
วิศาล น้ำค้าง	รับผิดชอบต่องานสูง มีความซื่อสัตย์ คุณภาพของงานต้องดีขึ้นเรื่อยๆ หรือไม่ให้ตกลงจากเดิมเพื่อรักษาความเป็นมืออาชีพไว้
จามิกร สุขทราชมร	มีผลงานเผยแพร่อย่างสม่ำเสมอ ซื่อสัตย์ต่อตนเองและเพื่อนร่วมงาน ส่งผลงานคุณภาพ ถ้ายังไม่ดียังไม่ส่งเผยแพร่ เพราะจะเป็นการทำลายชื่อเสียงตนเอง
หัตถชัย บุญเนื่อง	นักถ่ายภาพมืออาชีพต้องไม่ผิดพลาดสิ่งที่เกิดจากความรู้ความสามารถของตนเอง ตรงต่อเวลา รับผิดชอบต่องาน หรืออุปกรณ์การถ่ายภาพของตนเอง พลาดได้อย่างเดียวคือคืนฟ้าอากาศ
นพดล กันบัว	ทำงานถ่ายภาพให้ดีที่สุด ถ้าคุณภาพของภาพยังไม่เป็นที่พอใจ ยังไม่เผยแพร่ ให้กลับไปถ่ายซ้ำใหม่ เน้นคุณภาพไม่เอาปริมาณ เพราะถ้าทำเช่นนั้นเป็นการทำลายชื่อเสียงตนเอง
กระสินธุ์ หังสพฤกษ์	เปิดใจให้กว้างๆ รับองค์ความรู้ใหม่ๆ ตามวิทยาการให้ทัน ฝึกฝนพัฒนาตัวเองตลอดเวลา เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง ต้องรู้ก่อนคนอื่น
ชเนศ งามสม	ใช้หัวใจกดชัตเตอร์ ทำงานถ่ายภาพให้เต็มที่และให้ดีที่สุด

อภิสิทธิ์ บัวหัทธิต

“...การเรียนมันไม่จบไม่สิ้น ถึงวันนี้ผมก็ยังคิดว่าทำได้แค่นี้ก็ยังได้แค่นี้ก็ยังต้องเอาอื่นๆ ค่อยไป แล้วการแสวงหาความรู้เกี่ยวกับเรื่องการถ่ายภาพ เรื่องของพื้นที่ๆ ท้องเที่ยวทั้งหลาย ต้องเอามาใส่หัวๆ เข้าไปเรื่อยๆ หาที่ใหม่ๆ หามุมใหม่ๆ หาเรื่องราวใหม่ๆ ก็ต้องทำตลอดเวลา การศึกษาไม่จบไม่สิ้น...” (อภิสิทธิ์ บัวหัทธิต, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...ไ้การถ่ายภาพเนี่ย มันประหลาดอยู่อย่างคือมันประกอบด้วยศาสตร์และศิลปะ สองอย่างซึ่งมีความสำคัญมาก ใครก็ตามจะบอกว่าไ้ศาสตร์เนี่ยมันสำคัญไม่มาก สู้ศิลปะไม่ได้หรอก บางคนก็บอกว่านี่สำคัญนั่นสำคัญ ความจริงแล้วมันมีความสำคัญอยู่พอๆ กัน มันไม่เหมือนกับนักวาดรูปนะ นักวาดรูปนี้ศิลปะนี้สำคัญมากเลย ไ้ศาสตร์นี้แค่ 10 เปอร์เซ็นต์ แค่ 10 เปอร์เซ็นต์ศาสตร์ของนักวาดรูป ก็คือไ้เดี๋ยวนี้นั้นมีสื่ออะไรออกมาใหม่ที่ทาแล้วคิดดีให้สิดีของเขานะแค่นั้น เรื่องของสิดีของผ้าใบอะไร แค่นักถ่ายรูปเนี่ยไ้เรื่องกล้องเนี่ยสำคัญมาก คือเราศึกษาเนี่ยเพื่อให้รู้คุณสมบัติของมันมากที่สุด และก็หิยเขาตรงนั้นตรงนั้นมาผสมผสานใช้ในงานศิลปะ ออกมาให้เป็นไปอย่างที่เราคิด จันถ้าคุณมีแค่ศิลปะอย่างเดียว คุณเก่งมากเลย องค์กรประกอบอะไรต่างๆ แต่คุณถ่ายทอดไม่ได้หรือมีข้อจำกัด ในการถ่ายทอดเพราะว่าคุณใช้กล้องที่มันปรับได้ไม่ละเอียดปรับได้แค่นี้ละ ปรับทีละ stop อย่างเนี่ยะ ไม่ละเอียดหรือปรับสิดีก็ไม่ได้ ปรับนี้ก็ไม่ได้คุณก็เป็นรองเขาแล้ว ดังนั้นเนี่ยการศึกษาไ้เรื่องศิลปะเนี่ยนะเรียกว่ามันมีมาเป็นพันปีนะ มันมีมาตั้งแต่สมัยกรีก ทุกวันนี้เรียกว่ามันสุดๆ แล้วละ มันเหมือนเป็นศาสนาแล้วละทฤษฎีศิลปะเนี่ย มันอิมตัวมันเต็มที่แล้ว เพียงแต่ว่าคุณจะศึกษาจุดไหน เอาอันไหนมาเชื่อมโยงกับตรงไหน แต่ในที่สุดมันก็อยู่ในทฤษฎีอันนี้ แต่ว่าศาสตร์ก็คือเรื่องของกล้องเรื่องของเทคโนโลยีอะไรพวกนี้ มันไปเรื่อยๆ ดังนั้นคนที่อิมตัวด้านนี้ละ แล้วมาอิมตัวด้านนี้ด้วยนะ มันจะไปไม่ทันที่นี้มันจะรักษาไม่ได้ อันนี้คือข้อเสียด้านคุณภาพของการถ่ายรูป อันที่สอง คุณต้องมองรอบข้างด้วยว่าทุกวันนี้คนอื่นเขาถ่ายกันไปถึงไหนแล้ว ถ้าเขามีการพัฒนาต้องศึกษาเหมือนเราจะไปต่อยกับเขา ต้องคว้าคู่ต่อสู้เราเนี่ยฝีมือ ขนาดไหนมันมันเก่งหมดเท่าเขาบอกอะไร อาวุธไหน ไข้ไหม เราเองเนี่ย สมมติว่าเราถ่ายมานานอายุเรามากขึ้น สมมุติเนี่ยมันก็ต้องปรับตัวให้มันเข้ากับ แนวอย่างเช่นวันนี้ให้ผมไปปิ่นเขาผมก็อาจจะปิ่นไม่ไหว ผมก็ต้องเปลี่ยนแนวทางไปนิดหนึ่งเพื่อที่จะให้ผลงานมันผลิออกมาได้ตลอดเวลา ถ้าคุณยังจะปิ่นเขาอยู่แต่คุณปิ่นไม่ได้แล้วก็หมายถึงว่าคุณก็ต้องยุติแล้วนี้แหละตรงนี้แหละเป็นจุดที่จะต้องทำอยู่ตลอดเวลา...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ถ้ารักษาคุณภาพอย่างเดียวก็น่าจะได้รับคุณภาพของภาพ ก็ยังเป็นคนที่ยังต้องศึกษาการทำไฟล์และก็เรียนรู้รู้จักกับกล้องรุ่นใหม่ๆ พยายามไม่ให้เราตกยุคไปนะครับ ว่ากล้องรุ่นใหม่ๆ สามารถทำภาพอะไรที่แบบคุณแล้วแปลกใหม่ได้บ้างนะครับเนี่ยมากกว่าก็ต้องทำความเข้าใจกับพวกไฟล์รูปหรือไฟล์ภาพแบบใหม่ๆ ซึ่งมันสามารถทำให้เราหนึ่งเลยคือเราทำงานได้ง่ายขึ้น สองทำให้งานเรามันแปลกขึ้นใช่ ก็พยายามจะคิดอะไรในส่วนนี้อยู่ตลอด...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ผมเชื่อว่าคนที่เป็มืออาชีพทุกคนจะมีหลักอยู่มากมายนัก สิ่งแรกเลยคือคุณต้องมีความรับผิดชอบต่องานสูงพอสมควร และซื่อสัตย์ต่องาน สองก็คือคุณภาพของงาน ต้องดีและดีขึ้นเรื่อยๆ อย่าให้มันตกต่ำลง และผมก็เชื่อว่าไอ้สองสิ่งเนี่ยมันก็จะบอกกล่าวตัวมันเองและรักษาความเป็นมืออาชีพของมันไว้...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขทรามร

“...อันนี้ก็ต้องทำความเข้าใจกับคำถามนั้น คือชื่อเสียงของนักถ่ายภาพเนี่ย ผมว่ามันก็จะมาจากผลงาน ที่นี้ถ้าเกิดผลงานเราเคยมีอยู่แล้วอยู่ดีๆ ผลงานเราหายไปเนี่ย สักพักหนึ่งมันก็จะค่อยๆ เลือนไป วิธีการที่จะทำให้เรายังอยู่ในตรงนี้ได้ก็คือความสม่ำเสมอ ซึ่งจะมี ความสม่ำเสมอได้ก็ต้องรักและก็ชอบในธรรมชาติ มันก็จะทำให้เราเดินทางอยู่ตลอด เราก็จะใช้หลัก ไอ้ที่ผมบอกไปคือไปที่ใหม่ๆเรื่อยๆ หรือแม้ว่าไปที่เก่าๆ แต่เราก็หามุมมองใหม่ๆ เข้าไปเสริมใ มันก็จะทำให้งานมันจะมีออกมาเรื่อยๆ ถัดจากนี้ผมก็มองว่ามันน่าจะเป็นเรื่องของความซื่อสัตย์กับตัวเอง และก็ซื่อสัตย์กับเพื่อนร่วมงาน คือถ้าเกิดอย่างงานที่ผมส่งงานให้ อ.ส.ท. คือผมจะไม่ใช่ว่าส่งแบบอะไรนะเน้นปริมาณนะ คือไม่ใช่ว่ามีภาพอะไรก็ส่งไป อย่างน้อยๆตัวเองก่อนว่า ภาพที่เราจะส่งไปเนี่ย คือภาพเราถ้าเรารู้สึกเฉยๆ ยังไม่สวย ยังธรรมดาเนี่ย ก็ยังไม่ปล่อยไป รู้สึกว่าปล่อยไปเนี่ย มันเท่ากับทำลายชื่อเสียงที่เราเคยทำมา แต่ถ้าเกิดว่าเราดูแล้วเราโอเคเอออันนี้ยังไม่เคยเห็นของใคร เอ๊ะ อันนี้เป็นอุทยานใหม่นะ อันนี้เป็นมุมใหม่นะ ที่เรารู้สึกว่าเราเก็บภาพมาพอสมควรแล้วเนี่ย สมบูรณ์ก่อนแล้วค่อยปล่อยอย่างนี้ จะดีกว่า ครับ คือเน้นที่คุณภาพนะ คุณภาพงาน ครับ...” (จามิกร สุขทรามร, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...การรักษาชื่อเสียงเนี่ย ปกติผมไม่ค่อยได้คิดเรื่องเหล่านี้ คิดอยู่อย่างเดียวคืองานเราต้องดี ต้องเนียบ ต้องเป๊ะ เหมือนน้องๆ ทุกคนที่ไปทำงาน หนึ่งเลยอย่างทีบอกคือช่วงเวลาฤดูกาลบางที่เราเลือกไม่ได้ เพราะเขา add sine งานให้เราไปทำช่วงนี้ เป็นช่วงที่ห่วยที่สุดเลย เข้าเย็นต้องไม่พลาด ถึงจะเมื่อยังไง ถึงจะเหนื่อยยังไง เราต้องเดินไปถ่ายพระอาทิตย์ขึ้นให้ได้ ถึงมันจะไม่ขึ้นก็ช่างมัน แต่เรามีโอกาสได้รูปสูง มันต้องป็นนะครับมันต้องคิดเยอะ อย่างทำงานมาถึงระดับนี้แล้วเนี่ย ถามว่าพลาดไหม มันต้องไม่พลาด ความผิดพลาดเกิดได้อย่างเดียวคืออากาศอย่างเดียว ความผิดพลาดจากการใช้กล้อง ใช้เลนส์ ใช้อุปกรณ์เสริมต้องไม่มี ห้ามมีเด็ดขาด ต้องมีกล้องเสริมครับ ต้องไม่มีความผิดพลาดเกิดขึ้นเลย เพราะของทุกอย่างนะดีหมด ดีเลิศทั้งหมด ไม่มีผิดพลาดจากอุปกรณ์ ไม่มีผิดพลาดจากคน เราเตรียมพร้อมหมด เรามีหมดทุกอย่าง ผมเป็นคนที่ชอบศึกษาอยู่แล้วอะไรที่ใหม่เรารู้หมด เราต้องรู้ทันเท่าทัน เราต้องรู้ทันอุปกรณ์เรา เราจะใช้กระเบื้องเราต้องรู้ว่ากระเบื้องเราจุดตรงไหน จุดเด่นตรงไหน แล้วเราจะฟันได้คม แต่ถ้ากระเบื้องเราไม่ค่อยดีเวียเอี้ย ข้อนแสงเมื่อไหร่เราเจงเมื่อนั้นเนี่ย เราก็อ่าไปถ่ายย้อนมัน ถ้าสู้ไม่ได้เราก็ใช้วิธีการอื่น ดังนั้นนะภาพของ ผม ทั้งของผมเองและของน้องๆ ทีมงานที่ทำด้วยกันนะ จะต้องเอาไปอวดชาวบ้านนะผมว่าไม่มีละ ที่คนอื่นจะบอกว่าไปถ่ายอะไรมาเนี่ย หนึ่งต้องมีเรื่องราว ต้องมีอารมณ์ องค์ประกอบภาพมาที่หลัง ไม่ต้องสนใจมาก เราทำสารคดี เราไม่ได้ทำ pictorial art แต่แต่ที่เลือก art ปู่ composition ต้องเป๊ะ องค์ประกอบพร้อมเสร็จต้องมีอารมณ์มา...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...พยายามทำงานให้ออกมาดีที่สุดในทุกครั้งที่ไปถ่ายภาพนี้ บางครั้งอย่างทีบอก บางครั้งไปเห็นท่าไม้ตักกลับเลยค่อยไปใหม่ เพราะเขาสรุปพวกนั้นมาลงก็เหมือนกับฝีมือตกลงมาเรื่อยๆ เพราะไอ้ของพรรคนี้มันอยู่ที่ผลงานนะ ไอ้การกระทำก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไอ้การกระทำนี่ดูทั่วไปนี่ก็จะไม่ค่อยมีผลอะไรอยู่แล้วนอกจากเรื่องของผลงานที่จะออกมา อันนั้นเนี่ยการที่จะคิดว่าจะคนยังนิยมต่อไปก็คือพยายามทำงานออกให้ดีที่สุด...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...ผมว่านักถ่ายภาพมืออาชีพต้องเปิดใจให้กว้างๆ รับองค์ความรู้หรือวิทยาการใหม่ๆ ตามวิทยาการให้ทัน ฝึกฝนพัฒนาตัวเองอย่าคิดว่าตัวเองเป็นน้ำเต็มแก้ว ให้คิดว่าเราพร่องอยู่เสมอถึงจะได้มีอะไรมาเติมเต็มอยู่ตลอดเวลา เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง เราต้องรู้ก่อนคนอื่น ส่วน

เรื่องตลาดของผมไม่ได้ใช้อะไร มันเป็นผลพลอยได้จากผลงานที่สั่งสมมาในอดีตตั้งแต่ผลงานการประกวดภาพ และนักเขียนประจำนิตยสารถ่ายภาพ..." (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ชเนศ งามสม

"...สมบัติคุณเป็นเอกทางด้านคัดไทยเนี่ย ในทุกครั้งที่คุณจรดปากกาเนี่ย คุณก็ทำเต็มทีแหละ ใส่เต็มนะ เพราะถ้าคุณทำไม่เต็มมันจะลดคุณค่าของคุณเองคือคุณจะมีมาตรฐานๆ ระดับหนึ่งนะที่มันค่าของคุณอยู่ คือถ้าไปถ่ายคนแล้วคุณไปกดแชะแล้วกลับมาบ้านเลขคุณก็คงไม่ทำ เพราะว่าหนึ่งคุณก็คงไม่มีความสุขกับมันด้วย และสองคือคุณทำลายตัวเอง ผมว่าทุกคนนะไม่ว่าจะอาชีพอะไร อาชีพหมอดู ถ้าไม่ใส่ใจว่าคุณไปตั้งยาอะไรมาคนไข้ตายคุณก็หมด ไม่สามารถเป็นหมอได้คือ ในทุกๆ ครั้งผมจะถือว่ามันเหมือนการปีนภูเขาลูกใหม่อยู่ตลอดเวลา ภูเขาไม่ใช่ลูกเดิม ผมไม่ได้ปีนภูเขาลูกเดิม ในความเป็นมนุษย์ปุถุชนนะครับยอมรับเลขมันไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ว่ามันมีจุดขึ้นไปสูงสุดและมีจุดตกต่ำทุกอย่างมันเป็นอนิจจัง แต่ว่าประเด็นมันอยู่ตรงนี้นะมากกว่า ประเด็นมันอยู่ตรงที่ว่าเราทำมันเต็มที่หรือเปล่า เราใส่มันเต็มที่ไหม แล้วใช้หัวใจกดชัตเตอร์หรือเปล่า ไม่ใช่เรายื่นมือออกไปแล้วกดชัตเตอร์ สำหรับผมประเด็นมันอยู่ตรงนี้นะมากกว่าจะขึ้นหรือลงผมไม่รู้ ถ้าเรารู้สึกว่าเราทำเต็มที่..." (ชเนศ งามสม, 2555)

4. เผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม

นักถ่ายภาพมืออาชีพซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างได้ให้ทรรศนะไว้ดังนี้

ตาราง 40 เผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		ทรรศนะ
อภินันท์	บัวหลักดี	เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพท่องเที่ยว บริการเป็นไกด์ท่องเที่ยว กรรมการตัดสินภาพถ่าย เขียนเรื่องและภาพถ่ายเผยแพร่ นิตยสารที่ขอความอนุเคราะห์ ทำหนังสือเฉพาะกิจท่องเที่ยวถ่ายภาพ
เพชร	วงศ์สินหลั่ง	ให้ความรู้การถ่ายภาพแทรกในนิตยสาร วิทยากรบรรยายให้ความรู้เรื่องการถ่ายภาพสถาบันการศึกษาต่างๆ และหน่วยงานภายนอก ทำหนังสือเฉพาะกิจให้ความรู้เรื่องการถ่ายภาพจำนวนมาก แปลความรู้เรื่องการถ่ายภาพเป็นคู่มือภาษาไทยเพื่อการเผยแพร่

ตาราง 40 (ต่อ)

ชื่อของกลุ่มตัวอย่าง		พรรณนา
วราณ	สุวรรณโณ	ที่ปรึกษาสมาคมถ่ายภาพในพระบรมราชูปถัมภ์ในแผนกดิจิทัล วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ การตกแต่งภาพ โปรแกรมโฟโต้ช้อป การ process RAW file ออฟติกของแสง ฟิสิกส์ของแสง สถาบันการศึกษาต่างๆ กรรมการตัดสินภาพถ่าย ทำหนังสือถ่ายภาพเฉพาะกิจ
วิศาล	น้ำค้าง	ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย อาจารย์พิเศษ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ กรรมการตัดสินภาพถ่าย ร่วมส่งภาพตีพิมพ์ในหนังสือเฉพาะกิจจำนวนมาก
จามิกร	สุขทราทร	วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ เพื่อส่งมอบความรู้แก่นักถ่ายภาพรุ่นใหม่ เผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์ ร่วมจัดนิทรรศการในวาระโอกาสต่างๆ
หัตถชัย	บุญเนื่อง	เผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์จำนวนมาก ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายในวาระโอกาสต่างๆ วิทยากรบรรยายเรื่องการท่องเที่ยวถ่ายภาพ และความรู้เรื่องการถ่ายภาพ
นพดล	กันบัว	วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายในวาระโอกาสต่างๆ
กระสินธุ์	หังสพฤกษ์	อาจารย์ประจำวิชาการถ่ายภาพ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ
ธเนศ	งามสม	เขียนสารคดีพร้อมภาพถ่ายเกี่ยวกับอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติตามวาระโอกาส เช่น กรณีเขื่อนแม่วงศ์ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ

อภิสิทธิ์ บัวหกกติ

“...มีเขาเชิญไปเป็นอาจารย์พิเศษบ้างเชิญไปเป็นผู้บรรยายตามสถานศึกษาบ้างไปเป็นไกด์ท่องเที่ยวก็มี มหาวิทยาลัยก็แทบจะครบทุกแห่งหมดเลย ทั้งเชียงใหม่ ขอนแก่น สงขลา แต่ไม่ได้ไปประจำ ไม่ได้ไปเป็นอาจารย์ เหมือนเขามีคอร์ส บรรยายพิเศษขึ้นมาว่า คอร์สถ่ายภาพท่องเที่ยวหรือคอร์สเกี่ยวกับการท่องเที่ยวอะไรอย่างนี้ เขาเชิญไปบรรยาย เอกชนน้อยส่วนมากเป็นภาครัฐ สมาคมเขาก็เชิญไปบรรยาย แล้วก็เป็นการตัดสินประกวดถ่ายภาพมาหลายเวทีแล้ว ก็

มีหลายเล่มมากหนังสือสารคดี หนังสือแพรว หนังสือเปรียว แต่ผมไม่ได้ทำประจำซึ่งเขียนไปมีเวลานักสนุกมีเรื่องเหมาะๆ ก็เขียนไป นานๆ ที หนังสือรวมเรื่องที่เขียนก็มีเรื่องหนึ่งชื่ออันนั้นเป็นเรื่องการถ่ายภาพได้นำ เป็นหนังสือชื่ออะไร พิมพ์ 3 ครั้งแล้ว พิมพ์ครั้งแรกใช้ชื่อเรื่องระบำกับฝูงปลา คือผมเขียนวันหนึ่งเขียนมันมีภาพ พจน์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิง advanger ไปดำน้ำ พายเรือ จักรยาน ซึ่งทั้ง 3 อย่างนี้ก็เลิกๆ หหมดแล้ว มีปัญหา คือเมื่อพูดถึงถ่ายภาพได้นำนี้ผมนี่เป็นคนแรกๆ เลยที่เปิดโลกได้ทะเลออกมาอย่างสวยงาม ในแง่ของการชี้เล็งดูเขาที่เป็นตัวนำจักรยานเสือภูเขามาสู่ประเทศไทยเลยนะ ปักธงเสือภูเขาปักขึ้นมาในประเทศไทยเลย แล้วตัวเองก็เลิกๆ ดำน้ำนี้ก็เหมือนปักธงจึกเลย คือเป็นคนแนะนำให้ประเทศไทยได้รู้จักดำน้ำอะไรอย่างนี้ก็แทบจะมีชื่อเสียงในเวลานั้นเลยนะ แต่ทุกอย่างทุกประการนี้มันนานแล้วทุกคนลืมไปแล้ว...” (อภิรักษ์ บัวหูกดี, 2555)

พชร วงศ์สินหลัง

“...สมัยที่ผมหัดถ่ายรูป ตั้งแต่นานมาแล้วมันหาสื่ออะไรที่สอนการถ่ายภาพได้ยากมาก เดิมนี่มีอินเตอร์เน็ต สมัยก่อนนี่อย่างหนังสือเนี่ยจะออกมั่ง ไม่ออกมั่งยังไม่รู้เลย ออกเล่มนี้มาแล้วไม่รู้จะออกเล่มใหม่อีกเมื่อไหร่ เกี่ยวกับถ่ายรูปของเมืองไทยนะ ไม่เป็นปกติเลย แล้วก็ไปถามใครก็ไม่มีใครสอนคุณได้ เพราะว่าคนสอนเนี่ยส่วนมากจะถ่ายรูปจากประสบการณ์ แต่ไม่มีวิธีการที่จะบอกคุณว่าจะต้องอย่างนี้ อย่างนี้ ส่วนมากก็ไปลองเอาเอง มันก็เลยเป็นอะไรในใจที่แบบว่า เออ ถ้ามีโอกาสนะ ถ้าเกิดเรามีความรู้ความสามารถอะไรพวกนี้ เราจะมาทำนิตยสารมาถ่ายทอดให้คนอื่นเขาอ่าน แล้วพอมาทำแล้วนี่แนวคิด วิธีการถ่ายทอดความรู้มันก็ไม่เหมือนคนอื่น เพราะคนอื่นเขาอาจมีวิธีการของเขา แต่ของผมเนี่ย ผมมีไฉ่ตรงนี้นี่ว่ามันหาสื่อการสอนได้ยากเหลือเกิน เพราะฉะนั้นผมจะสอนเหมือนคนบอกกัน เหมือนเราสอนอะไรกันเองอย่างเนี่ยะ มันก็เลยเป็นภาษาเป็นความรู้ที่เขาเข้าใจง่าย และก็ต้องละเอียดด้วยเพราะว่าผมก็คิดถึงตัวเอง...” (พชร วงศ์สินหลัง, 2555)

วราณ สุวรรณโณ

“...ผมเองเป็นที่ปรึกษาของสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ในแผนกดิจิทัลโดยเฉพาะนะครับ แล้วก็เป็นการบรรยายแล้วก็สอนหนังสือเกี่ยวกับ โฟโต้ชอป นะครับ แล้วก็เรื่องการ process RAW file แล้วก็สอนถ่ายภาพเบื้องต้น มีผลงานเป็นหนังสือภาพตีพิมพ์เป็นของตัวเอง เป็นหนังสือภาพออกไปเล่มเดียวเมื่อปี 2010 ชื่อหนังสือ went shutter release ขอดพิมพ์อยู่ที่ 700 เล่มครับผม เป็นหนังสือภาพแบบหนาเลข แบบ 250 หน้าอะไรอย่างนี้ครับ เป็นหนังสือภาพพิมพ์แก็งเล่มใหญ่ พิมพ์ไปเพียงแค่ครั้งเดียวครับใช้ แต่ที่เป็นหนังสือลง

ก็จะป็นหนังสือพวกตาม nature exporor บ้างอะไรบ้าง อสท บ้างก็ยังมีคนขอ ไปลงอยู่เรื่อยๆ ตามสถานการณั ส่วนใหญ่จะเป็นอาจารย์บรรยายพิเศษอยู่ที่ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต และก็จุฬาไ้ครับ ด้านถ่ายภาพไ้ครับ หลังสุดก็จะเป็นบรรยายเรื่องออฟติคของแสง ฟิสิกส์ของแสงที่ลาดกระบังไ้ครับ ไปสอนครับ คือไปสอนเป็นคอร์สสั้นๆ เป็นคอร์สพิเศษอะไรอย่างนี้ ส่วนใหญ่ ก็จะเป็นแบบรู้จักกับอาจารย์นี้มากกว่าไ้ครับ ครั้งเดียวครับไ้ที่ 2 ประกวคภาพไ้น้ำครับ เป็นรางวัลของไทยแลนด์ไคร์ฟเอ็กซ์โปร นานแล้วครับตั้งแต่ปี 2007-2008 อะไรเนี่ยประกวคแค่ครั้งเดียว เพราะส่วนใหญ่ตอนหลังๆ เป็นกรรมการทั้งหมด ปีหลังสุด ปีล่าสุด 2012 นี่เป็นกรรมการของงานประกวคถ่ายภาพก่อนข้างเยอะของสมาคมบ้าง ของผู้ประกอบการอิสระบ้างอะไรอย่างนี้ครับ...” (วราณ สุวรรณโณ, 2555)

วิศาล น้ำค้าง

“...ปี 2539 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยคือคุณอภินันท์ บัวหัทธิตี ขึ้นมาเชียงใหม่ มาเชิญให้เข้าร่วมกับโครงการหนังสือแผ่นดินทองฉลองกาญจนาภิเษก ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งผมเองก็สงสัยอยู่เหมือนกันก็ถามเขาไปว่าผมจะทำได้หรองานนี้ เขาก็ให้ความมั่นใจว่าทำได้แน่นอนครับ เพราะว่าคณะกรรมการทางกรุงเทพฯ เขาเสนอชื่อคุณวิศาล มาคนเดียวเลยในภาคเหนือ ฉะนั้นก็เลยมาถามคุณวิศาลว่าคุณวิศาลจะยอมทำไหม ผมก็แปลกใจเหมือนกันว่าชื่อของผมเข้าอยู่ในคณะกรรมการชุดนั้นได้อย่างไร โดยที่ผมก็ไม่เคยเข้ากรุงเทพฯ เลยเป็นสิบๆ ปีมาแล้ว ในเมื่อเขาไ้วางใจก็เลยยอมรับงานนั้นเป็นงานแรก ผมคิดว่าชื่อเสียงจากการประกวคภาพของผมน่าจะมีส่วนเพราะชื่อของผมอาจจะไปอยู่ตามหนังสือ ถ่ายภาพบ่อยจนเขาจำชื่อไ้ก็ไ้ จากปี 2539 มาแล้วเนี่ยก็ถ่ายภาพร่วมกับอนุสาร อ.ส.ท. มาตลอดจนปัจจุบัน 16 ปีแล้ว โดยช่วงแรกจะเป็นแค่ช่างภาพ เพิ่งจะมีคอลัมน์ประจำ คือโลกละมุน เมื่อไม่นานมานี้ ต่อจากนั้นก็ มีหนังสือ nature explorer ที่มาเชิญให้ป็นช่างภาพประจำ ผมจำระยะเวลาไ้ไ้ น่าจะประมาณ 10 ปีไ้ไ้แล้ว บุคคลที่มาติดต่อไปก็คือคุณดวงดาว สุวรรณรังสี เพราะว่าตอนแรกคุณดวงดาว เป็นบรรณาธิการอยู่ที่อนุสาร อ.ส.ท. ตอนหลังแยกตัวไปทำธุรกิจหนังสือถ่ายภาพเองก็เลยยังมีการติดต่อกันอยู่จนถึงปัจจุบัน ส่วนหนังสือเชียงใหม่ 700 ปี นั้นด้วยผู้ทำหนังสือเขาเข้ามาพบผมโดยที่ไม่ทราบว่ารู้จักผมมาจากไหน เข้ามาทำความรู้จัก เขามาคุยว่าเขา มีโครงการที่เขาจะทำหนังสือเชียงใหม่ 700 ปี ฉบับที่สอง ก็เลยมาพูดคุยกัน แต่จำไ้ไ้ว่าเมื่อไร ประมาณ 2-3 ปีผ่านมาแล้ว...” (วิศาล น้ำค้าง, 2555)

จามิกร สุขธรรมร

“...ผมมองว่าความรู้ที่เราได้มาจากคนอื่นหรือความรู้ที่เราอ่านเอง อ่านจากหนังสือเนี่ย คือบางอย่างเราคิดเองไม่ได้ แต่ว่าได้มาจากรุ่นพี่ๆ หรือว่าผู้รู้ท่านอื่นๆ เราอาจจะไม่รู้จกก็ได้ เช่นว่านักถ่ายภาพต่างๆ ต่างประเทศอะไรอย่างนี้ครับ บางทีเราไปอ่านข้อความหรือว่าแนวคิดของเขาเนี่ยแล้วเราเอามาใช้เนี่ยจริงๆ เราถือว่าเป็นครูของเราทั้งหมดคือมองว่าบางภาพ หรือความสำเร็จของเราเนี่ย ไม่ได้เกิดขึ้นจากฝีมือของเราอย่างเดียวคือบางอย่างเป็นเรื่องที่คนอื่นเขาช่วยเราด้วย ดังนั้นเนี่ยพอเราได้สิ่งนั้นมาแล้วเนี่ย เราควรจะส่งมอบสิ่งนั้นให้มันเป็นให้กับคนอื่นเช่นเดียว กัน ก็จะเป็นหลักที่ผมใช้มาตลอดครับ...” (จามิกร สุขธรรมร, 2555)

หัสชัย บุญเนื่อง

“...สมัยนั้น ปลาย 39 ต้น 40 ตอนนั้นเพิ่งอายุ 19 ปี จากเล่นนั้นผมก็ทำอยู่ปี กว่าๆ ก็ออกมาเป็น freelance เป็น freelance นี่คือพี่ ไอ้โฮ ตอนนั้นหนังสือบนแผงทุกเล่ม ผมเขียนทุกเล่มเลยมั้ง ตั้งแต่หนังสือตลกปลา หนังสือท่องเที่ยว หนังสือรถยนต์ หนังสือโป๊ ผมเขียนท่องเที่ยวหมดเลย เขียนทุกที่ทุกเล่ม บนแผงเดือนหนึ่งจะมี 3-4 เรื่อง ขยัน...” (หัสชัย บุญเนื่อง, 2555)

นพดล กันบัว

“...แต่ไม่ได้ได้ระบุด่านที่เพราะมีหลายที่มากจำไม่ได้แล้ว ครับส่วนใหญ่เป็นมหาวิทยาลัย ที่รามคำแหง พระจอมเกล้าฯ ที่บางมดนะ แล้วก็ที่พิษณุโลกอะไรนั่น นเรศวร แล้วก็นครสวรรค์ที่เขาสอยุ่เนี่ย เทคโนโลยีหรือเปล่า ไซ้ใหม่ มันก็มีตอนทำหนังสือ 50 ช่างภาพ หนังสือนี้เขาจัดนิทรรศการแทบทั้งนั้นแหละทั่วๆ ไป...” (นพดล กันบัว, 2555)

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์

“...เป็นอาจารย์พิเศษนี้ ส่วนใหญ่ในแม่โจ้แหละครับ ที่เชิญบรรยายกันบ่อยๆ ก็ของงานประชาสัมพันธ์ เป็นอาจารย์พิเศษไม่ถึงกับพิเศษประจำคอร์สเลย ของอาจารย์ ดร.วิทยา เคยรับผิดชอบอยู่ครั้งหนึ่งครับอันนั้นเต็มคอร์ส...” (กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, 2555)

ทเนศ งามสม

“...ในฐานะช่างภาพสำหรับผมนะครับ ผมจะถ่ายภาพธรรมชาติกับวิถีชีวิตเป็นหลัก ภาพธรรมชาติก็โดยเฉพาะการถ่ายภาพสัตว์ป่าอะไรพวกนี้ ด้วยความสนใจที่ว่าชอบธรรมชาติ และก็อยากให้ธรรมชาติมันคงอยู่ครับ อย่างกรณีล่าสุด กรณีเขื่อนแม่วงค์ที่มีปัญหาอยู่ตอนนี้ก็

พยายามทำอะไรบางอย่างที่เราทำได้ เรามีรูปภาพเราเคยเดินทางไปในพื้นที่ที่เราถ่ายทอดมันออกมาให้คนอื่นได้รับรู้ ได้เข้าใจ ส่วนที่มีชื่อเสียงหรือไม่มีมันเป็นผลพลอยได้ บางพื้นที่มันก็เป็นทีๆ คนยังไม่รู้จัก ก็เคยมีหลายครั้งที่เคยลงไปทำ คนรู้จักกันน้อยมากที่นี่ สำหรับผมมันคืออาชีพเลี้ยงชีวิตนะครับ ในส่วนที่ว่าจะมีชื่อเสียงหรือว่าจะช่วยเหลือสังคมได้มากน้อยแค่ไหน ผมว่ามันคือผลพลอยได้ทั้งนั้นเลยครับ...” (ชนเศ งามสม, 2555)

สรุปผลการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1) การค้นหาตัวตน ลักษณะที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ 2) การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสิทธิภาพ) 3) การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป และ 4) การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม

1. การค้นหาตัวตน ลักษณะที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ

ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 แนวภาพที่ชอบถ่าย จากผลการวิจัยพบว่า นักถ่ายภาพ มืออาชีพจะมีลักษณะที่โดดเด่นแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นทิวทัศน์ประเภทเดียวกันก็ตาม โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี จะชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเล ที่เน้นในเรื่องของสีสันสดใส สวยงาม สีสันจัดจ้าน ให้อารมณ์ที่สนุกสนาน การถ่ายภาพเน้นด้านเชิงท่องเที่ยว โดยอาจมีกิจกรรมเสริมในภาพถ่าย และภาพถ่ายส่วนใหญ่เป็นช่วงเวลากลางวัน อีกทั้งชอบถ่ายภาพแนวตั้ง ส่วนเพชร วงศ์สินหลัง ชื่นชอบถ่ายภาพทะเลธรรมชาติริมชายฝั่งโดยไม่มีคนอยู่ในภาพในช่วงเย็นหรือเช้า โดยระบุว่าช่วงเย็นแสงสีจะสวยที่สุด และนิยมใช้เลนส์มุมกว้างถ่ายในมุมต่ำให้ใกล้ซัดน้ำทะเลหรือมุมสูงจากจุดชมวิว โดยชอบถ่ายภาพแนวนอน ขณะที่ วราณ สุวรรณโณ ชื่นชอบการถ่ายภาพทะเลริมชายฝั่งในฤดูร้อนและฤดูหนาวด้วยการใช้เลนส์ออร์มอลและเลนส์เทเลด้วยช่องรับแสงกว้างๆ หรือซัดคั่น ชอบถ่ายภาพช่วงเช้าและเย็น ชอบโทนสีที่ตัดกันและโทนใกล้เคียงกันเพราะทะเลจะสะท้อนแสงของท้องฟ้าให้ในช่วงนั้น ชอบถ่ายภาพแนวนอน สำหรับภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ วิชาล น้ำค้าง ระบุว่าชื่นชอบถ่ายภาพธรรมชาติเพราะเคยเป็นนักวาดภาพสีน้ำมาก่อน ชอบสีสันของท้องฟ้า เมฆ ภูเขา ป่า ลำน้ำ ซึ่งมีสีสันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และด้วยความที่เคยเป็นนักวาดภาพสีน้ำจึงชอบโทนแสงนุ่มมากกว่าแสงรุนแรง ส่วนจามิกร สุขพราหมณ์ ได้กล่าวว่าชื่นชอบถ่ายภาพ

ธรรมชาติในป่าลึกของฤดูฝนโดยเฉพาะการเปิดมุมมองใหม่ของสถานที่ใหม่ๆ สร้างแนวทางเส้นทางในการท่องเที่ยวแห่งใหม่ ขณะที่ หัสชัย บุญเนื่อง นั้นระบุว่าตนเองชื่นชอบการถ่ายภาพธรรมชาติในป่ามาตั้งแต่ต้น แต่ไม่ชอบถ่ายภาพสถานที่ท่องเที่ยวใกล้เมือง สภาพแสงสีที่ชอบคือช่วงเช้าและเย็นเพราะให้สี ที่กลมกล่อม ไม่ชอบแสงกลางวัน ในภาพอาจมีกิจกรรมเสริม ส่วนภาพทิวทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว ระบุว่าสำหรับตนเองนั้นแสงสีต้องมาก่อนโดยการถ่ายภาพจะเน้นแสงสีช่วงเช้าหรือเย็นซึ่งเป็นแสงผสมระหว่างธรรมชาติกับแสงไฟประดิษฐ์หรือไฟประดับ โดยเฉพาะในสภาพ ย้อนแสง ทุกอย่างขึ้นกับสภาพแสง ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่าชื่นชอบถ่ายภาพสิ่งก่อสร้างประเภทวัด โดยชอบถ่ายภาพตามแสงในช่วงทิวไรต์ และฤดูกาลถ่ายภาพจะเป็นช่วงปลายฝนต้นหนาวเพราะมีความชุ่มชื้นที่ช่วยลดความแข็งของวัตถุและได้ท้องฟ้าสีนวลสวยงาม ส่วนธนศ งามสม นั้นชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ผสมสถาปัตยกรรมในฤดูฝน ชอบใช้ wide angle เพราะต้องการมิติสามารถสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่ายในโลกมุมมองกว้าง เป็นมุมมองซึ่งคนทั่วไปอาจจะละเลยหรือว่ามองข้ามไปอย่างเช่นภาพย้อนแสง

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากนักถ่ายภาพมืออาชีพแต่ละคน มีประสบการณ์ด้านการถ่ายภาพมานาน และสามารถค้นหาตัวตนถึงแนวถ่ายภาพที่ชอบและใช้สำหรับตนเอง นอกจากนี้ นักถ่ายภาพแต่ละคนมีความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติถึงแม้จะแตกต่างกัน แต่ผลลัพธ์ที่ออกมาคือภาพถ่ายที่เป็นรูปแบบของตนเอง

1.2 วางแผนก่อนถ่ายภาพ จากผลการวิจัย พบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ จะมีหลักคิดและหลักปฏิบัติคือการวางแผนก่อนถ่ายภาพทุกครั้ง ตั้งแต่การค้นหาสถานที่ถ่ายภาพ การเดินทาง สำหรับการแต่งกายให้กลมกลืนกับนักท่องเที่ยว หรือแสดงให้เห็นว่าเป็นนักถ่ายภาพ แต่ต้องเหมาะสมกับสถานที่ ถูกกาลเทศะ และสะดวกต่อการปฏิบัติงาน รวมทั้งจะต้องมีมารยาทและจรรยาบรรณในการถ่ายภาพ โดยการถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเล จะมีความแตกต่างจากทิวทัศน์ธรรมชาติ และทิวทัศน์สิ่งก่อสร้างในเรื่องการแต่งกาย และมารยาทเพราะเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมที่เป็นน้ำและอาณาเขตที่กว้างขวาง แต่จะมีความเหมือนกันที่การถ่ายทอดความสวยงามของสถานที่และสภาพแสงสีและเรื่องราว บรรยากาศ อารมณ์ อีกทั้งการถ่ายทอดความเป็นจริงไปยังภาพถ่าย ในประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี กล่าวว่ามีการวางแผนล่วงหน้า ประสานงานแหล่งถ่ายภาพ คิดพร้อม กิจกรรมเสริมช่วยสร้างเรื่องราว จะมีทั้งเป็นทีมและคนเดียว ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง และถ่ายภาพเชิงบวกส่งเสริมการท่องเที่ยว การแต่งกายในการถ่ายภาพยึดหลักความสะดวกในการปฏิบัติงาน ขณะที่ พชร วงศ์สินหลัง ระบุว่าตนเองมีการวางแผนพร้อมศึกษาสถานที่ถ่ายภาพไว้ล่วงหน้า สถานที่เดิมจะนำประสบการณ์ครั้งก่อนไปผนวกแนวคิดในการถ่ายภาพครั้งใหม่ สถานที่แห่งใหม่สำรวจล่วงหน้าก่อนถ่ายภาพจริง ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง ไม่นิยม

กิจกรรมเสริมด้วยการจัดฉาก การเดินทางส่วนใหญ่คนเดียวแบบกลมกลืนกับนักท่องเที่ยว ส่วน วราณ สุวรรณโณ ได้กล่าวว่ามีการวางแผนล่วงหน้า คิดโจทย์การถ่ายภาพไว้ตามที่ลูกค้าต้องการ มีรีเฟรชและ story board ก่อนเดินทางเดินทางศึกษาสถานที่อย่างละเอียด ศึกษามุมมองสถานที่ ถ่ายภาพล่วงหน้า ทีมงานถ่ายภาพเท่าที่จำเป็น การแต่งกายในการถ่ายภาพยึดหลักความสะดวกในการปฏิบัติงาน สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้น วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าถ้าเป็นสถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิมใช้ประสบการณ์สร้างสรรค์งานซ้ำเดิมในมุมมองใหม่ๆ สถานที่แห่งใหม่ศึกษาก่อนล่วงหน้า ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง สถานที่ใกล้ๆ เดินทางคนเดียว สถานที่ไกลๆ หรือเดินเท้าเข้าไปเป็นทีม อนุรักษ์ธรรมชาติ ขณะที่ จามิกร สุขทราชมร กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่าได้ผ่าน การศึกษาล่วงหน้าเป็นอย่างดีทั้งสถานที่ มีเป้าหมายในการถ่ายภาพ คิดรีเฟรชล่วงหน้า มี story board เน้นสะท้อนภาพตามความเป็นจริง บางครั้งมีกิจกรรมเสริมแต่กลมกลืนกับธรรมชาติ ช่วง จังหวะเวลา ฤดูกาลที่เหมาะสม ขึ้นชอบเดินป่าถ่ายภาพธรรมชาติ การเตรียมตัวอย่างดี อนุรักษ์ ธรรมชาติ ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าได้ผ่านการศึกษาล่วงหน้าอย่างดีทั้งสถานที่ถ่ายภาพ ช่วง จังหวะเวลา ฤดูกาล มีเป้าหมายในการถ่ายภาพ ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง มีรีเฟรชการถ่ายภาพ ล่วงหน้า มี story board บางครั้งมีกิจกรรมเสริมแต่กลมกลืนกับธรรมชาติ ขึ้นชอบเดินป่าถ่ายภาพ ธรรมชาติ เตรียมตัวอย่างดี อนุรักษ์ธรรมชาติ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว ให้ทรรศนะไว้ว่าสถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิมไม่ต้องศึกษามากเท่ากับสถานที่ถ่ายภาพใหม่ๆ เตรียม ตัวอย่างดี ขึ้นชอบการถ่ายภาพทิวทัศน์ทุกแขนง จุดเด่นเน้นเรื่องแสงมากที่สุด ถ้าแสงไม่ดีไม่ ถ่ายภาพ ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง การแต่งกายนิยมใส่เสื้อก็เปิดเผยตัวว่าเป็นนักถ่ายภาพ สะดวกในการใส่อุปกรณ์การถ่ายภาพ ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ กล่าวว่าศึกษาล่วงหน้าอย่างดี โดยเฉพาะสถานที่ถ่ายภาพแห่งใหม่ ถ้าเป็นแหล่งสำหรับเพื่อประกวดถ่ายภาพจะสำรวจยาวนาน เป็นพิเศษ สถานที่เดิมๆ จะใช้ประสบการณ์ผนวกกับแนวคิดในการถ่ายภาพ มีการคิดเรื่องราวก่อน ถ่ายภาพ ไม่เน้นการจัดฉาก สะท้อนภาพตามความเป็นจริง การแต่งกายสุภาพ กางเกงขายาวที่มี กระเป๋ามากๆ สำหรับใส่อุปกรณ์เสริมการถ่ายภาพบางประเภท สวมรองเท้าหุ้มข้อทุกครั้ง ส่วน ธเนศ งามสม มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าได้ศึกษาล่วงหน้าเป็นอย่างดี คิดรีเฟรช มี story board การถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง บางครั้งมีกิจกรรมเสริมการถ่ายภาพแต่ไม่ฝืนธรรมชาติ ประสานงานบุคลากรในพื้นที่ของสถานที่ถ่ายภาพ

สาเหตุที่ต้องมีการวางแผนก่อนถ่ายภาพ เพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพต้องการ ลดขั้นตอนที่ยุงยาก การวางแผนเป็นการช่วยลดความเสี่ยงจากการถ่ายภาพทิวทัศน์ เพราะโดยเนื่อ งานแล้วภาพทิวทัศน์ นักถ่ายภาพไม่สามารถกำหนดเองได้ ขึ้นกับดินฟ้าอากาศ การวางแผนที่ดี ตั้งแต่การค้นหาสถานที่และฤดูกาลที่เหมาะสมแล้ว เส้นทางไปยังสถานที่ถ่ายภาพจะต้องถูกต้อง

ตั้งแต่การเตรียมการประสานงานกับคนในพื้นที่เรื่องสภาพดินฟ้าอากาศ การใช้ยานพาหนะ อาหาร การกิน รวมทั้งการแต่งกายที่ถูกกาลเทศะและเหมาะสมกับการปฏิบัติงาน นอกจากนี้ยังรวมถึง มารยาทที่ดีต่อผู้คนและกับสิ่งแวดล้อม

1.3 หามุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ จากการศึกษพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพจะ ค้นหาตัวเอง คือมีความโดดเด่น ความเชื่อและแรงบันดาลใจในเรื่องค้นหามุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ ได้แก่ การใช้แสงเข้ามาช่วยสร้างมุมมองใหม่ๆ การอดทนรอเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ อาจเพิ่มกิจกรรมเข้าไปเสริมเรื่องราวให้แตกต่างจากของเดิม ถ้าเป็นสถานที่ใหม่ๆ อาจศึกษาภาพเก่าๆ ของนักถ่ายภาพคนอื่นผ่านสื่อต่างๆ การตีโจทย์ให้แตก และใช้ระบบคิดในการถ่ายภาพที่เป็นตัว ของตัวเอง ในประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหัทธิตี กล่าวว่าวิธีปฏิบัติของตนเองนั้นคือให้ดู ภาพถ่ายของนักถ่ายภาพมืออาชีพให้มาก แล้วนำมาคิดแปลงการถ่ายภาพให้เป็นตัวของตัวเอง ส่วนพชร วงศ์สินหลัง ระบุว่าถ้าเป็นสถานที่ถ่ายภาพเดิม จะนำข้อผิดพลาดมาปรับปรุงเพื่อพัฒนา ตนเอง และมีความอดทนรอช่วงเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ เป็นนักค้นหาสถานที่ใหม่ๆ ในการถ่ายภาพ ขณะที่ วราณ สุวรรณโณ กล่าวว่าไว้สั้นๆ แต่น่าสนใจว่าตนเองเป็นนักคิด และผ่านการ ฝึกในการตีโจทย์การถ่ายภาพไว้มากก่อนที่จะถ่ายภาพ สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้น วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าถ้าเป็นสถานที่เดิมควรเพิ่มเติมเรื่องราวให้แตกต่างจากของเดิม และขยันในการหา แหล่งถ่ายภาพใหม่เสมอ ขณะที่ จามิกร สุขทรากรม กล่าวว่าต้องดูภาพถ่ายหลายๆ เป็นนักคิด รู้จัก นำมาต่อ ยอดเป็นความรู้ใหม่ให้กับตนเอง ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่า ต้องเป็นนักคิด หามุมมองใหม่ๆ ให้แตกต่างจากคนอื่น ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว ระบุว่าต้องเป็นนักคิด หามุมมองใหม่ๆ ให้กับตนเอง ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ กล่าวว่า ต้องเป็นนักคิด ตีโจทย์การถ่ายภาพให้แตก ถ้าเป็นไปได้ให้ยึดหลักทฤษฎีการถ่ายภาพมาประยุกต์ใช้ ในการถ่ายภาพด้วย ส่วนธนศ งามสม ระบุว่าต้องเป็นนักคิด ไม่ว่าจะต้องถ่ายในสถานที่เดิมหรือ สถานที่แห่งใหม่

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพต้องหามุมมองใหม่ๆ ในการถ่ายภาพอยู่เสมอ เนื่องจากนักถ่ายภาพเหล่านี้อยู่วงการถ่ายภาพมานาน จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงในการเดินทางไปถ่ายภาพ ซ้ำ แต่ในการเดินทางครั้งใหม่ นักถ่ายภาพจะใช้ประสบการณ์จากครั้งที่ผ่านๆ มา มาปรับปรุง คุณภาพของภาพถ่ายให้น่าสนใจมากกว่าเดิม โดยนักถ่ายภาพอาจใช้กิจกรรมเสริมเรื่องราวให้น่าสนใจยิ่งขึ้น หรือการไปเฝ้ารอมุมถ่ายภาพที่เคยผิดพลาดในครั้งก่อน เช่น เรื่องเวลา จังหวะและ ทิศทางของแสงที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับสถานที่ถ่ายภาพ แต่ถ้าเป็นสถานที่ถ่ายภาพใหม่ๆ ซึ่งไม่เคยไป มาก่อน นักถ่ายภาพมืออาชีพจะเตรียมความพร้อมก่อนเดินทางมาเป็นอย่างดี โดยอาจศึกษา

แนวทางการถ่ายภาพจากนักถ่ายภาพคนอื่นแล้วนำมาประยุกต์ เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวที่ทำให้แปลกประหลาดจากคนอื่น

1.4 เรียนรู้แสงและสถานที่ จากการศึกษานักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า นักถ่ายภาพจะมีลักษณะที่โดดเด่น มีแรงบันดาลใจ และหลักคิดและปฏิบัติ นักถ่ายภาพที่ดี ต้องเรียนรู้เรื่องแสงกับช่วงเวลาที่เหมาะสมที่มอดกระทาบวัดดูสถานที่ถ่ายภาพ ภาพถ่ายต้องสื่อ อัดลักษณ์ของสถานที่ ช่วงเวลา ที่ดีที่สุดในการถ่ายภาพเป็นช่วงทไวไลท์คือก่อนหรือหลังพระอาทิตย์ขึ้นลงตั้งแต่ 2-3 นาทีเป็นต้นไป ภาพทะเลในช่วงกลางวันควรถ่ายภาพตามแสง ภาพทิวทัศน์ ธรรมชาติสภาพแสงเฉียงจะสวยงาม ภาพที่ดีไม่ควรมีแสงสม่ำเสมอเท่ากันทั้งภาพ โดยประเภท ทิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี ได้ระบุว่าภาพทิวทัศน์ทะเล ให้ศึกษาและเรียนรู้สภาพ ภูมิศาสตร์ น้ำขึ้นน้ำลง อัดลักษณ์ของสถานที่แห่งนั้น การเรียนรู้ช่วงเวลาอีกทั้งสภาพแสงที่จะทำให้ เกิดปรากฏการณ์พิเศษ ณ สถานที่แห่งนั้น ขณะที่เพชร วงศ์สินหล่ง กล่าวว่าให้ศึกษาและเรียนรู้ เรื่องช่วงเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ รวมทั้งสภาพแสงที่เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาดังกล่าว ส่วนวราณ สุวรรณโณ นั้นระบุว่าให้ศึกษาภูมิศาสตร์ที่ตั้ง ทิศทางแสง รวมทั้งอัดลักษณ์ของสถานที่ สำหรับ ประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้น วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าต้องหาอัดลักษณ์ของสถานที่ สภาพแสงนุ่มสวย และมีหลายโทน ขณะที่ จามิกร สุขทรากรม กล่าวว่าต้องเป็นนักคิด ต้องรอจังหวะแสงที่สวยงาม และ สถานที่ที่โดดเด่นอีกทั้งมีกิจกรรมเสริมให้ภาพมีเรื่องราวมากยิ่งขึ้น ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง นั้น ได้เน้นว่าต้องวางแผนให้พร้อมละเอียด ประณีต ต้องมีความรู้ด้านการถ่ายภาพ เรื่องแสง สภาพของแสง ช่วงเวลาของแสง จังหวะทิศทางของแสง พร้อมกระดือรื้อร่นนำไปปฏิบัติใน ภาคนาม ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว ได้เน้นว่าสำหรับตนเองแล้วแสง สำคัญที่สุดส่วนมุมถ่ายภาพนั้นนักถ่ายภาพสามารถสำรวจก่อนถ่ายภาพเมื่อทุกอย่างลงตัว ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่าต้องรู้เรื่องแสง ช่วงเวลาของแสง สภาพแสง ทิศทางของแสง ร่วมกับ สถานที่ถ่ายภาพ และ รอจังหวะเวลาสำหรับกิจกรรมเสริมตามธรรมชาติซึ่งช่วยเสริมเรื่องราวของ ภาพให้สมบูรณ์ขึ้น ส่วนธเนศ งามสม ได้กล่าวว่าช่วงทไวไลท์เป็นจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการ ถ่ายภาพทิวทัศน์ รู้จักการนำความรู้เรื่องแสง ทิศทางของแสง ไปใช้ถ่ายภาพผนวกกับสถานที่และ ส่วนประกอบอื่นซึ่งเป็นบรรยากาศ ณ ช่วงเวลานั้นจะทำให้ภาพมีความน่าสนใจ และสวยงาม สามารถบอกเล่าเรื่องราว ได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากนักถ่ายภาพมืออาชีพจะใช้ประสบการณ์ของ ตนเองในการปรับปรุงผลงานการถ่ายภาพ โดยเรื่องของแสงกับเวลาของวันกับสถานที่ นักถ่ายภาพ มือจะสามารถคำนวณหรือคาดคะเนได้อย่างถูกต้องว่า ในช่วงเวลาของวันจะมีแสงชนิดไหนเกิดขึ้น บ้าง เช่น ช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกจะเป็นช่วงเวลาที่แสงสีสวยงามปรากฏ

บนท้องฟ้า นักถ่ายภาพจะเฝ้ารอวินาทีทองในการถ่ายภาพ ตั้งแต่ก่อนพระอาทิตย์ตกจนถึงพระอาทิตย์ลับไปแล้วประมาณครึ่งชั่วโมงถึงหนึ่งชั่วโมงสิ่งเหล่านี้ ขึ้นกับฤดูกาลและสถานที่ประกอบกันด้วย เช่นฤดูหนาวท้องฟ้าจะมีมืดเร็วกว่าฤดูร้อน ส่วนฤดูฝนอาจจะเร็วกว่าทั้งสองฤดู ถ้ามีแสงสวยงามอาจใช้เวลาน้อยกว่าฤดูหนาวและฤดูร้อน และสามารถเก็บกล้องและอุปกรณ์ได้เร็วกว่าฤดูหนาวซึ่งท้องฟ้าจะอ้อยอิ่งได้นานนับชั่วโมง ในช่วงเวลากลางวันในป่ามักจะมีปรากฏการณ์ของแสงสามารถลอดผ่านมองเห็นเป็นแสงสวยงาม บางครั้งจังหวะเมฆที่เคลื่อนตัวในจังหวะที่พอเหมาะ ให้แสงลอดผ่านเป็นลำแสงที่สวยงาม สภาพแสงเฉียงในช่วงเช้าหรือเย็นจะช่วยสร้างความน่าสนใจให้กับภาพถ่าย และประการสำคัญนักถ่ายภาพมืออาชีพจะรู้ว่าภาพถ่ายที่ดีจะต้องมีแสงไม่เท่ากันทั้งภาพ

1.5 เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพเห็นว่าการศึกษามีวันสิ้นสุด ยังต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ในประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี มีความเห็นว่าการศึกษามีวันสิ้นสุด ทุกวันนี้ยังต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ถ้าหยุดจะตามนักถ่ายภาพคนอื่นไม่ทัน ส่วนเพชร วงศ์สินหลัง มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าการศึกษามีวันสิ้นสุด การเป็นนักถ่ายภาพจะต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ถ้าหยุดเมื่อไรจะตามนักถ่ายภาพคนอื่นไม่ทัน และเช่นเดียวกันกับวราณ สุวรรณโณ ที่กล่าวว่าการศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนตกยุคไม่ทันคนอื่น สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ นั้น วิศาล น้ำค้าง กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่านักถ่ายภาพต้องติดตามและศึกษาการทำงานของนักถ่ายภาพมืออาชีพอย่างจริงจัง เพราะเป็นการเรียนรู้ลึกในการถ่าย ส่วน จามิกร สุขทรากรม มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าต้องหาโอกาสพบผู้รู้ทางด้านการถ่ายภาพ เพื่อเรียนรู้หลักการเป็นนักถ่ายภาพเข้าสู่ระดับมืออาชีพ ขณะที่หัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่า ต้องกล้านำเสนอผลงานไปยังนิตยสารถ่ายภาพ แล้วขอคำแนะนำจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นั้น นพพล กันบัว กล่าวไว้ว่าการศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนตกยุคไม่ทันคนอื่น ถ้าไม่ทราบให้ถามผู้รู้ ซึ่งความเห็นเป็นไปในทางเดียวกับกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ที่ว่าให้เปิดใจรับความรู้ใหม่ หรือวิทยาการถ่ายภาพใหม่ๆ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง ขณะที่ธเนศ งามสม ได้ระบุว่าให้ปรับตัวให้เข้ากับยุคดิจิทัลและเทคโนโลยี ในอนาคตที่กำลังจะมาถึง

สาเหตุที่นักถ่ายภาพยังต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการถ่ายภาพ ต้องศึกษามุมมองของนักถ่ายภาพคนอื่นเพื่อนำมาปรับปรุงมุมการถ่ายภาพของตนเอง อีกทั้งยังต้องติดตามเทคโนโลยีหรือนวัตกรรมใหม่ๆ เกี่ยวกับอุปกรณ์การถ่ายภาพ เพื่อเป็นแรงกระตุ้นตัวคน ให้ผลิตงานถ่ายภาพให้ที่โดดเด่น เพราะเทคโนโลยีช่วยให้การถ่ายภาพง่ายขึ้น สร้างสรรค์งานภาพถ่ายได้มากกว่า

สมัยก่อน สิ่งต่างๆ เหล่านี้ สามารถสร้างแรงบันดาลใจ ให้หลักคิดและปฏิบัติในการถ่ายภาพให้กับ นักถ่ายภาพมืออาชีพ

จากข้อสรุปข้างต้นของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้สอดคล้องกับการสร้างแบบ รณศาสตร์ส่วนบุคคลของ เสริมยศ ธรรมรักษ์ (2554: 110-113) ที่ได้กล่าวไว้ว่า เป็นการค้นหาตัวตน ลักษณะพิเศษที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นในการ สร้างอัตลักษณ์ของตนเอง

2. การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์)

ปัจจัยเสริมการถ่ายภาพ

2.1 ตัวอย่างด้านความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ตั้งคำถาม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่าง ได้แสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง โดยพื้นที่เป้าหมายในการถ่ายภาพ ได้ระบุพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ภาพ จากการศึกษานักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า กรุงเทพมหานครเป็นเมืองหลวงของประเทศไทย ดังนั้น การถ่ายทอดภาพถ่ายของกรุงเทพจะมีความหลากหลาย ทั้งความทันสมัย และสิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ และผู้คนหลากหลายอาชีพที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ภาพตัวแทนความเป็นกรุงเทพมหานคร ได้แก่ สถานที่ที่มีอัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ตัวแทนภาพการคมนาคมทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ภาพวิถีชีวิตและการใช้ชีวิตจากหลากหลายอาชีพ ตัวแทนทางศาสนา ความทันสมัย ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของเมืองหลวงเพื่อการเปรียบเทียบภาพใน 2 ระยะเวลา 2 บรรยากาศ

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพ แต่ละคนจะมีแนวทางในการ สร้างผลงานที่เป็นบุคลิกของตนเองประกอบด้วย ความโดดเด่นของสถานที่ ความแตกต่างในเรื่อง สถานที่กับมุมมอง มีจุดยืนหรือแก่นแท้ ความรู้ ทักษะและประสบการณ์ทางการถ่ายภาพ ยกตัวอย่างเช่น คุณอภิรักษ์ บัวเหล็กดี ระบุว่า กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวงของประเทศไทย จึงได้นำเสนอสถานที่ถ่ายภาพที่มีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เป็นตัวแทนของเมืองหลวง มีจุดยืน ทางด้านการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยว ผสมผสานกับวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและ ตัวแทนของพาหนะการคมนาคมที่สีวิไลซ์คุณเพชร วงศ์สินหลั่ง กล่าวว่า กรุงเทพมหานคร มีความ เป็นเมืองที่มีความหลากหลาย การนำเสนอเรื่องราวผ่านภาพถ่ายจึงเป็นการใช้ชีวิตของคนในเมือง หลวงซึ่งมีหลากหลายอาชีพ และสถานที่ที่เป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนที่อยู่ร่วมกับผู้คน เช่น ตัวแทน สถานที่เกี่ยวกับศาสนา สถาปัตยกรรม สถานที่อนุรักษ์ และแม่น้ำสายหลัก คุณวราณ สุวรรณโณ ให้ความเห็นว่า กรุงเทพมหานครคือเวนิสตะวันออก ซึ่งการถ่ายภาพจะเริ่มตั้งแต่ต้นแม่น้ำเจ้าพระยา จนถึงปลายน้ำแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งจะพบความหลากหลายตั้งแต่พื้นที่เกษตรกรรม ป่าชายเลน วิถี

ชีวิตของผู้คนสองฟากฝั่งที่มีความแตกต่างกัน สถานที่ท่องเที่ยวสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ พระราชวัง วัด อาคารที่พัก เป็นต้น คุณวิศาล น้ำค้าง ระบุว่า ต้องการถ่ายทอดภาพผ่านคมนาคม การสัญจรจากอากาศ พื้นน้ำ บนบก และทางเรือ และสถานที่ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของกรุงเทพมหานคร คุณงามิกร สุขทราภรณ์ ต้องการนำเสนอภาพของกรุงเทพมหานครในลักษณะการเปลี่ยนแปลงใน สถานที่ถ่ายภาพเดิมของ 2 ห้วงเวลา 2 บรรยากาศ คุณหิรัญชย์ บุญเนื่อง ระบุว่า การนำเสนอภาพ กรุงเทพมหานครจะเน้นความเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์รวมสิ่งต่างๆ ทั้งสิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ ความทันสมัยและวิถีชีวิตของคนกรุงเทพ คุณนพดล กันบัว ต้องการการนำเสนอภาพ กรุงเทพมหานครจะเน้นความเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์รวมสิ่งต่างๆ ได้แก่ สำคัญทาง ประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม ประเพณี แม่น้ำสายหลัก ความทันสมัยและวิถีชีวิตของคนกรุงเทพ คุณกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่า ต้องการนำเสนอกรุงเทพมหานครในแง่มุมสถานที่สำคัญทาง ประวัติศาสตร์และมีอัตลักษณ์ที่ผู้คนทั่วไปรู้จักและยอมรับการใช้ชีวิตของคนในเมืองหลวง โดยเฉพาะในช่วงโมงคร่ำที่มีความจอแจ รวมทั้งความทันสมัยของพาหนะที่ใช้สัญจรใน กรุงเทพมหานคร ส่วนคุณธเนศ งามสม ต้องการการนำเสนอภาพกรุงเทพมหานคร ในมุมมองของ ภาพสารคดีให้จบในภาพเดียว ประกอบด้วยสถานที่และผู้คนโดยตัวแทนของภาพถ่ายจะเป็น สถานที่ๆ หลากหลายในเมืองหลวง ทั้งตัวแทนภาพอาชีพ การสัญจรของแม่น้ำสายหลักและลำ คลอง สถานที่ทางประวัติศาสตร์ ตัวแทนภาพของศาสนา การใช้ชีวิตของคนกลางคืน พื้นที่ เกษตรกรรม เป็นต้น

1.2 ประยุกต์ทฤษฎีถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริง จากผลการวิจัยของนัก ถ่ายภาพ มีอาชีพพบว่า 1) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณอนันท์ บัวหัทธสี เป็นนักถ่ายภาพที่ ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่น นั้นมีอัตลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยวที่ถ่ายทอดภาพออกมา อย่างสมบูรณ์ทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว สร้างความแตกต่างจากการมี กิจกรรมเสริมภาพ เช่นคนหรือสิ่งของที่ เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี 2) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณเพชร วงศ์ สิ้นหลัง เป็น นักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่ง โดยความโดดเด่นนั้น เน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่มีบุคลิกด้วยแสงสีของธรรมชาติ ในช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกมากกว่าช่วงเวลาอื่น ไม่ขึ้นชอบกิจกรรมเสริม ภาพ และสร้างความแตกต่างจากผลของเลนส์ถ่ายภาพ ถ้าเป็นเลนส์มุมกว้างมักจะใช้มุมดำในการ ถ่ายภาพ ส่วนเลนส์เทเลจะใช้ถ่ายภาพมุมสูง 3) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณวราณ สุวรรณโณ เป็น นักถ่ายภาพที่เป็นนักดีไซน์โครงสร้างของงานก่อนออกถ่ายภาพ โดยความโดดเด่นนั้นเน้นการ ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ที่มีบุคลิกที่ประกอบด้วยเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ด้วย

แสงสี contrast หรือใช้สีตัดกัน และสร้างความแตกต่างจากผลของเลนส์เทเล กอปรกับใช้ชัดตื้น ถ่ายภาพทิวทัศน์ 4) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณวิศาล น้ำค้าง เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่ง โดยความโดดเด่นนั้นเน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่มีบุคลิกด้วยแสงสีของธรรมชาติในช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตก มากกว่าช่วงเวลาอื่น และสร้างความแตกต่างด้วยการเน้น โทนเย็นและนุ่มนวลซึ่งถือเป็นบุคลิกประจำตัว 5) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณจามิกร สุขทรามร เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติที่สวยงาม ความโดดเด่นนั้นเน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่ประณีตรอคอยจังหวะแสงสีธรรมชาติและปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่สวยงามตระการตา และสร้างความแตกต่างด้วยสถานที่ถ่ายทำในป่าเขามากกว่าในเมืองหรือชานเมือง โดยเฉพาะสถานที่แห่งใหม่ที่ไม่ค่อยปรากฏในสถานที่ท่องเที่ยว ถ้าเป็นสถานที่เดิมจะมีสร้างเรื่องราวหรือมุมมองใหม่มานำเสนอตลอดเวลา ประการสำคัญชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ในช่วงฤดูฝน 6) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณหัสชัย บุญเนื่อง เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นนั้นมีการถ่ายทอดภาพออกมาทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งชานเมืองตลอดไปจนถึงในป่าเขา และสร้างความแตกต่างจากการมีกิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี 7) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณพดล กันบัว เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นและความต่างนั้น จะมีความประณีตรอคอยจังหวะแสงสีธรรมชาติและปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่สวยงามตระการตา ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว บุคลิกของภาพมีการถ่ายทอดภาพออกมาทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว 8) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวก เพื่อการประกวดภาพถ่ายและเผยแพร่สื่อสิ่งพิมพ์ตามวาระและโอกาส โดยความโดดเด่นจะอยู่ที่นำทฤษฎีการถ่ายภาพโดยเฉพาะเรื่องหลักการจัดองค์ประกอบภาพ ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลังมาใช้ในงานถ่ายภาพตลอดเวลา และความต่างนั้นจะปรากฏผ่านแนวคิดในการประกวดภาพถ่ายซึ่งมุมมองการถ่ายภาพจะแตกต่างผู้อื่นจนได้รับรางวัลเกือบทุกครั้ง ที่ส่งเข้าประกวด 9) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณธนศ งามสม เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นนั้น มีการถ่ายทอดภาพออกมาทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งชานเมืองตลอดไปจนถึงในป่าเขา และสร้างความแตกต่างจากการมีกิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพแต่ละคนจะประยุกต์ทฤษฎีการถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริงที่แตกต่างกันตามลักษณะงาน โดยคุณอภิรักษ์ จะเน้นไปทางด้านการประชาสัมพันธ์ภาพถ่ายในเชิงบวกของสถานที่ท่องเที่ยว มีกิจกรรมเสริม คุณพร จะเน้นถ่ายทอดความสวยงามของธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่งโดยสอนเทคนิคการถ่ายภาพสอแตร คุณวราณ สร้างงานที่แตกต่างด้วยการใช้ความชัดตื้นถ่ายภาพทิวทัศน์ ภาพจะมีบุคลิกของสีที่ contrast กัน คุณวิศาล เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามปราศจากการปรุงแต่งภาพส่วนใหญ่มีบุคลิกเฉดสีเย็น นุ่มนวล คุณจามิกร มีบุคลิกของภาพที่แตกต่างภาพส่วนใหญ่มาจากสถานที่ธรรมชาติที่อยู่ห่างไกลจากความเป็นเมือง มีแสงที่สวยงาม คุณหัสชัย เน้นไปด้านการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยวในเชิงบวก ลักษณะภาพเป็นแนวสารคดี มีกิจกรรมเสริม คุณนพดล จะมีจุดเด่นในเรื่องของแสงที่สวยงาม คุณกระสินธุ์ จะโดดเด่นในการนำทฤษฎีการถ่ายภาพมาใช้ตลอดเวลาโดยเฉพาะองค์ประกอบภาพ และคุณธนศ จะถ่ายภาพด้านการประชาสัมพันธ์ เชิงบวก มีความโดดเด่นของภาพที่มีความกลมกลืนไปด้วยกันได้ ไม่มีส่วนใดในภาพโดดเด่นออกมาจนเด่นชัด

2.3 รู้จักกล้อง/ อุปกรณ์ของตนเอง และใช้เต็มประสิทธิภาพ จากผลการวิจัยพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพกลุ่มตัวอย่างจะใช้กล้องถ่ายภาพพร้อมอุปกรณ์เสริมของตนเองอย่างเต็มประสิทธิภาพ โดยกล้องถ่ายภาพซึ่งมีอยู่ 2 ยี่ห้อคือนิกอน (nikon) และแคนนอน (canon) ส่วนเลนส์ถ่ายภาพจะใช้ยี่ห้อเดียวกับกล้องถ่ายภาพ ยกเว้น เลนส์ค่ายอิสระบางตัวเท่านั้น โดยจะครอบคลุมการใช้งานตั้งแต่เลนส์มุมกว้างจนถึงเลนส์เทเลโฟได้ ซึ่งการใช้งานขึ้นกับวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพ ทั้ง f-stop และช่วงซูม ขณะเดียวกันขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์ ยกเว้น กรณีที่ต้องการความรวดเร็ว สถานที่ไม่อำนวย และความไวชัตเตอร์สูงเพียงพอ ส่วนฟิลเตอร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ร่วมกับการถ่ายภาพทิวทัศน์คือ C-PL และ graduate gray และมีฟิลเตอร์ graduater color เป็นส่วนน้อย โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภิรักษ์ บัวหัทธิน ระบุว่ากล้องถ่ายภาพเตรียมไป จำนวน 2 ตัว คือ nikon d700 และ d200 ใช้โหมด M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์ จำนวน 3 ตัว ได้แก่เลนส์ 18-35 m.m. f3.5-4.5D IF ED 24-70 m.m. f/2.8G ED และ 75-300 m.m. f/4.5-5.6 โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8 ขึ้นไป ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสงส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และใช้ขาตั้งกล้องเมื่อความไวชัตเตอร์ต่ำหรือตั้งค่าช่องรับแสงแคบ ขณะที่พชร วงศ์สินหลัง กล่าวว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 3 ตัว คือ canon 30d และ 20d และ 450d จะใช้ผลิตเปลี่ยนหมุนเวียนกันครั้งละ 2 ตัว ใช้โหมด AV ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 5 ตัว ได้แก่ เลนส์ฟิกซ์

20 m.m. f/2.8 24 m.m. f/2.8 เลนส์ซูม 16-35 m.m. f/2.8L 28-70 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-11 ใช้ระบบวัดแสงเฉพาะจุดและเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ infinity ส่วนอุปกรณ์เสริมใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วนวราณ สุวรรณโณ ระบุว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งาน จำนวน 3 ตัว คือ d3s และ d3x เป็น 2 ตัวหลักแต่จะมี nikon d3 อีก 1 ตัวแต่ใช้น้อย ใช้ระบบ A ส่วนเลนส์ถ่ายภาพ จำนวน 3 ตัวได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 85 m.m. f/1.4G และ sigma 14 m.m. f/2.8 เลนส์ซูม 14-24 m.m. f/2.8 G ED โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/1.4-5.6 ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสที่วัตถุ ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ ส่วนขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์จะใช้ในการถ่ายภาพรูปแบบอื่น สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้น วิศาล น้ำค้าง กล่าวว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งาน มีจำนวน 2 ตัว คือ canon 5d markII เป็นตัวหลักและ 60d เป็นตัวสำรอง ใช้ระบบ AV, M ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 3 ตัวได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 50 m.m. f/1.8 เลนส์ซูม 17-40 m.m. f/4L และ 70-200 m.m. f/4L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริม จะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราดูเอทสีเทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ขณะที่ จามิกร สุขทราชมร ระบุว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งาน มีจำนวน 2 ตัว คือ canon 5d markII ใช้ระบบ AV, M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 3 ตัวได้แก่ เลนส์ 16-35 m.m. f/2.8L 24-105 m.m. f/4L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราดูเอทสีเทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง นั้นกล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d markII ใช้ระบบ AV, M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 2 ตัวได้แก่ เลนส์ 16-35 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้ระบบวัดแสงเฉพาะจุดและเฉลี่ยหนักกลางแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocul ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และ กราดูเอทสีเทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นั้น นพดล กันบัว กล้องถ่ายภาพเตรียมไป จำนวน 2 ตัว คือ nikon d700 และ d200 ใช้ระบบ M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์ จำนวน 4 ตัว ได้แก่เลนส์ฟิกซ์ 16 m.m. f/2.8D เลนส์ซูม 24-120 m.m. f3.5-5.6D 24-70 m.m. f/2.8G ED และ 80-200 m.m. f/2.8D ED โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-22 ใช้ระบบวัด

แสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบเฉลี่ย ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ กราคูเอทสีเทาครึ่งซีก และขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่ากล้องถ่ายภาพปัจจุบันที่ใช้งานมี จำนวน 1 ตัว คือ canon 5d ก่อนหน้านี้นี้มี 30d 450d ด้วยแต่เพิ่งขายออกไป ใช้ระบบ AV, M ส่วนเลนส์ถ่ายภาพวิวททัศน์ จำนวน 2 ตัว ได้แก่ เลนส์ 17-40 m.m. f/4L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-16 ใช้โหมดวัดแสงเฉพาะจุด ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ กราคูเอทสีเทาครึ่งซีก และฟิลเตอร์สีครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วนธนศ งามสม กล่าวว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d เมื่อถ่ายภาพในสภาพแสงน้อยใช้ระบบล็อกกระจก ใช้ระบบ AV ส่วนเลนส์ถ่ายภาพวิวททัศน์จำนวน 2 ตัว ได้แก่ เลนส์ 16-35 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/16-22 ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราคูเอทสีเทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เนื่องจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ จะมีความเชื่อว่าถ้าหากตนเองสามารถศึกษาอุปกรณ์การถ่ายภาพที่ตนเองใช้อย่างถ่องแท้แล้ว จะสามารถรีดคุณภาพที่ดีที่สุดได้โดยข้อดีของกล้องถ่ายภาพจะไม่เป็นอุปสรรคกับการถ่ายภาพ เพราะอุปกรณ์อย่างเดียวไม่สามารถทำให้ภาพสวยงามสมบูรณ์ได้ หากปราศจากการนำความรู้ที่มีมาประยุกต์มาผนวกใช้ อุปกรณ์ถ่ายภาพได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

2.4 รู้ขั้นตอนการทำงาน จากการศึกษานักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า การทำงานใดๆ จะประสบความสำเร็จหรือไม่ จะต้องมียุทธวิธีและรู้ขั้นตอนในการทำงาน เช่นเดียวกันกับ นักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้ให้ทรรศนะพอสรุปได้ว่าขึ้นกับ การศึกษา ความสนใจ อาชีพการทำงาน ประสบการณ์ ใจรัก ศรัทธา ความอดทนเอาจริงเอาใจ การเรียนลัดทำงานกับแหล่งความรู้ บริษัทยักษ์ใหญ่ที่มีชื่อเสียง รวมทั้งนักถ่ายภาพมืออาชีพที่มีชื่อเสียง เป็นต้น โดยในประเภทวิวททัศน์ ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหรรณี ได้เริ่มต้นการทำงานที่ตรงกับที่ได้ศึกษากับสื่อสิ่งพิมพ์ถ่ายภาพท่องเที่ยว ที่เพิ่งเริ่มต้น จึงเกิดแรงผลักดันในการเรียนรู้ในภาคปฏิบัติ และเรียนรู้ทุกขั้นตอนของการทำงาน ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการภาพอนุสาร อ.ส.ท. ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จากประสบการณ์ จึงทำให้มีความชำนาญในงานและมีชื่อเสียงระดับประเทศ ขณะที่ พชร วงศ์สินหล่ง นั้น มีแรงผลักดันในการทำงานสื่อสิ่งพิมพ์ด้านการถ่ายภาพ เนื่องจากในสมัยก่อนหาตัวช่างที่สอนการถ่ายภาพได้ยาก และได้ตั้งปณิธานว่า ถ้ามีโอกาสจะนำความรู้ที่ตนเองต้องการในช่วงเริ่มฝึก

ถ่ายภาพมาเปิดเผยอย่างละเอียดในชั้นปฏิบัติ จึงได้ศึกษาอย่างหนักและเมื่อถึงจุดหนึ่งจึงได้ใช้หลักความคิดทางปัญญาผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ ในฐานะบรรณาธิการ ปัจจุบันถึงแม้ว่าสื่อสิ่งพิมพ์รายเดือนจะหยุดตัวเนื่องจากสุขภาพ แต่ยังมีตำราการถ่ายภาพเฉพาะกิจจำนวนมาก อีกทั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญของบริษัท แคนนอน มาร์เก็ตติ้ง จำกัด (มหาชน) ด้วยความรู้และประสบการณ์ได้เพาะบ่มมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ได้สร้างชื่อเสียงระดับประเทศ ส่วน วราณ สุวรรณโณ ได้เรียนลัดเข้าไปทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียงซึ่งพนักงานต้องฝึกฝีมือเป็นระยะเวลาอันยาวนานก่อนได้ถ่ายภาพจริง หลังจากนั้นหลายปีต่อมา ได้ตั้งบริษัทเป็นของตัวเองรับงานถ่ายภาพจากบริษัทเอกชน ซึ่งดูแลเว็บไซต์ สอนถ่ายภาพ ตกแต่งภาพและอื่นๆ อีกหลายอย่าง ด้วยประสบการณ์การทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียง และมีการศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความก้าวหน้า เรียนรู้ทุกขั้นตอนการทำงาน ใช้ระยะเวลาประมาณ 10 ปีในวงการถ่ายภาพ แต่ประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงระดับประเทศ สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้นวิศาล น้ำค้าง เกิดจากแรงผลักดันในการประกอบอาชีพโดยซื้อกล้องถ่ายภาพเพื่อถ่ายภาพงานของตนเอง และฝึกฝีมือตนเองจากตำราถ่ายภาพ และร่วมประกวดภาพจนมีชื่อเสียงระดับประเทศ ร่วมงานกับนิตยสารถ่ายภาพท่องเที่ยวหลายเล่ม เป็นสมาชิกสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยทุกสถาบันและสอบผ่านเกียรตินิยมการถ่ายภาพระดับสูงและจากต่างประเทศ จากประสบการณ์ ที่เพาะบ่มมาเป็นเวลานาน ทำให้มีชื่อเสียงระดับประเทศอย่างยาวนาน ขณะที่จามีกร สุขทรากรม เกิดจากใจรักทำให้ศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา หาโอกาสพบผู้รู้ มีโอกาสร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีชื่อเสียงของประเทศหลายแห่ง ผ่านการสอบได้รับเกียรตินิยมระดับสูงของสมาคมถ่ายภาพในประเทศและต่างประเทศ จากประสบการณ์ที่ยาวนานในวงการถ่ายภาพและมีแนวทางการถ่ายภาพที่เป็นตัวของตัวเอง และเรียนรู้ทุกขั้นตอนการทำงาน ได้สร้างชื่อเสียงเป็นนักถ่ายภาพระดับประเทศ ส่วนหัตถชัย บุญเนื่อง เกิดจากใจรักได้เกิดแรงผลักดันให้ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับถ่ายภาพ เพื่อใช้ประกอบอาชีพ ขยันเดินทางเพื่อถ่ายภาพ มีความอดทน มีโอกาสร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์เกือบทุกฉบับในประเทศ เมื่อมีโอกาสเป็นบรรณาธิการในหนังสือถ่ายภาพท่องเที่ยว จึงนำความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมาด้วยระยะเวลาที่ยาวนาน เป็นระดับผู้เชี่ยวชาญ และมีชื่อเสียงระดับประเทศ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว เกิดจากแรงผลักดันในเรื่องถ่ายภาพ ทำให้เผลอออกเพียงครึ่งภาพ จึงศึกษาจากตำราเพิ่มเติม เป็นสมาชิกสมาคมถ่ายภาพ และลาออกจากที่ทำงานเดิมมาร่วมงานกับอนุสาร อสท อย่างเต็มตัวในเวลาต่อมา ได้สั่งสมความรู้ ประสบการณ์ ในทุกขั้นตอนการทำงาน และได้ตั้งบริษัท โดยใช้ความรู้ที่มีมาบริหารและประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงระดับประเทศ ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เกิดจากแรงผลักดันว่าทำไมถ่ายภาพไม่สวย ศึกษาอย่างจริงจังจากตำราถ่ายภาพ หาโอกาสพบผู้รู้ในวงการถ่ายภาพและร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์ด้านการถ่ายภาพ พร้อมๆ ไปด้วยประกวดถ่ายภาพซึ่งประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงใน

ระดับประเทศ ส่วนธนศ งามสม นั้นได้มีโอกาสฝึกงานกับอนุสาร อ.ส.ท. ได้ความรู้จาก ภาควิชาที่จบเกิดเป็นความผูกพันกลับมาฝึกงานอีกจนจบการศึกษา จึงได้รับโอกาสทดลองงานและ บรรจุนานในเวลาต่อมา ได้ศึกษาภาพจากนักถ่ายภาพต่างประเทศ พบปะผู้รู้ในวงการถ่ายภาพ การ เดินทางในฐานะนักเขียนและได้ถ่ายภาพไปด้วยเป็นระยะเวลา 15 ปี ได้เพาะบ่มประสบการณ์ให้ เรียนรู้ขั้นตอนการทำงาน และผลงานเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน มีชื่อเสียงระดับประเทศ

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพมีแรงขับ หรือแรงผลักดัน ภายในตัวซึ่งมุ่งมั่นต้องการประสบความสำเร็จและสามารถทำเป็นอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัว ได้

จากข้อสรุปข้างต้นของนักถ่ายภาพมืออาชีพได้สอดคล้องกับการสร้างแบรนด์ ส่วนบุคคลของ เสริมยศ ชรรณรักษ์ (2554: 110-113) ในข้อที่สอง ที่ได้กล่าวไว้ว่า เป็นการสร้าง ผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์) ซึ่งเป็นการสร้างอัตลักษณ์ของตนเอง

3. การสื่อสาร

ปัจจัยด้านการสื่อสารด้วยภาพ

3.1 มีมนุษยสัมพันธ์ จากผลการวิจัยพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพมีคุณสมบัติ ในการวางตัว คือเป็นนักถ่ายภาพที่คิดดี มีความจริงใจ มีเสน่ห์ มีกาลเทศะในเรื่องการแต่งกาย มีเครือข่ายทางสังคม ใจกว้าง ใจเย็น อุดมคติ ชอบช่วยเหลือสังคม โดยประเภททัศนคติที่เล่นนั้น อภินันท์ บัวหัทธิต เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดดี อารมณ์ดี ชอบสนุกสนาน มีเสน่ห์ มีเพื่อน ในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง ชอบช่วยเหลือสังคม เป็น นักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีบุคลิกภาพและ นิสัยเป็นครู การแต่งกายเรียบร้อยขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคม จำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ส่วนวราณ สุวรรณโณ เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการ ปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความอดทนชอบช่วยเหลือ สังคม สำหรับประเภททัศนคติธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดดี สำเนียง ของภาษาที่ใช้มีความสุภาพ ให้เกียรติผู้อื่น มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจเย็น ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม จามิกร สุขทราชม เป็นนัก

ถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์และมีมนุษยสัมพันธ์ อารมณ์ดี สนุกสนาน มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีนิสัยชอบเรียนรู้ มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ส่วนหัตถ์ชัย บุญเนื่อง เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ส่วนประภาทิวทัศน์ สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น ภาษาที่ใช้มีความจริงใจ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายในช่วงปฏิบัติงานสื่อถึงความเป็นนักถ่ายภาพ มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยทั้งในระหว่างปฏิบัติงานและในเวลาส่วนตัว มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีความซื่อสัตย์ต่องานและสังคม ใจกว้าง ใจดี มีความอดทน ชอบให้โอกาสคน ช่วยเหลือสังคมตามวาระโอกาสที่เหมาะสม และธนศ งามสม เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น มีกิริยามารยาทที่ดี อ่อนน้อมถ่อมตนให้เกียรติผู้อื่น เป็นนักประสานงานที่ดี มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยโดยเฉพาะในช่วงปฏิบัติงาน รักษาภาพลักษณ์ของการทำงาน มีเครือข่ายทางสังคมมาก ใจกว้าง อดทน ชอบช่วยเหลือสังคม

สาเหตุที่นักถ่ายภาพมืออาชีพมีบุคลิกในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ ซึ่งเป็นลักษณะภายนอกที่ผู้อื่นพบเห็น ทั้งนี้เนื่องจากนักถ่ายภาพมืออาชีพต้องพบปะผู้คนมากมายที่ต้องการความช่วยเหลือด้านข้อมูลแหล่งถ่ายภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพต้องเป็นจุดสนใจของนักถ่ายภาพทั่วไป มีเพื่อนมาก และโดยลักษณะความยากของการทำงานด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ สิ่งเหล่านี้ได้หล่อหลอมจนเป็นนิสัยให้นักถ่ายภาพจะต้องใช้ความอดทน ใจเย็น มีการปรับปรุงบุคลิกภาพด้านการแต่งกาย จิตใจกว้างขวาง มีเสน่ห์ ชอบช่วยเหลือสังคม สิ่งเหล่านี้คือแบรนด์ส่วนบุคคลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ในเรื่องแบรนด์ส่วนบุคคลนี้ได้สอดคล้องกับ วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2554ค: ระบบออนไลน์) ที่ระบุว่าแบรนด์ส่วนบุคคล ด้านกายภาพนั้น เป็นลักษณะภายนอกที่ผู้อื่นพบเห็น เช่น การพูด ภาษาที่ใช้ การแต่งกาย เครือข่ายทางสังคม ความเชื่อมั่น กิริยามารยาทและเสน่ห์ มีหลักการในการดำเนินชีวิต เช่น ซื่อสัตย์ จริงใจ ความดีงาม

3.2 งานต้องโดดเด่น จากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า ความโดดเด่นของงานเกิดจากการเตรียมตัวก่อนการถ่ายภาพ ถือเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพราะจะได้เห็นสภาพพื้นที่ สภาพแสง และการกำหนดมุมมองของการถ่ายภาพ การแสวงหา ความรู้ยู่ตลอดเวลา การแสวงหาสถานที่ถ่ายภาพใหม่ เรื่องราวใหม่ๆ ด้วยมุมมองใหม่ๆ การถ่ายภาพสถานที่แห่งนั้นเป็นคนแรกด้วยภาพที่สมบูรณ์ลงตัว ความกระตือรือร้น แสงสำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ การรอคอยด้วยความอดทน ถ่ายภาพถูกฤดูกาล ถูกจังหวะเวลา และหาโอกาสไปถ่ายซ้ำ เพราะการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดได้ล่วงหน้า บางครั้งขึ้นอยู่กับโชคหรือดวงด้วย ถ่ายภาพด้วยความประณีต การทำงานแบบมืออาชีพจะต้องดีใจทุกให้แดก รับงานที่ยากสำหรับคนอื่น และท้าทายความสามารถของตนเอง มี story board การทำงานอย่างละเอียด ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักถ่ายภาพ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว และหาโอกาสติดตามเรียนรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพจะช่วยให้พัฒนาฝีมือได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี ระบุว่าต้องไม่หยุดนิ่ง จะต้องแสวงหาความรู้เรื่อง การถ่ายภาพ ต้องค้นหาสถานที่ ใหม่ๆ เรื่องราวใหม่ๆ และมุมมองใหม่ๆ ในการนำภาพมานำเสนอ ผู้อ่าน ขณะที่เพชร วงศ์สินหลัง กล่าวว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพจะมีความแตกต่างจากนักถ่ายภาพมือสมัครเล่นที่การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลของสถานที่ถ่ายภาพการวางแผนการเดินทาง การสำรวจพื้นที่ถ่ายภาพ กระตือรือร้น ความอดทน พร้อมรอรับความผิดหวังเพราะการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดได้ล่วงหน้า อีกทั้งความประณีตในการถ่ายภาพในช่วงจังหวะเวลาที่เหมาะสม เพื่องานที่แตกต่างจากนักถ่ายภาพคนอื่น ส่วนวราณ สุวรรณโณ มีความเห็นว่าการทำงานแบบมืออาชีพจะต้องดีใจทุกให้แดก แสวงหาความรู้ยู่ตลอดเวลา และพยายามรับงานที่ยากสำหรับคนอื่น และท้าทายความสามารถของตนเอง สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง กล่าวว่าขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักถ่ายภาพ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว เพราะภาพทิวทัศน์เป็นงานที่ไม่สามารถกำหนดได้ล่วงหน้า ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ การติดตามเรียนรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพจะช่วยให้พัฒนาฝีมือได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น สร้างงานที่เป็นตัวของตัวเอง ขณะที่จามิกร สุขทราภร ระบุว่า ภาพทิวทัศน์นั้นมนุษย์เราไม่สามารถควบคุมได้ ถ้าภาพยังไม่สวยถูกใจจะต้องหาโอกาสไปถ่ายซ้ำในช่วงจังหวะที่เหมาะสมด้วยเงื่อนไข 3 ประการ คือฤดูกาลที่เหมาะสม (timing) แสงที่สวยงาม (lighting) และองค์ประกอบภาพที่ลงตัว (composition) ประกอบกับการไปถ่ายสถานที่แห่งนั้นมาเผยแพร่เป็นคนแรก (first) ภาพสมบูรณ์แบบ (best) และแหล่งถ่ายภาพใหม่ (deference) ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง เน้นว่า ต้องมี story board อย่างละเอียดว่าต้องการภาพรูปแบบไหนบ้าง จำนวนเท่าไรด้วยวัตถุประสงค์ของการนำมาคัดเลือก นิตยสารถ่ายภาพในช่วงก่อนออกเดินทางถ่ายภาพ และการเดินทางไปถ่ายภาพจะต้องถูกฤดูกาล

ถูกจังหวะเวลา และบางจังหวะเวลาที่ไม่ถูกฤดูกาลนักถ่ายภาพก็สามารถได้ภาพถ่ายที่สวยงาม ถูกใจกลับมาได้หากมีความมุ่งมั่นในการทำงานถ่ายภาพ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว ระบุว่าแสงสำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ บางครั้งขึ้นอยู่กับโชคหรือดวงด้วย นักถ่ายภาพ บางคนเดินทางไปเกือบ 10 รอบแต่ไม่ได้ภาพที่ตนเองต้องการ ขณะที่อีกคนไปเพียงครั้งเดียวและได้ภาพเลยก็มี ในการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้นแสงแต่ละวันเวลาจะแตกต่างกัน มีความกระตือรือร้นในการถ่ายภาพซ้ำสถานที่เดิม เพื่อคุณภาพงานที่โดดเด่นกว่า สวยงามกว่า ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ มีความเห็นว่าการเตรียมตัวก่อนการถ่ายภาพถือเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพราะจะได้เห็นสภาพพื้นที่ สภาพแสง และการกำหนดมุมมองของการถ่ายภาพ และต้องเปิดใจใฝ่หาความรู้เรื่องการถ่ายภาพและเท่าทันเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลา เพื่อสร้างงานที่เป็นตัวของตัวเอง ส่วน ธเนศ งามสม ระบุว่านักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่รอคอยปรากฏการณ์ของธรรมชาติ แม้ว่าจะไม่สมหวังทุกครั้ง ถ้านักถ่ายภาพเดินทางไปถ่ายภาพยังสถานที่เดิมบ่อยๆ ก็มีโอกาสดูภาพที่สวยงาม และดูโดดเด่นมากกว่า

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะว่่านักถ่ายภาพมืออาชีพที่ประสบความสำเร็จเกิดจากการกระทำ นั่นคือผลงาน โดยถินันท์ ระบุว่า นักถ่ายภาพต้องไม่หยุดนิ่ง ต้องแสวงหาความรู้เรื่องการถ่ายภาพ ต้องค้นหาสถานที่ใหม่ๆ เรื่องราวใหม่ๆ ขณะที่คุณพชร กล่าวว่านักถ่ายภาพมืออาชีพต้องกระตือรือร้น อดทน พร้อมรอรับความผิดหวังกับสิ่งที่นักถ่ายภาพไม่สามารถกำหนดได้นั้นคือ ดินฟ้าอากาศ ความประณีตในการถ่ายภาพในช่วงจังหวะเวลาที่เหมาะสม คุณวรณ ใต้ระบุว่า นักถ่ายภาพจะต้องแสวงหาความรู้ตลอดเวลา ต้องพยายามรับงานยากสำหรับคนอื่นและท้าทายความสามารถของตนเอง คุณวิศาล มีความเห็นว่านักถ่ายภาพสามารถเรียนหลักการถ่ายภาพได้จากการติดตามนักถ่ายภาพมืออาชีพที่เก่งๆ คุณจามิกร มีความเห็นในเรื่องนี้ว่าถ้าภาพยังไม่สวยถูกใจ จะต้องหาโอกาสไปถ่ายซ้ำในช่วงฤดูกาลที่ถูกต้อง แสงสวยงาม ม้องค์ประกอบภาพที่ลงตัว พยายามถ่ายภาพเพื่อนำมาเผยแพร่เป็นคนแรก (original) เช่นเดียวกับคุณหัสชัย ที่ระบุว่า นักถ่ายภาพจะต้องไปให้ถูกฤดูกาล จังหวะและเวลา ส่วนคุณนพดล ระบุว่าแสงสำคัญที่สุด คุณกระสินธุ์ มีความเห็นว่าจะต้องเปิดใจรับความรู้ใหม่ๆ และทันเทคโนโลยีเพื่อสร้างงานที่โดดเด่น ขณะที่คุณธเนศ ระบุว่า การไปถ่ายซ้ำในสถานที่เดิมบ่อยๆ จะทำให้มีโอกาสได้ภาพที่ดี สิ่งเหล่านี้คือความสำเร็จ และเป็นสิ่งประกาศเกียรติคุณให้กับนักถ่ายภาพ

ในเรื่องแบรนด์ส่วนบุคคลนี้ได้สอดคล้องกับ วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์ (2554ค: ระบบออนไลน์) ที่ระบุว่าแบรนด์ส่วนบุคคล ต้องเป็นผู้มีปัญญา ซึ่งเกิดจากทักษะ ประสบการณ์ การศึกษา ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด นวัตกรรมหรือความคิดใหม่ๆ และการปฏิบัติ หมายถึง การกระทำ ผลงาน ความสำเร็จ สิ่งประกาศเกียรติคุณ

3.3 พัฒนาเทคนิคและแนวคิดจากสื่อทั่วโลกเป็นของตนเองจากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า ใช้ปรากฏการณ์ของของทิวทัศน์มาสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่ายในแนวที่ตนเองชื่นชอบ ต้องดูภาพให้มากแล้วนำมาต่อยอดให้เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือประสบการณ์การดูภาพ ทฤษฎีพื้นฐานที่อยู่ในตัวเรา และประสบการณ์ในการถ่ายภาพ การใช้ทัศนมิติของเลนส์มาสร้างสรรค์การถ่ายภาพ นักถ่ายภาพจะต้องคิดงานในส่วนที่คนอื่นไม่คิด เพื่อสร้างความแปลกประหลาด ทั้งในเชิงเทคนิค การเปิดมุมมองใหม่ๆ เปลี่ยนข้อห้อยคล้องที่มีในการใช้งานตรงกับความต้องการ ลด f-stop ในการถ่ายภาพขาวและเปลี่ยนช่วงเวลาในการถ่ายภาพขาวเพื่อผลของท้องฟ้าที่สวยงาม การตั้งโหมดชัตเตอร์โหมดที จะปรับตั้งการถ่ายที่โหมด k (เคลวิน) เพื่อให้ผลของสีที่ถูกต้องก่อนการถ่ายภาพ การตีโจทย์การประกวดภาพถ่ายให้แตกด้วยแนวคิดที่เป็นตัวของตัวเองให้เข้าถึงใจกรรมการ การใช้โหมดลือกระจกสะท้อนภาพจากกล้องถ่ายภาพกับงานถ่ายภาพ โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี ระบุว่าชอบถ่ายภาพแนวตั้ง โดยได้พัฒนาเทคนิคและแนวคิดจากภาพทิวทัศน์ที่เป็นแนวนอนที่มีพื้นที่กว้างมาเป็นแนวตั้ง ซึ่งถือว่าถ่ายยากโดยได้ใช้ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญ มาผสมผสานกับการเกิดปรากฏการณ์แปลกประหลาดของสถานที่ ในจังหวะเวลาที่เหมาะสมมาสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่าย ขณะที่เพชร วงศ์สินหล่ง กล่าวว่าต้องดูภาพให้มากแล้วนำมาต่อยอดให้เป็นตัวของตัวเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ ประสบการณ์การดูภาพ ทฤษฎีพื้นฐานที่อยู่ในตัวเรา และประสบการณ์ในการถ่ายภาพ ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติมาโดยตลอด และภาพทิวทัศน์ของตนเองจะใช้ทัศนมิติของเลนส์และมุมมองจากเลนส์มาใช้ประโยชน์ เช่น เลนส์มุมกว้างถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลจะใช้มุมต่ำเพื่อให้ฟ้าทะเลพุ่งเข้าหาเลนส์ ถ้าเป็นเลนส์เทเลจะใช้ถ่ายจากมุมสูง ส่วนวราณ สุวรรณโณ ระบุว่าต้อง คิดงานในส่วนที่คนอื่นไม่คิดทำ เพื่อสร้างความแปลกประหลาด ทั้งในเชิงเทคนิค การเปิดมุมมองใหม่ๆ สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ วิชาล น้ำค้าง กล่าวว่าสไลด์การถ่ายภาพของตนเองเป็นโทนเย็น นุ่มนวล โดยได้เปลี่ยนกล้องถ่ายภาพจากยี่ห้อ nikon มาเป็น canon ซึ่งให้บุคลิกภาพตามที่ตนเองต้องการ โดยเลือกช่วงเวลาในการถ่ายภาพที่เหมาะสมในการถ่ายภาพคือช่วงเช้าและเย็น ขณะที่ จามิกร สุขทราชมร ระบุว่าดูภาพให้เยอะๆ แล้วนำมาดัดแปลงใช้ในรูปแบบที่เป็นตัวเอง ส่วนหัตชัย บุญเนื่อง การถ่ายภาพขาวด้วยกล้องดิจิทัล จะให้สีต่างจากฟิล์มภาพที่ถ่ายด้วยกล้องดิจิทัล จะให้สีอมน้ำตาล จึงได้เลือกเวลาในการถ่ายภาพเป็นช่วงแสงทไวไลท์ และลดช่องรับแสงให้กว้างกว่ากล้องที่ใช้ฟิล์ม 1 stop เพื่อผลของระยะเวลาในการถ่ายภาพจะลดลงโดยยังคงได้เส้นของขาวเคลื่อนไหวได้ยาวนานขึ้น ส่วนภาพทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว กล่าวว่าเทคนิคในการตั้งชัตเตอร์โหมดที จะปรับตั้งการถ่ายที่ k (เคลวิน) เพื่อให้ผลของสีที่ถูกต้องก่อนการถ่ายภาพ ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่าการประกวดภาพถ่ายต้องตีโจทย์ให้แตก ถ่ายภาพให้อยู่ในใจกรรมการ

ส่วนธนศ งามสม กล่าวว่าตนเองในช่วงภาพกลางคืนหรือภาพที่มีความไวชัดเตอร์ต่ำจะใช้ระบบ ลือคกระจกสะท้อนภาพ เป็นใช้ประโยชน์จากกล้องถ่ายภาพให้คุ้มค่า และแนะนำให้ศึกษาคุณภาพให้ มากโดยเฉพาะช่างภาพระดับโลกแล้วนำมาประยุกต์ให้เป็นตัวเอง

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้เพาะบ่มความรู้ ทักษะ ประสบการณ์ ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด จนสามารถนำไปพัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็น ของตนเองจากสื่อทั่วโลกด้วยนวัตกรรมหรือแนวความคิดใหม่ๆ

เรื่องแบรนต์ส่วนบุคคลนี้ได้สอดคล้องกับ วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์ (2554: ระบบออนไลน์) ที่ระบุว่าแบรนต์ส่วนบุคคล ต้องเป็นผู้มีปัญญา ซึ่งเกิดจากทักษะ ประสบการณ์ การศึกษา ความสามารถ ความเฉลียวฉลาด นวัตกรรมหรือความคิดใหม่ๆ

4. การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม ปัจจัยเสริมแรง

4.1 ใจรัก สนุกกับงาน จากผลการวิจัย พบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ ล้วนแต่ เริ่มต้นการถ่ายภาพจากใจรัก และสนุกกับงาน จนสามารถพัฒนาตนเองทำเป็นอาชีพหลักและ อาชีพเสริมมา ด้วยระยะ เวลายาวนานเนื่องจากการถ่ายภาพเป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ โดยประเภท ทิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหัทธิตี กล่าวว่าต้องทำงานด้วยความสนุก ไม่ฝืนใจ เพราะเป็น จุดเริ่มต้นของการขึ้นระยะการทำงานให้ยาวนาน พร้อมไปกับรักษาชื่อเสียง ขณะที่พร วงศ์สิน หลั่ง กล่าวว่าต้องมีใจรัก มีปณิธาน ความมุ่งมั่น ที่จะทำงาน เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงาน ส่วนวราณ สุวรรณโณ กล่าวไปในทางเดียวกันว่าต้องมีใจรัก ความมุ่งมั่น ตั้งใจจริง อดทน เพราะ เป็นจุดเริ่มต้นของการขึ้นระยะการทำงานให้ยาวนาน สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง กล่าวว่าต้องใจรัก ขยัน อดทนต้องมีแรงผลักดันที่จะประสบความสำเร็จ ส่วนจามิกร สุขทราชม มีความเห็นว่าต้องมีใจรัก ฝึกฝน เดินทาง ถ่ายภาพซ้ำ เรียนรู้ความผิดพลาดเพื่อ ความสำเร็จในอนาคต ขณะที่หัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าต้องใจรัก ขอมอดตายได้ ใจสู้ มุ่งมั่น อดทน ใจไม่แหว่ง ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว มีความเห็นว่าต้องใจรัก ศึกษาเพิ่มเติม จากตำรา หาความรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพ เช่นเดียวกันกับกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ที่ระบุว่าต้องมีใจ รัก ศึกษาเพิ่มเติมจากตำรา ศึกษาโดยตรงจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ และต่อยอดความรู้ และ สอดคล้องกับธนศ งามสม ที่ว่าต้องมีใจรัก มุ่งมั่น ศึกษาเพิ่มเติม

สาเหตุที่เป็นเช่นนั้น เพราะการขึ้นระยะเวลาในการทำงานถ่ายภาพมาอย่าง ยาวนานจนเป็นอาชีพได้ ล้วนเกิดจากใจของตนเองเป็นพื้นฐานที่สำคัญ เพราะงานถ่ายภาพทิวทัศน์ จะต้องตั้งใจจริง มุ่งมั่น ใช้ความอดทนสูง ไม่ฝืนใจ พร้อมๆ ไปด้วยกับการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมอยู่

เสมอทั้งจากตำรา สื่อออนไลน์ หรือแม้กระทั่งการแลกเปลี่ยนเรียนรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพด้วยกันเอง

4.2 สร้างเครือข่าย จากผลการวิจัยพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ มีการสร้างเครือข่ายไปยังกลุ่มพันธมิตรทางการถ่ายภาพแบ่งงานกันทำในแต่ละภาคส่วน ทำงานเป็นทีมเพื่อผลงานที่หลากหลาย มีการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยประชาสัมพันธ์ผลงานผ่านสื่อออนไลน์ที่เป็นกลุ่ม เป้าหมาย ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะสื่อ เฟสบุ๊ก เว็บไซต์ ยูทูบ เป็นต้น มีกลุ่มตัวอย่าง บางคนใช้ชื่อเสียงจากผลงานเป็นเครื่องตัดสินใจ บางคนใช้กลุ่มเป้าหมายเดิม เช่น สมาชิกและผู้อ่าน ที่ชื่นชอบผลงานนิตยสาร และกลุ่มตัวอย่างบางคนใช้วิธีเดินตรงเข้าไปพบเพื่อขอความรู้จากผู้รู้ทางการถ่ายภาพถือเป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองและปูพื้นฐานไปสู่การถ่ายภาพมืออาชีพ โดยประเภทวิทัศน์ทะเล อภินันท์ บัวหัทธิตี ระบุว่าต้องประชาสัมพันธ์ตัวเอง เช่น สื่อออนไลน์ face book ตอนนี้ถือเป็นนโยบายของ อนุสาร อ.ส.ท. เพื่อกระจายข่าว การเป็นวิทยากรบรรยาย ขณะที่พร วงศ์สินหลัง กล่าวว่ารักษาสมาชิกและผู้อ่านซึ่งเป็นฐานเดิม และกระจายออกไป แนว นิตยสารเจาะกลุ่มแนวธรรมชาติ ซึ่งเป็นความแตกต่าง แปลกประหลาด เป็นทางเลือกให้ผู้อ่าน การเป็นวิทยากรบรรยาย ส่วนวราณ สุวรรณโณ ระบุว่าส่วนหนึ่งมาจากลูกค้าที่ร้าน เครือข่ายจากสื่อออนไลน์ เว็บไซต์ face book กลุ่มพันธมิตรทางการถ่ายภาพ การเป็นวิทยากรบรรยาย สำหรับประเภทวิทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าเน้นที่ผลงานผ่านสื่อสิ่งพิมพ์อนุสาร อ.ส.ท. นิตยสาร nature explore ขณะที่ จามิกร สุขทรากรม กล่าวว่าเริ่มจากขอพบนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพื่อขอคำแนะนำความรู้ พร้อมไปกับการทำความรู้จัก ช่องทางส่งเรื่องและภาพไปตีพิมพ์ เมื่อประสบความสำเร็จเครือข่ายอื่นจะตามมา สร้างเว็บไซต์ สร้าง logo เป็นอัตลักษณ์ประจำตัว ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าต้องทำงานเป็นทีม มีพันธมิตรทางการถ่ายภาพ สื่อออนไลน์ ได้แก่ face book ในประเภทวิทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว กล่าวว่าต้องมีเครือข่ายนักถ่ายภาพมืออาชีพช่วยรับงานเพื่อความหลากหลายของผลงาน จากสื่อสิ่งพิมพ์อนุสาร อ.ส.ท. พันธมิตรทางการถ่ายภาพ ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ กล่าวว่าต้องมีเครือข่ายจากผลงาน การประสบความสำเร็จ การประกวดภาพถ่าย การเป็นอาจารย์ วิทยากรบรรยายการถ่ายภาพ สื่อสิ่งพิมพ์ และธนศ งามสม ระบุว่ามาจากผู้อ่านอนุสาร อ.ส.ท. การเป็นวิทยากรบรรยายการถ่ายภาพ สื่อออนไลน์

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะการสร้างเครือข่ายเป็นกลยุทธ์หนึ่งในการทำงาน เพื่อให้ได้ภาพถ่ายที่หลากหลาย เช่น กรณิ คุณนพดล เจ้าของบริษัท สยามโฟโต้เฟรนด์ จำกัด ที่รับงานถ่ายภาพแล้วจะกระจายงานไปยังนักถ่ายภาพมืออาชีพที่อยู่ในพื้นที่ซึ่งมีความชำนาญและสะดวกในการปฏิบัติงาน ถ้าเป็นภาคเหนือคุณนพดล ระบุว่าได้มอบงานให้คุณวิศาลช่วยทำงาน โดยเนื้องาน ที่ส่งมอบให้ลูกค้าย่อมมีความหลากหลาย เป็นต้น นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายยัง

สามารถกระทำ ในรูปประชาสัมพันธ์ตนเองให้ผู้อื่นรู้จัก โดยเฉพาะยุคปัจจุบันเป็นยุคดิจิทัล นักถ่ายภาพมืออาชีพจำเป็นต้องเรียนรู้ให้เท่าทัน การประชาสัมพันธ์ในยุคนี้ใช้ต้นทุนต่ำกว่าสมัยก่อน เช่น ประชาสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์ เว็บไซต์ ยูทูบ เฟสบุ๊ค เป็นต้น ในเรื่องของการประชาสัมพันธ์ นั้นคุณอภิรักษ์ ได้มีความเห็นว่า นอกจากจะเป็นการประชาสัมพันธ์ตนเองแล้วยังช่วยประชาสัมพันธ์ให้กับหน่วยงานคือ อนุสาร อ.ส.ท. ได้อีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ยังถ่ายภาพบางส่วนใช้เครือข่าย จากการเป็นนักเขียน นักถ่ายภาพให้กับสื่อสิ่งพิมพ์ โดยใช้ผลงานเป็นตัวชี้วัด

4.3 รักษาคุณภาพของงานและเผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่ำเสมอสู่สังคม จากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า การรักษาคุณภาพของงานอยู่ที่การแสวงหาความรู้ ทั้งเรื่องความรู้ทางการถ่ายภาพ การหาแหล่งถ่ายภาพใหม่ๆ การหามุมมองใหม่ๆ ตลอดเวลา ไม่อึดติดกับการถ่ายภาพ รู้จักปรับตัวในวิธีการถ่ายภาพให้เข้ากับวัย ปรับตัวให้เข้ากับยุคดิจิทัล ไม่ให้ตกยุคโดยการศึกษาเรื่องเทคโนโลยีกล้องถ่ายภาพสมัยใหม่ ศึกษาภาพถ่าย นักถ่ายภาพมืออาชีพต้องมีความรับผิดชอบในงานสูงและเต็มที่ รักษามาตรฐานการถ่ายภาพไม่ให้ต่ำลง มีผลงานการถ่ายภาพสม่ำเสมอและอย่างต่อเนื่อง เน้นคุณภาพของภาพถ้ายังไม่ถูกใจยังไม่ปล่อยภาพ การทำงานทุกครั้งต้องไม่มีผิดพลาดยกเว้นดินฟ้าอากาศเท่านั้น โดยประเภททิวทัศน์ทะเล อภิรักษ์ บัณฑิตกุล กล่าวว่า การเรียนไม่มีจบไม่มีสิ้น หาความรู้อยู่เสมอไม่หยุดนิ่ง หาที่ใหม่ๆ หามุมใหม่ๆ หาเรื่องราวใหม่ๆ ตลอดเวลา ขณะที่ พชร วงศ์สินหลัง ระบุว่าต้องไม่อึดติดกับการเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ๆ รู้จักปรับตัวให้เข้ากับแนวทางที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับอายุ ส่วนวรรณ สุวรรณโณ มีความเห็นว่าต้องเรียนรู้คุณภาพของภาพ การตกแต่งภาพ ตามให้ทัน วัฒนธรรมยุคดิจิทัลอยู่เสมอ สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าต้องรับผิดชอบต่องานสูง มีความซื่อสัตย์ คุณภาพของงานต้องดีขึ้นเรื่อยๆ หรือไม่ให้เกิดถดถอยจากเดิมเพื่อรักษาความเป็นมืออาชีพไว้ ขณะที่จามิกร สุขทราชม กล่าวว่าต้องมีผลงานเผยแพร่อย่างสม่ำเสมอ ซื่อสัตย์ ต่อตนเองและเพื่อนร่วมงาน ส่งผลงานคุณภาพ ถ้ายังไม่ดียังไม่ส่งเผยแพร่ เพราะจะเป็นการทำลายชื่อเสียงตนเอง ส่วนหัตถชัย บุญเนื่อง กล่าวไว้อย่างเด่นชัดว่านักถ่ายภาพมืออาชีพต้องไม่ผิดพลาด สิ่งที่เกิดจากความรู้ความสามารถของตนเอง ตรงต่อเวลา รับผิดชอบต่องาน หรืออุปกรณ์ การถ่ายภาพของตนเอง พลาดได้อย่างเดียวคือดินฟ้าอากาศ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว กล่าวว่าต้องทำงานถ่ายภาพให้ดีที่สุด ถ้าคุณภาพของภาพยังไม่เป็นที่พอใจ ยังไม่เผยแพร่ ให้กลับไปถ่ายซ้ำใหม่ เน้นคุณภาพไม่เอาปริมาณ เพราะถ้าทำเช่นนั้นเป็นการทำลายชื่อเสียงตนเอง ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่าต้องเปิดใจให้กว้างๆ รับองค์ความรู้ใหม่ๆ ฝึกฝนพัฒนาตัวเอง ตลอดเวลา เป็นผู้มีการเปลี่ยนแปลง ต้องรู้ก่อนคนอื่น และธนศ งามสม กล่าวว่าต้องใช้หัวใจ กตัญญู ทำงานถ่ายภาพให้เต็มที่และให้ดีที่สุด

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ จะต้องมีกลยุทธ์ในการรักษาภาพลักษณ์ไม่ให้ผู้ชมภาพเกิดความรู้สึกในทางลบว่ามีมือทางการถ่ายภาพได้ตกต่ำ หดไฟในการทำงานหรือไม่จริงจรงในการถ่ายภาพ และเนื่องจากปัจจุบันเป็นยุคดิจิทัล แหล่งความรู้ทางการถ่ายภาพมีช่องทางมากขึ้นจากเดิมซึ่งเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ ปัจจุบันผู้สนใจสามารถเปิดคอมพิวเตอร์ค้นหาความรู้ได้จากอินเทอร์เน็ต นอกจากนี้ด้วยเทคโนโลยีในการผลิตกล้องถ่ายภาพทำได้ง่ายกว่าสมัยก่อน มีการพัฒนาให้ช่วยลดความเสี่ยงในการถ่ายภาพอีกด้วยเทคโนโลยีในการตกแต่งภาพ ดังนั้น นักถ่ายภาพมืออาชีพจึงต้องรักษาคุณภาพของภาพถ่ายให้สวยงามคงที่หรือดีกว่าเดิม และเผยแพร่ผลงานอย่างสม่ำเสมอ ควบคู่ไปกับการศึกษาเรื่องเทคโนโลยีทางการถ่ายภาพและนวัตกรรมของกล้องและอุปกรณ์ถ่ายภาพ

4.4 เผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม จากผลการวิจัยของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า มีการเผยแพร่องค์ความรู้กลับสู่สังคมในรูปแบบที่แตกต่างกัน ได้แก่ เป็นวิทยากรบรรยาย เรื่อง การถ่ายภาพ การเขียนเรื่องสอนการถ่ายภาพในนิตยสารต่างๆ ช่วยเหลือสังคมด้วยการถ่ายภาพพร้อมเขียนเรื่องราวปลุกจิตสำนึกและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ร่วมจัดนิทรรศการตามวาระ โอกาสต่างๆ ร่วมถ่ายภาพเพื่อลงตีพิมพ์ในหนังสือถ่ายภาพเฉพาะกิจ เป็นกรรมการตัดสินภาพถ่าย เป็นที่ปรึกษาถ่ายภาพของสมาคมถ่ายภาพ บางคนเป็นอาจารย์ประจำคอร์ดวิชาถ่ายภาพ โดยประเภทวิทยุทัศน์ทะเล อภินันท์ บัวหัทธิน เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพท่องเที่ยว บริการเป็นไกด์ท่องเที่ยว กรรมการตัดสินภาพถ่าย เขียนเรื่องและภาพถ่ายเผยแพร่ในนิตยสารที่ขอความอนุเคราะห์ ทำหนังสือเฉพาะกิจท่องเที่ยวถ่ายภาพ ขณะที่เพชร วงศ์สินหล่ง ให้ความรู้การถ่ายภาพแทรกในนิตยสารวิทยากรบรรยายให้ความรู้เรื่องการถ่ายภาพสถาบันการศึกษาต่างๆ และหน่วยงานภายนอก ทำหนังสือเฉพาะกิจให้ความรู้เรื่องการถ่ายภาพจำนวนมาก แปลความรู้เรื่องการถ่ายภาพเป็นคู่มือภาษาไทยเพื่อการเผยแพร่ ส่วน วราณ สุวรรณโณ เป็นที่ปรึกษาสมาคมถ่ายภาพในพระบรมราชูปถัมภ์ในแผนกดิจิทัล วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ การตกแต่งภาพ โปรแกรมโฟโต้ช็อป การ process RAW file ออฟตีกของแสง ฟิสิกส์ของแสงสถาบันการศึกษาต่างๆ กรรมการตัดสินภาพถ่าย ทำหนังสือถ่ายภาพเฉพาะกิจ สำหรับประเภทวิทยุทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย อาจารย์พิเศษ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ กรรมการตัดสินภาพถ่าย ร่วมส่งภาพตีพิมพ์ในหนังสือเฉพาะกิจจำนวนมาก ขณะที่จามิกร สุขทรากรม เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ เพื่อส่งมอบความรู้แก่นักถ่ายภาพรุ่นใหม่ เผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์ ร่วมจัดนิทรรศการในวาระ โอกาสต่างๆ ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง เผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์จำนวนมาก ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายในวาระโอกาสต่างๆ วิทยากรบรรยายเรื่องการท่องเที่ยวถ่ายภาพ และความรู้เรื่องการถ่ายภาพ ส่วนประเภทวิทยุทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว

เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายในวาระโอกาสต่างๆ ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เป็นอาจารย์ประจำวิชาการถ่ายภาพ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ ส่วนธเนศ งามสม เขียนสารคดีพร้อมภาพถ่ายเกี่ยวกับอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติตามวาระโอกาส เช่น กรณีเขื่อนแม่วงศ์ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ

สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ เพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ผ่านการเรียนรู้ สู้ชีวิตมาเป็น เวลานานจนประสบความสำเร็จในการถ่ายภาพ มีชื่อเสียง มีอาชีพที่มั่นคงและมีชีวิตที่สมบูรณ์แล้ว มีมุมมองในเรื่องของการสืบทอดหรือถ่ายทอดความรู้และภูมิปัญญาที่ตนเองมีสู่คนยุคหลังๆ พร้อม ไปด้วยกับการให้กำลังใจให้อาชีพการถ่ายภาพยังคงมีการสืบทอดต่อไป

ในการรักษาแบรนด์ให้คงไว้นั้นสอดคล้องกับ เสริมยศ ธรรมรักษ์ (2554: 110-113) ที่ได้ระบุว่า เมื่อแบรนด์มีความชัดเจนและแข็งแกร่งขึ้น ในผลงานใหม่ๆ รวมถึงรางวัลที่ได้รับ การแสดงความเห็นต่างๆ การปรากฏตัวในงานที่สำคัญๆ การนำเสนอในความเป็นตัวของตัวเอง จะต้องรักษาและคงสภาพความเป็นตัวตนให้คงไว้ หรือความคงเส้นคงวา อย่าให้เกิดรอยสะอึก เมื่อบุคคลต่างๆ ได้มีโอกาสพบเห็น

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์

1. การค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและ ปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยส่วนบุคคล เป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพ ซึ่งเริ่มตั้งแต่การลดความเสี่ยงในการถ่ายภาพด้วยการเป็นคนที่มีทักษะการวางแผนเพื่อการถ่ายภาพ ทั้งค้นหาสถานที่ ถูกต้องทั้งจังหวะเวลา ฤดูกาลการถ่ายภาพ ศึกษาเรื่องพยากรณ์อากาศ เป็น นักประสานงาน การแต่งกายและรู้จักมารยาททางสังคม ประการที่สอง คือค้นหาตัวเองเพื่อหา มุมมองใหม่ๆ ในการถ่ายภาพ รวมทั้งอดทนรอเพื่อสภาพแสงที่ดีและถ่ายทอดเรื่องราวให้แปลก ประหลาดใจแก่ผู้ชม ประการต่อมานักถ่ายภาพมืออาชีพเป็นบุคคลที่โดดเด่น มีแรงบันดาลใจและมี หลักคิดและปฏิบัติ ในการถ่ายภาพโดยเฉพาะเรื่องแสงกับสถานที่ถ่ายภาพ และประการสุดท้ายคือ เป็นบุคคลที่เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ เพราะการศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพ มืออาชีพต้องการปรับปรุงงานถ่ายภาพของตนเองพร้อมๆ ไปด้วยเท่าทันนวัตกรรมใหม่ๆ เกี่ยวกับ กล้องถ่ายภาพและอุปกรณ์การถ่ายภาพ เพื่อผลิตงานให้โดดเด่น เพราะเทคโนโลยีช่วยให้ การถ่ายภาพง่ายขึ้น ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้สามารถสร้างแรงบันดาลใจ ให้หลักคิดและปฏิบัติสำหรับ นักถ่ายภาพมืออาชีพ ดังนั้น การค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิด และปฏิบัติจะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่มีสนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอาองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้ เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำแนวคิดในการการค้นหาค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ ไปเป็นแนวทางสู่การถ่ายภาพมืออาชีพต่อไป

1.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ด้านการค้นหาค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ ไปสร้างพลังใจให้กับตนเองเช่นเดียวกับแนวคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา โดยการนำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

1.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างเพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดเรื่องการค้นหาค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ ไปประยุกต์ใช้กับการวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

1.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

2. การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง เป็นปัจจัยเสริมการถ่ายภาพ เพื่อสร้างผลงานภาพถ่ายของตนเองให้มีความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสิทธิภาพ ซึ่งประกอบด้วยความคิดสร้างสรรค์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์กรณีตัวอย่างสถานที่ถ่ายภาพในกรุงเทพมหานคร โดยให้นักถ่ายภาพมืออาชีพได้ระบุสถานที่ถ่ายภาพพร้อมระบบคิดในการถ่ายภาพ ประการต่อมาคือการประยุกต์ทฤษฎีการถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริง ที่ประกอบไปด้วยความโดดเด่นความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสิทธิภาพ ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ประการที่สามแนวคิดในการใช้กล้องและอุปกรณ์ของตนเองอย่างเต็มประสิทธิภาพ และประการสุดท้ายรู้ขั้นตอนในการทำงาน เพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพทุกคนย่อมมีภูมิหลังและมีแรงขับหรือแรงผลักดันภายในตัวเพื่อต้องการให้งานของตนเองประสบความสำเร็จ ดังนั้น การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสิทธิภาพ) จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

2.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่มีสนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอาองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้ เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำแนวคิดในการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง ได้แก่ ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ ไปเป็นแนวทางสู่การถ่ายภาพมืออาชีพต่อไป

2.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ด้านการ นำแนวคิดในการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง ได้แก่ ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ ไปสร้างพลังใจให้กับตนเองเช่นเดียวกับแนวคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

2.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา โดยให้นำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

2.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างเพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดเรื่องการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง ได้แก่ ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ ไปประยุกต์ใช้กับการวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

2.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำรา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

2.6 การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป เป็นปัจจัยด้านการสื่อสารด้วยภาพ ซึ่งการสื่อสารผ่านบุคลิกภายนอก เริ่มจาก มีมนุษยสัมพันธ์ ประกอบด้วยความจริงใจ มีเสน่ห์ต่อผู้พบเห็น การแต่งกายมีกาลเทศะ ใจกว้าง ใจเย็น อ่อนน้อม จิตใจเอื้อเฟื้อ ประการต่อมาคือลักษณะของงานต้องเด่น เพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ประสบความสำเร็จในชีวิตจะมีความกระตือรือร้น เป็นคนที่ไม่หยุดนิ่ง แสวงหาความรู้อยู่เสมอ ขอบงานที่ทำทลายความสามารถ เป็นนักวางแผนทางการถ่ายภาพ มีความรอบรู้เรื่องการถ่ายภาพ และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว ประการสุดท้ายคือพัฒนาเทคนิคและแนวคิดจากสื่อทั่วโลกเป็นของตนเอง ดังนั้น การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

2.6.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอา องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้ เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำแนวคิดในการสื่อสารซึ่งเริ่มตั้งแต่ความมีมนุษยสัมพันธ์ ลักษณะงานต้องเด่น และสามารถพัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็นของตนเองจากสื่อทั่วโลก ไปเป็นแนวทางสู่การถ่ายภาพมืออาชีพต่อไป

2.6.2 นักเรียน นักศึกษา ได้้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ด้านการ นำแนวคิดในการสื่อสารเช่นเดียวกับข้อ ก. ไปสร้างพลังใจให้กับตนเอง เพื่อพัฒนาฝีมือสู่การเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าและมีอาชีพในอนาคต

2.6.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพนำผลการวิจัยไป พัฒนาสื่อการสอน ด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา โดยการนำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

2.6.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดดังกล่าวข้างต้น ไปประยุกต์ใช้กับการวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

2.6.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำรา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

3. การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นปัจจัยเสริมแรงที่จะคงสภาพของความเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพไว้ ซึ่งเริ่มจากใจรักเป็นพื้นฐาน จนสามารถยืนระยะเวลาในการถ่ายภาพมาอย่างยาวนาน ประการต่อมาคือการสร้างเครือข่ายในระดับนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพื่อการช่วยงานถ่ายภาพให้มีความหลากหลายและลดระยะเวลาในการเดินทางไปถ่ายภาพด้วยตนเอง และในเรื่องการสร้างเครือข่ายหรือแฟนคลับที่ติดตามผลงาน ประการที่สามเป็นการรักษาคุณภาพของงานและเผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่าเสมอสู่สังคม ไม่รู้สึกอึดอัดกับงาน รู้จักปรับตัวในแนวถ่ายภาพให้เหมาะสมกับวัย แสวงหาความรู้อยู่เสมอเพื่อไม่ให้ตกยุคดิจิทัล และประการสุดท้ายเผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม เป็นการสืบส่อดความรู้หรือภูมิปัญญาผ่านช่องทางต่างๆ เช่น เป็นที่ปรึกษาทางการถ่ายภาพ เป็นอาจารย์พิเศษหรือวิทยากร กรรมการตัดสินภาพถ่าย นำผลงานภาพถ่ายร่วมจัดนิทรรศการหรือส่งภาพถ่ายร่วมจัดทำหนังสือเฉพาะกิจตามวาระโอกาส เป็นต้น ดังนั้น การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

3.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่มีสนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอาองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้พัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำผลึกความคิดทางปัญญาในการรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคมของนักถ่ายภาพมืออาชีพมาศึกษาและเป็นแนวทางในดำเนินชีวิต

3.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ด้านการ นำแนวคิดในการรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคมของนักถ่ายภาพมืออาชีพมาศึกษา นำไปสร้างพลังใจให้กับตนเองเพื่อพัฒนาฝีมือสู่การเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าและมืออาชีพในอนาคต

3.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพนำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทางวิชาการ โดยการนำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

3.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดดังกล่าวข้างต้นไปประยุกต์ใช้กับการวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

3.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

ผังการนำเสนอผลการวิจัย

การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์

1.1 การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย

1.1.1 มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ

คิดไว้ล่วงหน้าทุกครั้ง ตอบโจทย์ของงาน โดยเฉพาะจุดสำคัญของสถานที่

1.1.2 การถ่ายทอด

1) เรื่องราว

ตอบโจทย์ มีประธานหรือวัตถุหลัก

2) บรรยากาศ

2.1) เข้ากับเรื่องราว สร้างจากสถานที่ ณ ขณะนั้น

2.2) กิจกรรมเสริม ไม่ผิดธรรมชาติ

3) อารมณ์

มีโทนแสง สีสวยงาม

1.1.3 สถานที่การถ่ายภาพ

1) ภาพสื่อถึงลักษณะเด่นของสถานที่

2) สถานที่เดิม ต้องเปลี่ยนมุมมอง

3) สถานที่ใหม่ สรรวจก่อนถ่ายภาพ

1.2 เทคนิคการสื่อความหมาย

1.2.1 ระบายภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ

ขึ้นกับวัตถุหลัก สถานที่ และการประยุกต์การถ่ายภาพตามต้องการ

1.2.2 ฤดูกาลการถ่ายภาพ

1) ทะเลฝั่งอันดามันสวยงามช่วงเดือนพฤศจิกายน-เมษายน ฝั่งอ่าวไทยช่วงเดือนเมษายน-พฤศจิกายน

2) ฤดูฝนชุ่มฉ่ำสดชื่น ถ้าฟ้าเปิดจะสวย

2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์

2.1 อุปกรณ์การถ่ายภาพ

2.1.1 กล้องถ่ายภาพ D-SLR

Canon 5d markII 5d 60d 20d 450d

Nikon d700 d200 d3x d3s d3

2.1.2 เลนส์ถ่ายภาพ

เลนส์ซูม เช่น 16-35 มม. 70-200 มม.

เลนส์ฟิกซ์ เช่น 14 มม. 16 มม. 85 มม.

2.1.3 ระบบ (mode) ถ่ายภาพ AV M

2.1.4 ช่องรับแสง f/8-22 f/1.4-5.6

2.1.5 ระบบโฟกัส

manual hyper focal infinity

auto แบบเฉพาะจุดและแบบเฉลี่ย

2.1.6 ระบบวัดแสง ทุกโหมดวัดแสง

2.1.7 การตั้งค่าไวแสง (ISO) ต่ำสุด

2.1.8 อุปกรณ์เสริม

1) ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์

2) ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ กราเดอ

2.2. เทคนิคการถ่ายภาพ

2.2.1 องค์ประกอบภาพ

ตามหลักกฎสามส่วน เส้น

และจุดตัด 9 ช่อง

2.2.2 ภาพแนวตั้ง แนวนอนขึ้นกับ

รูปทรงและงาน ถ้าสวย 2 แบบ

2.2.3 ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลัง

ฉากหน้าไม่รก ฉากหลังสบายตา

ประธานเด่น ไม่จำเป็นต้องมีครบ

ภาพ 218 ผังการนำเสนอผลการวิจัย 5

บทที่ 5

สรุปและข้อเสนอแนะ

การถ่ายภาพทิวทัศน์ เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะที่ต้องศึกษา เพื่อค้นหาหลักการวิธีการในการสร้างอัตลักษณ์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ซึ่งสามารถสรุปเป็นประเด็นปัญหาได้ 3 ประการ คือ ปัญหาเรื่องระบบคิดในการสื่อความหมาย เพราะเป็นการโยงความคิดความรู้สึกจากนักถ่ายภาพไปยังภาพที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าก่อนจะถูกบันทึกลงสู่ภาพถ่ายอย่างเป็นรูปธรรม ภาพทุกภาพที่ถูกถ่ายทอดออกมา นั้นจะสามารถสื่อความหมายแทนนักถ่ายภาพ โดยใช้สัญลักษณ์ต่างๆ มีการวางแผนก่อนการถ่ายภาพเพื่อนำไปสู่เรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ มีเทคนิคในการนำเสนอทั้งระนาบภาพต่างๆ และฤดูกาลที่เหมาะสม ประการต่อมา เป็นปัญหานักถ่ายภาพขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องเทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์ เนื่องจากเทคโนโลยีของกล้องถ่ายภาพที่ทำให้ถ่ายภาพได้ง่าย จนทำให้นักถ่ายภาพรุ่นใหม่มองข้ามความรู้พื้นฐานของการถ่ายภาพ ได้แก่ การจัดองค์ประกอบภาพ การจัดเฟรมภาพ ฉากหน้า ประสานภาพและฉากหลัง เรื่องของโทนสี ช่วงเวลาของวัน ความแข็งความอ่อน ความร้อนความเย็น อีกทั้งการตั้งไฟล์และตกแต่งภาพ ประการสุดท้าย ปัญหาเป็นระบบคิดเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ ซึ่งไม่มีสอนในตำราเรียนหรือจากตำราที่สอนโดยตรงจากท้องตลาด ความรู้เหล่านี้ ถ้านักถ่ายภาพมือสมัครเล่นจะเรียนรู้ให้ได้เร็ว ก็ควรจะศึกษาจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพราะบุคคลเหล่านี้ กว่าจะก้าวมาเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพ จะต้องผ่านการศึกษา เพาะบ่มประสบการณ์ด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์มาเป็นเวลานาน การถอดรหัสความรู้เหล่านี้จะเป็นประโยชน์ในการศึกษา และนักถ่ายภาพมือสมัครเล่นและนักถ่ายภาพทั่วไปสามารถนำไปใช้ประโยชน์อย่างจริงจังต่อไป

การศึกษาวิจัย เรื่องการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ และการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ในการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (qualitative research) โดยกลุ่มตัวอย่างที่เป็น key informant ได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ซึ่งมีคุณสมบัติ 1) เคยได้รับรางวัลจากการประกวดภาพถ่ายในระดับประเทศหรือเป็นอาจารย์พิเศษ วิทยาการบรรยายการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี 2) มีผลงานการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์หรือร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายทิวทัศน์เป็นระยะเวลาอย่างน้อย 3 ปี โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ ทิวทัศน์ทะเล ทิวทัศน์ธรรมชาติ และ

ทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง โดยการรวบรวมข้อมูลใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (in-depth-interview) ร่วมกับภาพทิวทัศน์ซึ่งเป็นผลงานของกลุ่มตัวอย่างเพื่อทราบการสื่อความหมาย และเทคนิคการถ่ายภาพ จากนั้นสัมภาษณ์ซ้ำในคำถามเดียวกันในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างโดยไม่มีภาพถ่ายเพื่อทราบอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ และปัจจัยที่มีผลต่อการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ 1) ด้านการค้นหาดูคน 2) การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเองและแทรกคำถามแนวความคิดในการถ่ายภาพพื้นที่ตัวอย่างกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ภาพ 3) การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและยอมรับของบุคคลทั่วไป และ 4) การรักษาชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่าการเป็นประโยชน์ต่อสังคม จากนั้นนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกมาวิเคราะห์เปรียบเทียบความเหมือน ความแตกต่างร่วมกับแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ประกอบด้วยการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์และอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ซึ่งมีหลักการและรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน แต่มีวิธีการที่แตกต่างกัน

การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์

การสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพแต่ละคนไม่ว่าจะใช้วิธีการใด แต่จะมีวัตถุประสงค์เดียวกันคือ การกระตุ้น เร่งเร้า ชี้นำให้ผู้ชมภาพเกิดความรู้สึกที่คล้อยตามไปด้วย แต่การสื่อความหมาย เป็นเสรีภาพของนักถ่ายภาพ เป็นความประทับใจของนักถ่ายภาพเอง ณ ขณะนั้น สำหรับผู้ชมภาพหาได้ทราบและเข้าใจระบบคิดของผู้ถ่ายภาพ ภาพถ่ายที่เป็นสากลย่อมเกิดจากระบบคิดอันประณีต ลึกซึ้ง มีความหมายต่อผู้ชมภาพ และจะเกิดความสุขุมขึ้นเมื่อได้มีการถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร

1. การใช้สัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย

1.1 มุมภาพที่คิดไว้ในใจก่อนถ่ายภาพ

นักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่ จะคิดมุมภาพไว้ล่วงหน้าทุกครั้งก่อนที่จะออกเดินทางไปยังสถานที่ถ่ายภาพ นักถ่ายภาพมืออาชีพจำนวนไม่น้อยมีโจทย์การทำงานถ่ายภาพ

อย่างชัดเจน มีการเขียน story board ไว้ล่วงหน้า โดยเฉพาะจุดสำคัญของสถานที่ไม่ควรพลาดที่จะถ่ายภาพ

1.2 การถ่ายทอดเรื่องราว บรรยากาศ อารมณ์

1) เรื่องราว (story) จากการศึกษาพบว่า การถ่ายภาพจะต้องมีเรื่องราวที่ต้องการถ่ายทอดลงในภาพ จะต้องมีความชัดเจน เมื่อผู้ชมภาพแล้วสามารถเข้าใจได้ ในทันทีว่าผู้ถ่ายภาพต้องการสื่อสารอะไร ได้แก่ ตอบโจทย์วัตถุประสงค์การถ่ายภาพ มีประธานหรือวัตถุหลักในภาพถ่าย

2) บรรยากาศของภาพ (atmosphere) จากการศึกษาพบว่าบรรยากาศเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมให้เรื่องราวเด่นชัดขึ้น ซึ่งจะต้องสอดคล้อง หรือกลมกลืนกับเรื่องราวของภาพ โดยจะต้องเข้ากันกับเรื่องราว ซึ่งสร้างจากสถานที่จริง ณ ขณะนั้น แต่ถ้ามีกิจกรรมเสริมจะต้องไม่ผิดธรรมชาติ

3) อารมณ์ของภาพ (mood) จากการศึกษาพบว่า ภาพที่ดีต้องมีผลทางใจ หรือตอบสนองอารมณ์ต่อผู้ชมภาพให้คล้อยตามไปกับภาพ ได้แก่ มีโทน แสงสี สวยงาม

1.3 สถานที่การถ่ายภาพ จากการศึกษาพบว่า ถ้าเป็นสถานที่เดิมที่เคยไปมาแล้วนั้นนักถ่ายภาพจะต้องเปลี่ยนมุมมองในการถ่ายภาพใหม่ให้แตกต่างจากครั้งก่อน แต่ถ้าเป็นสถานที่แห่งใหม่จะต้องใช้เวลาในการสำรวจก่อนถ่ายภาพมากกว่า และภาพที่ถ่ายออกมาแล้วจะต้องสื่อถึงสถานที่ และมีสภาพแสงสวยงามน่าประทับใจ

2. เทคนิคการสื่อความหมาย

2.1 ระนาบภาพมุมสูง มุมปกติ มุมต่ำ จากการศึกษาพบว่า การสร้างสรรค์จากภาพมุมสูง มุมระดับสายตา และมุมต่ำของนักถ่ายภาพ ขึ้นอยู่กับลักษณะที่ตั้งของสถานที่ วัตถุประสงค์การถ่ายภาพให้มีความเหมาะสม น่าสนใจ สวยงาม และความชอบส่วนบุคคล

2.2 ฤดูกาลการถ่ายภาพ จากการศึกษาพบว่า ในฤดูฝนความชุ่มฉ่ำสดชื่น วันที่ฟ้าเปิดจะสวยงาม ขณะที่ปลายฝนต้นหนาว ชุ่มฉ่ำท้องฟ้าสวย และถ้าถ่ายภาพถูกสถานที่ ถูกฤดูกาล จะบรรลุวัตถุประสงค์การถ่ายภาพ ส่วนการถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลนั้น ฝั่งอันดามันจะสวยงามช่วงเดือนพฤศจิกายน-เมษายน ส่วนฝั่งอ่าวไทยสวยช่วงเดือนเมษายน-พฤศจิกายน

เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์

การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น ในทางเทคนิคแบ่งเป็น 2 ส่วนคือ อุปกรณ์การถ่ายภาพ และเทคนิคในการถ่ายภาพ โดยอุปกรณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น มีอุปกรณ์หลัก ได้แก่ กล้องถ่ายภาพและ เลนส์ถ่ายภาพ ส่วนอุปกรณ์เสริม คือ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ ตลอดจนฟิลเตอร์ที่จำเป็นในการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยนักถ่ายภาพจะเป็นผู้ควบคุมการใช้งาน ขณะที่เทคนิคในการถ่ายภาพ เป็นทฤษฎีการถ่ายภาพจากตำราและนักถ่ายภาพนำมาประยุกต์ใช้กับการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง

1. อุปกรณ์การถ่ายภาพ

1.1 กล้องถ่ายภาพ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพทุกคนใช้กล้องถ่ายภาพสะท้อนเลนส์เดี่ยว (digital single lens reflex หรือ D-SLR) ซึ่งสามารถถอดเปลี่ยนเลนส์และใช้อุปกรณ์เสริมในการถ่ายภาพ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้ระบุยี่ห้อที่ใช้ทำงานคือ nikon และ canon ส่วนใหญ่ซื้อมาแล้ว มีเลนส์และอุปกรณ์อื่นๆ เดิมที่สามารถใช้ร่วมกันแล้วเลยไม่ได้เปลี่ยนยี่ห้อ อีกส่วนหนึ่งมีความคุ้นชินกับการปรับโหมดการใช้งาน จะมีบางส่วนที่เปลี่ยนยี่ห้อเพราะต้องการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพถ่ายให้เข้ากับแนวถ่ายภาพของตนเอง

1.2 เลนส์ถ่ายภาพ จากการศึกษาพบว่านักถ่ายภาพมืออาชีพ เลือกใช้เลนส์ยี่ห้อเดียวกับกล้องถ่ายภาพเป็นส่วนใหญ่ และยึดหลักของมุมมองในการถ่ายภาพโดยให้เพียงพอต่อการใช้งาน ซึ่งมีตั้งแต่ช่วงทางยาวโฟกัส 14-200 มิลลิเมตร มีทั้งเลนส์ซูมและเลนส์ฟิกซ์ โดยบางส่วนใช้เลนส์คุณภาพสูง ขณะที่อีกส่วนหนึ่งใช้เลนส์คุณภาพปานกลาง แต่จะเน้นที่การรีดคุณภาพของเลนส์จากการถ่ายภาพมากกว่าคุณภาพของเลนส์ไวแสงที่มีราคาแพงกว่า

1.3 โหมดถ่ายภาพ จากการศึกษาพบว่า โหมดการถ่ายภาพทิวทัศน์ที่นักถ่ายภาพมืออาชีพใช้นั้นระบุอย่างสอดคล้องกันว่าใช้โหมด ถ่ายภาพ AV หรือ A และ M เป็นหลัก

1.4 ช่องรับแสง จากการศึกษาพบว่านักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่นิยมใช้ช่องรับแสงช่วง $f/8-22$ และมี 1 คน ที่ช่วงที่ $f/1.4-5.6$ เพื่อความแปลกใหม่ เป็นอัตลักษณ์ส่วนตัวของนักถ่ายภาพ

1.5 ระบบโฟกัสที่ใช้ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ จะมีวิธีการเลือกเทคนิคการโฟกัสภาพของตนเองตามความถนัดและความเคยชิน ซึ่งวิธีที่แตกต่างกัน แต่ผลของภาพที่ออกมานั้นเหมือนกันคือตรงไปตามวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยส่วนใหญ่ นิยมใช้ระบบโฟกัสแบบ hyper focal distance ซึ่งต้องปรับโฟกัสด้วยมือ (manual) โดยเลือกระยะความคมชัดของภาพที่ครอบคลุมมาทางฉากด้านหน้าของจุดโฟกัส ประมาณ $1/3$ ของทั้งหมด

และครอบคลุมทางฉากด้านหลังประมาณ 2/3 ของทั้งหมด บางส่วนนิยมโฟกัสจุดเดียวที่ประธานหลัก ส่วนหนึ่งถนัดกับการใช้โฟกัสหลายจุดหรือแบบเคลื่อนที่ทั้งภาพ และใช้วิธีโฟกัสที่ infinity

1.6 โหมดวัดแสง จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ จะมีวิธีการวัดแสงของตนเองไว้ด้วยวิธีที่แตกต่างกันแต่ผลความแม่นยำจากภาพไม่ต่างกันซึ่งน่าจะเกิดจากประสบการณ์ และความถนัดของตนเอง

1.7 การตั้งค่าไวแสง (ISO) จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ มีการตั้งค่าไวแสงในระดับต่ำที่สุดของกล้องถ่ายภาพเพื่อคุณภาพที่ดีที่สุดของไฟล์ภาพ ส่วนการถ่ายภาพกลางคืนและภาพที่ต้องการผลพิเศษจะตั้งค่าไวแสงสูงกว่านี้

1.8 อุปกรณ์เสริม

1.8.1 ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์

จากการศึกษาพบว่า ขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์มีความสำคัญกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ เนื่องจากการถ่ายภาพทิวทัศน์จะใช้ช่องรับแสงสูง มีผลให้ได้ความไวชัตเตอร์ต่ำทำให้ไม่สามารถใช้มือถือถ่ายภาพได้ โดยเฉพาะช่วงเวลาในการถ่ายภาพทิวทัศน์ส่วนใหญ่จะเน้นแสงสีที่สวยงามของบรรยากาศของช่วงเช้า ช่วงเย็นและกลางคืน ส่วนช่วงกลางวันซึ่งมีสภาพแสงที่เพียงพอและนักถ่ายภาพมีเวลาในการถ่ายหน้าน้อย นักถ่ายภาพจะใช้มือถือถ่ายภาพ หรือสถานที่แห่งนั้นไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้อาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์ แต่นักถ่ายภาพมืออาชีพอีกส่วนหนึ่งยังนิยมใช้อาตั้งกล้องในช่วงเวลากลางวันซึ่งมีทั้งใช้ร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์และอีกส่วนหนึ่งเห็นว่าไม่จำเป็นต้องใช้สายลั่นชัตเตอร์เนื่องจากความไวชัตเตอร์สูงเพียงพอต่อการถ่ายภาพแล้ว

1.8.2 ฟิลเตอร์ที่ใช้ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพใช้ฟิลเตอร์ C-PL เพื่อใช้ตัดแสงสะท้อนจากผิวน้ำทะเลและวัตถุ เพิ่มความอึดให้กับภาพ อีกทั้งช่วยให้ท้องฟ้ามีสีน้ำเงินจื้นมากกว่าเดิม และ graduate gray ใช้ในช่วงสภาพแสงที่มีความเปรียบต่างสูงเช่นท้องฟ้ากับพื้นดิน ส่วนฟิลเตอร์สีครึ่งซีกนักถ่ายภาพมืออาชีพใช้เมื่อสภาพการณ์บีบบังคับ เช่นท้องฟ้ามีสีขาว

2. เทคนิคการถ่ายภาพ

การถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นงานศิลปะรูปแบบหนึ่ง ซึ่งนักถ่ายภาพสามารถสร้างผลงานที่สวยงาม น่าประทับใจได้มาจากทฤษฎีการถ่ายภาพทิวทัศน์ ได้แก่ องค์ประกอบภาพ การเลือกฉากหน้า วัตถุหลักหรือจุดสนใจ ฉากหลัง อีกทั้งการเลือกโทนสี ช่วงเวลาของวัน การเลือกความแข็ง ความอ่อนหรือโทนสี ตลอดจนการตั้งไฟล์ภาพและตกแต่งภาพด้วยเทคโนโลยีผ่านเครื่องมือคอมพิวเตอร์ก่อนนำไปใช้งานจริง

2.1 องค์ประกอบภาพ จากการศึกษพบว่า ในช่วงแรกๆ ของการเป็นนักถ่ายภาพมือใหม่ นักถ่ายภาพจะคิดในเรื่องดังกล่าว แต่ปัจจุบันเมื่ออายุการถ่ายภาพมากขึ้น ได้เรียนรู้ มีประสบการณ์ในการทำงานถ่ายภาพ จึงไม่ค่อยได้ใส่ใจในเรื่ององค์ประกอบภาพเท่ากับเรื่องราวที่ต้องการนำเสนอ ซึ่งประกอบด้วยบรรยากาศและอารมณ์ในภาพ ส่วนองค์ประกอบภาพนั้นจะตามมาภายหลังซึ่งก็เข้าเกณฑ์ของหลักการจัดองค์ประกอบภาพ อาจเนื่องด้วยประสบการณ์ของความมือนักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้แก่ กฎสามส่วน เส้นและจุดตัด 9 ช่อง เป็นต้น

2.2 การจัดเฟรมแนวตั้ง แนวนอน จากการศึกษพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ เห็นว่าการถ่ายภาพแนวตั้งหรือแนวนอนนั้นขึ้นกับรูปทรงของวัตถุที่ต้องการถ่ายภาพเป็นแบบไหน ถ้าเป็นแนวสูงจะถ่ายในแนวตั้ง แต่บางครั้งขึ้นอยู่กับการนำภาพไปใช้งาน เช่น การหน้าคอลัมน์ของสื่อสิ่งพิมพ์อาจจะเหมาะกับแนวนอน ส่วนพื้นที่ว่างไว้เพื่อโปรยคำอธิบาย แต่ถ้าทิวทัศน์มีความสวยงามส่วนใหญ่จะถ่ายไว้ทั้ง 2 รูปแบบ

2.3 ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลัง จากการศึกษานักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า ภาพทิวทัศน์ที่ดีควรมี 3 ส่วนคือฉากหน้า วัตถุหลักและฉากหลัง ฉากหน้าต้องไม่กรูกรัง ฉากหลังจะต้องสะอาดตา แต่ในบางครั้งฉากหน้าอาจเป็นประธานภาพถ้ามีเรื่องราวและมีความเด่นมากพอ ก็ไม่จำเป็นต้องมีครบทั้ง 3 ส่วน

2.4 โทนสี ช่วงเวลาของวัน จากการศึกษานักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า ช่วงเวลาในการถ่ายภาพที่เหมาะสมจะอยู่ในช่วงก่อนและหลังพระอาทิตย์ขึ้นหรือตก ประมาณครึ่งชั่วโมง แต่ถ้าเป็นฤดูร้อนอาจยาวนานถึง 1 ชั่วโมง ส่วนกลางวันช่วงเวลาที่เหมาะสมตั้งแต่ 08.00-10.00 น. และ 15.00-16.00 น. ยกเว้นภาพทะเลสามารถถ่ายได้ตั้งแต่ช่วงเช้าถึงประมาณเที่ยงวันเพื่อผลพิเศษของน้ำและสิ่งที่อยู่ใต้น้ำ สำหรับทิศทางของแสง ถ้าเป็นช่วงก่อนหลังพระอาทิตย์ขึ้นหรือตก นิยมถ่ายย้อนแสงเพื่อผลของปรากฏการณ์ของท้องฟ้า ถ้าช่วงกลางวันกลุ่มตัวอย่างชื่นชอบแสงเฉียง และย้อนแสงซึ่งขึ้นกับวัตถุที่จะถ่าย ส่วนการถ่ายภาพทะเล นิยมถ่ายภาพตามแสงเพื่อผลของน้ำทะเลที่สวยงาม จึงหะเมมและท้องฟ้าที่สวยงาม

2.5 ความแข็ง ความอ่อนของภาพ จากการศึกษานักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า นิยมใช้สีตัดกัน และการใช้สีกลมกลืน หรือใช้วัตถุกับสีหรือบรรยากาศซึ่งต้องไปด้วยกันได้ และบางส่วนชื่นชอบถ่ายภาพโทนกลาง และอีกจำนวนหนึ่งชื่นชอบการถ่ายภาพโทนเย็น อ่อนนุ่มเนื่องจากดูภาพแล้วสบายตา

2.6 การตั้งไฟล์ภาพและตกแต่งภาพ จากการศึกษพบว่านักถ่ายภาพมืออาชีพ ตั้งไฟล์ถ่ายภาพแบบ RAW file ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ ส่วนการตกแต่งภาพนิยมใช้โปรแกรม photoshop มากที่สุด รองลงมาคือ DPP ของ canon light room ACD see ส่วนการตกแต่งจะเป็น

การตัดส่วนภาพ ปรับเพิ่มหรือลดความสว่าง ความคมชัด แก้เส้นขอบฟ้าเอียง ส่วนการปรับสีกับ contrast จะกระทำน้อยมากเพราะมีผลต่อความสมจริงของภาพถ่าย อย่างไรก็ตามก็คิณักถ่ายภาพมืออาชีพมีความเห็นว่าควรให้ความสำคัญในช่วงการถ่ายภาพต้นฉบับมากกว่าจะมาแก้ไขในช่วงหลัง

การสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์

การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ แบ่งออกเป็น 4 ส่วน ได้แก่ 1) การค้นหาตัวตน ลักษณะที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ 2) การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ 3) การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป และ 4) การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม

1. การค้นหาตัวตน ลักษณะที่โดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ

ปัจจัยส่วนบุคคล

1.1 แนวภาพที่ชอบถ่าย จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพจะมีลักษณะที่โดดเด่นแตกต่างกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นทิวทัศน์ประเภทเดียวกันก็ตาม โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี จะชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเล เน้นในเรื่องของสีสันสดใส สวยงาม สัจจจ้านให้อารมณ์ที่สนุกสนาน การถ่ายภาพเน้นด้านเชิงท่องเที่ยว โดยอาจมีกิจกรรมเสริมในภาพถ่าย และภาพถ่ายส่วนใหญ่เป็นช่วงเวลากลางวัน อีกทั้งชอบถ่ายภาพแนวตั้ง ส่วนพชร วงศ์สินหลัง ชื่นชอบถ่ายภาพทะเลธรรมชาติริมชายฝั่งโดยไม่มีคนอยู่ในภาพในช่วงเย็นหรือเช้า โดยระบุว่าช่วงเย็นแสงสีจะสวยที่สุด และนิยมใช้เลนส์มุมกว้างถ่ายในมุมต่ำให้ใกล้ซิดน้ำทะเลหรือมุมสูงจากจุดชมวิว โดยชอบถ่ายภาพแนวอน ขณะที่เรา สุวรรณโณ ชื่นชอบการถ่ายภาพทะเลริมชายฝั่งในฤดูร้อน และฤดูหนาวด้วยการใช้เลนส์นอร์มอลและเลนส์เทเล ด้วยช่องรับแสงกว้างๆ หรือชัดตื้น ชอบถ่ายภาพช่วงเช้าและเย็น ชอบโทนสีที่ตัดกันและโทนใกล้เคียงกันเพราะทะเลจะสะท้อนแสงของท้องฟ้าให้ในช่วงนั้น ชอบถ่ายภาพแนวอน สำหรับภาพทิวทัศน์ธรรมชาติใน วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าชื่นชอบถ่ายภาพธรรมชาติเพราะเคยเป็นนักวาดภาพสีน้ำมาก่อน ชอบสีสันของท้องฟ้า เมฆ ภูเขา ป่า ลำน้ำ ซึ่งมีสีสันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และด้วยความที่เคยเป็นนักวาดภาพสีน้ำจึงชอบแสงนุ่มมากกว่าแสงรุนแรง ส่วนจามิกร สุขธรรม ได้กล่าวว่าชื่นชอบถ่ายภาพธรรมชาติในป่าลึกของฤดูฝนโดยเฉพาะการเปิดมุมมองใหม่ของสถานที่ใหม่ๆ สร้างแนวทางเส้นทางในการท่องเที่ยวแห่งใหม่ ขณะที่ หัสชัย บุญเนื่อง นั้นระบุว่าตนเองชื่นชอบการถ่ายภาพธรรมชาติในป่ามาตั้งแต่ต้น แต่ไม่ชอบถ่ายภาพสถานที่ท่องเที่ยวใกล้เมือง สภาพแสงสีที่ชอบคือช่วงเช้าและเย็นเพราะให้สีที่กลม

กล่อม ไม่ชอบแสงกลางวัน ในภาพอาจมีกิจกรรมเสริม ส่วนภาพทิวทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพคล กันบัว ระบุว่าสำหรับตนเองนั้นแสงสีต้องมาก่อน โดยการถ่ายภาพจะเน้นแสงสีช่วงเช้าหรือเย็น ซึ่งเป็นแสงผสมระหว่างธรรมชาติกับแสงไฟประดิษฐ์หรือไฟประดับ โดยเฉพาะในสภาพย้อนแสง ทุกอย่างขึ้นกับสภาพแสง ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่าชื่นชอบถ่ายภาพสิ่งก่อสร้างประเภท วัด โดยชอบถ่ายภาพตามแสงในช่วงทิวไรต์ และฤดูกาลถ่ายภาพจะเป็นช่วงปลายฝนต้นหนาว เพราะมีความชุ่มชื้นที่ช่วยลดความแข็งของวัตถุและได้ท้องฟ้าสีนวลสวยงาม ส่วนธนศ งามสม นั้นชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ผสมสถาปัตยกรรมในฤดูฝน ชอบใช้ wide angle เพราะต้องการมิติสามารถสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่ายในโลกมุมกว้าง เป็นมุมมองซึ่งคนทั่วไปอาจจะละเลยหรือว่ามองข้าม ไปอย่างเช่นภาพย้อนแสง

1.2 วางแผนก่อนถ่ายภาพ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ นักถ่ายภาพมืออาชีพอาจจะมีการวางแผนก่อนถ่ายภาพทุกครั้ง ตั้งแต่การค้นหาสถานที่ถ่ายภาพ การเดินทาง สำหรับการแต่งกายให้กลมกลืนกับนักท่องเที่ยว หรือแสดงให้เห็นว่าเป็นนักถ่ายภาพ แต่ต้องเหมาะสมกับสถานที่ ฤดูกาลเทศะ และสะดวกต่อการปฏิบัติงาน รวมทั้งจะต้องมีมารยาทและจรรยาบรรณในการถ่ายภาพ โดยการถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเล จะมีความแตกต่างจากทิวทัศน์ธรรมชาติ และทิวทัศน์สิ่งก่อสร้างในเรื่องการแต่งกาย และมารยาทเพราะเกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมที่เป็นน้ำและอาณาเขตที่กว้างขวาง แต่จะมีความเหมือนกันที่การถ่ายทอดความสวยงามของสถานที่และสภาพแสงสีและเรื่องราว บรรยากาศ อารมณ์ อีกทั้งการถ่ายทอดความเป็นจริงไปยังภาพถ่ายประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหัทธิต กล่าวว่ามีวางแผนล่วงหน้า ประสานงานแหล่งถ่ายภาพ คัดกิจกรรมเสริมช่วยสร้างเรื่องราว จะมีทั้งเป็นทีมและคนเดียว ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง และถ่ายภาพเชิงบวกส่งเสริมการท่องเที่ยว การแต่งกายในการถ่ายภาพยึดหลักความสะดวกในการปฏิบัติงาน ขณะที่เพชร วงศ์สินหลัง ระบุว่าตนเองมีการวางแผนพร้อมศึกษาสถานที่ถ่ายภาพไว้ล่วงหน้า สถานที่เดิมจะนำประสบการณ์ครั้งก่อนไปผนวกแนวคิดในการถ่ายภาพครั้งใหม่ สถานที่แห่งใหม่สำรวจล่วงหน้าก่อนถ่ายภาพจริง ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง ไม่นิยมกิจกรรมเสริมด้วยการจัดฉาก การเดินทางส่วนใหญ่คนเดียวแบบกลมกลืนกับนักท่องเที่ยว ส่วน วราณ สุวรรณโณ ได้กล่าวว่ามีการวางแผนล่วงหน้า คิดโจทย์การถ่ายภาพไว้ตามที่ลูกค้าต้องการ มีพร็อพและ story board ก่อนเดินทางเดินทางศึกษาสถานที่อย่างละเอียด ศึกษาภูมิของสถานที่ถ่ายภาพล่วงหน้า ทีมงานถ่ายภาพเท่าที่จำเป็น การแต่งกายในการถ่ายภาพยึดหลักความสะดวกในการปฏิบัติงาน สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้น วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าถ้าเป็นสถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิมใช้ประสบการณ์สร้างสรรค์งานซ้ำเดิมในมุมมองใหม่ๆ สถานที่แห่งใหม่ศึกษาก่อนล่วงหน้า ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง สถานที่ใกล้ๆ เดินทางคนเดียว สถานที่ไกลๆ

หรือเดินเท้าเข้าไปเป็นทีม อนุรักษ์ธรรมชาติ ขณะที่ จามิกร สุขทราภร กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า ได้ผ่านการศึกษาล่วงหน้าเป็นอย่างดีทั้งสถานที่ มีเป้าหมายในการถ่ายภาพ คิดหรือล่วงหน้ามี story board เน้นสะท้อนภาพตามความเป็นจริง บางครั้งมีกิจกรรมเสริมแต่กลมกลืนกับธรรมชาติ ช่วงจังหวะเวลา ฤดูกาลที่เหมาะสม ขึ้นชอบเดินป่าถ่ายภาพธรรมชาติ การเตรียมตัวอย่างดี อนุรักษ์ธรรมชาติ ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าได้ผ่านการศึกษาล่วงหน้าเป็นอย่างดีทั้งสถานที่ถ่ายภาพ ช่วงจังหวะเวลา ฤดูกาล มีเป้าหมายในการถ่ายภาพ ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง มีอุปกรณ์ประกอบเรื่องราวการถ่ายภาพล่วงหน้า มี story board บางครั้งมีกิจกรรมเสริมแต่กลมกลืนกับธรรมชาติ ขึ้นชอบเดินป่าถ่ายภาพธรรมชาติ เตรียมตัวอย่างดี อนุรักษ์ธรรมชาติ ส่วนประเภท ทิวทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว ให้ทรรศนะไว้ว่าสถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิมไม่ต้องศึกษามากเท่ากับสถานที่ถ่ายภาพใหม่ๆ เตรียมตัวอย่างดี ขึ้นชอบการถ่ายภาพทิวทัศน์ทุกแขนง จุดเด่นเน้นเรื่องแสงมากที่สุด ถ้าแสงไม่ดีไม่ถ่ายภาพ ถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง การแต่งกายนิยมใส่เสื้อกั๊กเปิดเผยตัวว่าเป็นนักถ่ายภาพ สะดวกในการใส่อุปกรณ์การถ่ายภาพ ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ กล่าวว่าศึกษาล่วงหน้าอย่างดี โดยเฉพาะสถานที่ถ่ายภาพแห่งใหม่ ถ้าเป็นแหล่งสำหรับเพื่อประกวดถ่ายภาพจะสำรวจยาวนานเป็นพิเศษ สถานที่เดิมๆ จะใช้ประสบการณ์ผนวกกับแนวคิดในการถ่ายภาพ มีการคิดเรื่องราวก่อนถ่ายภาพ ไม่เน้นการจัดฉาก สะท้อนภาพตามความเป็นจริง การแต่งกายสุภาพ กางเกงขายาวที่มีกระเป๋ามากๆ สำหรับใส่อุปกรณ์เสริมการถ่ายภาพบางประเภท สวมรองเท้าหุ้มข้อทุกครั้ง ส่วนธนศ งามสม มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าได้ศึกษาล่วงหน้าเป็นอย่างดี คิดหรือ มี story board การถ่ายภาพสะท้อนความเป็นจริง บางครั้งมีกิจกรรมเสริมการถ่ายภาพแต่ไม่ผิดธรรมชาติ ประสานงานบุคลากรในพื้นที่ของสถานที่ถ่ายภาพ

1.3 หามุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพจะค้นหามุมมองใหม่ๆ อยู่เสมอ การใช้แสงเข้ามาช่วยสร้างมุมมองใหม่ๆ การอดทนรอเวลาที่ เหมาะสม ในการถ่ายภาพ อาจเพิ่มกิจกรรมเข้าไปเสริมเรื่องราวให้แตกต่างจากของเดิม ถ้าเป็นสถานที่ใหม่ๆ อาจศึกษาภาพเก่าๆ ของนักถ่ายภาพคนอื่นผ่านสื่อต่างๆ การตีโจทย์ให้แตก และใช้ระบบคิดในการถ่ายภาพที่เป็นตัวของตัวเอง ในประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหัทธิต์ กล่าวว่าวิธีปฏิบัติของตนเองนั่นคือให้ดูภาพถ่ายของนักถ่ายภาพมืออาชีพให้มาก แล้วนำมาคิดแปลงการถ่ายภาพให้เป็นตัวของตัวเอง ส่วน พชร วงศ์สินหลัง ระบุว่าถ้าเป็นสถานที่ถ่ายภาพเดิม จะนำข้อผิดพลาดมาปรับปรุงเพื่อพัฒนาตนเอง และมีความอดทนรอช่วงเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ เป็นนักค้นหาสถานที่ใหม่ๆ ในการถ่ายภาพ ขณะที่ วราณ สุวรรณโณ กล่าวไว้สั้นๆ แต่น่าสนใจว่าตนเองเป็นนักคิด และผ่านการฝึกในการตีโจทย์การถ่ายภาพไว้มากก่อนที่จะถ่ายภาพ สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้น วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าถ้าเป็นสถานที่เดิมควรเพิ่มเติมเรื่องราวให้

แตกต่างจากของเดิม และขยันในการหาแหล่งถ่ายภาพใหม่เสมอ ขณะที่ จามิกร สุขทรามร กล่าวว่า ต้องดูภาพถ่ายเยอะๆ เป็นนักคิด รู้จักนำมาต่อยอดเป็นความรู้ใหม่ให้กับตนเอง ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าต้องเป็นนักคิด หามุมมองใหม่ๆ ให้แตกต่างจากคนอื่น ส่วนประภทวิฑูรย์สิ่งก่อสร้างนั้น นพพล กันบัว ระบุว่าต้องเป็นนักคิด หามุมมองใหม่ๆ ให้กับตนเอง ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ กล่าวว่าต้องเป็นนักคิด ตีโจทย์การถ่ายภาพให้ได้ ถ้าเป็นไปได้ ให้ยึดหลักทฤษฎีการถ่ายภาพมาประยุกต์ใช้ในการถ่ายภาพด้วย ส่วนธนเสง งามสม ระบุว่าต้องเป็นนักคิดไม่ว่าจะต้องถ่ายในสถานที่เดิมหรือสถานที่แห่งใหม่

1.4 เรียนรู้แสงและสถานที่ จากการศึกษาของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า นักถ่ายภาพจะต้องเรียนรู้เรื่องแสงกับช่วงเวลาที่ตกกระทบวัตถุสถานที่ถ่ายภาพ ภาพถ่ายต้องสื่ออัตลักษณ์ของสถานที่ ช่วงเวลา ที่ดีที่สุดในการถ่ายภาพเป็นช่วงเย็นก่อนหรือหลังพระอาทิตย์ขึ้นลงตั้งแต่ 2-3 นาฬิกาเป็นต้นไป ภาพทะเลในช่วงกลางวันควรถ่ายภาพตามแสง ภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ สภาพแสงเฉียงจะสวยงาม ภาพที่ดีไม่ควรมีแสงสว่างมาเสมอเท่ากันทั้งภาพ โดยประภทวิฑูรย์ทะเล นั้น อภินันท์ บัวหภักดี ได้ระบุว่าภาพทิวทัศน์ทะเล ให้ศึกษาเรียนรู้สภาพภูมิศาสตร์ น้ำขึ้นน้ำลง อัตลักษณ์ของสถานที่แห่งนั้น การเรียนรู้ช่วงเวลาอีกทั้งสภาพแสงที่จะทำให้เกิดปรากฏการณ์พิเศษ สถานที่แห่งนั้น ขณะที่ พชร วงศ์สินหลัง กล่าวว่าให้ศึกษาและเรียนรู้เรื่องช่วงเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ รวมทั้งสภาพแสงที่เกิดขึ้น ณ ช่วงเวลาดังกล่าว ส่วน วราณ สุวรรณโณ นั้นระบุว่าให้ศึกษาภูมิศาสตร์ที่ตั้ง ทิศทางแสง รวมทั้งอัตลักษณ์ของสถานที่ สำหรับประภทวิฑูรย์ ธรรมชาติ นั้น วิสาล น้ำค้าง ระบุว่าต้องหาอัตลักษณ์ของสถานที่ สภาพแสงนุ่มสวยและมีหลายโทน ขณะที่ จามิกร สุขทรามร กล่าวว่าต้องเป็นนักคิด ต้องรอจังหวะแสงที่สวยงาม และสถานที่ที่โดดเด่น อีกทั้งมีกิจกรรมเสริมให้ภาพมีเรื่องราวมากยิ่งขึ้น ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง นั้นได้เน้นว่าต้องวางแผนให้พร้อมละเอียด ประณีต ต้องมีความรู้ด้านการถ่ายภาพ เรื่องแสง สภาพของแสง ช่วงเวลาของแสง จังหวะทิศทางของแสง พร้อมกระดือร่อนนำไปปฏิบัติในภาคสนาม ส่วนประภทวิฑูรย์ สิ่งก่อสร้างนั้น นพพล กันบัว ได้เน้นว่าสำหรับตนเองแล้วแสงสำคัญที่สุดส่วนมุมถ่ายภาพนั้น นักถ่ายภาพสามารถสำรวจก่อนถ่ายภาพเมื่อทุกอย่างลงตัว ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่าต้องรู้เรื่องแสง ช่วงเวลาของแสง สภาพแสง ทิศทางของแสง ร่วมกับสถานที่ถ่ายภาพ และรอจังหวะเวลาสำหรับกิจกรรมเสริมตามธรรมชาติซึ่งช่วยเสริมเรื่องราวของภาพให้สมบูรณ์ขึ้น ส่วนธนเสง งามสม ได้กล่าวว่าช่วงทไวไลท์เป็นจังหวะเวลาที่เหมาะสมในการถ่ายภาพทิวทัศน์ รู้จักการนำความรู้เรื่องแสง ทิศทางของแสง ไปใช้ถ่ายภาพผนวกกับสถานที่ และส่วนประกอบอื่น ซึ่งเป็นบรรยากาศ ณ ช่วงเวลานั้นจะทำให้ภาพมีความน่าสนใจ และสวยงาม สามารถบอกเล่าเรื่องราวได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

1.5 เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพเห็นว่าการศึกษามีวันสิ้นสุด ยังต้องเรียนรู้ตลอดเวลาในประเภทที่ทัศนทัศน์เหล่านั้น อภินันท์ บัวหภักดี มีความเห็นว่าการศึกษามีวันสิ้นสุด ทุกวันนี้ยังต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ถ้าหยุดจะตามนักถ่ายภาพคนอื่นไม่ทัน ส่วนพชร วงศ์สินหลัง มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าการศึกษามีวันสิ้นสุด การเป็นนักถ่ายภาพจะต้องเรียนรู้ตลอดเวลา ถ้าหยุดเมื่อไรจะตามนักถ่ายภาพคนอื่นไม่ทัน และเช่นเดียวกันกับวราณ สุวรรณโณ ที่กล่าวว่าการศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนตกยุคไม่ทันคนอื่น สำหรับประเภททัศนทัศน์ธรรมชาติ นั้น วิศาล น้ำค้าง กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่านักถ่ายภาพต้องติดตามและศึกษาการทำงานของนักถ่ายภาพมืออาชีพอย่างจริงจัง เพราะเป็นการเรียนรู้หลักในการถ่าย ส่วนจามิกร สุขทราชมร มีความเห็นไปในทางเดียวกันว่าต้องหาโอกาสพบผู้รู้ทางด้านการถ่ายภาพ เพื่อเรียนรู้หลักการเป็นนักถ่ายภาพเข้าสู่ระดับมืออาชีพ ขณะที่หัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าต้องกล้านำเสนอผลงานไปยังนิตยสารถ่ายภาพ แล้วขอคำแนะนำจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ ส่วนประเภททัศนทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว กล่าวไว้ว่าการศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพต้องเรียนรู้และพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นคนตกยุคไม่ทันคนอื่น ถ้าไม่ทราบในเรื่องไหนให้ถามผู้รู้ ซึ่งความเห็นเป็นไปในทางเดียวกับกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ที่ว่าให้เปิดใจรับองค์ความรู้ใหม่ หรือวิทยาการถ่ายภาพใหม่ๆ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง ขณะที่ ธเนศ งามสม ได้ระบุว่าให้ปรับตัวต้อนรับยุคดิจิทัลและเทคโนโลยีในอนาคตที่กำลังจะมาถึง

2. การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์)

2.1 ปัจจัยเสริมการถ่ายภาพ

2.1.1 ตัวอย่างด้านความคิดสร้างสรรค์ ผู้วิจัยได้ตั้งคำถาม เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างได้แสดงวิสัยทัศน์เกี่ยวกับการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง โดยพื้นที่เป้าหมายในการถ่ายภาพได้ระบุพื้นที่กรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ภาพ จากการศึกษา นักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า กรุงเทพฯ เป็นเมืองหลวงของประเทศไทย ดังนั้น การถ่ายทอดภาพถ่ายของกรุงเทพฯ จะมีความหลากหลาย ทั้งความทันสมัย และสิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ และผู้คนหลากหลายอาชีพที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ภาพตัวแทนความเป็นกรุงเทพฯ ได้แก่ สถานที่มีเอกลักษณ์ทางประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ตัวแทนภาพการคมนาคมทั้งทางบก ทางน้ำ และทางอากาศ ภาพวิถีชีวิตและการใช้ชีวิตจากหลากหลายอาชีพ ตัวแทนทางศาสนา ความทันสมัย ตลอดจนการเปลี่ยนแปลงของเมืองหลวงเพื่อการเปรียบเทียบภาพใน 2 ช่วงเวลา 2 บรรยากาศ โดยคุณอภินันท์ บัวหภักดี ระบุว่า กรุงเทพฯ เป็นเมืองหลวงของประเทศไทย จึงได้นำเสนอสถานที่

ถ่ายภาพที่มีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์เป็นตัวแทนของเมืองหลวง มีจุดยืนทางการประชาสัมพันธ์สถานที่ท่องเที่ยว ผสมผสานกับวิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรม ประเพณีและตัวแทนของพาหนะการคมนาคมที่ศิวิไลซ์ คุณพชร วงศ์สินหลัง กล่าวว่า กรุงเทพฯ มีความเป็นเมืองที่มีความหลากหลาย การนำเสนอเรื่องราวผ่านภาพถ่ายจึงเป็นการใช้ชีวิตของคนในเมืองหลวงซึ่งมีหลากหลายอาชีพ และสถานที่ที่เป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนที่อยู่ร่วมกับผู้คน เช่น ตัวแทนสถานที่เกี่ยวกับศาสนา สถาปัตยกรรม สถานที่อนุรักษ์ และแม่น้ำสายหลัก คุณวราณ สุวรรณโณ ให้ความเห็นว่า กรุงเทพฯ คือเวนิสตะวันออก ซึ่งการถ่ายภาพจะเริ่มตั้งแต่ต้นแม่น้ำเจ้าพระยาจนถึงปลายน้ำแม่น้ำเจ้าพระยา ซึ่งจะพบความหลากหลายตั้งแต่พื้นที่เกษตรกรรม ป่าชายเลน วิถีชีวิตของผู้คนสองฟากฝั่งที่มีความแตกต่างกัน สถานที่ท่องเที่ยวสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ พระราชวัง วัด อาคารที่พัก เป็นต้น คุณวิศาล น้ำค้าง ระบุว่า ต้องการถ่ายทอดภาพผ่านคอนเทนต์ การสัญจรจากอากาศ พื้นน้ำ บนบก และทางเรือ และสถานที่ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของกรุงเทพฯ คุณจามิกร สุขทรากรม ต้องการนำเสนอภาพของกรุงเทพฯ ในลักษณะการเปลี่ยนแปลงในสถานที่ถ่ายภาพเดิมของ 2 ชั่วโมง 2 บรรยากาศ คุณหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่า การนำเสนอภาพกรุงเทพฯ จะเน้นความเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์รวมสิ่งต่างๆ ทั้งสิ่งสำคัญทางประวัติศาสตร์ ความทันสมัยและวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ คุณนพดล กันบัว ต้องการการนำเสนอภาพกรุงเทพฯ โดยเน้นความเป็นเมืองหลวงที่เป็นศูนย์รวมสิ่งต่างๆ ได้แก่ สำคัญทางประวัติศาสตร์ สถาปัตยกรรม ประเพณี แม่น้ำสายหลัก ความทันสมัยและวิถีชีวิตของคนกรุงเทพฯ คุณกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่า ต้องการนำเสนอกรุงเทพฯ ในแง่มุมสถานที่สำคัญทางประวัติศาสตร์และมีอัตลักษณ์ที่ผู้คนทั่วไปรู้จัก และยอมรับการใช้ชีวิตของคนในเมืองหลวง โดยเฉพาะในช่วงเวลาที่มีความจอแจรวมทั้งความทันสมัยของพาหนะที่ใช้สัญจรในกรุงเทพฯ ส่วนคุณธนศ งามสม ต้องการการนำเสนอภาพกรุงเทพฯ ในมุมมองของภาพสารคดีให้จบในภาพเดียวประกอบด้วยสถานที่และผู้คนโดยตัวแทนของภาพถ่ายจะเป็นสถานที่ๆ หลากหลายในเมืองหลวง ทั้งตัวแทนภาพอาชีพ การสัญจรของแม่น้ำสายหลักและท่าคลอง สถานที่ทางประวัติศาสตร์ ตัวแทนภาพของศาสนา การใช้ชีวิตของคนกลางคืน พื้นที่เกษตรกรรม เป็นต้น

2.1.2 ประยุกต์ทฤษฎีถ่ายภาพเพื่อการใช้งานจริง จากการศึกษาของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า 1) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณณัฏฐ์ บัวหักคี่ เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นนั้นมีอัตลักษณ์ของสถานที่ท่องเที่ยวที่ถ่ายทอดภาพออกมา อย่างสมบูรณ์ทั้งเรื่องราว บรรยากาศและอารมณ์ของการท่องเที่ยว สร้างความแตกต่างจากการมี กิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี 2) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณพชร วงศ์สินหลัง

เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่ง โดยความโดดเด่นนั้น เน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่มีบุคลิกด้วยแสงสีของธรรมชาติในช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกมากกว่าช่วงเวลาอื่น ไม่ขึ้นชอปปิกกรรมเสริมภาพ และสร้างความแตกต่างจากผลของเลนส์ถ่ายภาพ ถ้าเป็นเลนส์มุมกว้างมักจะใช้มุมต่ำในการถ่ายภาพ ส่วนเลนส์เทเลจะใช้ถ่ายภาพมุมสูง 3) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณวราณ สุวรรณโณ เป็นนักถ่ายภาพที่เป็นนักดีไซน์โครงสร้างของงานก่อนออกถ่ายภาพ โดยความโดดเด่นนั้น เน้นการถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ที่มีบุคลิกที่ประกอบด้วยเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ด้วยแสงสี contrast หรือใช้ตัดกัน และสร้างความแตกต่างจากผลของเลนส์เทเล กอปรกับใช้ชัดคั่นถ่ายภาพทิวทัศน์ 4) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณวิศาล น้ำค้าง เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติปราศจากการปรุงแต่ง โดยความโดดเด่นนั้นเน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่มีบุคลิกด้วยแสงสีของธรรมชาติในช่วงก่อนพระอาทิตย์ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกมากกว่าช่วงเวลาอื่น และสร้างความแตกต่างด้วยการเน้นโทนเย็นและนุ่มนวลซึ่งถือเป็นบุคลิกประจำตัว 5) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณจามิกร สุขทราชมร เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ธรรมชาติที่สวยงาม ความโดดเด่นนั้นเน้นเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ที่ประณีต รอคอยจังหวะแสงสีธรรมชาติและปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่สวยงามตระการตา และสร้างความแตกต่างด้วยสถานที่ถ่ายภาพในป่าเขามากกว่าในเมืองหรือชานเมือง โดยเฉพาะสถานที่แห่งใหม่ที่ไม่ค่อยปรากฏในสถานที่ท่องเที่ยว ถ้าเป็นสถานที่เดิมจะมีสร้างเรื่องราวหรือมุมมองใหม่ๆ มานำเสนอตลอดเวลา ประการสำคัญขึ้นชอปปิกกรรมทิวทัศน์ในช่วงฤดูฝน 6) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณหัสชัย บุญเนื่อง เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นนั้นมีการถ่ายทอดภาพออกมาทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งงานเมืองตลอดไปจนถึงในป่าเขา และสร้างความแตกต่างจากการมีกิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของ ที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี 7) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณพดล กันบัว เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นและความต่างนั้น จะมีความประณีต รอคอยจังหวะแสงสีธรรมชาติและปรากฏการณ์ของธรรมชาติที่สวยงามตระการตา ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว บุคลิกของภาพมีการถ่ายทอดภาพออกมาทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว 8) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวก เพื่อการประกวดภาพถ่ายและเผยแพร่สื่อสิ่งพิมพ์ตามวาระและโอกาส โดยความโดดเด่นจะอยู่ที่นำทฤษฎีการถ่ายภาพ โดยเฉพาะเรื่องหลักการจัดองค์ประกอบ

ภาพ ฉากหน้า วัตถุ ฉากหลังมาใช้ในงานถ่ายภาพตลอดเวลา และความแตกต่างนั้นจะปรากฏผ่านแนวคิดในการประกวดภาพถ่ายซึ่งมุมมองการถ่ายภาพจะแตกต่างผู้อื่นจนได้รับรางวัลเกือบทุกครั้ง ที่ส่งเข้าประกวด 9) แก่นแท้หรือจุดยืนของคุณธนศ งามสม เป็นนักถ่ายภาพที่ถ่ายทอดความสวยงามของทิวทัศน์ในเชิงบวกเพื่อประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยว โดยความโดดเด่นนั้น มีการถ่ายทอดภาพออกมามีทั้งเรื่องราว บรรยากาศ และอารมณ์ของการท่องเที่ยว ซึ่งมีทั้งซานเมืองตลอดไปจนถึงในป่าเขา และสร้างความแตกต่างจากการมีกิจกรรมเสริมภาพ เช่น คนหรือสิ่งของที่เข้ากับเรื่องราวของภาพ มีความสวยงามประกอบสารคดี

2.1.3 รู้จักกล้อง/ อุปกรณ์ของตนเอง และใช้เต็มประสิทธิภาพ จากการศึกษาพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพกลุ่มตัวอย่าง ใช้กล้องถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริมของตนเองอย่างเต็มประสิทธิภาพ โดยกล้องถ่ายภาพซึ่งมีอยู่ 2 ยี่ห้อคือ nikon และ canon ส่วนเลนส์ถ่ายภาพจะใช้ยี่ห้อเดียวกับกล้องถ่ายภาพ ยกเว้น เลนส์ค่ายอิสระบางตัวเท่านั้น โดยจะครอบคลุมการใช้งานตั้งแต่เลนส์มุมกว้างจนถึงเลนส์เทเลโฟโต้ ซึ่งการใช้งานขึ้นกับวัตถุประสงค์ของการถ่ายภาพ ทั้ง f-stop และช่วงซูม ขณะเดียวกันขาดกล้องและสายลั่นชัตเตอร์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการถ่ายภาพทิวทัศน์ ยกเว้น กรณีที่ต้องการความรวดเร็ว สถานที่ไม่อำนวย และความไวชัตเตอร์สูงเพียงพอ ส่วนฟิลเตอร์ที่กลุ่มตัวอย่างใช้ร่วมกับการถ่ายภาพทิวทัศน์คือ C-PL และ graduate gray และมีฟิลเตอร์ graduater color เป็นส่วนน้อย โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี ระบุว่ากล้องถ่ายภาพเตรียมไป จำนวน 2 ตัว คือ nikon d700 และ d200 ใช้โหมด M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 3 ตัว ได้แก่เลนส์ 18-35 m.m. f3.5-4.5D IF ED 24-70 m.m. f/2.8G ED และ 75-300 m.m. f/4.5-5.6 โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8 ขึ้นไป ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และใช้ขาตั้งกล้องเมื่อความไวชัตเตอร์ต่ำหรือต้องการค่าช่องรับแสงแคบ ขณะที่เพชร วงศ์สินหล่ง กล่าวว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 3 ตัว คือ canon 30d และ 20d และ 450d จะใช้ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันครั้งละ 2 ตัว ใช้ระบบ AV ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 5 ตัว ได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 20 m.m. f/2.8 24 m.m. f/2.8 เลนส์ซูม 16-35 m.m. f/2.8L 28-70 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L สำหรับช่องรับแสงใช้ f/8-11 ใช้ระบบวัดแสงเฉพาะจุดและเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ infinity ส่วนอุปกรณ์เสริมใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วนวรณณ สุวรรณโณ ระบุว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งาน จำนวน 3 ตัว คือ d3s และ d3x เป็น 2 ตัวหลักแต่จะมี nikon d3 อีก 1 ตัวแต่ใช้น้อย ใช้ระบบ A ส่วนเลนส์ถ่ายภาพ จำนวน 3 ตัว ได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 85 m.m. f/1.4G และ sigma 14 m.m. f/2.8 เลนส์ซูม 14-24 m.m. f2.8 G ED โดยเลือกใช้ให้เหมาะสม

กับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ $f/1.4-5.6$ ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้ว
 ชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสที่วัตถุ ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้
 ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ ส่วนขาตั้งกล้องและสายลั่นชัตเตอร์จะใช้กับการถ่ายภาพรูปแบบอื่น สำหรับ
 ประเภททิวทัศน์ธรรมชาตินั้น วิศาล น้ำค้าง กล่าวว่าการถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ
 canon 5d markII เป็นตัวหลักและ 60d เป็นตัวสำรอง ใช้ระบบ AV, M ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์
 จำนวน 3 ตัวได้แก่ เลนส์ฟิกซ์ 50 mm. $f/1.8$ เลนส์ซูม 17-40 mm. $f/4L$ และ 70-200 mm. $f/4L$
 โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ $f/8-16$ ใช้ระบบวัดแสง
 เฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง ส่วนใหญ่ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus
 ส่วนอุปกรณ์เสริม จะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราดูเอทสีเทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับ
 สายลั่นชัตเตอร์ ขณะที่ จามิกร สุขทรากรม ระบุว่ากล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon
 5d markII ใช้ระบบ AV, M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 3 ตัวได้แก่ เลนส์ 16-35 mm. $f/2.8L$
 24-105 mm. $f/4L$ และ 70-200 mm. $f/2.8L$ โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ
 สำหรับช่องรับแสงใช้ $f/8-16$ ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง
 ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ และกราดูเอทสี
 เทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง นั้นกล้องถ่ายภาพที่ใช้งานมี
 จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d markII ใช้ระบบ AV, M เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 2 ตัวได้แก่ เลนส์
 16-35 mm. $f/2.8L$ และ 70-200 mm. $f/2.8L$ โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ
 สำหรับช่องรับแสงใช้ $f/8-16$ ใช้โหมดวัดแสงเฉพาะจุดและเฉลี่ยหน้ากลางแล้วชดเชยแสงตาม
 สภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์
 และ กราดูเอทสีเทาครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง
 นั้น นพดล กันบัว กล้องถ่ายภาพเตรียมไป จำนวน 2 ตัว คือ nikon d700 และ d200 ใช้ระบบ M
 เลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์ จำนวน 4 ตัว ได้แก่เลนส์ฟิกซ์ 16 mm. $f/2.8D$ เลนส์ซูม 24-120 mm. $f/3.5-5.6D$
 24-70 mm. $f/2.8G ED$ และ 80-200 mm. $f/2.8D ED$ โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัด
 องค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ $f/8-22$ ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยทั้งภาพแล้วชดเชยแสงตาม
 สภาพสี แสง ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบเฉลี่ย ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาไรซ์ กราดูเอท
 สีเทาครึ่งซีก และขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่ากล้อง
 ถ่ายภาพปัจจุบันที่ใช้งานมี จำนวน 1 ตัว คือ canon 5d ก่อนหน้านี้นี้มี 30d 450d ด้วยแต่เพิ่งขายออกไป
 ใช้ระบบ AV, M ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 2 ตัวได้แก่ เลนส์ 17-40 mm. $f/4L$ และ 70-200
 mm. $f/2.8L$ โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ สำหรับช่องรับแสงใช้ $f/8-16$ ใช้
 ระบบวัดแสงเฉพาะจุด ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyperfocus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์

โพลาริซ กราคูเอทีเทคครึ่งซีก และฟิลเตอร์สีครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์ ส่วน
 ธเนศ งามสม กล่าวว่าการถ่ายภาพที่ใช้งานมี จำนวน 2 ตัว คือ canon 5d เมื่อถ่ายภาพในสภาพ
 แสงน้อยใช้ระบบลือคกระจก ใช้ระบบถ่าย AV ส่วนเลนส์ถ่ายภาพทิวทัศน์จำนวน 2 ตัวได้แก่ เลนส์
 16-35 m.m. f/2.8L และ 70-200 m.m. f/2.8L โดยเลือกใช้ให้เหมาะสมกับการจัดองค์ประกอบภาพ
 สำหรับช่องรับแสงใช้ f/16-22 ใช้ระบบวัดแสงเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงตามสภาพสี แสง
 ตั้งค่า ISO ต่ำสุด โฟกัสแบบ hyper focus ส่วนอุปกรณ์เสริมจะใช้ฟิลเตอร์โพลาริซ และกราคูเอ
 ทีเทคครึ่งซีก ใช้ขาตั้งกล้องร่วมกับสายลั่นชัตเตอร์

2.1.4 รู้ขั้นตอนการทำงาน จากการศึกษาของนักถ่ายภาพมืออาชีพ
 พบว่า การทำงานใดๆ จะประสบความสำเร็จหรือไม่ จะต้องมีความรู้และรู้ขั้นตอนในการทำงาน
 เช่นเดียวกันกับ นักถ่ายภาพมืออาชีพ ได้ให้ทรรศนะพอสรุปได้ว่าขึ้นกับ แรงขับหรือแรงผลักดัน
 ภายในตัวซึ่งมุ่งมั่นต้องการประสบความสำเร็จ ได้แก่ การศึกษา ความสนใจ อาชีพการทำงาน
 ประสบการณ์ที่เพาะบ่ม ใจรัก ศรัทธา ความอดทนเอาจริงเอาใจ การเรียนลัดทำงานกับแหล่งความรู้
 เช่น บริษัทยักษ์ใหญ่ ที่มีชื่อเสียง รวมทั้งนักถ่ายภาพมืออาชีพที่มีชื่อเสียง เป็นต้น โดยในประเภท
 ทิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหภักดี ได้เริ่มต้นการทำงานที่ตรงกับที่ได้ศึกษากับสื่อสิ่งพิมพ์
 ถ่ายภาพท่องเที่ยวที่เพิ่งเริ่มต้น จึงเกิดแรงผลักดันในการเรียนรู้ในภาคปฏิบัติ และเรียนรู้ทุกขั้นตอน
 ของการทำงาน ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการภาพอนุสาร อ.ส.ท. ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 จากประสบการณ์ จึงทำให้มีความชำนาญในงานและมีชื่อเสียงระดับประเทศ ขณะที่ พชร วงศ์สิน
 หลัง นั้นมีแรงผลักดันในการทำงานสื่อสิ่งพิมพ์ด้านการถ่ายภาพ เนื่องจากในสมัยก่อนหาตำราที่
 สอนการถ่ายภาพได้ยาก และได้ตั้งปณิธานว่า ถ้ามีโอกาสจะนำความรู้ที่ตนเองต้องการในช่วงเริ่ม
 ฝึกถ่ายภาพมาเปิดเผยอย่างละเอียดในชั้นปฏิบัติ จึงได้ศึกษาอย่างหนักและเมื่อถึงจุดหนึ่งจึงได้ใช้
 ผลึกความคิดทางปัญญาผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ ในฐานะบรรณาธิการ ปัจจุบันถึงแม้ว่าสื่อสิ่งพิมพ์รายเดือน
 จะหยุดตัวเนื่องจากสุขภาพ แต่ยังมีตำราการถ่ายภาพเฉพาะกิจจำนวนมาก อีกทั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญของ
 บริษัท แคนนอน มาร์เก็ตติ้ง จำกัด (มหาชน) ด้วยความรู้และประสบการณ์ได้เพาะบ่มมาเป็นระยะ
 เวลานาน ได้สร้างชื่อเสียงระดับประเทศ ส่วน วราณ สุวรรณโณ ได้เรียนลัดเข้าไปทำงานกับบริษัท
 ที่มีชื่อเสียงซึ่งพนักงานต้องฝึกฝีมือเป็นระยะเวลานานก่อนได้ถ่ายภาพจริง หลังจากนั้นหลายปี
 ต่อมา ได้ตั้งบริษัทเป็นของตัวเองรับงานถ่ายภาพจากบริษัทเอกชนที่ดูแลเว็บไซต์ สอนถ่ายภาพ
 ตกแต่งภาพและอื่นๆ อีกหลายอย่าง ด้วยประสบการณ์การทำงานกับบริษัทที่มีชื่อเสียง และม
 การศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา ทำให้เกิดความก้าวหน้า เรียนรู้ทุกขั้นตอนการทำงาน ใช้ระยะเวลา
 ประมาณ 10 ปีในวงการถ่ายภาพ แต่ประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงระดับประเทศ สำหรับประเภท
 ทิวทัศน์ธรรมชาตินั้นวิศาล น้ำค้าง เกิดจากแรงผลักดันในการประกอบอาชีพโดยซื้อกล้องถ่ายภาพ

เพื่อถ่ายภาพงานของตนเอง และฝึกฝีมือตนเองจากตำราถ่ายภาพ และร่วมประกวดภาพจนมีชื่อเสียงระดับประเทศ ร่วมงานกับนิตยสารถ่ายภาพท่องเที่ยวหลายเล่ม เป็นสมาชิกสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยทุกสถาบันและสอบผ่านเกียรตินิยมการถ่ายภาพระดับสูงและจากต่างประเทศ จากประสบการณ์ที่เพาะบ่มมาเป็นเวลานาน ทำให้มีชื่อเสียงระดับประเทศอย่างยาวนาน ขณะที่จามีกร สุขทรากรม เกิดจากใจรักทำให้ศึกษาเพิ่มเติมอยู่ตลอดเวลา หาโอกาสพบผู้รู้ มีโอกาสร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีชื่อเสียงของประเทศหลายแห่ง ผ่านการสอบได้รับเกียรตินิยมระดับสูงของสมาคมถ่ายภาพในประเทศและต่างประเทศ จากประสบการณ์ที่ยาวนานในวงการถ่ายภาพและมีแนวการถ่ายภาพที่เป็นตัวของตัวเอง และเรียนรู้ทุกขั้นตอนการทำงาน ได้สร้างชื่อเสียงเป็นนักถ่ายภาพระดับประเทศ ส่วนหัตถชัย บุญเนื่อง เกิดจากใจรักได้เกิดแรงผลักดันให้ศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับถ่ายภาพ เพื่อใช้ประกอบอาชีพ ขยันเดินทางเพื่อถ่ายภาพ มีความอดทน มีโอกาสร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์เกือบทุกฉบับในประเทศ เมื่อมีโอกาสเป็นบรรณาธิการในหนังสือถ่ายภาพท่องเที่ยวจึงนำความรู้และประสบการณ์ที่สั่งสมมาด้วยระยะ เวลาที่ยาวนาน เป็นระดับผู้เชี่ยวชาญ และมีชื่อเสียงระดับ ประเทศ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพพล กันบัว เกิดจากแรงผลักดันในเรื่องถ่ายภาพทำไมเฟลชออกเพียงครึ่งภาพ จึงศึกษาจากตำราเพิ่มเติม เป็นสมาชิกสมาคมถ่ายภาพ และลาออกจากที่ทำงานเดิมมาร่วมงานกับอนุสาร อ.ส.ท. อย่างเต็มตัวในเวลาต่อมา ได้สั่งสมความรู้ประสบการณ์ในทุกขั้นตอนทำงาน และได้ตั้งบริษัท โดยใช้ความรู้ที่มีมาบริหารและประสบความสำเร็จ มีชื่อเสียงระดับประเทศ ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เกิดจากแรงผลักดันว่าทำไมถ่ายภาพไม่สวย ศึกษาอย่างจริงจังจากตำราถ่ายภาพ หาโอกาสพบผู้รู้ในวงการถ่ายภาพและร่วมงานกับสื่อสิ่งพิมพ์ด้านการถ่ายภาพ พร้อมๆ ไปด้วยประกวดถ่ายภาพซึ่งประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงในระดับประเทศ ส่วนธนศร งามสม นั้นได้มีโอกาสฝึกงานกับอนุสาร อ.ส.ท. ได้ความรู้จากภาคปฏิบัติจนเกิดเป็นความผูกพันกลับมาฝึกงานอีกจนจบการศึกษา จึงได้รับโอกาสทดลองงานและบรรจุงานในเวลาต่อมา ได้ศึกษาภาพจากนักถ่ายภาพต่างประเทศ พบปะผู้รู้ในวงการถ่ายภาพการเดินทางในฐานะนักเขียนและได้ถ่ายภาพไปด้วยเป็นระยะเวลา 15 ปี ได้เพาะบ่มประสบการณ์ให้เรียนรู้ขั้นตอนการทำงาน และผลงานเป็นที่ยอมรับของผู้อ่าน มีชื่อเสียงระดับ ประเทศ

2.2 ปัจจัยด้านการสื่อสารด้วยภาพ

2.2.1 มีมนุษยสัมพันธ์ จากการศึกษา พบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ มีคุณสมบัติในการวางตัว คือ เป็นนักถ่ายภาพที่คิดค้น มีความจริงใจ มีเสน่ห์ มีกาลเทศะในเรื่องการแต่งกาย มีเครือข่ายทางสังคม จิตใจกว้าง ใจเย็น อดทน ชอบช่วยเหลือสังคม โดยประเภททิวทัศน์ ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหรรค์ เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น อารมณ์ดี ชอบสนุกสนาน มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะงาน และสถานที่ในการ

ปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง ชอบช่วยเหลือสังคม เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีบุคลิกภาพ และนิสัยเป็นครู การแต่งกายเรียบร้อยขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ส่วน วราณ สุวรรณโณ เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความอดทนชอบช่วยเหลือสังคม สำหรับประเภทวิเทศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น สำเนียงของภาษาที่ใช้มีความสุภาพ ให้เกียรติผู้อื่น มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจเย็น ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม จามิกร สุขทรากรม เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์และมนุษยสัมพันธ์ อารมณ์ดี สนุกสนาน มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีนิสัยชอบเรียนรู้ มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ส่วน หัสชัย บุญเนื่อง เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเสน่ห์ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายขึ้นกับลักษณะและสถานที่ในการปฏิบัติงาน มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ส่วน ประภาทิพทัศนสิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น ภาษาที่ใช้มีความจริงใจ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายในช่วงปฏิบัติงานสื่อถึงความเป็นนักถ่ายภาพ มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีจิตใจที่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง มีความอดทน ชอบช่วยเหลือสังคม ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่พูดจาตรงไปตรงมา สำเนียงของภาษาสื่อถึงความจริงใจ มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยทั้งในระหว่างปฏิบัติงานและในเวลาส่วนตัว มีเครือข่ายทางสังคมจำนวนมาก มีความซื่อสัตย์ต่องานและสังคม ใจกว้าง ใจดี มีความอดทน ชอบให้โอกาสคน ช่วยเหลือสังคม ตามวาระโอกาสที่เหมาะสม และธเนศ งามสม เป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่คิดค้น มีริยมารยาทที่ดี อ่อนน้อมถ่อมตนให้เกียรติผู้อื่น เป็นนักประสานงานที่ดี มีเพื่อนในวงการและนอกวงการถ่ายภาพมาก การแต่งกายสุภาพเรียบร้อยโดยเฉพาะในช่วงปฏิบัติงาน รักษาภาพลักษณ์ของการทำงาน มีเครือข่ายทางสังคมมาก ใจกว้าง อดทน ชอบช่วยเหลือสังคม

2.2.2 งานต้องโดดเด่น จากการศึกษานักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่า ความโดดเด่นของงาน เกิดจากการเตรียมตัวก่อนการถ่ายภาพ ถือเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพราะจะได้เห็นสภาพพื้นที่ สภาพแสง และการกำหนดมุมมองของการถ่ายภาพ การแสวงหาความรู้ยู่ตลอดเวลา การแสวงหาสถานที่ถ่ายภาพใหม่ เรื่องราวใหม่ๆ ด้วยมุมมองใหม่ๆ การถ่ายภาพสถานที่แห่งนั้นเป็นคนแรกด้วยภาพที่สมบูรณ์ลงตัว ความกระตือรือร้น แสงสำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ การรอคอยด้วยความอดทน ถ่ายภาพถูกฤดูกาล ถูกจังหวะเวลา และหาโอกาสไปถ่ายซ้ำ เพราะการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถกำหนดได้ล่วงหน้า บางครั้งขึ้นอยู่กับโชคหรือดวงด้วยถ่ายภาพด้วยความประณีต การทำงานแบบมืออาชีพจะต้องดีใจทุกครั้งที่ได้ รับงานที่ยากสำหรับคนอื่น และท้าทายความสามารถของตนเองมี story board การทำงานอย่างละเอียด ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักถ่ายภาพ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว และหาโอกาสติดตามเรียนรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพจะช่วยให้พัฒนาฝีมือได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น โดยประเภท ทิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหัทธิต ระบุว่าต้องไม่หยุดนิ่ง จะต้องแสวงหาความรู้เรื่องการถ่ายภาพ ต้องค้นหาสถานที่ ใหม่ๆ เรื่องราวใหม่ๆ และมุมมองใหม่ๆ ในการนำภาพมานำเสนอผู้อ่าน ขณะที่ พิชร วงศ์สินหลัง กล่าวว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพจะมีความแตกต่างจากนักถ่ายภาพทั่วไปที่ การศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลของสถานที่ถ่ายภาพการวางแผนการเดินทาง การสำรวจพื้นที่ถ่ายภาพ กระตือรือร้น ความอดทน พร้อมรอรับความผิดหวังเพราะการถ่ายภาพทิวทัศน์เป็นสิ่งที่ไม่สามารถ กำหนดได้ล่วงหน้า อีกทั้งความประณีตในการถ่ายภาพในช่วงจังหวะเวลาที่เหมาะสม เพื่องานที่ แตกต่างจากนักถ่ายภาพคนอื่น ส่วน วราณ สุวรรณโณ มีความเห็นว่าการทำงานแบบมืออาชีพ จะต้องดีใจทุกครั้งที่ลูกค้าได้ แสวงหาความรู้ยู่ตลอดเวลา และพยายามรับงานที่ยากสำหรับคน อื่น และท้าทายความสามารถของตนเอง สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง กล่าวว่า ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักถ่ายภาพ การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว เพราะภาพ ทิวทัศน์เป็นงานที่ไม่สามารถกำหนดได้ล่วงหน้า ขึ้นอยู่กับธรรมชาติ การติดตามเรียนรู้จากนัก ถ่ายภาพมืออาชีพจะช่วยให้พัฒนาฝีมือได้อย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น สร้างงานที่เป็นตัวของตัวเอง ขณะที่จา มิกร สุจทรามร ระบุว่า ภาพทิวทัศน์นั้นมนุษย์เราไม่สามารถควบคุมได้ ถ้าภาพยังไม่สวยถูกใจ จะต้องหาโอกาสไปถ่ายซ้ำในช่วงจังหวะที่เหมาะสมด้วยเงื่อนไข 3 ประการ คือฤดูกาลที่เหมาะสม (timing) แสงที่สวยงาม (lighting) และองค์ประกอบภาพที่ลงตัว (composition) ประกอบกับการไป ถ่ายสถานที่แห่งนั้นมาเผยแพร่เป็นคนแรก (first) ภาพสมบูรณ์แบบ (best) และแหล่งถ่ายภาพใหม่ (deference) ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง เน้นว่า ต้องมี story board อย่างละเอียดว่าต้องการภาพรูปแบบ ไหนบ้าง จำนวนเท่าไร ด้วยวัตถุประสงค์ของการนำมาคัดเลือกนิตยสารถ่ายภาพ ในช่วงก่อนออก เดินทางถ่ายภาพ และการเดินทางไปถ่ายภาพจะต้องถูกฤดูกาล ถูกจังหวะเวลา และบางจังหวะเวลา

ที่ไม่ถูกฤดูกาลนักถ่ายภาพก็สามารถได้ภาพถ่ายที่สวยงาม เซอร์ไพรซ์กลับมาได้หากมีความมุ่งมั่นในการทำงานถ่ายภาพ ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว ระบุว่าแสงสำคัญที่สุดของการถ่ายภาพ บางครั้งขึ้นอยู่กับโชคหรือดวงด้วย นักถ่ายภาพบางคนเดินทางไปเกือบ 10 รอบแต่ไม่ได้ภาพที่ตนเองต้องการ ขณะที่อีกคนไปเพียงครั้งเดียวและได้ภาพเลยก็มี ในการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้นแสงแต่ละวันเวลาจะแตกต่างกัน มีความกระตือรือร้นในการถ่ายภาพซ้ำสถานที่เดิม เพื่อคุณภาพงานที่โดดเด่นกว่า สวยงามกว่า ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ มีความเห็นว่าการเตรียมตัวก่อนการถ่ายภาพถือเป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพราะจะได้เห็นสภาพพื้นที่ สภาพแสง และการกำหนดมุมมองของการถ่ายภาพ และต้องเปิดใจใฝ่หาความรู้เรื่องการถ่ายภาพและเท่าทันเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลา เพื่อสร้างงานที่เป็นตัวของตัวเอง ส่วนธนศ งามสม ระบุว่านักถ่ายภาพมืออาชีพส่วนใหญ่รอคอยปรากฏการณ์ของธรรมชาติ แม้ว่าจะไม่สมหวังทุกครั้ง ถ้านักถ่ายภาพเดินทางไปถ่ายภาพยังสถานที่เดิมบ่อยๆ ก็มีโอกาสดูภาพที่สวยงามและดูโดดเด่นมากกว่า

2.3 พัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็นของตนเองจากสื่อทั่วโลกจากการศึกษาของนักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่า ใช้ปรากฏการณ์ของของทิวทัศน์มาสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่ายในแนว ที่ตนเองชื่นชอบ ต้องดูภาพให้มากแล้วนำมาต่อยอดให้เป็นของตัวเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ ประสบการณ์การดูภาพ ทฤษฎีพื้นฐานที่อยู่ในตัวเรา และประสบการณ์ในการถ่ายภาพ การใช้ทัศนมิติของเลนส์มาสร้างสรรค์การถ่ายภาพ นักถ่ายภาพจะต้องคิดงานในส่วนที่คนอื่นไม่คิด เพื่อสร้างความแปลกประหลาด ทั้งในเชิงเทคนิค การเปิดมุมมองใหม่ๆ เปลี่ยนยี่ห้อกล้องที่มีในการใช้งานตรงกับความต้องการ ลด f-stop ในการถ่ายภาพขาวและเปลี่ยนช่วงเวลาในการถ่ายภาพขาวเพื่อผลของท้องฟ้าที่สวยงาม การตั้งไอน์ทอมมิสซี จะปรับตั้งการถ่ายที่ k (เคลวิน) เพื่อให้ผลของสี ที่ถูกต้องก่อนการถ่ายภาพ การตีโจทย์การประกวดภาพถ่ายให้แตก เป็นตัวของตัวเองให้เข้าถึงใจกรรมการ การใช้ระบบลือดกระจกสะท้อนภาพจากกล้องถ่ายภาพกับงานถ่ายภาพ โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหัทธิตี ระบุว่าชอบถ่ายภาพแนวตั้ง โดยได้พัฒนาเทคนิคและแนวคิดจากภาพทิวทัศน์แนวนอนที่มีพื้นที่กว้างมาเป็นแนวตั้ง ซึ่งถือว่าถ่ายยากโดยได้ใช้ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญ มาผสมผสานกับการเกิดปรากฏการณ์แปลกประหลาดของสถานที่ ในจังหวะเวลา ที่เหมาะสมมาสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่าย ขณะที่เพชร วงศ์สินหลัง กล่าวว่าต้องดูภาพให้มากแล้วนำมาต่อยอดให้เป็นของตัวเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบ 3 ประการคือ ประสบการณ์การดูภาพ ทฤษฎีพื้นฐานที่อยู่ในตัวเรา และประสบการณ์ในการถ่ายภาพ ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติมาโดยตลอด และภาพทิวทัศน์ของตนเองจะใช้ทัศนมิติของเลนส์และมุมมองจากเลนส์มาใช้ประโยชน์ เช่น เลนส์มุมกว้างถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลจะใช้มุมต่ำเพื่อให้หน้าทะเลพุ่งเข้าหาเลนส์ ถ้าเป็นเลนส์เทเลจะใช้ถ่ายจากมุมสูง ส่วนวราณ สุวรรณ

โณ ระบุว่าจะต้องคิดงานในส่วนที่คนอื่นไม่คิดทำเพื่อสร้างความแปลกประหลาด ทั้งในเชิงเทคนิค การเปิดมุมมองใหม่ๆ สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ ภูเขา น้ำค้าง กล่าวว่าสได้ผลการถ่ายภาพของตนเองเป็นโทนเย็น นุ่มนวล โดยได้เปลี่ยนกล้องถ่ายภาพจากยี่ห้อ nikon มาเป็น canon ซึ่งให้บุคลิกภาพตามที่ตนเองต้องการ โดยเลือกช่วงเวลา ในการถ่ายภาพที่เหมาะสมในการถ่ายภาพคือ ช่วงเช้าและเย็น ขณะที่ จามิกร สุขทราทร ระบุว่าศึกษาหรือดูภาพให้มาก แล้วนำมาดัดแปลงใช้ใน รูปแบบที่เป็นตัวเอง ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าการศึกษาหรือดูภาพให้มาก แล้วนำมาดัดแปลงใช้ใน รูปแบบที่เป็นตัวเอง ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าการศึกษาหรือดูภาพให้มาก แล้วนำมาดัดแปลงใช้ใน รูปแบบที่เป็นตัวเอง ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าการศึกษาหรือดูภาพให้มาก แล้วนำมาดัดแปลงใช้ใน รูปแบบที่เป็นตัวเอง ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าการศึกษาหรือดูภาพให้มาก แล้วนำมาดัดแปลงใช้ใน รูปแบบที่เป็นตัวเอง

3. การรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม ปัจจัยเสริมแรง

3.1 โจ้รัก สนุกกับงานที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ จากการศึกษาพบว่านักถ่ายภาพมืออาชีพ ส่วนแต่เริ่มต้นการถ่ายภาพจากโจ้รัก และสนุกกับงาน จนสามารถพัฒนาตนเองทำเป็นอาชีพหลักและอาชีพเสริมมา ด้วยระยะ เวลายาวนานเนื่องจากการถ่ายภาพเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ โดยประเภททิวทัศน์ทะเลนั้น อภินันท์ บัวหัทธิตี กล่าวว่าต้องทำงานด้วยความสนุก ไม่ฝืนใจ เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการยื่นระยะการทำงานให้ยาวนาน พร้อมไปกับรักษาชื่อเสียง ขณะที่เพชร วงศ์สินหลัง กล่าวว่าต้องมีโจ้รัก มีปณิธาน ความมุ่งมั่น ที่จะทำงาน เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการทำงาน ส่วนวราณ สุวรรณโณ กล่าวไปในทางเดียวกันว่าต้องมีโจ้รัก ความมุ่งมั่น ตั้งใจจริงจัง เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการยื่นระยะการทำงานให้ยาวนาน สำหรับประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ ภูเขา น้ำค้าง กล่าวว่าต้องโจ้รัก ขยัน อดทนต้องมีแรงผลักดันที่จะประสบความสำเร็จ ส่วนจามิกร สุขทราทร มีความเห็นว่าต้องมีโจ้รัก ฝึกฝน เดินทาง ถ่ายภาพซ้ำ เรียนรู้ความผิดพลาดเพื่อความสำเร็จในอนาคต ขณะที่หัสชัย บุญเนื่อง ระบุว่าต้องมีโจ้รัก ขอมอดตายได้ ใจสู้ มุ่งมั่น อดทน ใจไม่แกว่ง ส่วนประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว มีความเห็นว่าต้องมีโจ้รัก ศึกษาเพิ่มเติมจากตำรา หาความรู้จากนักถ่ายภาพมืออาชีพ เช่นเดียวกันกับกระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ที่ระบุว่า

ต้องมีใจรัก ศึกษาเพิ่มเติมจากตำรา ศึกษาโดยตรงจากนักถ่ายภาพมืออาชีพ และต่อยอดความรู้ และ สอดคล้องกับธนศ งามสม ที่ว่าต้องมีใจรัก มุ่งมั่น ศึกษาเพิ่มเติม

3.2 สร้างเครือข่าย จากการศึกษพบว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพ มีการสร้าง เครือข่าย ไปยังกลุ่มพันธมิตรทางการถ่ายภาพแบ่งงานกันทำในแต่ละภาคส่วน ทำงานเป็นทีม เพื่อ ผลงานที่หลากหลาย ใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยประชาสัมพันธ์ผลงานผ่านสื่อออนไลน์ที่เป็น กลุ่มเป้าหมาย ทั้งทางตรงและทางอ้อม โดยเฉพาะสื่อ face book เว็บไซต์ เป็นต้น มีกลุ่มตัวอย่าง บางคนใช้ชื่อเสียงจากผลงานเป็นเครื่องตัดสินใจ บางคนใช้กลุ่มเป้าหมายเดิม เช่น สมาชิกและผู้อ่านที่ ชื่นชอบผลงานนิตยสาร และกลุ่มตัวอย่างบางคนใช้วิธีเดินตรงเข้าไปพบ เพื่อขอความรู้จากผู้รู้ ทางการถ่ายภาพ ถือเป็นการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองและปูพื้นฐานไปสู่การถ่ายภาพมืออาชีพ โดย ประเภทวิทยุทัศน์ทะเล อภินันท์ บัวหัทธิน ระบุว่าต้องประชาสัมพันธ์ตัวเอง เช่น สื่อออนไลน์ face book ตอนนี้ถือเป็นนโยบายของ อนุสาร อ.ส.ท. เพื่อกระจายข่าว การเป็นวิทยากรบรรยาย ขณะ ที่เพชร วงศ์สินหล่ง กล่าวว่ารักษาสมาชิกและผู้อ่านซึ่งเป็นฐานเดิม และกระจายออกไป แนว นิตยสารเจาะกลุ่มแนวธรรมชาติ ซึ่งเป็นความแตกต่าง แปลกประหลาด เป็นทางเลือกให้ผู้อ่าน การ เป็นวิทยากรบรรยาย ส่วนวรรณ สุวรรณโณ ระบุว่าส่วนหนึ่งมาจากลูกค้าที่ร้าน เครือข่ายจากสื่อ ออนไลน์ เว็บไซต์ face book กลุ่มพันธมิตรทางการถ่ายภาพ การเป็นวิทยากรบรรยาย สำหรับ ประเภทวิทยุทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าเน้นที่ผลงานผ่านสื่อสิ่งพิมพ์อนุสาร อสท นิตยสาร nature explore ขณะที่ จามิกร สุขธรรมร กล่าวว่าเริ่มจากขอพบนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพื่อขอ คำแนะนำความรู้ พร้อมไปกับการทำความรู้จัก ช่องทางส่งเรื่องและภาพไปตีพิมพ์ เมื่อประสบ ความสำเร็จเครือข่ายอื่น จะตามมา สร้างเว็บไซต์ สร้าง logo เป็นอัตลักษณ์ประจำตัว ส่วนหทัยชัช บุญเนื่อง ระบุว่าต้องทำงานเป็นทีม มีพันธมิตรทางการถ่ายภาพ สื่อออนไลน์ ได้แก่ face book ใน ประเภทวิทยุทัศน์สิ่งก่อสร้างนั้น นพดล กันบัว กล่าวว่าต้องมีเครือข่ายนักถ่ายภาพมืออาชีพช่วยรับ งานเพื่อความหลากหลายของผลงาน จากสื่อสิ่งพิมพ์อนุสาร อสท พันมิตรทางการถ่ายภาพ ขณะที่ กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ กล่าวว่าเครือข่ายจากผลงาน การประสบความสำเร็จการประกวดภาพถ่าย การเป็นอาจารย์วิทยากรบรรยายการถ่ายภาพ สื่อสิ่งพิมพ์ และธนศ งามสม ระบุว่ามาจากผู้อ่าน อนุสาร อ.ส.ท. การเป็นวิทยากรบรรยายการถ่ายภาพ สื่อออนไลน์

3.3 รักษาคุณภาพของงานและเผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่ำเสมอสู่สังคม จาก การ ศึกษาของนักถ่ายภาพมืออาชีพพบว่า การรักษาคุณภาพของงานอยู่ที่การแสวงหาความรู้ ทั้งเรื่องความรู้ทางการถ่ายภาพ การหาแหล่งถ่ายภาพใหม่ๆ การหามุมมองใหม่ๆ ตลอดเวลา ไม่อึดติดกับการถ่ายภาพ รู้จักปรับตัวในวิธีการถ่ายภาพให้เข้ากับวัย ปรับตัวให้เข้ากับยุคดิจิทัล ไม่ให้ตกยุคโดยการศึกษาเรื่องเทคโนโลยีกล้องถ่ายภาพสมัยใหม่ ศึกษาไฟล์ภาพ นักถ่ายภาพมือ

อาชีพต้องมีความรับผิดชอบในงานสูงและเต็มที่ รักษามาตรฐานการถ่ายภาพไม่ให้ต่ำลง มีผลงานการถ่ายภาพสม่ำเสมอและอย่างต่อเนื่อง เน้นคุณภาพของภาพถ่ายยังไม่ถูกใจยังไม่ปล่อยภาพการทำงานทุกครั้งต้องไม่มีผิดพลาดยกเว้นดินฟ้าอากาศเท่านั้น โดยประเภทวิทยุทัศนทะเล อภินันท์ บัวหัทธิตี กล่าวว่า การเรียนไม่มีจบไม่สิ้น หากความรู้ยังอยู่เสมอไม่หยุดนิ่ง หาที่ใหม่ๆ หามุมใหม่ๆ หาเรื่องราวใหม่ๆ ตลอดเวลา ขณะที่ พชร วงศ์สินหลัง ระบุว่าต้องไม่อึดตัวกับการเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ๆ รู้จักปรับตัวให้เข้ากับแนวทางที่เหมาะสมในการถ่ายภาพ เปลี่ยนแปลงให้เหมาะสมกับอายุ ส่วนวราณ สุวรรณโณ มีความเห็นว่าต้องเรียนรู้คุณภาพของภาพจากไฟล์ภาพ การทำไฟล์ภาพ การตกแต่งภาพ คามให้ทันนวัตกรรมยุคดิจิทัลอยู่เสมอ สำหรับประเภทวิทยุทัศนธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง ระบุว่าต้องรับผิดชอบต่องานสูง มีความซื่อสัตย์ คุณภาพของงานต้องดีขึ้นเรื่อยๆ หรือไม่ให้เกิดจากเดิมเพื่อรักษาความเป็นมืออาชีพไว้ ขณะที่จามิกร สุขทราภรณ กล่าวว่าต้องมีผลงานเผยแพร่อย่างสม่ำเสมอ ซื่อสัตย์ต่อตนเองและเพื่อนร่วมงาน ส่งผลงานคุณภาพ ถ้าภาพถ่ายยังไม่ดียังไม่เผยแพร่ เพราะจะเป็นการทำลายชื่อเสียงตนเอง ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง กล่าวว่าไว้อย่างเด่นชัดว่า นักถ่ายภาพมืออาชีพต้องไม่ผิดพลาดสิ่งที่เกิดจากความรู้ความสามารถของตนเอง ตรงต่อเวลา รับผิดชอบต่องาน หรืออุปกรณ์การถ่ายภาพของตนเอง พลาดได้อย่างเดียวคือดินฟ้าอากาศ ส่วนประเภทวิทยุทัศนสิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว กล่าวว่าต้องทำงานถ่ายภาพให้ดีที่สุด ถ้าคุณภาพของภาพยังไม่เป็นที่พอใจ ยังไม่เผยแพร่ ให้ออกไปถ่ายซ้ำใหม่ เน้นคุณภาพไม่เอาปริมาณ เพราะถ้าทำเช่นนั้นเป็นการทำลายชื่อเสียงตนเอง ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ระบุว่าต้องเปิดใจให้กว้างๆ รับองค์ความรู้ใหม่ๆ ตามวิทยาการให้ทัน ฝึกฝนพัฒนาตัวเองตลอดเวลา เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลง ต้องรู้ก่อนคนอื่น และธนศ งามสม กล่าวว่าต้องใช้หัวใจกดชัตเตอร์ ทำงานถ่ายภาพให้เต็มที่และให้ดีที่สุด

3.4 เผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม จากการศึกษา นักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่า มีการเผยแพร่องค์ความรู้กลับสู่สังคมในรูปแบบที่แตกต่างกัน ได้แก่ เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ การเขียนเรื่องสอนการถ่ายภาพในนิตยสารต่างๆ ช่วยเหลือสังคมด้วยการถ่ายภาพพร้อมเขียนเรื่องราวปลุกจิตสำนึกและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ร่วมจัดนิทรรศการตามวาระโอกาสต่างๆ ร่วมถ่ายภาพเพื่อลงตีพิมพ์ในหนังสือถ่ายภาพเฉพาะกิจ เป็นกรรมการตัดสินภาพถ่าย เป็นที่ปรึกษาถ่ายภาพของสมาคมถ่ายภาพ บางคนเป็นอาจารย์ประจำคอร์สวิชาถ่ายภาพ โดยประเภทวิทยุทัศนทะเล อภินันท์ บัวหัทธิตี เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพท่องเที่ยว บริการเป็นไกด์ท่องเที่ยว กรรมการตัดสินภาพถ่าย เขียนเรื่องและภาพถ่ายเผยแพร่ในนิตยสารที่ขอความอนุเคราะห์ ทำหนังสือเฉพาะกิจท่องเที่ยวถ่ายภาพ ขณะที่พชร วงศ์สินหลัง ให้ความรู้การถ่ายภาพแทรกในนิตยสารวิทยากรบรรยายให้ความรู้เรื่องการถ่ายภาพสถาบันการศึกษาต่างๆ และหน่วยงานภายนอก

ทำหนังสือเฉพาะกิจให้ความรู้เรื่องการถ่ายภาพจำนวนมาก แปลความรู้เรื่องการถ่ายภาพเป็นคู่มือภาษาไทยเพื่อการเผยแพร่ ส่วน วราณ สุวรรณโณ เป็นที่ปรึกษาสมาคมถ่ายภาพในพระบรมราชูปถัมภ์ในแผนกดิจิทัล วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ การตกแต่งภาพโปรแกรม photoshop การ process RAW file ออฟติคของแสง ฟิสิกส์ของแสงสถาบันการศึกษาต่างๆ กรรมการตัดสินภาพถ่าย ทำหนังสือถ่ายภาพเฉพาะกิจ สำหรับประเภททัศนศึกษาธรรมชาติ วิชาล น้ำค้าง ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย อาจารย์พิเศษ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ กรรมการตัดสินภาพถ่าย ร่วมส่งภาพตีพิมพ์ในหนังสือเฉพาะกิจจำนวนมาก ขณะที่จามิกร สุขทรากรม เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ เพื่อส่งมอบความรู้แก่นักถ่ายภาพรุ่นใหม่ เผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์และสื่อออนไลน์ ร่วมจัดนิทรรศการในวาระโอกาสต่างๆ ส่วนหัสชัย บุญเนื่อง เผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์จำนวนมาก ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายในวาระโอกาสต่างๆ วิทยากรบรรยายเรื่องการท่องเที่ยวถ่ายภาพ และความรู้เรื่องการถ่ายภาพ ส่วนประเภททัศนศึกษา สิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว เป็นวิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่ายในวาระโอกาสต่างๆ ขณะที่กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ เป็นอาจารย์ประจำวิชาการถ่ายภาพ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ ส่วนธนศ งามสม เขียนสารคดีพร้อมภาพถ่ายเกี่ยวกับอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติตามวาระโอกาส เช่น กรณีเขื่อนแม่วงศ์ วิทยากรบรรยายเรื่องการถ่ายภาพ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

การสื่อความหมายการถ่ายภาพทัศนศึกษาด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. จากผลการวิจัยเรื่องการสื่อความหมายในการถ่ายภาพทัศนศึกษาด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ พบว่า ข้อจำกัดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ซึ่งมีผลต่อคุณภาพของภาพทัศนศึกษานั้นคือช่วงฤดูกาลและระยะเวลาในการถ่ายภาพ ในขณะที่สื่อสิ่งพิมพ์ที่มีชื่อเสียงในต่างประเทศ เช่น เนชั่นแนลจีโอกราฟิก (national geographic) จะมีนโยบายที่ชัดเจนและมอบหมายงานให้นักถ่ายภาพไปล่วงหน้าเป็นระยะเวลานานนับปี แต่ในขณะที่นักถ่ายภาพมืออาชีพของประเทศไทยมีเวลาน้อยอาจใช้เวลาน้อยที่สุดประมาณ 1-2 วัน ปานกลางประมาณ 3-4 วัน ถ้าอย่างมากประมาณ 1 สัปดาห์ นักถ่ายภาพมีเวลาในการใช้สัณยະ ถัดมคุณภาพด้วยระยะเวลาน้อยกว่าการถ่ายทอดเรื่องราว บรรยายภาพ อารมณ์ในภาพถ่ายจะถูกจำกัดด้วยระยะเวลาและฤดูกาล รวมทั้งคุณภาพของแสงด้วย ดังนั้น การสื่อความหมายการถ่ายภาพทัศนศึกษาจะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัย ไปปรับใช้เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง โดยการวางแผนในเรื่องฤดูกาลและระยะเวลาในการเดินทางไปถ่ายภาพให้เหมาะสม คัดสัญญาเพื่อสื่อความหมาย กำหนดมุมภาพไว้ในใจคร่าวๆ หรืออาจเขียน story board เตรียมอุปกรณ์ไปเคมให้ภาพถ่าย ในช่วงก่อนเดินทางไปถ่ายภาพ และเมื่อไปถึงสถานที่ถ่ายภาพ จะต้องพยายามคิดเรื่องราวให้กับภาพถ่าย บรรยายภาพที่จะช่วยเสริมให้เรื่องราวโดดเด่นขึ้นและรอคอยจังหวะแสงที่สวยงาม นอกจากนี้ นักถ่ายภาพที่ต้องการเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าหรือมืออาชีพในอนาคต อาจต้องใช้เวลาอยู่ในสถานที่ถ่ายภาพด้วยระยะเวลามากขึ้น เช่น เพิ่มจำนวนวัน ในสถานที่ถ่ายภาพแห่งเดิม แล้วรอจังหวะแสงที่สวยงามก่อนบันทึกภาพ เพื่อคุณภาพของภาพที่ดีกว่านักถ่ายภาพระดับเดียวกัน

1.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยอาจใช้เวลาว่างช่วงหยุดเรียนแล้วรวมกลุ่มกันในลักษณะชมรมแล้วออกไปถ่ายภาพด้วยวิธีการเดียวกับแนวคิดในข้อ ก. หรือระยะเวลาที่อำนวยให้เพื่อคุณภาพของภาพที่ดีขึ้นกว่าเดิม

1.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทางวิชาการ โดยการนำผลการวิจัยไปให้คำแนะนำกับนักศึกษาพร้อมอาจจัดสถานที่ถ่ายภาพให้นักศึกษาได้ไปเรียนในภาคปฏิบัติ

1.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป โดยอาจมีการทำวิจัยการถ่ายภาพชนิดภาพบุคคล ภาพสารคดี ภาพแมคโคร เป็นต้น

1.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัยสามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

2. สถานที่ถ่ายภาพทิวทัศน์ในประเทศไทยมีอยู่อย่างจำกัด ส่วนใหญ่จะเป็นสถานที่ยอดนิยมหรืออุทยานแห่งชาติ เส้นทางคมนาคมสามารถเดินทางไปได้สะดวก มีที่พักและร้านค้าให้บริการสินค้าอุปโภคบริโภค ให้บริการ ส่วนสถานที่ยากกว่านั้น เช่น เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าหรือสถานที่แห่งใหม่ที่ยังไม่เป็นที่รู้จัก หรือเปิดสู่สาขานักท่องเที่ยว โดยทั่วไปการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

2.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่มีสนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัย ไปปรับใช้เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง โดยการวางแผนในเรื่องสถานที่ถ่ายภาพ และมุมถ่ายภาพในหลากหลายมุมมอง โดยเฉพาะอัตลักษณ์ของสถานที่แห่งนั้น คิดสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมาย กำหนดมุมภาพไว้ในใจคร่าวๆ หรืออาจเขียน story board เตรียมอุปกรณ์ไปเติมให้ภาพถ่าย ในช่วงก่อนเดินทางไปถ่ายภาพ และเมื่อไปถึงสถานที่ถ่ายภาพ จะต้องพยายามคิดเรื่องราวให้กับภาพถ่าย บรรยากาศที่จะช่วยเสริมให้เรื่องราวโดดเด่นขึ้นและรอคอยจังหวะแสงที่สวยงาม โดยศึกษามุมถ่ายภาพที่สามารถสร้างความโดดเด่นให้กับสถานที่อาจจะเน้นระนาบมุมสูง มุมต่ำหรือแนวระนาบสายตา นอกจากนี้ นักถ่ายภาพที่ต้องการเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าหรือมืออาชีพในอนาคต อาจต้องรอจังหวะแสงที่สวยงามก่อนถ่ายภาพเพื่อคุณภาพของภาพที่ดีกว่านักถ่ายภาพระดับเดียวกัน

2.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยอาจใช้เวลาว่างช่วงหยุดเรียนแล้วรวมกลุ่มกันในลักษณะชมรมแล้วออกไปถ่ายภาพ ด้วยวิธีการเดียวกับแนวคิดในข้อ ก. หรือสถานที่ซึ่งมีความสะดวก และปลอดภัย

2.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทางวิชาการ โดยการนำผลการวิจัยไปให้คำแนะนำกับนักศึกษาพร้อมอาจจัดสถานที่ถ่ายภาพให้นักศึกษาได้ไปเรียนในภาคปฏิบัติ

2.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป โดยอาจมีการทำวิจัยการถ่ายภาพชนิดภาพบุคคล ภาพสารคดี ภาพแมคโคร เป็นต้น

2.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัยสามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือ ไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

ข้อเสนอแนะด้านเทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. เรื่องอุปกรณ์การถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริมนั้น ในประเทศไทยนิยมใช้กันมากมีอยู่ 2 ยี่ห้อ ได้แก่ nikon และ canon โดยนักถ่ายภาพมืออาชีพนิยมใช้กล้องดิจิทัลชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยว (D-SLR) เพราะมีคุณภาพที่ดี มีจำหน่ายทั่วโลก มีฟังก์ชันการใช้งานระดับมืออาชีพอย่าง

ครบครัน ได้แก่ ระบบถ่ายภาพ ช่องรับแสง ระบบโฟกัสภาพ ระบบวัดแสง และการตั้งค่าไวแสง นอกจากนี้กล้องดิจิทัลชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยวมีเลนส์และอุปกรณ์เสริมให้เลือกใช้ควบคู่กันได้อย่างมากมาย โดยเลนส์ที่นักถ่ายภาพมืออาชีพลือใช้ในการถ่ายภาพทิวทัศน์มีทั้งแบบเลนส์ซูมและเลนส์ฟิกซ์ ซึ่งแบ่งได้เป็น 3 ระยะ ที่นิยมใช้คือเลนส์มุมกว้างกับเลนส์เทเล และเลนส์มาตรฐานบ้าง ในบางโอกาส มุมรับภาพที่นักถ่ายภาพมืออาชีพนิยมใช้มีตั้งแต่ 14-200 มิลลิเมตร ส่วนอุปกรณ์เสริมกับการถ่ายภาพทิวทัศน์คือ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์และฟิลเตอร์ที่จำเป็นคือ C-PL กับ graduate gray และ graduate color ในบางโอกาส ดังนั้น การเลือกใช้อุปกรณ์การถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริมในการถ่ายภาพทิวทัศน์จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพลำเอียงที่ได้จากงานวิจัย ไปปรับใช้เพื่อพัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการศึกษาดูอุปกรณ์การถ่ายภาพทั้ง 2 ยี่ห้อ พร้อมกับช่วงระยะเลนส์ถ่ายภาพที่นักถ่ายภาพมืออาชีพนิยมใช้ อีกทั้งศึกษาวิธีใช้อุปกรณ์เสริมในการถ่ายภาพทิวทัศน์ เช่น ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ และฟิลเตอร์ชนิดไหนที่จำเป็นและชนิดไหนควรจะใช้ในช่วงจังหวะเวลาใดบ้าง

1.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพลำเอียงไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ โดยนำผลจากการวิจัยไปตัดสินใจในการเลือกใช้กล้องถ่ายภาพที่มีบุคลิกที่ตนเองชื่นชอบ รวมทั้งเลนส์ถ่ายภาพ และอุปกรณ์เสริมที่จำเป็นในการถ่ายภาพทิวทัศน์เช่นเดียวกับข้อ ก.

1.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทาง โดยการนำผลการวิจัยไปให้คำแนะนำกับนักศึกษาในวิชาเรียน

1.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะการถ่ายภาพทิวทัศน์กับการถ่ายภาพชนิดอื่นจะมีความแตกต่างกันบ้างในการใช้อุปกรณ์การถ่ายภาพและอุปกรณ์เสริม เช่น การถ่ายภาพบุคคล การถ่ายภาพสารคดี หรือการถ่ายภาพแมคโคร จะมีความแตกต่างกันในหลักการและวิธีการปฏิบัติในการถ่ายภาพ

1.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำรา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

2. เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์ เป็นการนำทฤษฎีการถ่ายภาพสู่การปฏิบัติ ได้แก่ องค์ประกอบภาพ การจัดเฟรมถ่ายภาพทั้งแนวตั้งแนวนอน การเลือกฉากหน้า ประธานภาพ และฉากหลัง การเลือกโทนสี ช่วงเวลาของวัน ความแข็งความอ่อนของภาพ และการตั้งไฟล์ถ่ายภาพ การตกแต่งภาพหลังจากการถ่าย สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นพื้นฐานเบื้องต้นในการถ่ายภาพ และเมื่อถึงจุดหนึ่งของชีวิต ด้วยความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ในการถ่ายภาพแล้ว ทฤษฎีในการถ่ายภาพจะเป็นเพียงส่วนหนึ่งซึ่งนำไปสู่การเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพซึ่งภาพของเขาเหล่านั้นจะมีคุณสมบัติที่มากกว่าความสวยงาม ดังนั้น เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

2.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้พัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการศึกษาค้นคว้าวิจัยอย่างต่อเนื่องในเรื่องเทคนิคการถ่ายภาพ โดยการนำทฤษฎีสู่การถ่ายภาพภาคปฏิบัติ เช่นเดียวกับแนวคิดที่ว่า ก่อนที่นักถ่ายภาพจะคิดออกนอกกรอบก็ต้องศึกษาเรื่องต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเหล่านั้นอย่างละเอียดและเจนจบซึ่งอยู่ในกรอบเสียก่อน ดังนั้นเมื่อนักถ่ายภาพสามารถเรียนรู้เข้าใจในทฤษฎีพร้อมนำไปใช้อย่างชำนาญหรืออย่างเชี่ยวชาญ แล้วจึงจะสามารถคิดออกนอกกรอบการถ่ายภาพ

2.2 นักเรียน นักศึกษา ได้้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ด้วยการศึกษาค้นคว้าจากทฤษฎีอย่างต่อเนื่องสู่ภาคปฏิบัติเช่นเดียวกับ ข้อ ก.

2.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทาง โดยการนำผลการวิจัยไปให้คำแนะนำกับนักศึกษาในวิชาเรียน

2.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำเทคนิคจากทฤษฎีทางการถ่ายภาพทิวทัศน์ไปประยุกต์ใช้กับการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

2.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำรา เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

ข้อเสนอแนะการสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. การค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ สิ่งเหล่านี้เป็นปัจจัยส่วนบุคคล เป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพ เริ่มตั้งแต่แนวทางที่ชอบถ่าย ลดความเสี่ยงด้วยการวางแผนเพื่อการถ่ายภาพ ทั้งค้นหาสถานที่ ที่ถูกต้อง ทั้งจังหวะเวลา ฤดูกาลการถ่ายภาพ ศึกษาเรื่องพยากรณ์อากาศ เป็นนักประสานงาน การแต่งกาย และรู้จักมารยาททางสังคม ประการที่สอง คือค้นหาตัวเองเพื่อหามุมมองใหม่ๆ ในการถ่ายภาพ รวมทั้งอดทนรอเพื่อสภาพแสงที่ดีและถ่ายทอดเรื่องราวให้แปลกประหลาดใจแก่ผู้ชมภาพ ประการต่อมานักถ่ายภาพมืออาชีพเป็นบุคคลที่โดดเด่น มีแรงบันดาลใจและมีหลักคิดและปฏิบัติในการถ่ายภาพโดยเฉพาะเรื่องแสงกับสถานที่ถ่ายภาพ และประการสุดท้ายคือ เป็นบุคคลที่เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ เพราะการศึกษาไม่มีวันสิ้นสุด นักถ่ายภาพมืออาชีพต้องการปรับปรุงงานถ่ายภาพของตนเองพร้อมๆ ไปกับเท่าทันนวัตกรรมใหม่ๆ เกี่ยวกับกล้องถ่ายภาพและอุปกรณ์การถ่ายภาพ เพื่อผลิตงานให้โดดเด่น เพราะเทคโนโลยีช่วยให้การถ่ายภาพง่ายขึ้น ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้สามารถสร้างแรงบันดาลใจ ให้หลักคิดและปฏิบัติสำหรับนักถ่ายภาพมืออาชีพ ดังนั้น การค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติจะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอาองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้พัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำแนวคิดในการการค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ ไปเป็นแนวทางสู่การนักถ่ายภาพมืออาชีพต่อไป

1.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ด้านการค้นหาตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ ไปสร้างพลังใจให้กับตนเองเช่นเดียวกับแนวคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปเพื่อพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำราทางวิชาการโดยการนำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

1.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่าง เพื่อพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่นหรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดเรื่องการค้นหา

ตัวตน ลักษณะโดดเด่น ความเชื่อ แรงบันดาลใจ หลักคิดและปฏิบัติ ไปประยุกต์ใช้กับการวิจัย การถ่ายภาพชนิดอื่นได้

1.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา/เอกสาร/มหาวิทยาลัย สามารถนำ ผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

2. การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง เป็นปัจจัยเสริมการถ่ายภาพ เพื่อสร้าง ผลงานภาพถ่ายของตนเองให้มีความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ ซึ่งประกอบด้วยความคิดสร้างสรรค์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์ กรณีตัวอย่างสถานที่ถ่ายภาพในกรุงเทพมหานคร โดยให้นักถ่ายภาพมืออาชีพได้ระบุสถานที่ ถ่ายภาพพร้อมระบบคิดในการถ่ายภาพ ประการต่อมาคือการประยุกต์ทฤษฎีการถ่ายภาพเพื่อการ ใช้งานจริงที่ประกอบไปด้วยความโดดเด่นความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน ประการที่สามแนวคิดในการใช้กล้องและอุปกรณ์ของ ตนเองอย่างเต็มประสิทธิภาพ และประการสุดท้ายรู้ขั้นตอนในการทำงาน เพราะนักถ่ายภาพมือ อาชีพทุกคนย่อมมีภูมิหลังและมีแรงขับหรือแรงผลักดันภายในตัวเพื่อต้องการให้งานของตนเอง ประสบความสำเร็จ ดังนั้น การสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง (ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์) จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

2.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอา องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้พัฒนาฝีมือ การถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำแนวคิดในการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง ได้แก่ ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ ไปเป็นแนวทาง สำหรับการถ่ายภาพมืออาชีพต่อไป

2.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมือ อาชีพ ด้านการ นำแนวคิดในการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง ได้แก่ ความโดดเด่น ความ แตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ ไปสร้างพลังใจให้กับตนเองเช่นเดียวกับ แนวคิดของ นักถ่ายภาพมืออาชีพ

2.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพ นำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอน ด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิง ประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา โดยการนำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจ ให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

2.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดเรื่องการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเอง ได้แก่ ความโดดเด่น ความแตกต่าง แก่นแท้ ความรู้ ทักษะ จุดยืน ประสบการณ์ ไปประยุกต์ใช้กับการวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

2.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

3. การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป เป็นปัจจัยด้านการสื่อสารด้วยภาพ ซึ่งการสื่อสารผ่านบุคลิกภายนอก เริ่มจาก มินิมนุษยสัมพันธ์ ประกอบด้วยความจริงใจ มีเสน่ห์ต่อผู้พบเห็น การแต่งกายมีกาลเทศะ ใจกว้าง ใจเย็น อุดมคติ จิตใจเอื้อเฟื้อ ประการต่อมาคือลักษณะของงานต้องเด่น เพราะนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ประสบความสำเร็จในชีวิตจะมีความกระตือรือร้น เป็นคนที่ไม่หยุดนิ่ง แสวงหาความรู้อยู่เสมอ ชอบงานที่ท้าทายความสามารถ เป็นนักวางแผนทางการถ่ายภาพ มีความรอบรู้เรื่องการถ่ายภาพ และแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้อย่างรวดเร็ว ประการสุดท้ายคือพัฒนาเทคนิคและแนวคิดจากสื่อทั่วโลกเป็นของตนเอง ดังนั้น การสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและการยอมรับของวงการและบุคคลทั่วไป จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

3.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้ที่สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอาองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้พัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำแนวคิดในการสื่อสารซึ่งเริ่มตั้งแต่ความมินิมนุษยสัมพันธ์ ลักษณะงานต้องเด่น และสามารถพัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็นของตนเองจากสื่อทั่วโลกไปเป็นแนวทางสู่การถ่ายภาพมืออาชีพต่อไป

3.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ด้านการ นำแนวคิดในการสื่อสารเช่นเดียวกับข้อ ก. ไปสร้างพลังใจให้กับตนเองเพื่อพัฒนาฝีมือสู่การเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าและมีอาชีพในอนาคต

3.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพนำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิงประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา โดยการนำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

3.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดดังกล่าวข้างต้นไปประยุกต์ใช้กับการวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

3.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำราวิชาการ เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

4. การศึกษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม เป็นปัจจัยเสริมแรงที่จะคงสภาพของความเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพไว้ ซึ่งเริ่มจากใจรักเป็นพื้นฐานจนสามารถยืนระยะเวลาในการถ่ายภาพมาอย่างยาวนาน ประการต่อมา คือการสร้างเครือข่ายในระดับนักถ่ายภาพมืออาชีพ เพื่อการช่วยงานถ่ายภาพให้มีความหลากหลาย และลดระยะเวลาในการเดินทางไปถ่ายภาพด้วยตนเอง และในเรื่องการสร้างเครือข่าย หรือแฟนคลับที่ติดตามผลงาน ประการที่สาม เป็นการรักษาคุณภาพของงานและเผยแพร่ผลงานให้เห็นสม่ำเสมอสู่สังคม ไม่รู้สึกอึดอัดกับงาน รู้จักปรับตัวในแนวถ่ายภาพให้เหมาะสมกับวัย แสวงหาความรู้อยู่เสมอเพื่อไม่ให้ตกยุคดิจิทัล และประการสุดท้ายเผยแพร่องค์ความรู้สู่สังคม เป็นการสืบสอยความรู้หรือภูมิปัญญาผ่านช่องทางต่างๆ เช่น เป็นที่ปรึกษาทางการถ่ายภาพ เป็นอาจารย์พิเศษหรือวิทยากร กรรมการตัดสินภาพถ่าย นำผลงานภาพถ่ายร่วมจัดนิทรรศการหรือส่งภาพถ่ายร่วมจัดทำหนังสือ เฉพาะกิจตามวาระโอกาส เป็นต้น ดังนั้น การศึกษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคม จะเป็นประโยชน์ต่อบุคคลหรือกลุ่มต่างๆ ดังนี้

4.1 นักถ่ายภาพมือใหม่และผู้สนใจในการถ่ายภาพทิวทัศน์ สามารถนำเอาองค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพที่ได้จากงานวิจัยไปปรับใช้พัฒนาฝีมือการถ่ายภาพทิวทัศน์ของตนเอง ด้วยการนำผลึกความคิดทางปัญญาในการรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคมของนักถ่ายภาพมืออาชีพมาศึกษาและเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต

4.2 นักเรียน นักศึกษา ได้องค์ความรู้และผลึกความคิดของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ด้านการ นำแนวคิดในการรักษาอัตลักษณ์ ชื่อเสียง คุณภาพ คุณค่า การเป็นประโยชน์ต่อสังคมของนักถ่ายภาพมืออาชีพมาศึกษา นำไปสร้างพลังใจให้กับตนเองเพื่อพัฒนาฝีมือสู่การเป็นนักถ่ายภาพระดับก้าวหน้าและมืออาชีพในอนาคต

4.3 อาจารย์ที่สอนด้านการถ่ายภาพนำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ให้กับนักศึกษาในสถาบันการศึกษา และใช้เป็นเอกสารอ้างอิง

ประกอบการเขียนบทเรียนและตำรา โดยการนำผลการวิจัยไปเป็นแรงกระตุ้นและแรงบันดาลใจให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน

4.4 นักวิจัย นำผลการวิจัยไปเป็นตัวอย่างพัฒนางานวิจัยด้านการถ่ายภาพประเภทอื่น หรือนำไปปรับปรุงให้มีความสมบูรณ์ต่อไป เพราะสามารถนำแนวคิดดังกล่าวข้างต้นไปประยุกต์ใช้กับการวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นได้

4.5 ผู้รับผิดชอบด้านการจัดพิมพ์ตำรา เอกสาร มหาวิทยาลัย สามารถนำผลงานวิจัยด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์ซึ่งไม่มีวางจำหน่ายในร้านหนังสือไปจัดทำเป็นตำรา เพื่อส่งเสริม การเรียนรู้ด้านการถ่ายภาพไปสู่ผู้สนใจการถ่ายภาพแขนงนี้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยสำหรับนักวิจัยมือใหม่ จากการศึกษาพบว่า ปัญหาหนึ่งของการทำงานวิจัยเชิงคุณภาพคือขาดกรอบที่ชัดเจนในการสัมภาษณ์ ถ้าเป็นนักวิจัยที่มีความรู้และประสบการณ์ ด้านการถ่ายภาพมาพอสมควร อาจมองภาพในใจออกว่า ควรจะตั้งคำถามอย่างไรให้ครอบคลุม ยังเป็นงานวิจัยชิ้นงานใหม่ๆ ที่ไม่เคยมีผู้ทำมาก่อน จะขาดแนวทางในการสัมภาษณ์ ในงานวิจัยครั้งนี้ถึงแม้ว่าผู้รู้และมีประสบการณ์ยังต้องใช้เวลาในการสัมภาษณ์นานมากกว่าปกติมากกว่า 2 เท่า เพื่อไม่ให้ข้อมูลดังกล่าวต้องตกหล่นจนต้องทำให้กลับมาสัมภาษณ์เพิ่มเติมในครั้งต่อไป ดังนั้นนักวิจัยมือใหม่ที่ยังขาดความรู้ ทักษะ และประสบการณ์ในเรื่องการถ่ายภาพควรต้องศึกษาแนวทางการสัมภาษณ์จากผู้รู้และติดตามดูการสัมภาษณ์เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยของตนเอง

2. ข้อเสนอแนะในการเก็บข้อมูล จากการศึกษาพบว่า การสัมภาษณ์แบบเจาะลึกในครั้งนี้ ใช้ระยะเวลานาน ดังนั้น การนัดหมายกลุ่มตัวอย่างล่วงหน้าจะต้องวางแผนให้ดี โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทำงานอยู่ที่กรุงเทพมหานคร จะต้องศึกษาเส้นทาง ระยะทาง และปัญหาอุปสรรคที่ผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมได้ เช่น รถติด ฝนฟ้าอากาศ เป็นต้น ดังนั้น ผู้วิจัยควรนัดหมายเพื่อการสัมภาษณ์เพียงจำนวนวันละ 1 คน นอกเสียจากกลุ่มตัวอย่างอยู่ในที่เดียวกันหรือใกล้เคียง อาจนัดสัมภาษณ์วันละ 2 คน โดยแบ่งตารางเวลาในการสัมภาษณ์ให้ชัดเจน

3. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับตัวแปรที่ควรศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ซึ่งเป็นงานวิจัยที่เป็นจุดเริ่มต้นของการวิจัย ผู้วิจัยอาจมีการศึกษาซ้ำใหม่โดยเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่าง หรืองานวิจัยที่มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักถ่ายภาพมืออาชีพที่มีผลงานรางวัลจากสมาคมการถ่ายภาพต่างๆ ในประเทศไทย โดยศึกษา

การประสบความสำเร็จจากผลงานที่ได้รับของนักถ่ายภาพและศึกษารวมการที่ทำหน้าที่ตัดสินใจด้วย และปัจจุบันเป็นยุคดิจิทัลอาจศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับการถ่ายภาพที่เน้นการตกแต่งภาพเพื่อการจำหน่าย

4. งานวิจัยที่ควรศึกษาเพิ่มเติมผู้วิจัยอาจนำผลการวิจัยในครั้งนี้ไปต่อยอดโดยการนำองค์ความรู้การถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ ไปใช้ในงานวิจัยครั้งต่อไป หรือเปลี่ยนหัวข้อจากแนวภาพทิวทัศน์เป็นชนิดอื่น เช่น การถ่ายภาพแมคโคร ภาพบุคคล ภาพแฟชั่น ภาพ nude ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ นอกจากนี้อาจทำวิจัยเน้นไปที่นักถ่ายภาพที่ถ่ายภาพจำหน่ายผ่านเว็บไซต์เช่นเดียวกับ shutter stock

บรรณานุกรม

- กรมอุตุนิยมวิทยา. 2553. “ฤดูกาลของประเทศไทย”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.tmd.go.th/info/info.php?FileID=23> (20 สิงหาคม 2553).
- กระสินธุ์ หังสพฤกษ์. 2555. สัมภาษณ์. 9 พฤษภาคม.
- โมยิต ศรีรัตโนภาส. 2552. **How to Make Money from Photography** รวบรวมจากการถ่ายภาพฉบับ Workshop. กรุงเทพฯ: โรงเรียนอินเทอร์เน็ตและการออกแบบ (NetDesign).
- จามิกร สุขทรากรม. 2555. สัมภาษณ์. 22 เมษายน.
- โชติกา พรหมจักร. 2554. **เทคนิคการควบคุมกล้อง D-SLR เคล็ด (ไม่) ลับกับการถ่ายภาพ**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- ณรงค์ สมพงษ์. 2545. **การถ่ายภาพเทคนิคขั้นสูง**. กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้าพรินติ้ง.
- ตะวัน พันธุ์แก้ว. 2554. **คู่มือถ่ายภาพ SLR ฉบับสมบูรณ์**. กรุงเทพฯ: โปรวิชั่น จำกัด.
- เทียนชัย ตั้งพรประเสริฐ. 2540. **องค์ประกอบศิลป์ 1**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เฟื่องฟ้าพรินติ้ง.
- ธนิต วงศ์ศรีชลาลัย. 2553. **Basic landscape & การถ่ายภาพท่องเที่ยว**. กรุงเทพฯ: ไอดีซี พรีเมียร์.
- ธนศ กามสม. 2555. สัมภาษณ์. 2 พฤษภาคม.
- นพดล กันบัว. 2555. สัมภาษณ์. 2 พฤษภาคม.
- นพรัตน์ ชำนาญสิงห์. 2554. “การสื่อความหมาย”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://pkack2.blogspot.com/> (26 สิงหาคม 2554).
- ประสิทธิ์ จันเสรีกร. 2545. **คู่มือการใช้และวิธีเลือกซื้อกล้องดิจิทัล ฉบับสมบูรณ์**. กรุงเทพฯ: ตะวันออก.
- พรรณี ตั้งสัตยาชีพ. 2536. **เทคนิคการถ่ายภาพ**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา สถาบันราชภัฏจันทรเกษม.
- พชร วงศ์สินหลัง. 2555. สัมภาษณ์. 21 เมษายน.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2554. “อัตลักษณ์”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.royin.go.th/th/Knowledge/detail.php?ID-1583> (วันที่ 17 ตุลาคม 2554).
- วราณ สุวรรณโณ. 2555. สัมภาษณ์. 7 พฤษภาคม.
- วรวิณี วีระชิงไชย. 2538. **ทฤษฎีถ่ายภาพ**. กรุงเทพฯ: Photo & Life.
- วิทยา ดำรงเกียรติศักดิ์. 2542. **สรุปทฤษฎีการสื่อสาร**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- _____. 2544. **ทฤษฎีการสื่อสารประยุกต์**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
- _____. 2548. **การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์**. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.

- _____. 2554ก. การผลิตรายการโทรทัศน์ดิจิทัล. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
 วิทยา คำรงเกียรติศักดิ์. 2554ข. “การถ่ายภาพทิวทัศน์”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา
[http://www.infocomm.mju.ac.th/icnew/icarticle/images/stories/icarticles/ajwittaya/
 lanscape_photography.pdf](http://www.infocomm.mju.ac.th/icnew/icarticle/images/stories/icarticles/ajwittaya/lanscape_photography.pdf) (26 สิงหาคม 2554).
- _____. 2554ค. “แบรนด์ส่วนบุคคล”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา
[http://www.infocomm.mju.ac.th/icnew/icarticle/images/stories/icarticles/ajwittaya/
 personal_brand.pdf](http://www.infocomm.mju.ac.th/icnew/icarticle/images/stories/icarticles/ajwittaya/personal_brand.pdf) (18 ตุลาคม 2554).
- _____. 2554ง. แผนการตลาดและแผนงานการโฆษณา. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยแม่โจ้.
 วิศาล น้ำค้าง. 2555. สัมภาษณ์. 18 มีนาคม.
- วีรณิจ ทรรทรานนท์. 2548. ถ่ายภาพแบบมืออาชีพด้วยกล้องดิจิทัล. กรุงเทพฯ:
 เอ็มไอเอส ซอฟท์เทค.
- _____. 2549. เทคนิคการวัดแสงด้วยกล้องดิจิทัล. กรุงเทพฯ: เอ็มไอเอส ซอฟท์เทค.
- _____. 2553. 100 Places Landscape Photography in Thailand. กรุงเทพฯ:
 เอ็มไอเอส.
- วีรณิจ ทรรทรานนท์ และ สารัมภ์ บุญมี. 2548. เทคนิคกล้องดิจิทัล. กรุงเทพฯ: เอ็มไอเอส
 ซอฟท์เทค.
- สุกวัฒน์ ภูมามานุวัฒน์. 2553. “การวาดภาพทิวทัศน์”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา
[http://www.kroobannok.com/ blog/view.php?article_id=14297](http://www.kroobannok.com/blog/view.php?article_id=14297) (12 ตุลาคม 2553).
- สมาน เจริญการ. 2548. การถ่ายภาพเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 52. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิค ฟรันทิง.
 _____. 2551. การถ่ายภาพเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 55. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคฟรันทิง.
- สมเกียรติ ตั้งนโม. 2554. “ภาษา, หรือรหัส, ของภาพทางสายตา”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา
[file:///Users/maebok/Desktop/The%20midnight%20University%20-%20Newpage%
 2012.webarchive](file:///Users/maebok/Desktop/The%20midnight%20University%20-%20Newpage%2012.webarchive) (26 สิงหาคม 2554).
- สุรเดช วงศ์สินหรั่ง. 2538. The art of Photographing Nature ศิลปะแห่งการถ่ายภาพ
 ธรรมชาติ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้ง.
- _____. 2545. เทคนิคการวัดแสง. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับ
 ลิชชิง.
- _____. 2551. รวมความรู้เรื่องเลนส์. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิง.
- สุรพงษ์ บัวเจริญ. 2554. องค์ประกอบภาพศิลปะสำหรับนักถ่ายภาพ. กรุงเทพฯ: เอ็มไอเอส.

- เสริมยศ ธรรมรักษ์. 2554. “การสร้างแบรนด์บุคคล: ปั่นคนให้เป็นแบรนด์ Personal Branding: Creating Brand Heroes” วารสารนักบริหาร 31, 1 (มกราคม-มีนาคม): 113-116.
- หัตถชัย บุญเนื่อง. 2555. สัมภาษณ์. 21 เมษายน.
- อภิรักษ์ บัวหกกี้. 2555. สัมภาษณ์. 8 พฤษภาคม.
- อรวิทย์ เมฆพริณ. 2553. 3 Step DSLR Photography. กรุงเทพฯ: โปรวิชั่น.
- อนันต์ จิรมหาสุวรรณ. 2550. ถ่ายภาพให้ได้อย่างมืออาชีพ. กรุงเทพฯ: พิมพ์ดี.
- อานวยพร บุญจำรัส. 2553. The Art of Photography ศิลปะแห่งการถ่ายภาพ. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- เอกลักษณ์ โรจนารักษ์. ม.ป.ป. ตากล้องต้องรู้ ตอน คิดก่อนถ่าย (ภาพ). กรุงเทพฯ: จูปีตัส.
- Doubilet, D. 2555ก. “a baby green sea turtle padding toward the open sea off the nengonengo atoll. French polynesia” [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://lens.blogs.nytimes.com/2012/04/25/photos-that-move-and-flow-underwater/?emc=eta1> (30 สิงหาคม 2555).
- _____. 2555ข. “chinstrap and gentoo penguins resting on a small ice floe near danko island in antarctica” [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://lens.blogs.nytimes.com/2012/04/25/photos-that-move-and-flowunderwater/?emc=eta1> (30 สิงหาคม 2555).
- Em100. 2554. “ภาพถ่ายสถานที่”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://em100.multiply.com/Reviews/item/4> (17 ตุลาคม 2554).
- Grill, T. and M. Scanlon. 1994. Photographic composition. London: Graficromo S.A. Cordoba.
- Lanting, F. 2555ก. “Welcome”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://www.franslanting.com/Welcome.html> (30 สิงหาคม 2555).
- _____. 2555ข. “lava river, hawaii volcanoes national park, hawaii”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://franslanting.photoshelter.com/gallery-image/LIFE-A-Journey-Through-Time/G0000cMmpx9Ob63s/I0000vTy7Va04Jv0/C0000oGyNzcInqPc> (30 สิงหาคม 2555).
- _____. 2555ค. “sandstone and snow (aerial), comb ridge, utah”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา <http://franslanting.photoshelter.com/galleryimage/AmericasCanyonlands/G0000WC3π7Lysck/I0000dpEY03VbyRw/C0000oGyNzcInqPc> (30 สิงหาคม 2555).

Semeion. 2554. “แนวคิดสัตตวิทยา”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://semeion.multiply.com/journal> (25 สิงหาคม 2554).

Steinmetz, G.. 2555ก. “brazil dunes”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://www.georgesteinmetz.com/collections/brazil-dunes> (30 สิงหาคม 2555).

_____. 2555ข. “african portfolio”. [ระบบออนไลน์]. แหล่งที่มา

<http://www.georgesteinmetz.com/collections/african-portfolio> (30 สิงหาคม 2555).

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1-2

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 1

เพื่อรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคล สำหรับการค้นคว้าอิสระของนักศึกษาระดับปริญญาโท
สาขาวิชาการสื่อสารดิจิทัล คณะสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ในหัวข้อ การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

1. ชื่อผู้ให้

สัมภาษณ์.....

วันเดือนปีเกิด.....อายุ.....

2. การศึกษา

ระดับการศึกษาสูงสุด.....สาขาวิชา.....

จากสถาบันการศึกษา.....

3. ภูมิลำเนาเดิมจังหวัด.....ภูมิลำเนาปัจจุบันจังหวัด.....

4. อาชีพหลัก.....อาชีพรอง/อาชีพอื่นๆ.....

5. ประสบการณ์การถ่ายภาพตั้งแต่ปี พ.ศ.....ถึงปี พ.ศ.....รวม

ระยะเวลา.....ปี

6. ผลงานด้านการถ่ายภาพ ได้แก่ รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ

.....

.....

7. ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ

ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

.....

.....

หมายเหตุ: แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง การ
ค้นคว้าอิสระ เรื่อง การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

แบบสัมภาษณ์ชุดที่ 2

เพื่อรวบรวมข้อมูลส่วนเนื้อหา สำหรับการค้นคว้าอิสระของนักศึกษาระดับปริญญาโท
สาขาวิชาการสื่อสารดิจิทัล คณะสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ในหัวข้อ การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

คำถามเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับการสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนัก
ถ่ายภาพมืออาชีพ

- ก. ขั้นตอนที่ 1 ให้กลุ่มตัวอย่างนำภาพถ่ายที่ตนเองถ่ายไว้ จำนวน 10 ภาพ เพื่อประกอบการ
สัมภาษณ์ โดยสัมภาษณ์ตามคำถามที่เตรียมไว้ (มีคำถามอย่างต่อเนื่องในประเด็นที่น่าสนใจ)
สัมภาษณ์ครั้งละ 1 ภาพจนครบทุกคำถาม และเริ่มต้นสัมภาษณ์ใหม่จนครบจำนวน 10 ภาพ
เพื่อต้องการทราบการสื่อความหมาย และเทคนิคการถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง
- ข. ขั้นตอนที่ 2 สัมภาษณ์ซ้ำตามคำถามเดิม เพื่อเป็นภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง โดยไม่ใช้
ภาพถ่าย (มีคำถามอย่างต่อเนื่องในประเด็นที่น่าสนใจ) เพื่อนำไปสู่อัตลักษณ์การถ่ายภาพ
ทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

1. ได้ศึกษาเรื่องภูมิศาสตร์ที่ตั้งของภาพนี้หรือไม่ก่อนไปถ่ายภาพ
2. มีมุมคิดไว้ล่วงหน้าหรือไม่
3. ท่านมีแนวคิดก่อนถ่ายภาพนี้อย่างไรบ้างทั้งเรื่องราว บรรยากาศ อารมณ์
4. กล้องที่ใช้ถ่ายภาพนี้
5. เลนส์ที่ใช้ถ่ายภาพ
6. ใช้ระบบ (mode) อะไร ใช้ f-stop เท่าไร ทำไมถึงต้องใช้ f-stop นี้ และเลือกโฟกัสตรงจุดไหน
7. ตั้ง ISO เท่าไร วัดแสงตรงไหน และใช้ระบบวัดแสงแบบไหน
8. ภาพนี้ใช้อุปกรณ์เสริมอะไรบ้าง
9. การเลือกแสง สี และทำไมต้องเลือกถ่ายในช่วงเวลานี้

10. การวางองค์ประกอบภาพนี้ มองอย่างไรก่อนถ่ายภาพ
11. เลือกฉากหน้า วัตถุ และฉากหลังอย่างไรกับภาพนี้
12. ท่านใช้กฎอะไรในการถ่ายภาพแนวนอนหรือแนวตั้ง ทำไมภาพนี้ทำไมต้องถ่ายเป็นแนวนี
13. การเลือกมุมมองจากมุมสูง มุมราบ มุมต่ำควรเลือกอย่างไร ทำไมต้องเป็นมุมมองนี้
14. มีการแบ่งสัดส่วนอย่างไรระหว่างความแข็งความอ่อน เจดสีร้อนหรือเจดสีเย็นกับภาพนี้
15. ภาพนี้ถ่ายฤดูไหน
16. การไปถ่ายภาพ การแต่งกายเป็นอย่างไร
17. ภาพนี้ท่านเดินทางไปถ่ายภาพคนเดียวหรือไปเป็นกลุ่ม เพราะอะไร
18. มารยาทในการถ่ายภาพทิวทัศน์ควรเป็นอย่างไร
19. ท่านถ่ายด้วยแฟ้มข้อมูลก่อนถ่ายภาพอะไรและตกแต่งภาพนี้อย่างไรบ้างก่อนนำไปใช้งาน

ค. ขั้นตอนที่ 3 คึงโจทย์สถานที่ถ่ายภาพให้กลุ่มตัวอย่าง ได้จินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ ในการถ่ายภาพ เพื่อนำไปสู่อัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

20. ถ้าท่านมีโอกาสถ่ายภาพกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 ภาพ ท่านจะถ่ายทอดภาพตัวแทนของ ความเป็นกรุงเทพมหานครอะไรบ้าง พร้อมแนวคิดในการถ่ายภาพ

ง. ขั้นตอนที่ 4 สัมภาษณ์ระบบความคิด เพื่อนำไปสู่อัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของกลุ่มตัวอย่าง

21. เส้นทาง กลยุทธ์ และวิธีการการก้าวเข้ามาสู่ช่างถ่ายภาพมืออาชีพของท่าน
22. ภาพทิวทัศน์ที่เป็นตัวของตัวเอง (เพื่อทราบความเหมือนและแตกต่างของแต่ละคน)
23. ท่านมีแนวคิดอย่างไรกับคำว่าความเป็นมืออาชีพกับการทำงานที่เหนือความคาดหมาย
24. ท่านมีระบบคิดเกี่ยวกับการรักษาความเป็นมืออาชีพไว้อย่างไรบ้าง

หมายเหตุ: แบบสัมภาษณ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลส่วนเนื้อหาของกลุ่มตัวอย่าง การ ค้นคว้าอิสระ เรื่อง การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัลของช่างถ่ายภาพมืออาชีพ

ประวัติส่วนบุคคล

ของกลุ่มตัวอย่างการค้นคว้าอิสระ

หัวข้อ การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ประเภททิวทัศน์ทะเล

1. นายอภิรักษ์ บัวหมักดี

ภาพผนวก 1 นายอภิรักษ์ บัวหมักดี

วัน เดือน ปีเกิด: 29 กันยายน 2500 (อายุ 55 ปี)
 การศึกษา: ระดับการศึกษาสูงสุด ปริญญาตรี เอกหนังสือพิมพ์
 คณะวารสารศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
 กรุงเทพมหานคร
 ที่อยู่ปัจจุบัน: จังหวัดนครปฐม
 อาชีพหลัก: นักเขียน ช่างภาพ
 อาชีพเสริม/อาชีพอื่น: -
 ประสบการณ์ถ่ายภาพ: ปี 2525-2555 รวมระยะเวลา 31 ปี
 ผลงานด้านการถ่ายภาพ:
 รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ
 รางวัลด้านการถ่ายภาพ:

ได้มาทุกรางวัลที่ 1 2 3 รางวัลชมเชย รางวัลความคิดสร้างสรรค์มากมายจากหลายเวที แต่ไม่เคยจดสถิติที่ทำได้คือ รางวัลชนะเลิศหัวข้อถ่ายภาพได้นำ จากสกุลไทย จำปีไม่ได้

วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ

- วิทยากรด้านการถ่ายภาพให้กับสถาบันการศึกษาภาครัฐเกือบทุกสถาบันของประเทศไทย
- วิทยากรด้านการถ่ายภาพให้กับสถาบันการศึกษาภาคเอกชนหลายแห่ง
- วิทยากรด้านการถ่ายภาพให้องค์กร/ บริษัทต่างๆ จำนวนมาก
- บรรยายและอบรมคอร์สการถ่ายภาพท่องเที่ยวระยะสั้นๆ หลายสถาบัน
- กรรมการตัดสินการถ่ายภาพหลายแห่ง

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ
ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:

สื่อสิ่งพิมพ์งานประจำ

- บรรณาธิการภาพ อนุสาร อสท

สื่อสิ่งพิมพ์เขียนเรื่องลงไม่ประจำ

- หนังสือสารคดี
- หนังสือแพรว
- หนังสือเปรียว

หนังสือเฉพาะกิจ

- พ็อคเก็ตบุ๊กเรื่อง เริงระบำกับฝูงปลา ชมคาราได้อะเลลึก
- พ็อคเก็ตบุ๊กเรื่อง ดำน้ำสู่อศรรักษ์แห่งทะเลลึก
- พ็อคเก็ตบุ๊กเรื่อง เสือภูเขาแรมทาง
- พ็อคเก็ตบุ๊กเรื่อง ถ่องแก่ง ผจญภัย สายน้ำเคียด

สื่อออนไลน์

- face book

นิทรรศการภาพถ่าย -

2. นายพชร วงศ์สินหลัง

ภาพผนวก 2 นายพชร วงศ์สินหลัง

- วัน เดือน ปีเกิด: 10 พฤศจิกายน 2509 (อายุ 46 ปี)
- การศึกษา: ระดับการศึกษาสูงสุด สาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน
- ภูมิลำเนาเดิม: กรุงเทพฯ
- ที่อยู่ปัจจุบัน: จังหวัดปทุมธานี
- อาชีพหลัก: นักถ่ายภาพ/ นักเขียน
- อาชีพเสริม/ อาชีพอื่น: ที่ปรึกษาด้านการถ่ายภาพบริษัทเอกชน
- ประสบการณ์ถ่ายภาพ: ปี 2527-2555 รวมระยะเวลา 29 ปี
- ผลงานด้านการถ่ายภาพ:
- รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ
- รางวัลด้านการถ่ายภาพ: -
- วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ
- มหาวิทยาลัยแม่โจ้
 - มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
 - บริษัท ทู คอโปเรชั่น จำกัด
 - บริษัท แคนนอน มาร์เก็ตติ้ง ประเทศไทย จำกัด
 - กรรมการตัดสินการประกวดภาพถ่ายบริษัท ทู คอโปเรชั่น จำกัด ปี 2545-ปัจจุบัน
 - ที่ปรึกษา บริษัท แคนนอน มาร์เก็ตติ้ง ประเทศไทย จำกัด

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ
ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์

บรรณาธิการ นิตยสาร Exposure ในเครือ Photo&Life

สื่อสิ่งพิมพ์งานประจำ

- นิตยสาร Exposure ปี 2535-2551

หนังสือเฉพาะกิจ

- รวมความรู้เรื่องเลนส์
- เทคนิคการวัดแสง
- ศิลปะแห่งการถ่ายภาพธรรมชาติ
- 100 เทคนิคสร้างสรรค์ภาพ
- 10 เทคนิคการถ่ายภาพ
- เทคนิคการถ่ายภาพมาโคร
- ไขปัญหาการถ่ายภาพ
- คู่มือการใช้งานและเลือกซื้อกล้องออดิโอโฟกัส AF SLR
- อยู่ระหว่างจัดทำหนังสือเกี่ยวกับองค์ประกอบภาพ (composition) ยังไม่ได้ตั้งชื่อ

สื่อออนไลน์

- you tube สอนการถ่ายภาพ
- face book

นิทรรศการภาพถ่าย -

3. นายวราณ สุวรรณโณ

ภาพผนวก 3 นายวราณ สุวรรณโณ

- วัน เดือน ปีเกิด:** 8 ธันวาคม 2520 (อายุ 35 ปี)
- การศึกษา:** ระดับการศึกษาสูงสุด ปริญญาตรีวิทยาศาสตร์บัณฑิต
คณะวิทยาศาสตร์ เอกชีววิทยา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- ภูมิลำเนาเดิม:** เชียงใหม่
- ที่อยู่ปัจจุบัน:** กรุงเทพมหานคร
- อาชีพหลัก:** Marketing Director ห้างหุ้นส่วนจำกัดพิคซ์โปรสท์แฮส
- อาชีพเสริม/ อาชีพอื่น:** ช่างภาพอิสระ
- ประสบการณ์ถ่ายภาพ:** ปี 2545-2555 รวมระยะเวลา 11 ปี
- ผลงานด้านการถ่ายภาพ:**
- รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ**
- รางวัลด้านการถ่ายภาพ:**
- รางวัลอันดับที่ 2 การประกวดถ่ายภาพได้นำ ของไทยแลนด์ไคร์ฟเอ็กซ์โปร ประมาณปี 2007-2008
- วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ:**
- วิทยากรบรรยายเรื่องโฟโต้ช้อป
 - เรื่องการ process RAW file
 - สอนถ่ายภาพเบื้องต้น
 - บรรยายเรื่องออฟติคของแสงฟิสิกส์ ที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 - อาจารย์พิเศษด้านการถ่ายภาพมหาวิทยาลัยกรุงเทพ

- อาจารย์พิเศษด้านการถ่ายภาพมหาวิทยาลัยรังสิต
- อาจารย์พิเศษด้านการถ่ายภาพจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปัจจุบันเป็นที่ปรึกษาสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ ในแผนก

ดิจิทัล

- กรรมการตัดสินภาพถ่ายของสมาคม ผู้ประกอบการอิสระ ไทยแลนด์ไคร์ฟเอ็กซ์โพร

เป็นต้น

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ
ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:

สื่อสิ่งพิมพ์

- หนังสือ when shutter release เมื่อปี 2010 ขนาดหนา 250 หน้า ขอบพิมพ์ 700 เล่ม
- เขียนเรื่องลงนิตยสาร Nature Explorer คอลัมน์ Diving Trips
- เขียนเรื่องลงนิตยสาร อสท.
- ส่งภาพให้กับหนังสือ Outdoor Thailand
- เป็น 1 ใน 50 ช่างภาพถ่ายภาพงานฉลองครองราชย์ครบ 60 ปีพระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัว

สื่อออนไลน์

- <http://www.pixpros.net/>
- face book

นิทรรศการภาพถ่าย: -

ประวัติส่วนบุคคล

ของกลุ่มตัวอย่างการค้นคว้าอิสระ

หัวข้อ การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ

4. นายวิศาล น้ำค้าง

ภาพผนวก 4 นายวิศาล น้ำค้าง

วัน เดือน ปีเกิด: 12 พฤษภาคม 2499 (56 ปี)

การศึกษา: หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสมเด็จพระวันรัตน์ อำเภอสามชูก จังหวัดสุพรรณบุรี ได้เปลี่ยนวิถีชีวิตจากสถาบันการศึกษา เป็นการศึกษาออกโรงเรียน เน้นด้านวิชาชีพเป็นหลัก คือ งานศิลปะต่างๆ การวาดภาพ อีกทั้งศิลปะดนตรีประเภท classic ก่อนจะเข้าสู่วงการถ่ายภาพในปี 2536

ภูมิลำเนาเดิม: จังหวัดสุพรรณบุรี

ที่อยู่ปัจจุบัน: จังหวัดเชียงใหม่

อาชีพหลัก: นักเขียน / ช่างภาพ

- เริ่มต้นอาชีพ ด้วยการเป็นอาจารย์สอนดนตรี classic ที่โรงเรียนดนตรีสยามกลการใน กรุงเทพฯ และย้ายมาสอนที่ภาคเหนือในปี 2521 – 2529 (1978 – 1986)
- สอบผ่าน ทฤษฎีดนตรี TRINITY COLLEGE OF MUSIC LONDON
passed Grade III in Theory of Music ในปี November 1979
- สอบผ่าน Pre-5 for Classic Guitar Performance October 19, 1982

- ปี 2530 เริ่มธุรกิจส่วนตัวด้าน Painting water color, acrylic, Batik Painting
- ปี 2536 เริ่มสนใจการถ่ายภาพ และมีกล้องถ่ายภาพตัวแรกในปีเดียวกัน
- ปัจจุบัน เป็นช่างภาพอิสระให้กับ อนุสาร อสท และเป็นช่างภาพประจำนิตยสาร

Nature Explorer

อาชีพเสริม/ อาชีพอื่น: -

ประสบการณ์ถ่ายภาพ: ปี พ.ศ. 2536-2555 รวมระยะเวลา 20 ปี

คุณวิศาล ได้สอบผ่านเกียรตินิยมจากสมาคมถ่ายภาพต่างๆ ได้แก่

- จากสมาคมถ่ายภาพ สยามคัลเลอร์สไลด์ Siam Colour Slide Club A.SCC, A.BSC, A.PSK, เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2540 (1997)
- จากสมาคมถ่ายภาพกรุงเทพฯ Bangkok Photographic Society A.BPS เมื่อปี 2540 (1997)
- Bangkok Photographic Society F.BPS เมื่อปี 2550 (2008)
- THE ROYAL PHOTOGRAPHIC SOCIETY OF THAILAND A.RPST เมื่อปี 2550 (2007)
- THE ROYAL PHOTOGRAPHIC SOCIETY OF THAILAND F.RPST เมื่อปี 2551 (2008)

ผลงานด้านการถ่ายภาพ:

รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพที่ทันสมัย

รางวัลด้านการถ่ายภาพ:

- รางวัลเหรียญเงิน จากองค์การอาหารโลก F.A.O [FOOD AND AGRICULTURE ORGANIZATION OF THE UNITED NATIONS] ในหัวข้อ “เพิ่มผลผลิตเพื่อเลี้ยงชาวโลก” รับพระราชทานรางวัลจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2536 (1993)
- รางวัลชนะเลิศ จากการประกวดการถ่ายภาพ “ชีวิตสัตว์ป่า” ประเภทประชาชน ของสวนสัตว์เชียงใหม่ เมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2536 (1993)
- รางวัลที่ 1 จากนิตยสาร Phototech และ Fuji film ในหัวข้อ “บุคลิกภาพกับการทำงาน” เมื่อวันที่ 30 มีนาคม 2536 (1993)
- รางวัลชมเชย จากกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม การประกวดถ่ายภาพในหัวข้อ “น้ำใสด้านภัยแล้ง” เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2536 (1993)

- รางวัลที่ 1 จากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กรมป่าไม้ ประกวดการถ่ายภาพ หัวข้อ “สัตว์ป่าและป่าไม้” ประจำปี 2536 และเข้ารับพระราชทานรางวัลจากสมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2537 (1994)
- รางวัลชมเชย จากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กรมป่าไม้ ประกวดการถ่ายภาพ หัวข้อ “สัตว์ป่าและป่าไม้” ประจำปี 2536 และเข้ารับพระราชทานรางวัล จาก สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ เมื่อวันที่ 29 มีนาคม 2537 (1994)
- รางวัลเหรียญทอง จาก Photographic Society of America Best of Show P.S.A. Gold medal เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2540 (1997)
- รางวัลเหรียญทอง จาก สมาคมถ่ายภาพ สยามคัลเลอร์สไลด์ 4 th Siam Photo-Travel International Exhibition 1997 เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2540
- ด้วยรางวัลภาพถ่ายยอดเยี่ยม จากสมาคมถ่ายภาพ สยามคัลเลอร์สไลด์
- “รางวัลภาพถ่ายยอดเยี่ยมยอดเยี่ยมในประเทศ การประกวดภาพถ่ายสไลด์ท่องเที่ยวนานาชาติ ครั้งที่ 4” เมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2540 (1997)
- รางวัลที่ 2 จากองค์การสวนสัตว์ ร่วมกับบริษัท ฟุจิโฟโต้ฟิล์ม จำกัด ประกวดภาพถ่าย สัตว์ป่าน่ารัก หัวข้อ “รักสัตว์ รักสัตว์ป่าสงวน” เมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2540 (1997)
- รางวัลชมเชย จากกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ บริษัทผลิตไฟฟ้า จำกัด (มหาชน) ประกวดภาพถ่ายสไลด์ เพื่อการอนุรักษ์ผืนดินอินทนนท์ หัวข้อ “รักษ์อินทนนท์” เมื่อวันที่ 16 มีนาคม 2541 (1998)
- รางวัลที่ 1 จากกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ บริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด ประกวดภาพถ่าย อนุรักษ์ธรรมชาติ สัตว์มีค่า ป่ามีคุณ ครั้งที่ 5 หัวข้อ “นกไทยในธรรมชาติ” รับพระราชทานรางวัล จาก สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เมื่อธันวาคม 2542 (1999)
- รางวัลที่ 3 จากกรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ บริษัท เทเลคอมเอเชีย คอร์ปอเรชั่น จำกัด ประกวดภาพถ่ายสไลด์ หัวข้อ “พฤติกรรมสัตว์ป่าในธรรมชาติ” รับพระราชทานรางวัลจาก สมเด็จพระเจ้าลูกเธอ เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณ์วลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2543 (2000)
- รางวัลที่ 3 จากกรมอุทยานแห่งชาติ สัตว์ป่า และพันธุ์พืช กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บริษัท ทูร คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) หัวข้อ “ถิ่นของสัตว์ไพร่” รับประทานรางวัลจากทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี ปี 2548

- ราววัลที่ 2 จาก กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม บริษัท ทรู คอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) หัวข้อ “สัตว์ป่าน่าพิศมัยเป็นมรดกชาติ” รับพระราชทานรางวัลจาก สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ปี 2549

- ราววัลด้วยพระราชทานสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ พร้อมทั้งเหรียญทอง เหรียญเงิน และทองแดง จากโครงการประกวดภาพถ่ายทั่วประเทศ ซึ่งด้วยพระราชทาน ครั้งที่ 6 เมื่อ 19 เมษายน 2552

วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ:

วิทยากรบรรยายพิเศษให้กับภาครัฐและเอกชนหลายแห่ง ได้แก่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตล้านนา เจ็ดยอดสวนพฤกษศาสตร์สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระตำหนักภูพิงคราชนิเวศน์ ก่อนจะมาเป็นภาพ อสท กรรมการตัดสินภาพหลายแห่ง เช่น การประกวดภาพวัฒนธรรมภาคเหนือ บริษัท แคนนอน มาร์เก็ตติ้ง จำกัด มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นต้น

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:

- หนังสือ “ภาพแห่งความทรงจำ” สมุดภาพเฉลิมพระเกียรติในงานพระราชพิธี ถวายพระเพลิงพระบรมศพ สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีเมื่อ ปี พ.ศ. 2538 (1995)

- หนังสือ “ราชอาณาจักรไทย ๕๐ ช่างภาพ บันทึกแผ่นดินทองฉลองกาญจนาภิเษก” โดย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2539 (1996)

- หนังสือ “Golden Jubilee The Fiftieth Anniversary Celebrations of His Majesty King Bhumibol Adulyadej's Accession to the Throne” โดยกรมประชาสัมพันธ์ กองเผยแพร่ข่าวฝ่ายต่างประเทศ เมื่อปี พ.ศ.2540 (1997)

- หนังสือ “อสังการแผ่นดินวัฒนธรรม” โดย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ร่วมกับสำนักพิมพ์ร่วมด้วยช่วยกัน เมื่อปี พ.ศ. 2543 (2000)

- หนังสือ “นำเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่/ ลำพูน/ลำปาง/แม่ฮ่องสอน โดย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2545 (2002)

- หนังสือ “Mother of the Land Queen Sirikit of Thailand” เนื่องในวโรกาส ครบรอบ 72 พรรษา สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ เมื่อปี พ.ศ. 2547

- หนังสือ “Chiang Mai A Portrait in Her 8th Century” เมื่อปี พ.ศ. 2547

- นักเขียนอิสระ อนุสาร อสท.

- นักเขียนอิสระ นิตยสาร Nature Explorer

สื่อออนไลน์

- face book

นำผลงานถ่ายภาพร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย (Photo Exhibition):

- งาน“นิทรรศการภาพถ่ายฝีพระหัตถ์ และนิทรรศการภาพถ่ายธรรมชาติ คอยสุเทพ” เมื่อวันที่ 8-12 ธันวาคม 2542 (1999) จัดโดยมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ร่วมกับสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์
- TOP PHOTOGRAPHERS BY INVITATION & MEMBERS' ART EXHIBITION 2006 (พ.ศ.2549) ณ ประเทศมาเลเซีย
- ได้รับเชิญร่วมแสดงภาพในงาน 2nd INTERNATIONAL EXHIBITION OF WORLD

5. นายจามิกร สุขทรามร

ภาพผนวก 5 นายจามิกร สุขทรามร

วัน เดือน ปีเกิด: 25 สิงหาคม 2516 (39 ปี)

การศึกษา: ระดับการศึกษาสูงสุด วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (วศบ.)
สาขาวิชาโลหะการ รุ่น 21 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปี 2539

ภูมิลำเนาเดิม: จังหวัดนครนายก

ที่อยู่ปัจจุบัน: จังหวัดชลบุรี

อาชีพหลัก: แผนกโรงหลอม บริษัท จีเจสติล จำกัด (มหาชน)

อาชีพเสริม/อาชีพอื่น: ช่างภาพอิสระ

ประสบการณ์ถ่ายภาพ: ปี พ.ศ.2538-2555 รวมระยะเวลา 18 ปี

ได้สอบผ่านเกียรตินิยมจากสมาคมถ่ายภาพต่างๆ ได้แก่

- เกียรตินิยมการถ่ายภาพ F RPST จากสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ พ.ศ.2552
- เกียรตินิยมการถ่ายภาพ F BPS (Nature) จากสมาคมถ่ายภาพกรุงเทพ และ A SCC จากสมาคมถ่ายภาพสยามคัลเลอร์สไลด์ พ.ศ. 2553
- เกียรตินิยมการถ่ายภาพ A BPS (Nature) จากสมาคมถ่ายภาพกรุงเทพ พ.ศ. 2552
- เกียรตินิยมการถ่ายภาพ A RPS (Visual Art) จากสมาคมถ่ายภาพประเทศอังกฤษ

ผลงานด้านการถ่ายภาพ:

รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพทิวทัศน์

รางวัลด้านการถ่ายภาพ:

- นิตยสารท่องเที่ยวโลกธรรมชาติ พ.ศ. 2539
- นิตยสาร Advance Thailand Geographic พ.ศ. 2539 – 2541

- อนุสาร อสท. พ.ศ. 2543
- นิตยสารสกุลไทย พ.ศ. 2544 – 2545
- Thai International Photo Contest, JAL & Canon พ.ศ. 2546 – 2547
- งานศิลปีสื่อเทียวไทย ททท. พ.ศ. 2546
- ภาพชุดชนะเลิศ โครงการสำรวจโลกธรรมชาติผ่านเลนส์ นิตยสาร Nature Explorer 2547
- Merit Price ของ Epson Photo Contest, Epson Japan พ.ศ. 2547
- รางวัลพระราชทานภาพถ่ายเชิงอนุรักษ์ธรรมชาติ โดยกรมอุทยานแห่งชาติ และบมจ.ทรูคอร์ปอเรชัน พ.ศ. 2543-2551
- รางวัลประกวดภาพถ่าย “มหัศจรรย์เมืองไทยในภาพถ่าย” โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2551-2552
- รางวัลพระราชทานและนิทรรศการภาพถ่ายในโครงการ “ภาพถ่ายแห่งแผ่นดิน” พ.ศ. 2551-2552
- รางวัลภาพถ่ายยอดเยี่ยมนานาชาติ ประเภทภาพถ่ายท่องเที่ยว เหรียญทองจากสมาคมถ่ายภาพอเมริกา 2552 และรางวัล Best Landscape จาก Siam International Exhibition 2009
- Gold medal จาก Singapore CONTEST 2009

วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ

- นักศึกษาแผนกวิชาถ่ายภาพ โรงเรียนสารพัดช่างธนบุรี (2546-2548)
- สมาชิกของสมาคมถ่ายภาพแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ (2548)
- ผู้สนใจในงานถ่ายภาพธรรมชาติจัดโดย www.pixpros.net (2549)
- พนักงานชมรมถ่ายภาพของบริษัท Unilever จำกัด (2551)
- พนักงานผู้สนใจการถ่ายภาพของบริษัท G Steel จำกัด มหาชน (2551)
- สมาชิกและผู้สนใจเทคนิคการถ่ายภาพธรรมชาติ www.starcamera.com (2552)
- สมาคมถ่ายภาพกรุงเทพฯ (2552-2554)

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ
ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:

- นิตยสารขวัญเรือน	พ.ศ. 2542 – 2546
- นิตยสาร Young Traveler	พ.ศ. 2545
- นิตยสารกุลสตรี	พ.ศ. 2545

- นิตยสารแคมป์ปิ้งท่องเที่ยว พ.ศ. 2546
- นิตยสาร Exposure พ.ศ. 2545 - 2551
- นิตยสาร Nature Explorer พ.ศ. 2546 – 2551
- อนุสาร อสท พ.ศ. 2546 – ปัจจุบัน

สื่อออนไลน์

- <http://www.natureinspirephoto.com>
- face book

ผลงานในหนังสือพิเศษ

ปัจจุบัน

ไทย

แห่งชาติสัตว์และพันธุ์พืช

จำกัด (มหาชน)

ในนามกลุ่มสหภาพ

- หนังสือชีวิตงามและภาพประกอบธรรมชาติ วัชลประทานรังสฤษฎ์ พ.ศ. 2543 – ปัจจุบัน
- หนังสือ UNSEEN THAILAND#2 พ.ศ. 2547 โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- หนังสือที่สุดอุทยานแห่งชาติในประเทศไทย พ.ศ. 2547 โดยกรมอุทยานแห่งชาติสัตว์และพันธุ์พืช
- หนังสือเส้นทางแห่งความสุข พ.ศ. 2548 โดยการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- หนังสือมรดกทะเลไทย พ.ศ. 2548 โดยบริษัท ปตท. สำรวจและผลิตปิโตรเลียม จำกัด (มหาชน)
- ภาพแสดงปฐุทธธรรมชาติปี 2551 โดยบริษัทไปรษณีย์ไทย
- ภาพปฏิทินการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย 2553-2554
- ภาพปฏิทินของบริษัทสยามกลการ “ฤดูกาล ชื่นชีวิต แนับจิตธรรมชาติ” 2554

นำผลงานถ่ายภาพร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย (Photo Exhibition):

- นิทรรศการภาพถ่ายสัญจร “น่านนิรันดร์ : 100 ภาพฝันบนที่กแผ่นดิน” ณ เรือนหมอกฟ้า ช่างเมือง จังหวัดน่าน วันที่ 27 กันยายน 2552
- นิทรรศการภาพถ่าย “เมืองเก่าเล่าด้วยภาพ” ช่วงวันที่ 11-12 ธันวาคม 2552 จังหวัดระยอง
- นิทรรศการภาพถ่าย “พันธุ์ไม้ เณลิมพระเกียรติ “ณ บริเวณโถงชั้นล่าง หอค้าหลวง จังหวัดเชียงใหม่ ช่วงวันที่ 18-31 ธันวาคม 2552
- นิทรรศการภาพถ่าย ณ หอศิลป์ กรุงเทพมหานคร รวมมิตรภาพ ในวาระครบรอบ 50 ปีสมามคม ถ่ายภาพแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมษายน-มิถุนายน 2553

6. นายหัสชัย บุญเนื่อง

ภาพผนวก 6 นายหัสชัย บุญเนื่อง

- วัน เดือน ปีเกิด:** 13 มกราคม พ.ศ. 2520 (อายุ 35 ปี)
- การศึกษา:** ระดับการศึกษาสูงสุด ปริญญาตรี สาขาวิชาสื่อสารมวลชน
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ภูมิลำเนาเดิม:** จังหวัดสุราษฎร์ธานี
- ที่อยู่ปัจจุบัน:** จังหวัดปทุมธานี
- อาชีพหลัก:** เจ้าของกิจการ (สื่อสิ่งพิมพ์)/ นักเขียน นักถ่ายภาพ
- อาชีพเสริม/ อาชีพอื่นๆ:** เขียนสารคดีลงนิตยสาร อนุสาร ด้านการท่องเที่ยวถ่ายภาพหลายฉบับ
- ประสบการณ์ถ่ายภาพ:** ปี 2535 -2555 รวมระยะเวลา 21 ปี
- ผลงานด้านการถ่ายภาพ**
- รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพทั่วทัศน์
- รางวัลด้านการถ่ายภาพ: -
- วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ:
- บรรยายให้กับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 - บรรยายให้กับสมาคมถ่ายภาพกรุงเทพ
- ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ**
- ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย**
- ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:**
- สื่อสิ่งพิมพ์:**
- บรรณาธิการนิตยสาร passion of traveler
 - อนุสาร อสท

- นิตยสาร nature explorer
- นิตยสาร travel guide
- นิตยสาร trips
- นิตยสาร advanced thailand geographic

สื่อสิ่งพิมพ์เฉพาะกิจ

- หนังสือ 1009 ทางบุญการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย จำนวน 4 เล่มต่อชุด
- หนังสือหมอนไหม จำนวน 3 เล่มต่อชุด
- หนังสือ 84 พรรณไม้ถวายพ่อ

สื่อออนไลน์

- face book

นำผลงานถ่ายภาพร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย (Photo Exhibition):

- จัดแสดงภาพกับการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- จัดแสดงภาพกับสมาคมถ่ายภาพกรุงเทพ
- จัดแสดงภาพกับขบวนการผู้โลก
- จัดแสดงภาพร่วมกับชมรมใจกว้างโลก

ประวัติส่วนบุคคล

ของกลุ่มตัวอย่างการค้นคว้าอิสระ

หัวข้อ การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ

ประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง

7. นายนพดล กันบัว

ภาพผนวก 7 นายนพดล กันบัว

วัน เดือน ปีเกิด: 7 กรกฎาคม 2498 (อายุ 57 ปี)
 การศึกษา: ระดับการศึกษาสูงสุด ประโยควิชาชีพชั้นสูง (ปว.ศ.) สาขาพลศึกษา
 วิทยาลัยพลศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร
 ภูมิลำเนาเดิม: จังหวัดสมุทรสาคร
 ที่อยู่ปัจจุบัน: กรุงเทพมหานคร
 อาชีพหลัก: บริษัท สยามโฟโต้เฟรนด์ จำกัด
 อาชีพเสริม/ อาชีพอื่นๆ: นักเขียน ช่างภาพ
 ประสบการณ์ถ่ายภาพ: ปี 2530-2555 รวมระยะเวลา 26 ปี

คุณนพดล ได้สอบผ่านเกียรตินิยมจากสมาคมถ่ายภาพต่างๆ ได้แก่

- HON F. SCC F. SCC F. BSC F.PSK HON E SCC สมาคมถ่ายภาพสยามคัลเลอร์สไลด์
- A. PST สมาคมแห่งประเทศไทย
- A.BPS สมาคมถ่ายภาพกรุงเทพ
- อุปนายกสมาคมถ่ายภาพสยามคัลเลอร์สไลด์ siam color slide club 4 สมัย

ผลงานด้านการถ่ายภาพ:

รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ

รางวัลด้านการถ่ายภาพ :

- รางวัลด้วยพระราชทานสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี การประกวดภาพสัตว์ป่า และป่าไม้

- รางวัลชนะเลิศโครงการประกวดภาพถ่ายเพื่อเพิ่มผลผลิตด้วยภูมิปัญญานักประดิษฐ์ไทย สถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติ

- รางวัลชนะเลิศประกวดภาพถ่าย คุณค่าสายน้ำเจ้าพระยา

- BEST SET LOCAL AWARD SIAM MEDAL 10th SIAM COLOR SLIDE INTERNATIONAL EXHIBITION 1993

- BEST SET LOCAL AWARD SIAM MEDAL 11th SIAM COLOR SLIDE INTERNATIONAL EXHIBITION 1995

และรางวัลจากการประกวดภาพถ่ายจำนวนมาก แต่ไม่ได้บันทึกสถิติไว้

วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ

วิทยากรให้กับสถาบันการศึกษาหลายแห่ง เช่น มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าธนบุรี มหาวิทยาลัยนเรศวร มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เป็นต้น และร่วมเป็นคณะกรรมการในการตัดสินภาพให้กับหลายหน่วยงาน

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:

สิ่งพิมพ์:

- หนังสือราชอาณาจักรไทย 50 ช่วงภาพ บันทึกแผ่นดินทองลอมลอมกาญจนาภิเษก
- หนังสือทฤษฎีใหม่ในหลวง ชีวิตที่พอเพียง
- หนังสือถึงการแผ่นดินวัฒนธรรม
- หนังสือโบสถ์วัดโพธิ์
- หนังสืออันดามันและอ่าวไทย
- ผลงานรวมเล่มคอลัมน์หลังกล้องท่องเที่ยว จากอนุสาร อ.ส.ท. ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

- หนังสือคู่มือท่องเที่ยวภาคเหนือและภาคใต้ ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- คู่มือท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติ ของการท่องเที่ยวฯ

- หนังสือปามรดก ของกรมป่าไม้ฯ
- หนังสือพระราชทานเพลิงศพสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี จัดทำโดย

กรมประชาสัมพันธ์

- สมุดภาพสวยงาม และสมุดบันทึกประจำปีอีกหลายฉบับ
- บรรณาธิการภาพ UNSEEN THAILAND 2
- ร่วมบันทึกภาพหนังสือ UNSEEN THAILAND 2
- หนังสือเส้นทางความสุข ของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- คู่มือท่องเที่ยวเที่ยวไทยล้น 10 ล้าน
- ร่วมบันทึกภาพในโครงการ UNSEEN PARADISE
- คู่มือหนังสือ 20 เส้นทางถวายพระพร
- หนังสืออุทยานมรดกโลก
- หนังสือ 20 ปี สมาคมถ่ายภาพสยามคัลเลอร์สไลด์
- หนังสือ MY COUNTRY สมาคมถ่ายภาพกรุงเทพฯ
- กองบรรณาธิการอนุสาร อ.ส.ท.

สื่อออนไลน์

- face book

นำผลงานถ่ายภาพร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย (Photo Exhibition):

- นิทรรศการ 50 ช่างภาพ บันทึกแผ่นดินทองฉลองกาญจนาภิเษก

8. นายกระสินธุ์ หังสพฤกษ์

ภาพผนวก 8 นายกระสินธุ์ หังสพฤกษ์

- วัน เดือน ปีเกิด: 7 เมษายน พ.ศ. 2508 (อายุ 47 ปี)
- ภูมิลำเนาเดิม: จังหวัดสงขลา
- ที่อยู่ปัจจุบัน: จังหวัดเชียงใหม่
- การศึกษา: ระดับการศึกษาสูงสุด ปริญญาเอก ภาควิชาวิทยาศาสตร์ทางทะเล
คณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- อาชีพหลัก: รับราชการ อาจารย์
คณะเทคโนโลยีการประมงและทรัพยากรทางน้ำ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
- อาชีพเสริม/อาชีพอื่นๆ: นักเขียน/ช่างภาพอิสระ
- ประสบการณ์ถ่ายภาพ ปี พ.ศ. 2527-2555 รวมระยะเวลา 28 ปี
(ถ่ายภาพอย่างจริงจัง พ.ศ. 2542 เป็นต้นมา)
- ผลงานด้านการถ่ายภาพ
- รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพทั่วทัศน์
- รางวัลด้านการถ่ายภาพ:
- รางวัลที่ 3 หัวข้อ คอยอ่างขางแดนมหัศจรรย์
 - รางวัลชมเชย หัวข้อ โลกสวยด้วยดิจิทัล
 - รองชนะเลิศอันดับ 2 หัวข้อ กรุงรัตนโกสินทร์ 220 ปีกับ BTS
 - ชนะเลิศ หัวข้อ อยู่เย็นเป็นสุข ของนิคมสารสารคดี
 - รางวัลชมเชย หัวข้อ สะพานวงแหวนอุตสาหกรรม
 - รองชนะเลิศอันดับที่ 1 หัวข้อ ความสัมพันธ์ไทย-ยุโรป และรางวัลจากการประกวด
- ภาพถ่ายจำนวนมาก แต่ไม่ได้บันทึกสถิติไว้

วิทยาการบรรยายด้านการถ่ายภาพ:

- อาจารย์ประจำคอร์สวิชาการถ่ายภาพด้วยกล้องดิจิทัลและออกแบบการนำเสนอ ของ
นักศึกษาปริญญาโท คณะสารสนเทศและการสื่อสาร มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ปี 2553

- วิทยาการบรรยายการถ่ายภาพเบื้องต้น จัดโดยงานประชาสัมพันธ์ กองกลาง
มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ
ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:

- กองบรรณาธิการนิตยสาร EXPOSURE
- ถ่ายภาพประกอบหนังสือเฉพาะกิจในเครือ PHOTO&LIFE รวมความรู้เรื่อง
เลนส์
- อยู่ระหว่างถ่ายภาพประกอบหนังสือในเครือ PHOTO&LIFE เกี่ยวกับ
องค์ประกอบภาพ (composition)

นำผลงานถ่ายภาพร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย (Photo Exhibition): -

9. ชเนศ งามสม

ภาพผนวก 9 ชเนศ งามสม

- วัน เดือน ปีเกิด: 9 กันยายน 2520 (อายุ 35 ปี)
- การศึกษา: ระดับการศึกษาสูงสุด ปริญญาตรี เอกวารสารศาสตร์
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ
มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
- ภูมิลำเนาเดิม: จังหวัดกำแพงเพชร
- ที่อยู่ปัจจุบัน: กรุงเทพมหานคร
- อาชีพหลัก: นักเขียน ช่างภาพ
- อาชีพเสริม/ อาชีพอื่นๆ: -
- ประสบการณ์ถ่ายภาพ: ปี 2539-2555 รวมระยะเวลา 17 ปี
- ผลงานด้านการถ่ายภาพ:
- รางวัลด้านการถ่ายภาพหรือเป็นวิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ
- รางวัลด้านการถ่ายภาพ -
- วิทยากรบรรยายด้านการถ่ายภาพ:
- มหาวิทยาลัยศิลปากร
 - มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์
 - สำนักงานประสานงานอันเนื่องมาจากพระราชดำริ
 - หนังสือพิมพ์เดลินิวส์

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์ หรือนำผลงานถ่ายภาพ
ร่วมจัดนิทรรศการภาพถ่าย

ผลงานด้านการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์:

สื่อสิ่งพิมพ์:

- ปฏิบัติงานในตำแหน่งนักเขียนและช่างภาพประจำอนุสาร อสท ของการ
ท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2553 จนถึงปัจจุบัน
- เขียนและถ่ายภาพสารคดีท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เป็นหลัก เขียนบทความเรื่อง
ธรรมชาติและสัตว์ป่า ลงในคอลัมน์ “โลกละมุน” ในอนุสาร อสท เป็นระยะ

สื่อสิ่งพิมพ์เฉพาะกิจ:

- พ็อคเก็ตบุ๊ก รอยเท้าบนภูเขา รวบรวมบทความท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์จากผืนป่า
ต่าง ๆ ทั่วเมืองไทย ซึ่งเคยตีพิมพ์ในอนุสาร อสท จัดพิมพ์รวมเล่มโดยแพรวสำนักพิมพ์ในเครือ
บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง จำกัด (มหาชน) ปี 2552
- งานประเภทบทความเชิงอนุรักษ์ สัตว์ป่า ท่องเที่ยว วัฒนธรรม และวิถีชีวิต
ตีพิมพ์ในนิตยสารสารคดี, Shutter Photography, Exposure, Crystal, SME, กุลสตรี, ผู้จัดการ
ออนไลน์ และหนังสือพิมพ์เดลินิวส์
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยวชุมพร
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยววนาราชวาส
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยวยะลา
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยวลำปาง
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยวสระแก้ว
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยวอุดรดิตถ์
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติเขาใหญ่
- จุลสารคู่มือท่องเที่ยวอุทยาน

สื่อออนไลน์:

- face book

นิทรรศการภาพถ่าย: -

บทโทรทัศน์ผลการวิจัย เรื่อง
“การสร้างอัตลักษณ์ในการถ่ายภาพทิวทัศน์
ด้วยกล้องดิจิทัลของนักถ่ายภาพมืออาชีพ”
ผู้วิจัย: อนุสรณ์ วิจารย์ปรีชา

การถ่ายภาพทิวทัศน์มีประวัติศาสตร์มาอย่างยาวนาน ภาพทิวทัศน์ภาพแรกของโลกถูกบันทึกได้ในปีคริสต์ศักราช 1826 หรือเกือบ 200 ปีมาแล้ว โดยโจเซฟ นีเพพเพอร์ นีเพพเพ่ชาวฝรั่งเศส หลังจากนั้นจวบจนปัจจุบันการถ่ายภาพทิวทัศน์ก็ไม่เคยเสื่อมความนิยมไปจากนักถ่ายภาพทั่วโลก

สิ่งที่น่าสนใจของการถ่ายภาพทิวทัศน์อยู่ที่จังหวะของแสง ท้องฟ้า เมฆ สเปกตรัมของแสงในช่วงพระอาทิตย์ขึ้นและตก ตลอดจนปรากฏการณ์ธรรมชาติที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้น

ความรู้เหล่านี้ ถ้าจะเรียนรู้ให้ได้เร็วก็ควรศึกษาจากมืออาชีพ เพราะบุคคลเหล่านี้ผ่านการเพาะบ่มประสบการณ์มาเป็นเวลานานจนประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับ

วัตถุประสงค์และวิธีการ

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์และการสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์ของนักถ่ายภาพมืออาชีพ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักถ่ายภาพมืออาชีพที่เคยได้รับรางวัล จากการประกวดภาพถ่ายในระดับประเทศหรือเป็นอาจารย์ วิทยากรบรรยายการถ่ายภาพทิวทัศน์ เป็นเวลาอย่างน้อย 3 ปี และมีผลงานการตีพิมพ์ในสื่อสิ่งพิมพ์หรือหนังสือเฉพาะกิจ สื่อออนไลน์หรือร่วมจัดนิทรรศการภาพทิวทัศน์เป็นเวลาอย่างน้อย 3 ปี โดยแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ ทิวทัศน์ทะเล ทิวทัศน์ธรรมชาติและทิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง กลุ่มตัวอย่างประเภททิวทัศน์ทะเล ได้แก่ อภินันท์ บัวหภักดี, พชร วงศ์สินหลัง, วราณ สุวรรณโณ, ประเภททิวทัศน์ธรรมชาติ ได้แก่ วิศาล น้ำค้าง, จามิกร สุขทราชมร, หัสชัย บุญเนื่อง ประเภททิวทัศน์สิ่งก่อสร้าง ได้แก่ นพดล กันบัว, กระสินธุ์ หังสพฤกษ์, ธเนศงามสม

เสียงสัมภาษณ์: พชร วงศ์สินหลัง

คอนพระอาทิตย์ตกนะ ยังไม่สวยที่สุดนะ ต้องตกไปแล้วประมาณสักนาทีสองนาที จะเริ่มแล้ว ที่เห็นแดงๆ ที่น้ำทะเลนั้นมันเป็นแสงสะท้อนจากก้อนเมฆ

เสียงสัมภาษณ์: จามิกร สุขทราทร

ผมรู้สึกจริงๆ ฤดูฝนนี่คือความมหัศจรรย์ของธรรมชาติมันเกิดขึ้นเยอะกว่าคือรู้กันน้ำอย่างนี้ หน้าหนาวไม่เจอ หรือว่าท้องฟ้าที่ว่าเป็นเมฆฝนข้างบนแล้วก็มีลำแสงส่องผ่านมาทะลุเป็นช่องๆ เนี่ย

ผลการวิจัย

ด้านการสื่อความหมายการถ่ายภาพทิวทัศน์ มีการใช้สัญลักษณ์และเทคนิคในการสื่อความหมาย คือ หนึ่ง คิดไว้ล่วงหน้า คบใจทย์ของงาน ต้องถ่ายทอดเรื่องราว บรรยากาศอารมณ์ ถ้าเป็นสถานที่แห่งเดิมต้องเปลี่ยนมุมมองในการถ่ายภาพใหม่ แต่ถ้าเป็นสถานที่แห่งใหม่จะต้องสำรวจอย่างละเอียดเพื่อให้ภาพสื่อถึงลักษณะเด่นของสถานที่ สอง การถ่ายภาพแนวตั้งหรือแนวนอนขึ้นกับรูปทรงของวัตถุและลักษณะของงาน ช่วงเวลาในการถ่ายภาพก็มีความสำคัญ เช่น ทะเลฝั่งอันดามัน จะสวยช่วงเดือนพฤศจิกายนถึงเมษายน ฝั่งอ่าวไทยเหมาะกับการถ่ายภาพช่วงเดือนเมษายนถึงพฤศจิกายน ฤดูฝนเหมาะกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ป่าธรรมชาติ ส่วนช่วงปลายฝนต้นหนาวท้องฟ้าจะสวยงามเหมาะกับการถ่ายภาพทิวทัศน์ทั่วไป

เสียงสัมภาษณ์: หัสชัย บุญเนื่อง

ผมมีภาพอยู่ในหัวว่าผมอยากมีทะเลหมอกนี่เต็มผืนและก็มีแสงเช้าหวานๆ สีส้อออกมาให้ภาพนี้หนาวๆ อยากให้คนมาเที่ยวที่นี่ในเวลาที่ดีที่สุด

เทคนิคในการถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น อุปกรณ์หลักในการถ่ายภาพของกลุ่มตัวอย่างใช้กล้องดิจิทัลชนิดสะท้อนเลนส์เดี่ยวยี่ห้อนิคอนและแคนนอน เลนส์ถ่ายภาพส่วนใหญ่ใช้ยี่ห้อเดียวกับกล้อง และมีทางยาวโฟกัสตั้งแต่ 14-200 มิลลิเมตร โหมดถ่ายภาพที่ใช้คือ AV หรือ A และแมนนวล ช่องรับแสงที่นิยมใช้คือ เอฟ 11 ถึง เอฟ 22 มีส่วนน้อยใช้ช่วงกว้างสุดถึงเอฟ 5.6 ระบบโฟกัส ใช้แบบไฮเปอร์โฟกัสหรือระยะ 1 ใน 3 ของภาพ ส่วนน้อยจะโฟกัสที่อินฟินิตี้ ในช่วงแสงน้อย โฟกัสแบบเฉลี่ยและโฟกัสจุดเดียวที่ประธานภาพ โหมดวัดแสงขึ้นกับสถานการณ์ แต่ส่วนใหญ่ใช้แบบ เฉลี่ยทั้งภาพหรือเฉลี่ยหลายส่วนแล้วชดเชยแสงกับวัดแสงเฉพาะจุด ในสภาพแสงที่มีความเปรียบต่างสูง และตั้งค่า ISO ต่ำสุด อุปกรณ์เสริมได้แก่ ขาตั้งกล้อง สายลั่นชัตเตอร์ ฟิลเตอร์ส่วนใหญ่ที่ใช้คือ เซอคูลาร์พีแอลและ กราคูเอทสีเทาครึ่งซีก ส่วนเทคนิคการถ่ายภาพนั้น นิยมจัดตามทฤษฎีกฎ 3 ส่วน จุดตัด 9 ช่อง และจุดตัดของเส้นภายในภาพ ฉากหน้าต้องไม่รก ฉากหลังต้องส่งเสริมให้วัตถุเด่น ช่วงเวลาที่เหมาะสมกับการถ่ายภาพคือก่อนพระอาทิตย์ขึ้น

และหลังพระอาทิตย์ตกไม่เกิน 1 ชั่วโมง ส่วนกลางวันคือช่วงแปดโมงเช้าถึงสิบเอ็ดโมง และอีกช่วงหนึ่งคือบ่ายสามโมงถึงสี่โมงเย็น ยกเว้นภาพทิวทัศน์ทะเลสามารถถ่ายได้ทั้งวัน โดยเฉพาะช่วงกลางวันเพื่อผลพิเศษของแสงกระทบกับน้ำทะเล นักถ่ายภาพส่วนใหญ่ชอบโทนเย็น และโทนกลาง และตั้งไฟล์ในการถ่ายด้วย RAW File มีการตกแต่งภาพน้อยมาก

เสียงสัมภาษณ์: นพดล กันบัว

ผมจะมีเทคนิคการตั้งโหมดภาพนิ่ง ผมจะตั้งไปที่โหมดตัว k นะ เกลวิน เราเห็นว่าภาพนี้แสงมันบลูมากไปเราปรับขึ้นให้เคลวินสูงๆ ขึ้น แทนที่จะอยู่ 5,000 มาตรฐานเราก็ปรับไปถึง 6,000-7,000 ประมาณ 6,200

ส่วนการสร้างอัตลักษณ์การถ่ายภาพทิวทัศน์นั้น ด้านการค้นหาดนเองพบว่า อภินันท์ บัวหภักดี ชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ทะเลที่มีสีสดใส สวยงาม สีสจัดจ้าน ให้อารมณ์สนุกสนาน มีกิจกรรมเสริมในภาพและชอบถ่ายภาพแนวตั้ง ส่วนพร วรศักดิ์สินหลั่ง นิยมถ่ายภาพแสงสีธรรมชาติของทะเลโดยไม่มีคนหรือกิจกรรมเสริมในช่วงเย็นหรือเช้า ชอบใช้เลนส์มุมกว้าง ในมุมต่ำใกล้ซิดน้ำหรือมุมสูงจากจุดชมวิว ด้วยเลนส์เทเลและชอบถ่ายภาพแนวอน วราณ สุวรรณโณ ชอบถ่ายภาพทะเลด้วยเลนส์นอร์มอลหรือ เทเลเป็นหลักด้วยช่องรับแสงกว้างๆ หรือชัดตื้น ชอบถ่ายภาพช่วงเช้าหรือเย็นโดยใช้โทนสีตัดกันหรือใกล้เคียงกัน เพราะทะเลจะสะท้อนแสงของท้องฟ้าในช่วงนั้นและชอบถ่ายภาพแนวอน

เสียงสัมภาษณ์: อภินันท์ บัวหภักดี

ต้องถ่ายให้ดูแล้วมันน่าเที่ยว ก็คือต้องให้พระอาทิตย์ฉายแสงจัดจ้านออกมาเลย เวลาเราไปถ่ายทะเลเนี่ยส่วนมากเราจะเห็นว่าน้ำซิดหนึ่งฟ้าซิดหนึ่ง ทำอย่างไรถึงจะไม่ให้มันแบนก็ต้องถ่ายแนวตั้งแล้วกดกล้องลงไปแล้วอยู่สูง มันถึงจะมีความลึกของภาพ

สำหรับภาพทิวทัศน์ธรรมชาติ วิศาล น้ำค้าง นิยมถ่ายภาพในโทนแสงนุ่มมากกว่าแสงแรงเพราะเคยเป็นนักวาดภาพสีน้ำมาก่อน จามิกร สุขทราชมร ชื่นชอบถ่ายภาพทิวทัศน์ของป่าโดยเฉพาะในช่วงฤดูฝน โดยชอบเปิดมุมมองของสถานที่ใหม่ๆ และสร้างแนวทางเส้นทางในการท่องเที่ยวใหม่ หัสชัย บุญเนื่อง ชื่นชอบถ่ายภาพธรรมชาติไกลจากแหล่งชุมชน โดยเฉพาะแสงสีช่วงเช้าและเย็น เน้นอารมณ์ของฤดูกาลท่องเที่ยว อาจมีกิจกรรมเสริมในภาพ ส่วนภาพทิวทัศน์แนวสถาปัตยกรรมและสิ่งก่อสร้าง นพดล กันบัว ระบุว่าแสงสีต้องมาก่อน โดยเน้นแสงสีช่วงเช้าหรือเย็นซึ่งเป็นแสงผสมระหว่างธรรมชาติกับแสงไฟประดิษฐ์หรือไฟประดับ

กระสินธุ์ หังสพฤกษ์ ชอบถ่ายภาพสิ่งก่อสร้างประเภทวัดมากที่สุด ชอบแสงทไวไลท์ และช่วงปลายฝนต้นหนาวมากที่สุดเพราะมีความชุ่มชื้น ช่วยลดความแข็งของวัตถุ และท้องฟ้า มีสีสวยงาม ทัศนสงามสม นิยมถ่ายภาพช่วงฤดูฝนในมุมกว้างๆ เพราะต้องการสร้างเรื่องราวให้กับภาพถ่ายในลักษณะของวิถีชีวิต ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีการวางแผนก่อนถ่ายภาพล่วงหน้า เพื่อลดขั้นตอนและอุปสรรคที่ยุ่งยากในการทำงานที่ไม่สามารถควบคุมได้ โดยต้องใช้ประสบการณ์ผสมกับการติดตามการพยากรณ์อากาศอย่างใกล้ชิด นอกจากนี้ต้องรู้เท่าทันเทคโนโลยีการถ่ายภาพอยู่เสมอ

ด้านการสร้างผลงานที่มีบุคลิกของตนเองนั้น กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนมีแนวคิดในการสร้างสรรค์ภาพถ่ายกรุงเทพมหานครให้เป็นอัตลักษณ์อย่างไร จำนวน 10 ภาพ

เสียงสัมภาษณ์: วราณ สุวรรณโณ

เราโคตรรู้จักว่าเป็นเวนิสตะวันออก ถ่ายตั้งต้นตั้งแต่ต้นแม่น้ำเจ้าพระยา เลยจากปทุมเข้ามาใช้ไหมครับ จนไปหลุดตรงปลายแม่น้ำ

เสียงสัมภาษณ์: วิศาล น้ำค้าง

แม่น้ำเจ้าพระยาก็เป็นเส้นทางคมนาคม ถนนก็เป็นรถแท็กซี่ รถไฟฟ้า รถใต้ดิน เป็นคมนาคมนะ คนที่สัญจรโดยเครื่องบินนี่เป็นการคมนาคมนะ

เสียงสัมภาษณ์: จามิกร สุขธรรมาร

10 ภาพเนี่ย ผมมองไว้ว่าผมถ่ายแค่ 5 ที่พอ แต่ที่หนึ่งผมถ่าย 2 ภาพคือผมชอบถ่ายภาพเปลี่ยนแปลง เพราะว่าเวลาผมไปธรรมชาติเนี่ย ผมจะไปเกือบทุกฤดู

ด้านการสื่อสาร การสร้างความสำเร็จและยอมรับ พบว่าต้องมีมนุษยสัมพันธ์ งานถ่ายภาพต้องโดดเด่น และพัฒนาเทคนิคและแนวคิดเป็นของตนเอง

ด้านการรักษาชื่อเสียง พบว่าต้องสนุกกับงาน หมั่นสร้างเครือข่าย งานต้องสมบูรณ์ที่สุดเท่านั้น มีการเผยแพร่ผลงานและความรู้สู่สังคมอย่างสม่ำเสมอ

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความรู้ที่สามารถสร้างแนวคิดมากมายแก่นักเรียน นักศึกษา สามารถนำความรู้จากงานวิจัยไปใช้ถ่ายภาพทิวทัศน์เพื่อพัฒนาฝีมือของตนเองให้ก้าวหน้ามากขึ้น

อาจารย์ สามารถนำผลการวิจัยไปพัฒนาสื่อการสอนในวิชาการถ่ายภาพหรือสื่อการเรียนวิชาต่างๆ

นักวิจัย สามารถนำไปพัฒนาหรือนำไปແຂງແຈງงานวิจัยการถ่ายภาพชนิดอื่นๆ ส่วนช่างภาพมือสมัครเล่น งานวิจัยนี้จะทำให้ท่านมองเห็นช่องทางการก้าวไปสู่ความเป็นมืออาชีพ

“การอ่านหนังสือหมื่นเล่มไม่เท่าการได้ลงมือออกเดินทางฉันใด งานวิจัยที่ดีๆ ที่เกิดขึ้นจากผลึกความคิดทางปัญญา ย่อมสามารถค่อยๆ ขุดเป็นองค์ความรู้ใหม่ๆ ได้อย่างไม่สิ้นสุดได้ฉันนั้น”

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - สกุล	นายอนุสรณ์ วิจารณ์ปรีชา
วัน เดือน ปีเกิด	7 กุมภาพันธ์ 2508
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2521 ระดับประถมศึกษาปีที่ 7 โรงเรียนวัดห้วยเจริญสุข อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี พ.ศ. 2524 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสิงห์บุรี พ.ศ. 2529 ระดับประโยควิชาชีพ (ปว.ช.) วิทยาลัยเกษตรกรรมเชียงราย จังหวัดเชียงราย พ.ศ. 2531 ระดับประโยควิชาชีพชั้นสูง (ปว.ส.) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพิษณุโลก จังหวัดพิษณุโลก พ.ศ. 2533 ระดับปริญญาตรี (ทบ.บ.) สถาบันเทคโนโลยีการเกษตรแม่โจ้ (วิชาเอกส่งเสริมการเกษตร) จังหวัดเชียงใหม่
ประวัติการทำงาน	พ.ศ. 2548 พนักงานประจำสำนักงาน 2 งานธุรการ กองกิจการนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2554 เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป งานบริหารและธุรการ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ พ.ศ. 2554 นักวิชาการศึกษา งานพิพิธภัณฑสถานเกษตรและวัฒนธรรมไทย ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่